

நின்னை சரணடைந்தேன்

அத்தியாயம்-1

“நின்னை சரணடைந்தேன் - கண்ணம்மா!
நின்னை சரணடைந்தேன்”

“பொன்னை உயர்வை புகழை விரும்பிடும்
என்னை கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று”

“நின்னை சரணடைந்தேன் !!!!”

“அங்கம் ஹரே புளக புஷண மாச்ரயந்தி
ப்ரூங்காங்கனேவ முகுளாபரணம் தமாலம்”

ஆதிசங்கரரின் கனகதாரா ஸ்தோத்திரத்தை சொல்லிக்கொண்டே கோவிலுக்கு
கிளம்பிக்கொண்டிருக்கும் தேவகி.. சமீபத்தில் நீதிபதியாக பதவி உயர்வு பெற்று சென்னைக்கு
மாற்றலாகி வந்த ராமமூர்த்தியின் சகதர்மினி.

ராமமூர்த்தி.. சிறுவயதிலேயே பெரியாரின் கொள்கைகளால் கவரப்பட்டு, அவரின் வழியை இன்று
வரை கடைபிடித்து வருபவர். அவரின் அன்பு மனைவியான நான் மட்டும் என் கணவரின் வழியை
ஏற்காமல் இருப்பேனா என்ன? என்னும் பெருமையுடன், ராமமூர்த்தியின் கொள்கைகளோடு தன்

பணியை நிறுத்திக்கொள்ளாமல் அவரின் இன்ப துன்பங்களிலும் உற்ற துணையாக இருக்கிறார் தேவகி.//

இந்த அன்பான தம்பதியரின் மூத்த மகன் அவ்வைத்.சென்னையில் பிரபல ஆடிட்டராக இருக்க அவ்வைத்தின் காதல் மனைவி மீரா. வீட்டையும் தன் இரு குழந்தைகள் ஆர்த்தி, ஆகாஷ் இருவரையும் பராமரித்து வருபவர்.

இரண்டாவது பிறந்த பெண் சுபத்ரா திருமணமாகி கணவர் ஹரியுடன் டெல்லியில் வசிக்கிறார்கள், ஹரி இந்திய விமானப்படையில் அதிகாரியாக பணிபுரிகிறார்.இவர்களுக்கு அருந்ததி, வருண் என இரு குழந்தைகள் உள்ளனர்

மூன்றாவதாக பிறந்த சித்தார்த்.. நம் கதையின் நாயகன். இத்தனை நாள் தில்லியில் சர்வதேச கம்பெனி ஒன்றில் தலைமை பொறுப்பை வகித்துக்கொண்டிருந்தவன். தன் ஆத்ம நண்பன் ஜீவாவின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாமல், பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்த வேலையை விட்டு விட்டு தற்போது அவன் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் மல்டிமீடியா கம்பெனியிலேயே பார்ட்னராக சேர அனைத்து ஒப்பந்தங்களிலும் கையெழுத்திட்டு பத்து நாட்களுக்கு முன் சென்னையில் வந்து இறங்கியிருக்கும் சித்தார்த்.

இவர்களுக்கு அடுத்து பிறந்தது..இரட்டையர்கள் அஷ்வந்த், நேத்ரா இருவரும் மருத்துவ கல்லூரியில் படிக்கின்றனர்.

""அம்மா கிளம்பியாச்சா? உங்களை கோவிலிலிருந்து திரும்ப வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டபின் தான் நான் ஆபிஸ் கிளம்பனும்"" என்று தேவகியை சற்று துரிதப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான் சித்தார்த்.

""இதோ வந்துவிட்டேன் சித்தார்த்!"" என்று உள்ளிருந்து குரல் கொடுத்த தேவகி, தன் மருமகன் மீராவிடம் சொல்லிக்கொண்டு வர, தன் அன்னையை அழைத்துக்கொண்டு இருவருமாக சேர்ந்து அஷ்டலக்ஷ்மி கோவிலுக்கு சென்றனர்.

தேவகியை கோவில் வாசலில் இறக்கி விட்ட சித்தார்த் ""அம்மா நீங்க சாமி கும்பிட்டுவிட்டு இங்கேயே இருங்க நான் அரை மணி நேரத்தில் வந்து விடுகிறேன்"" எனவும் ""முதல் முதலா புது ஆபிஸ் போகபோற, நல்ல நாளும் அதுவுமா கோயிலுக்கு வந்துட்டு போப்பா"" என்றார் தேவகி.

""ஒரு முக்கியமான ஆளை பார்க்கணும்மா, நான் போய்ட்டு வந்து சாமி கும்பிடுகிறேன், நீங்க போங்க"" என சொல்லி விட்டு காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அவன் கிளம்பும் வரை அங்கேயே நின்று இருந்த தேவகி ஒரு பெருமூச்சுடன் கோயிலுக்குள் நுழைந்தார்.

தன் கனகதாரா ஸ்லோகத்தை தொடர்ந்தபடி கடவுள் சன்னிதானத்திற்கு அருகில் செல்லும் போது, அதே ஸ்லோகத்தை ஒரு பெண்ணின் குரல் பாட்டாக பாடிக்கொண்டிருந்தது. 'யார் பாடுவது?' என்னும் கேள்வியுடன் சுற்றிலும் பார்க்க, அவர் கண்ணில் யாரும் தட்டுப்படவில்லை. கூட்டமும் இருந்ததால் யார் என கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

அஷ்டலக்ஷ்மிகளையும் தரிசித்துவிட்டு ப்ரகாரதில் வந்து அமர, அதே நேரம் ஐயரும் வெளியே வர ""சாமி ஒரு நிமிடம்!"" என்ற தேவகியின் குரலை கேட்டு நின்ற ஐயர் ""என்னம்மா?"" எனவும் ""இவ்வளவு நேரம் பாடிக்கொண்டிருந்தது யார் சாமி?"" என்றார்.

"ஓ! அதுவாம்மா?"" என்றபடியே குருக்கள் தன் பார்வையை சுற்றிலும் சுழலவிட, அப்போது படி இறங்கி கொண்டு இருந்த பெண்ணை சுட்டி காட்டி "அதோ அந்த பொண்ணு தான் பாடினா, வெள்ளிக்கிழமை தவறாம கோயிலுக்கு வருவா, சாமி பாட்டெல்லாம் அருமையா பாடுவா" என்று சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

அவர் சுட்டி காட்டிய பெண்ணை பார்த்த தேவகி 'சின்ன பெண்ணா தான் இருக்கா இந்த வயசுலேயே எவ்வளவு பக்தி. இந்த வயசு பொண்ணுங்க யார் இப்படி கோயில்ல வந்து பாடுவது? நம்ம வீட்டுலேயே இருக்கும் பொண்ணுங்களே ஒரு ஸ்லோகம் சொல்ல சொன்னா,இல்லாத கதையெல்லாம் சொல்லுங்க என்று தனக்குள் நினைத்தவர் "ஹூம்!" என்று பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கு வந்த சித்தார்த் அம்மாவின் சொல்லுக்காக 'நானும் சாமி கும்பிட்டேன், பார்த்துக்கோ!' என்று பெயர் செய்ய வேண்டி கோவிலை ஒரு சுற்று சுற்றி வந்துபின் தன் அன்னையை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு புறப்பட்டான்.

சற்றும் எதிர்பாராத ஒருவரை அலுவலகத்தில் சந்திக்க போவதை அறியாமல், அவ்வளவு உற்சாகமும் சற்று நேரத்தில் வடிய போவதை உணராமல் உற்சாகமாக அலுவலகம் வந்து இறங்க ஜீவா சித்தார்தை வரவேற்க ஆவலுடன் அலுவலக வாசலிலேயே காத்துக்கொண்டு இருந்தான்.

“நேரம் இப்போ நல்ல இருக்கு, இப்போதே உன் சீட்டில் உட்கார்” என சொல்லி நாற்காலியை சுட்டிக்காட்டினான் ஜீவா.

“ஹும்!, 9.30 க்கு தான் ஸ்டாஃப்ஸ் வருவாங்க. அது வரைக்கும் கொஞ்சம் நேரம் பேசிக்கொண்டு இருக்கலாம்” என சொன்ன ஜீவா சித்தார்த் பேச இடம் கொடுக்காமல் தொடர்ந்து அவனே பேசிக்கொண்டு இருந்தான்.

“ஒருத்தர் ரெண்டு பேர்னா ஒரு ஒரு கேள்வியா கேட்கலாம். உங்க வீட்ல தான் ஒரு லாரி ஜனம் இருக்கே நான் ஒரு ஒரு கேள்வியா கேட்டு நீ பதில் சொல்லி முடிக்கும் முன்னால் லன்ச் டைமே வந்து விடும்!” என புன்னகையுடன் சொல்ல. “டேய் உனக்கு ரொம்ப கொழுப்பு டா, எங்க வீட்ல லாரி ஜனம் இருக்கா, வா மகனே நீ வீட்டுக்கு வா அம்மா இன்னைக்கு என்ன சமையல்லு? வருவே இல்ல அப்போ இருக்கு உனக்கு” என சித்தார்த் சொல்ல.

இது போல் மனசு விட்டு சிரித்து எத்தனை நாள் ஆகிவிட்டது என சித்தார்த் நினைத்துக்கொண்டு இருக்க, இனியும் நீ இது போல் மனசுவிட்டு சிரிப்பாயா? என கேட்பது போல் விதி மதுமிதாவின் ரூபத்தில் வந்து கொண்டு இருந்தது. இது எதையும் அறியாத சித்தார்த் ஜீவாவுடன் இணைந்து தன் கல்லூரிக்கால கதைகளை சந்தோஷமாக பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

“அம்மா.. அம்மா..!!!!” என அழைத்தபடி வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தாள் மதுமிதா. மதுவின் குரலை கேட்டு சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்த விமலா “”என்ன மது சாமி தரிசனம் நல்லா இருந்துதா? ரொம்ப கூட்டமா? களைப்பா இருக்கியேடா?” என கேட்டுக்கொண்டே மதுவின் முகத்தில் இருந்த வியர்வையை தன் புடவை முந்தானையால் துடைத்து விட்டார்.

கோவில் ப்ரசாதத்தை தன் அம்மாவிடம் தந்து கொண்டே “கொஞ்சம் கூட்டம் தான் அம்மா தரிசனமும் நல்லா தான் இருந்தது. ஆனா என் ஸ்கூட்டி தான் பன்சர் ஆகி காலைல என் மூடை கெடுத்துவிட்டது.கடை இன்னும் திறக்கவில்லை அதான் தள்ளிட்டு வரவேண்டியதா போச்சு” என சலிப்போடு சொன்னாள்.

கோவில் ப்ரசாதத்தை தன் நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டு மதுவின் நெற்றியிலும் குங்குமத்தை வைத்துவிட்டார் விமலா.

“மது இன்னைக்கு உன் புது எம்.டி வரார்னு சொன்னாயே மறந்துவிட்டாயா?” என கேட்டுக்கொண்டே மதுவிற்கு காலை உணவை கொண்டுவந்து மேஜையின் மேல் வைத்தார். “நியாபகம் இருக்கும்மா. இருந்தாலும் சரியான சமயத்தில் நீங்க எனக்கு சொன்னதற்காக உங்களுக்கு ஒரு பரிசு!” என கூறி தன் அம்மாவின் இரண்டு கன்னத்திலும் முத்தமிட்டாள்

சமையலறையும், டைனிங்கிற்கும் நடந்து கொண்டு இருந்த விமலாவை பார்த்து, “அம்மா இந்த வேலை எல்லாம் நீங்க ஏம்மா செய்றீங்க? நான் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டேனா. கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுங்கம்மா. நீங்க நல்ல இருந்தாதானே நானும் அப்பாவும் சந்தோஷமா இருக்க முடியும்.நீங்க வாங்க முதல்ல சாப்பிடுங்க” என கூறி ஒரு தட்டில் உணவை வைத்து தன் அம்மாவிடம் கொடுத்தாள்.

தட்டை வாங்கிக்கொண்ட விமலா மதுவை பார்த்து கண் கலங்கினார்.

அந்த கடவுள் உனக்கு கொஞ்சம் கருணை காட்டி இருக்கலாம் மதும்மா... என தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு எங்கே மது தன் கண்ணீரை பார்த்துவிடுவாளோ... என எண்ணி கண்களை துடைத்துக்கொண்டார்.

சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்த மது, “அம்மா 9.15க்கு நம்ம ஆட்டோ ஸ்டாண்ட்ல இருந்து ஆட்டோ வர சொல்லி இருக்கேன். நீங்க ஈவ்னிங் எதுவும் செய்ய வேண்டாம் நான் வந்து பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என மது சொல்ல, “எல்லா விஷயத்தையும் நியாபகம் வைத்துக்கொள்வாய், ஆனால் இன்னைக்கு உங்க மாமா வீட்டுக்கு போகனும் அப்படின்னு நியாபகம் இல்லை” என சிரித்துக்கொண்டே விமலா சொல்லவும், “அடடா! இதை எப்படி மறந்தேன்?” என கூறிவிட்டு தன் பின்னந்தலையில் தட்டிக்கொண்டாள்

“சரி சரி அதுக்காக தலையில் தட்டிக்க வேண்டாம், நானும் அப்பாவும் மதியம் கிளம்புகிறோம் நீ ஈவ்னிங் நேரா மாமா வீட்டுக்கு வந்துவிடு. நான் தீபக்கை வந்து உன்னை கூட்டிட்டு வரச்சொல்கிறேன்” என விமலா சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே ஆட்டோ வந்து வாசலில் நின்றது.

“அம்மா ஆட்டோ வந்தாச்சு நான் கிளம்புகிறேன்” என தன் தாயிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் அலுவலகத்துக்கு புறப்பட்டாள்.

மதுமிதா அலுவலகத்துக்குள் நுழையும் போது சரியாக மணி 9.30. நல்ல வேளை புது எம்.டி வரும் நாளும் அதுவுமா லேட் ஆகாமல் சரியான நேரத்திற்கு வந்தாயிற்று . அப்புறம் எம்.டி முன்னாடி எக்ஸ்க்யூஸ் வேறு கேட்டு இருக்கனும் முதல் கோணல் முற்றும் கோணல்.. என்பது போல நம்மை பார்த்தாலே தப்பு கண்டுபிடிப்பது போல ஆகிவிடும் என தன் மனதில் நினைத்துக்கொண்டு ஆட்டோவிற்கு பணத்தை கொடுத்துவிட்டு அலுவலகத்துக்கு செல்லும் படிகளில் ஏறினாள்.

நீ என்னதான் சரியாக நடந்துகொண்டாலும் என் கணிப்பில் உன்னை தவறாகதான் நினைப்பேன் என்று நினைக்கும் எம்.டி யை தான் சந்திக்கப்போகிறோம்என்று தெரியாமல் அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்து அனைவருக்கும் தன் வசீகர புன்னகையுடன் காலைவணக்கம் சொல்லிகொண்டு தன் கேபினுக்குள் வந்து அமர்ந்தாள்

“ஹாய் மது குட்மார்னிங்!” என குரல் கேட்க நிமிர்ந்து பார்த்த மது, “ஹாய் சிவா குட் மார்னிங்” என்றாள் புன்னகையுடன்.

மதுவின் எதிரில் இருந்த மேஜைமேல் வந்து அமர்ந்த சிவா “என்ன மது காலைல கோவில் போய்விட்டு வந்தாச்சா?” என கேட்க. “ஆமாம் சிவா போய் வந்துவிட்டேன். உனக்கு எப்படி

தெரியும் நீயும் கோவிலுக்கு வந்தாயா?" என மது அதிசயமாக கேட்க ""நானாவது கோவிலுக்கு வருவதாவது உன் நெற்றியில் இருக்கும் சிக்னல் பார்த்து தான் கேட்டேன்"" என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லவும், மது அடிப்பது போல கையை ஓங்கிக்கொண்டு சேரிலிருந்து எழவும் சிவாவும் பயந்துகொண்டு ஓடுவதுபோல எழுந்து இரண்டு அடி ஓடினான்.

சிரித்துக்கொண்டே மது நிற்க சிவா திரும்பி வந்து மதுவின் அருகில் நின்றான். அதற்குள் உடன் பணிபுரிபவர்களும் வந்துவிட பேச்சு புது எம்.டி யை பற்றி மாறியது. ""என்னப்பா யாராவது புது எம்.டி எத்தனை மணிக்கு வரார்னு தெரியுமா?" என லதா கேட்க. அங்கே வந்த பியூன் ""புது சாரும், ஜீவா சாரும் காலைல எட்டரை மணிக்கே வந்துவிட்டர்கள், உங்க எல்லோரையும் பத்து மணிக்கு கான்ஃப்ரென்ஸ் ஹாலுக்கு வரச்சொல்லி ஜீவா சார் சொல்ல சொன்னார்"" என்று தன்னிடம் சொன்ன தகவலை சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

""அதற்குள் எம்.டி வந்துட்டாரா? ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட்டா இருப்பாரோ..?" என ஒருவர் சொல்ல. "நம்ம வேலையை ஒழுங்கா செய்தால் நம்மை யாரும் எதுவும் சொல்ல முடியாது" என மது பதில் சொல்லிக்கொண்டே தன் கை கடிகாரத்தில் மணி பார்க்க மணி ஒன்பது ஐம்பத்தைந்து என காட்டியது. "சரிப்பா மணியாகுது அப்புறம் நமக்கு முன்னால் எம்.டி போய் கான்ஃப்ரென்ஸ் ஹாலில் உட்கார்ந்துகொள்ள போகிறார்," என சொல்ல அனைவரும் சிரித்துக்கொண்டே தங்கள் எம்.டியை பார்க்கும் ஆவலில் கான்ஃப்ரென்ஸ் ஹாலுக்கு சென்று அமர்ந்தனர்.

இனி வரும் காலம் இத்தனை உவப்பாக இருக்காது என்று தெரிந்திருந்தால் தன் எம்.டி யை சந்திக்க மது ஆவலாக இருந்திருக்கமாட்டாளோ.....??

*****

அத்தியாயம்-2

மிடிமையும் அச்சமும் மெவியென் நெஞ்சில்
குடிமைபுகுந்தன, கொன்றவைபோக் கென்று

நின்னை சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!
நின்னை சரணடைந்தேன்...!!

சித்தார்த்திடம் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்த ஜீவா தன்னிடம் பணிபுரியும் அனைவரின் விவரங்களும் அடங்கிய ஃபைலை கொடுத்தான். ஃபைலை வாங்கிய சித்தார்த் அதில் இருந்த விவரங்களை படிக்கத்தொடங்கினான். படித்துக்கொண்டிருந்தவனின் கண்களில் மதுமிதா பி.இ மற்றும் இன்னும் சில கம்ப்யூட்டர் சம்மந்தமான சர்டிஃபிகேட் படிப்பும் போட்டிருக்க அதிலேயே நிலைத்து இருந்தது. அவளுடைய ஃபோட்டோவை தேடியவன் அதில் ஃபோட்டோ இல்லமல் இருக்கவும் ஜீவாவிடம் விசாரித்தான்.

"என்ன ஜீவா, இந்த மதுமிதாவோட ஃபோட்டோ மட்டும் இல்லயே எங்கே"? என்று கேட்க, "அது ..அதுவந்து.." என இழுக்க "என்னடா, இவ்வளவு நேரம் வாய் ஓயாமல் பேசினே இப்போ வாயாலயே தந்தி அடிக்குரே" என்று சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே கேட்க என்ன சொல்வது என தெரியாமல் "இல்லடா எங்கேயோ மிஸ் ஆகிவிட்டது என சொல்லவும் நான் உன்னை நம்பவில்லை என்ற அர்த்தம் பொதிந்த பார்வையுடன் சித்தார்த் ஜீவாவை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

"என்னடா வில்லனை பார்க்கும் ஹிரோ மாதிரி அப்படி பார்க்கறாய், உண்மையாவே ஃபோட்டோ மிஸ் ஆகிடுச்சுடா" என்றான் பரிதாபமாக . அவன் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த்துக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது. "அதுக்கு எதுக்குடா ஆடு திருடின கள்ளன் மாதிரி முழிக்கிறே" என்று கேட்டுவிட்டு தன் முடியை கோதிக்கொண்டு சிரித்தான். அதன் பிறகு இந்த ஃபோட்டோ பற்றி சித்தார்த் ஜீவாவை எதுவும் கேட்கவில்லை.

அப்பாடி இதோடு விட்டானே என்று ஜீவா நிம்மதியாக இருந்தான். ஆனால் சித்தார்த்தோ ஜீவாவின் திணறலில் இருந்தே விவரத்தை புரிந்துகொண்டான். இந்த மதுமிதா வேறு ஆளாக இருந்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் இரு மதுமிதாவும் ஒரே மதுமிதாவாக இருந்தால் அதற்கு மேல் சித்தார்த்தால்

நினைத்து பார்க்க முடியவில்லை. நிச்சயமாக தன்னால் அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என எண்ணிக்கொண்டான்.

சற்று நேரம் கழித்து கடிகாரத்தை பார்த்தவன் மணி பத்து ஆக இரண்டு நிமிடங்கள் இருந்தது. தன் சேரிலிருந்து எழுந்த சித்தார்த் ஜீவாவுடன் இணைந்து கான்ஃப்ரென்ஸ் ஹாலை நோக்கி நடந்தான்.சரியாக பத்துமணிக்கு ஹாலின் உள்ளே இருவரும் நுழைய சித்தார்த்தை வரவேற்கும் நோக்கத்தோடு அனைவரும் எழுந்து நின்று கைதட்டி வரவேற்றனர்.

மிடிமையும் அச்சமும் மெவியென் நெஞ்சில்
குடிமைபுகுந்தன, கொன்றவைபோக் கென்று

நின்னை சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!
நின்னை சரணடைந்தேன்...!!

சித்தார்த்திடம் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்த ஜீவா தன்னிடம் பணிபுரியும் அனைவரின் விவரங்களும் அடங்கிய ஃபைலை கொடுத்தான். ஃபைலை வாங்கிய சித்தார்த் அதில் இருந்த விவரங்களை படிக்கத்தொடங்கினான் படித்துக்கொண்டிருந்தவனின் கண்களில் மதுமிதா பி.இ மற்றும் இன்னும் சில கம்ப்யூட்டர் சம்மந்தமான சர்டிஃபிகேட் படிப்பும் போட்டிருக்க அதிலேயே நிலைத்து இருந்தது. அவளுடைய ஃபோட்டோவை தேடியவன் அதில் ஃபோட்டோ இல்லமல் இருக்கவும் ஜீவாவிடம் விசாரித்தான்

“என்ன ஜீவா, இந்த மதுமிதாவோட ஃபோட்டோ மட்டும் இல்லயே எங்கே”? என்று கேட்க, “அது ..அதுவந்து..” என இழுக்க “என்னடா, இவ்வளவு நேரம் வாய் ஓயாமல் பேசினே இப்போ வாயாலயே தந்தி அடிக்குறே” என்று சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே கேட்க என்ன சொல்வது என தெரியாமல் “இல்லடா எங்கேயோ மிஸ் ஆகிவிட்டது என சொல்லவும் நான் உன்னை நம்பவில்லை என்ற அர்த்தம் பொதிந்த பார்வையுடன் சித்தார்த் ஜீவாவை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

“ என்னடா வில்லனை பார்க்கும் ஹீரோ மாதிரி அப்படி பார்க்கறாய்? உண்மையாவே ஃபோட்டோ மிஸ் ஆகிடுச்சுடா” என்றான் பரிதாபமாக . அவன் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த்துக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது. “அதுக்கு எதுக்குடா ஆடு திருடின கள்ளன் மாதிரி முழிக்கிறே ?” என்று கேட்டுவிட்டு தன் முடியை கோதிக்கொண்டு சிரித்தான். அதன் பிறகு இந்த ஃபோட்டோ பற்றி சித்தார்த் ஜீவாவை எதுவும் கேட்கவில்லை.

அப்பாடி இத்தோடுவிட்டானே என்று ஜீவா நிம்மதியாக இருந்தான். ஆனால் சித்தார்த்தோ ஜீவாவின் திணறலில் இருந்தே விவரத்தை புரிந்துகொண்டான். இந்த மதுமிதா வேறு ஆளாக இருந்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் இரு மதுமிதாவும் ஒரே மதுமிதாவாக இருந்தால் அதற்கு மேல் சித்தார்த்தால் நினைத்து பார்க்க முடியவில்லை. நிச்சயமாக தன்னால் அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என எண்ணிக்கொண்டான்.

சற்று நேரம் கழித்து கடிகாரத்தை பார்த்தவன் மணி பத்து ஆக இரண்டு நிமிடங்கள் இருந்தது. தன் சேரிலிருந்து எழுந்த சித்தார்த் ஜீவாவுடன் இணைந்து கான்ஃப்ரென்ஸ் ஹாலை நோக்கி நடந்தான்.சரியாக பத்துமணிக்கு ஹாலின் உள்ளே இருவரும் நுழைய சித்தார்த்தை வரவேற்கும் நோக்கத்தோடு அனைவரும் எழுந்து நின்று கைதட்டி வரவேற்றனர்.

அனைவரின் வரவேற்பையும் ஏற்கும் விதமாக சித்தார்த் சிரிப்போடு தலையை அசைத்துக்கொண்டே அனைவரையும் தன் பார்வையால் குறிப்பெடுக்க அவனது கண்கள் தன்னிச்சையாக மதுமிதாவின் முகத்தில் நிலைத்தது.சித்தார்த்தின் முகத்தில் அப்பட்டமாக அதிர்ச்சி தெரிந்தது. உடனே தன் முகத்தை சீர்ப்படுத்திக்கொண்டான்.

ஜீவா அனைவருக்கும் “இவர் தான் உங்க புது எம்.டி MR.சித்தார்த்” என அறிமுகப்படுத்த , சித்தார்த் எழுந்து அனைவருக்கும் தன் வணக்கத்தை தெரிவித்துவிட்டு பேச ஆரம்பித்தான். “ புதிதாக பொறுப்பேற்று இருக்கும் எனக்கு நீங்கள் அளித்த வரவேற்புக்கு நன்றி. என்னை உங்கள் எம்.டி யாக நினைக்காமல் உங்களுடன் பணிபுரியும் ஒருவராக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் சீக்கிரம் வந்ததை நினைத்து நீங்கள் எல்லோரும் நான் ரொம்ப கெடுபிடின்னு நினைத்து இருப்பீர்கள், ஆனால் வேலை சரியாக செய்யாவிட்டால் தான், நான் கொஞ்சம் கெடுபிடியாக நடந்து கொள்வேன்.

அதனால் நல்லா வேலை செய்யுங்கள் நானும் எப்போதும் உங்கள் நண்பனாகவே இருப்பேன்", என சொல்லிவிட்டு, ஒரு சிலரை பெயர் சொல்லி அழைத்து அவர்களுடைய அலுவல் பற்றி சிறிது பேசி முடித்து உட்கார்ந்தான். சிவா மதுவிடம் ஒரு பொக்கேவை கொடுத்து எதோ சொல்ல மது எழுந்து அந்த பொக்கேவை ஜீவாவிடம் கொடுத்து புது எம்.டி. க்கு கொடுக்கசொல்ல, ஜீவாவோ "நீயே கொடு மது நம்ம ஸ்டாஃப்ஸ் கொடுப்பதுதானே", என சொல்லி மதுவையே கொடுக்க சொன்னான்.

சித்தார்த்தின் அருகில் வந்த மது "எங்கள் அனைவரின் சார்பாகவும் உங்களுக்கு எங்கள் நல்வாழ்த்துக்கள் சார்" என சொல்லி பொக்கேவை கொடுக்க சித்தார்த் முகத்தில் எந்த மாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல் சிரித்துக்கொண்டே எழுந்து அந்த பொக்கேவை நன்றி சொல்லி வாங்கிக்கொண்டான். இனி தன்னை 'சித்தார்த்' என்றே அழைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு தன் கேபினுக்கு எழுந்துசென்றான்.

சித்தார்த் தன் கேபின் கதவு அருகில்சென்று திரும்பி பார்த்தான். ஜீவாவோ மது, சிவாவுடன் நின்று பேசிக்கொண்டு இருந்தான். சித்தார்த் கோபத்துடன் கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றான்.

சித்தார்த் ஒரு இடத்தில் நிற்காமல் அறைக்குள்ளேயே நிலைகொள்ளாமல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டு இருந்தான். என்ன திமிர் இவளுக்கு கடைசி வரைக்கும் என்னை தெரியாதது போலவே இருந்துவிட்டான். 'ராட்சசி' என கோபத்தில் குமுறிக்கொண்டு இருந்தான். ஐந்தேழுக்கால் அடி முழுசுக்கும் திமிரிலேயே செய்தா மாதிரி இருக்கா. ஆளும் பார்க்க கொஞ்சம் அழகா இருக்கா இல்லையா...! இந்த ஜீவாவும் அவ மயக்கத்துல தான் இருக்கான் போல. சொன்னாலும் கேட்க மாட்டான் மடையன்.. என எண்ணிக்கொண்டு இரண்டு கைகளையும் பான்ட் பாக்கெட்டில் விட்டுக்கொண்டு ஜன்னலின் அருகில் நின்று வெளியே வேடிக்கை பார்க்கத்தொடங்கினான்.

மதுவிடமும், சிவாவிடமும் பேசி முடித்துவிட்டு சித்தார்த்தின் அறைக்கு வந்தான் ஜீவா. "என்ன சித்தார்த் ரொம்ப பலமான யோசனையா?" என கேட்க ஜீவாவின் குரலை கேட்டுத் திரும்பிய சித்தார்த் "என்னடா எல்லா விஷயமும் பேசி முடிச்சாச்சா" என்றான் சற்று கோபமாக. "என்ன சித்தார்த், விவரம் என்னன்னு தெரியமலேயே நீ இப்படி கோபித்துக்கொள்கிறாய். நம்ம இன்னொரு ஸ்டாஃப் கீதா லீவில் இருக்காங்க அவங்களோட பெண்டிங் வொர்க் எல்லாவற்றையும் மதுவும், சிவாவும் தான் பார்க்கிறார்கள் அதை பற்றி தான் பேசிக்கொண்டு இருந்தோம் நீ தப்பா நினைக்கிறாயா சித்தார்த்?" என்று ஜீவா கேட்க, "அதுக்கு அப்படிதான் சிரித்து சிரித்து பேசுவீங்களோ?" என்றான் கோபமாக. "டேய் நாம என்னடா ரோபோவா? சொல்லுகிற வேலையை மட்டும் செய்ய. மனுஷங்கடா. நீயும் கொஞ்சம் சிரித்து பழகு. அப்புறம் உனக்கும் இங்கே இருக்கும் கம்ப்யூடருக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் போய் விட போகுது" என்று சொல்லிவிட்டு அங்கே இருந்த சேரில் அமர்ந்தான்.

"சரி சரி. வந்த முதல் நாளே நாம எதுக்கு சண்டை போடணும்?. முதலில் நம்ம ஆஃபிஸ் ஸ்டாஃப்ஸ் எல்லோருடைய டைடல்சையும் மறுபடி update பண்ணி ஒரு சிடியில் போடணும்" என சொல்லிவிட்டு, அடுத்து செய்ய வேண்டிய வேலைகளை பற்றி இருவரும் ஆலோசித்துக்கொண்டு இருந்தனர்

ஜீவாவும் சித்தார்த்தும் மதியம் உணவு உண்ண டைனிங் ஹாலை நோக்கி நடந்தனர். மது தன் வேலையில் மூழ்கி இருக்க ஜீவா நேராக மதுவிடம் சென்றான். "ஹலோ மேடம், முதலில் வந்து சாப்பிடுங்க மற்ற வேலையை அப்புறம் பார்க்கலாம்" என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு செல்ல மதுவும் பார்த்து கொண்டிருந்த பைலை முடிவிட்டு எழுந்து, தன் லன்ச் பாக்கை எடுத்துக்கொண்டு சாப்பிட சென்றாள்,

மது டைனிங் ஹாலில் நுழையும் போது சித்தார்த் எல்லோருடனும் சிரித்து பேசிக்கொண்டு இருந்தான். மது ஜீவாவின் அருகில் காலியாக இருந்த சேரில் அமர்ந்தான். "என்ன மது இன்னைக்கு என்ன சமையல்?" என்று ஜீவா கேட்க "பிசிபேளாபாத் ஜீவா" என்றான்.

"அட்டே நம்ம சித்தார்த்துக்கு பிசிபேளாபாத் ரொம்ப பிடிக்கும்" என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் டிபன் பாக்கை உரிமையுடன் திறந்து ஸ்பூனால் சிறிது எடுத்துக்கொண்டு "இந்தா சித்தார்த் நீயும் சாப்பிடு" என்று சொல்லி அவன் தட்டிலும் கொஞ்சம் பிசிபேளாபாத்தை வைத்தான்.

"இல்லை ஜீவா நான் இப்போதெல்லாம் பிசிபேளாபாத் சாப்பிடுவதில்லை" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வைத்த சாதத்தை சித்தார்த் தொடவேயில்லை.

மற்ற அனைவரும் கொடுத்தவற்றை உண்டவன் மது வீட்டு உணவை மட்டும் தொடவெயில்லை. மதுவும் ஒன்றும் தப்பாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை போல என நினைத்துக்கொண்டான். ஜீவாவிற்கு தான் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. சித்தார்த் மீது கொஞ்சம் எரிச்சல் கூட வந்தது

இவன் எல்லோரிடமும் நன்றாக தான் பழகுகிறான். மதுவை மட்டும் தான் அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை ஏன் என்று தான் ஜீவாவிற்கு புரியவில்லை. சிவாவும் இதை கவனித்துக்கொண்டு தான் இருந்தான். “எனக்கு இப்படி எல்லோரோடும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிடுவது மிகவும் பிடித்திருக்கிறது” என சித்தார்த் சொல்லவும் “இந்த ஐடியா கொடுத்ததே நம்ம மதுதான்” என்று சொன்ன சிவா சித்தார்த்தின் முகத்தையே பார்த்துகொண்டிருந்தான்..

மதுவை பார்த்த சித்தார்த் “குட் ரொம்ப நல்ல ஐடியா” என்று பாராட்ட ஜீவாவிற்கு நம்பவே முடியவில்லை. இவனுக்கு மது மேல் கோபம் ஒன்றும் இல்லை போல நாம தான் தப்பாக நினைத்துக்கொண்டோம் என்று சமாதானம் செய்து கொண்டான். மதுவும் சித்தார்த்தின் பாராட்டை ஏற்கும் விதமாக சிரித்துக்கொண்டே நன்றி கூறினான்.

சாப்பிட்டு முடித்து கை கழுவுவதற்காக சித்தார்த்தும், ஜீவாவும் சென்றவுடன் லதா, “நம்ம எம்.டி ரெண்டு பேருமே ரொம்ப ஸ்மார்ட். அதுவும் சித்தார்த் சார் நல்ல உயரமா களையா பார்க்கவும் ஹீரோ மாதிரி இருக்கார்” என்று சொல்லிவிட்டு “என்ன மது நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டாள்.

மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே “ஆமாம், ஆமாம் நம்ம சித்தார்த் சார் ஹீரோ மாதிரி தான் இருக்கார்” என சொல்லி முடிக்கவும் சித்தார்த் டைனிங் ஹால் கதவருகில் வரவும் சரியாக இருந்தது. இந்த வார்தைகளை கேட்டதும் சித்தார்த்துக்கு ‘எரியும் கொள்ளியில் எண்ணை ஊற்றியது’ போல இருந்தது.

இது எதையும் அறியாத மதுமிதா, லதாவுடன் காலையில் சித்தார்த் அனைவரையும் பெயர் சொல்லி அழைத்து பேசியதையும், அவனின் ஞாபக சக்தியையும் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தாள்.

தன் அறைக்கு வந்து அமர்ந்த சித்தார்த் விட்டத்தை பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். ஜீவா தனது அறையில் இருந்தான். ஜீவாவிடம் அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்த மது “ஜீவா நான் 2 நாள் லீவ் கேட்டு இருந்தேனே, வெள்ளிக்கிழமை ஞாபகப்படுத்த சொல்லி இருந்தீர்கள்” என்றாள். “சரி OK” என்றான் ஜீவா.

ஜீவா சித்தார்த்தின் அறைக்கு சென்றவுடன் இருவரும் சேர்ந்து கணக்கு வழக்குகளை கொஞ்சம் நேரம் சரி பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனர். நேரம் சென்றதே தெரியவில்லை. ஐந்து மணிக்கு யாரோ கதவை தட்டி அனுமதி கேட்கும் சத்தம் கேட்டதும் தான் இருவரும் சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தனர். சித்தார்த் அனுமதி அளித்தவுடன் மது அந்த அறைக்கு உள்ளே வந்தாள்.

சித்தார்த் நிமிர்ந்து என்ன? என்பது போல பார்த்தான் “சார் நான் இன்று கொஞ்சம் சீக்கிரமாக போகவேண்டும்” என தயங்கி தயங்கி சித்தார்த்திடம் கூற சித்தார்த் பதில் சொல்லும் முன் ஜீவா “சரி மது நீங்க கிளம்புங்க” என்று சொல்ல மது தயக்கத்தோடு சித்தார்த்தை பார்த்தாள். “சரி நீங்க கிளம்புங்க”, என்று சித்தார்த் பட்டும் படாமலும் சொல்லி விட்டு தன் லேப்டாப்பில் மூழ்கினான். நன்றி சொல்லிவிட்டு மது அந்த இடத்தை விட்டு நகரவும் மதுவின் கையில் இருந்த மொபைல் அர்ஜுனரே...!! அர்ஜுனரே...!! ஆசையுள்ள அர்ஜுனரே....!! என ஒலிக்கவும் சித்தார்த் மதுமிதவை நிமிர்ந்து பார்த்தான்

“சாரி சார்”, என சொல்லிவிட்டு அவசரமாக வெளியே சென்றாள். மது தன் நாக்கை லேசாக கடித்துக்கொண்டு இரு தோள்களையும் லேசாக குலுக்கிக்கொண்டு கண்களை விரித்து சாரி சொன்னதை பார்த்து சித்தார்த்திற்கும், ஜீவாவிற்கும் தானாக சிரிப்பு வந்தது. வெளியே சென்ற மது மொபைலை ஆன் செய்து யாருடனோ சிரித்து பேசிக்கொண்டே தன் கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு சிவாவிடம் எதோ சொல்லிவிட்டு செல்வதை தன் அறையிலிருந்து சித்தார்த் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அலுவலகத்தில் நடப்பதை பார்க்க வசதியாக tinted கண்ணாடி தடுப்புகளால் அமைக்கப்பட்டு இருந்ததால் சித்தார்த்தால் இதையும் கவனிக்க முடிந்தது.

மது புறப்பட்டதும் சித்தார்த் எழுந்து ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தான். அங்கே மது யாருடனோ பைக்கில் செல்வது தெரிந்தது. இந்த காட்சியை கண்டதும் சித்தார்த்தின் முகத்தில் என்னை போட்டால் வெடிக்கும் அளவுக்கு அவன் கொதித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

தன் வேலையில் மூழ்கி இருந்த ஜீவா தற்செயலாக நிமிர சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்த்து திகைத்தான். “என்ன சித்தார்த் ஜோதிகா மாதிரி நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் உன் முகத்தில் இத்தனை மாற்றம்? இப்போ தான் சிரித்தாய் 5 நிமிஷம் கூட ஆகவில்லை அதற்குள் இப்படி ஒரு எரிச்சல்” என ஜீவா கேட்கவும். “ம்...ம்.. எல்லாம் உன்னால் தான், இப்போ யாரு உன்னை மதுமிதாவுக்கு பர்மிஷன் கொடுக்க சொன்னது?” என்று சித்தார்த் கேட்க

“ என்ன...? இது தான் உன் பிரச்சனையா? சரிப்பா இனிமேல் நான் உன்னை கேட்காமல் எதுவும் சொல்லவில்லை போதுமா? நான் வேண்டுமானால் தோப்புக்கரணம் போட்டா?” என சொல்லிக்கொண்டே சேரிலிருந்து எழுந்து காதை பிடித்துக்கொள்ள சித்தார்த்துக்கு சிரிப்பு வந்தது.

“நல்ல வேலை சிரித்துவிட்டாய், அப்புறம்... மது திங்கள், செவ்வாய் ரெண்டு நாள் லீவ்... என சொல்லிக்கொண்டே போக “ஏன் மகாராணி சொல்லிட்டு போகமாட்டாங்களா? நீ என்ன அவளுக்கு வாயா..! என்று எரிச்சலோடு கேட்டான்.

“கடவுளே என்னை ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாய்..?, டேய் திரும்பவும் முருங்கை மரம் ஏறாதேடா என்னால் திரும்ப திரும்ப உன்னை மரத்துல இருந்து இறக்கி கொண்டுவரமுடியாது. மது சொல்கிறேன்னு தான் சொன்னா நான் தான் நானே சொல்லிக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டதாக ஜீவா சற்று எரிச்சலுடன் சொன்னவுடன் தான் சித்தார்த் கொஞ்சம் சமாதானம் ஆனான்.

“சரிடா ஜீவா அப்போ நானும் கிளம்புகிறேன். நீயும் வீட்டுக்கு வாயேன் அம்மா உன்னை பார்த்தால் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவாங்க” என்றான் சித்தார்த். “இல்லடா, நான் நாளைக்கு வருகிறேன் நீ கிளம்பு” என கூறி சித்தார்த்தை கிளப்பி அனுப்பிவிட்டு வந்தான். அன்று முழுவதும் சித்தார்த் நடந்துகொண்டவற்றை நினைத்து ஜீவா சிரித்துக்கொண்டான்.

மதுவை தான் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதை பற்றி சித்தார்த்திடம் சொல்லலாமா? என நினைத்த ஜீவா வேண்டாம், முதலில் மதுவிடம் தன் விருப்பத்தை சொல்லி அவள் சம்மதித்தவுடன் சித்தார்த்திடம் பேசலாம் இப்போ அவன் மூடும் சரி இல்லை இன்னும் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும் சித்தார்த் மதுவை கண்டிப்பாக புரிந்துகொள்வான் பிறகு தன் விருப்பத்தை பற்றி சித்தார்த்திடம் சொல்லலாம் என எண்ணிக்கொண்டான்.

நிச்சயமாக மதுவை சித்தார்த் புரிந்துகொள்ளத்தான் போகிறான். ஆனால் ஜீவாவால் தன் விருப்பத்தை மதுவிடமோ, சித்தார்த்திடமோ சொல்லமுடியாமல் போகப்போகிறது என்பதை ஜீவா தெரிந்து கொள்ளவும், புரிந்துகொள்ளவும் வாய்ப்பே இல்லை...

*****

அத்தியாயம்-3

தன்செய லெண்ணித் தவிப்பது தீரிந்திங்கு
நின்செயல் செய்து நிறைவு பெரும்வணம்

நின்னை சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!
நின்னை சரணடைந்தேன்...!!

தீபக்குடன் தன் மாமா வீட்டிற்கு வந்து இறங்கிய மது வாசலிலேயே தன் ஸ்கூட்டி நிற்பதை பார்த்துவிட்டு. “ஓ..! தீபக் அத்தான் ரொம்ப தாங்க்ஸ். உங்களுக்கு தான் நான் கொஞ்சம் வேலை வைத்துவிட்டேன்” என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்.

“ என் அருமை அத்தை மகளுக்கு ....அவளுடைய வாகனத்தை என் கையால் சரிசெய்யும் பாக்கியம் கிடைக்க இந்த அடிமை எத்தனை புண்ணியம் செய்து இருக்க வேண்டும் ” என நாடக பாணியில் வசனம் பேச மதுவிற்கு சிரிப்பு பொங்கியது.

“இப்போ எதுக்கு நீ இப்படி சிரிக்கிறாய்?” என தீபக் கேட்டான். “இல்ல இந்த வண்டிக்கு பஞ்சர் ஒட்டும் வேலையை இந்த ஊர்ல சைக்கில் கடையில் வேலை செய்யும் சின்ன பையனே செய்வான்.

இதுக்கா நீங்க ஆஸ்திரேலியா போய் எம்.டெக் படித்துவிட்டு இங்கே ஒரு பெரிய கார் கம்பெனியில் வேலை செய்றீங்கன்னு நினைத்தால் சிரிப்பு வந்தது அதான் சிரித்தேன் "என சொல்லிக்கொண்டே மீண்டும் சிரித்தான்.

"உனக்கு இந்த கொழுப்பு கொஞ்சம் கூட குறையல, உங்க ஆபிஸ்ல இருந்து நடந்தே வாடின்னு நடக்க வச்ச உன் கொழுப்பை கரைச்சி இருக்கணும். போனா போகுதேன்னு அம்மா சொன்னதால தான் வந்தேன்.வண்டி நான் சரி பண்ணி எடுத்துட்டு வந்தா திமிரா பேசற பேசு பேசு உன் மைக்கை எப்போ? எப்படி?ஆப் பண்ணறதுன்னு எனக்கு தெரியும் அந்த காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை ஞாபகம் வைத்து கொள்"என சிரித்துக்கொண்டே சொல்ல மது அவனுக்கு ஒழுங்கு காட்டிவிட்டு சிரிக்க தீபக்கும் மதுவுடன் இணைந்து நகைத்தான்

பைக் சத்தம் கேட்டு இவ்வளவு நேரம் ஆகியும் காணவில்லையே என்று வெளியில் வந்த ராஜி, மது வாய்விட்டு சிரிப்பதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். தன் அத்தை ராஜி வந்து நிற்பதை கண்ட மது சந்தோஷமாக "அத்தை" என அழைத்துக்கொண்டே ஓடிவந்து ராஜியின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டான்.

"வா மது", என்று சொல்லிவிட்டு மதுவின் கைகளை விலக்கிவிட்டு ராஜி திரும்பி வீட்டுக்குள் செல்ல ஆரம்பித்தார். மது தீபக்கை நோக்கி "என்ன அத்தான் அத்தை கோபமாக இருப்பது போல தெரியுது?" என்றான் ரகசிய குரலில்.

தீபக்கும் "ஆமாம்,நீ தான் இங்கே வந்து 10 நாளைக்கு மேலே ஆகிவிட்டதே.. அதான் அம்மா உன் மேல ரொம்ப கோபமா இருக்காங்க, நீயே போய் உன் மாமியாரை சமாதானப் படுத்து" என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

வீட்டின் உள்ளே சென்ற மது கண்களால் வீட்டை ஒரு முறை அளந்தான். வீட்டில் யாரையுமே காணவில்லையே? அம்மாவும் அப்பாவும் வரேன்னு சொன்னாங்களே... ! எங்கே காணோம்...? அம்மா இருந்தாலாவது எதாவது சொல்லி கொஞ்சம் நமக்கு ஹெல்ப் பண்ணுவாங்க இப்போ என்ன செய்வது...? என யோசித்துக்கொண்டு இருக்க சமையலறையிலிருந்து கமகமவென காப்பி வாசனை மூக்கை துளைத்தது.

நேராக சமையலறைக்கு சென்ற மது ராஜியை பின்னாலிருந்து கட்டிக்கொண்டான். "ஆஹா..! அத்தை இந்த மாதிரி காபி போடுவதை எங்கே இருந்து கத்துக்கிட்டங்க? யாராலயும் உங்களை மாதிரி காபி போட முடியாது.

காபின்னா..... அது ராஜிஸ் காபிதான்" என சொல்லி ஐஸ் வைத்துவிட்டு ஒரு கப்பை எடுத்துக்கொண்டு மது தன் அத்தையை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான்.

ராஜி அப்போதும் எதுவும் பேசாமல் இன்னொரு கப் காபியை எடுத்துக்கொண்டு ஹாலுக்குச் சென்றார்.மதுவும் முகத்தை பாவமாக வைத்துக்கொண்டு தன் அத்தையின் பின்னாலேயே ஹாலுக்கு வந்தான். ரெப்ரெஷ் செய்து கொண்டுவந்த தீபக்கிடம் காபி கப்பை கொடுத்துவிட்டு அவனுக்கு எதிரில் இருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்தார் ராஜி.

காப்பி குடித்துக்கொண்டே தீபக் மதுவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். மது முகத்தை சிணுங்குவது போல வைத்துக்கொண்டு ராஜிக்கு பின்னால் நிற்குகொண்டு இருந்தான். தீபக்கிற்கு பார்க்க பாவமாக இருந்தது. சிரித்துக்கொண்டே மதுவை புருவத்தை உயர்த்தி என்ன என்று கேட்டான்?மதுவும் கண்களை உருட்டி அத்தை தன் மேல் இன்னும் கோபமாக இருப்பதை காட்டினான். "என்னம்மா நீங்களும் உங்க மருமகளும் இன்னும் சமாதானம் ஆகவில்லையா?" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்

"ஆமாம்டா ..... அத்தை நீங்க எனக்கு பேருக்கு தான் அத்தை ஆனா எனக்கு இன்னொரு அம்மா என்று வசனம் பேசினா போதுமா....? இல்லை நாம மட்டும் பாசம் வைத்தால் போதுமா..?" என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே "ஐய்யோ.....!அத்தை நான் உங்க மேல் பாசம் இல்லாமல் இருக்கேன்னு நினைக்கின்றீர்களா ?" என்று கவலையுடன் கேட்டான் மது.

"பின்னே,... உனக்கு பாசம் இருந்தா இந்த அத்தையை பார்க்க வரணும்னு 10 நாளைக்கு மேலே மறந்து இருப்பாயா? உங்க அம்மா சொல்லிதானே உனக்கு ஞாபகம் வந்தது,"என்று சொல்ல "ஆஹா..! அம்மா வந்து அத்தைக்கிட்ட போட்டு கொடுத்துட்டு இப்போ எங்க போய் ஒளிந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள?" என நினைத்துக்கொண்டே "சாரி அத்தை வேலை கொஞ்சம் அதிகம் அதான்

வரமுடியவில்லை. ப்ளீஸ்.. ,அத்தை நான் வேண்டுமென்று செய்வேனா?" என்று கொஞ்சலாக சொல்லிக்கொண்டே ராஜியின் காலடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ராஜியின் மடியில் தலையை சாய்த்துக்கொண்டாள்.

ராஜி மதுவின் தலையை தடவிக்கொடுக்க மதுவிற்கு பழைய ஞாபகத்தில் கண்கள் கலங்கியது ஏதும் சொல்லாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். ராஜிக்கோ மதுவை பார்க்க பார்க்க எப்படி பட்டாம்பூச்சி மாதிரி சந்தோஷமாக திரிந்தவளை இப்படி சிறகொடிந்த பறவையாக மாற்றிவிட்டாயே...!!! என கடவுளிடம் பட்டிமன்றம் நடத்திக்கொண்டு இருந்தார்

சிறிது நேரத்தில் சமாதானமான மது எழுந்து அமர்ந்தாள். இருவரும் ஒருவரை பார்த்து மற்றவர் சிரித்துக்கொள்ள "சரி மது உனக்கு இன்னைக்கு நைட் சாப்பிட என்ன வேணும் சொல்லு?" என கேட்க "எதுவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் சாப்பிடுவது போல செய்யுங்கள் அத்தை" என கிண்டலுடன் சொல்லிவிட்டு சிரிக்க ராஜியும் "ஆனால் உனக்கு இன்னும் இந்த விளையாட்டுத்தனம் கொஞ்சம் கூட குறையவில்லை" என சொல்லி தன் மருமகளை அணைத்துக்கொண்டார்

"வித்யாவும் கோவிலுக்கு வரேன்னு சொன்ன இங்கே பார்த்தால் ஆளையே காணோம்.இந்த ராஜேஷ் அண்ணாவ சொல்லணும்..6 மாசமா பொண்டாட்டிய இங்க விட்டுட்டு US போய் உட்கார்ந்திருக்கார். யாரும் எதுவும் கேட்பதில்லை. கல்யாணத்துக்கு வரட்டும் உனக்கு இந்த வேலையே வேண்டாம் நீ இங்கேயே இருன்னு பிடிச்சவச்சிக்கணும்" என தனக்குள் புலம்பிக்கொண்டே தன் அத்தைக்கு உதவியாக சமையலறையில் வேலை செய்ய நுழைந்தாள்

"வித்யா, அம்மா,அப்பா, மாமா எங்கே அத்தை..?"என்று கேட்டாள். " வித்யா அவ ஃப்ரெண்ட் வீட்டுக்கு போய் இருக்கா. மாமா எதோ மீட்டிங்னு போய் இருக்கிறார். உங்க அப்பா அம்மா ரெண்டு பெரும் பக்கத்தில் யாரையோ பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு போனார்கள். மது நீ என்ன கோவிலுக்கு கிளம்பவில்லையா..?" என்று ராஜி கேட்க, " `ம்'..... போகணும் அத்தை இது 6வது வாரம் அடுத்த வாரம் ஒரு அர்ச்சனை செய்து வேண்டுதலை முடிக்கணும் " என மது பேசிக்கொண்டே தன் அத்தைக்கு உதவியாக சமையலறையில் வேலை செய்துகொண்டு இருந்தாள்.

"அத்தை, நேற்று அண்ணா, அதான் உங்கள் அன்பு மாப்பிள்ளை ஃபோன் பண்ணினார். கல்யாணத்துக்கு 1 வாரம் முன்னாடி தான் வர முடியுமாம். நான் கூட திட்டினேன் தங்கைக்கு கல்யாணம் நீ தான் மாப்பிள்ளை தோழன், வீட்டுக்கு ஒரே மாப்பிள்ளை ..... நீயே இப்படி லெட்டா வந்தா அத்தையும், மாமாவும் எப்படி எல்லா வேலையையும் கவனிப்பார்கள்?" என்று கேட்டேன். "அதெல்லாம் காண்ட்ராக்டில் விட்டு விடலாமென்று கூலா சொல்லிவிட்டார்", என்று அபிநயத்தோடு சொல்லி முடித்தாள்.

"சரி அத்தை நான் கோவிலுக்கு கிளம்புகிறேன். வித்யாவுக்காக வெய்ட் பண்ணா லேட் ஆகிவிடும்" என சொல்லிக்கொண்டே கோவிலுக்கு செல்ல ஆயத்தமானாள். "மது நான் வேண்டுமானால் உன்னுடன் துணைக்கு வரட்டுமா?"என்ற தீபக்கிடம் இல்லை நான் போய்வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு நான் வித்யாவுடைய ஸ்கூட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன் இந்த அத்தான் ஏதாவது திட்டி என் வண்டி ஏதாவது மக்கார் பண்ணா அதனால் தான் என சொல்லிக்கொண்டே தீபக்கை பார்த்து தலையை சிலுப்பி கொண்டு சோழிங்கநல்லூரில் உள்ள பரத்தியங்கரா தேவி கோவிலை நோக்கி சென்றாள்.

அரை மணி நேர பயணத்திற்கு பிறகு மது கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். சாமி தரிசனத்தை முடித்துக்கொண்டு பிரகாரத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் கூட்டம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருந்தது.

சித்தார்த்தின் அம்மா தேவகி தன் மருமகள் மீராவுடன் அதே கோவிலுக்கு வந்திருந்தார். பிரகாரத்தில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்ததால் தேவகியும் மீராவும் வெளி மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்தனர். பிரகாரத்தில் இருந்த மது கிளம்புவதற்காக எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

தேவகியும் மீராவும் கிளம்புவதற்காக காரின் அருகில் வந்து நிற்க கார் டிரைவரை காணாமல் கண்களை சுழற்றி நாலாபுறமும் சுற்றி தேடிக்கொண்டு இருந்தனர். அந்த காரின் நேர் எதிரில் மது தன் ஸ்கூட்டியை கிளப்பிகொண்டு இருந்தாள். மதுவை பார்த்த தேவகி, "மீரா நான் சொன்னேனே காலையில் கோவிலில் ஒரு பெண்ணைப்பார்த்தேனென்று..! அதோ எதிரில் நிற்கிறாளே... .. சந்தன

கலர் புடைவையில் அந்தப்பெண் தான் என்று சொல்லவும் மதுவை திரும்பி பார்த்த மீரா, “நல்ல அழகாக இருக்கா அத்தை. நல்ல உயரம், லேசா சுருட்டை முடி வேற எவ்....வளவு.....! நீட்டு முடி?” என்று மீரா பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு இருந்தாள்.

அத்தை மணி ஒன்பது ஆகுது . இந்த டிரைவர் இப்போ பார்த்து எங்கே போய்விட்டார்? என மீரா புலம்பிக்கொண்டு இருக்கும் போதே டிரைவர் ஓடிவந்தார். “மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் அம்மா தெரிந்தவர்கள் வந்து இருந்தார்கள் அது தான் பேசிக்கொண்டு இருந்தேன். உங்களை பார்த்துவிட்டு ஓடிவந்தேன்” என விளக்கம் அளித்துக்கொண்டே காரை எடுத்தார்

கார் ஈ.சி.ஆர். ரோட்டில் திரும்பி திருவான்மியூரை நோக்கி பறக்கத்தொடங்கியது. சாலை கொஞ்சம் வெறிச்சோடி இருந்தது. சற்று தூரத்தில் மது தன் ஸ்கூட்டியில் வேகமாக சென்று கொண்டிருந்தாள். “அத்தை அங்கே பாருங்க அந்த பொண்ணு போகிறாள்” என்று மீரா சுட்டிக்காட்ட தேவகி மதுவை பார்த்தார்.

“ டிரைவர் அண்ணா அந்த பொண்ணு பின்னாலேயே போங்கள்” என்று மீரா சொல்லவும் டிரைவர் “சரிம்மா” என்று சொல்லிவிட்டு மதுவை பின்தொடர ஆரம்பித்தார்.”என் மீரா அந்த பொண்ணு பின்னாலேயே போக சொல்கிறாய்?” என்றார் தேவகி. “அந்த பொண்ணு எங்கே இருக்காணு தெரிந்து கொள்ளத்தான் அத்தை” என்றாள் மீரா. அதற்கு மேல் தேவகி மீராவை ஏதும் கேட்கவில்லை அவருக்கு தெரியாதா,? தன் மருமகளை பற்றி சிரித்துக்கொண்டே பேசாது இருந்தார்

மீராவுக்கு மதுவை பார்த்ததிலிருந்து சித்தார்த்துக்கு இவளை போன்ற பெண் தான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் இருந்தது. மது கொட்டிவாக்கம் செல்லும் சாலையில் சென்றாள். “அந்த பொண்ணு பின்னால் போகவா அம்மா ....?” என்றார் டிரைவர். “இல்லை, வேண்டாம் நீங்க வீட்டுக்கு போங்க” என்று தேவகி சொல்ல சரி என கார் திருவான்மியூரை நோக்கி சென்றது

தீபக் வீட்டின் வெளி கேட்டை திறந்து வைத்துக்கொண்டு மதுவை காணாமல் கேட் அருகிலேயே நிலைக்கொள்ளாமல் தவித்து கொண்டிருந்தான். சற்று நேரத்தில் மது வருவதை பார்த்ததும் தான் அவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

கேட்டை மூடிவிட்டு உள்ளே வந்த தீபக் “என் மது நான்தான் உன்னுடன் வரேன்னு சொன்னேனே, பாரு இப்போ எவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது....?” என்றான் தீபக். “முதலில் நிறுத்து. ஒரு முதலாளி அம்மா வரேன் நீ எனக்கு ஒரு சல்யூட் கூட அடிக்கல” என தீபக்கை சீண்டினாள். அவளின் சீண்டலை உணர்ந்த தீபக் “ரொம்ப நினைப்பு தான் உனக்கு.

“குப்பரா ஒரு பிகர் போச்சு அதான் இங்கயே நின்னு பார்த்துக்கிட்டு இருந்தேன்” என சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்க்க மது வயிற்றை பிடித்துக்கொண்டு சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். என்னடா இது இவளை கொஞ்சம் கடுப்படிக்கலாம்முன் பார்த்தா இப்படி சிரிக்கிறாள் என் பார்த்தான்.

“ ஏய் என்ன..? உனக்கு இவ்வளவு சிரிப்பு” என கேட்க சைட் அடிக்க குடும்பத்தோட வாசல்ல உட்கார்ந்து இருக்கும் ஆளை இப்போ தான் பார்க்கிறேன் என சொல்லிக்கொண்டே போர்டிகோவை நோக்கி சென்றாள்.

அனைவரையும் பார்த்து “ஆஹா...!! எனக்காக தான் எல்லோரும் வெய்ட் பண்ணிங்களா?” என்றாள் சந்தோஷமாக..

“மது நாங்க இவ்வளவு நேரமாச்சேன்னு தவித்து போய்விட்டோம் .. சரி நானும் தீபக்கும் கிளம்பி வரலாம் என்று இருந்தோம் அதற்குள் நீயே வந்துவிட்டாய்” என மதுவின் மாமா சொல்ல இப்படியே ஆளாளுக்கு ஒன்று சொல்ல தன் மீது எல்லோரும் இவ்வளவு பிரியம் வைத்து இருப்பதை பார்த்து மதுவுக்கு பெருமையாக இருந்தது.

“சரி நான்தான் வந்துவிட்டேனே, இன்னும் ஏன் மாத்தி மாத்தி டயலாக் பேசறீங்க. உங்க எல்லோரோட தொல்லையிலிருந்து தப்பிக்க தானே நான் அப்பப்போ வெளியே எஸ்கேப் ஆகிவிடுவது இது புரியாம நீங்க எல்லோரும் எனக்காக வெயிட் பண்ணிங்க” என்றாள் மது கிண்டலாக.

அவள் எல்லோரையும் கிண்டல் செய்கிறாள் என்று தெரிந்து யாரும் மதுவை எதுவும் சொல்லாமல் சிரித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். யாரும் திரும்ப எதுவும் சொல்லாமல் சிரிப்பதை பார்த்த மது “ஹும்.. யாராவது வம்பு வலிப்பீங்கன்னு நினைத்தால் இப்படி எல்லோரும் சேர்ந்து கீழ்ப்பாக்கம் எபெக்ட் கொடுக்கிறீர்களே” என்றாள் தலையை இந்த பக்கமும் அந்த பக்கமும் ஆட்டி.

“போதும் உள்ளே வா மது” என்றாள் வித்யா. “பார்த்தீர்களா பார்த்தீர்களா யாராவது என்னை உள்ளே வான்னு கூப்பிட்டீர்களா?” ஆனால், என் அண்ணி தான் என்னை உள்ளே கூப்பிட்டார்கள்” என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே “எனக்கு பசிக்குது மது” என்றாள் வித்யா. “அடிப்பாவி, என்னை இப்படி காலைவாரி விட்டுட்டியே நீயெல்லாம் ஒரு அண்ணன் பொண்டாட்டியாடி” என முகத்தை சுளித்துக்கொண்டு வித்யாவின் தலையில் ‘நறுக்’ கென ஒரு குட்டு வைத்தாள் மது.

ஐயோ..! என் அண்ணன் ரொம்ப பாவம் உன்னை எப்படிதான் சமாளிக்கிறாறோ ? நான் நினைக்கிறேன், உனக்கு பயந்து தான் அண்ணன் அப்பப்போ வெளிநாட்டுக்கு போறேன்னு போய்விடுகிறார் போல என மது சொல்லவும். “ஆமாண்டியம்மா உங்க அண்ணன் சின்ன குழந்தை எனக்கு பயந்துக்கொண்டு ஒடிபோய் ஒளிந்துகொள்ள” என இருவரும் மாற்றி மாற்றி பேசிக்கொண்டிருக்க நடுவில் புகுந்த தீபக் “உன்னை எப்படி மது உங்க ஆஃபிஸ்ல சமாளிக்கிறார்கள்....?” என்றான்.

“நான் ஆஃபிஸ் போகாட்டி எல்லோரும் ரொம்ப அப்செட் ஆகிடுவாங்க அப்படி யாராவது தவித்தால் என்னோட லிட்டில் ஹார்ட் தாங்காது அதான் நான் முடிந்தவரைக்கும் லீவே போடுவதில்லை. இப்போ கூட அத்தை கல்யாண வேலைக்கு தனியா கஷ்டபடுவாங்கன்னு தான் லீவ் போட்டுட்டு வந்தேன்” என தன் பெருமையை சொல்லிக்கொண்டு இருக்க தீபக் மதுவிற்கு பின்னால் நின்றுகொண்ட கைகளால் லீவ் சுற்றுகிறாள் என்று செய்து காட்டினான்.

எல்லோரும் அதை பார்த்து சிரிக்க திரும்பி பார்த்த மது தீபக் செய்ததை பார்த்து கோபம் பொங்க “நான் யாருக்கும் எதுவும் சொல்ல மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு யாருடனும் பேசாமல் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தான். அதை பார்த்த மதுவின் தந்தை “என் மதும்மா உங்க புது எம்.டி எப்படி?” என்று கேட்டதும் தான் தாமதம்.

முகத்தில் மலர்ச்சியுடன் “அடடா..! நான் அந்த விஷயத்தை சொல்லாமல் விட்டுவிட்டேனே. எங்க புது எம்.டி பேர் சித்தார்த் [எம் பி எ] அமெரிக்காவில் படித்தார். அங்கேயே கொஞ்சம் நாள் வேலை செய்தார். அப்புறம் அதே கம்பெனி டெல்லியில் இருந்தது அதுக்கு மாற்றிக்கொண்டு வந்துவிட்டார். இப்போ ஃப்ரெண்ட் சொன்னதுக்காக எங்க கம்பெனியிலேயே பார்ட்னரா சேர்ந்து இருக்கார்.

செம ப்ரில்லியன்ட். என்ன ஒரு நியாயக சக்தி? பார்த்த வரைக்கும் ரொம்ப டிசென்ட் என தன் கண்களை விரித்து மகிழ்ச்சியுடன் சித்தார்த்தை பற்றி சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். இந்த முக மலர்ச்சியால் தனக்கு பின்னால் வரப்போகும் விபரீதத்தை அறியாமல். அவள் முக மலர்ச்சியை யார் கவனித்தார்களோ இல்லையோ தீபக் நன்றாகவே கவனித்தான்

“எனக்கு தான் அவரை பார்த்தாலே கொஞ்சம் பயமா இருக்கு என்றாள்., “மண்டைல ஒன்னும் இல்லாதவர்களுக்கு மூளை இருக்கிறவர்களை பார்த்தால் அப்படித்தான் தோன்றும்” என தீபக் சொல்ல அவன் என்ன சொல்ல வந்தான் என புரியாமலே “அப்படித்தான் போல”.. என்று தலையை குலுக்கிக்கொண்டாள்.

பெரியவர்கள் புன்னகையுடன் பேசாமல் இருக்க வித்யாவும், தீபக்கும் மதுவின் பதிலை கேட்டு ‘களுக்’ கென சிரித்துவிட அப்போது தான் மதுவிற்கு தீபக் கேட்ட கேள்வியும் தான் சொல்லிய பதிலும் புரிந்தது. பெரியவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“எனக்கா மண்டைல ஒன்னும் இல்லை நான் ஸ்கூல், காலேஜ் எல்லாத்திலேயுமே outstanding ஸ்டுடென்ட் தெரியும் தானே” என்றாள் பந்தாவாக. “அது தான் எனக்கு தெரியுமே நான் பார்க்கும் போதெல்லாம் நீ உங்க கிளாசுக்கு வெளியே நிற்பாயே அந்த outstanding தானே” என் சொல்லிவிட்டு தீபக் மதுவின் முகத்தை பார்க்க அவன் முகத்தில் கோபம் பொங்கியது.

பெரியவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவர்களும் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்த மது “ஓஹோ..! இன்னைக்கு என்னை காமெடியனாக்கி நடுவில் நிற்க வைத்து நீங்க எல்லோரும் சுற்றி நின்று கும்மி அடிக்கிறீர்களா....? என்று சொல்லிக்கொண்டே உணவருந்திவிட்டு எழுந்து சென்றாள்.

தீபக்கின் பார்வை மதுவையே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. இத்தனை நாளுக்கு பிறகு இவன் முகத்தில் ஒரு மாற்றம் தெரிய என்ன காரணம் ...? என யோசனையாக இருந்தான்

“ மத்தவங்க என்ன சொல்வாங்கன்னு நினைத்து பார்த்தாயா? சரி போனா போகுதுன்னு அந்த பொண்ணு ஒத்துக்கிட்டாலும் கல்யாணத்துக்கு பிறகு எப்படி ஒண்ணா இருக்க முடியும் நீயும் குழதைகளும் என்ன செய்வீங்க?” என்று தீவிரமான முகபாவத்துடன் பேசிக்கொண்டு இருந்த அவை பார்த்த மீரா “ஏன் கல்யாணத்துக்கு பிறகு நான் என்ன செய்யவேண்டும்....?” என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போது தான் மீராவுக்கு அவன் சொன்ன விஷயம் புரிந்தது.

கோபத்தோடு கண்களை உருட்டியபடி “ஓ..! கதை அப்படி போகுதா நீங்க மட்டும் தான் இந்த வீட்டில் பிள்ளையா? நான் நம்ம சித்தார்த்துக்கு தான் இந்த பொண்ணை பார்க்கலாம் என்று சொன்னேன். உங்களுக்கு இந்த மாதிரி வேறு எண்ணம் இருக்கா? எனக்கு வரும் ஆத்திரத்துக்கு அப்படியே உங்க கழுத்தை நெரி த்து கொன்றுவிடுவேன்.” என பற்களை கடித்துக்கொண்டு கழுத்தை பிடிப்பது போல செய்யவும் அத்வைத்துக்கு சிரிப்பாக வந்தது.

“ஹேய் மீரா நான் சும்மா விளையாட்டுக்கு சொன்னேன்.” என சொல்லிவிட்டு சிரித்தான். “ஐயோ, ரொம்ப அழகு தான் எனக்கு தெரியாதா...? நீங்க சொன்னது தமாஷ் என்று, நீங்க நடிக்கும் போது நானும் கொஞ்சம் நடிக்கலாம்னு அப்படி பேசினேன்.நீங்க காலேஜில் படிக்கும் போதே என்னை தவிர யாரையும் திரும்பிக்கூட பார்க்க மாட்டீங்களே” என கொஞ்சலாக சொல்லி விட்டு வெட்கத்துடன் சிரித்தான்.

அங்கே சித்தார்த் வீட்டில் மீரா மதுவை பற்றி அத்வைதிடம் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.அத்வைத் ஐய்யோ..! பாவமாக மீராவின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள். மீராவாகவே நிறுத்துவாள் என்று இருந்த அத்வைத் அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியாமல்,“ஏன் மீரா என்னை பார்த்தா உனக்கு பாவமா இல்லையா?”என கேட்க

ஏன் உங்களுக்கு என்ன? என்றாள் நிதானமாக. “அடிப்பாவி ஒரு மனுஷனை கொடுமை படுத்த ஒரு அளவு இல்லையா? நீயும் வீட்டுக்கு வந்தது முதல் அந்த பொண்ணை பத்தியே பேசிக்கிட்டு இருக்கியே, மணி இப்போ பதினொன்று நீயும் நிறுத்துவாய், நிறுத்துவாய்ன்னு பார்த்தா என்னமோ தலைவர்கள் மேடையில் பேசுவது மாதிரி பேசுகிறாயே?” என்றான் சற்று எரிச்சலாக.

“நான் ஏன் அந்த பொண்ணை பத்தி உங்களிடம் சொன்னேன் தெரியுமா?” என கேள்வியோடு நிறுத்த என்ன என்பது போல கேள்வியோடு மீராவை பார்த்தான் அத்வைத். “எனக்கு அந்த பொண்ணை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. ஏன் மனசுக்கு ஒன்று தோன்றினால் அது சரியா தான் இருக்கும். அந்த பொண்ணை இந்த வீட்டு மருமகளாக்கலாம்னு ஒரு எண்ணம் அதான் அவங்க எந்த ஏரியால இருக்கங்க என்று பார்த்துவிட்டு வந்தோம்” என முகத்தை தீவிரமாக வைத்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

அவளுடைய தீவிரமான முகத்தை பார்த்தபடியே, “என்னமோ பாங்கை கொள்ளை அடிக்க போறா மாதிரி தீவிரமா பேசுகிறாயே....?”என கிண்டலடிக்க மீரா பற்களை கடித்தாள்.“சரி சரி கோபித்துக்கொள்ளாதே மீரா, இந்த விஷயத்தை நீயே தனியா முடிவு பண்ணிட்டியா எங்க சம்மதம் எல்லாம் வேண்டாமா?” என சொல்லிவிட்டு மீராவின் முகத்தை கூர்ந்து பார்த்தான்

“அடடா இன்னைக்கு ஏன் பொண்டாட்டி நல்ல மூடில் இருக்காங்க போல, முதலில் நாம் சித்தார்த் கல்யாண விஷயத்தை பேசி முடிச்சுட்டு, அதன் பிறகு நம்ம விஷயத்துக்கு வரலாம்” என தன் மனைவியின் முக சிவப்பை ரசித்துக்கொண்டே அத்வைத் மேற்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான்.

“நீ சொன்னதை வைத்து பார்க்கும் போது நிச்சயம் நம்ம சித்தார்த்துக்கு ஏற்ற பொண்ணாக தான் இருக்கும். சரி அடுத்து என்ன ப்ளான்?” என்றான் அத்வைத். “வீடு கொட்டிவாக்கத்தில் இருக்கு. முதலில் வெள்ளிக்கிழமை கோவிலுக்கு போய் அந்த பொண்ணை ஃப்ரெண்ட் பிடிக்கலாம் அந்த பொண்ணுக்கு கல்யாணம் ஆனா மாதிரி தெரியவில்லை.

ஆனாலும் கல்யாணம் முடிவாகி இருக்கா என்று தெரியலாம். முதலில் இந்த விஷயத்தை நல்லபடியா முடிச்சுட்டு, அப்புறம் நம்ம சித்தார்த், மாமா எல்லோரிடமும் பேசி கல்யாணத்தை முடிக்க வேண்டியது தான்” என மிகவும் சுலபமாக முடியும் விஷயம் என்று எண்ணிக்கொண்டு மீரா திட்டத்துக்கு மேல் திட்டம் போட்டாள்.

ஆனால் நாம் நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிடுமா என்ன...???

*****

அத்தியாயம்-4

துன்ப மினியில்லை, சோர்வில்லை,தோற்பில்லை
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்ந்திட
நின்னை சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!
நின்னை சரணடைந்தேன்!

தன் மாமா வீட்டிலேயே தங்கிவிட்ட மது சனிக்கிழமை முழுதும் வித்யா மற்றும் தன் அத்தையுடன்
அரட்டை அடித்து பொழுதை கழித்தாள்.

ஞாயிறு அன்று காலை ராஜி மதுமிதாவை அழைத்து "மது நீயும் தீபக்கும் இன்று தி.நகர் போய் இந்த
லிஸ்ட்டில் இருக்கும் பொருட்களை எல்லாம் வாங்கி வந்து விடுங்கள். அப்புறம் புடவைகள் யார்
யாருக்கு எப்படி..? எப்படி..? வாங்க வேண்டும் என்று இதில் இருக்கு அந்த மாதிரியே வாங்கி விடு."
"ஆண்களுக்கு அப்புறமா கல்யாண நெருக்கத்தில் தீபக்கும் ராஜேஷும் வாங்கிவரட்டும்" என
சொல்லிவிட்டு மதுவிடம் பணத்தையும் லிஸ்டையும் கொடுத்தார்.
மது பணத்தையும் லிஸ்டையும் வாங்காமல் "அத்தை வித்யா வீட்ல தானே இருக்கா? அவளை
அத்தான் கூட அனுப்புங்க நான் வீட்டில் இருந்து உங்க கூட ஹெல்ப் பண்ணேனே" என்றாள்
தயக்கத்துடன்.

ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்த தீபக் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.வித்யாவை நோக்கிய
தீபக் "நீ ஒத்துக்காதே" என தன் தங்கைக்கு கண்ணை காட்டினான்.

வித்யாவும் "அம்மா நான் போகல எனக்கு மூடே இல்ல. அப்புறம் நான் போயி ஏதாவது ஒண்ணை
செலக்ட் பண்ணிட்டேன்னா உங்களுக்கு பிடிக்காது. உங்க அருமை மருமகளையே போயி அவளுக்கு
பிடிச்சா மாதிரியே எல்லாத்தையும் செலக்ட் பண்ணிட்டு வர சொல்லுங்க" என சொல்லிவிட்டு தன்
அண்ணனை பார்த்து ஒரு ரகசிய சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு ஹாலில் இருந்த பொருட்களை சுத்தம் செய்து
கொண்டிருந்தாள்.

ராஜி எதுவும் பேசாமல் பணத்தையும் லிஸ்டையும் மதுவிடம் நீட்டினார். தீபக்கை பார்த்தான் மது.
தீபக்கோ ஏதும் தெரியாதது போல பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பணத்தையும் லிஸ்டையும் வாங்கிய மது "சரி அத்தை, எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு அதை
முடித்துவிட்டு நாங்க பதினோரு மணிக்கு கிளம்புகிறோம்" என கூறிவிட்டு தன்னுடைய வேலைகளை
செய்யத் தொடங்கினாள்.

வித்யாவும் தீபக்கும் வெற்றி புன்னகையுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டனர்

அதே நேரம் சித்தார்த் வீட்டிலும் காலை நேர அவசரத்தில் இருந்தனர். காலையில் எழுந்து குளித்து
முடித்து மீரா தன் கணவனையும் குழந்தைகளையும் எழுப்பிக்கொண்டு இருந்தாள்.

"ஆகாஷ் ,ஆர்த்தி எழுந்திருங்கடா, செல்லம்ஸ் இல்லையா, எழுந்து சீக்கிரம் உங்க வேலையை
முடித்துக்கொண்டு வந்தால் நாம எல்லோரும் இன்னைக்கு தி.நகர் போய் உங்களுக்கு டிரஸ், டாய்ஸ்
எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு ஐஸ்கிரீம் சாப்பட்டு, ஹோட்டல் போயிட்டு
ஈவ்னிங் 'பீச் போயிட்டு வரலாம்" என ஆசை காட்டி எழுப்பியும்,

"ப்ளீஸ்மா இன்னைக்கு சண்டே தானே இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கறோம் அம்மா" என
கொஞ்சிக்கொண்டு இருக்க மீராவுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

"ஏங்க, நீங்களாவது எழுந்திரிக்க கூடாதா?" குழந்தைங்க தான் தூங்கறாங்கன்ன நீங்களுமா...?" என
சொல்ல சொல்ல அவ்வைத் பெட்ஷீட்டை நன்கு இழுத்து போர்த்திக்கொண்டு தூங்க ஆரம்பித்தாள்.

ஜாகிங் முடித்துக்கொண்டு வந்த சித்தார்த், அஷ்வந்த் இருவரும் மீராவின் சத்தம் கேட்டு அவ்வைதின்
அறைக்கு வந்தனர்.

"என்ன அண்ணி, காலைல ஆறு மணிக்கு பாட ஆரம்பித்த சுப்ரபாதம் இன்னும் முடியவில்லையா?"
என சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“எங்கே சித்தார்த் இந்த மூணு கும்பகர்ணன்ங்களையும் எழுப்புவதற்குள் என் உயிர் பாதி போய் வருது குழந்தைகளாவது பரவாயில்லை, உங்க அண்ணனும் சேர்ந்து இப்படி படுத்தினால் நான் என்ன செய்வேன்.”

“பாவம் அத்தை தனியா டிபன் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என சலிப்பான குரலில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது “அண்ணி” என்று அழைத்தபடியே நேத்ரா அறைக்குள் நுழைந்து மீராவின் அருகில் வந்து அவளது தோளை கட்டிக்கொண்டாள்
“ஏன் அண்ணி இப்போ டென்ஷன் ஆகறீங்க? உட்கார்ந்து கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் ஆகுங்க என் சொல்லி சோபாவில் அமரவைத்தாள்.

“அண்ணி, இப்போ என்ன இந்த அண்ணனை எழுப்பணும் அதானே, இப்படி சொல்லி சொல்லி எழுப்பினால் எங்கே எழுந்திரிப்பது? இப்போ பாருங்க நான் ஒரே நிமிடத்தில் எழுப்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு buds சை எடுத்து அத்வைதின் மூக்கில் விட்டான் அஷ்வந்த்.

‘ஹச்,ஹச்’ என தும்பியவாறு எழுந்த அத்வைத் “என்டா மனுஷனை கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியா தூங்க விடமாட்டிங்களா?” என தூக்கம் கலைந்த எரிச்சலில் கத்த மீராவினால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை தங்கை தம்பிளுடன் சேர்ந்து மீராவும் சிரிக்க அத்வைத்துக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்தது.

சித்தார்த் மற்றும் அஷ்வந்தை நோக்கி “தம்பிகளாடா நீங்க! எல்லாம் காலங்கார்த்தால வந்து என் உயிரை வாங்குறீங்க” என கத்தவும். சோபாவில் இருந்து எழுந்து வந்த மீரா “ஹலோ மணி என்ன தெரியுமா? எட்டு ஆக போகுது; இது உங்களுக்கு காலங்கார்த்தாலையா, போங்க போய் குளிச்சுட்டு வாங்க வெளியே கிளம்பணும் டைம் ஆகுது” என அத்வைதை குளியலறைக்கு விரட்டினாள்.

தன் தங்கை தம்பிகள் சிரிப்பதை பார்த்து “சிரிங்கடா! சிரிங்க! இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு சிரிப்பீங்க? உங்களுக்கும் கல்யாணம் ஆகும்டா . அப்போ தெரியும் உங்க கதையெல்லாம்” என சொல்லிக்கொண்டே கட்டிலில் இருந்து இறங்கி குளியலறைக்கு சென்றான்.

மீரா அஷ்வந்திடம் “எனக்கு இந்த ஐடியா முதலிலேயே இல்லாம போச்சு இருந்திருந்தா நானே இந்த வேலையே செய்து இருப்பேன். இப்படி கரடி மாதிரி கத்திக்கிட்டு இருந்திருக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

பாத்ரூமிலிருந்து வெளியே எட்டி பார்த்த அத்வைத் “அப்போ நீ தான் இவ்வளவு நேரம் கத்தியதா, நான் உண்மையாவே கரடி தான் கத்துதோன்னு நினைத்தேன்” என்று சொல்ல நேத்ரா சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சிரித்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

அத்வைதை நோக்கி திரும்பிய மீரா இரண்டு கைகளையும் இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு “ஏன் சொல்லமாட்டீங்க? நைட் பக்கத்தில் ஆள் தூங்குவது கூட தெரியாமல் நீர்யானை மூச்சு விடுவது மாதிரி கொறட்டை விட்டு தூங்கறவங்க இப்போ பேசும் பேச்சை பார்”.

“ரெண்டு காதிலேயும் பஞ்சை வைத்து அடைத்துக்கொண்டு தூங்கினாலும் நிம்மதியா தூங்க முடியுதா? மாசா மாசம் ரெண்டு பண்டல் பஞ்சு வாங்கவேண்டியதா இருக்கு ” என பதிலுக்கு கத்திக்கொண்டு இருந்தாள்.

சித்தார்த், அஷ்வந்த், நேத்ரா மூவரும் இந்த சண்டையை பார்த்து ரசித்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஏற்கெனவே தூக்கதிலிருந்து எழுந்த ஆத்திரத்தில் இருந்த அத்வைத் “இங்கே என்னடா சினிமாவா நடக்குது சட்டமா சோபாவில் உட்கார்ந்து பார்க்கிறீர்கள் நல்லா மூணு குரங்குகள் உட்கார்ந்து இருப்பதை போல இருக்கிறது” என அத்வைத் கத்திவிட்டு மீண்டும் பாத்ரூமிற்கு சென்றுவிட்டான்.

அஷ்வந்த் எல்லோர் முகத்தையும் உற்று பார்த்தான்.”என்னடா எல்லோரையும் புதுசா பார்ப்பது போல பார்க்கிறாய்” என்று சித்தார்த் கேட்கவும்.

“ஐயோ....!! என சொல்லிக்கொண்டே அஷ்வந்த் இருகைகளாலும் தன் தலைமுடியை பிடித்து ஆட்டிக்கொண்டான்.

“என்னாச்சு அஷ்வந்த்”, என மீரா பதறிக்கொண்டு கேட்கவும் இப்போ எனக்கு உடம்பை போட்டு பரபரன்னு தேய்த்துக்கொள்ள வேண்டும் போல இருக்கிறது .

“உங்களுையெல்லாம் பார்த்தால் எனக்கு இப்போ zoo la இருக்கிற பீலிங் தான் வருது. நீர்யானை,கரடி,குரங்கு... அப்போ அப்பா ,அம்மா ரெண்டு பேரும் சிங்கம் புலியா” என சொல்லிக்கொண்டே அஷ்வந்த் தன் தங்கையை திரும்பி பார்த்தான்.

“ஏய், நேத்ரா அப்படியே இரு” அசையாதே என சொல்லிவிட்டு அவள் அருகில் வந்து “ஏய் நேத்ரா உன்னை இந்த ஆங்கிள்ள பார்க்கும் போது உன் மூக்கு கொஞ்சம் உள்ள போய் தாடை கொஞ்சம் வெளியே வந்தா மாதிரி இருக்குடி” என ஏதோ முக்கியமான விஷயம் சொல்வது போல சொல்லிவிட்டு நேத்ராவின் முகம் போன போக்கை பார்த்து சிரித்தான்.

..”அடப்பாவி என்னவோ ஏதோன்னு நான் அப்படியே இருந்தா என்னை குரங்குன்னு சொல்கிறாயா எருமை” என்று சொல்லிக்கொண்டே அஷ்வந்தின் முதுகில் ஓங்கி ஒரு குத்து குத்தினான்.

“ஐயோ அம்மா...!! என்று கத்திவிட்டு “தங்கச்சியாடி நீ இப்படி குத்துறியே, அடுத்து நடக்க இருக்கிற ஒலிம்பிக்ஸ் பாக்கிங்கு நீ போ நம்ம நாட்டுக்கு ஒரு தங்கமாவது கிடைக்கும் என நேத்ராவிடம் செல்ல சண்டை போட்டுவிட்டு வந்தான்.

“இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் நான் இங்கே நின்னா எல்லோர் முகமும் அப்படிதான் தெரியும் நான் கீழே போகிறேன் தப்பிக்க நினைக்கிறவர்கள் என்னோடு வந்து தப்பித்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு கீழே இறங்கி ஓடினான்.

அஷ்வந்தை தொடர்ந்து சித்தார்த்தும், நேத்ராவும் சிரித்துக்கொண்டே மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தனர். சற்று நேரத்தில் அத்வைத் குடும்பமும் தயாராகி டைனிங் ஹாலுக்கு வந்தனர்.

குழந்தைகள் இருவரும் அனைவருக்கும் குட்மார்னிங் சொல்ல அஷ்வந்த் இருவரையும் பார்த்து “குட்மார்னிங் கரடிக்குட்டி, குட்மார்னிங் நீர்யானைக்குட்டி” என்றான்.அஷ்வந்தை ஒரு முறை பார்த்த ஆர்த்தியும், ஆகாஷும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

இருவரும் கோரசாக “குட்மார்னிங் குரங்கு” என்றனர். “அதான் இதுக்கு தான் நாம ஒழுங்கா பேசினால் தான் குழந்தைகளும் அது போல பேசுவார்கள்”.என சொன்னார் தேவகி.

“டேய் எனக்கே உங்க வேலையே காட்டுகிறீர்களா? திருப்பதிக்கே லட்டு கொடுக்கிறீர்களா?” என்றான் அஷ்வந்த்.

அம்மா விஷயம் என்னனு தெரியாம என்னை குறை சொல்லாதீங்க என சொல்லிவிட்டு காலையில் அத்வைதின் அறையில் நடந்த விஷயத்தை சொன்னான்.

அஷ்வந்த் சொன்னதை கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர் ராமமூர்த்தியும் தேவகியும். நீங்க எல்லாம் என்னடா சின்ன குழந்தைங்களா? எப்போ பாரு சண்டை போட்டுக்கிட்டு. நடக்கவேண்டிய வேலையே பாருங்கடா என்றார் அவர்களின் தந்தை.

“நம்ம ஜட்ஜ் ஐயாவே சொல்லிட்டாரு, இனியாவது யாரும் இந்த மாதிரி விளையாடாம ஒழுங்கா வேலை செய்ற பிள்ளைங்க மாதிரி நடந்துக்கங்க” என்றான் அஷ்வந்த்.

“சரி சரி பேசி அமர்க்களம் செய்யாமல் வேலையே பாருங்கள் இன்னைக்கு என்ன பிளான்” என்றார் தேவகி.

“ஜட்ஜ் ஐயாவோட ஹோம் மினிஸ்ட்டரே சொல்லிட்டாங்க எல்லோரும் பேசாம கிளம்புற வழிய பாருங்க” என சொல்லிவிட்டு நேத்ரா சாப்பிட்டு தொடங்கினாள்.

“உங்க ரெண்டு பேருக்கும் டாக்டர் பட்டம் கொடுப்பாங்களோ இல்லையோ வாயாடி பட்டம் நாங்க கொடுக்கிறோம்” என்றாள் மீரா.

“என்ன அண்ணி இப்படி சொல்லிட்டீங்க அத்வைத் அண்ணாவை வேணும்னா கேட்டு பாருங்க நீங்க இந்த வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தான் நாங்க பேச ஆரம்பிச்சுட்டோம்னு சொல்லுவாரு” என்றான் அஷ்வந்த்.

“ஏண்டா என்னிடமே வந்து வம்பு பண்ணே” என்று அத்வைத் சொல்ல,

அங்கே சிரிப்பும் சந்தோஷமும் நிரம்பி இருந்தது. தேவகியின் மனமோ கடவுளே எப்போதும் எங்க குடும்பம் இதே போல சந்தோஷமா, ஒற்றுமையா இருக்கணும் என வேண்டிக்கொண்டார்.

“அத்தை நாம முதலில் குழந்தைகளுக்கு டிரஸ் எடுத்துட்டு, அப்புறம் போய் நேத்ராக்கு புடவை எடுத்துக்கொண்டு வரலாம் என்றாள் மீரா..

“கடைசியில் ஜிஆர்டி போய் நகைக்கு ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு ஈவ்னிங் பீச் போய் விட்டு வரலாம்” என்றாள் மீரா.

“அப்போ இன்று டின்னர் ஹோட்டலிலையே சாப்பிட்டு விட்டு வரலாம்” என்றான் சித்தார்த்.

“அண்ணா நாம நாலு பேரும் gents wear போய் விட்டு வரலாம் இந்த பொம்பளைகளோட போனா நாளைக்கு தான் நாம திரும்பிவரமுடியும். அந்த கடைக்காரனே அம்மா என்னால முடியல இந்த புடைவையாவது எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கெஞ்சும் வரை வெளியே வரமாட்டார்கள்” என்றான் அஷ்வந்த்.

“உன் பொண்டாட்டி எப்படி வரப்போறான்னு நாங்க பார்க்க தானே போறோம். நீயும் அவ முந்தானையை பிடித்துக்கொண்டு சுத்தி சுத்தி வரத்தானே போகிறாய்” என்று சாபம் விட்டுக்கொண்டு இருந்தாள் நேத்ரா.

“சரிதான் போடி நான் என்ன பொண்டாட்டி சொல்வதை கேட்டு கொண்டு ஆட அத்வைத் அண்ணாவா” என கேட்டு விட்டு அத்வைதை திரும்பி பார்த்தான்.

அஷ்வந்த் சொன்னதை கேட்டு சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த அத்வைத் நிமிர்ந்து பார்த்தான். “என்னடா, திமிரா? நானும் பார்க்கிறேன். காலையிலிருந்து என்னை வீணாக வம்புக்கு இழுத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய். சின்ன பையனா ஒழுங்கா இரு “என மிரட்ட,

மீராவும் “ஆமாம் ,அதானே எப்போ பாரு அண்ணனிடம் என்ன வம்பு ” என அத்வைதுக்கு ஒத்து ஊதினாள்.

அத்வைத் பேசாமல் மீண்டும் குனிந்து சாப்பிட தொடங்க மீராவினால் சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் வாயை கையால் மூடிக்கொண்டு சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணி சிரிப்பதை பார்த்த சித்தார்த் சிரிக்க, அனைவரும் சேர்ந்து சிரித்துவிட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் சிரிப்பதை பார்த்த குழந்தைகளும் ஆங்கிலப்பட ஜோக்குக்கு புரியாமல் சிரிப்பதை போல.. உடன் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

அத்வைத் நிமிர்ந்து அனைவரையும் பார்க்க மீரா “சாரிங்க ,என்னால சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை “என சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் சிரிப்பை அடக்க முயன்றும் முடியாமல் சிரிக்க அவள் சிரிப்பதை பார்த்த அத்வைதும் சிரித்து விட்டான்.

“சரி சரி சீக்கிரம் கிளம்புங்க” என சித்தார்த்தின் தந்தை அனைவரையும் துரிதப்படுத்தினார். “சித்தார்த் qualis லையே போய் விடலாம் 2 கார் வேண்டாம் பார்க்கிங் பிரச்சனை என்றார் சித்தார்த்தின் தந்தை. சரி என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த் காரை ஓட்ட அனைவரும் கிளம்பினர்.

பெண்கள் மூவரையும் RMKV யில் விட்டுவிட்டு ஆண்கள் மட்டும் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். தேவகியும் மீராவும் பட்டு சேலைகளை பார்த்துக்கொண்டு இருக்க நேத்ரா மெதுவாக சேலைகளை பார்த்துக்கொண்டே டிசைனர் சேலைகள் இருந்த பக்கம் வந்தாள்.

தீபக்கும் மதுவை அழைத்துக்கொண்டு RMKV க்கு வந்தாள். “மது நீ சாரிஸ் பார்த்து செலக்ட் பண்ணி வை எனக்கு ஒரு வேலை இருக்கிறது அதை முடித்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு சென்றாள்.

மதுவும் DESIGNER சேலைகளை பார்த்து சில புடவைகளை தனியாக எடுத்து வைத்தாள். சேலைகளை பார்த்துக்கொண்டு வந்த நேத்ரா அங்கிருந்த ஒரு சேலையை ஆசையுடன் எடுத்து பார்த்தாள்.

இந்த சேலையை கொஞ்சம் பிரித்து காட்டுமாறு சேல்ஸ்மேனிடம் சொன்னாள்.. “சாரி மேடம் அந்த சேலையை இவங்க செலக்ட் பண்ணி வைத்து இருக்காங்க” என்று சொல்லி மதுவை சுட்டிக்காட்டினார்.

“ஓஹ்....! சாரி இந்த கலர், DESIGN ரொம்ப நல்லா இருந்ததால் கேட்டேன்” என சொல்லிவிட்டு அந்த சேலையை ஒரு முறை தடவிக்கொண்டே பெருமூச்சு ஒன்றை வெளியேற்றிவிட்டு திரும்பி சென்றாள்.

நேத்ராவின் குரலை கேட்டு மது நேத்ராவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளை பார்த்தவுடன் ஏதோ இனம் புரியாத பாசம் உண்டாகியது “ஒரு நிமிடம்”, என்று மது நேத்ராவை அழைத்தாள். திரும்பி பார்த்த நேத்ரா “என்னையா அழைத்தீர்கள்” என சந்தேகத்தோடு கேட்டாள். “ஆம்” என்ற மது “உங்களுக்கு இந்த சேலை பிடித்து இருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லவும். நேத்ராவின் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. நேத்ராவின் மலர்ந்த முகத்தை பார்த்த மதுவிற்கு இந்த சிரிப்பை பார்த்தது ஒரு குழந்தையை பார்ப்பது போல இருந்தது. தன் உணர்வுக்கு வந்த மது “என்ன சந்தோஷமா”, என்றாள். “ரொம்ப தேங்கஸ்” என சொல்லி மதுவின் கைகளை பிடித்துக்கொண்டாள்.

“எப்படி உடனே எனக்கு கொடுத்துவிட்டீர்கள்?” நீங்க எவ்வளவு ஆசையாய் எடுத்து வைத்து இருப்பீர்கள்!!” என்றாள் இளகிய குரலில்.

“அதனால் என்ன?” இப்போ நான் இந்த சேலையை உங்களை எடுத்துக்கொள்ள சொன்னவுடன் உங்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கு, இன்று முழுதும் உங்களுக்கு மூட் நல்லா இருக்கும். எனக்கும் உங்களுக்கு கொடுத்ததில் ரொம்ப சந்தோசம்”.

“நம்மால் ஒருவர் சிரிக்கிறார்கள் என்றால் அதை பார்த்து நமக்கும் சந்தோஷம் தானே என புன்னகையுடன் சொன்னாள்

“நீங்க ரொம்ப ஸ்வீட். உங்க சிரிப்பு ரொம்ப அழகா இருக்கு” என்று சொல்லி மதுவை அணைத்துக்கொண்டாள்.

மதுவிற்கு தான் கொஞ்சம் வெட்கமாகி விட்டது மதுவின் முகச்சிவப்பை கண்ட நேத்ரா “சாரி,சாரி நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிட்டேன். உங்களை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு,” என்று சொல்லி மீண்டும் நன்றி கூறிவிட்டு தன் அம்மாவிடம் சென்றாள்.

நேத்ராவையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்த மது ஒரு புன்சிரிப்பை சிந்திவிட்டு தன் புடைவை செலக்ஷனை தொடர்ந்தாள்.

நேத்ராவிடம் பேசிவிட்டு தன் வேலையை தொடர்ந்த அதே நேரம் தீபக் மதுவை தேடிவந்தான்.

“என்ன மது எல்லாம் முடிந்ததா? எங்கே உனக்கு எடுத்த சேலையை காட்டு?” என்றான். தனக்கு எடுத்து வைத்த சேலையை தீபக்கிடம் காட்டினாள்.

தீபக் அந்த சேலையை வாங்காமல் மதுவை பார்த்து முறைத்தான். என்ன அத்தான் உங்களுக்கு பிடிக்கவில்லையா?” என்றாள் சற்று சோகமாக.

“ஏன் இதைவிட மோசமா உனக்கு வேறு கலர் கிடைக்கவில்லையா?” என்று கோபமாக கேட்டாள். “எப்போ பாரு இந்த மாதிரி சாயம் போன கலர் சேலையை எடுக்க வேண்டியது” என திட்டிவிட்டு அவனே அவளுக்கு ஒரு சேலையை தேர்ந்தெடுத்தான்.

அழகான கடல் நீலத்தில் ஒரு சேலையை தேர்ந்து எடுத்தான். “இதை எடுத்துக்கோ, இந்த சேலையில் நீ தேவதை மாதிரி இருப்பாய்” என் சொல்லி சிரித்தான்.

எல்லா சேலைகளையும் பில் போட அனுப்பசொல்லிவிட்டு மதுவிடம் திரும்பினாள். மது தீபக்கையே பார்த்து கொண்டிருந்தாள்

“என்ன மது அப்படி பார்க்கிறாய்?” என்றான். “இப்போ எதுக்கு இவ்வளவு விலையில் எனக்கு மட்டும் ஸ்பெஷலா சேலை வாங்கணும் என்னிடம்தான் நிறைய இருக்கிறதே” என்றாள்.

“ஆமாம், மது நீ எனக்கு எப்போதுமே ஸ்பெஷல் தானே..... என்றான் சிரித்துக்கொண்டே “போதும், போதும் ரொம்ப வழியுது கிளம்பலாம் இன்னும் இன்விடேஷன் வேறு செலக்ட் பண்ணணும். நீங்களே போய் செலக்ட் பண்ணுங்கன்னு சொன்னால் கேட்பதில்லை” என குறைபடும் குரலில் சொல்லிக்கொண்டே தீபக்குடன் சென்றான்

தன் அம்மா ,அண்ணிக்கு மதுவை அறிமுகப்படுத்த அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள் நேத்ரா. மதுவை தேடி வந்த நேத்ரா மதுவை காணாமல் சேல்ஸ்மேனிடம் “அவங்க போய் விட்டார்களா? என்றாள். “இப்போ தான் மேடம் போனார்கள்” என்று சொன்னதை கேட்டு “ச்சே”...என சலித்துக்கொண்டாள்.

தன் அம்மாவிடமும் அண்ணியிடமும் திரும்பி “எல்லாம் உங்களால் தான் நான் சொன்னவுடன் வந்து இருந்தால் பார்த்து இருக்கலாம். எனக்கு இருந்த சந்தோஷத்தில் பேரை கூடகேட்கவில்லை” என கவலையுடன் சொல்லிக்கொண்டே தன் அம்மாவுடன் சென்றாள்.

“சரி நேத்ரா நீ திரும்பி அவங்களை பார்த்தால் பெயர் ,அட்ரஸ் எல்லாம் வாங்கிக்கொள்” என தன் நாத்தனாரை கையை பிடித்து அழைத்து சென்றாள் மீரா. நேத்ராவின் பிடிவாதத்தை பார்க்கும் போது மீராவுக்கு அவள் சிறுகுழந்தையாக தான் தெரிவாள்.தேவகியோ நேத்ரா பிடிவாதம் பிடிக்கும் போது அவளிடம் ஏதும் பேசமாட்டார்.மீரா தான் கவனித்துக்கொள்வாள்.

ஜிஆர்டி சென்று நகைக்கு ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு இன்னும் சில பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு மாலை பீச் வந்தனர்.

ஆர்த்திக்கும், ஆகாஷுக்கும் மணலை பார்த்தவுடன் கொண்டாட்டமாக மணலில் விளையாட ஆரம்பித்துவிட்டனர். பெரியவர்கள் இருவரும் குழந்தைகளுடன் அமர்ந்து கொண்டு விளையாடுவதை ரசித்துக்கொண்டு இருந்தனர்..

மீரா, அத்வைத், அஷ்வந்த்,நேத்ரா நால்வரும் அலையில் காலை நனைத்துக்கொண்டு அலை உள்ளே செல்லும் போது உடன் செல்வதும் அலை வரும் போது கரைக்கு ஓடி வருவதுமாக விளையாடிக்கொண்டு இருந்தனர்.சித்தார்த் கரை ஓரமாகவே கால்களை நனைத்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

கடலின் அலையை போல அவன் உள்ளமும் அலைபாய்ந்து கொண்டு இருந்தது. லேசாக இருட்ட ஆரம்பித்ததும் தன் கைக்கடிகாரத்தை பார்த்தான் மணி 7 என காட்டியது. ரொம்ப தூரம் நடந்து வந்துவிட்டோம் என எண்ணிக்கொண்டே திரும்பி போக எண்ணி நிமிர்ந்தவனின் கண்களில் சிறிது தூரத்தில் மது நின்று கொண்டு கடலை வெறித்து பார்த்துக்கொண்டு இருந்தது தென்பட்டது.

பெளர்ணமி நிலவின் ஒளியில் எழில் ஓவியமாக நின்று கொண்டு இருந்தாள். எதிரில் நிற்குகொண்டிருந்த மதுவையே சித்தார்த் கண் இமைக்காமல் பார்த்து கொண்டு இருந்தான். எவ்வளவு நேரம் மதுவை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தானோ? மதுமிதாவும் சிலை போல நிற்குகொண்டு இருந்தாள்.

யாரோ ‘மது’ என்று அழைக்கும் சத்தம் கேட்டு சுயநினைவுக்கு முதலில் வந்தது சித்தார்த் தான்.

மீண்டும் மது என யாரோ அழைக்க கனவிலிருந்து விழிப்பவளை போல சுய நினைவிற்கு வந்தவள் அவசர அவசரமாக தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டு தன்னை சற்று நிதானப்படுத்திக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு சென்றாள்.

அவளையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்ததற்காக தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.இவள் எதற்காக இப்போது அழுதுகொண்டு இருக்கிறாள். இவளுக்கு மற்றவரை அழ வைத்து தானே பழக்கம் என நினைத்துக்கொண்டே தன் தோள்களை குலுக்கி கொண்டு திரும்பி போக எண்ணி வந்த வழியே திரும்ப, யார் மீதோ மோதிக்கொள்ள இருந்த சித்தார்த் சட்டென சுதாரித்து நின்றாவிட்டான்.

யார் அது ?இவ்வளவு அருகில் வந்து நிற்பது என்று கோபமாக நிமிர்ந்தவன் ,எதிரில் குறும்பு சிரிப்புடன் நிற்குகொண்டு இருந்த அஷ்வந்தை பார்த்தவுடன் சித்தார்த்தின் கோபம் புன்னகையாக மாறியது.

“என்னடா, இவ்வளவு அருகில்வந்து நிற்குகொண்டு என்ன செய்கிறாய்” என கேட்டுக்கொண்டே தன் கேசத்தை கோதிவிட்டுக்கொண்டான்

அஷ்வந்த் எதுவும் சொல்லாமல் மீண்டும் சிரிக்க சித்தார்த்துக்கு எரிச்சலாக வந்தது. “ஏண்டா நீ என்ன லூசா...? நான் உன்னை கேள்வி கேட்கிறேன் நீ என்னடான்னா சிரித்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்” என கடிந்து கொண்டான்.வேண்டுமென்றே அஷ்வந்த் சித்தார்த்தின் முதுகுக்கு பின்புறம் எட்டி பார்ப்பது போல செய்தான்.

தான் மதுவை பார்த்துக்கொண்டு இருந்ததை கவனித்துவிட்டான் என்று புரிய சித்தார்த் எதுவும் சொல்லாமல் இரு கைகளையும் பாண்ட் பாக்கெட்டில் விட்டுக்கொண்டு மெல்ல சிரித்துக்கொண்டே “அது ஒண்ணும் இல்லைடா, தெரிந்த பொண்ணு மாதிரி இருந்தது அதான் பார்த்தேன்” என்று கொஞ்சம் அசடு வழிந்து கொண்டே சொன்னான்.

“இப்போ எதுக்கு நீ இப்படி திணறுகிறாய்? நான் தான் உன்னை ஒன்றுமே கேட்கவில்லையே... என சிரிப்பினோடு அஷ்வந்த் சொல்லவும் சித்தார்த்துக்கு தானே அவனிடம் தன்னிலை விளக்கம் கொடுத்து மாட்டிக்கொண்டோம் என்று உள்ளுக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

“அண்ணா என்னிடம் பொய் சொல்லாதே உண்மையாவே தெரிந்த பொண்ணு மாதிரி இருந்தது என்று பார்த்தாயா? இல்லை அந்த பெண்ணை பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று பார்த்தாயா?” என கேட்டுக்கொண்டே இருந்தான்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை, வா நடந்துகொண்டேபேசலாம்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த் நடக்கத்தொடங்கினான்.

“அப்போ உண்மையிலேயே ஒண்ணும் இல்லையா? நானே ஒரு நிமிடம் என்னடா நம்ம வீட்டு சாமியாருக்குகூட காதல் வந்துவிட்டதோ!!! என கொஞ்சம் சந்தோஷப் பட்டுவிட்டேன். நீயும் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள மாட்டேன் என்கிறாய்.

அம்மாவும் உனக்கு பெண் பார்ப்பதை நிறுத்த போவதில்லை. பேசாமல் அம்மா சொல்லும் பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொள்ளேன் இல்லைனா, இதோ இப்போ நீ பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாயே அந்த பொண்ணும் நல்ல அழகா இருந்தா அவளையே கல்யாணம் செய்து கொள் எனக்கும் ரூட் க்ளியராகும் . என்ன சொல்கிறாய்...? என கண்கள் விரிய ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

“என் கல்யாணம் இருக்கட்டும் முதலில் நீ house surgeon வேலையை ஒழுங்காய் முடிக்க பார்” என்று சொல்லி தன் தம்பியின் முதுகில் தட்டினான்.

“அதெல்லாம் நாங்க முடித்துவிடுவோம்” என்றான் கெத்தாக. “அப்போ உண்மையாகவே ஒண்ணும் இல்லையா?” என அப்பாவியாக விழிகளை விரித்து கேட்டான் அஷ்வந்த்.சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டு பேசாமலிருந்தான்

அண்ணா எனக்கே காது குத்துகிறாயா? உனக்கு எத்தனை பெண்ணை தெரியும் ? மற்ற விஷயத்தில் நீ ஹீரோவா இருக்கலாம் ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நீ சீரோ. எங்களிடம் எதையோ மறைக்கிறாய்.

எனக்கு என்னமோ நீ பொய் சொல்கிறாய் என்று நினைக்கிறேன். தெரிந்த பெண்ணாய் இருந்தால் நீ போய் பேசி இருக்கணும், தெரியாத பெண்ணாய் இருந்தால் பார்த்தவுடன் திரும்பி வந்திருக்க வேண்டும், ஆனால் நீ எவ்வளவு நேரமா ..?அந்த பொண்ணையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டு இருந்ததை நான் தான் பார்த்தேனே .

என்னிடமே உன் வண்ட வாளத்தை அவிழ்த்து விடுகிறாயா? இரு இரு உன் கதை முழுதாக தெரியட்டும், அதை அப்படியே மூட்டை கட்டி ரயில் ஏற்றி விடுகிறேன் என தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

சரி இந்த விஷயத்தை பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என நினைத்துக்கொண்டு வேறு ஏதோ பேசிக்கொண்டே வந்தான் அஷ்வந்த். சித்தார்த்தின் உடல் மட்டும் தான் அஷ்வந்துடன் நடந்துகொண்டு இருந்தது. அவன் மனம் மதுவையே சுற்றி சுற்றி வந்தது.

நீ ஆசைப்படுவது தப்பில்லை அஷ்வந்த். ஆனால் நான்கு வருடத்திற்கு முன்பு நான் அவசரப்பட்டது தான் தவறு. மது நீ மட்டும் பொய்யாய் போகாமல் இருந்திருந்தால்...!, இந்நேரம் நாம் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்திருக்கலாம்.... என நினைத்தவனின் மனது நான்கு ஆண்டுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சிக்கு சென்றது

*****

அத்தியாயம் -5

நல்லது தீயது நாமறியோம்! அன்னை
நல்லது நாட்டுக ! தீமையை ஒட்டுக!

நின்னை சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!
நின்னை சரணடைந்தேன்!

நீ ஆசைப்படுவது தப்பில்லை அஷ்வந்த். ஆனால் நான்கு வருடத்திற்கு முன்பு நான் அவசரப்பட்டது தான் தவறு ,மது நீ மட்டும் பொய்யாய் போகாமல் இருந்திருந்தால், இந்நேரம் நாம் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்திருக்கலாம்.... என நினைத்தவனின் மனது நான்கு ஆண்டுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சிக்கு சென்றது.

நான்கு ஆண்டுக்கு முன்பு தன நண்பன் ரமேஷின் தங்கை திருமணத்திற்காக சென்னை வந்து இறங்கிய. சித்தார்த் ஏர்போர்டிலிருந்து டாக்சி மூலமாக சந்தோமிலிருந்த ரமேஷின் வீட்டிற்கு வந்து இறங்கினான். ரமேஷின் வீடு கல்யாண களை கட்டி இருந்தது .யாருடனோ பேசிக்கொண்டு இருந்த ரமேஷ் சித்தார்த்தை பார்த்தவுடன் ஓடி வந்து அணைத்துக்கொண்டான்.

“டேய் சித்தார்த், நீ வந்தது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறது தெரியுமா? ஜீவாவால் தான் வர முடியாது நீயும் லீவ் கிடைக்காது என்று சொன்னாயா ரொம்ப கஷ்டமாக இருந்ததுடா? என்று நண்பனை பார்த்த சந்தோஷத்தில் பேசிக்கொண்டே இருந்தான். சித்தார்த் புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இப்போ தானேடா வேலையில் சேர்ந்தது லீவ் போடுவது கஷ்ட்டம்.கல்யாணம் Sunday னதால் ஒரு நாள் மட்டும் லீவ் எடுத்துட்டு வந்திருக்கேன் என சொல்லிக்கொண்டே தன நண்பனுடன் வாசலில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

யாரிடம் இவ்வளவு சத்தமாக சந்தோஷமாக பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான் என்று பார்க்க வந்த ரமேஷின் அம்மா சித்தார்த்தை பார்த்ததும் ஓடி வந்து வரவேற்றார்.”வா சித்தார்த், உள்ளே வாப்பா” என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

சித்தார்த், “அப்பாடி, நீங்களாவது உள்ளே வா என அழைத்தீர்களே” என்று பெருமூச்சு விடுவது போல நடத்தான்.

உள்ளே வந்த சித்தார்த்தை பார்த்து விட்டு தீபா ஓடிவந்தாள். “அட்டா கல்யாண பொண்ணு எப்படி இருக்கிறாய்? என தீபாவை விசாரித்தான்.

“நான் நல்ல இருக்கேன் அண்ணா நீங்க எப்படி இருக்கிறீர்கள்? எங்கே என் கல்யாணத்துக்கு வராமல் போய் விடுவீர்களோ என்று நினைத்தேன். நீங்களாவது வந்தீர்களே” என நீளமாக பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“ஹலோ கல்யாணப்பொண்ணு, ரொம்ப பேசி டயர்ட் ஆகிடாதே, அப்புறம் மாப்பிள்ளை போன் செய்தால் உன்னால் பேச முடியாது” என்று கிண்டல் செய்துகொண்டு இருந்தான்.

“போங்க அண்ணா உங்களுக்கு எப்போதும் கிண்டல்தான் இன்று சடங்கு அது இது என்று ரொம்ப பிசியா இருப்பார் அதனால் போன் செய்யமாட்டார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே “தீபா, உனக்கு போன்” என யாரோ அழைக்க சித்தார்த் தீபாவை பார்த்து சிரித்தான்.

“சும்மா கிண்டல் பண்ணாதீங்க அண்ணா. அவரா இருந்தா மொபைல்ல தான் பேசுவார். என சொல்ல

அதான் நான் உன் மொபைலில் கால் பண்ணும்போதெல்லாம் வெய்ட்டிங் காலாவே வருது. அந்த வெய்ட்டிங் கால் பண்ணது யாருன்னு பார்க்க கூட முடியாம நீ உன் அவரோட பேசிட்டு இருக்கியா?" என அந்த அவரில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்து கிண்டலாக சொன்னான் சித்தார்த்.

"ஹையோ, அண்ணா என்ன இப்படி ஓட்டறீங்களே? இந்த விளையாட்டுக்கு நான் வரவில்லை" சொல்லிவிட்டு போன் பேச சென்றுவிட்டான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் ரமேஷிடம் "நேற்று தான் சின்ன பெண்ணாய் பார்த்தது போல இருக்கு இன்று அந்த பெண்ணுக்கு கல்யாணம்" என சொல்லி சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

போன் பேசிவிட்டு வந்த தீபா தன் அம்மாவிடம் "அம்மா மதுதான் போன் செய்தாள்.மெஹந்தி போட யாரையோ அழைத்து வருகிறாளாம் சீக்கிரம் சாப்பிட்டு விட்டு தயாராக இருக்க சொன்னாள் என சொல்லிவிட்டு தன் தோழிகள் இருந்த அறைக்கு சென்றாள்.

அனைவரும் உணவருந்திவிட்டு சற்றுநேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். பெரியவர்கள் அனைவரும் தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, தீபாவின் தோழிகள் ,ரமேஷ் ,சுரேஷின் நண்பர்கள் ,அதே வயதை ஒத்த உறவினர்கள் என இளமை பட்டாளமே அந்த வீட்டின் பெரிய ஹாலே பாதி நிறைந்திருந்தது. சித்தார்த் இருந்த அறைக்கு ரமேஷின் தம்பி சுரேஷ் வந்து விசாரித்துவிட்டு

சித்தார்த் இருந்த அறைக்கு ரமேஷின் தம்பி சுரேஷ் வந்து விசாரித்துவிட்டு

"அண்ணா கீழே வாங்க தீபா friends எல்லாம் வந்து இருக்கிறார்கள் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் மெஹந்தி போட ஆரம்பித்தவுடன் இந்த பொண்ணுங்க எல்லாம் சாமியாடுவார்கள் பார்க்க காமெடியா இருக்கும்" என சொல்லி சித்தார்த்தை கீழே அழைத்து வந்தான்.

"சாமி ஆடுவார்களா இது என்னடா புதுசாக ஏதோ சொல்கிறாய்" என சுரேஷிடம் விளக்கம் கேட்டான் சித்தார்த்.

"எல்லோரும் டான்ஸ் ஆடுவார்கள் என்பதை தான் அப்படி சொல்கிறான்" என சொல்லிவிட்டு சிரித்தான் ரமேஷ்.

தீபா ,சுரேஷ் இருவரின் நண்பர்களும் வீடு நிறைய குழுமி இருந்தனர். சித்தார்த்தும் ரமேஷும் உடன் அமர்ந்திருந்தனர்.அனைவரும் ஒரே கல்லூரி என்பதால் கேலியும் கிண்டலுமாக இருந்தது.

ரமேஷ், " என்ன தீபா உங்க காங்லீரை இன்னும் காணவில்லை?" என்று கேட்க

சுரேஷ், "அண்ணா அவன் 'காங்லீடர் இல்லை 'அல்லிராணி "என்றான்.

ரமேஷ் "இது என்னடா புது பெயராக இருக்கு?" என்றான்.

சுரேஷ், "எல்லாம் தீபக் வைத்த பெயர் தான் என விளக்கம் அளித்தான்.

சித்தார்த், " யாருடா அது அல்லிராணி ரொம்ப திமிர் பிடித்த பெண்ணா? என்று ஆர்வமாக கேட்டான்.

ரமேஷ், "அதெல்லாம் இல்லை ரொம்ப நல்ல பெண். "இந்த பசங்களுக்கு எல்லாம் அவ பயப்பட மாட்டாள் அவ தீபக்குடன் எப்போ பாரு சண்டை போட்டு கொண்டு இருப்பாள் அதான் அந்த பெயர் என விளக்கம் அளித்தான்

ரமேஷ் விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே கார் ஒன்று வந்து நின்றது. முதலில் ஒரு பெண் இறங்கினாள் காரின் மறுபுறம் மற்றொரு பெண் இறங்கினாள். ரத்த சிகப்பில் பாவாடை அணிந்து கருநீல நிறத்தில் தாவணி அணிந்து கொண்டு இருந்தாள். கழுத்து காதில் ரூபி முத்து செட் நகை அணிந்திருந்தாள். மூக்கில் ஒற்றை கல் மூக்குத்தி. ஒருமுறை பார்த்தவர்களை மீண்டும் திரும்பி பார்க்க வைக்கும் குடும்பபாங்கான அழகு. நீளமான கூந்தலை பின்னி தலை நிறைய மல்லிகை பூ வைத்து தேவதையாக தோன்றினாள்

தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்த மதுமிதாவை சுட்டிக்காட்டிய ரமேஷ், “இவள் தான்டா நீ கேட்ட ‘அல்லிராணி’ பெயர் மதுமிதா” என சித்தார்த்திடம் சொல்லி கொண்டிருந்தான் ரமேஷ்.

அதன் பிறகு ரமேஷ் சொன்ன வார்த்தைகள் எதுவும் சித்தார்த்தின் காதில் விழவில்லை

காரிலிருந்து இறங்கியது முதல் மதுவையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சித்தார்த். அவன் மனமோ தாளமே இல்லாமல் ஆடிகொண்டிருந்தது. சித்தார்த் இவள் தான் நீ தேடிகொண்டிருந்தவள் என அவன் மனம் சந்தோஷ கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இவளை போய் அல்லிராணி என்றானே இல்லை இவள் என் இதயராணி என தனக்குள் புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். மதுமிதா ஷார்ட்டா ‘மது’, கூப்பிடவே எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது என மனதிற்குள் எண்ணிக்கொண்டே மதுவை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

மதுமிதா வருவதை பார்த்த தீபா இரண்டு கைகளையும் விரித்துக்கொண்டு மதுவை நோக்கி ஓடினாள். மதுவும் தீபாவை அணைத்துக்கொள்ள அதே போல ஓடிவந்தாள். இருவரும் அருகில் வரவும் இருவருக்கும் இடையில் சுரேஷ் வந்து நின்றான் இன்னும் இரண்டு அடி எடுத்துவைத்தால் நிச்சயம் மது சுரேஷின் மீது முட்டிக்கொள்வாள்.

சட்டென்று சுதாரித்த மது சுரேஷ் மீது மோதாமல் நிற்க முயன்றாள். ஆனால் ஓடிவந்த வேகத்தில் நிற்க முடியாமல் தள்ளாட அதற்குள் மதுவின் பின்னால் வந்த வித்யா மதுவின் கைகளை பிடித்து வேகமாக பின்புறமாக இழுத்தாள்.

என்ன நடக்க போகிறது? என சுரேஷின் நண்பர்கள் அனைவரும் ஆவலாக பார்த்துக்கொண்டு இருக்க சுரேஷின் முகம் போன போக்கை பார்த்து “ஆஹா சுரேஷ் கண்ணா ஐடியா நல்லா ஊத்திக்கிச்சு டோய்” என கத்த சுரேஷ் அசடு வழிய நின்றுகொண்டிருந்தான்.

தீபா சுரேஷின் முதுகிலேயே குத்தினாள். “தீபக் அண்ணா மட்டும் இந்த சீனை பார்த்து இருக்கணும் உன் முதுகில் டின் கட்டி இருப்பார்” என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் கைகளை பிடித்து வீட்டின் உள்ளே அழைத்து சென்றாள் மது அவனை பார்த்து முறைத்து கொண்டே தீபாவுடன் சென்றாள்.

தீபா, “சாரி, மது சுரேஷ் இப்படி செய்வான் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை என மதுவிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

மது, “பரவாயில்லை தீபா” என சொன்னாலும் மதுவின் முகம் சற்று வாட்டமாக இருந்தது.

தீபா, “ப்ளீஸ் மது” என கெஞ்சி கொண்டிருந்தாள்.

மதுவின் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த்திற்கு சுரேஷின் மீது கோபமாக வந்தது. எவ்வளவு சந்தோஷமாக துள்ளி குதித்து ஓடிவந்தாள்.இவன் செய்த வேலையால் அவள் முகம் அனிச்சம் மலராக வாடிவிட்டதே என தனக்குள் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சுரேஷ் நேராக மதுவிடம் வந்தான். தன் அருகில் வந்து நின்ற சுரேஷை பார்த்துவிட்டு மது நகர்ந்து செல்ல முயல் ‘ப்ளீஸ் மது நான் சொல்வதை கொஞ்சம் கேளேன் ப்ளீஸ் ” என சொன்னதும்

மதுவும் அவன் சொல்லுக்கு மதிப்பளித்து நின்று “என்ன என்ன சொல்லப்போற ?நான் செய்தது தப்புன்னு சொல்லபோற அதானே ” என்றாள்.

“சாரி மது நான் சுமமா விளையாட்டுக்கு தான் அப்படி செய்தேன் நீ அடுத்த அடி எடுத்து வைப்பதற்குள் நான் நகர்ந்து இருப்பேன்.”சாரி மது “என்று மீண்டும் மன்னிப்பு கேட்டான்.

வித்யா வேகமாக வந்து சுரேஷை இடைமறித்து “நீ கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கொண்டு போ” என சுரேஷிடம் கோபத்துடன் சத்தம் போட்டாள்

அந்த நேரம் அங்கே வந்த சுரேஷின் அம்மா “என்ன எல்லோரும் அமைதியாய் இருக்கிறீர்கள் ?என்ன வித்யா, மது எப்போ வந்தாய்? ஏன் மது டல்லா இருக்கிறாய்?” என்று விசாரித்துக்கொண்டு இருந்தார்.

சுரேஷ் தர்மசங்கடமான நிலையில் நின்றிருந்தான். விளையாட்டுக்கு செய்ய போய் இப்படி ஆகிவிட்டதே என தவித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

ரமேஷ் எதிலும் தலையிடாமல் சித்தார்த் பக்கத்தில் அமர்ந்து என்ன நடக்குமோ? என பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சுரேஷை பார்க்கவும் பாவமாக இருந்தது தீபா தன் அம்மாவிடம் ஏதோ சொல்ல வந்ததை கவனித்த மது முந்திக்கொண்டு

“அது ஒன்றும் இல்லை ஆன்ட்டி வரும் வழியில் ஒரு சின்ன அச்சிடேன்ட் அதை பற்றி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தேன் அதான் வேறு ஒன்றுமில்லை” என படபடப்புடன் சொல்லி முடித்தாள்.

“அவ்வளவு தானா நான் வேறு என்னவோ என்று நினைத்தேன் என சொல்லிக்கொண்டே தன் வேலையை கவனிக்க சென்றுவிட்டார்.

ரமேஷ் மதுவின் அருகில் வந்து “ரொம்ப தேங்க்ஸ்,மது நீ எங்கே அம்மாவிடம் சுரேஷை காட்டி கொடுத்து விடுவாயோ என பயந்துகொண்டு இருந்தேன்?” என்றான் நன்றியுடன்.

ரமேஷை பார்த்து சிரித்த மது சுரேஷிடம் திரும்பி “சுரேஷ் உன்னை காட்டி கொடுக்க எனக்கு மனம் வரவில்லை ஏற்க்கெனவே ஆன்ட்டிக்கு உன்னிடம் கொஞ்சம் வருத்தம் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தை சொல்லி நான் அவர்களை இன்னும் கஷ்டப்படுத்த விரும்பவில்லை.நான் உன்னை தப்பாக நினைக்கவில்லை ஆனால் இது போல யாரிடமும் விளையாட்டுக்கு கூட நடந்து கொள்ளாதே” என சொல்லிவிட்டு தீபாவின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

இவற்றை எல்லாம் ஹாலில் அமர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த்தின் மனதில் மது ஆழமாக பதிந்தாள். எவ்வளவு நல்ல பெண் .தன்னால் அடுத்தவர் மனம் புண்படக்கூடாது என்று நினைப்பவள் என எண்ணிக்கொண்டே அவளையே பார்த்துகொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்த ரமேஷை கூட கவனிக்கவில்லை. “டேய் சித்தார்த்” என அவன் முதுகில் தட்டினான் ரமேஷ் சுய நினைவுக்கு வந்த சித்தார்த் “என்ன ரமேஷ்?” என்றான்.

அதற்குள் அவன் யாரை பார்த்துகொண்டிருக்கிறான் என தெரிந்து கொண்ட ரமேஷ் “என்னடா சைட்டா?” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

“சேச்சே அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை” என சித்தார்த் சமாளிக்க, “சைட்டி ஆனால் அந்த பெண்ணையும் அவள் கூட வந்த பெண்ணையும் விட்டுவிட்டு வேறு ஏதாவது பெண்ணை சைட்டி” என்றான் ரமேஷ்.

“இது என்னடா உங்க வீட்டில் எல்லோருமே புரியாத மாதிரி தான் பேசுவீங்களா? என்றான் சித்தார்த்.

ரமேஷ் புன்னகையுடன் “எனென்றால் அந்த ரெண்டு பெண்களுக்கும் மாப்பிள்ளை ரெடியா இருக்காங்க அதனால் தான் சொன்னேன் என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

“ஓ” என கேட்டுகொண்டான் சித்தார்த்.

தீபா சுரேஷ் அனைவரின் நண்பர்களும் அமைதியாய் இருக்க தன்னால் தானே எல்லோரும் இப்படி மூட் அவுட் இருக்கிறார்கள் என் எண்ணி “என்னப்பா மெஹந்தி functin ஸ்டார்ட் பண்ணலாமா என்றாள் மது. மதுவே சந்தோஷத்துடன் பேச மீண்டும் மெதுவாக கலகலப்பு ஆரம்பித்தது.

கீதா “ஜென்ட்ஸ் எல்லோரும் வெளியே போங்க நாங்க பாங்கஷன் ஆரம்பிக்க வேண்டும்” என சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தாள்.

சுரேஷின் நண்பர்கள், “இதுக்கு நாங்க ஒத்துக்க மாட்டோம். மெஹந்தி function நைட்ல தானே செய்வாங்க நீங்க மதியமே செய்கிறேர்களே?” என கேட்டனர்.

வித்யா, “உம் நைட் நாங்க எங்க வீட்டுக்கு போக வேண்டாமா?” என கேட்க.

“ஏம்மா இங்கேயே தங்கினால் என்ன..? நாங்க தான் துணைக்கு இருக்கிறோமே என்றான் ஒருவன் .

“எங்க பயமே அது தானே என்றான்” ஒரு பெண்

“பார்த்தியாடா இதுங்களுக்கு கொழுப்பை, காலேஜுக்கு வரும்போது கூடவே வருகிறோம், போகும் போது பத்திரமா கொண்டு போய் திரும்ப வீட்டில் விட்டு நடு ராத்திரி நாங்க வீட்டுக்கு போய் எங்க வீட்டில் திட்டு வாங்குகிறோம். “இதெல்லாம் யாருக்காக உங்களுக்காக தானே என ஒலிம்பிக்ஸ் தங்க பதக்கம் வாங்கியது போன்ற பெருமையுடன் தங்கள் பிரதாபத்தை சொல்லிகொண்டிருந்தனர்.

“அந்த நன்றிக்காக நாங்க இங்கேயே இருக்க அனுமதிக்க கூடாதா? காலைல இருந்து வேலை செய்து களைத்து போய்விட்டோம். நீங்க டான்ஸ் ஆடி பாட்டு பாடி எங்களை கொஞ்ச என்டேர்டெய்ன் பண்ணக்கூடாதா?” என வீரமாக ஆரம்பித்து கெஞ்சலில் முடித்தனர்

அளாளுக்கு ஒன்று சொல்ல சரி போய் தொலைங்க என்றனர் பெண்கள்.

“சரி சரி செய்வது தான் செய்கிறீர்கள் நல்ல பாட்டா பாடி ஆடுங்க என்றனர்.

இதுகளுக்கு டான்ஸ் வேறு ஆடனுமாம்டி என சொல்லி சிரித்துகொண்டனர் பெண்கள்

“எல்லோரும் ஒரே மாதிரி பாவாடை தாவணில வந்திருக்கீங்க. தலைய வேற கட்டாம விரிச்சு போட்டுட்டு வந்திருக்கிங்க அப்படியே கைல வேப்பிலைய வச்சிட்டு ஆடுனா அசல் சாமியாடரா மாதிரியே இருக்கும்” என ஆண்கள் நக்கலடிக்க

பெண்களோ “நீங்க பிரேக் டான்ஸன்னு சொல்லி ஆடுற காக்கா வலிப்பு டான்சை விட நல்லாத்தான் இருக்கும்,” என சரிக்கு சரி பேசிக்கொண்டிருக்க.

இடையில் புருந்த சுரேஷ், “சரிமா நீங்க டான்சே ஆடவேணாம் பாட்டு மட்டும் பாடுங்க என சொல்லிவிட்டு தன நண்பர்களை பார்த்தான்.

“சரி டான்ஸ் தான் ஆட மாட்டீர்கள் அட்லீஸ்ட் பாட்டாவது பாடுங்கம்மா என்று ஆண்கள் கெஞ்ச

“சரி போய் தொலைங்க பாடுகிறோம் யாராவது ஜென்ட்ஸ் வாய்ஸ் பாடணுமே என்றனர் பெண்கள்.

“அதுக்கு என்ன நம்ம கல்லூரி எஸ் பி பி பாடுவார் என சுரேஷை சுட்டிக்காட்டினர்.

அப்போ நம்ம மதுவே சேர்ந்து பாட்டும் என்று தீபா சொல்ல “ஐயயோ நான் பாட மாட்டேன்” என்றான் மது.

“ஏன் மது பாடமாட்டே ? வெள்ளிமூக்கு குதிரை வருன்னு பயப்படறியா? என சுரேஷின் நண்பர்கள் கிண்டலடிக்க,

“அதுவேற தனியா வரணுமா அதான் ஒட்டு மொத்தமா எங்க எதிர்பலயே சட்டமா உட்கார்ந்திருக்குங்களே” என பதிலுக்கு கீதா சுரேஷின் நண்பர்களை சுட்டிக்காட்ட

அதற்குள் இடையிட்ட சுரேஷ் “ஏண்டா எப்போ பாரு மதுவையே வம்புக்கு இழுக்கிறீங்க, சும்மா இருங்கடா” என சொல்லிக்கொண்டே மதுவை பார்த்து சிரித்தான். மதுவும் கீதாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டனர்.

“ஆஹா ! சுரேஷா.... இன்னைக்கு உன்னோட கேரக்டரையே புரிஞ்சிக்க முடியலமா? என்னடா ராஜா! என்ன ஆச்சு? காலைல இருந்து ஒரே கலக்கலா இருக்கே romance லுக்கெல்லாம் பலமா இருக்கு” என சுரேஷிடம் வம்பிழுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“ஏண்டா என்் மானத்தை வாங்கறீங்க? எங்க அண்ணன் அவங்க பிரெண்ட்ஸ் எல்லாம் இருக்காங்க கொஞ்சம் மைக்க ஆஃப் பண்ணுங்கடா” என ரகசிய குரலில் சொல்லிவிட்டு மது அமர்ந்திருந்த பக்கம் பார்த்தான்.

“நம்ம கல்யாண பொண்ணே பாட சொல்கிறாள் பாடுமீ” என தோழிகள் வற்புறுத்த சரி என அரை மனதோடு சம்மதித்தான் மது.

சுரேஷ் , சிரித்துக்கொண்டே லேடீஸ் first என்றான். மதுவும் சிரித்துவிட்டு

கொஞ்சம் மைனாக்களே கொஞ்சம் மைனாக்களே
என் குரல் கேட்டு ஒன்று கூடுங்கள்

என் ஒவ்வொரு வரிக்கும் அனுபவித்து தலையை அசைத்து பாட கேட்டுக்கொண்டிருந்த அனைவருமே தலையை ஆட்டி ரசிக்க ஆரம்பித்தனர். சித்தார்த் வாவ் என்ன அருமையான குரல். என பாட்டை ரசித்துக்கொண்டே தன் மொபைலில் யாருக்கும் தெரியாமல் மதுவை படம் பிடித்துக்கொண்டான்

மது பாடி முடித்தது சுரேஷ் பாட ஆரம்பித்தான். இருவரும் தனி தனியாகவும் சேர்ந்து பாடிய பின் கல்யாண வீடு களை கட்ட ஆரம்பித்தது. நடனம் ஆட, கொஞ்சம் நேரம் அந்தாசுஷி விளையாட என நேரம் வேகமாக ஓடியது. ஒருவழியாக எட்டு மணிக்கு முடித்தனர். பெண்கள் அனைவரும் உணவுக்கு பின் தங்கள் வீட்டிற்கு கிளம்பினர்.

சித்தார்த் எப்படியாவது மதுவிடம் பேச முயற்சி செய்தான். ஆனால் யாராவது அவளுடன் இருந்து கொண்டே இருந்தனர்

அன்று இரவு சித்தார்த்துக்கு மதுவின் ஞாபகமே ஓங்கி இருந்தது.மது பேசும்போது அவளின் தலைஅசைப்புக்கு ஏற்ப அவள் காதில் இருந்த ஜிமிக்கி நடனமாடிய அழகை நினைத்து ரசித்து கொண்டிருந்தான்.

மது உனக்கு பேசும் கண்கள் உன் மனம் நினைப்பதை உன் கண்கள் உணர்த்தி விடுகிறது. மது நான் உன்னை உண்மையாகவே காதலிக்கிறேனா? இல்லை இது வெறும் ஈர்ப்பு தானா என தனக்குள் குழம்பினான். ஆனால் இதுவரை எனக்கு இப்படி ஒரு எண்ணம் எந்த பெண்ணையும் பார்த்தபோது தோன்றவில்லையே...!!!! .

சரி மதுவிடம் இப்போது எதுவும் பேச வேண்டாம் அவளும் படித்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். நானும் இப்போது தான் வேலையில் சேர்ந்திருக்கிறேன். சொந்தமாக தொழில் ஆரம்பித்து விட்டு அதன் பிறகு மதுவிடம் சொல்லலாம் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருப்போம்.

மது எனக்கு தான் என்றாள் நிச்சயம் எனக்காக மது காத்திருப்பாள் என் காதல் உண்மை என்றால் காலம் அவளை காத்திருக்க வைக்கும். படிப்பு ,திறமை, குணம், அழகு, எல்லாமே இருக்கு. மது நான் நிச்சயம் உன்னை மிஸ் பண்ண மாட்டேன் என எண்ணிக்கொண்டே உறங்கிவிட்டான்.

அப்போது அவனுக்கு தெரியவில்லை இந்த காத்திருப்புக்கு அர்த்தமே இல்லாமல் போகபோகிறதென்று

மறுநாள் காலையில் முகூர்த்த நேரத்திற்கு சற்று முன்பே சித்தார்த் மண்டபத்திற்கு வந்துவிட்டான். சித்தார்த்தின் கண்கள் மதுவை தேடி அலைந்தது. ஆனால் மது சித்தார்த்தின் கண்களுக்கு அகப்படவே இல்லை.

இன்று மதுவை எப்படியும் சந்தித்து பேசிவிட வேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தவன் மதுவை காணாமல் செய்வதறியாமல் நிற்குகொண்டிருந்தான். மது கண்டிப்பாக வருவாளே...!!! .ஏன் இன்னும் காணவில்லை? என்று மறுபடியும் கண்களை நாலாப்புறமும் சுழலவிட்டான்.

இந்த முறை மது சித்தார்த்தை ஏமாற்றாமல் அவன் கண்களில் விழுந்தாள்.. அழகிய மயில்கழுத்து நிற பட்டுசேலையில் முத்து மாலை, முத்து கம்மல் என தேவதையாக மிளிர்ந்தாள்.

மது வருவதை கவனித்த சித்தார்த் கண்டேன் என் சீதையை என் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு வேகமாக வாசலுக்கு விரைந்தான்

ரமேஷ்,“என்ன மது, வித்யா இவ்வளவு நேரம்? தீபா உங்க ரெண்டு பேரையும் கேட்டுகிட்டே இருக்கா நேரா ருமுக்கு போங்க” என சொன்னவுடன்,

மது, “இல்லை அண்ணா இன்னைக்கு நிறைய கல்யாணம் வரும் வழியில் டிராபிக் ஜாம் அதனால் தான் நேரமாகிவிட்டது?” என சொல்லிவிட்டு தீபா இருந்த அறையை நோக்கி சென்றனர்.

ரமேஷுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மதுவின் பேச்சை ரசித்துக்கொண்டே ரமேஷின் பின்னால் வந்து நின்றான் சித்தார்த். ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் மதுவின் கண்களில் தெரிந்த பாவத்தை பார்த்து தன் மனதிற்குள் பதித்துக்கொண்டான்.

பின்னால் திரும்பி பார்த்த ரமேஷ், “டேய் சித்தார்த் நீ இங்கேயா நிற்கிறாய்..! நான் கவனிக்கவே இல்லையே. உன்னை முதலிலேயே பார்த்திருந்தால் மதுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருப்பேனே என சொல்ல.

சித்தார்த், இப்போதாவது என்னை அறிமுகப்படுத்தணும்னு உன் குருவி மூளைக்கு எட்டியதே என நினைத்துக்கொண்டு “அதனால் என்ன ரமேஷ் ? பிறகு அறிமுகப்படுத்தி வை” என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

தீபா இருந்த அறைக்கு சென்ற மது “ஹாய் தீபா ” என அழைக்க மொபைலில் பேசிக்கொண்டு இருந்த தீபா திரும்பி பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

மது, “நீ என்னமோ எங்களை தேடுறதா ரமேஷ் அண்ணா சொன்னாரேன்னு இங்கே வந்தா நீ யாரை பத்தியும் கவலைப்படாம போன்ல அரட்டை அடிச்சுட்டு இருக்கே” என்றாள்.

வித்யா, “யாருடி போன்ல மாப்பிள்ளை சாரா? கொடுடி போனை” என சொல்லி போனை வாங்கி “ஹலோ மாப்பிள்ளை சார் இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் எங்க தீபா உங்க தீபாவா ஆகிடப்போறா அவரைக்குமாவது நாங்க கொஞ்சம் நேரம் பேசிக்கிறோமே ப்ளீஸ்” என சொல்லிவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே போனை ஆப் செய்தாள்

தீபா, “என்ன வித்யா அவர் ஏதாவது தப்பாக நினைத்து கோபித்துக்கொள்ள போகிறார்?” என்றாள்.

மது, “ஏய் தீபா மாப்பிள்ளை உன்னிடம் கோபிப்பாரா ? அதுவும் இன்னைக்கு!!” என சொல்லி கண்ணடிக்க அங்கே கூடி இருந்த பெண்களின் சிரிப்பு சப்தம் அறையை தாண்டி ஒலித்தது.

கீதா, “ஹே அது இருக்கட்டும். நம்ம ரமேஷ் அண்ணாவோட பிரெண்ட் சித்தார்த்னு ஒருத்தர் வந்திருக்காரு பார்த்தியா” என்றாள் கீதா.

மது, “இல்லையே என்றாள் மது.

கீதா, “நீ பார்த்தியா வித்யா ?” என கேட்க.

வித்யா, “இல்லை” என்றாள்.

கீதா சலிப்புடன், “ஏய் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் மாப்பிள்ளை ரெடியா இருக்கலாம் .அதுக்காக யாரையுமே பார்க்க மாட்டீங்களா?” என்றாள்.

வித்யா, “நேத்து சுரேஷ் பண்ண கூத்துல மது ரொம்ப அப்செட். நானும் அதே எண்ணத்துல இருந்ததாலே கவனிக்கவில்லை என சொன்னாள்.

மது, “சரி இப்போ எதுக்கு இந்த கதை கல்யாணம்னா ஆயிரம் பேர் வருவாங்க போவாங்க” என்றாள்.

கீதா, “போடி இவளே! நம்ம காங்க் புல்லா அவரைப்பத்தி தான் பேச்சு. ஆளும் சுமமா சூப்பரா இருக்கார் ” என்றாள்.

மது, “ஹையோ...! உங்களை திருத்தவே முடியாது” என் சொல்லிவிட்டு தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டாள்.

வித்யா, “பார்த்தியாடி நாம மூணு பெரும் பேசிட்டு இருக்கோம் இந்த தீபா எங்கேனு பார்த்தா திரும்ப போன்ல வழிய ஆரம்பிச்சுட்டா” என்றாள்.

மது, "சரி போனாபோது விடுடி இன்னக்கு தான் கடைசி நாள் மாப்பிள்ளை நல்ல பேசட்டும்.தீபாவை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு அப்புறம் எப்போ வாய திறந்து பேசுவார். எல்லாம் தஞ்சாவூர் தலையாட்டி பொம்மை மாதிரி மாறிடுவார்" என சொல்ல

தீபா, "எம் இதெல்லாம் உங்களுக்கே அதிகமா இல்லை இருங்கடி நீங்களும் கல்யாணம் பண்ணிக்க தானே போறேங்க அப்போ பார்க்கலாம் யாரு பேசுவா யாரு தலையாட்டுவா?" என்றாள் சிரிப்புடன்.

மண்டபம் முழுதும் ஒரே இளமை பட்டாளம் நிறைந்திருந்தது. எதற்கு சிரிக்கிறார்கள் என தெரியாமல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர்? கல்யாண மண்டபமே இவர்களின் குறும்பிலும் வெடி சிரிப்பிலும் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

மண்டபம் முழுதும் உறவினர்களின் வருகையால் நிரம்பியிருந்தது. சித்தார்த்தை மதுவிற்கும் ,வித்யாவிற்கும் காண்பிக்க கீதா மண்டபம் முழுவது சித்தார்த்தை கண்களால் துழாவினால். அங்கே இருந்த கூட்டத்தில் சித்தார்த்தை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

திருமணம் முடிந்து அனைவரும் கிளம்பினர். மதுவும் வித்யாவும் மட்டும் தீபாவுடன் இருந்தனர். தீபாவையும் மருவீட்டுக்கு அழைத்து சென்றனர். ரமேஷும் தீபாவுடன் சென்றான். முக்கியமான சிலர் மட்டும் மண்டபத்தில் இருந்தனர்.

இது தான் நல்ல சந்தர்ப்பம் மதுவிடம் சென்று பேசிவிடலாம் என எண்ணி சித்தார்த் மது இருந்த இடத்தை நோக்கி முன்னேற 'சித்தார்த் அண்ணா' என்ற அழைப்பில் திரும்பி பார்த்தான் .சுரேஷ் சித்தார்த்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

சுரேஷ்,"அண்ணா .நாம கொஞ்சம் கடைக்கு போய் சில திங்க்ஸ் வாங்கணும் அதை வாங்கிட்டு அப்படியே வீட்டுக்கு போய்விடலாம்" என சொல்லி சித்தார்த்தை அழைக்க சித்தார்த்தும் மறுக்க முடியாமல் மதுவிடமும் பேச முடியாமல் இரண்டு மனமாக சுரேஷுடன் சென்றான்.

'சித்தார்த் அண்ணா' என்ற அழைப்பில் மதுவும் யார் அந்த சித்தார்த் என பார்ப்பதற்காக குரல் வந்த திசையில் பார்த்தான். அவளுக்கு சுரேஷுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவனின் முதுகு புறம் தான் தெரிந்தது.

சித்தார்த்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதுவை தீபா அம்மாவின் குரல் கலைத்தது. "என்ன மது யாரை பார்க்கிறாய்?" என்று கேட்க.

ரமேஷ் அண்ணா பிரெண்ட் சித்தார்த்தன்னு யாரோ வந்திருப்பதாக என் பிரிஎண்ட்ஸ் சொன்னாங்க அதான் யாருன்னு பார்க்கலாம் என் பார்த்தேன் என்றாள்.

ஓஹ், சித்தார்த்தா, நம்ம ரமேஷ் கூட படித்த பையன். ஜீவான்னு இன்னொரு பையனும் படித்தான். மூணு பேரும் நல்ல பிரெண்ட்ஸ். நம்ம வீட்ல இருந்து தான் படிச்சாங்க.

B E முடிச்சது ஆளுக்கு ஒரு பக்கம் மேல படிக்க போய்ட்டாங்க. ஆனா போன்ல ,மெயில்னு இன்னும் இவங்க நட்பு தொடர்ந்துட்டு இருக்கு. இன்னும் ரெண்டு வருஷத்தில் மூணுபேரும் சேர்ந்து பிசினஸ் பண்ணணும்னு இருக்காங்க. அதுவரைக்கும் கிடைத்த வேலைக்கு போனால் கொஞ்சம் எக்ஸ்பீரியன்ஸ் கிடைக்கும்னு வேலைக்கு போயிட்டு இருக்காங்க.ஜீவா லண்டன்ல இருக்கான் அதான் கல்யாணத்துக்கு வரலை.ரொம்ப நல்ல பசங்க என ரமேஷின் நண்பர்களை பற்றி விளக்கினார்.

தீபாவின் அம்மா, "இப்போ நீ என்னோடு வீட்டுக்கு தானே வருகிறாய்?" என்றார்

மது, "ஆமாம் ஆன்ட்டி" என்றாள் .

சரி ரெண்டு பேரும் வாங்க சித்தார்த்தை அறிமுகபடுத்திவைக்கிறேன் என்றார். மண்டபத்தில் இருந்த உறவினர்களுடன் தீபாவின் அம்மா மது வித்யா அனைவரும் தீபாவின் வீட்டிற்கு வந்து இறங்கினர். இவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து இறங்கிய சிறிது நேரத்தில் சுரேஷும் ,சித்தார்த்தும் வந்து இறங்கினர். சுரேஷுடன் வந்து இறங்கிய சித்தார்த்தை பார்த்த வித்யா மதுவை அழைத்து காட்டினாள்.

“ஏய் மது இதுதான் சித்தார்த் போல” என வித்யா சுட்டி காட்டியவனை மது பார்ப்பதற்குள் சித்தார்த்தின் மொபைல் ஒலிக்க பேசிக்கொண்டே காரை பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். இந்த முறையும் மதுவுக்கு சித்தார்த்தின் முதுகு தான் தெரியுது.

மது, “நான் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவரோட முதுகு தான் தெரியுது” என்று வித்யாவிடம் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்

போன் பேசிவிட்டு உள்ளே வந்த சித்தார்த் தீபா அம்மாவிடம் “அம்மா ஜீவா தான் போன் செய்தான். கல்யாணம் எப்படி நடந்தது? என விசாரித்தான். தீபா வந்தவுடன் திரும்ப பேசுவதாக சொல்ல சொன்னான்” என சொல்லிமுடித்தான்

திரும்பி செல்ல இருந்த சித்தார்த்தை “இரு சித்தார்த் உன்னை ரெண்டு பேருக்கு அறிமுகப்படுத்தறேன்னு சொல்லியிருந்தேன்” என சொல்லிக்கொண்டே மதுவையும் ,வித்யாவையும் தேடினார்.

சித்தார்த், “யார் அம்மா அது அவ்வளவு பெரிய vip” என்றான்.

தீபாவின் அம்மா, “நம்ம தீபாவோட friends மது, வித்யா” என்றார்.

ஆஹா, நம்ம ஆளை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துறாங்களா? இப்போவாவது இவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த தோன்றியதே என எண்ணிக்கொண்டான்.

மதுவும், வித்யாவும் மாடியில் அவர்கள் வயதை ஒத்த பெண்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வித்யா மது தனக்கு அண்ணியாகப்போவதாக சொல்லி மதுவை கிண்டல் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

இந்த பேச்சால் எரிச்சல் அடைந்த மது வித்யாவும் தனக்கு அண்ணியாக போவதாக சொன்னவுடன் மற்றவரின் கிண்டல் வித்யா பக்கம் திரும்பியது.

சுரேஷ் மாடிக்கு வந்து மதுவையும் வித்யாவையும் அம்மா அழைப்பதாக சொன்னான்.

வித்யாவின் கிண்டலால் சற்று எரிச்சலுடன் இருந்த மது எதையும் வெளியே காட்டாமல் மறக்க முயன்று யோசனையுடன் தலையை சற்று குனிந்து கொண்டே வந்தாள்.

தீபாவின் அம்மா “சித்தார்த் இது மதுமிதா ,இது வித்யா என அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்

சித்தார்த், “இருவரையும் பார்த்து “ஹலோ” என்றான். பதிலுக்கு இருவரும் சித்தார்த்துக்கு “ஹலோ” என்றனர்.

மது சித்தார்த்தை சரியாக நிமிர்ந்து கூட பார்க்கவில்லை அவ்வளவு நேரம் சித்தார்த்தை பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணி இருந்த மது வித்யாவின் கிண்டலினால் அதே யோசனையில் சித்தார்த்தை சரியாக நிமிர்ந்து கூட பார்க்கவில்லை.

அறிமுகப்படுத்தியதர்க்காக ஒரு வேற்று புன்னகையுடன் ஒரு ஹலோ மட்டும் சொன்னான். அவன் முகம் தான் சிரித்தது மனமோ வேறு யோசனையிலேயே இருந்தது. அதற்குள்

. அதற்குள் தீபாவின் அம்மா, “சித்தார்த் மதுவும், வித்யாவும் தீபாவின் close friends. ஆனால், தீபாவை விட சுரேஷ் தான் மதுவிற்கு ரொம்ப close. அதனால் தான் நேற்று நடந்ததை என்னிடம் மது சொல்லவே இல்லை என்ன மது?” என்று கேட்க மது திருதிருவென விழித்தாள்

மது, “சாரி ஆன்ட்டி” என்றாள் குற்றவுணர்வுடன் தலையை குனிந்துகொண்டாள்.

தீபாவின் அம்மா, “பரவாயில்லை மது கடைசி வரைக்கும் உன் பிரெண்டை காட்டி கொடுக்கவே இல்லை நீ. எல்லோரும் மூட் அவுட்ல இருக்காங்க என்று எல்லோரையும் திரும்ப ஜாலியா ஆக்க டான்செல்லாம் ஆடினாயே” என சொல்லி விட்டு சிரிக்க மற்ற மூவரும் உடன் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

தீபாவின் அம்மா, “மது நீ ரொம்ப நல்ல பெண். உன்னை கல்யாணம் செய்துகொள்ள போகும் பையன் ரொம்ப கொடுத்து வைத்து இருக்க வேண்டும் என சொல்ல

சித்தார்த் மனதுக்குள் ஆமாம் நான் கொடுத்துவைத்தவன் தான் என நினைத்து புன்னகைத்துகொண்டான். அவன் புன்னகையை கலைப்பது போல வித்யாவின் வார்த்தைகள் அவன் காதில் ஒலித்தது.

“அப்போ தீபக் அண்ணா கொடுத்து வைத்தவன் தானே ஆன்ட்டி” என்றாள் வித்யா.

சித்தார்த் மதுவையே பார்த்துகொண்டிருக்க வித்யாவின் பதிலில் மது தன் உதடுகளை அழுந்த கடித்துகொண்டாள். மதுவின் முகம் யோசனையில் ஆழ்ந்தது போல சித்தார்த்துக்கு தோன்றியது.

மருவீடு விட்டு விட்டு வர சென்றிருந்த ரமேஷ் வீடு வந்து சேர்ந்தான். “என்ன நாலு பெரும் என்ன பேசிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என்றான் ரமேஷ்.

தீபாவின் அம்மா, “தீபக் பற்றி கேட்டு கொண்டிருந்தேன்” என்றார்.

ரமேஷ், “ஓஹோ அது தான் மதுவுக்கு வெட்கமா?” என சிரித்தான்.

வித்யா, “ஆன்ட்டி நீங்க ரமேஷ் அண்ணாவுக்கு கல்யாணம் செய்யும் முன் சுரேஷுக்கு கல்யாணம் பண்ணுங்க” என சொல்லிகொண்டிருக்க

சுரேஷும் “ஆஹா முதலில் அதை செய்யுங்க” என்றான் மகிழ்ச்சியோடு. மது மெல்ல நிமிர்ந்து சுரேஷை பார்த்து சிரித்தான்.

“அப்போ பெண் பார்க்க ஆரம்பித்து விடலாமா?” என்றான் ரமேஷ்.

“எதுக்கு இப்போ பெண் தேடவேண்டும், அது தான் தேவதை மாதிரி ரெடிமேடா ஒரு பெண் கைவசம் இருக்கிறதே என மதுவை பார்த்து “பெண் ஓகே சொன்னால் இப்போவே கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன்” என கண்ணடித்து சிரிக்க.

மது சிரித்துக்கொண்டே “உதைவாங்குவே” என்றாள். வித்யாவோ சுரேஷை பார்த்து முறைத்தாள்.

ரமேஷ், “டேய் மதுவோட நார்த்தனாரை பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு இப்படி பேசுகிறாயே, அங்கே பார். சிவபெருமான் நக்கீரரை எரித்தது மாதிரி வித்யா உன்னை கண்ணாலேயே எரிக்கப்போறா?” என சுரேஷை ஓட்டிகொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் பேச்சு திசை மாற சுரேஷ் சிரித்துக்கொண்டே மதுவை பார்த்து கண்ணாலேயே சைகை செய்து அழைத்துவிட்டு மெதுவாக அந்த இடத்திலிருந்து நகர்ந்தான். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு மதுவும் எழுந்து சுரேஷ் சென்ற இடத்திற்கு சென்றாள். பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் யாரும் இதை கவனிக்கவில்லை

ஆனால் சித்தார்த் மதுவையே கவனித்து கொண்டிருந்தான். சுரேஷ் ஏதோ தயங்கி தயங்கி சொல்ல மதுவின் கண்கள் ஆச்சர்யத்தில் விரிந்தது அவள் இதழ்களில் மெல்ல புன்னகை விரிந்தது. அவளுடைய முக பாவத்தையே சித்தார்த் பார்த்து ரசித்து கொண்டிருந்தான். அவன் வேறு ஏதும் வித்யாசமாக நினைக்கவில்லை

பேசி முடித்துவிட்டு வந்த மது தாங்கள் கிளம்புவதாக சொல்லிவிட்டு அனைவரிடமும் விடைபெற்று கொண்டு வித்யாவுடன் கிளம்பினாள். சித்தார்த்தின் மனமோ இனி அவனை எப்போது பார்ப்போம்? என ஏங்கி தவித்தது

முதலில் மதுவிற்கு தீபக்கை திருமணம் செய்துகொள்வதில் சம்மதமா என தெரிந்துகொள்ள துடித்தான். சுரேஷிடம் நேரில் கேட்டுவிடலாம் என எண்ணி சுரேஷை அழைத்துக்கொண்டு மாடிக்கு சென்றான். அழைத்து சென்று விட்டானே தவிர எப்படி அவனிடம் விசாரிப்பது என தெரியவில்லை.

“என்ன அண்ணா ஏதாவது கேட்கணுமா?” என்று சுரேஷை ஆரம்பித்தான். சித்தார்த்தும் கேட்டுவிட எண்ணி சுரேஷ் “இந்த தீபக் யார்?” என்று கேள்வியோடு நிறுத்தினான். சுரேஷ் சித்தார்த்தை ஆச்சர்யத்தோடு பார்த்தான். என்ன அண்ணா என்ன விஷயம்? என குறு குறுப்புடன் கேட்டான்.

அவனுக்கு சந்தேகம் வந்து விட்டது என எண்ணிய சித்தார்த் “இல்லை நேற்று முதல் இந்த பெயர் நிறைய தடவை பேச்சில் அடிபடுதே அது தான் கேட்டேன்?” என்று கொஞ்சம் இழுத்து சொன்னான்.

“தீபக் மதுவின் மாமா பையன், வித்யாவோட அண்ணன். மதுவின் அண்ணாவுக்கு வித்யாவையும், வித்யாவோட அண்ணாவுக்கு மதுவையும் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் வீட்டில் ஒரு பேச்சு இருக்கிறது. ஆனால் எனக்கு தெரிந்த வரைக்கும் இந்த கல்யாணத்தில் மதுவிற்கு சம்மதம் இல்லை” என நினைக்கிறேன்.

“ஏனென்றால் மதுவையும் தீபக்கையும் சேர்த்து பேசினால் மது சிரித்து கொண்டு பேசாமல் இருப்பாள் அவள் முகத்தில் அதற்குரிய வெட்கமோ சந்தோஷமோ இருக்காது” என் சொல்லி சித்தார்த்தின் மனதில் நிம்மதியை விதைத்தான்

கடைசியாக சுரேஷ் சொன்னது சித்தார்த்துக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது .அப்படியானால் மது தீபக்கை விரும்பவில்லை. கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும் மதுவின் நினைப்பு இப்படியே இருந்தாள் இது நிச்சயமாக காதல் தான் என எண்ணி கொண்டே தன் டைரியை எடுத்து முதல் நாள் மதுவை சந்தித்ததிலிருந்து அனைத்தையும் எழுதி வைத்தான்.

திருமணத்தில் மதுவை தன் செல்போனில் படம் பிடித்து வைத்திருந்ததை எடுத்து பார்த்தான். “சாரி மது உன் அனுமதி இல்லாமல் உன்னை போட்டோ எடுத்ததற்கு. ஆனால் உன்னை பார்க்க வேண்டும் போல தோன்றினால் பார்க்க தான் எடுத்தேன் என மதுவின் போடோவுடன் பேசிக்கொண்டே கனவில் டூயட் பாட தொடங்கினான்.

உன்னை நான் உன்னை நான் உன்னை நான்
கண்டவுடன் கண்டவுடன் கண்டவுடன்
நெஞ்சுக்குள்ளே நெஞ்சுக்குள்ளே நெஞ்சுக்குள்ளே
லட்சம் சிறகுகள் முளைக்குதே
நீ சூரியனை சுட்டுவிடும் தாமரையா?
என்னை மெல்ல மெல்ல கொல்ல வரும் மோகினியா?
ஜெ ஜெ உனக்கு ஜெ ஜெ

சொக்கு பொடி கொண்ட சுடர் விழியா?
திக்கி திக்கி வந்த சிறு மொழியா...
எது எது என்னை இழுத்தது நீ சொல்லடி.
எட்டு மில்லிமீட்டர் புன்னகையா.... ,
முத்து பற்கள் சிந்தும் முதல் ஒளியா,
எது எது என்னை எழுத்து நீ சொல்லடி,
முகத்தில் இருந்த பிள்ளை குறும்பா,
மூடி கிடந்த ஜோடி திமிரா,
என்ன சொல்ல? எப்படி சொல்ல?
எதுக மோன கைவசமில்லை
உன்னை எண்ணி கொண்டு உள்ளே பற்றிக்கொண்டு
உள்ளம் நோகுதடி என் உச்சி வேகுதடி...

மறுமுறை உன்னை சந்திப்பேனா?
மலர் கண்ணுக்குள் வசிப்பேனா?
மழைத்துளி எங்கே என்று கடல் காட்டுமா?
வெட்கம் இன்றி மண்ணில் அலைவேனே,
இறக்கை இன்றி விண்ணில் திரிவேனே,
உயிர் எங்கே? எங்கே? என்று உடல் தேடுமே
பதறும் இதயம் தோண்டி எடுத்து
சிதறு தேங்காய் போட்டு முடித்து
உடைந்த சத்தம் வந்திடும் முன்னே
எங்கே சென்றாய் எவ்விடம் சென்றாய்?
என்னை காணும் போது கண்ணை பார்த்து சொல்லு
கண்ணை என் போல நீயும் காதல் கொண்டாயா?
நீ சூரியனை சுட்டுவிடும் தாமரையா?
என்னை மெல்ல மெல்ல கொல்ல வரும் மோகினியா?

ஜெ ஜெ உனக்கு ஜெ ஜெ

*****

அத்தியாயம்-7

மறுநாள் சித்தார்த் ரமேஷ் வீட்டில் அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு டெல்லி வந்து சேர்ந்தான். வேலை நேரம் தவிர மற்ற நேரத்தில் மதுவின் எண்ணமே அவனை சுற்றி சுற்றி வந்தது. நாளுக்கு நாள் அவள் நினைவு அதிகமானதே தவிர குறையவில்லை.

அவ்வப்போது ரமேஷுக்கு போன் செய்து அனைவரையும் விசாரிக்கும் போது வித்யாவையும், மதுவையும் சேர்த்து எதேச்சையாக விசாரிப்பது போல விசாரிப்பான்.

வேலையில் சேர்ந்த புதிது என்பதால் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு சென்னை செல்லவும் முடியவில்லை. இதன் இடையில் சித்தார்த்தின் திறமையை கண்டு அவனுக்கு US செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவன் பெற்றோரும் இது அவனுக்கு கிடைத்த மிகப்பெரிய வாய்ப்பு எனவும் சென்று வர சொல்லவும், மறுக்க முடியாமல் சம்மதித்தான்.

வெளிநாடு சென்றால் திரும்பி வர எப்படியும் குறைந்த பட்சம் ஒரு வருடம் ஆகும். சென்னை கிளம்பி சென்று மதுவை சந்தித்து தன் காதலை அவளிடம் சொல்லிவிட்டு பிறகு செல்லலாம் இப்படி சொல்லாமல் மனதிற்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு இருப்பது மிகவும் கொடுமையாக அவனுக்கு தோன்றியது. சொல்லிவிடலாம் என எண்ணிக்கொண்டு அன்றே சென்னைக்கு விமானத்தில் கிளம்பினான்.

ஆனால் அவனால் சுரேஷை மட்டும் தான் சந்திக்க முடிந்தது. மது கல்லூரியில் டீர் சென்றிருப்பதாக தெரிந்து கொண்டான். எப்படியாவது மதுவை சந்தித்து தன் காதலை அவளுக்கு உணர்த்தி தன்னுடையவளாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என எண்ணி வந்தது அனைத்தும் வீணாகிவிட்டது.

அன்று இரவே அவன் மீண்டும் டெல்லி திரும்பினால் தான் மறுநாள் US கிளம்பமுடியும். சென்னையிலிருந்து மனமில்லாமல் கிளம்பி டெல்லி வந்து சேர்ந்தான் . ஏர்போர்ட்டிலிருந்து நேராக தன் அக்கா சுபாவின் வீட்டிற்கு சென்றான். அங்கே சித்தார்த்தின் அம்மா அவனுக்காக காத்துக்கொண்டு இருந்தார்.

காலிங் பெல்லை அழுத்தினான், கதவைத்திறந்த தன் அம்மாவை கண்டவுடன் சித்தார்த்துக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அம்மாவை பார்த்தவுடன் தன் அம்மாவை தூக்கி 2 சுற்று சுற்றி கீழே இறக்கினான்.

தேவகி, “என்னடா சித்தார்த் என்னை இப்படி தூக்கி சுத்தறியே எனக்கு தலையே சுத்துது” என்றார்.

சித்தார்த் ,“ஐயோ என் செல்ல அம்மா” என தன் தாயின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டான்..

தேவகி,“போதுமடா நேர்ல பார்த்தாலே தானே இப்படி கொஞ்சிட்டு இருக்கே. சென்னை வரைக்கும் வந்தாயே அப்படியே பெங்களூர் வந்து அம்மாவையும் அப்பாவையும் பார்க்கணும்னு தோணுச்சா உனக்கு எனக்கு தான் மனசு கேட்காம ஓடிவந்தேன். ஊருக்கு போகும் முன் உன்னை பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது சித்தார்த், அதான் நான் மட்டும் கிளம்பி வந்தேன். இல்லாவிட்டால் இன்னும் ஒரு வருடம் ஆகிவிடும் உன்னை பார்க்க” என சொல்லிக்கொண்டே தன் மகனின் கன்னத்தை ஆசையுடன் வருடினார். சித்தார்த் தன் அம்மாவின் கைகளை பற்றி தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

சித்தார்த்துக்கு தன் மேலேயே வெறுப்பாக இருந்தது.மதுவை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையில் தன் பெற்றோரை பார்க்கவில்லையே என அவனை நினைத்து அவனுக்கே வெட்கமாக இருந்தது.!!

தன் மகன் தன் கேள்வியால் வருத்தப்படுகிறான் என தேவகி அவசர அவசரமாக “உன்னை குற்றம் சொல்லவில்லைடா கண்ணா எனக்கு தெரியாத உன்னைப்பற்றி வினையாட்டுக்கு சொன்னேன்” என் கூறி தன் மகனின் நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுபா “ஹம்ம்....!! உங்க ஆசை பிள்ளை வந்தாச்சா, இனி உங்களுக்கு கொஞ்சுவதற்கே நேரம் சரியாக இருக்கும். அவனும் நேத்து தான் பிறந்த குழந்தை மாதிரி உங்க பின்னாடி கொழஞ்சிக்கிட்டே இருப்பான்” என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

சித்தார்த், “அம்மா என்னை கொஞ்சுவதை பார்த்து உனக்கு பொறாமை சுபா. அது தான் உன்னை கொஞ்ச மாமா இருக்காரே” என்றான்.

சுபா, “உனக்கு ரொம்ப வாய் அதிகமாயிடிச்சி US போய் கொஞ்சம் காஞ்சால் தான் உனக்கு தெரியும் “என்றாள் மிரட்டுவது போல.

சுபாவை பார்த்து சிரித்துவிட்டு தன் அம்மாவிடம் திரும்பி தன் வீட்டினரின் நலம் விசாரிக்க தொடங்கினாள்.

சித்தார்த் “எப்படிமா இருக்கீங்க? அப்பா, அண்ணா, அண்ணி, எப்படி இருக்காங்க? அஷ்வந்த், நேத்ரா எந்த காலேஜுக்கு அப்ளை பண்ணப் போறாங்கலாம்?” என அனைவரை பற்றியும் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தேவகி, “உங்க அண்ணனும் சென்னைக்கு போய் செட்டில் ஆகலாமனு இருக்கான். அப்பாவுக்கும் ஜட்ஜ் போஸ்ட் வரும்போல ஒரு பேச்சு இருக்கு சென்னைக்கே போஸ்டிங் வந்துட்டா நிம்மதியா இருக்கும். நீயும் ஊருக்கு போயிட்டு வந்தவுடன் உனக்கு ஒரு கல்யாணத்தை செய்து முடிச்சிட்டா எங்களுக்கு பாதி வேலை முடிந்துவிடும். அப்புறம் அஷ்வந்த், நேத்ராக்கு தானே பொறுமையா இருக்கலாம். ஆமாம் ரமேஷ் வீட்டுக்கு போனாயா, எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க?” என விசாரித்தார்.

ரமேஷ் வீட்டில் அனைவரும் நலமாக இருக்கின்றனர் என சொல்லிவிட்டு தன் தாயின் முகத்தை பார்த்தான். தன் திருமணத்தை பற்றி பேசும் போது அம்மா முகத்தில் எவ்வளவு சந்தோசம்? அம்மாவிடம் மதுவை பற்றி சொல்லிவிடலாமா..... என ஒரு எண்ணம் எழுந்தது வேண்டாம், இப்போது சொன்னால் அம்மா உடனே மதுவை பார்க்கணும் என்பார்கள்

முதலில் நானே போய் பேசிவிட்டு அப்புறம் அம்மாவிடம் சொல்லலாம் என எண்ணிக்கொண்டான். சாரிமா, முதல் முறையாக உங்களிடம் ஒரு உண்மையை சொல்லாமல் மறைத்துவிட்டேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அம்மா.மது உங்களுக்கு நிச்சயமாக நல்ல மருமகளாக இருப்பாள் அம்மா என நினைத்துக்கொண்டான்.

சித்தார்த் அம்மா, அக்கா, மாமா ஹரியுடன் தன் அம்மா இருந்த அறையில் அமர்ந்து இரவு நெடு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த், “சுபா சீக்கிரமா.. நான் ஊரிலிருந்து வருவதற்குள் எனக்கு ஒரு மருமகனை ஏற்பாடு பண்ணி வை “என்றான்.

சுபா, “என்னடா என்னை மருமகனுக்கு ஏற்பாடு பண்ண சொல்கிறாய். நீ அம்மாவுக்கு மருமகனை ஏற்பாடு செய்து வச்சிருக்கியா, இல்ல வரும் போதே மருமகளோடு வருவியா?” என்றாள் கிண்டலாக.

சித்தார்த், “ஐயையோ..!! நமக்கு இந்த வெள்ளைகாரி எல்லாம் ஒத்துவராது. எனக்கு மனைவியா வரவேண்டிய பொண்ணுக்கு நல்ல நீளமா முடி இருக்கணும், பாட தெரியணும், டான்ஸ் ஆட தெரியணும், பார்த்தவுடனே மனசுக்கு பிடிக்கணும். எல்லாத்துக்கும் மேல நம்ம குடும்பத்தோட அனுசரித்து போகணும் என்றான்.

சுபா, “என்னடா அவ்வளவு தானா. நான் என்னவோ நீ மணல் கயிறு படத்தில் வர மாதிரி பெரிய பெரிய கண்டிஷன்லாம் போடுவியோனு நினைச்சேன் இப்படி சின்னதா ரொம்ப குட்டியா உன் விருப்பத்தை சொல்லி சொதப்பிட்டியேடா..!!” என்றாள் கிண்டலாக .

எல்லாவற்றையும் தேவகியும், ஹரியும் புன்னகையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

ஹரி, “சரி சித்தார்த் நேரமாகுது சீக்கிரம் வந்து தூங்குப்பா நாளைக்கு கிளம்பணுமே என சொல்லிவிட்டு சுபா அவன் தூங்கட்டும் நீ எழுந்து வா என்றார்.

சித்தார்த், “ஹலோ மாம்ஸ், உங்களுக்கு இப்போ அக்காவை கூட்டிட்டு போகணும் அதுக்கு என் மேல ரொம்ப அக்கறை இருக்கிறா மாதிரி எதுக்கு பேசறீங்க சுபா நீ வான்னு சொன்னா வரப்போறா” என சொல்லிவிட்டு தன் அக்காவை பார்த்தான்.

ஹரி, “நல்லதுக்கே காலம் இல்லாமல் போச்சு என்ன செய்யறது உங்கள் மாதிரி சின்ன பசங்க கிட்ட சரிசமமா பழகினா இப்படிதான்” என கவலைப்படுவதை போல சொல்லிவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு செல்ல எழுந்தார்.

சுபா, “டேய் உனக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் செல்லம் கொடுத்து கெடுத்து வச்சிருக்காங்க. இருடா உன் பொண்டாட்டி நல்லா உன் காதை பிடிச்சு திருகுறவளா.. வரப்போறா பாரு” என சொல்லிக்கொண்டே தன் அறைக்கு செல்ல எழுந்தாள்.

மது, மை ஸ்வீட் லிட்டில் ஏஞ்ஜல், எப்போ மது நீ உரிமையோடு என் கூடவே இருப்பே. என மதுவை பற்றி நினைத்துக்கொண்டே உதட்டில் பூத்த மென்னகையுடன் கண்களில் கனவுகளுடன் தன் அறையை நோக்கி சென்றான்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு செல்வதை பார்த்த ஹரியும் சுபாவும் தேவகியிடம் திரும்பி “அத்தை நீங்களும் படுத்துக்கொள்ளுங்கள் நேரமாகிவிட்டது” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றார்.

ஹரி, “என்ன சுபா சித்தார்த் ஒரு பக்கம் சந்தோஷமா இருக்காமாதிரியும், மறுபக்கம் கொஞ்சம் கவலையா இருக்கா மாதிரியும் தெரியுது. தெரியுது. அப்படியே இன்னொரு விஷயமும் நல்லா தெரியுது என்றார்” சிரித்துக்கொண்டே.

சுபா, “அப்படி என்ன ரகசியத்தை கண்டுபிடிச்சீங்க என் தம்பிகிட்டே. அதுவும் இப்படி கிட்டே வந்து என்னிடம் இழைந்துகிட்டே சொல்வதுமாதிரி என்ன விஷயம் என்றாள்.

ஹரி, “சொன்னா என்னடி தருவே” என்றான்

சுபா, “கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு ஹம்ம் அப்படி நீங்க என்ன விஷயம் சொல்லபோறீங்கனு தெரிந்துகொண்டு நான் என்ன தருவேன்னு முடிவு பண்ணிக்கிறேன்” என்றாள்.

ஹரி, “அப்போ தயாரா இரு நீ நிச்சயமா நான் சொல்லபோகும் விஷயத்தை கேட்டுட்டு என் ரெண்டு கன்னத்திலேயும் என் சொல்லிவிட்டு சுபாவை பார்த்து சிரிக்க

சுபா, “ரெண்டு கன்னத்திலேயும் ஓங்கி அறையணுமா?” என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள்.

ஹரி, “எண்டி பொம்பளைங்க எல்லோரும் புருஷனை அடிப்பதில் இவ்வளவு சந்தோஷமா” என்றார்.

சுபா, “பின்ன என்ன கேட்பது தான் கேட்கறீங்க அதுக்கு கன்னம் மட்டும் தானா கிடைச்சது வேற இடமா இல்லை” என்றாள்.

ஹரி, “சுபா நான் உன்னை என்னமோன்னு நினைச்சேன் ஆனா நீ ஜெட் வேகம் தான் போ என் சொல்லி சிரித்துக்கொண்டே சுபாவை அணைத்துக்கொண்டான்.

சுபா, “உங்களுக்கு உதாரணம் கூட ஜெட்டு, பிளைட்டுன்னு தான் சொல்வீங்களா என்றாள். சரி சரி முதலில் சித்தார்த்தை பற்றி என்னமோ தெரியுதுன்னு சொன்னீங்களே என்ன தெரியும் சொல்லுங்க என்றால்.

உன் தம்பி யாரிடமோ மாட்டிகிட்டான்” என்றார்.

என் மாட்டிகிட்டான், அவன் அனாவசியமா எந்த வம்புக்கும் போகமாட்டானே என்றாள்.

ஹரி, “மக்கு மக்கு நான் மாட்டிகிட்டான்னு சொன்னது அனாவசியமான வம்புல இல்லை காதல் என்னும் வலைல சிக்கிகிட்டான்னு சொன்னேஃன் என்றார்.

சுபா, என்னங்க உண்மையாவா சொல்றீங்க? என்னால நம்பவே முடியலையே என்றாள்.ஆச்சர்யமாக

ஹரி, " அது தான் அவன் முகத்தில் இருக்கும் சந்தோஷத்துக்கு காரணம். தூங்குன்னு சொன்னவுடன் கனவிலேயே மிதந்துகிட்டு போனானே பார்க்கலை அதுமட்டும் இல்லை நேற்று அவன் சென்னை போனதுக்கும் அது தான் காரணமா இருக்கும். உங்க அப்பா அம்மாவை கூட போய் பார்க்காமல் நண்பர்களை பார்க்கவா சென்னை போனான் எனக்கு அப்போதே சந்தேகம் இன்னைக்கு சென்னை போயிட்டு வந்து விஷயத்தை அவனே கண்பரம் பண்ணிட்டான் என்றார் புன்னகையுடன்.

சுபா,"எனக்கு நம்பவும் முடியலை நம்பாம இருக்கவும் முடியலை கடைசியில் நம்ம வீட்டு விசுவாமிதரனும் ஒரு மேனகைகிட்டே மாட்டிகிட்டார்" என சொல்லி சிரித்துக்கொண்டே தன கணவனின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

மறுநாள் தன அம்மாவின் ஆசியுடனும், தன அக்கா மாமாவின் வாழ்த்துக்களுடனும் US கிளம்பினான். விமானத்தில் அமர்ந்திருக்க மீண்டும் மதுவின் நினைப்பு வந்தது தன் டைரியை எடுத்து அதில் வைத்து இருந்த மதுவின் போட்டோவை பார்த்தான்.

முதல் முறை பார்க்கச்சென்றும், பார்க்க முடியாமல் போய் விட்டதே என கவலையுடன் அவள் புகைப்படத்தையே பார்த்துகொண்டிருந்தான். நிச்சயம் என் காதலை உன்னிடம் வந்து சொல்வேன் மது என எண்ணிக்கொண்டே தன் நாட்களை US ல் கழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

முழுதாக ஒன்றரை வருடங்கள் US ல் பணிபுரிந்தான். இடையில் இந்தியா சென்றுவர அனுமதி கிடைக்காததால் சித்தார்த்தால் மதுவை சந்திக்க முடியவில்லை. நாளுக்கு நாள் அவன் மனம் மதுவிற்காக ஏங்கியது. அவளை கண்ணால் பார்த்தால் போதும் என எண்ணித்தவித்தான்.

சித்தார்த்தை தொடர்ந்து அங்கேயே வேலை செய்யும் படி மேலதிகாரிகள் சொல்ல, இனியும் தன்னால் இங்கேயே இருக்க முடியாது எனவும் தனக்கு டெல்லியிலோ அல்லது இந்தியாவில் வேறு கிளைக்கோ மாற்றித்தரும்படி கேட்டான்.

அதன்படி மீண்டும் 18 மாதங்களுக்கு பிறகு சித்தார்த் டெல்லியில் அதே அலுவலகத்துக்கு மீண்டும் வந்து சேர்ந்தான். 1 மாதம் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்கு சென்று தன் பெற்றோரை பார்த்துவிட்டு .தன் நண்பர்களை பார்க்க சென்னை வந்தான்.

சித்தார்த்தின் அண்ணன் அத்வைத் சென்னைக்கு வந்து தன் புதிய அலுவலகத்தை தொடங்கி இருந்ததால் சித்தார்த் தன அண்ணனின் வீட்டிற்கு வந்து தங்கிக்கொண்டான். மூவரும் [சித்தார்த், ரமேஷ், ஜீவா] புது தொழில் துவங்க வேண்டிய வேலைகளை தொடங்கினர். சித்தார்த் தொழில் தொடர்பாக ஒருவரை சந்திப்பதற்காக தன் அண்ணன் அத்வைதின் காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

ஸ்பென்செர் அருகில் கார் சிக்னலில் நிற்கும் போது கைனடிக் ஹோண்டா ஒன்று u turn எடுப்பதற்காக காரின் வலதுபுறம் வந்து நின்றது. சித்தார்த் நேராக செல்லவேண்டி இருந்தது. ஹோண்டாவில் இரண்டு பெண்கள் இருந்தனர்

அதில் பின்னால் இருந்த பெண்ணிடம் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த பெண் [மது] "ஹே, கீதா இந்த கார் கலர் எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருக்கிறது" என்றாள்.

காரை திரும்பி பார்த்த மற்றொரு பெண் [கீதா] "ஏம் நீ காரை சொல்கிறாயா? இல்லை உள்ளே இருக்கும் ஆளை சொல்கிறாயா?" என குறும்புடன் கேட்க

மது, "என்னடி, என்னை வம்பில் மாட்டிவைக்க திட்டம் போடுகிறாயா?" என்று பல்லை கடித்துக்கொண்டு கேட்டாள்.

சித்தார்த்துக்கு இவர்களின் பேச்சு சிரிப்பை வரவழைத்தது. வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த பெண்ணின் குரல் அவனுக்கு மதுவின் குரல் போலவே இருந்தது. மதுவின் குரல் அவனுக்குள் நன்கு பதிந்திருந்தது. அந்த பெண்ணின் முகத்தை பார்க்க முயன்றான் ஆனால் அவள் ஹெல்மெட் அணிந்திருந்ததால் அவளின் முகம் சரியாக தெரியவில்லை.

கீதா, “எம் ஆளு உண்மையாகவே சூப்பரா இருக்காருடி இவரை இதற்கு முன் எங்கேயோ பார்த்தது போல இருக்கிறது, கொஞ்சம் திரும்பி பாரேன் என்றாள் கீதா .

மது, “நீ முதலில் வண்டியிலிருந்து இறங்கு. நீ இங்கே இருந்து நடந்தே வா, அப்போ தான் உன் கொழுப்பு அடங்கும்” என சொல்ல,

கீதா; “சாரிப்பா கோபித்துகொள்ளாதே, “ப்ளீஸ் மது” என்றாள் கெஞ்சலாக.

‘மது’ என்ற பேரை கேட்டதும் சித்தார்த்துக்கு யாரோ கூடை கூடையாக பூக்களை வாரி தன் மேல் இறைத்தது போல இருந்தது.

ஆம், இது மது தான் அதனால் தான் அந்த குரல் பரிச்சயமாக தெரிந்திருக்கிறது என நினைத்து கொண்டு இருக்கும் போதே சிக்னல் விழவும் ஹோண்டா u turn எடுத்து சீறி பாய்ந்து சென்றது.

சித்தார்த்தால் மதுவை பின்தொடர்ந்து போக முடியவில்லை. “இவ்வளவு பக்கத்தில் மது இருந்தும் தன்னால் பேசவும் பார்க்கவும் முடியவில்லையே..!! என ஏக்கமாக இருந்தது.

மீண்டும் இரண்டாவது நாளே, மதுவை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தும் சித்தார்த்தால் மதுவிடம் பேச முடியவில்லை.

மதியம் தொழில் தொடர்பாக ஒருவரை சந்தித்துவிட்டு சித்தார்த்தும் ஜீவாவும் லன்சுக்காக ஹோட்டலுக்கு சென்றனர். ஜீவா முன்னால் செல்ல சித்தார்த் உள்ளே செல்வதற்குள் எதிரில் சிலர் வர சித்தார்த் சற்று ஒதுங்கி நின்றான். மது யாருடனோ பேசிக்கொண்டே வெளியே வந்தான்.

மதுவை சித்தார்த் கவனிக்கவில்லை உடன் வந்த கீதாவை தான் பார்த்தான். உடன் வந்த கீதாவை பார்த்த சித்தார்த் இந்த பெண்ணை எங்கே பார்த்தோம்? என எண்ணிக்கொண்டே உள்ளே செல்ல அப்போது தான் ஞாபகம் வந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ஹோண்டாவில் வந்த பெண் என்று அப்படியானால் மது

வும் வந்திருப்பாளா? என நினைத்துக்கொண்டே ஜீவாவிடம் இதோ வந்து விடுகிறேன் என சொல்லிவிட்டு அவசரமாக வெளியே வந்தான்.

காரில் ஏற கதவை திறந்த மது நின்று ஒரு முறை திரும்பி பார்த்துவிட்டு காரில் ஏறி சென்று விட்டாள்.

‘சே’ இப்படியே ஒரு ஒரு முறையும் ஏதாவது தடங்கல் வந்து கொண்டே இருக்கிறது என வெறுப்புடன் தன் தலை முடியை அழுந்த கோதிக்கொண்டு திரும்பி நடந்தான்.

பிறகு தொடர்ந்து 2 நாட்கள் அவனுக்கு வேலை சரியாக இருந்தது. நாளை மறுநாள் அவன் டெல்லி கிளம்பவேண்டும் இந்த முறையாவது மதுவை பார்த்து தன் காதலுக்கு சம்மதம் வாங்கிவிட்டு தான் செல்ல வேண்டும் என்ற முடிவுடன் உறக்கத்தை தழுவினான்.

மறு நாள் மதியம் தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு மதுவை சந்திப்பதற்காக, சிகப்பு மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இதய வடிவிலான ஒரு போக்கேவை வாங்கி கொண்டு கல்லூரிக்கு சென்றான். அன்று கல்லூரியில் கலைவிழா நடந்து கொண்டிருந்தது. மதுவும், சுரேஷும் தான் கலைவிழாவை பொறுப்பேற்று நடத்திகொண்டிருந்தனர் .

சுரேஷின் முகமும், மதுவின் முகமும் ஏதோ சரியில்லை இருவருமே செயற்கையாக சிரிப்பது போல தோன்றியது. விழா முடிந்த பின்பு வெளியே வந்த சித்தார்த் தன் காரிலேயே அமர்ந்து மதுவை எதிர்பார்த்து காத்துக் கொண்டிருந்தான். தன் காதலை எப்படி மதுவிடம் சொல்வது? மது தன் காதலை ஏற்று கொள்வாளா? இல்லை. ஏற்றுக்கொண்டு எப்படி வெட்கப்படுவாள்? என கற்பனையில் கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தான்

இன்னும் சற்று நேரத்தில் அந்த கற்பனைக்கோட்டை இருந்த இடம் தெரியாமல் மண்ணோடு மண்ணாக போவது புரியாமல் உல்லாசத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் கலை நிகழ்ச்சிகள் முடிந்து அனைவரும் வெளியே வரத்துவங்கினர். சித்தார்த் மதுவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான். ஏறக்குறைய மாணவர்கள் சென்றுவிட்டனர் ஆனால் மதுவும் சுரேஷும் மட்டும் சித்தார்த்தின் கண்களில் படவேயில்லை.

இன்றும் மதுவை பார்க்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்று எண்ணிய சித்தார்த் மீண்டும் ஆடிடோரியத்திற்கு சென்று பார்க்கலாம் என ஆடிடோரியத்தை நோக்கி சென்றான். சித்தார்த் ஆடிடோரியத்தை அடையும் போது சுரேஷ் மது இருவருமே அங்கு இல்லை.

சில மாணவர்கள் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சித்தார்த் அவர்களை கடந்து செல்லும் போது அவர்கள் மதுவையும், சுரேஷையும் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அதில் ஒருவன், “நான் அப்போதே சொன்னேன் இல்ல. சுரேஷும், மதுவும் ஒருவரை ஒருவர் லவ் பண்ணாங்க. ஆனால் நாங்க ரெண்டு பெரும் நல்ல நண்பர்களனு நம்மையெல்லாம் நம்ப வச்சிட்டு இருக்காங்கன்னு.”

“நான் அப்பவே சொன்னதை நீங்க யாரும் நம்பல. இப்போ பார்த்தியா எல்லோரும் போனதுக்கு பிறகு இவங்க ரெண்டு பேருக்கும் இந்த நேரத்தில ரூம்ல நின்னுட்டு என்ன பேச்சு அது மட்டுமா சுரேஷ் எதுக்கு எம்.டெக் இந்த காலேஜிலேயே சேரணும்?” என்றான்.

மற்றொருவன், “டேய் சும்மா எதாவது சொல்லாதேடா. அவங்க ரெண்டு பெரும் உண்மையாவே பிரெண்ட்ஸா இருக்கக்கலாம். உனக்கு சுரேஷ் மேலே பொறாமை. அதுக்கு தான் இப்படி எதாவது சொல்லிக்கிட்டு திரியற வாங்கடா நாம போகலாம்” என சொல்லவும் மற்றவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு சென்றனர்

இந்த பேச்சுக்களை கவனித்த சித்தார்த் அவர்கள் சொன்ன அந்த அறைக்கு சென்றான்.

அந்த அறைக்கு சென்று சேரும் வரை சித்தார்த்தின் மனம் படபடவென துடித்துக்கொண்டிருந்தது. இது எத்துவுமே உண்மையாக இருக்கக்கூடாது என வேண்டிக்கொண்டான் ஆனால்.... அங்கே மேக்கப் அறையில் சுரேஷும் மதுவும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். கதவு மூடி இருந்ததால் சித்தார்த்துக்கு அவர்கள் பேசியது காதில் விழவில்லை உள்ளே விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்ததால் இவர்கள் உள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்தது கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக பார்க்க முடிந்தது

வெளியே விளக்கு எரியாததால் சித்தார்த் நின்று கொண்டிருந்தது யாருக்கும் தெரியவில்லை. சுரேஷின் முகமே சரியில்லை மதுவும் ஏதோ அவசரத்தில் இருந்தது போல தோன்றியது. சுரேஷ் ஏதோ பேசு பேசு மதுவின் முகம் கோபமாக ஆரம்பித்தது. சுரேஷை முறைத்து கொண்டே நின்றிருந்தான். பார்த்து கொண்டிருந்த சித்தார்த்துக்கு எதுவுமே புரியவில்லை தான் ஒன்று நினைத்து வந்தால் இங்கே என்ன நடக்கிறது? சுரேஷ் என்ன சொன்னான் மது எதற்காக சுரேஷை முறைக்கவேண்டும்? சித்தார்த்துக்கு தீபாவின் திருமண நாளன்று சுரேஷ் மதுவிடம் ஏதோ சொல்ல மது ஆச்சரியமாய் பார்த்து புன்னகைத்தது தேவை இல்லாமல் ஞாபகம் வந்தது.

கடவுளே என் காதலை பொய்யாக்கிவிடாதே. மது இல்லாத வாழ்க்கையை எனக்கு கொடுத்துவிடாதே... என அவன் காதல் உள்ளம் கடவுளிடம் மன்றாடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் கடவுள் அவன் கதறலை செவிமடுக்கவில்லை. உனக்கு இது தான் விதித்தது என சொல்லிவிட்டாரோ? என்னவோ?

மது சுரேஷை இடைமறித்து கோபமாக கத்த ஆரம்பித்தான். அதே நேரம் மதுவின் மொபைல் ஒலிக்க எடுத்து பேசிவிட்டு தன் கைப்பையை எடுத்து கொண்டு கிளம்பினான். மது கிளம்புவதை பார்த்த சுரேஷ் மதுவின் இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு ஏதோ பேசு மது கோபமாக கைகளை உதறி கொண்டு கதவை திறந்து வெளியே வந்தான்.

மது வெளியே வருவதை பார்த்த சித்தார்த் அங்கிருந்த தூணின் பின்னால் நின்று கொண்டான். வெளியே வந்த மது அங்கேயே நின்றான்.

சுரேஷை திரும்பி பார்க்காமலேயே “சுரேஷ் முடிந்தது முடிந்ததாகவே இருக்கட்டும். தயவு செய்து உன் மனதை மாற்றிக்கொள் முட்டாள் தனமாக நடந்ததையே நினைத்துக்கொண்டு உன் வாழ்க்கையை பாழாக்கி கொள்ளாதே. இன்னொரு முறை என்னிடம் சொன்னாயே தற்கொலை செய்து கொள்ளவேன் என்று அது போல உளறாதே. சொல்வதை யாரும் சொல்லிவிட்டு செய்ய மாட்டார்கள் நான் வரேன்” என கூறிவிட்டு சென்றான்.

சுரேஷ், “மதுமிதா, ஒரு நிமிடம்...! என குரல் கொடுத்தான்.

சுரேஷ், “அப்போ என் காதல் பொய்யா? தீபா கல்யாணத்தின் போதே என் காதலை பற்றி உன்னிடம் சொன்னேனே. ....!!”

“இப்போது திடீரென அப்பா சொல்லும் மாப்பிள்ளையை தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன் என்றால் எந்த விதத்தில் நியாயம்?” என விரக்தி நிறைந்த குரலில் கேட்டான்.

மது, “இங்கே பார் சுரேஷ், இந்த நியாயம், அநியாயம் இதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது. என் உயிரை வாங்காதே”.

“நானே கொஞ்சம் குழப்பத்தில் இருக்கிறேன். எதுவாக இருந்தாலும் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும் பிறகு பார்க்கலாம். படித்து முடித்து campus ல் கிடைத்திருக்கும் வேலைக்கு போவதை பார். இனியும் நீ தான் என் உயிர்... நீ இல்லாவிட்டால் நான் இல்லை.... என்று சினிமா டயலாக் விடாதே அதெல்லாம் சினிமாவுக்கு தான் நன்றாக இருக்கும் வாழ்க்கைக்கு ஒத்துவராது.” என சொல்லிவிட்டு விடுவிடுவென அங்கேயிருந்து சென்றுவிட்டான்.

சித்தார்த்துக்கு தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. தன் கண்கள் பார்த்தது உண்மை தானா? மது தான் இப்படி பேசினாளா? காதலித்தவளையே வேண்டாம் என சொல்லிவிட்டு போகும் அளவுக்கு சுயநலம் பிடித்தவளா? என அவன் மனம் கேள்விகளாலேயே நிறைந்திருந்தது.

சற்று நேரம் அவள் போவதையே பார்த்துகொண்டிருந்த சுரேஷ் சுயநினைவுக்கு வந்தான். அவன் முகத்தில் தன் காதல் மறுக்கப்பட்டதன் வலி அப்பட்டமாக தெரிந்தது .சித்தார்த் தூணின் பின்புறமிருந்து வந்து , சுரேஷின் முன்னால் நின்றான்.சித்தார்த் அங்கே நின்றிருந்ததை கூட சுரேஷ் கவனிக்க வில்லை.

சித்தார்த் சுரேஷை பெயர் சொல்லி அழைத்தும் அவன் திரும்பி பார்க்கவே இல்லை சுரேஷ் நேராக தன் பைக்கை எடுத்து கொண்டு கிளம்பினான்.சுரேஷை தனியாக விட மனம் இல்லாத சித்தார்த் தன் காரை எடுத்துக்கொண்டு சுரேஷை பின்தொடர்ந்தான்.சுரேஷ் வீட்டிற்குள் பத்திரமாக சென்று சேர்ந்ததும் காரை திருப்பி கொண்டு தன் அண்ணனின் வீட்டிற்கு சென்றான்.

மீரா “என்ன சித்தார்த் ரொம்ப டயர்டா இருக்கா? முகம் ரொம்ப டல்லா இருக்கே” என அக்கறையுடன் விசாரித்தாள்.

அவளுடைய விசாரிப்பை மறுக்க முடியாமல் “கொஞ்சம் வேலை அதிகம் அண்ணி வேறொன்றுமில்லை நைட் சாப்பாடு வேண்டாம்” என சொல்லிவிட்டு guest அறைக்கு சென்று கதவை மூடிகொண்டான்.

தன்னை சற்று நிதானபடுத்திக்கொண்டு சுரேஷின் நிலையை அறிய ரமேஷுக்கு போன் செய்தான். முதலில் பொதுவாக அன்று என முடித்த வேலைகள் பற்றி பேசிவிட்டு சுரேஷ் வந்துவிட்டானா? என கேட்டான்.

ரமேஷ் “வந்துவிட்டான் ஆனால் என்னவோ தெரியவில்லை கொஞ்சம் மூட் அவுட்டில் இருக்கிறான்” என்றான் .

சித்தார்த், “ரமேஷ் நான் சொல்வதை கொஞ்சம் பொறுமையாக கேள். சுரேஷை இப்போது எதுவும் கேட்காதே” என சொல்லிவிட்டு

அன்று கல்லூரியில் நடந்த அனைத்தையும் ரமேஷிடம் சொன்னான்.ஆனால் அந்த பெண் யார் என்று மட்டும் சொல்லவில்லை.

சித்தார்த், “முடிந்தவரை சுரேஷை தனியாக விடவேண்டாம் அம்மாவிடம் இப்போது எதுவும் சொல்லவேண்டாம்” என சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தவனுக்கு சொல்லமுடியாத அளவு அவனுக்கு துக்கம் அழுத்தியது.

தான் உயிருக்கு உயிராக நேசித்த பெண் தன்னை காதலிக்கவில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை, எங்கே இருந்தாலும் நன்றாக இருக்கட்டும் என வேண்டிக்கொள்ளும் அவன் மனம் ,அவன் ஒரு ஏமாற்றுக்காரி என்பதை நேருக்கு நேராக காணும் போது அது எவ்வளவு பெரிய வேதனையாக இருக்கும் என்பதை சித்தார்த் முழுமையாக அனுபவித்தான்.

இரண்டு ஆண்டுகளாக அவன் மனதில் வேர்விட்டு வளர்ந்த காதல்.. என்னும் செடி, மொட்டு விட்டு பூத்து குலுங்க வேண்டிய காதல்..! காதலிக்கப்பட்டவளுக்கு சொல்லப்படாமலேயே அவளுடைய செயலால் இன்று வாடி வதங்கி பட்டு போக ஆரம்பித்தது

வசந்த கால தென்றலாக வீச வேண்டிய காதல், எரிமலை குழம்பாக மாறி அவனை பொசுக்கியது. எதற்குமே கலங்காத சித்தார்த் மதுவினால் தனக்கு ஏற்பட்ட இந்த ஏமாற்றத்தை அவனால் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. அவன் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

தான் அழுகிறோம் என சித்தார்த்தால் நம்ப முடியவில்லை. .கண்ணாடியில் தன் முகத்தை பார்த்தவன் இந்த கண்ணீருக்கு அவன் தகுதியானவன் இல்லை என சொல்லிக்கொண்டு தன் முகத்தை கழுவிக் கொண்டு வந்தான்.

"ச்சே"... தான் இவ்வளவு கோழையா?ஒரு பெண் என்னை இந்த அளவுக்கு என்னை தைரியமில்லாதவனாக மாற்றிவிட்டாளா?என தன்னை தானே நொந்துகொண்டான்.

தான் இப்படியே இருந்தால் அம்மா, அப்பா என்ன நினைத்து கொள்வார்கள் ?. இப்படி ஒரு தமிழர் பிடித்தவனை காதலித்ததுக்கு நான் மட்டும் தான் காரணம். என்னால் என் பெற்றோர் வருத்தபடக்கூடாது. நல்ல வேளை நான் இவனை பற்றி அவர்களிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை. கொஞ்சம் நாள் ஆனால் அவனை பற்றிய நினைப்பு மறந்துவிடும் என தன்னை தானே தேற்றிக்கொண்டான்.

நடந்த அனைத்தையும் தன் டைரியில் குறித்து வைத்தான். அந்த டைரியில் இருந்த மதுவின் போடோவை எடுத்து பார்த்தான். கள்ளம் கபடம் அறியாத குழந்தை சிரிப்புடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த், "இந்த குழந்தை சிரிப்பிலும், குறும்பு பார்வையில் தானேடி நான் உன்னிடம் விழுந்துவிட்டேன் துரோகி" என் சொல்லி அந்த போட்டோவை ஓங்கி குத்தினான்.

அன்றைய இரவு அவனுக்கு விடியாத இரவாக இருக்கக்கூடாதா..? என எண்ணிக்கொண்டே உறங்கிவிட்டான். மறுநாள் காலையில் டெல்லிக்கு கிளம்பினான்.

சித்தார்த், "அண்ணி நான் கிளம்புகிறேன் அண்ணா வந்தா சொல்லுங்க புது இடம் ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்" என சொல்லி ரமேஷ் வீட்டு முகவரி, போன் நம்பர் கொடுத்துவிட்டு கிளம்பி டெல்லி வந்து சேர்ந்தான்.

நேராக தான் தங்கி இருந்த வீட்டிற்கு செல்லாமல் தன் அக்கா சுபத்ராவின் வீட்டிற்கு சென்றான். சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்தான்.

சித்தார்த், "மாமா எங்கே சுபா?" என்றான்.

சுபா, "IAF ஆபிசெர்ஸ் மீட்டிங் சென்னைல நடக்குது அங்கே இருந்து ரிப்போர்ட் fax ல் வரும் அதுக்காக ஆபிஸ் போயிருக்கார்" என சொல்லிக் கொண்டே தன் தம்பியின் முகத்தை பார்த்தான்.

அவன் சொன்ன பதிலை அவன் நிச்சயம் கேட்கவில்லை என சுபாவிற்கு புரிந்தது. தன் தம்பியின் முக வாட்டத்தை கவனித்த சுபத்ரா

சுபா "என்ன சித்தார்த் டல்லா இருக்கே உடம்பு சரியில்லையா?" என கேட்டுக்கொண்டே தன் தம்பியின் நெற்றியை தொட்டு பார்த்தாள்.

தன் சகோதரியின் வாஞ்ஜையில் சற்று நெகிழ்ந்தான். தன் சகோதரியின் கையை பற்றி தன் முகத்தை புதைத்து கொண்டான். இது நாள் வரை சித்தார்த் இப்படி செய்து சுபா பார்த்ததில்லை.

சுபா, “என்னடா சித்தார்த்? உனக்கு என்ன பிரச்சனை?” என சொல்லிக்கொண்டே தன் தம்பியின் தலையை தடவிக்கொடுத்தாள்.

சிறுவயது முதலே சுபாவும் சித்தார்த்தும் நண்பர்கள் போலதான் இருப்பார்கள். சித்தார்த் தன் உள்ளத்தை திறந்து நடந்த அனைத்து விஷயத்தையும் சுபாவிடம் ஒன்று விடாமல் சொல்லிவிட்டான். பொறுமையாக அனைத்தையும் கேட்ட சுபா

சுபா, “சித்தார்த் நீ எல்லாம் தெரிந்துதான் சொல்கிறாயா?” என கேட்டாள்.

சித்தார்த் ஆமாம் என தலையை ஆட்டினான்.

சுபா, “சரி போனது போகட்டும் . நாளைக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் வருகிறார்கள் நீ இப்படி எதையோ இழந்தார் போல இருந்தால் அவர்களுக்கு தெரிந்துவிடும். நீ சாதாரணமாக இரு” என அறிவுறுத்திவிட்டு தன் ஆறு மாத குழந்தை வருணை கொண்டுவந்து சித்தார்த்திடம் கொடுத்தாள்

நீ இவனோடு விளையாடிக்கொண்டிரு. நான் அதற்குள் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது முடித்துவிட்டு வருகிறேன் என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்று தன் கணவருக்கு போன் செய்து விஷயத்தை கூறினாள்.

ஹரி, “சரி சித்தார்த்தை நம்ம வீட்டிலேயே தங்கச்சொல். அவன் தனியாக இருந்தால் அவனுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும் என சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தார்.

சுபா திரும்பி வந்து பார்த்தபோது சித்தார்த் வருணுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். தன் தம்பியிடம் தன் கணவர் சொன்னதை சொல்லிவிட்டு “கவலைபடாதே சித்தார்த் எனக்கும் , உங்க மாமாவுக்கும் எந்த ஒளிவு மறைவும் கிடையாது. அவர் நம்ம அப்பா அம்மா விடம் எதுவும் சொல்லமாட்டார்” என் உறுதி அளித்ததும் தான் அவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

மறுநாள் தன் பெற்றோரை அழைத்து வருவதற்காக சுபாவையும் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு ஏர்போர்ட் கிளம்பினாள். தன் பெற்றோரை பார்த்த போது சித்தார்த்துக்கு குற்ற உணர்வு தான் தோன்றியது. தன் பெற்றோரையும் விட்டுவிட்டு அவளுக்காக தானே, அவளை பார்க்கவேண்டும் என்று தானே இந்தியாவுக்கு ஓடிவந்தேன். என்னை இப்படி புலம்ப வைத்துவிட்டனே என மதுவின் மீது ஆத்திரமாக வந்தது.

தங்களின் பேரக்குழந்தையை கொஞ்சிக்கொண்டே வந்தாலும் சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்த்தே இருவரும் எதோ சரியில்லை என புரிந்துகொண்டனர்.

வீட்டிற்கு வந்தவுடன் தேவகி, “என்ன சித்தார்த், ஆனே ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? ஏதாவது பிரச்சனையா?” என கேட்டார் தேவகி.

சித்தார்த், “கொஞ்சம் வேலைல பிரச்சனை அதான் மா. வேறு ஒன்றுமில்லை” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்று படுத்துக்கொண்டான்.

அந்த ‘ஒன்றுமில்லை’ என சொன்னதில் தான் தேவகிக்கு சந்தேகம் அதிகமாகியது.

தன் மகனின் முகத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவன் தந்தை ராமமூர்த்தி தேவகியிடம் “அவனால் தீர்க்க முடியாத பிரச்சனையாக இருந்தால் கண்டிப்பாக நம்மிடம் சொல்வான் நீ அவனை ஏதும் கேட்காதே ஒரு வயது வரைக்கும் தான் பிள்ளைகள் பெற்றோரின் வழிகாட்டலில் இருக்க வேண்டும் அதன் பிறகு அவர்களே தங்கள் வாழ்க்கையில் எதிர்நோக்கும் சிக்கலை தீர்த்துக்கொள்ள சுய முயற்சி செய்யவேண்டும். அவன் பிரச்சனையை அவனே தீர்த்துக்கொள்வான்” என சொல்லி முடித்தார்.

“நீங்க சொல்வது சரிதான். ஆனால் சித்தார்த்துக்கு கொஞ்சம் முன்கோபம் அதிகம் அதுவும் யாரையாவது ரொம்ப பிடித்துவிட்டால் அவர்கள் ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டார்கள் என தெரிந்தால் அவர்களை அவன் மன்னிக்கவே மாட்டான். குழந்தையில் இருந்தே இந்த ஒரு கெட்ட குணம் தான் அவனிடம் .மற்றபடி நல்ல பிள்ளை என தன் மகனின் குணத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த பெற்றோரின் பேச்சுக்களை எல்லாம் தன் அறையில் அமர்ந்திருந்த சித்தார்த்தின் காதுகளில் நன்றாக விழுந்தது. தன் பெற்றோரை வருத்தப்பட வைக்க

கூடாது என எண்ணி தன்னை தன் வேலையில் அதிக நேரம் ஈடுபடுத்திக்கொண்டான். இனி தான் சென்னைக்கு போககூடாது போனாலும் அவனை பார்க்ககூடாது என முடிவுசெய்து கொண்டான்.

ஆனால் மீண்டும் 3 மாதத்தில் கம்பெனி விஷயமாக சென்னைக்கு வந்தான். தன் அலுவலக வேலையை முடித்துக்கொண்டு ரமேஷுக்கு போன் செய்தான். ரொம்ப நேரம் ரிங் போனதற்கு பிறகு ரமேஷ் போனை எடுத்தான் பேசிய ரமேஷின் குரல் சரியே இல்லை.

சித்தார்த், “என்னடா குரல் ஒரு மாதிரி இருக்கு என சித்தார்த் கேட்டதும் ரமேஷ் போனிலேயே அழுதுவிட்டான்.

ரமேஷ், “சுரேஷ் லெட்டர் எழுதி வைத்துவிட்டு தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டான். லவ் பண்ணப்பொண்ணு அவங்க அப்பா அம்மா சொல்லும் பையனை தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன் னு சொன்னதால் எங்களைப்பற்றி கொஞ்சம் கூட நினைக்காமல் இது போல செய்துவிட்டானே. அந்த பொண்ணு யாருன்னு கேட்டாலும் சொல்ல மாட்டேன் என்று சொல்கிறான். அம்மா தான் ரொம்ப அப்செட் ஆகிட்டாங்க சித்தார்த் முடிந்தால் கொஞ்சம் வந்துவிட்டு போடா எனக்கு என்ன செய்வது என புரியவே இல்லை” என அழுதான்.

சித்தார்த், “நீ அழாதே அம்மாக்கு ஆறுதல் சொல்லு நான் உடனே கிளம்பி வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு எந்த மருத்துவமனை என கேட்டுக்கொண்டு தனக்கு கம்பெனியில் ஏற்பாடு செய்திருந்த காரில் தன் மருத்துவமனைக்கு சென்றான்.

சுரேஷ் இருந்த அறைக்கு வரும்போதே சித்தார்த்திற்கு அங்கே கண்ட காட்சி கடும் கோபத்தை மூட்டியது. சுரேஷ் இருந்த அந்த அறையின் வாசலில் சுரேஷின் அம்மாவுடன் மது நின்றுகொண்டிருந்தாள். சற்று அருகில் சென்ற சித்தார்த் அவள் அழுதுகொண்டிருப்பதை பார்த்தான்.

மது “சுரேஷ் இப்படி பண்ணுவான்னு நான் நினைக்கவேஇல்லை ஆன்ட்டி. அன்னைக்கு என்கிட்டே பேசும்போது நான் எதோ என்னை மிரட்ட தான் அப்படி சொல்றான்னு நினைத்தேன். நான் அதை கொஞ்சம் கூட சீரியசா எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இப்போ இப்படி செய்துவிட்டானே”என மது அழுகையினோடு சுரேஷின் அம்மாவிடம் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

அதற்குள் சுரேஷின் தாயாரின் உடன் பணிபுரிபவர்கள் வரவும் மது அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து அந்த வராண்டாவில் போடப்பட்டு இருந்த பெஞ்சில் வந்து அமர்ந்தாள். அவள் அழுகையை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தன் இரு கைகளால் தன் தலையை தாங்கி பிடித்துக்கொண்டு அழது கொண்டிருந்தாள்.

அவனை பார்க்க அவனுக்கு ஒருபக்கம் பாவமாக இருந்தாலும் நடந்த சம்பவத்தை சித்தார்த்தால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.எப்போதும் ஆட்டமும் பாட்டுமாக இருந்தவனை இப்படி படுக்க வைத்துவிட்டாள் என ஆத்திரம் பொங்கியது

சித்தார்த்துக்கு வந்த ஆத்திரத்துக்கு தான் அங்கேயே இருந்தால் எதாவது விபரீதம் நடந்துவிடும் என எண்ணி வேகமாக அந்த இடத்தை விட்டு சென்றுவிட்டான்.

மது ஹாஸ்பிட்டலை விட்டு சென்றுவிட்டாள் என தெரிந்து கொண்ட பிறகு வந்து ரமேஷின் அம்மாவுக்கு , ரமேஷுக்கும் ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு சுரேசுக்கும் கொஞ்சம் புத்திமதி சொல்லிவிட்டு கிளம்பினாள்.

அதன் பிறகு இந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளாக சித்தார்த் சென்னைக்கு வரவேயில்லை. அவன் தந்தையும் பதவி உயர்வில் மாற்றல் பெற்று சென்னை வரவும் அண்ணன் ஏற்கெனவே சென்னையில் இருக்க அஷ்வந்த்,நேத்ராவும் ஹாஸ்டலில் இருந்ததால் சென்னையில் புதிதாக ஒரு வீட்டை வாங்கி குடிவந்தனர்.

மதுவின் ஞாபகம் இருந்தாலும் அவனை சந்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு துளி கூட இல்லை

ஆனால் நாம் நினைப்பது எல்லாமே நடந்துவிடுமா? ஜீவாவின் தொடர் வறபுறுத்தலால் இந்த கம்பெனிக்கு பார்ட்னராக வந்தான். வந்த இடத்தில் இப்போது அதே மதுமிதா இவனிடமே வேலைசெய்யும் சூழ்நிலையை உண்டாக்கிவிட்டது.

இந்த ஒன்றரை வருடங்களில் சித்தார்த்தின் மனமும் ஓரளவுக்கு பக்குவம் அடைந்திருந்தது. இதே பழைய சித்தார்த்தாக இருந்திருந்தால் மதுவை பார்த்தவுடன் அவன் என்ன செய்திருப்பானோ...?

*****

அத்தியாயம்- 8

பழைய நினைவுகளில் மூழ்கி இருந்தவனை சித்தப்பா என அவன் காலை கட்டிக்கொண்ட ஆர்த்தியின் அழைப்பில் சுய நினைவுக்கு வந்த சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே ஆர்த்தியை தூக்கிக்கொண்டான்.

சித்தார்த் வரும் போதே அவன் முகத்தை பார்த்த அத்வைத், "என்ன அஷ்வந்த் சித்தார்த் ஏன் டல்லா இருக்கான்?" என கேட்க

அஷ்வந்த், அத்வைதின் கையை பிடித்து தூரம் சற்று தள்ளி அழைத்து சென்று தான் பார்த்ததை ஒன்று விடாமல் அத்வைதிடம் சொன்னான். அத்வைத் நம்ப முடியாமல் அஷ்வந்தை பார்த்தான்.

அஷ்வந்த், "என்னண்ணா நீ என்னை இப்படி ஒரு மார்க்கமா பார்க்குறே?" என்றான்.

அத்வைத், "டேய், நீ வேணும்னா இப்படி செய்தேன்னு யாராவது சொன்னால் நான் நம்புவேன். சித்தார்த் இது போல செய்தானனு சொன்னா நான் நம்பவே மாட்டேன்" என்றான்.

அஷ்வந்த், "பாத்தியா இதுக்கு தான் நல்லதுக்கு காலம் இல்லைன்னு சொல்றது. நான் எதையும் மனசுல வச்சுக்காம பேசுறேன் நீ என்னடான்னா என்னையே திருப்பி கேள்வி கேட்குற? எல்லாம் என் தலைஎழுத்து. தேவையாடா அஷ் உனக்கு இது தேவையா? "என தன்னை தானே சுட்டிக்காட்டி கேட்டுக்கொண்டான்.

அத்வைத், "டேய் போதும்டா இந்த டயலாக எத்தனை வடிவேலு படத்துல பார்த்திருக்கோம் நீ சும்மா அளக்காதே. இப்போ நீ என்ன சொல்ல வரே அதை முதலில் சொல்லு" என சொல்லிவிட்டு அஷ்வந்தின் முகத்தை பார்த்தான்.

அஷ்வந்த், "சித்தார்த் அண்ணனுக்கு பின்னாடி எதோ ஒரு கதை இருக்கு. அது என்னான்னு நாம கண்டுபிடிக்கணும். அண்ணன் எனக்கு தெரிஞ்சு கிட்டத்தட்ட ரெண்டு வருஷமா ஆளே ரொம்ப மாறிட்டார். நானும் வேலைக்கு போறதால அந்த பழைய கிண்டல் கலாட்டா எல்லாம் மாறிடுச்சுன்னு நினைத்தேன். ஆனா மேட்டர் காதலா தான் இருக்கும்னு எனக்கு தோணுது". என சொல்லிவிட்டு அத்வைதை பார்த்தான்.

அத்வைத், "ஆமாடா கொஞ்ச நாளா தான் இப்படி இருக்கான் ஒரு வேளை நீ சொன்னது போல இருக்கலாம்" என இருவரும் பேசிக்கொண்டே சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த்தோ குழந்தைகளுடன் குழந்தையாக மாறி அவர்களுடன் மணலில் புரண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

அத்வைத், "என்னடா அஷ்வந்த் இப்போ தன் இவன் வரும் போது இருந்ததுக்கும் இப்போ இருப்பதுக்கும் எவ்வளவு வித்யாசம் அஷ்வந்த் நான் உன்னை நம்பறேண்டா. வரும் போது 'எதையோ தின்னுட்டு வந்த எதுவோ மாதிரி இருந்தான். இப்போ ஆளே குழந்தையா மாறிட்டான். இவனை புரிந்துக்கொள்ளவே முடியலையே" என கூறிவிட்டு தன் தம்பியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

தன் அண்ணனும் தம்பியும் தன்னை கவனிப்பதை அறியாத சித்தார்த் அனைவருடனும் சிரித்து பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

இரவு அனைவரும் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் சித்தார்த் நேராக மாடிக்கு சென்றான்.

தேவகி, "சித்தார்த் கொஞ்சம் இருப்பா பாலை குடிச்சுட்டு போய் படுத்துக்கோ. நீ சரியா கூட சாப்பிடவில்லையே" என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே மீரா அனைவருக்கும் பாலை கொண்டு வந்துக்கொடுத்தாள்.

பாசத்துடன் கொண்டுவந்து கொடுத்ததை வேண்டாம் என மறுக்க முடியாமல் "தேங்கல் அண்ணி" என சொல்லிவிட்டு பாலை எடுத்துக்கொண்டான்.

சித்தார்த்துக்கு என்னவோ மனசே சரியில்லாதது போல தோன்றியது. ஏன் இந்த வேதனை? என அவனுக்கே புரியவில்லை.

சற்று நேரம் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிவிட்டு தன் அறைக்கு வந்தான். குளித்துவிட்டு தன் வார்ட்ரோபை திறந்து மேல் தட்டில் இருந்த குர்த்தாவை எடுத்தான். குர்த்தாவின் மேல் இருந்த டைரி சித்தார்த் மீது பட்டு தரையில் விழுந்தது.

விழுந்த வேகத்தில் டைரியிலிருந்த மதுவின் போட்டோ தரையில் இருந்தது. மது அழகாக சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். மெதுவாக குளிந்து போட்டோவை கையிலெடுத்த சித்தார்த் அந்த போட்டோவையே சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் இதயம் இரும்பு குண்டை வைத்தது போல கனத்தது.

உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்த சித்தார்த்துக்கு உறக்கமே வரவில்லை. மது கண்ணீருடன் நின்றிருந்த காட்சியே மீண்டும் மீண்டும் தெரிந்தது. படுக்கையில் இருந்து எழுந்த சித்தார்த் பால்கனி கதவை திறந்து வைத்துவிட்டு வெளியே வந்து நின்றான். கடற்காற்று மயிலிறகாக அவனை வருடிச்சென்றது.

தூக்கம் வருவதை போல இருக்கவே கதவை மூடிவிட்டு வந்து படுத்தான். சிறிது நேரத்தில் உறக்கம் அவனை தழுவியது. ஆழ்மனதில் இருந்த மது மெல்ல அவன் கண்களுக்குள் தெரிந்தான். முதன் முதலில் மதுவை பார்த்த அதே உடையில் சித்தார்த்தை நோக்கி வந்தான்.

சித்தார்த்தை நெருங்க சில அடிகளே இருக்கும் போது திடீரென புயல் காற்று வீச மது சித்தார்த்தின் கைகளுக்கு அகப்படாமல் இருவரும் வேறு வேறு திசையில் இழுத்து செல்லப்பட்டனர். மயங்கி விழுந்த சித்தார்த் கண்ணை விழித்து பார்த்தான். தான் கடற்கரையில் இருப்பது தெரிந்தது. மெல்ல எழுந்து சுற்றி பார்த்த சித்தார்த் சற்று தூரத்தில் மது கடலை வெறித்து பார்த்த வண்ணம் அழுது கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

வேகமாக மதுவின் அருகில் சென்ற சித்தார்த் மதுவின் கண்ணீரை துடைத்துவிட்டு "அழாதே மது உனக்கு நான் இருக்கிறேன்" என சொல்லிக்கொண்டே தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

சித்தார்த்தின் அணைப்பில் கிடைத்த ஆறுதலில் மதுவின் அழகை மெல்ல குறைந்தது. அவன் அணைப்பிலிருந்து விலகி கன்னங்கள் சிவக்க வெட்கத்துடன் நிமிர்ந்து சித்தார்த்தை பார்த்த மது அவன் கன்னங்களில் தன் முத்தத்தை பதித்துவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே ஓடினான். சித்தார்த் அவளையே புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

திடீரென தூக்கத்தில் இருந்து விழித்த சித்தார்த்துக்கு முதலில் தான் எங்கே இருக்கிறோம் என்றே புரியவில்லை. AC குளிரையும் மீறி அவனுக்கு வியர்த்திருந்தது. மெல்ல தன்னிலையை அடைந்தவனுக்கு தன் கனவை நினைத்து தன் தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டான்.

தூங்காமலேயே அந்த இரவை கழித்தான். விடியும் நேரம் தான் தூங்க ஆரம்பித்தான்.

ஜன்னல் வழியாக சூரியன் முறைத்து பார்க்க , மெதுவாக கண் விழித்த சித்தார்த் மணியை பார்த்தான் மணி எட்டை காட்டியது அவசர அவசரமாக இருபத்து நிமிடத்தில் தயாராகி கீழே வந்தான்.

வீடே காலை நேர அவசரத்தில் களேபரமாக இருந்தது. மீரா ஆகாஷ்யும், ஆர்த்தியையும் பள்ளிக்கு கிளப்ப அவர்களின் பின்னே ஓடிக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென ஆதி, "அம்மா என் பென்சில் காணோம்" என கத்த மீரா மீண்டும் மாடிக்கு சென்று அவன் பென்சிலை தேடிக்கொண்டு வந்து தந்தான்.

அத்தைதோ மாடியிலிருந்து "மீரா என் ப்ளாக் டை எங்கே? இங்கே ஒரு புளு கலர் பையில் இருந்துதே அது எங்கே மீரா?" என மீராவை ஏலம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

மீரா மாடிக்கும் ஹாலுக்கும் அல்லாடிக்கொண்டிருந்தான். நடுவில் ஆர்த்தி, "அம்மா ஆகாஷ் அண்ணா, என் வாட்டர்பாட்டியை பிடுங்குகிறான்" என குழந்தைகள் இருவரும் சண்டை போட

மீரா கோபத்துடன் "இப்போ ஆளுக்கு ஒன்னு வைக்க போறேன் பாரு" என கத்தவும் குழந்தைகள் அடங்கிவிட்டனர்.

டைனிங் ஹாலுக்கு வந்த அஷ்வந்த் "என்ன அண்ணி இவ்வளவு நாள் ரூம்ல நடந்த பூஜை இன்னைக்கு நாடு ஹால்ல நடக்க போகுதா?" என சொல்லிக்கொண்டே சாப்பிட அமர்ந்தான்.

மீரா, "பின்ன என்ன அஷ் எப்போ பாரு காலைல இதே தொல்லையா போச்சு. இவங்கதான் குழந்தைங்க உங்க அண்ணனுக்கு என்ன? என்னமோ நான் வேலைக்கு போகிறா மாதிரி எல்லாத்தையும் என்னிடமே கேட்கவேண்டியது. நான் மனுஷியா இல்ல மாடா? இப்படியே என்னை ஏலம் போட்டும் ஒரு நாள் இல்லை ஒரு நாள் நான் இந்த வீட்ட விட்டு ஓடிட போறேன் பாரு அப்போதான் இந்த மீராவோட அருமை தெரியும் உங்க அண்ணனுக்கு" என சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்கு சென்றாள்.

அதே நேரம் மாடியிலிருந்து இறங்கி டைனிங் ஹாலுக்கு வந்த அத்வைத் மெதுவாக "அப்பா....!!! அப்போவாவது எனக்கு கொஞ்சம் நிம்மதி கிடைக்கட்டும்" என சொல்ல ஏற்கனவே அங்கே அமர்ந்திருந்த சித்தார்த், நேத்ரா, அஷ்வந்த் அனைவரும் சிரித்துவிட்டனர்.

கிச்சனிலிருந்து வெளியே வந்த மீராவின் காதில் அத்வைத் கூறியது நன்றாகவே விழுந்தது.

மீரா, "ஓஹோ, நான் இந்த வீட்ட விட்டு போய்ட்டா அத சாக்கா வச்ச வேற கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்னு பார்க்கிறீர்களா?" என சத்தம் போட்டாள்.

அத்வைத், "எண்டி இப்படி பிசாசு மாதிரி கத்தறே? டிபனை வை நான் ஒன்பது மணிக்கு ஒருத்தரை பார்க்கணும்" என எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

மீரா, "கல்யாணம் ஆகி அஞ்ச வருசத்தில நான் உங்களுக்கு பிசாசு ஆகிட்டேனா? பழசு எல்லாம் மறந்து போச்சா. நான் காலேஜுக்கு போக பஸுக்கு நிற்கும் போது தினம் செக்கயுரிட்டி மாதிரி கூடவே வந்தது யாரு." என்றாள்.

அஷ்வந்த், "அட்டா இதெல்லாம் நடந்ததா?" என கேட்க

அத்வைத், "டேய் நீ கொஞ்சம் சும்மா இரு" என சத்தம் போட்டான்.

ஆனாலும் மீரா நிறுத்தாமல் "நான் பேசாம போன போதெல்லாம் கூடவே வந்து பேசி பேசி ஏன் உயிரை வாங்கியது யாரு? இப்போ நான் வாயை திறந்தாலே பிடிக்கமாட்டேன்குது எல்லாம் என் தலையெழுத்து.

அத்வைத், "மீரா கொஞ்சம் வாய மூடறியா. வீட்டில் வேலை செய்றவங்க இருக்காங்க. தம்பி, தங்கச்சி எல்லாம் இருக்காங்க சின்ன பசங்க எதிர்க்க பேசுற பேச்சா இது" என்றான்.

மீரா, "யாரு சின்ன பசங்க அவங்க எல்லாம் உங்களுக்கே சொல்லி குடுப்பாங்க. வேலை செய்றவங்க காலைல சீகிரமே வந்துட்டு போய்ட்டாங்க என்றாள்.

அஷ்வந்த், "ஆஹா, இதை கேட்டா என்னமோ வஞ்சப்புக்கழ்ச்சியணி மாதிரி இருக்கே. ஏய் நேத்ஸ் நம்ம வாய் தாண்டி நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் சத்ரு" என்றான்.

மீரா, "அப்பா அம்மா பார்த்து கல்யாணம் செய்து வைத்திருந்தால் அவங்களை கேட்கலாம். நானே பார்த்து இந்த மனுஷன்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டு இப்போ தவிக்கிறேன்" என சொல்லிக்கொண்டே அத்வைதுக்கு சாப்பிட தட்டை கொண்டு வந்து டோங்கேன்று அத்வைத் முன்னால் வைத்தாள்.

அத்வைத் தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டான். "போடி போ போயி உங்க அம்மா அப்பா கிட்டயே கேளு அவங்களே சொல்லுவாங்க இவ்வளவு நல்ல மாப்பிள்ளை நாமளா தேடி வச்சிருந்தாலும் கிடைக்காதுன்னு. அஞ்ச வருஷமா இதே டயலாக் கேட்டு கேட்டு என காதில ரத்தம் வராத குறைதான். பேசாம இந்த ரெண்டு காதும் செவிடாகிட்டாலும் நல்லா தான் இருக்கும்....." என சலிப்போடு சொல்லிக்கொண்டே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

மீரா, “ஏன் இப்போ ரெண்டு காதும் உங்களுக்கு செவிடாகனும்? நல்லா இருக்கும் போதே நான் ஏதாவது சொன்னா இந்த ரெண்டு காதிலும் எதுவுமே விழாது. இன்னும் கேட்காமலேயே இருந்துட்டா அவ்வளவு தான்” என சொன்னவுடன்.

நேத்ரா குலுங்கி குலுங்கி சிரித்தாள்.

அஷ்வந்த், “ஏய் நேதஸ் போதும் நீ குலுங்குனது. யாராவது திரும்ப சுனாமி வருவதுக்கு முன்னாடி வரும் பூகம்பம்னு தப்பா நினைச்சிக்க போறாங்க. நாம வேற கடலுக்கு ரொம்ப கிட்ட இருக்கோம். முதலில் நீ குலுங்கினதுக்கு காரணத்தை சொல்லு” என்றான் அஷ்வந்த்.

நேத்ரா, “இல்லடா அஷ் அண்ணி சொன்னாங்க இல்ல ஏன் இப்போ ரெண்டு காதும் உங்களுக்கு செவிடாகனும்? அப்படின்னு சொன்னவுடன் அண்ணிக்கு அண்ணன் மேல எவ்வளவு பாசம்னு நினைச்சேன் ஆனா அடுத்த லைன் சொன்னவுடன் என்னால சிரிப்பை அடக்க முடியல அதான் சிரித்தேன்” என விளக்கினாள்.

மீரா, “பின்னே அப்புறம் உங்க அண்ணன்கிட்ட யாரு கத்தி கத்தி பேசறது. அதுக்கு பதிலா நான் ஊமையா இருந்திருக்கலாம்” என்றாள்.

அத்வைத், “அப்படி மட்டும் நடக்கட்டும் இங்கே இருந்து நடந்தே நான் இமயமலைக்கு போய்ட்டுவருவேன்” என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

மீரா அத்வைதை முறைத்துவிட்டு குழந்தைகளிடம் செல்ல சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே அத்வைதை பார்த்து

சித்தார்த், “ஏன்னா எப்போ பாரு அண்ணி கிட்ட வம்பு பண்ணிகிட்டே இருக்கே?” என்றான்.

அத்வைத் மெல்லிய ரகசிய குரலில் “டேய் இதெல்லாம் சின்ன சின்ன ஊடல்லடா. இதுக்கூட இல்லைனா அப்புறம் லைப் ரொம்ப போராகிடும். உங்க அண்ணிய பாரு..... இப்போ முகத்தை தூக்கி வச்சிட்டு இருக்காளா? சாயந்தரம் நான் வர கொஞ்சம் லேட்டானா பாரு வீட்டுக்கும் வாசலுக்கும் நடையா நடப்பா ,போன் மேல போன் வரும். இதெல்லாம் உனக்கும் கல்யாணம் ஆனா தன்னால தெரியும்” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

நேத்ரா, “ஹலோ பிரதர்ஸ் நாங்க ரெண்டு பேர் குத்து கல்லு மாதிரி இங்கே உட்கார்ந்திருக்கோம் நீங்க என்ன அப்படி ரகசியம் பேசுறீங்க?” என்றாள்.

அத்வைத், “நாங்களே ரெண்டு குத்து கல்லு தான் இருக்குன்னு நினைச்சி ரெண்டு பெரும் பேசிகிட்டு இருக்கோம்” என்றான் அத்வைத்.

அஷ்வந்த், “தேவையாடி உனக்கு நானே வாயை திறக்காம இருக்கேன். இப்படி வீணா வாயை கொடுத்து வாங்கி கட்டிகிறதுக்கு பதிலா நம்ம சித்தார்த் அண்ணா மாதிரி சும்மா உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துட்டு சிரிச்சுட்டு இரேன்” என்றான்.

சித்தார்த், “அடுத்த ரௌண்டுக்கு நான் தான் இன்னைக்கு உன்னிடம் மாட்டினேனா? என்ன விட்டுடுப்பா நான் வரவில்லை இந்த விளையாட்டுக்கு” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே

வெளியே கார் சத்தம் கேட்க “ஹையா!! தாத்தா பாட்டி வந்தாச்சு” என குழந்தைகள் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே தேவகி பட்டுபுடவை சரசரக்க உள்ளே வந்தார்.

மீரா, “என்ன அதை கிரகப்பிவேசம் நல்ல படியா நடந்ததா?” என கேட்டு கொண்டிருக்க

தேவகி, “நல்லபடியா நடந்தது உங்க எல்லோரையும் கேட்டாங்க நாம எல்லோரும் ஒரு முறை அவங்க வீட்டுக்கு போயட்டுவரணும்” என்றார்.

தேவகி, “சரி நீ ஏன் வாட்டமா இருக்கே” என்றார்.

மீரா நடந்த கதையை சொல்ல. கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்த ராமமூர்த்தி “அட அவன் சொல்வதையா பெரிசா எடுத்துகிட்ட மீரா. உன்னை மாதிரி அவனுக்கு ஒரு பொண்டாட்டி கிடைக்கணுமே” என்றார்.

மீரா பெருமையுடன் தன் கணவனை பார்த்தாள்.

அத்தைத்., “எல்லா வீட்டிலும் மாமியார் மருமகள் சண்டை நடக்கும் நம்ம வீட்ல மட்டும் மாமியார் மருமகள் சேர்ந்து பிள்ளைகளை மிரட்டுவாங்க. ஒரு மருமக வந்ததுக்கே இந்த மாதிரி இன்னும் 2 மருமக வந்தா ஆம்பளைங்க நாம எல்லோரும் அவுட்டவுஸ்ல தான் இருக்கணும்” என்றான்

மீரா, “பார்த்திங்களா அத்தை உங்க எதிரிலேயே எப்படி பேசறாணு?” என்றாள்.

தேவகி, “அவன் பேச்சை நீ ஏம்மா பெரிசா எடுத்துக்கிற. அவன் சொன்னா மாதிரி இங்கே இருந்து இமயமலைக்கு நடந்து போயிட்டு வரட்டும் அப்போதாவது உடம்பில இருக்கிற கொழுப்பு கொஞ்சமாவது குறையும்” என்றார்.

மீரா வாயை கைகளால் மூடிக்கொண்டு சிரித்தாள்.

அத்தைத், “என்ன சிரிப்பு உனக்கு? எங்கம்மா உன்னை கூட்டு சேர்க்கிறாமாதிரி சேர்த்து உன்னை மட்டம் தட்டறாங்க அது புரியாம நீ சிரிக்கிறியா?” என்றான்.

என்ன சொல்றீங்க என்பது போல அனைவரும் அத்தைவை பார்க்க

.அத்தைதோ, “என்ன புரியலையா? நடந்தே இமயமலைக்கு போகணும் அப்படி சொன்னா என்ன அர்த்தம், நீ ஊமையா இருந்தாலே நல்லதுன்னு எங்க அம்மா சொல்றா மாதிரி தானே” என சொல்லிக்கொண்டே தன் கைகளை கழுவிக்கொண்டு ஷுவை மாட்டிக் கொண்டே தன் மனைவியை பார்த்தான்.

தேவகி, மீராவை தவிர அனைவரும் சிரித்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

தேவகி, “டேய் ஆதி கடைசியில இப்படி எங்க ரெண்டு பேருக்குமே சண்டைய மூட்டி விடுறியே” என்றார்.

அத்தைத் சிரித்துக்கொண்டே “எனக்கு மணி ஆகுது மீதி சண்டையை நான் வந்ததும் பார்க்கலாம்” என சொல்லிக்கொண்டே கிளம்பினான்.

டைனிங் டேபிளில் அமர்ந்து இருந்த சித்தார்த், அஷ்வந்த், நேத்ரா மூவரும் தேவகியை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்ததை பார்த்த

தேவகி, “போதும் போதும் சிரித்தது. எழுந்து போய் அவங்க அவங்க வேலைய பாருங்க. எப்போ பாரு மூணு பெரும் ஒண்ணாக் கூடி கழைக்கத்தாடிகளை வேடிக்கை பார்ப்பது போல பார்க்கிறது என்றார்.

அஷ்வந்த், சித்தார்த் ,நேத்ராவுக்கு மட்டும் கேட்கும் மெல்லிய குரலில், “சித்தார்த் அண்ணா நமக்கு நாமே கேவலபடுத்திக்கொள்ளும் திட்டம் கேள்விப்பட்டிருக்கியா? அது நம்ம வீட்ல மட்டும் தான் நடக்கும். நீர் யானை, கரடி, குரங்கு, போய் இப்போ கடைசியில கழைக்கத்தாடிகளா மாறியாச்சு. கொஞ்சம் நினைச்சு பாரு அம்மாவும், அண்ணியும் அதே மாதிரி ஒரு சுடிதார் போட்டுக்கிட்டு கயித்து மேல நடப்பாங்க அப்பாவும், அண்ணனும் ஒரு டோலக்கு வச்சுக்கிட்டு தட்டிகிட்டு இருந்தா எப்படி இருக்கும்?” என சிரிக்காமல் சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க

சித்தார்த்தும் ,நேத்ராவும் பொங்கிய சிரிப்பை அடக்க முயன்றும் முடியாமல் வாய்விட்டு சிரித்தனர்.

தேவகி, “நீ பேசினது எனக்கு கேக்கலைன்னு நினைச்சிட்டு இருக்கியா எல்லாம் எனக்கு நல்லாவே கேட்டுது” என சொல்ல

நேத்ரா, “இந்த மாதிரி நாம பேசறது கழைக்கத்தாடிங்க காதில விழுந்தது எங்களை எதுக்கு உங்ககூட சேர்த்து கேவலபடுத்திறீங்கணு நம்ம அப்பா மூலமாகவே ஒரு வக்கீலை பிடிச்சு நம்ம மேல கேஸ்

போடுவாங்க. வேர்ட்டு வாரை கூட நிறுத்திடலாம் ஆனா நம்ம வீட்ல நடக்கிற இந்த கோல்ட் வாரை மட்டும் நிறுத்தவே முடியாது” என சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள்.

தேவகி நேத்ராவை பார்த்து முறைக்கவும்,

நேத்ரா, “நான் எஸ்கேப் ஆகிக்கிறேன் அம்மா எப்போ நம்ம அடுத்த கோப கணை தொடுப்பாங்கனு தெரியாது” என சொல்லிவிட்டு கை அலம்ப சென்றாள்.

அஷ்வந்த், “ஒரு அண்ணனுக்கு கல்யாணம் ஆனதுக்கே வீடு போர்க்களமா இருக்கு. சித்தார்த் அண்ணனுக்கும் கல்யாணம் ஆகிட்டா அப்புறம் கேட்கவே வேண்டாம்” என்றான்.

கையை கழுவிவிட்டு நேத்ரா அவசரமாக டைனிங் ஹாலுக்கு வந்தாள்.

நேத்ரா, “ஏம் அஷ் நான் புடவை கடைல ஒருத்தங்களை பார்த்தேனே அவங்கள மாதிரியே ஒரு அண்ணி வந்தா எவ்வளவு நல்ல இருக்கும். ரெண்டு அண்ணியும் நல்லா ஒத்துபோயிடும். அவங்க எவ்வளவு நல்லவங்க தெரியுமா சோ சாஃப்ட் அண்ட் ஸ்வீட்” என்றாள் கண்கள் நிறைய மதுவை நினைத்துக்கொண்டு.

அஷ்வந்த், “ஆமா இவ போய அவங்களை டேஸ்ட் பண்ணா மாதிரி சொல்றா. உனக்கு ஒரு புடவையை விட்டு கொடுத்தவுடன் உனக்கு சாஃப்ட் அண்ட் ஸ்வீட் ஆகிட்டாங்க. நான் கொடுக்கமாட்டேன்னு சொல்லி இருந்தா அந்த பொண்ணை இன்னும் கூட திட்டிட்டே இருந்திருப்பியே உனக்கு விட்டு கொடுத்தாலே தானே இந்த பாராட்டு பாராட்டிட்டுயிருக்க” என்றான் நக்கலாக.

மீரா, “அத்தை நாம கூட கோவிலில் ஒரு பெண்ணை பார்த்தோமே என்ன அழகா, அடக்கமா இருந்தா தெரியுமா?” என்றாள்

தேவகி, “அது மட்டுமா நல்லா பாடறா” என்றார்.

அஷ்வந்த், “நம்ம வீட்ல எல்லோருமே நல்லா பாடுவோம் அதனால் வரப்போற அண்ணிக்கு நல்லா டான்ஸ் ஆட தெரிந்திருக்கணும் என்றான்.

மீரா, நாமலே பேசிட்டு இருக்கோமே, ஏன் சித்தார்த் உங்களுக்கு எப்படிப்பட்ட பொண்ணு வேணும்? என கேட்டுவிட்டு ஆர்வமாக சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்த்தாள்.

ம்ஹ்ம்... என பெருமூச்சு விட்டான் சித்தார்த்.

சித்தார்த், “இப்போதாவது உங்களுக்கு கல்யாணம் செய்து குடும்பம் நடத்தப்போவது நான்தான்னு புரிந்ததே ரொம்ப சந்தோசம் என சொல்லிவிட்டு சரிமா நான் கிளம்பறேன். அப்புறம் லேட் ஆகிடும். முதலில் இந்த பொண்ணு பார்க்கிற வேலைய விடுங்க” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

மீராவும் தேவகியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

தேவகி, “இவன் எப்போ தான் கல்யாணத்துக்கு சரி சொல்லுவானோ கடவுளே என் மருமகன் எங்கேப்பா இருக்கா சீக்கிரம் எங்க கண்ணுல காட்டுப்பா” என சத்தமாக கடவுளிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

மீரா, அத்தை நான் குழந்தைகளை ஸ்கூலில் விட்டுட்டு அப்படியே கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டுவரேன் என் சொல்லிக்கொண்டு குழந்தைகளை அழைத்து சென்றாள்.

மீரா சென்றுவிட்டாள் என உறுதிபடுத்திக்கொண்ட அஷ்வந்த், அம்மா உங்களுக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்லட்டுமா” என்றான்.

தேவகி, “என்னடா... பெரிசா பில்டப் கொடுக்கிறே புதுசா புதிரெல்லாம் போடறே என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அஷ்வந்தை பார்த்தார்.

அஷ்வந்த், “நேத்து பீச் போனோமே அங்கே அண்ணன் தனியா போனாரா, கொஞ்சம் நேரம் கழித்து நானும் அண்ணன் போன வழியா போனேனா அங்கே அண்ணன் ரொம்ப நேரமா ஒரு பொண்ணை

பார்த்து சைட் அடிச்சிட்டு இருந்தார்” என ஏற்ற இறக்கத்துடன் முகபாவனைகளை மாற்றி திகில் கதை சொல்வது போல சொல்லிமுடித்தான்

தேவகி, “சீ சும்மா ஏதாவது உளறாதேடா. அவனாவது ஒரு பொண்ணை பார்ப்பதாவது” என்றார்.

அஷ்வந்த், “நான் ஏம்மா இந்த விஷயத்தில் பொய் சொல்ல போறேன். என் மேல நம்பிக்கை இல்லைனா அத்வைத் அண்ணாவை கேளு நாங்க திரும்பி வரும்போது அண்ணன் மூஞ்சியே சரியில்லை அன்னைக்கு ஹோட்டெல்ல கூட சரியாவே சாப்பிடலையே அண்ணன் கிட்டத்தட்ட ரெண்டு வருஷமா ரொம்ப மாறிட்டார். சென்னைக்கு வரவே மாட்டேன்னாரு. இப்போ ரெண்டு நாளா ஆளே ஒரு மாதிரி இருக்கார். நான் நல்லா கவனிச்சு தான் சொல்றேன் கொஞ்சம் யோசிங்கம்மா” என்றான்

தேவகியின் எண்ணம் 2 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாள் நடந்த சித்தார்த்தின் திடீர் மாற்றம் ஞாபகத்தி் வந்தது. யாரை அப்படி பார்த்திருப்பான். அவனுக்கு அப்படி எந்த பொண்ணை பிடிச்சிருந்தாலும் சரி அவனோட சந்தோசம் தான் முக்கியம் சித்தார்த் மனசுக்கு பிடிச்சிருந்தால் போதும் கடவுளே எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கணும் என எண்ணிக்கொண்டே தன் வேலைகளை கவனிக்க சென்றார்.

தேவகியின் வேண்டுதலுக்கு கடவுள் செவியாப்பாரா.....

இல்லை சித்தார்த்தின் நடவடிக்கையால் இன்னும் சிக்கலை ஏற்படுத்துவாரா.....?????????

*****

அத்தியாயம்- 9

அலுவலகத்துக்கு வந்த சித்தார்த் அனைவரின் காலை வணக்கத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு பதில் வணக்கம் சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் இடத்தையும் ஒரு நோட்டம் விட்டுக்கொண்டே மது ஏன் வரவில்லை...?என யோசனையுடன் தன் கேபினுக்குள் வந்து அமர்ந்தான்.

அப்போது தான் அவனுக்கு மது 2 நாட்களுக்கு அலுவலகம் வரமாட்டான் என்ற ஞாபகம் வந்தது. அதுவும் நல்லதுக்கு தான். ஏற்கெனவே இந்த கனவு என்னை பாடாகப்படுத்துகிறது. இப்போதைக்கு அவன் முகத்தை பார்க்காமல் இருப்பதே மேல் என எண்ணிக்கொண்டான். அவன் மனம் ஒருபுறம் இப்படி எண்ணினாலும் மறுபுறம் மதுவை பார்க்க முடியவில்லையே...!! என ஏக்கமாக இருந்தது.

சற்று நேரத்தில் ஜீவாவும் வந்துவிட இருவரும் வேலை சம்மந்தமாக பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஜீவா, “சித்தார்த், நமக்கு புதுசா ரெண்டு அனிமேஷன் ஸ்டோரி சம்மந்தமான ஆர்டர் வந்திருக்கு. நாம ரெண்டு பெரும் ஆளுக்கு ஒரு அசைன்மென்ட் எடுத்து செய்யலாம். இந்த அசைன்மென்ட்டை பொருத்த வரைக்கும் நாம ரெண்டு பேரும் தான் டீம் லீடர்ஸ். நமக்கு உதவியா நாலு பேரை செலக்ட் பண்ணி இந்த அசைன்மென்ட்டை நல்லபடியா முடித்துக்கொடுக்கணும். இந்த ரெண்டு அனிமேஷனையும் நல்லபடியா முடித்தால் அவங்களுடைய எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றும் வகையில் இருந்தால், தொடர்ந்து நமக்கு அவங்களுடைய ஆர்டர் அண்ட் சப்போர்ட் இருக்கும் . நம்ம கம்பெனி பெயரும் நல்லா ரீச் ஆகும்.” என்றான்.

சித்தார்த் ஜீவா பேசி முடிக்கும் வரை நடுவில் எதுவும் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.கொஞ்சம் நேரம் சித்தார்த் யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த், “சரி ஜீவா, இந்த வேலைக்கு யாரை செலக்ட் பண்ணலாம் நீயே சொல்லு” என்றான்.

ஜீவா, “சிவா, மது, கீதா, லதா, இவங்க நாலு பேரையும் நம்ம கூட சேர்த்துக்கலாம். இதில் மதுவும், கீதாவும் ஒண்ணா படிச்சவங்க. கீதா 10 நாள் மெடிக்கல் லீவில் இருக்காங்க. புதன் கிழமைல இருந்து ஆபிஸ் வருவாங்க” என்றான். மதுவை பற்றி சொல்லவே வேண்டாம். ரொம்ப நல்ல மாதிரி. டேலண்ட்ட், யாரும் மதுவோட வேலையில் தப்பு சொல்லவே முடியாது” என ஜீவா நிறுத்தாமல் மதுவை பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த்திற்கு எரிச்சலாக இருந்தாலும் ஏதும் சொல்லவில்லை. மதுவை பற்றி பேசும் போது ஜீவாவின் முகத்தில் தெரிந்த மலர்ச்சியை கண்டவனுக்கு எரிச்சல் இன்னும் அதிகமானது.

சித்தார்த், " ஸ்ஸ்....ஆ " என இரண்டு காதுகளையும் நன்றாக தேய்த்து விட்டுக்கொண்டான்.

ஜீவா, "என்ன சித்தார்த் காதுவலியா?" என்றான் அப்பாவியாக

சித்தார்த்தும், " ஆமாம்டா, இப்போ நீ மதுமிதா புராணம் பாடினியே அதுல என் ரெண்டு காதும் நல்லா அடைத்துவிட்டது " என கிண்டலாக சொன்னான்.

ஜீவாவிற்கு கோபம் வந்தது.

ஜீவா, "ஏண்டா, நான் சொல்வது உனக்கு கிண்டலாக இருக்கா?நீயே மதுவோட வொர்க் சின்சியாரிடையை பாராட்டத்தான் போகிறாய் வேண்டுமானால் பார் " என கோபத்தோடு சொன்னான்.

சித்தார்த், "அப்போ மதுமிதா என்னோட சேர்ந்து இந்த அசைன்மென்ட் பண்ணால் நான் மதுவை பற்றி நல்லா புரிந்து கொள்ள முடியும் என சொல்கிறாயா?" என்றான்.

சித்தார்த்தின் உள்நோக்கம் புரியாது ஜீவாவும் சரியென ஒத்துக்கொண்டான். இந்த ஒரு மாதத்திற்காவது ஜீவா மதுவின் சந்திப்பை தடுக்கவேண்டும் என எண்ணி இருந்தது நிறைவேறிய சந்தோஷத்தில் சித்தார்த் நிம்மதியாக இருந்தான். இது தன் நண்பனின் நன்மைக்கு என நினைத்துக்கொண்டான், ஆனால் தன்னை தவிர மற்றவரிடம் மது சுகஜமாக பழகுவதை தன்னால் [சித்தார்த்தால்] ஏற்கமுடியவில்லை என்ற உண்மை அவனுக்கு புரியவில்லை.

புதுக்கிழமை அன்று காலையில் சித்தார்த் அலுவலகத்திற்கு வந்து இறங்கி தன் காரை பூட்டிக்கொண்டிருந்தான். அதே நேரம் மதுமிதாவும் தன் ஸ்கூட்டியில் வந்து இறங்கினாள். காரை பூட்டிக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் ஸ்கூட்டியின் சத்தத்தில் திரும்பி பார்த்தான்.

இளம் மஞ்சள் நிற சல்வாரில் காதின் வலது பக்கத்தில் அதே மஞ்சள் நிறத்தில் ஒற்றை ரோஜாவை வைத்து கொண்டு காலையில் மலர்ந்த புத்தம் புது மலரை போல புத்துணர்ச்சியுடன் தெரிந்தாள். மது அங்கிருந்து நகரும் வரை சித்தார்த்தின் கண்கள் அவனையும் அறியாமல் அவனை ரசித்துக்கொண்டிருந்தது.

இது எதையும் அறியாத மது தன் கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு தன் அலுவலகத்திற்கு செல்ல படி ஏறினாள். சித்தார்த்தும் தன் அலுவலக கட்டிடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

படியேறிகொண்டிருந்த மதுமிதா பின்னால் யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டு திரும்பி பார்க்க, சித்தார்த் இரண்டிரண்டு படிகளாக தாவி ஏறி வந்துக்கொண்டிருந்தான். சித்தார்த் மதுவின் அருகில் வர

மது புன்னகையுடன், "குட் மார்னிங் சார்" என்றாள்.

சித்தார்த் மதுவை திரும்பி பார்க்காமல் "குட் மார்னிங் " என சொல்லிவிட்டு படியேறி சென்றுவிட்டான்.

சித்தார்த் இரண்டிரண்டு படிகளாக தாவி ஏறிசெல்வதை பார்த்த மதுவிற்கு மனதில் ஏதேதோ எண்ணம் வெள்ளமென கரைபுரண்டு ஓடியது.

தன் இருக்கையில் வந்து அமர்ந்த மதுவிற்கு தான் அந்த வெள்ளத்தில் கரைந்து பழைய நினைவுகளோடு கலந்துவிடமாட்டோமா....!!! என ஏக்கமாக இருந்தது. இனிமையான இளமைப்பருவம், கல்லூரி காலத்தில் தான் எவ்வளவு சந்தோஷமாக சுதந்திர பறவையாக பறந்து திரிந்தது என தன் பழைய நினைவுகளுடன் போராடிக்கொண்டிருந்தான்.

அத்தை மாமாவின் அரவணைப்பு, தீபக்குடன் எல்லாவற்றிற்கும் போட்டி, சாப்பிடுவதிலிருந்து, படிஏறிஓடுவது, ஒருவரை ஒருவர் வம்பிழுப்பது தூங்கும் வரை எவ்வளவு விஷயத்திற்கு போட்டி, சின்ன சின்ன சண்டை, ராஜேஷின் பாசம், வித்யா, கீதா,மேகலாவின் நட்பு, என தன் சின்னஞ்சிறிய உலகத்தில் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்தேன். நடக்கக்கூடாத சில விஷயங்களை நடத்தி ஏன் என் வாழ்க்கையை இப்படி புரட்டிபோட்டுவிட்டாய் கடவுளே ....!!!என மனதிற்குள் அழுதாள்.

இரண்டு நாட்களாக விடுமுறையில் சென்ற போது இருந்த வேலைகளை முடிக்கவேண்டி தான் மதுமிதா விரைவாக அலுவலகத்திற்கு வந்தது. ஆனால் ஏனோ சம்மந்தமே இல்லாமல் மறக்க நினைத்த அனைத்து விஷயங்களும் ஞாபகத்தி் வந்தது. யோசித்து யோசித்து தலைவலி வந்தது தான் மிச்சம். அப்படியே மேஜையின் மேல் கவிழ்ந்து படுத்துக்கொண்டாள்.

தன் அறைக்குள் வந்தது முதல் சித்தார்த்திற்கு ஏன் இன்று மது இவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்தாள்? என யோசனையுடன் இருந்தான். அவள் வந்து இறங்கிய அந்த காட்சியே அவன் எண்ணத்தில் தோய்ந்திருந்தது. 'ச்ச'அவளை திரும்பிகூட பார்க்காமல் வந்துவிட்டோமே என தன்னையே கடிந்துகொண்டான்.

அவன் மனமோ எதற்கு அவளை திரும்பி பார்க்கவேண்டும்? இப்படி என் எதிரிலேயே வந்து ஏண்டி என்னை வதைக்கிறாய்? என மதுவிற்கும் கொஞ்சம் அர்ச்சனை நடத்தினான். தான் இன்னும் இங்கேயே நின்றுருந்தால் நான் என்ன செய்வேன் என எனக்கே தெரியாது பேசாமல் போய் ஜீவாவையாவது அழைத்து வரலாம் என எண்ணிக்கொண்டு தன் கார் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு தன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

வெளியே வந்த சித்தார்த்தின் பார்வை நேராக மதுவின் இடத்தை கண்களால் துழாவினது. மது அங்கே இல்லாததை கண்ட சித்தார்த் மதுவின் இடத்திற்கு வந்தான்.

அங்கே மது தன் கைகளை மேஜைமேல் வைத்து தன் தலையை கைகளில் தாங்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். இதைக்கண்ட சித்தார்த்திற்கு அன்று மருத்துவ மனையில் மது அமர்ந்திருந்த காட்சி தான் நினைவிற்கு வந்தது. எரிச்சலுடன் சித்தார்த் அந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக சென்றுவிட்டான்.

சித்தார்த் வந்து நின்று தன்னை பார்த்ததையோ கோபமாக சென்றதையோ அறியாத மது தன் கைப்பையிலிருந்து தலைவலி மாத்திரை ஒன்றை எடுத்து போட்டுக்கொண்டாள். இப்படியே இருந்தால் பழைய நினைவுகளில் தள்ளாட வேண்டியது தான். கவனத்தை வேலையில் செலுத்தலாம், அனேகமாக இன்று கீதா வந்துவிடுவாள் என எண்ணிக்கொண்டே தன் வேலையை ஆரம்பித்தாள்.

சித்தார்த் தன் காரை எடுக்கவும் அதே நேரம் கீதா ஆட்டோவில் தன் அலுவலக வாசலில் வந்து இறங்கி பணத்தை கொடுத்துவிட்டு உள்ளே வரவும் சரியாக இருந்தது.

காரில் ஏறிக்கொண்டிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்த கீதாவிற்கு அவளை எங்கேயோ பார்த்த நினைவு வந்தது. ஆனால் எங்கே என்ற நினைவு இல்லை. அலுவலக படி ஏறும் முன்பு திரும்பி காரை கிளப்பி சென்று கொண்டிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்துவிட்டு படிகளில் யோசனையுடன் ஏறினாள்.

அப்போது தான் தன் வேலையில் கவனத்தி் செலுத்தி இருந்த மதுவிற்கு பின்னால் வந்து நின்றாள் கீதா. என்ன இன்னைக்கு மது சீக்கிரமாக வந்துவிட்டாள் என எண்ணிக்கொண்டே மதுவின் கண்களை மூடினாள்.

திடீரென தன் கண்களை மூடியது யார் என எண்ணிய மது, "யார் அது?" என கேட்டுக்கொண்டே கைகளை தொட்டு பார்த்தாள்.

மது, "ஏய், கீதா!!!!!" என சந்தோஷமாக குரல் கொடுத்தாள்.

கீதா, " என்ன மது, இப்படி சரியா கண்டுபிடிச்சிட்டியே?" என்றாள்.

மது சிரித்துக்கொண்டே, "என்ன கீதா, இப்போ உடம்பு எப்படி இருக்கு?" என்றாள்.

கீதா, " உடம்புக்கென்ன அது நல்லா தான் இருக்கு" என்றாள்.

மதுவின் அருகில் ஒரு சேரை இழுத்து போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்தாள்.

கீதா, "சரிடி மது10 நாளா நான் இல்லாமல் நம்ம ஆபிஸ் எப்படி இருந்தது?" என்றாள் சுவாரஸ்யமாக.

மது, " நீ இல்லாமல் இத்தனை நாளா" என சற்று சோகமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு சொன்ன மதுவின் முகத்தை அடுத்து அவள் என்ன சொல்வாள் என ஆவலாக எதிர்பார்த்திருந்த கீதாவின் முகத்தை பார்த்த மது சட்டென "ரொம்...ப நிம்மதியா இருந்ததுடி. எல்லோரும் அவரவர் வேலையை

எந்த விதமான தொல்லையும் இல்லாமல் நிம்மதியா செய்தோம். 'ம்ஹம்' அதை கெடுக்கிறா மாதிரி தான் இப்போ நீ வந்துவிட்டாயே" என்றாள்.

மதுவின் இந்த பதிலால் கீதா சற்று திகைத்துவிட்டாள். கீதாவின் திகைத்த முகத்தை பார்த்த மதுவும் சட்டென சிரித்துவிட்டாள்.

கீதா, " ரொம்ப கொழுப்புடி உனக்கு. இத்தனை நாளா நான் இல்லாமல் கஷ்டமாக இருந்ததுன்னு ஒரு பேச்சுக்காவது சொல்லி இருந்தால் நான் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன். இப்படி நிம்மதியா இருந்ததுன்னு சொல்லி என்னை அப்படியே கவுத்திட்டியேடி" என சொல்லிவிட்டு முகத்தை சோகமாக வைத்துக்கொள்வதுபோல நடித்தாள்.

மது, "சாரி கீதா, நீ இவ்வளவு பீல் பண்ணுவேன்னு நான் நினைக்கவில்லைடி. நீ வேனா பாரு....!!! அடுத்தமுறை உனக்கு இதே மாதிரி உடம்பு சரில்லாமல் போய் லீவ் முடிந்து நீ வேலைக்கு வரும்போது நீ சொன்னபடியே கேட்கிறேன் போதுமா?" என்றாள் முகத்தை சீரியஸாக வைத்துக்கொண்டு.

கீதா, "நீயெல்லாம் ஒரு பிரெண்டாடி. நீ என்னை நலம் விசாரிக்க நான் திரும்பவும் உடம்பு சரி இல்லாமல் ஆகி லீவ் போட்டு திரும்ப ஜாயின் பண்ணும் போது நீ விசாரிப்பியா... !! ரொம்ப நல்ல எண்ணம்டி உனக்கு" என நக்கலாக சொல்லிவிட்டு தன் தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டாள்.

கீதாவின் முகத்தை பார்த்து மது சிரிக்க கீதாவும் சிரிப்பில் கலந்து கொண்டாள்.

கீதா, "அதை விடுடீ, சொல்லு வீட்ல கல்யாண வேலைகள் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கு?" என்றாள்.

மது, "ஹம்ம், நடந்துட்டு இருக்கு. இன்னைக்கு இன்விடேஷன் ப்ரிண்ட்டாகி வந்துவிடும்" என்றாள்.

கீதா, "என்ன மது? என்னமோ சுரத்தே இல்லாமல் பேசற. உன்னோட விருப்பப்படி நீ சொல்லிதானே எல்லாமே நடக்குது" என்றாள்.

மது, மௌனமாக தலைஅசைத்து, ஆனால் எல்லா விஷயத்திலும் துணி எடுப்பதிலிருந்து, இன்விடேஷன் செலக்ட் பன்றது வரைக்கும் எல்லா வேலைக்கும் தீபக் என்னையே கூட்டிட்டு போறார். நானே என் பிரச்சனையை நினைத்து கலங்கிட்டு இருக்கேன். இப்போ நானே இப்படி ஒரு தேவை இல்லாத பிரச்சனையை இழுத்து என் மேலே போட்டுகிட்டேன். இப்போ கல்யாணத்துக்கு பிறகு நான் எல்லோருக்கும் பதில் சொல்லவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கேன்" என கண்கள் கலங்க சொல்ல கீதா ஆறுதலாக மதுவை தட்டி கொடுத்தாள்.

மதுவின் கலக்கத்தை கண்ட கீதா பேச்சை திசை மாற்றினாள்.

கீதா, "சரி மது கல்யாணம்னா சும்மாவா. சரி அதைவிட முக்கியமான விஷயம் இருக்கே அதை மறந்துட்டேனே" என்றாள் ஆர்வமாக.

மது, "என்ன நம்ம புது எம். டி பத்தி தானே?" என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

கீதா, "ஆஹா இது தான், இது தான் மது. நான் ஒரு கோடு போட்டா நீ ரோடே போட்டுடுவியே" என்றாள் மெச்சுதலாக.

மது சிரித்தாள்.

கீதா, " சரிக்காதடி.....சொல்லு நம்ம புது எம்.டி எப்படி? ஆள் எப்படி? என சொல்லி கண்ணடித்தாள்.

மது, " ஏய் கீதா நீ இன்னும் மாறவே இல்லடி" என சொல்லி சிரித்தாள்.

கீதா, " போதும் மது இப்படி சரிக்காதடி. என் பொறுமையை ரொம்ப சோதிக்கிறியே.....?" என்றாள்.

மது, "சரி சரி விட்டா நீ அழுதிடுவாய் நானே சொல்லிடறேன். நம்ம எம்.டி பேரு சித்தார்த். காலையேயே வந்துட்டார். இப்போ அவரோட ரூம்ல தான் இருக்கார்" என்றாள்.

கீதா, "வந்துட்டாரா.....!! இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா.....? என்றாள் ஆச்சர்யத்துடன்.

மது, "ஆமாம், கீதா தினம் காலைல ஒன்பது மணிக்குள் வந்துவிடுகிறார். நல்ல ப்ரில்லியன்ட், நிச்சயமா நமக்கு ரெண்டு நல்ல எம்.டீ'ஸ் கிடைச்சிருக்காங்க என்றாள் பெருமையாக.

கீதா, "அதெல்லாம் சரி ஆள் பர்சனாலிட்டி எப்படி?" என்றாள்.

மது சிரித்துவிட்டு பேசாமல் இருந்தாள்.

கீதா, "நீயும் இன்னும் மாறவே இல்லைடி. அப்படியே தான் இருக்கே. நம்ம லதாவை இன்னும் காணோமே அவ தான் இந்த மேட்டர் எல்லாம் தெளிவா பேசுவா. நீ சிரித்து சிரித்து மழுப்புவிடே" என்றாள் எரிச்சலோடு.

கீதா லதாவை பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே லதா உள்ளே வர அவளை தொடர்ந்து சிவாவும் உள்ளே வந்தான்.மதுவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த கீதாவை பார்த்து

சிவா, "ஹாய் மது, கீதா குட் மார்னிங்" என்றான்.

மதுவும் , கீதாவும் பதிலுக்கு சொன்னார்கள். கீதாவிடம் திரும்பிய சிவா, " என்ன கீதா பத்து நாள் நல்லா சாப்பிட்டு உடம்பை தேத்திட்டு வந்திருக்கே போல இருக்கே" என்றான்.

கீதா, " ஆமாம்பா, காலைல வந்ததுல இருந்து இந்த மது என்னை பாடாபடுத்தினா, இப்போ போதா குறைக்கு நீயும் வந்து சேர்ந்துட்டியா நல்லா இருங்கப்பா, நல்லா இருங்க. நானே இப்போதான் கொஞ்சம் உடம்பு சரியாகி வந்திருக்கேன் என்னை பார்த்தா எல்லோருக்கும் நக்கலா இருக்கா" என ஒரு கையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு மறு கையை ஆட்டி ஆட்டி பேசினாள்.

கீதாவின் பதிலை கேட்டு மற்றவர்கள் சிரிக்க

சிவா, " கீதா, எனக்கு உன்னை பார்த்தா எங்க ஸ்கூல் கணக்கு டீச்சர் தான் ஞாபகம் வருதுமா. அவங்க தான் ஒரு கையை இடுப்பிலும் மறு கையில் பிரம்பும் வச்சிக்கிட்டு மிரட்டிட்டு இருப்பாங்க அவங்களுக்கு பிறகு எனக்கு உன்னிடம் தான் பயம்" என சொல்லி பயப்படுவது போல நடித்தான்.

இதைக்கேட்ட கீதா, " சும்மா பம்மாதபா... இன்னும் கொஞ்சம் நாள் தான் அப்புறம் லதா கையில் பிரம்பை வச்சுக்கிட்டு உன்னை மிரட்டுவா" என சொல்லி சிரிக்க மதுவும் உடன் சேர்ந்து நகைத்தாள்

இதைக்கேட்டதும் லதா மெல்ல அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள். லதா செல்வதையே சிவா வேதனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கீதாவும் மதுவும் இதை கவனித்துவிட்டு சிவாவை பார்த்தனர். சிவா மெல்ல புன்னகைத்தான்.

மது, "என்ன சிவா உங்களுக்கும் லதாவுக்கும் ஏதாவது பிரச்சனையா? ஏன் லதா டல்லா இருக்கா? என்றாள்.

சிவா, "வேற என்ன மது எல்லாம் எங்க காதல் விவகாரம் எங்க ரெண்டு பேர் வீட்டிலும் தெரிந்துவிட்டது" என்றான்.

மது, "நல்லது தானே சிவா. நீங்க சொல்வதுக்கு முன்னாலேயே தெரிந்து போச்சு. மேற்கொண்டு பேசி கல்யாணத்துக்கு நாள் பார்க்க வேண்டியது தானே" என்றாள்.

சிவா, "என்ன மது சொல்ற எந்த வீட்ல காதல் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிப்பாங்க? நான் கொஞ்சம் உறுதியா இருப்பதால் எங்க வீட்ல சம்மதம் வாங்கிட்டேன். ஆனால் லதா வீட்ல அவங்க அப்பா அம்மாவுக்கு சம்மதம். ஆனால் அண்ணன் கொஞ்சம் பிரச்சனை பண்பார். அவரோட மச்சானுக்கு கல்யாணம் செய்யனும்து நினைக்கிறாராம். இன்னும் இந்த காதல் விஷயம் லதா அண்ணனுக்கு தெரியாது தெரிந்தால் என்ன நடக்குமோ? வா ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கலாம்து சொன்னால் லதா பயப்படறா" என்றான் கவலையுடன்.

மது, "கவலைபடாதே சிவா. பிரச்சனைனு வந்தா அதுக்கு முடிவுன்னு ஒன்னு இருக்கும் நாம ஏன் இதை நெகடிவா எடுத்துக்கணும், நல்லபடியா முடியுன்னு பாசிடீவ் அப்ரோச்சலையே எடுத்துக்கலாமே" என சிவாவை தேற்றினாள்.

கீதா லதாவிடம் பேசிவிட்டு வந்தாள். "ஆமாம் சிவா நல்லதே நினைப்போம் நல்லதே நடக்கும் உண்மையான காதல் என்னைக்குமே ஜெயிக்கும்" என்று சொன்னாள்.

மது கீதாவின் இந்த பதிலை கேட்டு உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

சிவா, "நீங்க ரெண்டு பெரும் மாற்றி மாற்றி எனக்கு ஆறுதல் சொன்னாலும் என்னால் சமாதானம் ஆகா முடியலை. நான் எத்தனையோ முறை யோசித்து இருக்கேன் இப்படி காதல் நிறைவேறலைனா ஏன் தற்கொலை செய்துக்கணும்னு ஆனால், இன்னைக்கு நான் அனுபவிக்கும் போது தான் அந்த வலி என்னன்னு புரியுது என சொல்லிக்கொண்டே தன் நெற்றியை தடவிக்கொண்டு தன் இடத்தில் சென்று அமர்ந்தாள்.

சிவாவின் பேச்சால் மதுவிற்கு தான் மறக்க நினைத்த எண்ணங்கள் மீண்டும் மீண்டும் ஞாபகத்தில் வந்து அவளுக்கு சங்கடத்தை அதிகப்படுத்தியது. ஏற்கெனவே இருந்த தலைவலி இப்போது இன்னும் அதிகமானது போல தோன்ற அலுவலக வராண்டாவில் வந்து நின்றாள்.

ஜீவா, "நீ போ சித்தார்த் நான் பேசிவிட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு மொபைலை ஆன் செய்து பேச ஆரம்பித்தாள்

சித்தார்த் 'மஞ்சள் தங்கமே நெஞ்சுக்குள் வா நீ' என்ற பாடலை ஹம் செய்தபடி படிகளை கடந்து மேலே செல்ல அங்கே மது நின்றுகொண்டிருந்த கோலம் சித்தார்த்தை மேற்கொண்டு செல்லவிடாமல் படியிலேயே நிற்கவைத்தது.

மதுவை தேடி வெளியில் வந்த கீதா, மது தலையை ஜன்னலின் மீது சாய்ந்த நிலையில் நின்றுகொண்டு வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை பார்த்த கீதா மதுவின் அருகில் சென்று மதுவின் தோள்மீது கையை வைத்தாள்.

சித்தார்த்திற்கு எதிர்புறமாக திரும்பி நின்றிருந்ததால் சித்தார்த்தை மது, கீதா இருவருமே கவனிக்கவில்லை. கீதாவின் தொடுதலில் நிமிர்ந்த மது கீதாவின் கைகளை தன் தோளின் மீதிருந்து எடுத்துவிட்டாள்.

கீதா, "என்ன மது, ஏண்டி...!! இப்படி வந்து நின்னுட்டு இருக்கே. இப்போ நீ யாரை பத்தி நினைச்சிட்டு இருக்கேனு எனக்கு தெரியும்" என்றாள்.

மது ஏதும் சொல்லாமல் கீதாவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்வையை செலுத்தினாள். ஆனால் கீதா மீண்டும் மதுவிடம்

கீதா, "எனக்கு தெரியும், நீ சுரேஷை பத்தி தானே நினைச்சிட்டு இருக்கே" என தயங்கிக்கொண்டே மதுவை கேட்க.

மது, "போதும் கீதா நான் எதுக்காக சுரேஷை பற்றி நினைக்கணும் அவன் செய்த வேலைக்கு அவனை" என ஆத்திரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டே வந்த மது தன் உதட்டை கடித்து கைகளை இருக்க மூடி தன் கோபத்தை கட்டுபடுத்திக்கொண்டாள்.

மது இவ்வளவு கோபமாக இருப்பாள் என கீதா எதிர்பார்க்கவில்லை.

கீதா, "இல்லை மது நான்" என சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போதே தன் கையை உயர்த்தி

மது, "போதும் கீதா நிறுத்து உன் புராணத்தை . நான் எதையும் கேட்க தயாராக இல்லை. சுரேஷை பற்றி நான் ஏன் நினைக்கணும்? இப்போ அவன் எங்கே இருக்கானோ என்னவோ? அன்னைக்கு நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லியும் நான் சொன்னதை கேட்கலையே அப்போ என் மனசு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கும். எல்லாத்தையும் விட வேண்டியவங்களுக்கு இல்லாத அக்கறை எனக்கு மட்டும் எதற்கு?" என கோபத்துடன் கடைசி வாக்கியத்தை கீதாவிடம் அழுத்தி சொல்லிவிட்டு தன் இருக்கைக்கு சென்று அமர்ந்தாள்.

மது தன் இடத்திற்கு சென்று அமரும் வரை அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த கீதாவின் கண்களும் கலங்கி இருந்தது. தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டு தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு தன் இருக்கைக்கு சென்று அமர்ந்தாள்.

மது தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு இருக்கையில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள். மதுவின் இந்த நிலைக்கு தான் தான் காரணம் என எண்ணிய கீதா தன் மனதிற்குள்ளேயே மானசீகமாக மதுவிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு தன் வேலையில் மூழ்கினாள்

படியில் நின்றுகொண்டிருந்த சித்தார்த்திற்கு தலையே சுற்றுவது போல இருந்தது. மது என்ன சொல்கிறாள். வேண்டியவங்களுக்கு இல்லாத அக்கறை எனக்கு மட்டும் எதற்கு? அப்படி என்றாள் இந்த வாக்கியத்திற்கு அர்த்தம் என்ன? அப்போ நான் அன்னைக்கு பார்த்தது , கேட்டது எல்லாம் பொய்யா?

இல்லை இப்போது இவள் பேசியதை நான் சரியாக கேட்கவில்லையா? அப்போ மது எதுக்காக கவலைப்பட வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே நின்றிருக்க பின்னால் வந்த ஜீவா, " என்னடா? இங்கயே நிற்கிறாய் வாடா" என அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

அனைவரும் கூறிய காலைவணக்கத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு அனைவருக்கும் சிறு புன்னகையுடன் பதில் வணக்கம் தெரிவித்தாலும் சித்தார்த்தின் கண்கள் அவனையும் மீறி மதுவின் மீதே சென்றது.

மது, "குட் மார்னிங்" என்றாள்.

சிவந்திருந்த அவள் கண்களையும், கரகரத்த அவள் குரலையும் வைத்தே அவள் அழுதிருக்கிறாள் என புரிந்துகொண்ட சித்தார்த்திற்கு மதுவை தன் மீது சாய்த்து ஆறுதல் சொல்லவேண்டும் என்று அவன் இதயம் துடித்தது. ஒரு நொடி தயங்கி நின்ற சித்தார்த்தை ஜீவாவின் குரல் கலைத்தது.

ஜீவா, "என்ன மது அழுதிங்களா?" என்றான் சற்று கவலை நிறைந்த குரலில்.

மது, " அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை ஜீவா, தலைவலி, கொஞ்சம் கண்ளரிச்சல் அதான் அன்ஈசியா இருக்கு என்றாள்.

சித்தார்த், " ஏதாவது மெடிசின் எடுத்துகிட்டங்களா?" என்றான்.

மது சித்தார்த் பேசுவான் என எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுவிற்கு பேச நாவே எழவில்லை 'ஹம்' என்றாள் தலையை அசைத்து.

சித்தார்த்துக்கு கோபமாக வந்தது. ஜீவான்னு சொல்ல முடியுது சித்தார்த்து மட்டும் சொல்லமுடியலையா? திமிர் பிடித்தவள் என எண்ணிக்கொண்டே கோபமாக அங்கிருந்து தன் அறையை நோக்கி சென்றான்.

கோபமாக சென்ற சித்தார்த்தை ஜீவா பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். இப்போது இவனுக்கு எதற்கு இவ்வளவு கோபம் என எண்ணிக்கொண்டே கீதாவின் உடல்நிலையை விசாரித்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

சித்தார்த்தை பார்த்த கீதாவுக்கு மீண்டும் அவன் முகம் பரிச்சயமாக தோன்றியது. சிவா சித்தார்த்தின் நடவடிக்கையை கவனித்துக்கொண்டே இருந்தான். அவனாக வந்தான் மதுவிடம் பேசினான் திடீரென கோபத்துடன் சென்றுவிட்டான். சித்தார்த்துக்கும் மதுவிற்கும் ஏதோ இருக்கிறது என எண்ணிக்கொண்டே தன் வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

பதினோரு மணியளவில் ஜீவா நால்வரையும் அழைப்பதாக பியூன் வந்து சொல்லிவிட்டு சென்றார். நால்வரும் ஜீவாவின் அறைக்கு சென்றனர். அங்கே சித்தார்த்தும் ஜீவாவும் அமர்ந்திருந்தனர். நான்கு பேரையும் ஜீவா அமர சொன்னான். நான்கு பேரும் நன்றி சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தனர்.

ஜீவா, " என்ன மது உங்க உடல் நிலை இப்போ எப்படி இருக்கு?" என்றான்.

மதுவும்," இப்போ கொஞ்சம் பரவாயில்லை" என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு சித்தார்த் இருந்த பக்கம் பார்த்தான்.

சித்தார்த்தும் சேரின் கைப்பிடியில் கையை ஊன்றி முகவாயை தாங்கியபடி தலையை உயர்த்தாமல் பார்வையை மட்டும் மதுவின் மீது வைத்திருந்தான். ஜீவாவிடம் சிரித்து பேசிக்கொண்டே திரும்பிய மது சித்தார்த்தின் இந்த பார்வையால் அவளின் சிரிப்பு சுத்தமாக நின்றது.

ஜீவா லதாவிடம் பேசிகொண்டிருக்க கீதா, இது தான் புது எம்.டி யா? பேரு சித்தார்த்தா. எனக்கு ரொம்பவே அறிமுகமானதுபோல இருக்கு ஆனால் எங்கேன்னு புரியலையே என தன் தலையைபோட்டு உருட்டிகொண்டாள்.

சிவாவோ வந்தது முதல் சித்தார்த்தின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்போது சித்தார்த் என்ன நினைக்கிறான் என் அவன் முகத்தை வைத்து கணிக்க முடியவில்லை.

ஜீவா, கீதாவை சித்தார்த்துக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

சித்தார்த், "நீங்க மிஸ்.மதுமிதாவோட பிரெண்ட் தானே?" என்றான்.

கீதா, "ஆமாம் சார், உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?" என்றாள்.

ஜீவா, "நான் தான் சொன்னேன் கீதா நீங்க ரெண்டுபேரும் க்ளோஸ் பிரெண்ட்ஸ்னு" என்றான்.

சித்தார்த், "மிஸ் கீதா, என்னை சார்ன்னு சொல்லாதீங்க" என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே

கீதா, "இனி நான் சித்தார்த்துன்னே சொல்றேன் சித்தார்த்" என்றாள்.

கீதா, "சாரி சித்தார்த், முதலில் நான் உங்களுக்கு வெல்கம் சொல்லவே இல்லை. சாரி பார் மை பி லேட்டட் வெல்கம்" என்றாள்.

சித்தார்த், "தாங்க்யூ கீதா." என்றான் புன்னகையுடன்.

மது எரிச்சலுடன் கீதாவை பார்த்தாள். இன்னைக்கு தானே முதல் நாள் பார்க்கிறாள் அதற்குள் என்ன இப்படி பேச்சு வேண்டி இருக்கு? இவளுக்கு எவ்வளவு தான் பட்டாலும் புத்தி வராது அறிவுகெட்டவள் என எண்ணிக்கொண்டாள்.

சித்தார்த், "சரி நாம பேச நிறைய நேரம் இருக்கு, இப்போ நம்ம வேலையே பார்ப்போம் என சொல்லிவிட்டு புதிதாக வந்திருக்கும் இரண்டு அனிமேஷன் பற்றி சொன்னான். நால்வரும் கவனமாக கேட்டுக்கொண்டனர்.

சித்தார்த், "இந்த வேலைக்காக உங்கள் நான்கு பேரையும் ஜீவா தான் செலக்ட் செய்தார். இரண்டு பேர் என்னிடமும் இரண்டு பேர் ஜீவாவிடமும் உதவியாக இருக்கணும். இந்த 20 நாட்கள் கொஞ்சம் நேரம் காலம் பார்க்காமல் நீங்கள் நான்கு பேரும் எங்களுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இப்போ சொல்லுங்க உங்களுடைய கருத்துக்களை" என்று சொல்லிவிட்டு சிவாவை பார்த்தான்.

சிவா, "சரி சித்தார்த், இந்த ஆர்டரை நாம எடுத்து செய்யலாம் நான் தயார்" என்றான்.

கீதாவும், லதாவும் சரி என தங்களின் சம்மதத்தை கூறினர். மது மட்டும் கொஞ்சம் யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். நேரம் காலம் இல்லாமல் இந்த இருபது நாட்கள் வேலை செய்தால் பிறகு எப்படி தன் வேலைகளை தடங்கல் இல்லாமல் செய்யமுடியும் என யோசித்தாள். அனைவரும் மதுவை பார்த்தனர்.

சித்தார்த், "என்ன மிஸ்.மதுமிதா நீங்க என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என கேட்டான்.

மது, "நான் காலையில் எவ்வளவு சீகிரமாக வேண்டுமானாலும் வந்து செய்கிறேன் ஆனால் மாலையில் கொஞ்சம் சீக்கிரம் செல்லவேண்டும் என தயங்கிக்கொண்டே சொன்னாள்.

சித்தார்த் 'ம்ச்சு' என சலித்துக்கொண்டு தன் தலைமுடியை அழுந்த கோதிக்கொண்டான். ஜீவா சித்தார்த் கோபத்தில் இருப்பதை புரிந்துகொண்டான். ஒன்றுமே இல்லாத விஷயத்துக்கு எதற்கு இப்படி சலித்துக்கொள்கிறான்? என நினைத்துக்கொண்டே சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

சித்தார்த், "சரி மிஸ். மதுமிதா, நீங்க எனக்கு உங்களுடைய பதிலை மதியம் 3 மணிக்குள் சொல்லுங்க. நீங்க இல்லையென்றால் வேறு ஏதாவது ஒரு ஆளை நாங்கள் தேர்ந்தெடுக்கணும்" என சொல்லிவிட்டு ஜீவாவின் அறையிலிருந்து தன் அறைக்கு செல்லும் கதவின் வழியாக தன் அறைக்கு சென்றான். மற்றவர்களும் விடை பெற ஜீவா மதுவை இருக்க சொன்னான்.

அனைவரும் அந்த அறையிலிருந்து வெளியேறியதும் ஜீவா, மதுவிடம், " என்ன மது, ஏதாவது பிரச்சனையா?" என்றான்.

மது, ஆமாம், ஜீவா இந்த இருபது நாளும் காலைல சீக்கிரம் வந்து நைட் போக நேரமானால் பிறகு என்னுடைய வேலைகள் கொஞ்சம் தடைபடும் அதனால் இந்த ஆர்டருக்கு என்னால் வேலை செய்யமுடியாது சாரி" என்றான் தன்னால் செய்ய முடியவில்லையே என்ற உண்மையான வருத்தத்துடன்.

ஜீவா, ஏன் மது என்ன விஷயம் என்னிடம் சொல்லுங்கள் ஏதாவது செய்யமுடியுமானால் பார்க்கலாம்?" என்றான்.

மது, "சாரி ஜீவா கொஞ்சம் பர்சனல் அதான் என தயங்கியபடியே" ஜீவாவை பார்த்தான்.

ஜீவா, " ஒஹ்..! சரி பரவாயில்லை மது என்னை உங்க பிரெண்டா நினைத்து சொல்லுவிங்கன்னு நினைத்தேன். பரவாயில்லை. ஆனால், இந்த ஆர்டர் உங்க டலேன்ட்டை வெளிப்படுத்த கிடைத்திருக்கும் நல்ல ஆப்பர்ச்சூனிட்டி அதை பயன் படுத்திக்கொள்வது உங்களுடைய சாமர்த்தியம். இருபத்து நாள் தானே உங்களுடைய முடிவை ரீகன்சிடர் பண்ணுங்க" என்றான்

மது, "சரி நான் அப்பாவிடம் பேசிட்டு என் பதிலை சொல்கிறேன்" என சொல்லிவிட்டு ஜீவாவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் இடத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

தன் இடத்திற்கு வந்து அமர்ந்த மது சற்று யோசனையில் ஆழ்ந்தான். இன்னும் கல்யாணத்துக்கு ஒரு மாதம் தான் இருக்கிறது. இந்த வேலைக்கு ஒப்புக்கொண்டால் தன்னால் பூஜை, குலதெய்வம் கோவில்ன்னு அந்த நிகழ்ச்சிகளில் தன்னால் கலந்து கொள்ள முடியாது. அதுவும் ஒருவகையில் நல்லதே என எண்ணிக்கொண்டான்.

தன் தந்தைக்கு போன் செய்ய எண்ணி தன் மொபைலை எடுத்தான். இந்த நிகழ்ச்சிகளில் இருந்து தப்பிக்க எண்ணி சித்தார்த் என்ற மற்றொரு பெரும் பிரச்சனையில் மாட்டிக்கொள்ள போவதை அறியாமல்.....???????

*****

அத்தியாயம்-10

மது தன் தந்தையை மொபைலில் அழைத்தான்.

மது, "அப்பா வீட்டில் இருக்கீங்களா?" என்றான்.

சந்துரு, " சொல்லுடா மது, நான் வீட்லே தான் இருக்கேன்" என்றார்.

மது தன் தந்தையிடம் விஷயத்தை சொன்னான். முழுதையும் கேட்டுக்கொண்ட மதுவின் தந்தை, " சரிம்மா, நல்ல விஷயம் தானே. உனக்கு ஒரு சேலஞ்சிங்கா இருக்குன்னு நீ நினைத்தால் தாராளமாக செய். நேரமானால் பரவாயில்லை நான் இல்லை தீபக் யாராவது வருகிறோம். நானே தீபக்கிடம் பேசுகிறேன்" என்றார்.

மது, "சரிப்பா, நான் இந்த அசைன்மெண்ட்டுக்கு சரி சொல்லிவிடுகிறேன்" என்றான்.

மதியம் ஒரு மீட்டிங் இருக்கிறது போய் வரலாமென சொல்லி ஜீவா சித்தார்த்தை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். சித்தார்த் மது மொபைலில் தன் தந்தையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை பார்த்துக்கொண்டே ஜீவாவுடன் சென்றான்.

மதியம் அனைவரும் உணவருந்திக்கொண்டே பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

கீதா, "ஏன் மது, உனக்கு நம்ம சித்தார்த்தை எங்கேயாவது பார்த்த ஞாபகம் இருக்கா?" என கேட்டாள்.

சற்று யோசித்த மது உதட்டை சுழித்து, "எனக்கு ஞாபகம் இல்லையே. ஏன் உனக்கு எங்கேயாவது பார்த்த ஞாபகம் இருக்கா?" என்றாள்.

கீதா, "ஆமாம் மது. எனக்கு சித்தார்த்தை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு. ஆனால், எங்கேன்னு தெரியலபா?" என்றாள்.

மது, "இருக்கிற பிரச்சனைல இந்த மண்டை குடைச்சல் தேவையா? எனக்கு வேலை இருக்கு நீ வேண்டுமானால் உட்கார்ந்து நல்லா யோசி" என சொல்லிவிட்டு தன் லன்ச் பாக்கை எடுத்துக்கொண்டு சென்றாள்.

லதாவும் சிவாவை தவிர்க்க எண்ணி மதுவுடன் எழுந்து சென்றாள். மற்றவர்களும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சிவா கீதாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

கீதா, "என்ன சிவா ஏதாவது பேசணுமா?" என்றாள்.

சிவா, "ஆமாம் கீதா, நம்ம சித்தார்த் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?" என்றான்.

கீதா, "என்னப்பா, கல்யாண ப்ரோக்கர் வேலையை புதுசா ஆரம்பிச்சிருக்கியா?" என்றாள்.

சிவா, "ஏய் கீதா, உன் வாலை கொஞ்சம் சுருட்டிட்டு நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலை சொல்லு?" என்றான்

எப்போதும் ஜாலியாக இருக்கும் சிவாவே கொஞ்சம் கோபமாக கேட்டதும் கீதா, "என்ன நினைக்கணும்? ப்ரில்லியன்ட், பார்க்கவும் நல்லா இருக்கார். இதுக்கு மேல எனக்கு ஒன்னும் தோணலை. நானும் இன்னைக்கு தானே பார்க்கிறேன்" என்றாள்.

சிவா, "இப்போ நான் சொல்லப்போகும் விஷயத்தை நீ யாரிடமும் முக்கியமாக மதுவிடம் ஏதும் சொல்லக்கூடாது, கேட்கவும்கூடாது சரியா?" என்றான் எச்சரிக்கும் குரலில்.

கீதா, "என்ன சிவா பீடிகை ரொம்ப பலமா இருக்கு. சரி நான் யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன் சொல்லு" என்றாள்.

சிவா, "இது என்னோட கணிப்பு தான். இருந்தாலும் இந்த விஷயத்தில் மதுவும் சம்மந்தப்பட்டிருப்பதால் தான் நான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்" என்றான்.

கீதா, "ஐயோ... ! சிவா நீ முதலில் விஷயத்தை சொல்லு என் மண்டையே வெடிச்சுடும் போல இருக்கு" என்றாள்.

சுற்றிலும் ஒருமுறை தான் பார்வையை சுழலவிட்ட சிவா, "சித்தார்த்துக்கு நம்ம மதுவை ஏற்கெனவே தெரியும் என நினைக்கிறேன்" என்றான்.

கீதா, "என்ன சிவா, உளறுகிறாய். சித்தார்த்தே இப்போ தானே சென்னை வந்திருக்கார். அதுமட்டும் இல்லை ரெண்டு பேருக்கும் ஒருவரை ஒருவருக்கு தெரியும் என்றால் ஏன் தெரியாதவர்கள் போல நடந்துகொள்ளணும்?" என கேள்வியோடு சிவாவை பார்த்தாள்.

சிவா, "ஆனால் எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு கீதா?" என்றான்.

கீதா, "இல்லை சிவா, மதுவை பற்றி எனக்கு நல்லா தெரியும். நானும், மதுவும் ஒன்றாக தானே படித்தோம். மது எல்லோரிடமும் நன்றாகபழகுவான். ஆண்களிடமும் பழகுவான் ஆனால் ஒரு

அளவுக்கு மேல் யாரையும் நெருங்க விட்டதில்லை. ரொம்ப க்லோஸ்ஸா அது சுரேஷ் மட்டும் தான். சுரேஷ் தீபாவின் அண்ணன், ஸ்கூலில் இருந்து காலேஜ் வரைக்கும் எங்களுக்கு சீனியர் அந்த காரணம் தான். மற்றபடி எனக்கு தெரிந்து வேறு யாரிடமும் அவளுக்கு பழக்கம் கிடையாது. உனக்கு ஏன் திடீரென்று இப்படி ஒரு சந்தேகம்?" என்றான்.

சிவா, " இல்லை கீதா உனக்கு தெரியாமல் இவங்க ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் ஏதோ இருக்கு. நீ சொல்வது போல ஒருவேளை மதுவுக்கு ஏதும் தெரியாது இருக்கலாம்? எனக்கு கொஞ்சம் சந்தேகமா இருக்கு. சித்தார்த் மதுவை பார்ப்பதிலேயே தெரியுமே அவன் கண்களில் தோன்றும் அலட்சியம். நம்ம எல்லோருக்கும் மதுவை ரொம்ப பிடிக்கும். ஆனால் சித்தார்த் இந்த இரண்டு நாட்களில் மதுவை பார்த்து சிரித்தது கூட இல்லை" என்றான்.

கீதா, " ஏன் சிவா, இதெல்லாம் ஒரு விஷயமா? நமக்கு கூட சிலரை பிடிக்கும் சிலரை பிடிக்காது. உனக்கு பிடித்தவர்களை எனக்கும் பிடிக்கணும்னு அவசியம் இல்லையே" என்றான்

சிவா, "அப்படியே இருந்தாலும் யாரையாவது முதன்முதலில் பார்த்தால் அதிர்ச்சி அடைவார்களா?" என கேள்வியோடு நிறுத்திவிட்டு கீதாவின் முகத்தை பார்த்தான்.

அவ்வளவு நேரம் சாதாரணமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த கீதா இந்த கேள்வியால் அதிர்ந்தாள். "என்ன சொல்கிறாய் சிவா?" என்றான்.

சிவா சித்தார்த் வந்த முதல் நாள் மதுவை பார்த்து அதிர்ந்தது, உடனே தன் முகத்தை சீராக்கி நிதானப்படுத்திக்கொண்டது, லன்ச் டைமில் நடந்த நிகழ்ச்சி என தான் பார்த்ததை சொன்னான்.

சிவா, " நீ எங்கேயோ பார்த்தது போல இருக்கு என சொன்னதால் தான் நான் உன்னிடம் இந்த விஷயத்தை சொன்னேன். மதுவிடம் எதுவும் கேட்காதே கீதா" என்று புதிரோடு ஆரம்பித்து, சில விஷயங்களை சொல்லி குழப்பிவிட்டு விடைதெரியாத கேள்விகளோடு முடித்தான்.

சிவா சொன்ன விஷயங்களை கேட்டு குழப்பிய படியே தன் இருக்கைக்கு வந்து அமர்ந்த கீதா எதிரில் அமர்ந்து தன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த மதுவை பார்த்தாள். மற்றவரிடம் சிரித்தபடியே இருந்தாலும் மதுவின் கண்களில் தெரிந்த சிறு வேதனை கீதாவை வாட்டியது.

கடவுளே அவளை ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாய். அவள் பட்ட பாடெல்லாம் போதாதா? நடந்த அந்த கொடுமையான சம்பவத்திலிருந்து இப்போது தானே அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியே வந்து தன்னை ஒரு புது வாழ்க்கைக்கு தயார் படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறாள். திரும்பவும் அவள் வாழ்வில் ஒரு புயலை ஏற்படுத்தி விடாதே அதை தாங்கும் சக்தி அவளுக்கு கிடையாது என மனதிற்குள் வேண்டிக் கொண்டாள்.

பேசாமல் இந்த விஷயத்தை தீபக்கிடம் சொல்லிவிடலாமா? இல்லை கொஞ்சம் பொறுத்துப்பார்க்கலாமா? என யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள்

//////////

மதியம் இரண்டு முப்பது மணிக்கு ஜீவாவும், சித்தார்த்தும் அலுவலகத்துக்கு திரும்பி வந்தனர். சிறிது நேரம் கழித்து மது சித்தார்த்தின் அறைக்கு சென்றாள்.

மது கதவை தட்டி, " மே ஐ கம் இன் சார்" என சித்தார்த்தின் அனுமதிக்காக காத்திருந்தாள்.

சித்தார்த், " எஸ், கம் இன் " என்றான் தன் கம்பீர குரலில்.

மது கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

மது, " சார், நீங்க சொன்ன அசைன்மெண்டுக்கு நானும் ஒத்துக்கொள்கிறேன் என்றாள்.

மது தன் தந்தையுடன் பேசியதை கேட்டிருந்த போதும் சித்தார்த் மதுவை சீண்டிபார்க்க வேண்டுமென்றே, " என்ன மிஸ்.மதுமிதா, காலைல கேட்கும் போது முடியாதுன்னு சொன்னீங்க? இப்போ எப்படி சம்மதித்தீர்கள்? ஒருவேளை ஜீவா உங்களை காம்ப்ரமைஸ் பண்ணுதுக்காக ஒத்துகிட்டீங்களா? என்றான் சற்று கேலியான குரலில்.

நான் ஏன் சார் இன்னொருவர் சொல்வதை கேட்கவேண்டும். எனக்கு சொந்த புத்தி இல்லையா? என பதிலுக்கு சொல்ல துடித்த நாளை சற்று சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள். கோபத்தில் அவளின் கண்களும், இதழ்களும் துடித்தன.

மது, " இல்லை சார், எங்க அப்பாவிடம் பேசி அவரோட சம்மதத்துடன் தான் சொல்கிறேன்" என்றாள்.

மதுவின் சமாளிப்பை பார்த்தவனுக்கு உள்ளுக்குள் சிரிப்பாக வந்தது. ஆனாலும் வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல், " முதலில் இந்த சார், மோரை நிறுத்துங்க. நான் தான் என்னை சித்தார்த்தனு பேர் சொல்லி கூப்பிட சொன்னேனே" என்றான் சற்று கடினமான குரலில்.

மது தயங்கிக்கொண்டே, " சாரி சார்.....ஸ்ஸ்ஸ் என நாளை கடித்துக்கொண்டு சாரி சி.த்.தா.ர்.த் என நிறுத்தி நிதானமாக ஒரு ஒரு எழுத்தாக சொன்னாள்.

மதுவின் பாவனையை பார்த்த சித்தார்த், " ஜீவாவை அவ்வளவு ஈசியா பேர் சொல்லி கூப்பிடுறீங்க. என் பேரை சொல்வது அவ்வளவு கஷ்டமா மது " என்றான். அவன் குரலில் இருந்த ஏக்கம் அவனுக்கே விளங்கவில்லை.

என்ன ஆயிற்று இவனுக்கு? இப்போது நான் பேர் சொல்லி அழைப்பது தான் முக்கியமா.? என நினைத்துக்கொண்டு "அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை" என்றாள்.

சற்று நேரம் இருவருமே எதுவும் பேசவில்லை. மது தான் திரும்பி செல்வதா? இல்லையா? என தயங்கி நின்றாள்.

மது, " சித்தார்த்"என அழைத்தாள்.

சித்தார்த் மதுவிடமே நேரடியாக சுரேஷை பற்றி கேட்டுவிடலாமா என நினைத்தான். வேண்டாம். இன்னைக்கு தான் பேச ஆரம்பித்திருக்கிறாள் உடனே இப்படி கேட்டால் வீணாக பிரச்சனை தான் பெரிதாகும் என எண்ணிக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தவனை மதுவின் அழைப்பால் நிமிர்ந்தான்.

சித்தார்த், " என்ன மது?" என்றான்.

மது, " நான் போகட்டுமா" என்றாள்.

சித்தார்த், " சரி" என்றான்.

மது, "தாங்க்யூ சித்தார்த்" என சொல்லிவிட்டு கதவுவரை சென்றவள் ஏதோ தோன்ற திரும்பி பார்த்தாள். சித்தார்த் உதட்டில் புன்னகையுடன் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

மது ஏன் திரும்பிபார்த்தோம்? என எண்ணிக்கொண்டே கதவை திறந்து அவசரமாக வெளியே சென்றாள். மதுவின் அவசரத்தை பார்த்த சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டான்.

சித்தார்த் மட்டுமா மதுவை பார்த்து சிரித்தான்? விதியும் அவளை பார்த்து சிரித்தது.

*****

அத்தியாயம்-11

அலுவலகம் முடிந்து கிளம்பிய சித்தார்த் ,ஜீவாவையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். ஜீவாவிற்கு வரவேற்பு பலமாக இருந்தது.

தேவகி, "அட்டே ஜீவாவா..! வாப்பா. என்ன ஜீவா எப்படி இருக்கே? நாங்க இந்த வீட்டுக்கு வந்த அன்னைக்கு வந்தே. அப்புறம் சித்தார்த் டெல்லில இருந்து வந்த அன்னைக்கு ஏர்போர்ட் வந்துட்டு அப்படியே கிளம்பிட்டே. இப்போதான் உனக்கு இந்த வீட்டுக்கு வர வழி தெரிஞ்சுதா?" என்றார்.

சித்தார்த்," அட இன்னைக்கு இந்த தடியனை நான் தானே என்கூடவே இழுத்துட்டு வந்தேன். இவனா எங்கே வரேன்னு சொன்னான்? சார், ஒரு கம்பெனிக்கு எம்.டி ஆகிட்டார் இல்லையா? இனி மேல் நாம எல்லோருமே அவரை அப்பாயின்மெண்ட் வாங்கிட்டு தான் பார்க்கணும்" என்றான்.

ஜீவா,"டேய், என்னை ஏண்டா இப்படி மாட்டி விடுறே? அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லைமா. கொஞ்சம் வேலை அதிகம் அதான் வர முடியவில்லை.தப்பாக நினைக்காதீர்கள். நீங்கள் எல்லோரும் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?" என்றான்.

தேவகி," நான்க எல்லோரும் நல்லா இருக்கோம்பா. அம்மா எப்படி இருக்காங்க? எப்போ இந்தியா வராங்க?" என்றார்.

ஜீவா," ரொம்ப நல்லா இருக்காங்கம்மா. இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் வந்திடுவாங்கன்னு நினைக்கிறேன். சித்தி கூட சேர்ந்து வேர்ல்ட் டூர் போயிருக்காங்க இல்லையா? அது முடிந்து சித்தி வீட்ல பத்து நாளாவது தங்கிட்டு தான் வருவாங்க. ஆனால் எங்க அம்மாவுக்கு இன்னும் அந்த பந்தா மட்டும் குறையவே இல்லை" என்றான்.

சித்தார்த்,"சரி விடுடா, என்ன கொஞ்சம் அலட்டலா இருப்பாங்க. ஆனால் உன் மேல பாசமா தானே இருக்காங்க. சரி நீ பேசிட்டு இரு நான் இதோ வந்து விடுகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு எழுந்து தன் அறைக்கு சென்றான்.

ஜீவா," எங்கேம்மா, அண்ணியை காணோம்?" என்றான்.

தேவகி," மாடியில் தோட்டத்தை சுத்தம் பண்ணிட்டு இருக்கா. நான் கூப்பிட சொல்கிறேன் என சொல்லிவிட்டு மீராவை அழைத்துவர சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்கு சென்றார்.

ஜீவா டிவியில் சானல்களை மாற்றி மாற்றி பார்த்துக்கொண்டிருக்க மீரா மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள்.

மீரா," என்னடா இந்த வெயில்ல வானம் திடீர்னு இருட்ட ஆரம்பிசுதேன்னு நினைத்தேன் ஏன்னு இப்போதானே புரியுது?" என்றாள் கிண்டலாக

ஜீவா," அட்டா, அண்ணி ஆரம்பிச்சுட்டிங்களா? எப்படி இருக்கீங்க?" என்றான்.

மீரா," எங்களுக்கு என்ன ஜீவா, ஜம்முன்னு இருக்கோம்." என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

இருவரும் பொதுவாக பேசிக்கொண்டிருக்க தொலைபேசி ஒலிக்க மீரா போனை எடுத்து பேசிக்கொண்டே ஜீவா இருந்த பக்கம் பார்த்தாள். ஜீவா டிவியில் பாட்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

"ஒரு பெண்ணை சந்தித்தேன்
அவள் நட்பை யாசித்தேன்
அவள் பண்பை நேசித்தேன்
வேறென்ன நான் சொல்ல"

என்ற வரிகளை உடன் சேர்ந்து பாடிவிட்டு சிரித்துக்கொண்டான். ஜீவாவை பார்த்த மீரா பேசிமுடித்து போனை வைத்துவிட்டு வந்தாள்.

மீரா," என்ன ஜீவா அப்புறம் வேறு என்ன விசேஷம்" என்றாள்.

ஜீவா," விசேஷம் ஒன்னும் இல்லை அண்ணி" என்றான்.

மீரா," இல்லையே ஏதோ ஒண்ணு இருக்குன்னு தோணுது" என்றாள்.

ஜீவா,"என்ன அண்ணி இப்படி புதிர் போடறீங்க?" என்றான்.

மீரா," சரி ஜீவா, நான் நேராகவே கேட்கிறேன். யாரையாவது காதலிக்கிறாயா?" என்றாள்.

மீரா இப்படி நேரடியாக கேட்பாள் என ஜீவா எதிர்பார்க்கவில்லை. சற்று திணறினான்.

ஜீவா, " அண்ணி அம்மாவை பற்றி உங்களுக்கே தெரியும். ஜாதி, அந்தஸ்து, வசதி இப்படி பார்த்துட்டே இருப்பாங்க. எனக்கு எங்க அம்மாவை எதிர்த்து கல்யாணம் செய்துகொள்ளும் அளவுக்கு தைரியம் கிடையாது. ஆனாலும் நான் என் மனைவின்னா இப்படிதான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபடி ஒரு பெண்ணை பார்த்தேன். அம்மாவுக்கு அவளுடைய போட்டோவை அனுப்பி இருக்கேன். அம்மா சரி சொன்னதுக்கு பிறகு தான் அந்த பெண்ணிடம் பேசணும். கண்டிப்பாக அவளை அம்மாவுக்கு பிடிக்கும். இன்னும் இந்த விஷயத்தை சித்தார்த்திடம் கூட சொல்லவில்லை. நீங்களும் யாரிடமும் சொல்லிவிடாதீர்கள் அண்ணி " என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே சித்தார்த் மாடியிலிருந்து இறங்கி வருவதை பார்த்துவிட்டு ஜீவா பேச்சை நிறுத்தினான்.

சித்தார்த், " என்னடா அண்ணிகிட்ட ஏதோ உடன்படிக்கை போடறே. என்ன விஷயம் யாரிடமும் சொல்லக்கூடாத அளவுக்கு?" என்றான்.

ஜீவா, "அது உனக்கு தேவை இல்லாத விஷயம்.உனக்கு எப்போ சொல்லணுமோ அப்போது தானே உனக்கு சொல்கிறேன்" என்றான்.

சித்தார்த், " எப்படி இருந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு தெரிந்து தானே ஆகவேண்டும் அப்போ பார்த்துக்கிறேண்டா உன்னை" என்றான் புன்னகையுடன்.

ஜீவா, " என்ன அண்ணி இன்னும் அஷ்வந்த், நேத்ரா ரெண்டு பேரையும் காணோமே?" என்றான்.

ஜீவா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே வாசலில் பைக் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. அஷ்வந்த் வண்டியை போர்டிக்கோவில் நிறுத்திவிட்டு வரும் வரை நேத்ரா வாசலில் இருந்த ரோஜாக்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் பின்னால் வந்த அஷ்வந்த் நேத்ராவின் தலையில் ஒரு தட்டு தட்டினான். "என்னடி எப்போ பார்த்தாலும் பூவை எண்ணிகிட்டிருக்கே. நீ என்ன ஜானி படத்திலே வர்ற பார்பர் ரஜினியாடி" என்றான்.

நேத்ரா, "ஏண்டா தடியா, எப்போ பாரு என்னிடமே சண்டை போடறே நீ என்ன லாசா?" என்றாள் பல்லைகடித்துக்கொண்டு.

அஷ்வந்த், " நானாடி லாசு, நான் லாசுக்கு அண்ணன்டி" என்றான்.

நேத்ரா, "இருடா அம்மாகிட்டயே உன்னை நல்லா போட்டு கொடுக்கிறேன். காலேஜ்ல எப்படியெல்லாம் அமர்க்களம் பண்ணே? அம்மா வரவரைக்கும் நான் வாசலிலேயே நின்னுட்டு இருக்கேன். உன்னை போட்டு கொடுக்காமல் நான் உள்ளே வரமாட்டேன் என சொல்லிவிட்டு வாசலிலேயே நின்றாள்.

நேத்ராவிடம் வம்பிழுத்துவிட்டு உள்ளே வந்த அஷ்வந்த் ஜீவா அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதை பார்த்தான். "ஹே நேத்ஸ், ஜீவா அண்ணன் வந்திருக்கார்டி" என்றான் சந்தோஷமாக.

ஆர்வமாக இரண்டடிவந்தவன் தன்னை ஏமாற்ற பொய் சொல்கிறான் என எண்ணி "போடா அய்யகுணி" என்றாள்.

அஷ்வந்த் வேகமாக உள்ளே வந்து ஜீவாவை பார்த்து,

"நண்பனே எனது உயிர் நண்பனே,
நீண்ட நாள் உறவிது,
இன்று போல் என்றுமே தொடர்வது",

என பாடிக்கொண்டே ஜீவாவிடம் கையை நீட்ட ஜீவாவும் அஷ்வந்தின் கையை பிடித்துக்கொண்டு பாடிக்கொண்டே ஆட சமையலறையில் டிபன் செய்துகொண்டிருந்த தேவகியும், மீராவும் வெளியில் வந்து பார்க்க இருவரும், சித்தார்த்தும், ஆடிக்கொண்டிருந்த ஜீவா, அஷ்வந்தை பார்த்து சிரித்தனர்.

இருவரும் ஒருவழியாக இருவரும் பாட்டை நிறுத்தி ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக்கொண்டனர்.

அஷ்வந்த்," போங்க அண்ணா, நான் உங்களோட பேசவே கூடாதுன்னு இருந்தேன். ஆனால் உங்களை பார்த்ததும் எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு உங்க கூட பேசிட்டேன்" என்றான்

ஜீவா," சரி நேத்ரா எங்கேடா? என்றான்.

அஷ்வந்த்," அவ என்கிட்டே சண்டைபோட்டுகிட்டு வெளியவே நிக்கிறா" என்றான் சிரிப்போடு.

சித்தார்த்,"வந்ததும் வராததுமா ஆரம்பிச்சாச்சா? ரெண்டு பேரும் எப்போ தான் அடங்குவீங்களோ?" என்றான்.

தேவகி," அவளுக்கு இன்னும் சின்ன குழந்தைன்னு நினைப்பு. கல்யாணம் செய்யற வயசு வந்தாச்சு. இன்னும் வளராமல் அப்படியே இருக்கா" என்றார் குறையுடன்.

ஆஷ்வந்த்,"அவ உயரமாத்தான் வளரல. சைட்ல வளர்ந்துட்டே தான் இருக்கா. கொஞ்சம் தீனியை குறைங்க. பைக் வச்ச பாலன்ஸ் பண்ணி வீட்டுக்குள்ள கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்குள் என் உயிரே பாதி போய் வருது. என்னமோ மரண கிணத்துக்குள்ளே வண்டி ஓட்டற மாதிரி இருக்கு" என்றான் ஆக்ஷனுடன்.

வீட்டுக்குள் நேத்ராவுக்கு அர்ச்சனை நடக்க. வெளியே நேத்ரா, உண்மையாகவே ஜீவா அண்ணன் வந்திருக்கார் போல அதான் ஒரே பாட்டும் சத்தமுமா இருக்கு. இந்த நேரத்தில் இந்த அஷ் கிட்ட சண்டை வேற போட்டாச்சு இப்போ என்ன பண்றது? என யோசனையுடன் வாசலில் நிற்குகொண்டே வீட்டின் உள்ளே எட்டி பார்த்தான்.

ஜீவா முதலில் வெளியில் வந்தான்."என்ன நேத்ரா இங்கேயே நின்னுட்டே இருக்கே உள்ளே வரலையா" என்றான்.

நேத்ரா," ஹாய் ஜீவா அண்ணா, விஷயம் தெரியாதா? நீங்களும் இந்த வீட்டு லூசும் சேர்ந்து பாடினீங்க இல்லையா அப்போ உங்களோட பிரண்ட்ஸ் ரெண்டு பேர் வந்து எட்டி எட்டி பார்த்தாங்க எங்கே நம்ம ஆளுங்க உள்ளே தான் இருக்காங்கன்னு உள்ளே வந்துடும்மோனு பயந்து போய் வந்தா விரட்டலாம்னு தான் இங்கேயே நிற்கிறேன் என்றான்.

சித்தார்த்," ஒஹ் அதுக்கு தான் நீ இங்கே நிறையா? நான் நீ ஏதோ அண்ணன், தங்கச்சி செண்டிமெண்ட் பாட்டு பாடிட்டு வரத்தான் நிக்கிரியோன்னு நினைத்தேன்" என்றான்.

ஜீவா," எனக்கு உங்களை எல்லாம் பார்த்தால் பொறாமையா இருக்குடா? எவ்வளவு ஜாலியா சண்டை போட்டுக்கிட்டு, விளையாடிட்டு இருக்கீங்க" என ஏக்கமாக சொன்னான்.

சித்தார்த்," அதுக்கு ஏண்டா ஃபீல் பண்றே நாங்க எல்லாம் இல்லையா?வாடா என ஜீவாவின் தோளில் கையைபோட்டு அழைத்துச்சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் குழந்தைகள், சித்தார்த்தின் அப்பா, அத்வைத் அனைவரும் வீட்டிற்கு வந்து சேர மீண்டும் அங்கே கேலியும் கிண்டலுமாக வீடே களை கட்டியது. இரவு உணவின்போது தேவகி," ஏன் ஜீவா, நம்ம ரமேஷ் எங்கே இருக்கான்னு தெரியுமா?" என்றார்

ஜீவாவும், சித்தார்த்தும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துகொண்டனர். தொடர்ந்து தேவகியே பேசினார்." இந்த சுரேஷ் இப்படி பண்ணுவானா? அவன் அம்மா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்த மூணு பசங்களையும் வளர்த்தாங்க. அவளையாவது நினைத்து இந்த சுரேஷ் கொஞ்சம் பொறுப்பாக இருந்திருக்கலாம். எப்படியோ எங்கே இருந்தாலும் நல்லபடியா நிம்மதியாக இருக்கட்டும்." என்றார்.

ஜீவா,"அம்மா, நாங்களும் யாரிடம் விசாரிப்பது என்று யோசித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறோம்." தீபா இப்போ லண்டனில் இருப்பதாக கேள்விப்பட்டேன். அவளுடைய முகவரியை கண்டுபிடிக்க என் சித்தி பையனிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். பார்ப்போம்" என்றான்.

சித்தார்த்தும் பலத்த யோசனையில் இருந்தான். இன்று காலையில் மது பேசியதிலிருந்து மதுவிற்கும் சுரேஷிற்கும் சம்மந்தம் இருக்காது என சந்தேகம் வர ஆரம்பித்திருந்தது. அதிலும் வேண்டியவங்களுக்கு இல்லாத அக்கறை எனக்கு மட்டும் எதற்கு? இந்த வாக்கியத்திற்கு என்ன அர்த்தம். ஒரு வேலை அந்த பெண் கீதாவாக இருக்குமோ? என யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இரவு உணவுக்கு பின் ஜீவா வீட்டிற்கு கிளம்பினான். அனைவரும் வற்புறுத்தி ஜீவாவை தங்க சொன்னார்கள். ஆனாலும் சில வேலைகள் இருக்கு நான் கிளம்பறேன். இன்னொரு நாள் வந்து கண்டிப்பாக தங்குகிறேன் என்றான்.

ஜீவா, "நாம காலேஜ்ல படிக்கும் போது நீ, நான், ரமேஷ், சுரேஷ் நாலு பேரும் எல்லியட்ஸ் பீச் வரைக்கும் கார்ல வந்து ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடுவோமே அந்த காலமெல்லாம் திரும்ப வராது இல்லடா?" என்றான் ஏக்கமாக.

சித்தார்த், "ஹும்... உண்மை தான் ஜீவா அந்த காலம் திரும்ப வராது. நமக்கு எல்லாம் தெரிவதைவிட குழந்தைகளை போல சில விஷயங்கள் நமக்கும் தெரியாமல் இருப்பதே நல்லது. சரி வாடா கிளம்பலாம். நான் உன்னை ட்ரப் பண்ணிட்டுவரேன் என சொல்லி ஜீவாவை உடன் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்

எல்லியட்ஸ் பீச்சின் அருகில் சித்தார்த் காரை நிறுத்தினான்.

சித்தார்த், "மணி ஒன்பதரை ஆகபோகுது இன்னும் எவ்வளவு கூட்டம் பார்த்தாயா? என்றான்.

ஜீவா, "ஹம்ம் ஆனால் இந்த மாதிரி கூட்டமா இருந்தால் தான் எனக்கு பிடிக்கும்" என்றான்.

இருவரும் காரிலிருந்து இறங்கினர். அதே நேரம் ஜீவாவிற்கு தெரிந்தவர் வரவும் ஜீவா சித்தார்த்தை அறிமுகப்படுத்திவிட்டு அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த், "நீ பேசிட்டு வா ஜீவா. நான் அந்த ஐஸ்கிரீம் பார்லர் அருகில் இருக்கிறேன்" என சொல்லிவிட்டு ஜீவாவின் நண்பரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஒரு மரத்தின் கீழே சற்று வெளிச்சம் குறைவாக இருந்த இடத்தில் காலியாக இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

சித்தார்த் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து இரண்டு டேபிள் தள்ளி ஏழெட்டு சிறுவர் சிறுமிகள் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுடன் ஒரு பெண்ணும் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் முகம் எரிச்சலில் இருந்தது.

குழந்தைகளும் கொஞ்சம் நேரம் சும்மா இல்லாமல் வளவளவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சற்று நேரத்தில் அந்த பெண்ணின் மொபைல் ஒலித்தது. அவள் ஆவலுடன் எடுத்து பேசினாள். இரண்டு வார்த்தைகூட பேசவில்லை அதற்குள் கட்டாகிவிட்டது. மேலும் இரண்டுமுறை இதே போல ஆகவும் அந்த பெண் தன் மொபைலை 'டொம்'மென டேபிள் மேலே போட்டாள்.

சித்தார்த்துக்கு அவளின் செய்கை சிரிப்பை வரவழைத்தது. குழந்தைகளும் ஒரு சில நொடிகள் அமைதியாக இருந்தனர். மறு நிமிடமே மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தனர். அந்த பெண்ணோ ஐஸ்கிரீம் பார்லர் பக்கம் திரும்பி யாரையோ திட்டிக் கொண்டிருந்தாள். "அறிவுகேட்டவ, இப்போ எதுக்கு இதுங்க எல்லாத்தையும் இங்கே கூட்டிட்டு வருவது. வரட்டும் இவள என்ன பண்ணேன்னு பாரு" என புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

அங்கிருந்த சிறுவர்களில் ஒருவன் "டேய், இப்போ எதுக்கு ஆன்ட்டி நம்மள இங்கே கூட்டிட்டு வந்தாங்கன்னு தெரியுமா. நம்ம எல்லோருக்கும் இன்னைக்கு ட்ரீட் " என்றான்.

அந்த சிறுவனின் பாவனைகளையே பார்த்து சித்தார்த் ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். மற்ற சிறுவர்கள் என்ன விஷயம் என கேட்க. "நம்ம தீபக் அங்கிள் இல்ல...?" என்றான் முதலில் பேசிய சிறுவன். "சீக்கிரம் சொல்லுடா" என்றனர் மற்றவர்கள். "அச்சச்சோ ஆன்ட்டி வர்றாங்க நான் அப்புறம் சொல்கிறேன் என சொல்லிவிட்டு" நல்ல பிள்ளை போல அமர்ந்துகொண்டான்.

சித்தார்த் தீபக் என்ற பெயரில் என்ன விஷயம்? என ஆவலாக இருந்தவன் யார் அந்த ஆன்ட்டி? என திரும்பி பார்க்க அங்கே மது கையில் ஐஸ்கிரீம் கப்புகளுடன் வந்துகொண்டிருந்தாள். பச்சை நிறத்தில் ஆங்காங்கே மஞ்சளும், சிகப்புமாக பூக்களை இறைத்தார் போல இருந்த சல்வாரில் அட்டகாசமாக இருந்தாள். மதுவை அங்கே எதிர்பார்க்காத சித்தார்த் வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துகொண்டிருந்தான்.

மது சித்தார்த்தை தாண்டித்தான் சென்றாள். சற்று வெளிச்சம் குறைவாக இருந்ததால் மதுவால் சித்தார்த்தை கவனிக்க முடியவில்லை. குழந்தைகளுடன் அமர்ந்திருந்த வித்யாவின் முகம் கோபத்தில் கடுகடுவென இருந்தது.

மது சிரித்துக்கொண்டே, " என்னடி அண்ணி, பயங்கர கடுப்ஸ்ல இருக்கியா?" என கேட்டுக்கொண்டே குழந்தைகளுக்கு ஐஸ்கிரீமை கொடுத்தாள்.

வித்யா, " சும்மயிருடி, இந்த பிசாசுகளுக்கு நடுவில் என்னை உட்காரவசிட்டு போய்விட்டாயே, வளவளன்னு ஒரே பேச்சு" என எரிந்து விழுந்தாள்.

மது, " அப்படி சொல்லாதே வித்யா, குழந்தைங்கள் போய் பிசாசுன்னு சொல்கிறாயே. குழந்தையும் தெய்வமும் ஒண்ணுன்னு சொல்வாங்க. நாமளும் ஒன்னும் தெரியாமல் குழந்தையாகவே இருந்துவிட்டால் நல்லா இருக்கும்" என்றாள்

மதுவின் மொபைல் ஒலித்தது. டிஸ்ப்லேயில் ஒளிர்ந்த என்னை பார்த்த மது, " ஹாய்...!! அண்ணா எப்படி இருக்கீங்க?" என முகத்தில் மலர்ச்சியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

வித்யா எழுந்து வந்து மதுவின் அருகில் நின்றாள். அவள் முகம் முழுதும் சந்திரனை கண்ட அல்லியை போல மலர்ந்திருந்தது.

வித்யாவை பார்த்து சிரித்த மது, " அண்ணா, முதலில் உன் பொண்டாட்டி கிட்டே பேசு. அவ தான் பாய்லர்ல இருக்கிற சுடுதண்ணி மாதிரி கொதிச்சிட்டு இருக்கா" என சொல்லிவிட்டு.

மது, " இந்தாமமா, சுடுதண்ணி உன் ஆத்துகாரர்கிட்ட பேசு" என வித்யாவிடம் மொபைலை கொடுத்துவிட்டு வித்யாவின் எதிரில் நிற்குகொண்டு வித்யாவை பார்த்து சிரிக்க

வித்யா, " ப்ளீஸ், அந்தப்பக்கம் போடி" என மதுவை கெஞ்ச.

மது, "ம்ம்ம்... அந்த பயம் இருக்கட்டும்" என சொல்லிவிட்டு தன் முத்துப்பற்கள் தெரிய சிரித்தாள்.

குழந்தைகளிடம் வந்த மது, " ஹாய் குட்டிஸ், என்ன வித்யா ஆன்ட்டி ரொம்ப திட்டிடாளா?" என்றாள்.

குழந்தைகளும், "ஆமாம் மது ஆன்ட்டி, இந்த வித்யா ஆன்ட்டி bad ஆன்ட்டி" என்றனர்.

மது, " ம்ஹும்... அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. வித்யா ஆன்ட்டியும் நல்லவங்க தான். நீங்க எல்லோரும் அவங்களை கொஞ்சம் கஷ்டப்படுத்திமங்க இல்லையா அதான் ஆன்ட்டிக்கு கோபம் வந்துடுச்சி. ஆன்ட்டி வந்ததும் நீங்க எல்லோரும் ஒரு சின்ன சாரி கேட்டுடுங்க சரியா" என சொல்லிவிட்டு மேலும் குழந்தைகளுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

சித்தார்த் தன் மனமும் மதுவின் மனமும் ஒரே மாதிரி சிந்திக்கிறதே என வியந்துகொண்டே எல்லாவற்றையும் அமர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். மது நான் உன்னை தப்பாக புரிந்து கொண்டேனா? ஒரு சின்ன குழந்தைகளுக்கு கூட மனம் வருத்தப்படாத அளவுக்கு பேசற நீ நிச்சயமாக சுரேஷுக்கு துரோகம் பண்ணி இருக்க மாட்டாய். நான் தான் என் அவசர புத்தியால் எல்லாவற்றையும் தவறாக புரிந்து கொண்டேனோ? என தவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் தன் மனதுடன் போராடிகொண்டிருக்க மது குழந்தைகளுடன் சிரித்து பேசிகொண்டிருந்தாள். அங்கே வந்த தீபக் மதுவின் பின்னால் வந்து மதுவின் கண்களை மூடினான். மதுவிற்கு தெரிந்துவிட்டது யார் என்று.

மது வேண்டுமென்றே, " சிவா, விஷ்வா, ... என ஆண்கள் பேரை சொல்லவும் தீபக் மதுவின் கண்களை மூடியிருந்த கைகளை எடுத்துவிட்டு மதுவின் அருகில் இருந்த சேரில் அமர்ந்தான்.

தீபக் அமர்ந்திருந்ததை கண்ட மது சிரித்தாள். மது, " என்ன சார் கோபமா?" என்றாள். தீபக் திரும்பி மதுவை முறைத்தான்.

தீபக், " ஏன் மது, இத்தனை பேரை சொன்னியே என் பேரை சொன்னாயா?" என கேட்டான்.

தான் அவனிடம் விளையாடியது போல அவனும் தன்னிடம் விளையாடுகிறான் என புரிந்து கொண்ட மது சிரித்துக்கொண்டே, " அந்த பெயர் எல்லாம் இந்த குட்டிஸ் பேருதான்" என்றாள்.

தீபக்," எனக்கு தெரியாதா? என் மதுவை பற்றி" என சொல்லிவிட்டு அசடுவழிந்தான்.

மது," பார்த்து அத்தான், கீழே விழுந்தாலும் மீசைல மண்ணு ஓட்டவில்லை, இல்ல குட்டிஸ்" என குழந்தைகளையும் நடுவில் இழுக்க எல்லா குட்டிசும் "ஆமாம் ஆன்ட்டி" என்றனர்.

மதுவும் ,குழந்தைகளும் சேர்ந்து சிரிக்க. தீபக் அசடு வழிந்தான்.

தீபக்," ஏற்கெனவே உங்க மது ஆன்ட்டிக்கு வாலு இல்லாதது ஒண்ணு தான் குறையா இருந்தது. இப்போ நீங்களும் அந்த லிஸ்ட்ல சேர்ந்துடங்களா?" என்றான் குழந்தைகளை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே.

மது," அத்தான் வேண்டாம்" என கைகளால் பத்திரம் காட்டி சிரித்தான்.

சித்தார்த் யாரது மதுவின் கண்களை இவ்வளவு உரிமையுடன் மூடுவது என பார்த்தான். பார்க்க நன்றாக தான் இருக்கிறான் என சித்தார்த் நினைத்து கொண்டான்.மது வார்த்தைக்கு வார்த்தை அத்தான் அத்தான் என அழைத்து பேசிகொண்டிருந்தான். அத்தான்னா? ஒரு வேளை இவன்தான் தீபக்கா?

சித்தார்த்துக்கு எரிச்சலாக வந்தது. என்னை மட்டும் சித்தார்த்துனு பேரை சொல்லி கூப்பிட முடியவில்லை. இப்போ அத்தான், அத்தான்னு வார்த்தைக்கு வார்த்தை பேச முடியுதே என மதுவை திட்டிகொண்டிருந்தான். வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரம் ஏறியது.

மதுவின் குரல் சித்தார்த்தை கலைத்தது. மொபைலில் அவள் தன் அண்ணனுடன் பேசிகொண்டிருந்தாள்.

மது," என்ன அண்ணா, நீ எப்போ ஊருக்கு வரப்போறே. இங்கே பாரு வித்யாவை, நீ இல்லையேன்னு உன்னை பார்க்காம சங்ககால தலைவி மாதிரி பசலை நோய்ல வாடி வதங்கி இருக்கா. என்ன.....!! வித்யாவைவிட யாராவது அங்கேயே பெட்டரா கிடைச்சிட்டாங்களா?" என சொல்லி சிரித்தபடியே மொபைலை வைத்தாள்.

வித்யா," எய், மது உனக்கு ரொம்ப கொழுப்புடி" என சொல்லி மதுவின் பின்னலை பிடித்து இழுத்தாள்.

வித்யா பேசிவிட்டு வந்த பின் குழந்தைகள் அவளிடம் சாரி கேட்க வித்யாவும் குழந்தைகளிடம் சாரி கேட்டாள். மதுவிடம் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த தீபக் மதுவின் காதில் ஏதோ ரகசியம் சொல்லிவிட்டு சிரிக்க, மது சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் தீபக்கின் கையில் லேசாக குத்திவிட்டு உடன் சேர்ந்து சிரித்தான்.

பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த்தின் காது வழியாக புகை வராதது தான் மிச்சம். இனியும் தன்னால் அவன் யார் என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. ஒரே வழி நானே நேரில் சென்று மதுவிடம் பேசவேண்டியது தான் என எண்ணிக்கொண்டே எழுந்து மதுவை நோக்கி சென்றான்

சித்தார்த்,"ஹாய் மது" என்றான்.

தீபக்குடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மது தன்னை யார் அழைத்தது என திரும்பி பார்த்தான். தீபக், யாரிது புதியவன்? இதுவரை இவனை பார்த்ததில்லையே ஆறு அடி உயரத்தில் களையாக கூர்மையான கண்களுடன் பச்சையும் வெள்ளையும் கலந்த நிறத்தில் டி-ஷர்ட்டில் முழங்கைவரை கையை ஏற்றிவிட்டிருந்தான். பார்த்தவுடன் மற்றவரை கவரக்கூடிய வகையில் இருந்தான். தீபக்கின் அந்த சில நொடி பார்வையிலேயே சித்தார்த்தின் மீது அவனுக்கு நல்ல எண்ணத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

மதுவிற்கு சித்தார்த்தை முழுக்கை சட்டையும் டையுமாக பார்த்தவளால் சாதாரண டி-ஷர்ட்டில் பார்த்தவுடன் புரிந்துகொள்ள நேரம் பிடித்தது. ஒரு கையை பான்ட் பக்கெட்டில் விட்டுக்கொண்டு மற்றொரு கையால் தன் தலையை கோதிக்கொண்டே மதுவை பார்த்து சிரித்தான். சித்தார்த்தை பார்த்த மது தன்னையும் அறியாமல் எழுந்து நின்றாள்.

தீபக் தான் முதலில் பேசினான்."ஹலோ நான் தீபக்."என எழுந்து சித்தார்த்துடன் கை குலுக்கினான்.

சித்தார்த், "ஹலோ, நான் சித்தார்த். மதுவோட புது எம்.டி." என்றான்.

தீபக், "ஹோ!! சார் நீங்க தானா அது. நானே உங்களை பார்க்கணும்னு நினைச்சிட்டு இருந்தேன். இப்போ நீங்களே வந்து அறிமுகமாகிட்டீங்க." என்றான் புன்னகையுடன்.

மது தீபக்கையும் சித்தார்த்தையும் பார்த்தான்.

தீபக், "ஹேய்! மது என்ன? உங்க எம்.டி யை நீ உட்கார கூட சொல்லவில்லை" என ஆச்சரியமாக சொன்னான்.

மது, "உட்காருங்க சித்தார்த்" என தட்டு தடுமாறி சொன்னான்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே அமர்ந்தான். மது தான் ஒன்றும் புரியாமல் அமர்ந்திருந்தான். மதுவின் இந்த தடுமாற்றம் தீபக்கிற்கு புதிதாக தெரிந்தது. புதியவர்களுடனும் சரளமாக பழகும் மது இப்படி தடுமாற என்ன காரணம்? என எண்ணிக்கொண்டே மதுவை பார்த்தான்.

சித்தார்த், "மதுவே என்னை அறிமுகபடுத்துவாங்கன்னு நினைத்தேன். என சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்த்தான்

மது, "இல்லை சித்தார்த் நான் உங்களை இங்கே எதிர்பார்க்கவில்லை. அதான்" என்றான். தீபக்கிடம் திரும்பி அத்தான் நாம கிளம்பலாமா?" என்றான்.

தீபக், "இரு மது எனக்கு புது ஃபிரண்ட் கிடைச்சிருக்கார். அதை கொண்டாடவேண்டாமா? நான் போய் ஐஸ்கிரீம் வாங்கிவருகிறேன்" என எழுந்தான்.

சித்தார்த், "அப்போ இன்னொரு ஐஸ்கிரீம் சேர்த்து வாங்கிட்டு வாங்க ஜீவாவும் வந்திருக்கான்" என்றான்.

மது, "ஜீவாவும் வந்திருக்காரா? எங்கே காணோம்?" என்றான்.

சித்தார்த் உள்ளுக்குள் கடுப்பானான். வந்தவனை வாடாணு சொல்ல முடியலை. இன்னும் வராத ஜீவாவை தேடறா என எண்ணிக்கொண்டான்.

அதே நேரம் ஜீவா சித்தார்த்தை தேடி வர. சித்தார்த் ஜீவாவை அழைத்தான். அங்கே வந்த ஜீவா மதுவும், தீபக்கையும் பார்த்துவிட்டு பேசினான். தீபக் வித்யாவை சித்தார்த், ஜீவா இருவருக்கும் அறிமுகபடுத்தினான்.

தீபக், "வாங்க ஜீவா நாம ரெண்டு பெரும் போய் ஐஸ்கிரீம் வாங்கிவரலாம் உங்களுக்கு என்ன ஃப்ளேவர் வேணும் சித்தார்த்" என்று கேட்டான்.

சித்தார்த், "எனக்கு பளக்கரண்ட்" என சொல்லவும்.

தீபக், "அட மதுக்கு கூட அந்த ஃப்ளேவர் தான் பிடிக்கும்" என சொல்லிவிட்டு ஜீவாவையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

மதுவிற்கு தீபக்கை குனியவைத்து குத்தலாம் போல தோன்றியது. ஜீவா இருந்தாலாவது பொதுவாக ஏதாவது பேசலாம். இவனிடம் என்ன பேசுவது எப்போ பாரு உருன்னு இருப்பான். என எண்ணிக்கொண்டு விரல்களில் சொடுக்கெடுத்து கொண்டிருந்தான்.

அதை பார்த்த சித்தார்த், "ஹலோ, மேடம் அட்லீஸ்ட் இந்த அசைன்மென்ட் முடியும் வரைக்காவது அந்த விரல் நல்லா இருக்கட்டுமே. எதுக்கு வெண்டைக்காயை போட்டு உடைக்கிறா மாதிரி இப்படி உடைக்கிறீங்க" என்றான்.

சித்தார்த்தின் பேச்சை கேட்ட மது திகைக்க. வித்யா வாயை மூடிக்கொண்டு சிரித்தான்.

சித்தார்த், "என்ன வித்யா மேடம். நல்லா வாய் விட்டு சிரிக்கவேண்டியது தானே" என்றான்.

வித்யா," ஏய் மது, எங்க எல்லோரையும் எப்படி வார்த்தைக்கு வார்த்தை கிண்டல் பண்ணுவே. இப்போ பாரு உன் வாயை அடைக்கவும் ஒரு ஆள் வந்தாச்சு" என சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள்.

மது லேசாக புன்னகைத்துவிட்டு, சித்தார்த் அறியாமல் வித்யாவை பார்த்து முறைத்தான். அதை தன் ஓரக்கண்ணால் கண்டுகொண்ட சித்தார்த் புன்னகைத்துகொண்டான்.

தீபக்கும், ஜீவாவும் ஐஸ்கிரீமோடு வந்தனர். அனைவரும் சாப்பிட ஆரம்பிக்க மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து குழந்தைகளும் தங்கள் இரண்டாவது ரவுண்டு ஐஸ்கிரீமை சுவைத்து கொண்டிருந்தனர். மது குழந்தைகளுடன் பேசிக்கொண்டே ஐஸ்கிரீமை சுவைத்து கொண்டிருந்தான். மறந்தும் சித்தார்த் இருந்த பக்கம் திரும்பவில்லை.

சித்தார்த்," ஏன் தீபக், மது எப்போதும் இப்படி தான் பேசாமல் இருப்பாங்களா?" என்றான்.

ஜீவா," உன்னை பார்த்தால் பயமாக இருக்கோ என்னவோ? " என்றான்.

தீபக்," ரொம்ப சரியா சொல்லிட்டங்க ஜீவா. சித்தார்த் வந்த முதல் நாள் மது வீட்டில் எல்லோரிடமும் சித்தார்த்தை பற்றி புகழ்ந்து தள்ளிவிட்டான். அப்போதே சொன்னான் அவரை பார்த்தால் பயமாக இருக்கிறது என்று" என சொல்லிவிட்டு சிரித்தான்.

மதுவிற்கு எப்போது இந்த இடத்தைவிட்டு போவோம் என ஆகிவிட்டது. புதுசா இன்னைக்கு தானே பார்க்கிறான் அதற்குள் இந்த கதையை அவனிடம் சொல்லவேண்டுமா? என மனதிற்குள் திட்டிகொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த்,"என்ன மது என்னை பற்றி அப்படி என்ன புகழ்ந்தீங்க?" என்றான்.

மது," ஒண்ணுமில்லை சித்தார்த், நீங்க ரொம்ப ப்ரில்லியன்ட் என்று சொன்னேன்" என்றான்.

குழந்தைகள், "மது ஆன்ட்டி வீட்டுக்கு போகலாமா? என கேட்க அது தான் சமயம் என்று மதுவும் "அத்தான் நாங்க கிளம்புகிறோம் நேரமாகுது" என சொல்ல

அதே நேரம் தீபக்கின் மொபைல் ஒலித்தது. டிஸ்பிலேவில் வந்த என்னை பார்த்த தீபக் நிமிர்ந்து மதுவை பார்த்தான். மதுவும் அவனையே பார்க்கவும் அந்த அழைப்பை துண்டித்தான்.

தீபக்," சரி மது, நீயும் , வித்யாவும் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்புங்கள். நான் கொஞ்சம் நேரம் பேசிவிட்டு வருகிறேன் என்று சொன்னான்.

மது,வித்யா, குழந்தைகள் அனைவரும் சித்தார்த், ஜீவா இருவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

மது கிளம்பிய சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் தீபக்கின் மொபைல் ஒலித்தது. சித்தார்த், ஜீவா இருவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு இரண்டடி தள்ளிவந்து பேச ஆரம்பித்தான்.

தீபக்," சொல்லு சுரேஷ், எப்படி இருக்கே? ரமேஷ், அம்மா, தீபா எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க?" என்றான்.

அவ்வளவு நேரம் சுரேஷ் என்று யாரோ தீபக்கின் நண்பன் என எண்ணி இருந்த சித்தார்த்தும், ஜீவாவும் ரமேஷ், தீபா என்ற பெயரில் அதே சுரேஷ் தான் என உணர்ந்தனர். இனி சுரேஷை கண்டுபிடிப்பது சுலபம் என இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துகொண்டனர்.

சுரேஷ்," நான் நல்லா இருக்கேன் தீபக். மது எப்படி இருக்கா? என்றான்.

தீபக்,"ஹம்ம்... நல்லா இருக்கா.இப்போ தான் இங்கே இருந்து கிளம்பினா. அதான் போனை கட் பண்ணினேன்" என்றான்.

சுரேஷ்," நினைச்சேன் தீபக், அதான் கொஞ்சம் நேரம் கழித்து போன் செய்கிறேன். இன்னும் மதுக்கு என் மேல் இருந்த கோபம் போகலையே தீபக்" என்றான் வருத்தத்துடன்.

தீபக், "கவலைப்படாதேடா, நீ தான் இன்னும் கொஞ்சம் நாளில் வரப்போறியே வந்து நேர்ல பேசு. நிச்சயமா பேசுவா" என்றான்.

சுரேஷ், "கீதா எப்படி இருக்கா?" என்றான்.

தீபக், "கீதா, நல்லாத்தான் இருக்கா. இன்னைக்கு ஆபிஸ்ல கீதாவுக்கும், மதுவுக்கும் உன்னை வைத்து ஒரு சின்ன வாக்குவாதம். அதில் மது கொஞ்சம் மூடாவுடன்னு கீதா போன் பண்ணினா. அதான் மது எப்படி இருக்கான்னு பார்க்கலாமனு அவனை தேடி இங்கே வந்தேன் ஒன்னும் பிரச்சனை இல்லை" என்றான்.

மேலும் சற்று நேரம் பேசிவிட்டு வந்தான்.

தீபக், "ரெண்டு பேருக்கும் சாரி, என் ஃப்ரெண்ட் அதான் பேசிட்டு வந்தேன் என்றான்.

ஜீவா, "தீபக் நான் கேட்கிறேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க? இந்த சுரேஷ், சந்தோமல் இருந்த ரமேஷோட தம்பிதானே?" என்றான்.

தீபக் ஆச்சர்யத்துடன், "அமாம், அவன்தான். உங்களுக்கு அவனை தெரியுமா?" என்றான்.

ஜீவா, தங்களுடைய நட்பு முதல் சுரேஷின் தற்கொலை வரை அனைத்தையும் சொன்னான். சித்தார்த் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

ஜீவா, "தீபக் சுரேஷ் லவ் பண்ண அந்த பொண்ணு யாரு? என்றான்.

தீபக், "உங்களுக்கு எங்களை விட சுரேஷ் குடும்பத்துடன் நல்ல பழக்கம் இருப்பதால் சொல்கிறேன். அந்த பொண்ணு வேறு யாரும் இல்லை உங்க ஆபிஸ்ல வேலை செய்யும் கீதா தான்" என்றான்.

ஜீவாவிற்கு இந்த பதில் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் சித்தார்த் இதை ஓரளவு எதிர்பார்த்திருந்ததால் அந்த அளவுக்கு பெரிதாக தெரியவில்லை.

சித்தார்த், "அப்படி அவங்க ரெண்டு பேரும் பிரிய என்ன காரணம்?" என்றான்.

தீபக், "சாரி சித்தார்த், சுரேஷ், கீதா ரெண்டு பேருக்கும் என்ன பிரச்சனைன்னு மதுவுக்கு மட்டும் தான் தெரியும். ஏதோ பிரச்சனைனு மட்டும் தான் எங்களுக்கு தெரியும்" என்றான்.

சித்தார்த் ஆச்சர்யத்துடன், "என்ன தீபக், மது உங்களிடம் கூடவா சொல்லவில்லை?" என்று கேட்டான்.

தீபக் சிரித்துக்கொண்டே, "அது தான் சித்தார்த் மது. அவனை நம்பி யாராவது ஏதாவது சொன்னால் கடைசிவரை அந்த விஷயத்தை பற்றி யாரிடமும் சொல்ல மாட்டான். அதனால் தான் சுரேஷ் மதுவிடம் முதன் முதலில் தன் காதலை பற்றி சொன்னான். எனக்கே கூட தன் காதலை பற்றி சுரேஷ் தான் சொன்னான். அவளுக்கு சுரேஷ் மீது கொஞ்சம் கோபம். தான் அவ்வளவு சொல்லியும் சுரேஷ் தற்கொலை முயற்சி செய்தது அவளுக்கு சற்று அதிர்ச்சி தான். அன்னைக்கு அவனை ஹாஸ்பிட்டலில் பார்த்துவிட்டு வந்த பின் அவன் உடல்நிலை சற்று குணமடையும் வரை அவனை பார்த்து பேசிவிட்டு வருவான். அவன் லண்டன் போகும்போது ஏர்போர்ட் போய் வழியனுப்பும் போது இனி தன்னை சந்திக்கவோ, பேசுவோ முயற்சி செய்யாதே என சொல்லிவிட்டு திரும்பிப்பார்க்காமல் வந்துவிட்டான். கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலாக சுரேஷோடன் பேசவில்லை. நான் அவனுடன் பேசுவதே மதுவுக்கு தெரியாது. நீங்கள் இருவரும் ரமேஷின் பிரெண்ட்ஸ்னு தயவு செய்து அவளிடம் சொல்லாதீர்கள்" என்றான்.

ஏதோ, நமக்கு சாதகமாகத்தான் சொல்ல போகிறான் என்ற எதிர்பார்பில் இருந்த சித்தார்த் அதுவரை இழுத்து பிடித்து வைத்திருந்த மூச்சை 'அப்பாடா' என்று வெளியேற்றினான். இத்தனை நாளும்தான் மனதை ஒரு ஓரமாய் புழு போல் அரித்துக்கொண்டே இருந்த இருந்த வேதனை சட்டென்று மறைந்து மனம் இலவம்பஞ்சு போல் லேசானது. அவ்வளவு நேரமும் தன் நெஞ்சில் இருந்த பாரம் முழுவதையும் இறக்கி வைத்தது போல இருந்தது சித்தார்த்திற்கு.

மனதை யாரோ மயிலிறகால் வருடுவது போலவும், ஒரு நூறு வயலின் ஒன்றாக சேர்ந்து இசைத்து ஒலியெழுப்பியது போலவும், இன்னும் உலகத்தில் எத்தனை இன்பங்கள் உண்டோ அத்தனையும் ஒரே நேரத்தில் அடைந்தது போலவும் உணர்ந்தான். உடனே எங்காவது யாரும் இல்லாத இடத்துக்கு போய் தன் உணர்ச்சிகள் எல்லவற்றையும் உரக்க கத்தவேண்டும் போல் தோன்றியது.

சட்டென்று கண்களை இறுகமுடிக்கொள்ள அவன் கண்முன் வானவில் வண்ணம் தோன்றியது, அந்த ஒரே கணத்தில், ஏறக்குறைய ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன் தொலைந்து போன சித்தார்த் மீண்டு வந்தான். ஆனாலும் தான் மதுவை இத்தனை ஆண்டுகள் தவறாக புரிந்து கொண்டிருந்தேனே என தன்னையே நொந்துகொண்டான். அதிலும் ஒரு சந்தோசம் இனி மது தனக்கு தான் என்ற எண்ணமே அவனுக்கு தித்தித்தது

அவனை பொறுத்தவரை சுரேஷின் விஷயம் மட்டுமே அவனுக்கு தடையாக இருந்தது. இன்னும் கூட தீபக் தனக்கு போட்டியாய் வருவானோ? என்ற பயம் இருந்தாலும் இனி எப்படியும் மது தனக்குதான் என்ற உறுதி தோன்றியது. இனி கூடிய விரைவில் மதுவிடம் தன் காதலை சொல்லிவிடவேண்டும் என தீவிரமாக இருந்தான். முதலில் அவளுடன் நன்றாக பழக வேண்டும். அவளும் தன்னுடன் நன்கு பழகிய பிறகே தன் காதலை வெளிப்படுத்தவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே கனவில் மிதந்துகொண்டிருந்தான்.

சட்டென்று பிரகாசமடைந்த சித்தார்த்தின் முகத்தை ஜீவாவும், தீபக்கும் வியப்புடன் பார்த்தனர். சுயநினைவுக்கு வந்த சித்தார்த் வியப்புடன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த, ஜீவாவையும், தீபக்கையும் நோக்கி புன்னகை புரிந்த சித்தார்த், தன் கையிலிருந்த கடிகாரத்தை பார்த்தான். எனக்கு அவசரமா ஒரு வேலை இப்போது தான் ஞாபகம் வந்தது. நான் வீட்டுக்கு கிளம்புகிறேன் என்று சொல்லி பதிலுக்கு கூட காத்திருக்காமல் கிளம்பினான்

தன்னை வரும் போது கூட்டி வந்ததையே மறந்து விட்டு மந்திரித்து விட்ட கோழி போல போகும் சித்தார்த்தை அதிசயமாக பார்த்தான் ஜீவா. தன்னை வீட்டில் விடும் படி தீபக்கிடம் சொன்னான். தீபக்கும் ஜீவாவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். வழியெல்லாம் சித்தார்த்தின் திடீர் மாற்றத்திற்கு என்ன காரணம். ஒருவேளை ரமேஷ் பற்றி தெரிந்து கொண்டதினாலா? என யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

வீட்டிற்கு வந்த சித்தார்த் நேராக தன் அறைக்கு சென்று கதவை மூடினான். அவ்வளவு நேரமும் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கி வைத்திருந்ததை வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்தான். கட்டிலின் மீது ஏறி குதித்தான். கட்டில் மீது புரண்டான். மது மை லவ் என கத்தினான். இன்னும் பல விதத்தில் தன் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினான்.

ஓடிசென்று தன் டைரியில் இருந்த மதுவின் புகைபடத்தை எடுத்து பார்த்தான். "மது சாரிடா, ரொம்ப சாரி. ஒரு சாரியால் என்னுடைய தவறை சரிசெய்யமுடியாது. நிச்சயமாக என்றாவது ஒரு நாள் உன்னிடம் நிச்சயமாக உன்னிடம் இந்த தவறுக்காக மன்னிப்பு கேட்பேன். ஆனால் இப்போது இல்லை. அதற்கான நேரம் வரும் போது நிச்சயம் கேட்பேன்." என சொல்லிக்கொண்டான்.

முதலில் இந்த விஷயத்தை சுபாவிடம் சொல்லவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே தன் அக்காவிற்கு போன் செய்தான். போனை எடுத்த சுபா சித்தார்த்தின் குதூகலமான குரலை கேட்டு திகைத்தாள். என்ன என்று விசாரித்தவளிடம் சித்தார்த் மதுவை தன் அலுவலகத்தில் சந்தித்து முதல் தீபக் சொன்ன விஷயங்களையும் சொல்லி முடித்தான்.

சுபா, எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு சித்தார்த்திற்கு ஒரு அர்ச்சனை நடத்தினாள். இவ்வளவு காலமும் நீயும் கஷ்டப்பட்டு அடுத்தவர்களையும் வேதனை படுத்திட்டியே என்றாள். சித்தார்த் எல்லாவற்றையும் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டுக்கொண்டான்.

சுபா, "போதும் சித்தார்த். நீ முதலில் இந்த விஷயத்தை வீட்டில் சொல்லி கல்யாணத்தை முடிக்கும் வேலையை பார். இனியும் காலத்தை தாழ்த்தி வேறு ஏதாவது பிரச்சனையை இழுத்துவிடாதே" என்றாள்.

சித்தார்த், "சொல்றேன் சுபா. கூடிய சீக்கிரம் சொல்லிவிடுகிறேன்" என புன்னகையுடன் சொன்னான்.

சுபா, "சரி, ஆனால் ரொம்ப காலம் தாழ்த்தாதே" என எச்சரித்துவிட்டு போனை வைத்தாள்.

சித்தார்த் மதுவின் போட்டோவை பார்த்துக்கொண்டே படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

மது போடோவின் வழியாக சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

@@@@@ஹே அழகிய தீயே என்னை வாட்டுகிறாயே
ஒரு ஹைக்கூ கவிதை விழிகளில் நீ பாட பாட
ஒரு ஹைபெர்ட்டென்ஷன் தலைக்கேறுதே
நானும் வாட

பாவைகள் உனக்கொரு அலர்ஜியடா
அவளை பார்த்ததும் உனக்குள்ளே எனர்ஜியடா
என்னை ஏதோ செய்துவிட்டாய்@@@@@

*****

அத்தியாயம் -12

நீண்ட நாட்களுக்கு பிறகு நல்லபடியாக இரவில் தூங்கி அதிகாலையிலேயே எழுந்த சித்தார்த்துக்கு தன்னை சுற்றி இருந்த உலகமே அன்று மிக அழகாக தோன்றியது. தோட்டத்தில் இருந்து வந்த மலர்களின் நறுமணத்தை இழுத்து ஆழமாக நெஞ்சில் நிறைத்துக்கொண்டான். இத்தனை நாளாக இதை நான் உணரவில்லையே? மனநிலைக்கும் சுற்றுப்புற சூழ்நிலைக்கும் எவ்வளவு சம்மந்தம் இருக்கிறது? என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே சற்று நேரம் தோட்டத்தில் உலவிக்கொண்டிருந்தான். எந்த மனநிலையில் இருந்தாலும் தவறாமல் செய்கிற உடற்பயிற்சிகூட இன்று தவற விட்டிருந்தான்

இன்றுதான் தன் மனக்குறை எல்லாம் தீர்ந்து முதன்முதலில் மதுவை பார்க்கபோகிறோம் என்று நினைக்கும் போதே சந்தோஷமாக இருந்தது. தூசு படிந்த கண்ணாடிபோல் இருந்த தன்னுடைய மனநிலை, இப்படி வானவில் வண்ணத்துக்கு மாறி விட்டதே?? என்ன மாயம் இது.....!!!!அதன் இடையே மதுவின் உருவமும் பளிச்சிடுகிறதே என எண்ணிக்கொண்டே குளித்துவிட்டு வந்தவன் தன் வார்ட்ரோபை திறந்து வைத்துக்கொண்டு நின்றான். வழக்கத்துக்கு மாறாக அணிந்து கொள்ள வேண்டிய உடையை தேர்ந்தெடுப்பதில் கூட அவனுக்கு குழப்பம், டீனேஜ் பையன் போல தன் நிலை குறித்து அவனுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

ஒருவழியாக ஹாப்-ஓயிட் கலர் சட்டையும் நேவிபுளூ பாண்ட்டும் அதற்கு தோதான டையும் அணிந்துகொண்டு கோட்டை எடுத்து தோளில் போட்டுக்கொண்டு மீண்டும் ஒரு முறை தன் உருவத்தை கண்ணாடியில் சரிபார்த்துக்கொண்டு "ஒரு ஊரில் அழகே உருவாய் ஒருத்தி இருந்தாளே" என பாடலை விசில் அடித்துக்கொண்டே இரண்டிரண்டு படிகளாக தாவி இறங்கி ஹாலுக்கு வந்த சித்தார்த்தை ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்த அஷ்வந்தும் ,நேத்ராவும் வியப்புடன் பார்த்தனர்

அஷ்வந்த்," என்ன அண்ணா இன்னைக்கு ஆபிஸ் போறியா? இல்லை ஏதாவது கல்யாணத்துக்கு போறியா? இன்னைக்கு அலங்காரம் எல்லாம் ரொம்ப அமார்க்களமாக இருக்கே?" என்றான்.

சித்தார்த்," ஹம்ம்....எனக்கு பொண்ணு பார்க்க போறேன். நீ தானே என் ரூட்ட க்ளியர் பண்ணுன்னு சொல்லுவ அதான்" என சொல்லிக்கொண்டே தன் தோளில் இருந்த கோட்டை எடுத்து சேரின் மீது போட்டான்

நேத்ரா," அண்ணா உண்மைய சொல்லு இன்னைக்கு என்ன ஸ்பெஷல்?" என்றாள்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே சமையலறையை நோக்கி சென்றான். அஷ்வந்த் யோசனையுடன் சித்தார்த்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அண்ணா என்ன இன்னைக்கு இவ்வளவு சந்தோஷம்? எப்போதுமே நாங்க ஏதாவது சொன்னாலும் சிரித்தே மழுப்புவே....! ஆனால் இன்னைக்கு திரும்ப எங்களுக்கு பதில் சொல்ற பழைய சித்தார்த் வெளியே வர ஆரம்பிச்சாச்சு. உன்னோட குட்டு வெளியே வரும் நாள் ரொம்ப தூரத்தில் இல்லைன்னு நினைக்கிறேன் என எண்ணிக்கொண்டே சித்தார்த்தின் நடவடிக்கைகளை கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சமையலறையுள்ளே நுழைந்த சித்தார்த், பாத்திரங்களை அடுக்கிக்கொண்டிருந்த தேவகியை தூக்கி இரண்டு சுற்று சுற்றி இறக்கினான். திடீரென தன்னை பின்னாலிருந்து தூக்கி சுற்றியது அஷ்வந்த்

தான் என எண்ணிக்கொண்டே “என்னடா அஷ்வந்த், என்ன விளையாட்டு இது?” என சொல்லிக்கொண்டே திரும்பிய தேவகி அங்கே சிரித்துக்கொண்டே நின்றிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்து ஆச்சர்யம் அடைந்தார்.

சித்தார்த் இப்படி சந்தோஷமாக சிரித்து இவ்வளவு மலர்ச்சியோடு பார்த்து எவ்வளவு நாள் ஆகிறது என எண்ணிக்கொண்டே, “என்னடா சித்தார்த்? இப்படி வயசான காலத்திலே தூக்கி சுத்தினா என் கதி என்ன ஆவது?” என்றார்.

சித்தார்த், “என்னம்மா, இப்படி சொல்றீங்க உங்கள் சுத்தி நாங்க இத்தனை பேரு இருக்கோம் அப்படி ஏதாவது ஆக விட்டுடுவோமா? அதுமட்டுமில்லாமல் இன்னும் மூணு கல்யாணம் நடத்தணும், பேரன் பேத்திகளை பார்க்கணும்னு சொல்வீங்களே அதெல்லாம் மறந்துடங்களா?” என்றான்.

தேவகி மட்டுமில்லை சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மீரா, சித்தார்த்தை தொடர்ந்து வந்த அஷ்வந்த், கூட சித்தார்த்தின் பதிலால் இன்ப அதிர்ச்சி அடைந்தனர். ஆனால் இது எதையும் கவனிக்காதது போல சித்தார்த் மீராவின் அருகில் சென்றான்.

சித்தார்த், “என்ன சமையலோ? அண்ணி இன்னைக்கு என்ன சமையலோ?” என பாட.

மீரா, “இட்லி, பொங்கல், சாம்பார், சட்னி இருக்கு ” என்றாள்.

சித்தார்த், “அண்ணி சமையல் தின்று தின்று மரத்துபோனதே நாக்கு மரத்துபோனதே” என பாட.

அடுத்த வரியை அஷ்வந்த் தொடர்ந்து “அடுத்த அண்ணி சமையல் ருசிக்க ஆசை வந்ததே என பாடவும்.

மீரா, அஷ்வந்த், சித்தார்த் இருவரையும் முறைக்க அங்கே சிரிப்பை பரவியது.

சித்தார்த், “என்னபா இது? தினமும் இட்லி, பொங்கல், பூரியை விட்டா வேற ஏதும் சமைக்க தெரியாதா? ” என்றான்.

மீரா, “அதுக்காக உங்களுக்கு தினமும் கல்யாண சமையலா சமைக்க முடியும்? ” என்றாள்.

அஷ்வந்த், “இந்த வீட்டுக்கு சமைப்பதும், கல்யாண வீட்டுக்கு சமைப்பதும் ஒன்று தான்” என சொல்லி சிரித்தான்

மீரா, “முதலில் உங்க சின்ன அண்ணனுக்கு கல்யாணம் பண்ணுங்க அப்புறம் உங்க சின்ன அண்ணிகிட்ட சொல்லி விதம் விதமா சமைத்து தர சொல்லி சாப்பிடுங்க எனக்கு இப்போ கோவிலுக்கு கிளம்பணும் மணி ஆகுது” என சொல்லிக்கொண்டே அனைவருக்கும் டிபனை கொண்டு வந்து டைனிங் டேபிள் மேல் வைத்தாள்.

சித்தார்த், “பாவம் அண்ணி தனியா நம்மகிட்ட மாட்டிகிட்டு கஷ்டப்படுறாங்க. அதனால் சீக்கிரமே அண்ணி சொன்னாமாதிரி உனக்கு அடுத்த அண்ணி வர ஏற்பாடு பண்ணிடலாம்” என அஷ்வந்தை பார்த்து சொல்லிவிட்டு சிரித்தான்.

அஷ்வந்த் அர்த்தம் பொதிந்த பார்வையுடன் சித்தார்த்தை பார்த்துகொண்டிருந்தான். இன்னைக்கு பார்த்து அண்ணனும், அப்பாவும் இருந்தால் நேரா பிடிச்சவச்சு என்ன விஷயம்னு கேட்கலாம்? நம்மகிட்ட நழுவி ஓடுவார். சரி கூடிய சீக்கிரம் விஷயம் வரத்தானே போகுது அப்போ பார்க்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டே சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்தான்.

தேவகி, “சித்தார்த், என்னையும், மீராவையும் கோவிலுக்கு கூட்டிட்டு போயேன்” என்றார்.

சித்தார்த், “அம்மா, ரொம்ப சாரி. இன்னைக்கு என்னால் உங்களை கோவிலுக்கு கூட்டிட்டு போக முடியாது. முக்கியமான ஒருத்தரை பார்க்கணும் அதனால் நான் கிளம்பறேன். நீங்க இன்னைக்கு அஷ்வந்த் கூட போயிட்டு வந்திடுங்க” என சொல்லிக்கொண்டே தன் கோட்டையும், ப்ரிஃப்கேசையும் எடுத்துக்கொண்டு நடையில் ஒரு துள்ளலுடன் அலுவலகத்துக்கு கிளம்பினான்.

சித்தார்த்தின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் வீட்டிலிருந்த அனைவரையும் ஆச்சரியப்பட வைத்தது. தேவகியின் மனதில் கூடிய விரைவில் தன் மகன் திருமணத்திற்கு சம்மதித்துவிடுவான் என்னும் நம்பிக்கையை சித்தார்த்தின் பேச்சின் மூலம் உணர்ந்துகொண்டார். அன்று என்னவோ மனமே நிறைந்து இருந்தது போல தோன்ற மகிழ்ச்சியுடன் மீராவையும் அழைத்துக்கொண்டு கோவிலுக்கு கிளம்பினார்

வழக்கத்தை விட சீக்கிரமாகவே சித்தார்த் ஆபீஸை அடைந்த போது, இன்னும் யாரும் வந்து சேர்ந்திருக்கவில்லை

தன்னுடைய அறையை அடைந்த சித்தார்த், காரணம் இல்லாமல் மேசையில் இருந்த பொருட்களை இடம் மாற்றி வைத்தான். ரூமை சிறிது நேரம் சுற்றிவந்தான் . யுகங்களாக தோன்றிய சிறிது நேரத்துக்கு பிறகு கடிகாரத்தை பார்த்த சித்தார்த்துக்கு 5 நிமிடங்களே ஆகியிருப்பது புரிய வந்தது. நிமிஷங்களை நெட்டித்தள்ளிய சித்தார்த், மது வரக்கூடிய நேரத்தை கணக்கிட்டு, கூடுதலாய் ஒரு 5 நிமிடம் கழித்து அவளை பார்க்க கிளம்பினான்

அறையை விட்டு கிளம்பும்போதே ஆழ்ந்த மூச்சை எடுத்து தன்னை நிதானப்படுத்திகொண்ட சித்தார்த், "ஈஸி பாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டான், அவனுடைய படிப்பும், அத்தனை வருட வேலை அனுபவம் அதுக்கு கை கொடுத்தது.

அதே நேரத்தில், கீதாவின் அருகே வந்த சிவா, "கீதா நான் சொன்னதை நியாயம் வைத்துக்கொள். இன்னைக்கு, சித்தார்த், வரும்போது நன்றாக கவனித்துப்பார், உனக்கே விஷயம் தெரியும்" என்றான், கீதாவும் 'சரி என்பதுபோல தலையை அசைத்தான்.

சற்று நேரத்தில் சிவா, கீதா எதிர்பார்த்தது போலவே சித்தார்த் தன் மொபைலில் யாருடனோ பேசுவதுபோல பேசிக்கொண்டே அறையிலிருந்து வெளியில் வந்தான். வந்தவன் நேராக மதுவின் கேபின் அருகில் வந்து நின்று மதுவை தன் கண்களும் நெஞ்சும் நிறையும் அளவுக்கு பார்வையால் நிறைத்துக்கொண்டான்.

அன்று மதுவும் ஹாப்-ஓயிட் கலர் புடவையில் வந்திருந்தான். அதை கண்டவனுக்கு 'ஹாய் ஹனி நீயும் நானும் இன்று ஒரே கலர் டிரஸ் போட்டிருக்கோம் இதுவே நம்ம ரெண்டு பேரோட மனமும் ஒரே மாதிரி யோசிப்பதை புரிய வைக்குதே' என எண்ணிக்கொண்டே சற்று நேரத்தில் வரப்போகும் விபரீதத்தை உணராமல் புன்னகைத்துக்கொண்டான்.

மதுவை நேரில் பார்த்தபோது, அவளுடைய அந்த தோற்றத்தை அப்படியே மனதில் பதிய வைத்துக்கொள்ள முடிவு செய்து, ஆழமாக அவன் பார்த்த பார்வையை, பார்த்த சிவா, கீதாவை நோக்கி 'நான் என்ன சொன்னேன்' என்பது போல ஒரு புருவத்தை உயர்த்தினான்

உடனே கீதா மதுவை திரும்பிப் பார்த்தபோது மது இதுவரை நடந்த எதையுமே உணராமல் சுருமமே கண்ணாக தன் வேலையில் மூழ்கி இருந்தான். சில நொடிகளே நடந்த இந்த நாடகத்தை, சிவா, கீதா தவிர யாரும் கவனிக்கவில்லை.

கண்களை மூடி மதுவை கண்ட அந்த மணித்துளியை பொக்கிஷமாக தன் மனதில் பதிய வைத்த சித்தார்த் தன் அறைக்கு வந்ததும் மதுவையே நினைத்துக்கொண்டு புன்னகையுடன் சேரில் அமர்ந்து கனவுலகில் சஞ்ஜரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தன்னை யாரோ உற்று பார்ப்பது போல தோன்ற கண்களை திறந்து பார்த்தவன் எதிரில் ஜீவா இருக்கையையும் மார்புக்கு குறுக்காக கட்டிக்கொண்டு தன்னையே ஆராய்சி பார்வையுடன் பார்ப்பதை கவனித்துவிட்டு சேரிலிருந்து எழுந்தான். அப்போது தான் நேற்று அவனை தனியாக விட்டுவிட்டு வந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

ஜீவா தன் மேல் கோபத்துடன் இருப்பான் இவனை இப்போ சமாளிக்கணுமே என எண்ணிக்கொண்டே "குட் மார்னிங் ஜீவா" என்றான்.

ஜீவா, " என்னடா குட் மார்னிங்? நேத்து என்னை அம்போன்னு நடுரோட்ல விட்டுட்டு வந்தியே அடீஸ்ட் வீட்டுக்கு போய் ஒரு ஃபோனாவது பண்ணியாடா? நீயெல்லாம் ஒரு பிரெண்டாடா? தீபக் இருந்ததால தப்பிச்சேன். இல்லைனா அந்த பதினோரு மணிக்கு எங்கே போய் வண்டி பிடிக்கறது" என்றான் கோபமாக.

ஜீவாவின் கோபத்தை கண்ட சித்தார்த்துக்கு சிரிப்புதான் வந்தது. " சாரிடா ஜீவா. ஒரு முக்கியமான வேலை ஞாபகம் வந்ததும் உன்னையே மறந்துவிட்டேன்" என்றான்

ஜீவா," அப்படி என்னடா உனக்கு வேலை. நான் கூட ரமேஷ், சுரேஷ் பற்றி தெரிந்ததால் தான் சந்தோஷத்தில் என்னை கூட மறந்துவிட்டு போய்விட்டாய் என நினைத்தேன்" என்றான்.

சித்தார்த்," சரிடா, இனி இதுபோல நடக்காது சரியா" என்றான்.

ஜீவா," யப்பா சாமி, இனி மேல் நான் உன்கூட தனியா வருவேன்னு நினைச்சியா.? அந்த தப்பை மட்டும் என் ஜென்மத்துக்கும் செய்யமாட்டேன்டா. அப்படியே உன் கூட எங்கேயாவது வரணும்தான் இருந்தாலும் நான் என் கார்ல உன்னை எத்திட்டு போவேனே தவிர உன் கார்ல நான் வரமாட்டேன். இனி உன்கூட தனியா வந்தால் என்னை ஏண்டானு கேளு" என்றான் எரிச்சலுடன்.

ஜீவாவின் பதிலை கேட்ட சித்தார்த் வாய்விட்டு சிரித்தான்.

ஜீவா," மகனே, சிரிக்கிறியா...!! உன் கல்யாணத்துக்கு பிறகு இதே மாதிரி உன் பொண்டாட்டியை மறந்து நடுரோடல் விட்டுட்டு போய்டாதே எல்லோரும் இந்த ஜீவா மாதிரி சும்மா இருக்கமாட்டாங்க. உன் பொண்டாட்டிகிட்ட அப்புறம் முதுகிலே டின்னு தான் கட்டிக்கணும் என்றான். ஆமாம் என்னடா இன்னைக்கு என்னமோ ரொம்ப வித்யாசம் தெரியுதே...!! எதாவது ஸ்பெஷலா...?" என சித்தார்த்தை பார்த்து கண்ணடித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

சித்தார்த்," நீ அண்ணிகிட்ட மட்டும் சொல்லுவாய் என்னிடம் மட்டும் என்னிடம் ஏதும் சொல்ல மாட்டாய் நான் மட்டும் உன்னிடம் சொல்லணுமா? முடியாது போடா" என்றான்.

ஜீவா," ஆஹா சித்தார்த் நான் விஷயத்தை ஓரளவுக்கு கண்டுபிடிச்சிட்டேன். நீ எதுவும் சொல்லவேண்டாம் நானே கண்டு பிடிக்கிறேன்" என்றான்.

சித்தார்த்தும் சிரித்துக்கொண்டே "சரிடா இன்னைக்கு யார் யார் எந்த டீம்ல எந்த அசைன்மெண்ட் பண்ணுதுன்னு முடிவு செய்துவிட்டாயா?" என்றான்.

ஜீவா," ஹம்ம்..... ஆச்சு, லன்ச் ப்ரேக்குக்கு கொஞ்சம் முன்னால் கூப்பிட்டு சொல்லிடலாம். இப்போ போய் வேலையே பார்ப்போம்" என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்

நேரம் மெதுவாக நகர, உணவு இடைவேளைக்கு 1/2 மணி நேரம் முன்பாக, ப்யூன், 'உங்கள் நால்வரையும் சித்தார்த் சார், சாப்பிட போகும்முன் வந்து பார்க்கச் சொன்னார்' என்று கூறினான்.

நால்வரும் சித்தார்த்தை அவன் அறையில் சென்று பார்க்க, அவன் அனைவரையும் அமர சொல்லி விட்டு, "கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க , ஜீவா வந்துவிட்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே, ஜீவாவும் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அங்கே டேபிளை சுற்றி போட்டிருந்த சேரில் அமர மது சித்தார்த் அருகில் இருந்த சேரில் அமர்ந்தான்.

சித்தார்த் மனதிற்குள் மது நீ என் அருகில் உரிமையுடன் அமரும் நாளுக்காக காத்திருக்கிறேன் என எண்ணிக்கொண்டே மதுவை பார்த்து புன்னகைத்தான். சித்தார்த்தை பார்த்த ஜீவா தொண்டையை லேசாக செருமி விட்டு பேச தொடங்கினான்.

ஜீவா,"இந்த அசைன்மெண்ட், நான் ஏற்கனவே சொன்னபடி, 2 பேர் சித்தார்த் டீமிலும், 2 பேர் என் டீமிலும் வேலை செய்ய போறிங்க, லதாவும், கீதாவும் என் டீமிலும், மதுவும், சிவாவும் , சித்தார்த் டீமிலும், இந்த அசைன்மெண்ட் செய்யபோறீங்க. உங்களுக்கு எந்த சந்தேகம் இருந்தாலும் அவங்களோட டீம் லீடர்கிட்ட கேட்டுக்கலாம் என்றான்.

மது, ஜீவாவின் வார்த்தைகளை கேட்டு திடுக்கிட்டாள், " அய்யோ, ஜீவாவிடம் என்றால் சுலபமாக இருக்கும், சரியான கல்லுளி மங்கன்கிட்ட வந்து மாட்டிக்கிட்டேன்., கடவுளே எனக்கு இருக்கிற பிரச்சனை போதாதா? இந்த நிலைமைல இன்னும் இருபது நாள் இவன் கூட நேரடியா வேலை செய்யனுமே என எண்ணிக்கொண்டே நிமிர்ந்து சித்தார்த்தை பார்த்தாள்.

அதே நேரத்தில், சித்தார்த், 'மது, நான், உன்னிடம் நேரடியாக கேட்காவிட்டாலும், எவ்வளவு தவறாக நினைத்து விட்டேன் ஹனி, இனி எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் உன்னை தவறாக எண்ணவே மாட்டேன்' என்று மனதிற்குள் அவளை செல்லம் கொஞ்சியபடி, அவளை விட்டு பார்வையை அகற்றாமல், இமைக்காமல் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த்தை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுவுக்கு திக்கென்று இருந்தது. 'என்ன இவன் இப்படி பார்க்கிறான்., எவ்வளவு நேரம் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறானோ தெரியவில்லையே? இவனை பார்த்தாலே பயத்தில் தொண்டை வறண்டு போகுது. என்று நினைத்து கொண்டிருக்கும்போதே,

'சித்தார்த்,' என்ன மிஸ்.மதுமிதா, குடிக்க தண்ணீர் வேண்டுமா?' என்று கேட்டான்.

மது, "சந்தேகமே இல்லை இவனுக்கு மைண்ட் ரீடிங் தெரியும் போலிருக்கு" என்று நினைத்தபடி, "ஆமா சார்..., இல்ல சார்..., இல்ல சித்தார்த் ..... என்று தடுமாறினாள்.

சித்தார்த், " மம் 'இன்றைக்கு என் ஹனி என்னோடு பேசிய முதல் பேச்சு, இன்னைக்கு நடக்கிற எல்லாமே ஒன்றோன்றயும் அப்படியே மைண்டில் ரெகார்ட் பண்ணி வச்சிக்கணும்' என்று எண்ணிக்கொண்டான்..

மற்ற நால்வரும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்க, மதுவின் அவசரமான, தடுமாற்றம் நிறைந்த இந்த பேச்சால், எல்லோரும் சட்டென்று திரும்பி பார்த்தனர். மதுவின் நிலைமையை பார்த்து, எல்லோரும் புன்னகைக்க, சித்தார்த்தும் புன்னகைத்தபடியே, தன் அருகில் இருந்த தண்ணீர் டம்ளரை எடுத்து மதுவிடம் நீட்டினான்.

காரணமே இல்லாமல் மதுவின் மனதில் பயம் அதிகமாகவே, இருந்தது., 'மது பயப்படாதே, பீ ப்ரேவ் மை கேர்ஸ்' என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டாலும், அவன் நீட்டிய தம்ளரை கைகள் நடுங்க வாங்கிய மது, தண்ணீரை குடிக்க ஆரம்பித்தான். அவளுடைய கைகள் நடுங்குவது வெளிப்படையாக தெரிந்தது.,

சித்தார்த், "என்ன மிஸ். மதுமிதா, என்னைப் பார்த்ததா உங்களுக்கு பயமாக இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

சித்தார்த்தின் கேள்வியால் அதிர்ச்சியடைந்த மதுவிற்கு புரையேறியது.

ஜீவா, "பார்த்து மது மெதுவாக" என்று மதுவிடம் சொல்ல,

மது பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த லதா மதுவின் கைகளில் இருந்த தண்ணீர் தம்ளரை வாங்கி மேஜை மேல் வைத்துவிட்டு திரும்பிய இடைவெளியில், அனைவரும் திகைப்புடன் சித்தார்த்தையும், மதுவையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சித்தார்த் மதுவின் அருகில் நின்று கொண்டு, அவன் தலையில் தட்டிக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு வேகமாக எழுந்துசென்றான் என்பது யாருக்கும் புரியவில்லை.

சித்தார்த், "என்ன மது, நீ என்ன சின்ன குழந்தையா? பார்த்து குடிக்க கூடாதா?" என்று குழைந்த குரலில் சற்று கடிந்து கொண்டான். அவன் குரலின் ஒரு தாயின் பரிவும், செல்ல கண்டிப்பும் இருந்தது.

இதுவரை நடந்தவை அனைத்தையும் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த ஜீவாவுக்கு, ஏதோ புரிவது போல் இருந்தது. அங்கே பேச்சு சப்தம் முற்றிலுமாக நின்று போயிருக்க, சித்தார்த்தின் குரல் மட்டும் தனியாக ஒலித்தது. சூழ்நிலையை அப்போதுதான் புரிந்து கொண்ட சித்தார்த், ஒரு சமாளிப்பான புன்னகையுடன் தன் இருக்கையில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

சித்தார்த்தின் இந்த செய்கையால் மதுவிற்கு ஆத்திரமும் கோபமும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு வந்தது. ஆத்திரத்துடன் எழுந்த மது சித்தார்த்தை நோக்கி, " சித்தார்த், உங்க மனசுல என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கீங்க? நீங்க யாரு என் தலையில் தட்ட" என அனைவரின் எதிரிலும் தான் என்ன செய்கிறோம் என புரியாமலே கோபத்தில் கத்தினாள்.

மதுவின் கோபத்தை கண்ட சித்தார்த் தன்னையும் அறியாமல்," என்னடா மது, என்ன ஆச்சு?" என ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டான்.

என்னடா மதுவா இவன் மனதில் என்னை பற்றி என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என எண்ணிக்கொண்டே," சித்தார்த். இது என்ன கேள்வி, ரூமில் எத்தனை பேர் இருக்காங்க. நீங்க மட்டும் எப்படி என் தலையில் தட்டலாம். நீங்க என் எம்.டி மட்டும்தான். அதுக்கு மேல ஒண்ணும் இல்லை. கீப் யுவர் லிமிட். என்னோட பர்சனல் ஸ்பேஸில் நுழைய முயற்சி செய்யதீங்க" என்று கடுகாய் வெடித்தான்.

சித்தார்த் அவள் பேசும்போது அவள் முகத்தில் மாறி மாறித்தோன்றிய உணர்சிகளை, ரசித்துக்கொண்டிருந்தவன், அவள் பேச்சு திடீரென்று நிற்கவும், ஒரு நிமிடம் யோசித்துவிட்டு, நிலைமையை சமாளிதா ராஜா.... என்று எண்ணியபடி, "இப்போ உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை? என்னோட மனசில் எந்த விகல்பமும் இல்லை, உங்கள் எல்லோரையும் நான் என் குடும்பமா தான் நினைக்கிறேன். அந்த நினைப்பில் தான் நான் உங்கள் தலையில் தட்டினேன். இது உங்களுக்கு தவறாக தெரிந்தால் சாரி" என்றான்.

நிமிர்ந்து சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்க்க, அதில் இருந்த பாவம் என்ன என்பதை புரிந்துகொள்ள முடியாமல், சித்தார்த்தின் அறையை விட்டு கோபத்துடன் வெளியேறினாள்.

அவள் அறையை விட்டு வெளியேறி பார்வையை விட்டு மறையும் வரை சித்தார்த்தின் பார்வை ஒரு வினாடிக்கூட விலகாமல் பசை போட்டு ஓட்டிக்கொண்டது போல் அவளையே தொடர்ந்தது. அவளின் அந்த ஓட்டத்தை கண்ட சித்தார்த்தின் முகத்தில் ஒரு வருத்தம் கலந்த புன்னகை மலர்ந்தது.

ஜீவா 'மீதி டிஸ்கஸன் நாளைக்கு பார்த்துக்கொள்ளலாம் நீங்கள் எல்லோரும் 2 நாட்களுக்குள் மற்ற வேலைகளை முடித்து விடுங்கள்' என்று மற்றவர்களை நோக்கி சொல்லிவிட்டு அவர்களை அனுப்பிவைத்தான்.

மற்ற மூவரும் யோசனையுடன் சித்தார்த்தை பார்த்தபடியே சென்றனர். சிவாவிற்கும், கீதாவிற்கும் ஏதோ புரிவதுபோல தோன்றியது.

சித்தார்த்தை கண்ட ஜீவாவின் முகத்தில் குழப்பம் பரவியது. அவன் அறிந்த வரை சித்தார்த் இவ்வளவு வெளிப்படையாக ஒரு நாளும் தன் உணர்சிகளை காட்டிக்கொண்டதில்லை, எந்தநேரமும் ஒரு வேதனையுடனும், அதை மறைக்க மேற்பூச்சாக ஒரு ரெடிமேட் புன்னகையுமாகதான் கடந்த 1 1/2 வருடங்களாக அவனைக் கண்டிருக்கிறான்.

வந்த முதல் நாளே மதுவை கண்டவுடன் எரிச்சல் அடைந்தான். நேற்று மாலை பீச்சில் மது கிளம்பிய உடன் மவுன சாமியார் ஆகிவிட்டான், பிறகு தீபக் பேசிய பின், தன்னைக்கூட மறந்து விட்டுவிட்டு கிளம்பிவிட்டான், அவனை அப்போது பார்த்தால் மிக சந்தோஷமாக இருந்த மாதிரி இருந்தது.

கல்லூரி பருவத்தில் இருந்த கலகலப்பான சித்தார்த்தை திரும்ப காண அவன் மனம் ஏங்கியது, நேற்று இரவில் இருந்து அவன் திரும்பியது போன்ற தோற்றம் பொய்யோ என்பது போல், சோர்ந்து போயிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்து, 'ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது. உயிர் நண்பன் என்று பெயர். என்னிடமே எல்லாவற்றையும் மறைக்கிறான். உனக்கும் மதுவிற்கும் இடையில் ஒரு கதை இருக்கிறது. கூடிய விரைவில் உன் வாயாலேயே அது வெளியேவரும் என எண்ணிக்கொண்டே தன அறைக்கு திரும்பினான்.

மதிய உணவு இடைவேளைக்கு அனைவரும் வந்து அமர்ந்த பின்னும், மதுவும், கீதாவும் வரவில்லை. இருவரையும் தேடி வந்த லதா, கீதா மதுவை சாப்பிட அழைத்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டாள்.

லதா,"ஏன் மது சாப்பிட வரமாட்டேன்கிற, வாடி, எல்லாரும் உனக்காக தான் வெயிட்டிங்" என்றாள்.

கீதா," நீ போ லதா நான் அவகிட்ட பேசி கூட்டி வருகிறேன்" என்று சொல்ல லதா திரும்பிச்சென்றாள்.

கீதா," மது எழுந்து வாடி, இப்போ என்ன நடந்துடிச்சின்னு நீ இப்படி இருக்கே, யாரும் ஏதும் ப்ளான் பண்ணி செய்யல. ஏதோ உனக்கு புரையேருச்சேன்னு, சித்தார்த் தலையில் தட்டி இருப்பார். அதை நீ தான் இப்போ பெரிசு படுத்தற. என்றாள்.

மது," என்னடி நீ என்ன சித்தார்த்துக்கு சப்போர்ட்டா? யாரடி இந்த சித்தார்த்? என் தலைல தட்ற அளவுக்கு உரிமை கொடுத்தது. அதுக்கு தான் எம்.டி ன்னா அந்த அளவோட நிக்கணும். பேர்சொல்லி கூப்பிட்டு உன் மேல எனக்கு உரிமை இருக்குன்னு காட்டுகிறது. இதே போல உன் தலைல தட்டி இருந்தா சும்மா இருப்பியா" என்றாள் கோபத்தோடு.

கீதா," கொஞ்சம் அதிர்ச்சி ஆகிஇருப்பேன். ஆனால் உன்னை மாதிரி ஹிஸ்டீரியா பேஷன்ட் மாதிரி கத்தி இருக்கமாட்டேன். அப்புறம் என்ன சொன்ன, பேர் சொல்லி கூப்பிட்டு உரிமையை காட்டுகிறார்னா.? அப்போ நீ தான் அவர் பேரை ஒண்ணுக்கு ரெண்டு முறை நீ சித்தார்த்துன்னு பேர் சொல்லி கூப்பிட்டாய். அப்போ நீ உன் உரிமையை சித்தார்த் மேல காட்றியா? " என்றாள்.

மது," கீதா, என்ன பைத்தியம் மாதிரி உளர்ற" என கத்தினாள்.

கீதா," மது சும்மா கத்தாதே. எல்லோருக்கும் புத்தி சொல்லுவியே இப்போ நீயே உன் புத்தியை உபயோகித்து கொஞ்சம் யோசி. ஒன்றும் இல்லாத விஷயத்தை பெரிசுபடுத்துறேன்னு உனக்கே புரியும்" என்றாள்.

மது கீதாவின் பதிலால் குழப்பத்துடன் கைகளை பிசைந்தபடி நின்றிருக்க கீதா மெதுவாக மதுவின் கைகளை பிடித்தாள்.

கீதா," மது நீ எங்களுக்கு பழைய மதுவா கிடைக்கலான்னும் பரவாயில்லை. ஆனால் எப்போதும் சிரித்த முகமா எங்க எல்லோரையும் புரிந்து நடக்கிற மதுவை தான் நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். ஆனால் இந்த நாலைந்து நாளா நான் பார்க்கும் மதுவை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. உன்னை ஏதோ ஒன்று டிஸ்ட்டர்ப் பண்ணுது. அது மட்டும் எனக்கு நல்லா புரியுது. யோசி மது நான் டைனிங் ஹால் போறேன் சீக்கிரம் நீயும் வா" என சொல்லி அவள் கைகளை ஆதரவாக தட்டிவிட்டு சென்றாள்

கீதாவின் அறிவுரையால் மது சற்று யோசித்தாள். "ஆமாம் நான் ஒன்றுமே இல்லாத ஒரு விஷயத்தை பெரிதாக்கிவிட்டோமோ?? என எண்ணினாள். நான் சத்தம் போட்டதால் சித்தார்த்துக்கும் தானே கஷ்டமாக இருந்திருக்கும். நான் ஏன் இதை யோசிக்கவில்லை. ஆனால் எதுக்காக எனக்கு சித்தார்த்திடம் மட்டும் இவ்வளவு கோபம் வரவேண்டும். ஒருமுறை என் கண்ணில் விழுந்த தூசியை ஜீவா ஊதிவிட்ட போது எனக்கு வராத கோபம் ஏன் இன்று சித்தார்த் மேல் எனக்கு வரவேண்டும். ஹய்யோ..... கடவுளே எனக்கு என்ன தான் ஆச்சு ஏன் என்னை இப்படி சோதிக்கிறாய்" என சற்று நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள்.

மீண்டும் கீதா வந்து , " ஏய் மது உன்னை கொஞ்சம் யோசிக்க சொன்ன ஆபிஸ் முடியும் வரை யோசிப்பியா எழுந்து வாடி.... எங்களுக்கு பசி உயிர் போகுது " என கைகளைப்பிடித்து இழுக்க மதுவும் சற்று சமாதானம் அடைந்து கீதாவுடன் டைனிங் ஹால் நோக்கி சென்றாள்.

சித்தார்த்தோ, தன்னால்தான் மது சாப்பிட வரவில்லை என்று மன வருத்தத்தில் வெறுமே சாப்பாட்டை அணைந்து கொண்டிருந்தான். 'உன்னை என் கண்போல பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன், நீ ஒரு சாதாரண விஷயத்துக்கு, கோபித்துக்கொண்டு சாப்பிட வராமல் இருக்கிறாய். இது நியாயமா? என்று அவன் மனம் புலம்பிக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது, மது டைனிங் ஹாலுக்குள் நுழைய, உடனே சித்தார்த் முகம் பளீரென்று மலர்ந்தது. அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜீவா " வாடா வா என் நண்பனே' என்று இதையும் தன் மனதில் குறித்துக்கொண்டான். உள்ளே வந்த மது தன் இருக்கையில் அமர்ந்து யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் உணவை சாப்பிட ஆரம்பித்தாள். எப்படியோ அவள் சாப்பிட்டாள் சரி என்று சித்தார்த்தும் தன் உணவை தொடர்ந்தான்

சாப்பாடு முடிந்த சிறிது நேரத்தில் சித்தார்த் அவனை அழைப்பதாக ப்யூன் வந்து சொன்னான். மது எழுந்து சித்தார்த்தின் அறைக்குள் சென்றாள். அவன் முகம் இன்னும் முழுதாக மாறாமல்

இருப்பதைக்கண்ட, சித்தார்த், “மது இந்த கிராபிக் டிசைன் கொஞ்சம் சேஞ்ஜ் செய்யவேண்டும். இப்போது செய்ய முடியுமா? இல்லை நாளைக்கு பார்த்துக்கொள்ளலாமா?” என்று கேட்டான்.

வேலை என்று சொன்னவுடனே டக்கென்று மாறிய மது, ‘இல்லை, சித்தார்த், இப்பவே செய்திறேன்’ என்று கூறி வாங்கிச்சென்றாள், அவள் பாவனையே நிமிடத்தில் மாறி விட்டதை கண்ட சித்தார்த் ‘வாவ், மேடம் வொர்க்ஹாலிக்கா? சோ ஸ்வீட், எதிர்காலத்தில் என் பிசினஸ் டென்சன் பாதி குறைந்து விடும். மேம் மூட் அவுட் என்றாலும் சரி பண்ண வழி தெரிந்து விட்டதே, சித்தார்த் ‘கீப் இட் இன் மைண்ட்’ என்று சொல்லிக்கொண்டான்.

மது அவன் கொடுத்த சிடியை முழுதும் ஒருமுறை பார்த்து எந்த எந்த இடங்களில் மாற்ற வேண்டும் என்று குறித்துக்கொண்டாள். விரைவாகவே தனக்கு கொடுத்த வேலையை செய்து முடித்து, சிடியை சித்தார்த்திடம் கொண்டு கொடுத்தாள். அவள் வேலையை முடிக்க இன்னும் நேரமாகும் என்று ரிலாக்சாக தன் வேலையை பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் அவளை வியப்புடன் நோக்கினான்.

“உட்கார் மது’ என்று சொல்லிவிட்டு, சிடியை போட்டு பார்த்தவனுக்கு, ஒரே ஆச்சரியம், அவ்வளவு சீக்கிரம் முடித்து விட்டு வந்திருந்ததால், ஏதும் தவறிருக்கும் என்று நினைத்தது மாறாக எத்தனை நோக்கினாலும் ஒரு தவறைக்கூட கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. ‘ஹனி, யூ ஆர் எ பர்பெக்டினிஸ்ட்’ என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டவன், அவளிடம் லேசாக தலையை மட்டும் அசைத்து, சரியாக இருக்கிறது என்று மட்டும் சொன்னான்.

மது சித்தார்த், நான் கிளம்பட்டுமா? என்று மெதுவாக கேட்டாள். மணியைப் பார்த்தாள். மணி5.30 ஆகியிருந்தது. ‘சரி கிளம்புங்க’ என்றான்.

மது, “தேங்க்ஸ்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் கிளம்ப,

சித்தார்த் சற்று அவசரமாக, “மது ஒரு நிமிஷம்” என்று அழைத்தான்.

நின்று திரும்பிய மது, என்ன என்பது போல பார்த்தாள். தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து அவள் அருகே வந்தாள். அவன் அருகே வரவும் மதுவிற்கு படபடப்பாக இருந்தது. அவள் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த் அவளுக்கு எதிராக இருந்த மேஜையில் சாய்ந்து கொண்டு,

சித்தார்த், “மது, திங்கட்கிழமைல இருந்து நாம புது அசைன்மெண்ட் செய்யணும். இன்னைக்கு போலவே உங்க ஹெல்ப் எனக்கு முழுசாக வேண்டும்” என்றான்.

மது, “நிச்சயமா சித்தார்த்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்த்தாள்.

சித்தார்த் சிறிது நேரம் மதுவையே இமைக்காமல் பார்த்தான். “ஒகே மது நீங்க கிளம்புங்க” என சொல்லிவிட்டு மது அலுவலகத்தைவிட்டு வெளியேறும்வரை பார்த்துகொண்டிருந்தான்.

இதுவரை காரணமே இல்லாமல் அவள் மேல் கோபம் கொண்டிருந்த அவனால இன்று காரணம் இருந்தும் அவள் மேல் கோபம் கொள்ளமுடியவில்லை.

இதுவரை தன்னை நிமிந்து பார்த்து பேசக்கூட யோசனை செய்துகொண்டிருந்த மது, இரண்டு முறை தன் பேரை சொல்லி உரிமையாய் சண்டை போட்டதே பெரிய வெற்றியாய் தோன்றியது. இந்த உலகத்தையே ஜெயித்தது போல தோன்றியது. “ஆமாம் என் உலகமே மது தானே நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளை ஜெயித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என எண்ணிக்கொண்டே, மது இத்தனாண்டு இருந்துகிட்டு எனக்கே ‘பர்சனல் ஸ்பெஸ் பத்தி சொல்கிறாயா...? அதுக்கான நாள் வரட்டும், பர்சனல் ஸ்பேஸ்ன்னா என்னனு நான் உனக்கு காட்டறேன்’ என்று நினைத்தான். மீண்டும் ஒரு உல்லாசபுன்னகை அவன் இதழ்களில் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது

மது, “சித்தார்த், நான் கிளம்பட்டுமா?” என்று மெதுவாக கேட்டாள்.

சித்தார்த் மணியைப் பார்த்தான். மணி5.30 ஆகியிருந்தது. ‘சரி கிளம்புங்க’ என்றான்.

மது, “தேங்க்ஸ்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் கிளம்ப,

சித்தார்த் சற்று அவசரமாக, “மது ஒரு நிமிஷம்” என்று அழைத்தான்.

நின்று திரும்பிய மது, என்ன என்பது போல பார்த்தாள். தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து அவள் அருகே வந்தாள். அவன் அருகே வரவும் மதுவிற்கு படபடப்பாக இருந்தது. அவள் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த் அவளுக்கு எதிராக இருந்த மேஜையில் சாய்ந்து கொண்டு,

சித்தார்த், " மது, திங்கட்கிழமைல இருந்து நாம புது அசைன்மெண்ட் செய்யணும். இன்னைக்கு போலவே உங்க ஹெல்ப் எனக்கு முழுசாக வேண்டும்" என்றான்.

மது, " நிச்சயமா சித்தார்த்" என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்த்தாள்.

சித்தார்த் சிறிது நேரம் மதுவையே இமைக்காமல் பார்த்தான். "ஒகே மது நீங்க கிளம்புங்க" என சொல்லிவிட்டு மது அலுவலகத்தைவிட்டு வெளியேறும்வரை பார்த்துகொண்டிருந்தான்.

இதுவரை காரணமே இல்லாமல் அவள் மேல் கோபம் கொண்டிருந்த அவனால இன்று காரணம் இருந்தும் அவள் மேல் கோபம் கொள்ளமுடியவில்லை.

இதுவரை தன்னை நிமிந்து பார்த்து பேசக்கூட யோசனை செய்துகொண்டிருந்த மது, இரண்டு முறை தன் பேரை சொல்லி உரிமையாய் சண்டை போட்டதே பெரிய வெற்றியாய் தோன்றியது. இந்த உலகத்தையே ஜெயித்தது போல தோன்றியது. "ஆமாம் என் உலகமே மது தானே நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனை ஜெயித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என எண்ணிக்கொண்டே, மது இத்தனாண்டு இருந்துகிட்டு எனக்கே 'பர்சனல் ஸ்பெஸ் பத்தி சொல்கிறாயா...? அதுக்கான நான் வரட்டும், பர்சனல் ஸ்பேஸன்னா என்னனு நான் உனக்கு காட்டறேன்' என்று நினைத்தான். மீண்டும் ஒரு உல்லாசபுன்னகை அவன் இதழ்களில் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது

@@@@@முதன் முதலாய் ஒரு மெல்லிய
சந்தோசம் வந்து எனது
விழியில் வழிந்தது இன்று...
முதல் முதலாய்
ஒரு மெல்லிய உற்சாகம் வந்து
மழையை போலே பொழிந்தது இன்று...

உயிர்க்குள் ஏதோ உணர்வு பூத்ததே..
அழகு மின்னல் ஒன்று அடித்திட
செவிக்குள் ஏதோ ...கவிதை கேட்டதே
இளைய தென்றல் வந்து என்னை மெல்ல தொட..

தீயும் தீயும் ஒன்றல்ல..
எந்த தீயும் உன் போல
சுடுவதில்லை என்னை சுடுவதில்லை...

வேண்டாம் வேண்டாம் என்றாலும்
விலகிபோய் நான் நின்றாலும்
விடுவதில்லை காதல் விடுவதில்லை

இது ஒருதலை உறவா...?
இல்லை இருவரின் வரவா..?
என்றாலும் பாறையில் பூ பூக்கும்..

மேற்கு திக்கின் ஓரம் தான்
வெய்யில் சாயும் நேரம் தான்...
நினைவு வரும் ...உந்தன் நினைவு வரும்..
உன்னை என்னை மெல்லத்தான்
வைத்து வைத்து கொள்ளத்தான்
நிலவு வரும் ...அந்தி நிலவு வரும்..

அடி இளமையில் தனிமை
அது கொடுமையில் கொடுமை..
என்னை அவதியில் விடுமோ..?

இந்த அழகிய பதுமை...

கண்ணே என் காதலை காப்பாற்று....@@@@@

*****

மது, ஜீவாவின் வார்த்தைகளை கேட்டு திடுக்கிட்டாள், "அய்யோ, ஜீவாவிடம் என்றால் சுலபமாக இருக்கும், சரியான கல்லுளி மங்கன்கிட்ட வந்து மாட்டிக்கிட்டேன்., கடவுளே எனக்கு இருக்கிற பிரச்சனை போதாதா? இந்த நிலைமைல இன்னும் இருபது நாள் இவன் கூட நேரடியா வேலை செய்யனுமே என எண்ணிக்கொண்டே நிமிர்ந்து சித்தார்த்தை பார்த்தாள்.

அதே நேரத்தில், சித்தார்த், 'மது, நான், உன்னிடம் நேரடியாக கேட்காவிட்டாலும், எவ்வளவு தவறாக நினைத்து விட்டேன் ஹனி, இனி எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் உன்னை தவறாக எண்ணவே மாட்டேன்' என்று மனதிற்குள் அவளை செல்லம் கொஞ்சியபடி, அவளை விட்டு பார்வையை அகற்றாமல், இமைக்காமல் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த்தை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுவுக்கு திக்கென்று இருந்தது. 'என்ன இவன் இப்படி பார்க்கிறான்., எவ்வளவு நேரம் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறானோ தெரியவில்லையே? இவனை பார்த்தாலே பயத்தில் தொண்டை வறண்டு போகுது. என்று நினைத்து கொண்டிருக்கும்போதே,

சித்தார்த்," என்ன மிஸ்.மதுமிதா, குடிக்க தண்ணீர் வேண்டுமா?" என்று கேட்டான்.

மது, "சந்தேகமே இல்லை இவனுக்கு மைண்ட் ரீடிங் தெரியும் போலிருக்கு" என்று நினைத்தபடி, "ஆமா சார்..., இல்ல சார்..., இல்ல சித்தார்த் ..... என்று தடுமாறினாள்.

சித்தார்த்," மம் 'இன்றைக்கு என் ஹனி என்னோடு பேசிய முதல் பேச்சு, இன்னைக்கு நடக்கிற எல்லாமே ஒன்றோன்றயும் அப்படியே மைண்டில ரெகார்ட் பண்ணி வச்சிக்கணும்' என்று எண்ணிக்கொண்டான்..

மற்ற நால்வரும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்க, மதுவின் அவசரமான, தடுமாற்றம் நிறைந்த இந்த பேச்சால், எல்லோரும் சட்டென்று திரும்பி பார்த்தனர். மதுவின் நிலைமையை பார்த்து, எல்லோரும் புன்னகைக்க, சித்தார்த்தும் புன்னகைத்தபடியே, தன் அருகில் இருந்த தண்ணீர் டம்ளரை எடுத்து மதுவிடம் நீட்டினான்

காரணமே இல்லாமல் மதுவின் மனதில் பயம் அதிகமாகவே, இருந்தது., 'மது பயப்படாதே, பீ ப்ரேவ் மை கேர்ஸ்' என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டாலும், அவன் நீட்டிய தம்ளரை கைகள் நடுங்க வாங்கிய மது, தண்ணீரை குடிக்க ஆரம்பித்தாள். அவளுடைய கைகள் நடுங்குவது வெளிப்படையாக தெரிந்தது.,

சித்தார்த்,"என்ன மிஸ். மதுமிதா, என்னைப் பார்த்தா உங்களுக்கு பயமாக இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

சித்தார்த்தின் கேள்வியால் அதிர்ச்சியடைந்த மதுவிற்கு புரையேறியது.

ஜீவா, "பார்த்து மது மெதுவாக" என்று மதுவிடம் சொல்ல, மது பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த லதா மதுவின் கைகளில் இருந்த தண்ணீர் தம்ளரை வாங்கி மேஜை மேல் வைத்துவிட்டு திரும்பிய இடைவெளியில், அனைவரும் திகைப்புடன் சித்தார்த்தையும், மதுவையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சித்தார்த் மதுவின் அருகில் நின்று கொண்டு, அவன் தலையில் தட்டிக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு வேகமாக எழுந்துசென்றான் என்பது யாருக்கும் புரியவில்லை.

சித்தார்த் , "என்ன மது, நீ என்ன சின்ன குழந்தையா? பார்த்து குடிக்க கூடாதா?" என்று குழைந்த குரலில் சற்று கடிந்து கொண்டான். அவன் குரலின் ஒரு தாயின் பரிவும், செல்ல கண்டிப்பும் இருந்தது

இதுவரை நடந்தவை அனைத்தையும் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த ஜீவாவுக்கு, ஏதோ புரிவது போல் இருந்தது. அங்கே பேச்சு சப்தம் முற்றிலுமாக நின்று போயிருக்க, சித்தார்த்தின் குரல் மட்டும்

தனியாக ஒலித்தது. சூழ்நிலையை அப்போதுதான் புரிந்து கொண்ட சித்தார்த், ஒரு சமாளிப்பான புன்னகையுடன் தன் இருக்கையில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

மது மிகவும் தர்மசங்கடமாக உணர்ந்தான், அங்கேயிருந்து வெளியே போனால் போதும் என்று தோன்றியது.

அதை உணர்ந்து போல ஜீவா 'மீதி டிஸ்கஸன் நாளைக்கு பார்த்துக்கொள்ளலாம் நீங்கள் எல்லோரும் 2 நாட்களில் பழைய வேலைகளை முடித்து விடுங்கள்' என்று கூறினான். இவ்வளவு சீக்கிரம் ஜீவா டிஸ்கஸனை முடித்து வைத்து விடுவான் என்று எதிர்பார்க்காத சித்தார்த் இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் மதுவை அருகே இருந்து பார்க்கக்கூடிய வாய்ப்பு பறிபோனதை எண்ணி, ஏக்க பெருமூச்சு விட்டான்.

முள்மேல் நிற்பது போல் நின்று கொண்டிருந்த மது, முதல் ஆளாக அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான். அவன் அறையை விட்டு வெளியேறி பார்வையை விட்டு மறையும் வரை சித்தார்த்தின் பார்வை ஒரு வினாடிக்கூட விலகாமல் பசை போட்டு ஒட்டிக்கொண்டது போல் அவளையே தொடர்ந்தது

அவளின் அந்த ஓட்டத்தை கண்ட சித்தார்த்தின் முகத்தில் ஒரு வருத்தம் கலந்த புன்னகை மலர்ந்தது. மேஜை மேல் கைகளை கோர்த்து வைத்துக்கொண்டு கைகளின் மேல் தலைசாய்ந்து, கண்களை மூடிக்கொண்ட சித்தார்த்தைக்கண்ட ஜீவாவின் முகத்தில் குழப்பம் பரவியது.

அவன் அறிந்த வரை சித்தார்த் இவ்வளவு வெளிப்படையாக ஒரு நாளும் தன் உணர்ச்சிகளை காட்டிக்கொண்டதில்லை, எந்தநேரமும் ஒரு வேதனையுடனும், அதை மறைக்க மேற்பூச்சாக ஒரு ரெடிமேட் புன்னகையுமாகதான் கடந்த 1 1/2 வருடங்களாக அவனைக் கண்டிருக்கிறான்.

வந்த முதல் நாளே மதுவை கண்டவுடன் எரிச்சல் அடைந்தான். நேற்று மாலை பீச்சில் மது கிளம்பிய உடன் மவுன சாமியார் ஆகிவிட்டான், பிறகு தீபக் பேசிய பின், தன்னைக்கூட மறந்து விட்டுவிட்டு கிளம்பிவிட்டான், அவனை அப்போது பார்த்தால் மிக சந்தோஷமாக இருந்த மாதிரி இருந்தது.

கல்லூரி பருவத்தில் இருந்த கலகலப்பான சித்தார்த்தை திரும்ப காண அவன் மனம் ஏங்கியது, நேற்று இரவில் இருந்து அவன் திரும்பியது போன்ற தோற்றம் பொய்யோ என்பது போல், சோர்ந்து போயிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்து, 'ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது. உயிர் நண்பன் என்று பெயர். என்னிடமே எல்லாவற்றையும் மறைக்கிறான். உனக்கும் மதுவிற்கும் இடையில் ஒரு கதை இருக்கிறது. கூடிய விரைவில் உன் வாயாலேயே அது வெளியேவரும் என எண்ணிக்கொண்டே தன அறைக்கு திரும்பினான்.

மதிய உணவு இடைவேளைக்கு அனைவரும் வந்து அமர்ந்த பின்னும், மதுவும், கீதாவும் வரவில்லை. இருவரையும் தேடி வந்த லதா, கீதா மதுவை சாப்பிட அழைத்துக் கொண்டிருந்ததை கண்டாள்.

லதா, "ஏன் மது சாப்பிட வரமாட்டேன்கிற, வாடி, எல்லாரும் உனக்காக தான் வெயிட்டிங்' என்றாள்.

கீதா, "நீ போ லதா நான் அவகிட்ட பேசி கூட்டி வருகிறேன்' என்று சொல்ல லதா திரும்பிச் சென்றாள்.

'கீதா, "மது எழுந்து வாடி, இப்போ என்ன நடந்துடிச்சின்னு நீ இப்படி இருக்கே, யாரும் எதும் ப்ளான் பண்ணி செய்யல. ஏதோ உனக்கு புரையேருச்சேன்னு, சித்தார்த் தலையில் தட்டி இருப்பார். அதை நீ ஏன் பெரிசா எடுத்துக்கிற. இப்ப நீ சாப்பிட வரலைனா அது பெரிய பிரச்சனை ஆகும்.' என்று கீதா சொல்ல,

அது சரிதான் என்று நினைத்த மது, தலையாட்டி விட்டு, அவளுடன் டைனிங் ஹால் நோக்கி சென்றாள்.

சித்தார்த்தோ, தன்னால்தான் மது சாப்பிட வரவில்லை என்று மன வருத்தத்தில் வெறுமே சாப்பாட்டை அனைந்து கொண்டிருந்தான். 'உன்னை என் கண்போல பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ ஒரு சாதாரண விஷயத்துக்கு, கோபித்துக்கொண்டு சாப்பிட வராமல் இருக்கிறாய். இது நியாயமா? என்று அவன் மனம் புலம்பிக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது, மது டைனிங் ஹாலுக்குள் நுழைய, உடனே சித்தார்த் முகம் பளீரென்று மலர்ந்தது. அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜீவா “வாடா வா என் நண்பனே” என்று இதையும் தன் மனதில் குறித்துக்கொண்டான். உள்ளே வந்த மது தன் இருக்கையில் அமர்ந்து யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் உணவை சாப்பிட ஆரம்பித்தான். எப்படியோ அவன் சாப்பிட்டான் சரி என்று சித்தார்த்தும் தன் உணவை தொடர்ந்தான்

உணவு இடைவேளை முடிந்த சிறிது நேரத்தில் சித்தார்த் அவளை அழைப்பதாக ப்யூன் வந்து சொன்னான். மது எழுந்து சித்தார்த்தின் அறைக்குள் சென்றான். அவன் முகம் இன்னும் முழுதாக மாறாமல் இருப்பதைக்கண்ட, சித்தார்த், “மது இந்த கிராபிக் டிசைன் கொஞ்சம் சேஞ்ஜ் செய்யவேண்டும். இப்போது செய்ய முடியுமா? இல்லை நாளைக்கு பார்த்துக்கொள்ளலாமா?” என்று கேட்டான்.

வேலை என்று சொன்னவுடனே டக்கென்று மாறிய மது, ‘இல்லை, ‘சா.....சித்தார்த், இப்பவே செய்திதேன்’ என்று கூறி வாங்கிச்சென்றான்,

அவன் பாவனையே நிமிடத்தில் மாறி விட்டதை கண்ட சித்தார்த் ‘வாவ், மேடம் வொர்க்ஹாலிக்கா? சோ ஸ்வீட், எதிர்காலத்தில் என் பிசினஸ் டென்சன் பாதி குறைந்து விடும். மேம் மூட் அவுட் என்றாலும் சரி பண்ண வழி தெரிந்து விட்டதே, சித்தார்த் ‘கீப் இட் இன் மைண்ட்’ என்று சொல்லிக்கொண்டான்.

மது அவன் கொடுத்த சிடியை முழுதும் ஒருமுறை பார்த்து எந்த எந்த இடங்களில் மாற்ற வேண்டும் என்று குறித்துக்கொண்டான். விரைவாகவே தனக்கு கொடுத்த வேலையை செய்து முடித்து, சிடியை சித்தார்த்திடம் கொண்டு கொடுத்தான். அவன் வேலையை முடிக்க இன்னும் நேரமாகும் என்று ரிலாக்சாக தன் வேலையை பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் அவளை வியப்புடன் நோக்கினான்

“உட்கார் மது” என்று சொல்லிவிட்டு, சிடியை போட்டு பார்த்தவனுக்கு, ஒரே ஆச்சரியம், அவ்வளவு சீக்கிரம் முடித்து விட்டு வந்திருந்ததால், ஏதும் தவறிருக்கும் என்று நினைத்தது மாறாக எத்தனை நோக்கினாலும் ஒரு தவறைக்கூட கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. ‘ஹனி, யூ ஆர் எ பர்பெக்டினிஸ்ட்’ என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டவன், அவளிடம் லேசாக தலையை மட்டும் அசைத்து, சரியாக இருக்கிறது என்று மட்டும் சொன்னான்.

மது, “சா.....சித்தார்த், நான் கிளம்பட்டுமா? என்று மது மெதுவாக கேட்டாள். “இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இந்த சா.....வையும் சித்தார்த்தையும் கூட்டி குழைக்கபோகிறாய்? என்று நினைத்துக்கொண்டவன், மணியைப் பார்த்தன். ரூ.30 ஆகியிருந்தது. ‘சரி கிளம்புங்க’ என்றான்.

மது, “தேங்க்ஸ்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் கிளம்ப,

சித்தார்த் சற்று அவசரமாக, “மது ஒரு நிமிஷம்” என்று அழைத்தான்.

நின்று திரும்பிய மது, என்ன என்பது போல பார்த்தாள். தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து அவள் அருகே வந்தாள். அவன் அருகே வரவும் மதுவிற்கு படபடப்பாக இருந்தது. அவன் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த் அவளுக்கு எதிராக இருந்த மேஜையில் சாய்ந்து கொண்டு,

சித்தார்த், “சாரி மது, நான் காலையில் உன் தலையில் வேண்டுமென்றே தட்டவில்லை” என்றான், ஒரு புன்னகையுடன்.

அதுவரை அதை சற்று மறந்திருந்த மதுவுக்கு அவன் புன்னகையை கண்டவுடன் சுரீரென்று மீண்டும் கோபம் ஏறியது. வினாடிக்குள் மாறி சினம் கொப்பளித்த அவன் முகத்தை பார்த்த சித்தார்த், ‘அட கடவுளே, சும்மா இருந்த சங்கை ஊதிட்டொமோ’ என்று நினைத்தான்

எப்படியோ அவளை இன்னும் சிறிது நேரம் இங்கே இருக்கவைக்க நினைத்தாய்... சமாளிதா ராஜா” என்றபடி, “ஏன் மது இவ்வளவு டென்சனாகிறிங்க?” என்று கேட்டான்.

மது, “எல்லாம் உங்களால்தான்..” என்று எரிச்சலுடன் சொல்ல,

சித்தார்த், "நான் சாரிதானே கேட்டேன், இதில் டென்சனாக என்ன இருக்கு? என இரு தோள்களையும் குலுக்கி கொண்டு கேட்டான்.

மது, "ரொம்ப சாமர்த்தியமா பேசுவதாக நினைப்பா. நான் அந்த விஷயத்தையே மறந்திருந்தேன், நீங்களா அதை பத்தி பேசி என்னை சீண்டறீங்க"செய்யறதையும் செஞ்சிட்டு சாரி என்ன சாரி? என கோபத்துடன் கேட்டான்.

சித்தார்த், "அப்போ நான் சாரி கேட்டதுதான் பிரச்சனையா? பேசாம இருந்திருந்தா, நான் நல்லவனா?" என்று குறும்பு புன்னகையுடன் கேட்க,

அவள் பொறுமை எல்லையை மீறியது. 'இதுக்கு பேர்தான் நக்கல், நைய்யாண்டி, கிருத்தரவம் etc, etc, பெரிய புன்னகை மன்னன் என்று நினைப்பு என மனதிற்குள் திட்டிகொண்டிருந்தாள்.

மது, "இது என்ன கேள்வி, ரூமில் எத்தனை பேர் இருந்தாங்க. அவங்க எல்லோரும் அவங்க வேலையே பார்த்துட்டு இல்லை. மத்தவங்களுக்கு இல்லாத அக்கறை உங்களுக்கு எதுக்கு? உங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு?நீங்க எப்படி என் தலையில் தட்டலாம். நீங்க என் எம்.டி மட்டும்தான். அதுக்கு மேல ஒண்ணும் இல்லை. கீப் யுவர் லிமிட். என்னோட பர்சனல் ஸ்பேஸில் நுழைய முயற்சி செய்யதீங்க' என்று கடுகாய் வெடித்தாள்.

சித்தார்த் மனதிற்குள் என்னை விட உன்மேல் வேறு யாருக்கு டா செல்லம் அக்கறை இருக்கும். உன்னை இந்த நெஞ்சுக்குள்ளேயே நாலு வருஷமா பத்திரமா பூட்டி வச்சிருக்கேனே என்னை விட உன்மேல் யார் அக்கறையோட இருப்பாங்க.

உரிமை பத்தியா பேசற. நான் தலைல தட்டினதுக்கே இந்த குதி குதிக்கிறே இன்னும் என் உரிமையை காட்டினா என்ன பண்ணுவே. என் உரிமையை காட்டும் நேரம் வரும் அப்போ பார்த்துக்கிறேன் உன்னை என எண்ணிக்கொண்டே புன்னகையுடன் மதுவை பார்த்தான்.

சற்று நேரம் அவளுடைய குரல் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, நிமிர்ந்து அவன் முகத்தை பார்க்க, அதில் இருந்த பாவம் என்ன என்பதை புரிந்துகொள்ள முடியாமல், பேச்சை நிறுத்தினாள்.

சித்தார்த் அவள் பேசும்போது அவள் முகத்தில் மாறி மாறித்தோன்றிய உணர்சிகளை, ரசித்துக்கொண்டிருந்தவன், அவள் பேச்சு திடீரென்று நிற்கவும், ஒரு நிமிடம் யோசித்துவிட்டு, நிலைமையை சமாளிதா ராஜா.... என்று எண்ணியபடி, "இப்போ உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை? என்னோட மனசில் எந்த விகல்பமும் இல்லை, உங்கள் எல்லோரையும் நான் என் குடும்பமா தான் நினைக்கிறேன். அந்த நினைப்பில் தான் நான் உங்கள் தலையில் தட்டினேன். இது உங்களுக்கு தவறாக தெரிந்தால் சாரி கேட்டுட்டேன்" என்றான்.

ஆனாலும் மது சமாதானம் அடையாமல் சித்தார்த்தை முறைக்க, சித்தார்த்தே தொடர்ந்தான்.

சித்தார்த், "இன்னும் என்ன செய்யணும், தெரியாமல் மது தலைல தட்டிட்டேன் அதுக்கு பிராயச்சித்தமா என் குல தெய்வத்துக்கு பொங்கல் வைக்கிறேன்னு வேண்டிக்கட்டுமா? அப்போதாவது உங்க கோபம் குறையுதானனு பார்க்கலாமா?" என்று லேசாக அவனின் குறும்பு தலை நீட்ட, ஏற்கனவே கொதிநிலையில் இருந்த அவள் ஒன்றும் பதிலே பேசாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

அவள் போவதை பார்த்த அவனுக்கு, அடம் பிடித்து கோபமாய் போகும் குழந்தை, காலை உதைத்துக்கொண்டு செல்வது போல் இருந்தது. இதுவரை காரணமே இல்லாமல் அவள் மேல் கோபம் கொண்டிருந்த அவனால இன்று காரணம் இருந்தும் அவள் மேல் கோபம் கொள்ளமுடியவில்லை.

இதுவரை தன்னை நிமிந்து பார்த்து பேசக்கூட யோசனை செய்துகொண்டிருந்த மது, தன்னிடம் உரிமையாய் சண்டை போட்டதே பெரிய வெற்றியாய் தோன்றியது. இந்த உலகத்தையே ஜெயித்தது போல தோன்றியது. "ஆமாம் என் உலகமே மது தானே நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனை ஜெயித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என எண்ணிக்கொண்டே, மது இத்தனாண்டு இருந்துகிட்டு எனக்கே 'பர்சனல் ஸ்பேஸ் பத்தி சொல்கிறாயா...? அதுக்கான நாள் வரட்டும், பர்சனல் ஸ்பேஸ்ன்னா

என்னனு நான் உனக்கு காட்டறேன்' என்று நினைத்தான். மீண்டும் ஒரு உல்லாசபுன்னகை அவன் இதழ்களில் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது.

*****

அத்தியாயம் -13

அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டிற்கு வந்த மது நேராக தன் அறைக்கு சென்று உடை கூட மாற்றாமல் சோர்வுடன் கட்டிலில் கண்களை மூடி படுத்துக் கொண்டான். அவன் மனதில் மீண்டும் ஒருமுறை அன்று அலுவலகத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் நினைவில் வந்தது. என்ன இருந்தாலும் தான் அத்தனை பேர் முன்னால் சித்தார்த்தை பேசியது அதிகப்படிதான் என தோன்றியது.

சலிப்புடன் கண்களை மூடியபடி படுத்திருந்தவன் வேலை சோர்வுடன் இருந்த மனச்சோர்வும் சேர்ந்து உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான். கண்களுக்குள்ளே சித்தார்த் ஒரு கையால் தன் தலைமுடியை கோதியபடி மதுவை பார்த்து சிரித்தான். மது திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தான். சற்று நேரம் ஏதும் புரியவில்லை. எதற்கு இப்படி திடுக்கிட்டு எழுந்தோம் என முழித்தான்

மணியை பார்க்க கடிகாரத்தை பார்த்தான். மணி 6.15 என காட்டியது. படுத்து பத்து நிமிடம் தான் ஆகிறதா? திடீரென இப்படி ஏன் தூக்கிபோட்டு எழுந்தோம் என யோசித்துக்கொண்டே கட்டிலைவிட்டு இறங்கவும், கீழே தீபக்கின் குரல் கேட்கவும் சரியாக இருந்தது.

மது, " ஹும்... வந்தாச்சா. இந்த அத்தானுக்கு இதே வேலை. ஆபிஸ் முடிஞ்சதும் நேரா இங்கே வந்துட வேண்டியது. மது இங்கே போகலாம் அங்கே போகலாம்னு என் உயிரை வாங்க வேண்டியது. நல்லவேளை திங்கட்கிழமைல இருந்து இந்த தொல்லைக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுடலாம்." என எண்ணிக்கொண்டே முகத்தை கழுவிக்கொண்டு ஹாலுக்கு சென்றான்.

ஹாலில் அமர்ந்திருந்த தீபக் காபி குடித்துக்கொண்டே விமலாவுடன் பேசிகொண்டிருந்தான்.

மதுவை கண்டதும் தீபக், " ஹாய் மது" என்றான் உற்சாகமாக.

மது, " ஹாய் அத்தான்" என்றான் பதிலுக்கு.

மதுவை உற்றுப்பார்த்த தீபக், " என்ன மது இன்னைக்கு ஆபிஸ்ல பயங்கர வேலை போல என்ன உன் பெண்டை நிமித்திட்டாங்க போல" என்றான் சிரிப்புடன்.

மது, " ஹும்.. ஆமாம் அவங்க நிமித்தின பெண்டை திரும்ப வளைச்சி விடத்தானே நீங்க வந்திருக்கீங்க" என்றான் எரிச்சலுடன்.

தீபக், " என்ன மது மேடம், இன்னைக்கு ரொம்ப மூட் அவுட்ல இருக்கீங்க ஆபிஸ்ல ஏதாவது பிரச்சனையா?" என்றான் ஒரு ஆராய்ச்சி பார்வையுடன்.

இவன் ஒருத்தன் இருக்கிற பிரச்சனைல திரும்ப அதையே ஞாபக படுத்திகிட்டு என மதுவிற்கு வந்த ஆத்திரத்தில் "அத்தான்.... ஏன் இன்னைக்கு என் ஆத்திரத்தை கிளப்பறதுன்னே வந்தீங்களா? நான் கோவில் கிளம்பணும். சொல்ல வந்ததை சொல்லிட்டு கிளம்புங்க" என்றான்.

கீதா போன் செய்து சொன்னது நிஜம் தான் போல இவன் கொஞ்சம் நாளாக எதையோ போட்டு மனசுக்குள்ள குழப்பிகிட்டு இருக்கா. இன்னைக்கு ஆபீஸ்ல நடந்ததை பத்தி விசாரிக்கலாம்னு வந்தால் ,இவ அதையே நினைச்சிகிட்டு இன்னும் கோபத்தை அதிகமாக ஆக்கிகிட்டிருக்கா. இப்போதைக்கு ஏதும் கேட்க வேண்டாம். சொல்லணும்னு நினைத்தால் அவளே சொல்லுவாள் என நினைத்துக்கொண்டு மதுவின் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

தீபக், " சரி மதுவானந்தமயி அவர்களே நீங்க இன்னிக்கு ரொம்ப அப்செட்ல இருக்கீங்க நான் கிளம்பறேன். நான் எதுக்கு வந்தேன்னா...? சண்டே ஈவ்னிங் நாலு மணிக்கு ரெடியா இருங்க நான் வரேன் நாம ரெண்டு பேரும் இன்விடேஷன் வாங்க போறோம்." என்றான்.

மது ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க. தீபக் முந்திக்கொண்டு " நீ ஏதும் சொல்லாதே நான் வரேன். நீ கிளம்பி வரே ok " என சொல்லிவிட்டு காரை கிளப்பிக்கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

மது அவன் சென்ற திசையை பார்த்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன் வீட்டின் உள்ளே சென்றான்.

ஞாயி்கிழமை காலை சித்தார்த்தின் வீட்டில் சித்தார்த், அஷ்வந்த் தவிர மற்ற அனைவரும் ஒரு விழாவிற்கு சென்றிருந்தனர். அஷ்வந்த் ஹாலில் அமர்ந்து சயின்ஸ் மகசின் ஒன்றை படித்துக்கொண்டிருக்க சித்தார்த் மெதுவாக மாடியிலிருந்து இறங்கிவந்தான்.

சித்தார்த் வருவதை பார்த்த அஷ்வந்த் என்ன இன்னைக்கு நம்ம ஹீரோ முகத்திலே ஒரே பீலிங் தெரியுதே.....!!! என்ன விஷயமா இருக்கும்? வெள்ளிகிழமை அப்படியே ஆயிரம் வாட்ஸ் பல்பு எரிந்தது. இன்னைக்கு என்ன யாராவது ஃப்யூஸை பிடுங்கிட்டாங்களா இல்லை பவர் கட்டா? என யோசனையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சோபாவில் அமர்ந்த சித்தார்த் சனிக்கிழமை மதுவை அலுவலகத்தில் பார்க்கமுடியவில்லையே, மதுவை பார்க்க இன்னும் முழுதாக ஒரு நாள் இருக்கே என மனதிற்குள் புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

உனக்கு என்ன அவ்வளவு அவசரம் மது? நான் மீட்டிங் முடிந்து வர மதியம் ஆயிடுச்சு அதுக்குள்ளே நீ வேலையே முடிச்சுட்டு அவசரமா வீட்டுக்கு போகணுமா?.

என்னை பற்றி உனக்கு நினைப்பே இல்லையா? நான் தான் உன்னை நினைத்துக்கொண்டே இருக்கேனா? நீ என்னை பாதித்ததுபோல நான் உன்னை ஒரு சதவீதம் கூடவா பாதிக்கவில்லை என சலிப்புடன் நினைத்துக்கொண்டே கைகளை தலைக்குபின்னால் கட்டிக்கொண்டு விட்டத்தை வெறித்து கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் அருகில் வந்து அமர்ந்த அஷ்வந்த் சித்தார்த்தின் தோளில் கைவைத்து "அண்ணா" என அழைத்தான்.

சித்தார்த்," என்னடா அஷ்வந்த்" என்றான்.

அஷ்வந்த்," என்ன ரொம்ப முக்கியமான விஷயம் ஏதாவது யோசிச்சிட்டு இருக்கியா?" என்றான்.

சித்தார்த்," அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை என்ன விஷயம்?" என்றான்.

அஷ்வந்த்," இன்னிக்கு இன்விடேஷன் வாங்க போகணும்னு சொன்னது ஞாபகம் இருக்கா?" என்றான்.

சித்தார்த்," ஆமாம்டா நல்ல வேலை ஞாபகபடுத்தினே. ரொம்ப தேங்க்ஸ். நீயும் ரெடியா இரு ஈவ்னிங் ஐந்து மணிக்கு கிளம்பலாம்" என சொல்லிவிட்டு மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

அஷ்வந்த்," மஹும்..... இதெல்லாம் ஆகறதில்லை என எண்ணிக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்றான்

ஞாயிறு அன்று மாலை சரியாக நான்கு மணிக்கு தீபக் மதுவின் வீட்டிற்கு வந்தான். மது தோட்டத்தில் இருப்பதை தெரிந்துகொண்டு தோட்டத்திற்கு சென்றான். விமலா தோட்டத்தில் ஒரு சேரில் அமர்ந்திருக்க, மது கீழே அமர்ந்து பூக்களை சரமாக தொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

தீபக்," ஹலோ பூக்காரம்மா என்ன கிளம்பலையா?" என்றான் மதுவை பார்த்து.

மது," எங்கே?" என்றான் யோசனையுடன்.

தீபக்," என்ன ஆன்ட்டி, நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லிட்டு போனேன். உங்க பொண்ணு என்னடான்னா எங்கேன்னு இவ்வளவு பொறுப்பில்லாமல் கேட்கிறா? சீக்கிரம் ஒரு நல்ல டாக்டர் கிட்ட காட்டுங்க அப்புறம் ஞாபக மறதி முத்திபோய் அம்னீஷியாவா மாறிட போகுது" என்றான் கிண்டலாக.

விமலா சிரித்துக்கொண்டே, "மது நீ போய் காபி எடுத்துட்டு வாம்மா" என சொல்ல.

மது தீபக்கை பார்த்து முணுமுணுத்துக்கொண்டே சென்றாள். தீபக் சிரித்துக்கொண்டே விமலாவை பார்த்தான். அவர் கண்கள் கலங்கி இருந்தது

தீபக், "என்ன ஆன்ட்டி எதுக்கு இப்போ நீங்க கண்கலங்கறீங்க" என்றான்.

விமலா, "நீ சொன்னாமாதிரி மதுவுக்கு அம்னீசியா வந்தாலும் எனக்கு சந்தோஷம்தான் தீபக். அப்போதாவது மது நடந்த எல்லாத்தையும் மறந்துடுவா இல்லையா? நமக்காக அவ எதையும் வெளியே காட்டிக்கல. ஆனால் அவள் உள்ளுக்குள்ளே எல்லாத்தையும் வச்சி ஒவ்வொரு நாளும் வேதனை படுவது எங்களுக்கு நல்லாவே தெரியுது." என்றார் கண்ணீருடன்..

தீபக்கிும் எப்போதும் சந்தோசத்துடனும், பாட்டும், கூத்தும், கேலியும், கிண்டலுமாக வளைய வந்த மது ஒரு நிமிடம் கண் முன்னே தோன்றி மறைந்தாள்.

தீபக், "கவலைபடாதீங்க ஆன்ட்டி மது நமக்கு பழைய மதுவா திரும்ப கிடைக்கத்தான் போறா நீங்க பார்க்கத்தான் போறீங்க" என்றான் ஆறுதலாக.

அங்கே கையில் காபியுடன் வந்த மது இருவரின் கண்களும் கலங்கி இருந்ததை பார்த்துவிட்டு, "ஹும்.. ... என்ன ரெண்டு பேரும் கொசுவத்தியை சுத்த ஆரம்பிச்சிடங்களா? உங்களுக்கு எல்லாம் வேற வேலையே இல்லை போல. எனக்கு அம்னீஷியா வருவதற்கு பதிலாக இந்த வீட்ல உங்க எல்லோருக்கும் அம்னீஷியா வந்தா எனக்கு ரொம்ப நிம்மதியாக இருக்கும்" என சொல்லிவிட்டு இருவருக்கும் காபியை கொடுத்தாள்.

காப்பியை கொடுத்த மது தீபக்கை பார்த்து, "ஒரு பத்து நிமிஷம் இருங்க தயாராகி வருகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு வீட்டின் உள்ளே செல்ல திரும்பினாள்.

தீபக், "என்ன அம்னீஷியா சரியாயிடுச்சா?" என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

மது தீபக்கை பார்த்து போலியாக முறைத்துக்கொண்டே, "ம்ம்... சரிஆகிடுச்சி" என சொல்லிவிட்டு தீபக்கிற்கு ஒழுங்கு காட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

அந்த நிலையிலும் விமலாவிற்கும், தீபக்கிற்கும் சிரிப்பு தான் வந்தது.

சொன்னபடியே மது பத்து நிமிடங்களில் தயாராகி வர தீபக் தன் கைகடிகாரத்தை பார்த்துவிட்டு மெச்சுதலாக மதுவை பார்த்து புருவத்தை உயர்த்தி பாராட்டினான். மதுவும் புன்னகையுடன் விமலாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தீபக்குடன் கிளம்பினாள்

வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் போதே சித்தார்த் தன்னை சற்று சீர்படுத்தி கொண்டிருந்தான்.

சரி இன்று ஒருநாள் கொஞ்சம் பல்லைகடித்துக்கொண்டு ஓட்டிவிட்டால் நாளைக்கு மதுவை பார்க்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டே காரை அந்த பெரிய காம்ப்ளெக்ஸின் முன் நிறுத்தினான்.

இன்னும் சற்று நேரத்தில் தன் கனவு தேவதையை நேரில் பார்க்கபோகிறோம் என தெரியாமல் தன் தம்பியுடன் இன்விடேஷன் செலக்ட் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் நுழைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தீபக்கும், மதுவுடன் அதே கடைக்குள் நுழைந்தான். திடீரென அங்கே மதுவின் குரலை கேட்ட சித்தார்த் சட்டென்று திரும்பி பார்த்தான். மது தீபக்குடன் பேசியபடி உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தான்.

யாரை நேற்று முழுதும் பார்க்க முடியவில்லை என எண்ணி எண்ணி வருந்திகொண்டிருந்தானோ அவளே இப்போது அவனுக்கு முன்னால் நிற்குகொண்டிருந்தாள். சித்தார்த்துக்கு கூடை கூடையாய் பூக்களை வாரி தன் மீது கொட்டியது போல இருந்தது

ஒரு கார்டை எடுத்துக்கொண்டு சித்தார்த்தை நோக்கி வந்த அஷ்வந்த் சித்தார்த் நின்றிருந்த நிலையை பார்த்தான். சித்தார்த்தின் முகம் மலர்ச்சியுடன் இருந்தது. காலையில் இருந்து நீ பார்த்தது என்னை இல்லை என்பது போன்ற தோற்றத்துடன் கண்களில் குறும்பும் முகத்தில் புன்னகையுமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

அஷ்வந்த் சித்தார்த் யாரை பார்க்கிறான் என அவன் பார்த்து கொண்டிருந்த திசையை பார்த்தான். அங்கே மது மும்முரமாக கார்ட் செலக்ட் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அஷ்வந்த் மதுவை பார்த்தவுடன் ஹே இந்த பொண்ணை எங்கே பார்த்தோம்.... என யோசித்தவுடன். இதே போல அன்று பீச்சிலும் அண்ணன் இப்படித்தானே நிற்குகொண்டிருந்தான். கரெக்ட் இது அதே பொண்ணு தான். இந்த பொண்ணை தான் அண்ணன் லவ் பண்ணானா? என நினைத்துக்கொண்டே சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

மதுவை பார்த்தவுடன் சித்தார்த் அவளிடம் சென்று பேச எத்தனித்து இரண்டடி எடுத்துவைத்தான். அப்போது தேவை இல்லாமல் "கீப் யுவர் லிமிட். என்னோட பர்சனல் ஸ்பேஸில் நுழைய முயற்சி செய்யதீங்க" என மது கூறியது நினைவிற்கு வந்தவுடன் போகாமல் அப்படியே திரும்பி நிற்கொண்டான்.

அஷ்வந்த் எல்லாவற்றையும் கவனித்து கொண்டு சற்று ஒதுங்கியே இருந்தான்

தீபக் ஒரு கார்டை எடுத்துக்கொண்டுவந்து, "மது இந்த வெட்டிங் கார்ட் டிசைன் எப்படி இருக்கு" என்றான்.

மது, "ஹய்யோ அத்தான். கல்யாணம் நம்ம வாழ்க்கைல ஒருமுறை தான் வரும் ஒத்துக்கிறேன் அதுக்காக இப்படியா ஒரு இன்விடேஷனுக்கு செலவு பண்ணுவாங்க கொஞ்சம் சிம்பிளா இருக்கட்டும் எனக்கு சிம்பிளா இருந்தா தான் பிடிக்கும்" என்றான்.

அவ்வளவு நேரம் மதுவை அங்கே பார்த்த சந்தோஷத்தில் இருந்த சித்தார்த் மது எதற்கு இங்கே வந்தான் என யோசிக்க மறந்துவிட்டான். இப்போது வெட்டிங் கார்ட் செலக்ட் பண்ண தான் வந்திருக்கிறான் என கேட்டதும் ஒருநிமிடம் தன் சொர்க்கம் தன்னை விட்டு நீங்கியது போல தோன்றியது.

மதுவுக்கும், தீபக்கிற்கும் கல்யாணமா? நான் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லையே. கடவுளே.....! மதுவை என்னுடன் சேரவிடாமல் தடுத்து விடாதே. ஒருமுறை நான் அவளை இழந்து விட்டதாக எண்ணி தவித்தது போதும் இனி ஒருமுறை அவளை இழக்க நான் தயாராக இல்லை. என் காதலுக்கு நானே முடிவு கட்டிகொண்டேனா என தனக்குள் புலம்பிகொண்டிருந்தான். அவனின் முக மாற்றம் முழுவதையும் அஷ்வந்த் கவனிதுகொண்டிருந்தான்.

இது அனைத்துமே தீபக் மதுவின் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல ஆரம்பிக்கும் அந்த அரை வினாடிக்குள் நடந்து முடிந்தது

தீபக், "ஹே மது நீ வேணும்னா உன் கல்யாணத்துக்கு அப்படி சிம்பிளா பார்த்து இன்விடேஷன் போடசொல்லு. இது என் கல்யாணம் நீ கார்டை மட்டும் செலக்ட் செய்துகொண்டு போதும்" என்றான்.

தீபக்கை ஒரு பார்வை பார்த்தான் மது. எனக்கு கல்யாணமா?...என சொல்ல நினைத்த மது தீபக்கின் உற்சாகத்தை கெடுக்க விரும்பாமல் ஏதும் சொல்லாமல் பேசாமல் இருந்தான். தீபக் வேறு கார்டை பார்க்கும் மும்முரத்தில் மதுவின் முகத்தை சரியாக கவனிக்கவில்லை.

சித்தார்த்திற்கு தீபக்கின் பதிலை கேட்டவுடன்தான் நிம்மதியாக இருந்தது. தனக்கு தோன்றிய விடுதலை உணர்ச்சியை ஒரு கணம் கண்மூடி அனுபவித்தான். 'ஒரு நிமிடத்திற்குள் உலகை சுற்றிவரும் மனம் என்பது சரியாகத்தான் இருக்கிறது' என எண்ணிக்கொண்டான்.

முதலில் சித்தார்த்தின் படபடப்பையும், அவன் தவிப்பையும், அடுத்த நிமிடமே அவன் முகத்தில் தெரிந்த நிம்மதியையும் கவனித்த அஷ்வந்த் மதுவை சித்தார்த் காதலிப்பதை புரிந்து கொண்டான்.

ஆனால் ஏன் அவளிடம் சென்று பேசவில்லை? தயங்குகிறான். ஒருவேளை இருவருக்கும் இடையே ஏதும் பிரச்சனையா? இல்லை இன்னும் காதலை சொல்லவே இல்லையா? என யோசித்தான்.

தீபக், " மது இந்த கார்டை பாறேன் " என்றான்.

மது, " கடவுளே என்னை ஏன் இப்படி ஒரு லூசு கிட்ட மாட்டிவிட்டு சோதிக்கிறாய் " என மெல்லிய குரலில் புலம்பினாள்.

தீபக், " ஏய் மது திமிரா? " என்றான்.

மது, " பின்ன என்னப்பா..... உன் ஆளுக்கு கிரீன் கலர் பிடிக்கும்னா எல்லாமேவா அதே கலர்ல வாங்கணும். கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் நீ வேணா பாரு உன் ரூமை பார்த்துட்டு அப்படியே ஓடிடபோறா. ஆனாலும் நான் உன்னை இந்த அளவுக்கு ஜால்ரான்னு நினைக்கலப்பா. பேசாமல் உன் வேலையை ரிசைன் பண்ணிட்டு பஜனை கோஷ்டில சேர்ந்துடு." என சிரிக்காமல் சொல்லிவிட்டு தீபக்கின் முகத்தை பார்த்தான்

தீபக், " போதும், அவ ஓடாம நான் பார்த்துக்குவேன். ஆனால் உன்னை கல்யாணம்பண்ணிகிட்டு அவஸ்தை படபோறவனை நினைச்சா..... !!என சொல்லி சிரித்துவிட்டு "கடவுளே நல்லவேளை நீ என்னை காப்பரிவிட்டாய்" என ஒரு கும்பிடுபோட்டான்.

மது சற்று முகத்தை சுளித்துவிட்டு " போதும் அத்தான் எல்லோரும் திரும்பி பார்க்கிறார்கள் " என்றாள்.

தீபக், " யாரது நம்மை பார்ப்பது. அவன்அவனுக்கு அவங்களோட வேலை தான் சரியா இதுக்கும். சரி சீக்கிரம் வந்த வேலையை முடிச்சுட்டு கிளம்பலாம் " என சொல்லிக்கொண்டே மறுபுறம் சென்றான்.

சித்தார்த் எல்லாவற்றையும் கேட்டு மனதிற்குள் சிரித்துகொண்டான். மதுவின் முக மாறுதலை அவன் கவனிக்கவில்லை. கவனித்திருந்தால் ஒருவேளை அவனுக்கு பழைய மதுவிற்கும் இப்போதிற்குக்கும் மதுவிற்கும் உள்ள வித்யாசம் நன்கு புரிந்திருக்கும்

தீபக் அங்கிருந்த ஷெல்பை சுற்றிவர அங்கே நின்றிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்து முதலில் ஆச்சர்யம் அடைந்தான். பிறகு சிரித்துகொண்டான். ஓஓ..... கீதா சொன்னது சரிதான். மேடம் நல்லா காய்ச்சி எடுத்துட்டாங்கபோல அதான் சார் இங்கேயே நிக்கிறாரு. என எண்ணிக்கொண்டு சித்தார்த்தின் பின்னால் சென்று நின்றான்.

தீபக், " என்ன சார் ரொம்ப பிசியா? டிஸ்ட்டர்ப் பண்ணேனா? " என சொல்ல.

சித்தார்த் திரும்பி பார்த்தான். தீபக் சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்துகொண்டு நின்றிருந்தான்.

சித்தார்த், " ஹலோ, தீபக். எப்படி இருக்கீங்க? " என தீபக்குடன் கை குலுக்கினான்.

தீபக், " ஐ அம் பைன். என்ன நீங்க இங்கே? யாருக்கு கல்யாணம் உங்களுக்கா? " என்றான்.

சித்தார்த், " கல்யாணத்துக்கு நான் ரெடி. ஆனால் பொண்ணு தான் இன்னும் ரெடி ஆகல " என்றான் புன்னகையுடன்.

தீபக், " அட்டா அப்போ பொண்ணு பார்த்தாச்சா? " என்றான்.

சித்தார்த், " மம்ம்.... நான் பொண்ணை பார்த்துட்டேதான் இருக்கேன். " என சொல்லிக்கொண்டே சற்று தூரத்தில் இருந்த மதுவை காதலுடன் பார்த்தான்.

சித்தார்த்தின் பார்வையை தொடர்ந்த தீபக்கின் பார்வை அங்கே நின்றிருந்த மதுவை கண்டது. உடனே சித்தார்த்தை பார்த்தான். சித்தார்த்தின் பார்வை தீபக்கிற்கு அனைத்தையும் புரியவைத்தது

கல்யாணமே செய்துகொள்ளமாட்டேன் என்னால் இன்னொருவரின் வாழ்க்கை வீணாவதை என்னால் செய்யமுடியாது என பிடிவாதமாக இருக்கும் மதுவிற்கு சித்தார்த்தின் மூலமாக நல்லது நடக்குமானால்

அதை விட என்ன சந்தோசம் இருக்கமுடியும் அதற்கு முன்னால் சித்தார்த்தின் மனதில் இருப்பதை முழுமையாக தெரிந்துகொள்ள எண்ணினான்.

தீபக், " என்ன சித்தார்த் அதுக்குள்ளே முகம் தெரியாத பொண்ணுகூட ரூயட் பாட போய்ட்டிங்களா? என்ன விசேஷம்னு சொல்லவே இல்லையே?" என்றான்.

சித்தார்த், " எங்க அப்பா அம்மாவுக்கு சஷ்டியப்பதூர்த்தி கிராண்டா பண்ணலாம்னு பிளான் அதுக்கு தான் நானும் என் தம்பியும் இன்விடேஷன் வாங்க வந்தோம்" என்று சொல்லிவிட்டு அஷ்வந்தை தேடினான்.

நடப்பது எல்லாவற்றையும் கவனித்துகொண்டிருந்த அஷ்வந்த் சித்தார்த்தின் அருகில் வந்தான்.

சித்தார்த், " தீபக் இது தான் என் தம்பி அஷ்வந்த். ஹவுஸ் சர்ஜனா ப்ரக்டிஸ் பண்ணிட்டு இருக்கான்" என அறிமுகபடுத்தினான். அஷ்வந்திற்கு தீபக்கை தன் நண்பன் என அறிமுகபடுத்தினான். பிறகு மூவரும் பேசிகொண்டிருந்தனர்.

அப்போது மது கையில் இரண்டு வெட்டிங் கார்டுடன் தீபக்கை தேடி வந்தான். ஷெல்பின் மறுபுறம் தீபக்கின் குரல் கேட்க யாருடன் பேசுகிறான் என எண்ணிக்கொண்டே அவனருகில் சென்றவன் அங்கே சித்தார்த்தை கண்டவுடன் ஒருநிமிடம் தயங்கி அப்படியே நின்றான். மெதுவாக வந்த வழியிலேயே திரும்பி சென்றுவிட திரும்ப எத்தனிக்க அதற்குள் தீபக் மதுவை பார்த்துவிட்டு அழைத்தான்.

தீபக், " மது இங்கே பார்த்தியா யாருன்னு? எதிர்பாராத இடத்தில் திடீர் சந்திப்பு". என சொல்லி சிரித்தான்.

மதுவும் தயக்கத்துடன் ஒப்புக்கு சிரித்துவைத்தான். சித்தார்த் ஏதாவது பேசுவான் என எதிர்பார்த்த மது அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஆனால் அவனோ ஏதும் பேசாமல் மதுவை பார்த்து மென்னகையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

மதுவும் விதியே என, " ஹலோ சித்தார்த்" என்றான்.

சொன்னபிறகு தான் தன் குரல் தனக்கே வித்யாசமாக பட்டது. அவன் காதில் நான் கேட்டது விழுந்திருக்குமா? இல்லையா? என குழம்பினான்.

சித்தார்த், " ஹலோ மது" என சொல்லி நீ பேசியது என் காதில் விழுந்தது என நிரூபித்தான்.

சித்தார்த்தோ வெள்ளிகிழமை கோவத்தில் டென்டெளஸண்ட்வாலா மாதிரி அந்த போடு போட்டான் ஆனால் இன்னைக்கு என்னை பார்த்தவுடன் பேச்சே தொண்டையை விட்டு வெளியில் வரமாட்டேன்னுது என நினைத்து மனதிற்குள் புன்னகைத்துகொண்டான்.

இருவரின் நடவடிக்கையையும் அமைதியாக அஷ்வந்த் கவனித்துகொண்டிருந்தான். சந்தேகமே இல்லை இவங்க தான் நம்ம சின்ன அண்ணி. ஆனால் இந்த அண்ணன் ஏதோ பயமுறுத்திவச்சிருக்கான் போல. அதான் அவனை பார்த்ததும் வார்த்தை வராமல் குரல் கீசுன்னுது என நினைத்துகொண்டான்

அஷ்வந்த், " ஹலோ மேடம், நான் அஷ்வந்த். சித்தார்த்தோட தம்பி. என்னை யாரும் அறிமுகபடுத்தல அதனால் நானே அறிமுகபடுத்திக்கொள்கிறேன்" என புன்னகையுடன் சொல்லிவிட்டு மதுவிடம் கையை நீட்டினான்.

மதுவும் அவனின் பேச்சில் சிரித்துவிட்டு "ஹலோ" சொல்லி கைகொடுத்தான்.

சித்தார்த்திற்கு உள்ளுக்குள் ஜிவ்வென்று சூடு ஏறியது. நான் தலைல தட்டுது மட்டும் தான் இந்த மதுவுக்கு பிடிக்கல. என் தம்பிக்கு மட்டும் சிரிச்சிகிட்டே கை கொடுக்க முடியுது. இரு மது இதுக்கெல்லாம் என்னிடம் மாட்டாமலா போய்விடுவாய்? அப்போ பார்த்துகொள்கிறேன் உன்னை என எண்ணிக்கொண்டே செல்ல கோபத்தையும் மீறி முறுவல் பூத்தான்.

அஷ்வந்த், " நீங்க என்ன படிக்கிறீங்களா?" என்றான்.

மது, " இல்லை நான் உங்க அண்ணனோட ஆபிஸ்ல தான் வேலைசெய்கிறேன்" என்றான்.

அஷ்வந்த் ஆச்சரியமாக சித்தார்த்தை பார்த்தான். பிறகு மதுவிடம் "என்னங்க எங்க அண்ணன் நல்லா உருட்டி மிரட்டி வேலை வாங்குறாரா.? அவரை பார்த்து இப்படி நடுங்குறீங்க. இப்போ தான் நாம பிரெண்ட்ஸ் ஆகிட்டோமே இனி ஏதாவது மிரட்டினா என்கிட்டே சொல்லுங்க நான் பார்த்துக்கிறேன் " என்றான்.

மது சிரித்துவிட்டு தீபக்கிடம் திரும்பி , "இந்த ரெண்டு கார்டும் எனக்கு பிடிச்சிருக்கு இதையே வாங்கிகொள்ளலாம். மணி ஆகுது நாம கிளம்புவோம்" என்றான்.

அஷ்வந்த், " மது மேடம் அப்படியே எங்களுக்கும் உங்க கையால ஒரு கார்ட் செலக்ட் பண்ணி கொடுத்துட்டு போங்க" என்றான்.

மது, " நானா...!! இல்லை நீங்களே.... நல்ல கார்டா பார்த்து செலக்ட் பண்ணிக்குங்க" என விட்டு சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

சித்தார்த், " என் மது ? எங்களுக்கு கார்ட் செலக்ட் பண்ண மாட்டீங்களா? என்றான்.

மது, " அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. சரி நானே பண்ணேன் " என தயங்கி தயங்கி சொன்னான்.

தீபக்கும், அஷ்வந்தும் தனியாக சற்று தள்ளிவந்து பேசிகொண்டிருக்க சித்தார்த் மதுவின் அருகில் வந்து நின்றான். மதுவிற்கு சற்று சங்கடமும், தயக்கமும் இருந்தாலும் மனதை சற்று ஆசுவாசப்படுத்திகொண்டு கார்ட் செலக்ஷனில் ஈடுபட்டான். சில நிமிடங்களிலேயே அழகிய கார்ட் ஒன்றை செலக்ட் செய்தான்.

மது, " எனக்கு இந்த கார்ட் பிடிச்சிருக்கு நீங்க பாருங்க பிடிச்சிருக்கா என சொல்லி சித்தார்த்தின் கைகளில் கொடுத்தான்

சித்தார்த், " எனக்கும் பிடிச்சிருக்கு " என மதுவை பார்த்து சொல்லி கொண்டே.

மது கூடிய சீக்கிரமே நம்ம கல்யாண அழைப்பிதழையும் இதே போல செலக்ட் பண்ணதான் போறோம் என எண்ணிக்கொண்டே கார்டை வாங்கிகொண்டான்.

அஷ்வந்தும், தீபக்கும் தனியாக பேசிகொண்டிருந்தாலும் இருவரின் பார்வையும் மற்றவர் அறியாமல் சித்தார்த் மதுவிடமே சென்றுவந்தது.

தீபக்கும் ,சித்தார்த்தும் மது தேர்ந்தெடுத்து கொடுத்த கார்டையே வாங்கி அங்கேயே ப்ரிண்டிங்கிும் கொடுத்துவிட்டு அனைவரும் கிளம்பினர். சித்தார்த் மதுவையே பார்த்துகொண்டிருந்தான்

அஷ்வந்த், " என்னங்க இவ்வளவு தூரம் நாம பேசி பழகியாச்சு வாங்களேன் அப்படியே டின்னர் முடிச்சிக்கிட்டு கிளம்பலாம்" என்றான்.

சித்தார்த், " ஆமாம், தீபக் வாங்க, இன்னைக்கு எப்படி இருந்தாலும் எங்களுக்கு டின்னர் வெளியில் தான். நீங்களும் வந்தால் எங்களுக்கு சந்தோஷமாக இருக்கும்" என்றான்.

மதுவோ கடவுளே தீபக் வேண்டாம்னு சொல்லிடனும் என வேண்டிக்கொள்ள தீபக்கோ மறுக்க முடியாமல் சரி என்றான். மது மனதிற்குள் சரியான சாப்பாட்டுராமன் என தீபக்கை திட்டிக்கொண்டு மறுக்கமுடியாமல் உடன்சென்றான்.

ஹோட்டலில் காலை பார்ச் செய்துவிட்டு நால்வரும் உள்ளே நடக்க சித்தார்த் தீபக்கை பார்த்து, " என்ன தீபக் உங்களுக்கு காதல் கல்யாணமா? இல்லை பெரியவங்க பார்த்துவச்சு கல்யாணமா?" என்றான்.

தீபக் சித்தார்த்தின் கேள்விக்கு பதில் சொல்லும் முன் தீபக்கின் மொபைல் ஒலித்தது. மொபைலை எடுத்த தீபக் சிரித்துக்கொண்டே மதுவிடம் மொபைலை கொடுத்தான்

மொபைலை வாங்கிய மது பெயரை பார்த்துவிட்டு " திங்க் ஆப் தி டெவில்" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு மொபைலை ஆன் செய்தான்.

மது ஹலோ கூட சொல்லவில்லை அதற்குள் ,” என்ன அத்தான், ஒரு போனை எடுக்க இவ்வளவு நேரமா? நான் ரொம்ப நேரமா ட்ரைபண்ணேன். இப்போ எங்கே இருக்கீங்க? என கொஞ்சலும் கோபமுமாக குரல் ஒலித்தது.

மது,” ஏம் அறிவுகேட்டவளே...! மேகலா...! யார் போன் எடுக்குறாங்கன்னு குரலையூட கேட்கமாட்டியா? நீ பாட்டுக்கு ஏதாவது ஏடாகூடமா பேசிட்டியானா நான் என்னடி பண்ணுவேன்? என்றாள்.

மேகலா,” ஏம் மது, எப்படி இருக்கே? அக்டிவலி நான் உன் கூட தான் பேசணும்னு நினைச்சு போன் பண்ணேன். என்றாள் சத்தமாக.

மது,” ஹப்பா, ரெண்டு டேபிள் தள்ளி உட்கார்ந்து இருக்கிறவங்க எல்லோரும் திரும்பி பார்க்குறாங்க. நீ கும்பகோணத்திலிருந்து பேசறியா இல்லை மொபைல் உள்ளே உட்கார்ந்து பேசறியாடி இந்த கத்துகத்தற இன்னும் கொஞ்சம் சத்தமா பேசினா நீ போனை கட பண்ணிட்டா கூட எங்களுக்கு கேக்கும். உன் அருமை அத்தானுக்கும் வருங்காலத்தில் போன் பில் பிரச்சனையே இருக்காது என்றாள்.

மேலும் மேகலாவுடன் இன்விடேஷன் வாங்கியதிலிருந்து , குலதெய்வம் கோவில் வரமுடியாதது வரை காரணம் சொல்லி முடித்துவிட்டு மொபைலை தீபக்கின் கையில் கொடுத்தாள்.

சித்தார்த், போனில் அவள் பேசும் குறும்பு பேச்சுகளை அவள் அறியாதவண்ணம் ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்

தீபக் மூவரிடமும் எக்ஸ்கியூஸ் கேட்டுக்கொண்டு சென்றான்.அஷ்வந்தும் யாரோ நண்பன் வந்திருப்பதாக சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட, சித்தார்த்தும் ,மதுவும் தனியாக அமர்ந்திருந்தனர். ஹோட்டலும் சற்று காலியாகவே இருந்தது.

மதுவுக்கு சித்தார்த்துடன் அமர்ந்திருந்தது சற்றுபடபடப்பு இருந்தது. மது கொஞ்சம் நேரம் மெனு கார்டை பார்த்தாள், தண்ணீர் டம்ளரை எடுத்து சுற்றினாள். அதில் இருந்த டிசைனை பார்த்தாள். பிறகு அங்கே இருந்த பிளாஸ்டிக் பூக்களை வருடிகொடுத்து அதனை ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

எதிரில் அமர்ந்திருந்த சித்தார்த் இது அனைத்தையும் கண்டும் காணாததுபோல ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். டேய் ஹனி, ஒரு பூவே பூவை ரசிப்பதை நான் இங்கே தானே பார்க்கிறேன். ஆனாலும் இது உனக்கே நியாயமா. உயிரே இல்லாத அந்த பூவையும் இலையையும் அப்படி தொட்டு தொட்டு ரசிக்கறாய்.....! ,நேசிக்கறாய்.....!! ஆனால் இங்கே உன்னையே நினைச்சு உனக்காகவே உருகிக்கிட்டு இருக்கிறவனை திரும்பி ஒரு பார்வைகூட பார்க்கமாட்டேன்கிறாயே. ஹும்ம்... எல்லாத்துக்கும் கொடுத்துவச்சிருக்கணும். ஆனாலும் சித்தார்த் நீ ரொம்ப பாவம்டா என தனக்காக அவனே பாவப்பட்டுக்கொண்டான்.

இவர்கள் இருவரின் தவிப்பையும் தயக்கத்தையும் கண்ட அஷ்வந்த் இனிமேல் நாம இங்கேயே ஒளிந்து இருந்து பார்த்து ஒன்னும் பிரயோஜனம் இல்லை பேசாமல் நானா நேரா போய் பேசவைக்க முயற்சி செய்யவேண்டியது தான் என எண்ணிக்கொண்டே வந்து சித்தார்த் பக்கத்தில் அமர்ந்தான்

அஷ்வந்த்,” என்ன நாம ஆர்டர் கொடுத்துவிடலாம் தீபக் வரட்டும்” என சொல்லும் போதே தீபக் வந்து அமர்ந்தான்.

சித்தார்த்,” தீபக் இது உங்க கல்யாணத்துக்காக நான் உங்களுக்கு கொடுக்கும் ட்ரீட் அதனால நீங்களே ஆர்டர் கொடுங்க ” என்றான்.

தீபக்,” இல்ல சித்தார்த் நீங்களே ஆர்டர் கொடுங்க” என தீபக் சொல்ல, இருவரும் மாற்றி மாற்றி சொல்ல இடையில் அஷ்வந்த் புகுந்தான்.

அஷ்வந்த்,” இதுக்கு ஒரு பிரச்சனையா? நீங்க ரெண்டு பெரும் ஒன்னும் சொல்லவேண்டாம். மது மேடம் நீங்க சொல்லுங்க” என சொல்லி மெனு கார்டை மதுவிடம் நீட்டினான்.

மது தீபக்கையும் சித்தார்த்தையும் பார்த்துவிட்டுk, “வேண்டாம் அஷ்வந்த் நீங்களே சொல்லுங்க” என்றாள்.

அஷ்வந்த்," என்ன அண்ணன் ஏதாவது சொல்வார்னு பார்க்கறீங்களா? அவர் உங்களுக்கு ஆபிஸ்ல தான் எம்.டி இங்கே அவர் உங்க பிரெண்ட் அவ்வளவு தான் இந்தாங்க" என கொடுத்தான்

. மதுவும் தயக்கத்துடன் வாங்கி சில டிஷ்களை சொன்னாள். சித்தார்த் நிமிர்ந்து அர்த்தத்துடன் மதுவை பார்த்து சிரித்தான். தீபக்கின் கவனம் முழுதும் சித்தார்த்திடமே இருந்தது. சித்தார்த் ஏதேதோ பேசினாலும் கடைசியில் அவனின் பார்வை மதுவை தழுவி சென்றது.

அஷ்வந்த்," நீங்க பாட்டு பாடுவீங்களா? " என்றான்.

மது," ம்ம்... பாடுவேனே. ஆனால் முறைப்படி கத்துக்கல ஆனால் கேட்டால் அப்படியே பாடுவேன்" என்றான்.

அஷ்வந்த்," டான்ஸ் ஆடுவீங்களா? முக்கியமா பரதநாட்டியம்?" என்றான்.

என்ன இவன் சம்மந்தா சம்மந்த இல்லாமல் கேள்விகேட்கிறான் என எண்ணிக்கொண்டே அஷ்வந்திடம், "ஹம்ம்... முறைப்படி கத்துகிட்டேன். எனக்கு டான்ஸ்னா ரொம்ப பிடிக்கும். கோபமா இருந்தாலும் சரி சந்தோஷமா இருந்தாலும் சரி நான் டான்ஸ் ஆடுவேன்" என்றான்.

தீபக்," ஆமாம், வெள்ளிகிழமை நைட் இவ ஆடுன ஆட்டத்துல நிலநடுக்கம் வராதது தான் மிச்சம்" என்றான் சித்தார்த்தை பார்த்துக்கொண்டே.

மது," உன்னை யாராவது ஏதாவது கேட்டாங்களா? இப்போ எதுக்கு இதை சொல்கிறாய்" என தீபக்கின் காதில் திட்டினான்.

சித்தார்த்,"திடீர்னு என்ன உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ரகசியம்" என்றான்.

தீபக்," ஒன்னும் இல்லை நேத்து ஈவ்னிங், ஒரு சாரிட்டி[charity] ப்ரோக்ராம்ல டான்ஸ் ஆடினா. அதுக்கு நம்ம ஹை கோர்ட் ஜட்ஜ் Mr. ராமமூர்த்தி தான் தலைமை தாங்கினார். மதுவை ரொம்ப பாராட்டினார். அதை சொல்லட்டுமான்னு கேட்டா" என்றான்.

ராமமூர்த்தி என்றதும் ஏதோ பேச வந்த அஷ்வந்தை தன் கண்ஜாடையால் தடுத்தான் சித்தார்த். அஷ்வந்தும் சரி சரி வருங்கால மாமனார் சர்டிபிகேட் கொடுத்துட்டாரா என எண்ணிக்கொண்டான்

தீபக்," என்ன திடீர்னு என்னமோ பொண்ணு பார்க்க வந்தா மாதிரி இப்படி விசாரிக்கிறீங்க" என்றான்.

அஷ்வந்த்," ஏன் ஒரு பிரெண்டை பத்தி தெரிஞ்சிக்க கூடாதா? இவ்வளவு க்வாலிஃபிகேஷன்ஸொட ஒரு பொண்ணு கிடைக்கிறது ரொம்ப கஷ்டம் அதிலும் சொந்த அத்தை பொண்ணு நீங்க எப்படி மது மேடமை மிஸ் பண்ணிட்டீங்க?" என்றான்.

தீபக்," நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க தயாராத்தான் இருந்தேன். இவ தான் முடியாதுன்னு சொல்லிட்டா" என மதுவை சுட்டி காட்டினான்.

மது," அச்சச்சோ... அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. சின்ன வயசுல இருந்தே நாங்க ரெண்டு பெரும் ஒண்ணா வளர்ந்துள்ள எங்களுக்குள்ளே அந்த மாதிரி ஒரு எண்ணம் இல்லவே இல்லை. அது மட்டும் இல்லை மேகலா தீபக்கோட மாமா பொண்ணு. நாங்க எல்லோரும் ஒண்ணா படிச்சோம். தீபக்கை மேகலா லவ் பண்ணா. கொஞ்சம் நாளைக்கு அப்புறம் சாரும் மேகலாவை லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சுட்டார். வீட்ல பேசி சம்மதம் வாங்கியாச்சு. எனக்கும் சாருக்கும் சின்ன வயசுல இருந்தே எழாம்போருத்தம் தான் என மூச்சு வாங்க சொல்லிமுடித்தாள்.

தீபக்,"எங்களை எங்க வீட்டையே டாம் அண்ட் ஜெர்ரின்னு தான் கூப்பிடுவாங்க. இப்போ தான் என் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆனதுக்கு பிறகு தான் ரெண்டு பெரும் கொஞ்சம் சமாதானமா இருக்கோம். இல்லாட்டி நாங்க இருக்கும் இடத்தில் அடிதடிதான் நடக்கும்" என்றான்.

. தன் தம்பியோடு தயக்கமில்லாமல் அவள் பேசுவதை சித்தார்த் மகிழ்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

தீபக், " என்ன இன்னைக்கு சித்தார்த் பேசமாட்டிங்களா ரொம்ப அமைதியா இருக்கீங்க?" என்றான்.

சித்தார்த், " நீங்க எல்லோரு பேசிட்டு இருந்ததை கேட்டுகிட்டு இருந்தேன். ரொம்ப ஸ்வாரஸ்யமாவே இருந்தது உங்க கதைகள் எல்லாம்" என்றான்.

தீபக், " ஒரு நாள் நீங்க கண்டிப்பாக எங்க வீட்டுக்கு வரணும் சித்தார்த். உங்களை பார்த்தால் எங்க வீட்டில் ரொம்பவே சந்தோஷப்படுவாங்க என்றான்."

சித்தார்த்தோ மதுவை பார்த்துவிட்டு, சாரி தீபக். நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்தால் ஒரு சிக்கல் இருக்கு. மது இருப்பாங்க. நான் ஒரு எம்.டி யாவே இருந்துட்டு போறேன். வீட்டுக்கு வந்தால் நான் என்னவோ அவங்களோட பர்சனல் ஸ்பேஸ்ல நுழைகிறது மாதிரி இருக்கும் என்றான்.

மதுவிற்கு ஒரு மாதிரியாக ஆகிவிட்டது. நான் சித்தார்த்தை பேசியது இந்த அளவுக்கு பாதித்துவிட்டதா?. அதனால் தான் என்னிடம் சரியாக பேசவில்லையா? இப்போ டின்னர்க்கு கூப்பிட்டது கூட அஷ்வந்த சொன்னதால் மறுக்கமுடியாமல் தான் இருக்கும் என எண்ணிக்கொண்டே நிமிர்ந்து பார்க்க. தீபக் அஷ்வந்தின் பார்வை அவளிடம் நிலைத்திருந்தது.

அஷ்வந்திர்க்கு இருவருக்கும் ஏதோ பிரச்சனையை அண்ணி அண்ணனை இந்த வார்த்தையை சொல்லி திட்டி இருப்பாங்க போல அதான் அண்ணன் வாயே திறக்க மாட்டேன்றானா. சரி நாம எதுக்கு இருக்கோம் சரி பண்ணிடுவோம் என நினைத்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தான்.

சித்தார்த் கையை கழுவ எழுந்து சென்றான். மதுவும் எழுந்தாள். அஷ்வந்த், தீபக்கை நோக்கி "நீங்க ரெண்டு பேரும் கை கழுவவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

தீபக், " நாங்க உங்க அளவுக்கு சுத்தம் கிடையாது. எங்களுக்கு பிங்கர் பவுல் வரும்" என்றான்.

அஷ்வந்தோ ஒருபடி மேலே சென்று, " அது எதுக்கு பிங்கர் பவுல் [finger bowl] இருக்கிற தண்ணி கஷ்டத்தில். நமக்கெல்லாம் மௌத் பவுலே [mouth bowl] போதும்" என்றவுடன் மதுவால் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சிரித்தாள்.

மதுவின் சிரிப்பொலியில் கவரப்பட்ட சித்தார்த், மது நீ என்னைக்கும் இப்படியே சிரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே வாஷ் பேசினை நோக்கி சென்றான்.

மதுவும் சிரிப்பை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு கை கழுவ சென்றாள்.

மது கைகழுவ செல்லவும் சித்தார்த் தன் கையை கழுவிவிட்டு வெளியே வந்தான். மது சித்தார்த்தை நோக்கி, " சித்தார்த் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும் என்றாள்.

சித்தார்த், " சரி நான் அந்த பக்கம் வெயிட் பண்ணேன்" என சொல்லிவிட்டு மதுவிற்காக காத்திருந்தான்

மனதிற்குள் மது என்ன சொல்ல போகிறாள். நல்ல படியா பேசுவாளா? இல்லை அன்னைக்கு வெடிச்ச வெடி பத்தாதுன்னு பாம் வைக்க போகிறாளா? என யோசனையில் இருந்தான்.

சித்தார்த்தின் எதிரில் வந்து நின்ற மது சித்தார்த்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சித்தார்த்தும் மதுவை பார்த்தான். மதுவால் தன் தயக்கத்தை உதறி உடனே பேச முடியவில்லை. சித்தார்த் தன் கைகளை கட்டிக்கொண்டு தலையை ஒருபுறமாக சாய்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

தையித்தை வரவழைத்துக்கொண்ட மது, " நான் உங்களிடம் சாரி கேட்டுக்கிறேன்." என்றாள்.

என்னவோ சொல்லபோகிறாள் என எதிர்பார்த்த சித்தார்த் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. இனி தன்னை வெளியில் பார்த்தால் பேசாதே, தீபக் சொன்னான்னு வீட்டுக்கு வராதே என்று சொல்லுவாள் என எதிர்பார்த்தவனுக்கு, அவள் மன்னிப்பு கேட்டதும் சங்கடமாக இருந்தது.

சித்தார்த்," எதுக்கு மது இப்போ மன்னிப்பு கேட்கிறீர்கள்?" என்றான்.

மது," நான் உங்களை அத்தனை பேர் முன்னாலும் திட்டி இருக்க கூடாது. அது உங்களை இந்த அளவுக்கு பாதிக்கும் என நான் நினைக்கவில்லை? ஏதோ கோபத்தில் திட்டிவிட்டேன். ஆனால் அதுக்காக நீங்க என தலையில் தட்டியது சரின்னு சொல்ல மாட்டேன். நீங்க செய்ததும் தவறுதான் என்றான்

சித்தார்த்,"திட்டுவதை மட்டும் நாலு பேர் முன்னால் திட்டி விட்டு, மன்னிப்பு கேட்பது இப்படி தனியா கேட்டா அது எந்த ஊர் நியாயம்?" என்றான்.

இதை கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்த மது அவன் முகத்தில் கோபத்துக்கு பதில் குறும்பான புன்னகை மட்டுமே இருப்பதைக்கண்டு திகைப்புடன் தலையை குனிந்து கொண்டான்.

சித்தார்த்தும் லேசாக தோள்களை குலுக்கி ஓகே... நம்ம பிரச்சனையை இதோடு முடித்துக்கொள்வோம். நாளைக்கு புது அசைன்மென்ட் உங்க ஒத்துழைப்பு நிறையவே வேண்டும் சரியா " என்றான்.

மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே "சரி" என்றான். இவ்வளவு நேரம் இங்கே இருந்தவர்கள் வாயையே திறக்கவில்லை. இப்போ சிரித்துக்கொண்டே வருகிறார்களே என தீபக்கும் அஷ்வந்தும் யோசித்தனர். சித்தார்த்தையே அவன் செய்கைகளை உற்று கவனித்த தீபக் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

நான்கு பேரும் கிளம்பினர் கார் அருகில் வந்ததும் தீபக் சித்தார்த்திற்கு கைகொடுத்துவிட்டு காரில் ஏற மறுபுறம் சென்றான். மது கார் கதவை திறக்க கதவில் கைவைக்கவும், சித்தார்த்தும் அவள் அமர்வதற்கு கதவை திறக்க கைவைக்கவும் மதுவின் கைமேல் சித்தார்த்தின் கை வைத்ததும் இருவருமே எதிர்பாராமல் நேர்ந்தது. மது சட்டென்று தன் கையை இழுத்துக்கொண்டான்.

காரில் ஏறிய தீபக்கும், சித்தார்த் பக்கத்தில் நின்றிருந்த அஷ்வந்தும் பார்த்தும் பார்க்காததுபோல வேறுபுறம் திரும்பிகொண்டனர். மதுவிு தன் படபடப்பை வெளியில் தெரியாமல் மறைக்க பெரும் பாடுபட்டான். தன் உதடுகளை அழுந்த கடித்துக்கொண்டான். கைவிரல்களை அழுந்த மூடிகொண்டான்.

ஒருவழியாக காரில் ஏறி அமர்ந்ததும் சித்தார்த் அவளின் புறம் இருந்த கண்ணாடி ஜன்னலை தட்டினான். என்னவோ என்று நினைத்து திறந்த மதுவிடம் "ரிலாக்ஸ் மது" என சொல்லிவிட்டு சற்று தள்ளி வந்து நிற்குகொண்டான்.

மது திரும்பி தீபக்கை பார்த்தான். தீபக்கோ எந்த சீடையை போடுவது என தேடிக்கொண்டிருந்தான். மது," அத்தான் முதல் காரை எடு அப்புறம் சீடையை போடலாம்" என பல்லைகடித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

தீபக்கும் கையசைத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு காரை கிளப்பினான். கார் கண்ணிலிருந்து மறையும்வரை சித்தார்த் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் தன் தம்பிக்கு கைகொடுத்தபோது சாதாரணமாக தானே இருந்தான். ஆனால் என கை அவள் கையில் பட்டவுடன் மின்சாரம் தாக்கியது போல அதிர்ந்து கையை இழுத்துக்கொண்டானே. ஒருவேளை நான் அவளையும் அறியாமல் அவளை பாதிக்கிறேனா என தன்னை தானே கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அஷ்வந்த்," அண்ணா, அவங்க இந்நேரம் வீட்டுக்கு போயிட்டு இருப்பாங்க. நீ கார் சாவிய குடு உன்னை நம்பி என உயிரை பணயம் வைக்க நான் தயாராக இல்லை. நான் காரை ஓட்டறேன் என சாவியைவாங்கிகொண்டு காரை கிளப்பி சீடையை போட்டான்.

சித்தார்த்துக்காகவே பாடியதுபோல கார்த்திக் உருகி உருகி பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

@@@@@ "விழி மூடி யோசித்தால் அங்கேயும் வந்தாய் முன்னே முன்னே தனியாக பேசிடும் சந்தோஷம் தந்தாய் பெண்ணே பெண்ணே. அடி இது போல மழைக்காலம் என் வாழ்வில் வருமா? மழை கிளியே மழை கிளியே உன் கண்ணை கண்டேனே விழி வழியே விழி வழியே நான் என்னை கண்டேனே- செந்தேனே."@@@@@

*****

அத்தியாயம்-14

ஹோட்டலில் இருந்து கிளம்பிய தீபக் மதுவை நேராக தன் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். மதுவிற்கு பலமான வரவேற்பாக இருந்தது. மது நேராக ஓடி சென்று தன் அத்தையை கட்டிகொண்டான்.

வித்யா, "வாடிம்மா நாத்தனாரே சௌக்கியமா இருக்கியா?" என்றாள்

மது, "எனக்கென்ன அண்ணி நான் ரொம்பவே நல்லா இருக்கேன்" என்றாள்.

மது, "அத்தை பார்த்தீங்களா இந்த வாரம் ரெண்டு முறை நம்ம வீட்டுக்கு வந்துட்டேன். அப்புறம் அடுத்த பதினஞ்சு இருபது நாளைக்கு என்னை வரல வரலன்னு போட்டு துளைக்க கூடாது. நான் ரொம்ப பிஸி என்றாள்.

ராஜி, "சரிம்மா நான் எதும் கேட்கல. ஏன் நீ குலதெய்வம் கோவிலுக்கு வரமுடியாதுன்னு சொல்லிட்டியாமே?" என்றார் சற்று கோபத்துடன்.

மது, "போட்டு குடுத்துட்டாளா உங்க மருமக. நாந்தான் சொன்னேனே அத்தை புது ப்ராஜெக்ட் இப்போ என்னாலே வரமுடியாது. கல்யாணத்துக்கு பிறகு பத்து நாளைக்கு லீவ் போடறேன் போதுமா. அண்ணாவும் வேலை முடிஞ்சு நாம நினைத்ததை விட சீக்கிரமே வரார். அப்புறம் என்ன? பூஜை முடிந்ததும் மேகலாவும் சென்னைக்கு வந்துவிட போகிறாள்" என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

ராஜி, "எல்லாத்துக்கும் ஒரு சிரிப்பு, ரெடிமேட் பதில் ஒன்னு வச்சிரு அப்புறம் கல்யாணத்துக்கு லீவ் கிடைக்கலன்னு வராம விட்டுற போற" என்றார்.

மது, "அது எப்படி அத்தை? இந்த கல்யாணம் நடக்கணுமேன்னு எவ்வளவு சாமி கும்பிட்டிருப்பேன்" என சொல்லி ராஜியின் தோளில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

மூவரும் பேசிகொண்டிருக்க, தீபக் தன் அறைக்கு சென்றான். மதுவின் மாமா ஈஸ்வரனும் வெளியே சென்றிருந்தவர் வந்தார்

ஈஸ்வரன், "வாம்மா மருமகளே. சௌக்கியமா?" என்றார்.

மது, "நான் நல்லா இருக்கேன் மாமா. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?" என்றாள்.

ஈஸ்வரன், "எனக்கென்னடா நான் நல்லா இருக்கேன். அப்புறம் சொல்லு உன் ஆபிஸ் வேலையெல்லாம் எப்படி இருக்கு? என்ன நாளைக்கு புது வேலை தொடங்கணுமாமே? உன் புது எம்.டி எப்படி இருக்கார்?" என்றார்.

அவ்வளவு நேரம் நன்றாக பேசிக்கொண்டிருந்த மது, "ம்ம்.... நல்லா இருக்கார் மாமா. எனக்கு நாளை இருந்து அவர் தான் டீம் லீடர். சரி மாமா நான் என் ரூமுக்கு போரேன்" என சொல்லிவிட்டு மாடிப்படியில் ஏறினாள். தன் அறையிலிருந்து வெளியில் வந்த தீபக் மதுவை பார்த்துக்கொண்டே வந்தான்.

ராஜி, "என்னடா தீபக், இவ்வளவு நேரம் நல்லா தானே பேசிட்டு இருந்தா திடீர்னு என்ன ஆச்சுன்னு தெரியல திடீர்னு முகமே வாடி போச்சுடா" என்றார்.

தீபக், "நீங்க யார பத்தி பேசுனீங்க?" என கேட்டான்.

வித்யா, "அப்பா தான் அவ ஆபிஸ் பத்தியும், அவ எம்.டி பத்தியும் விசாரித்தார் வேற ஒண்ணும் கேட்கலையே." என்றாள்.

தீபக்," ஒஹோ... இந்த ஒரு விஷயம் போதுமே மது முகம்வாடி போவதற்கு." என்றான்.

ராஜீ," டேய், சொல்ற விஷயத்தை ஒழுங்கா சொல்லுடா? என்னமோ பெரிய சீ.ஐ.டி மாதிரி சஸ்பென்சாவே பேசுகிறாய்" என்றார்.

தீபக் சித்தார்த்தை ஐஸ்கிரீம் பார்லரில் பார்த்தது முதல் இன்று அவனுடன் டின்னர் சாப்பிட்டதுவரை அனைத்தையும் சொல்லி முடித்தான்.

ஈஸ்வரன்," இதுல அவ சங்கடப்பட என்ன இருக்கு? அந்த பையனும் எம்.டி மாதிரி பழகாம சாதாரணமா தானே பழகறான். தலைல தட்டியது சாதாரண விஷயம் அது மதுக்கு பிடிக்கலை அவளே திருப்பி கேட்டுட்டா. அதோட விஷயம் சரியா போச்சு. இன்னைக்கு ரெண்டு பேரும் சாதாரணமா தானே பேசிகிட்டாங்க. இல்லை.... மது இன்னும் அதையே நினைச்சிகிட்டு இருக்காளா?" என்றான்.

தீபக்," "எனக்கும் மதுவை பத்தி அவ மனசுல என்ன இருக்குன்னு புரிஞ்சிக்க முடியலப்பா. ஆனால்.... என சொல்லி சிறு இடைவெளிவிட்டு தன் பெற்றோரையும் குடும்பத்தினரையும் பார்த்தான். என்னப்பா நான் என்ன சொல்ல வரேன்னு இன்னுமா யாருக்கும் புரியல?" என கேள்வி கேட்டுவிட்டு மூவரையும் பார்த்தான்.

ராஜீக்கு கொஞ்சம் புரிந்ததுபோல தெரிந்தது.

தீபக்," என்னம்மா நீங்க கொஞ்சம் புரிஞ்சுகிட்டிங்கன்னு நினைக்கிறேன்." என்றான்.

ராஜீ," தீபக் கண்ணா, நீ சொல்றது உண்மையா.....!!!! நீ சொல்வது மட்டும் நடக்கட்டும் அதுக்கு மேல எனக்கு என்ன சந்தோசம் இருக்கும்" என சொல்லும் போதே அவரின் கண்கள் கலங்கியது

தீபக்," அம்மா இப்போதைக்கு சித்தார்த் மதுவை காதலிக்கிறான்னு அவனோட ஒவ்வொரு பார்வையும் சொல்லுது. ஆனால் மது சித்தார்த்தை பார்த்தாலே சிலசமயம் சாதாரணமா இருக்கா? சில சமயம் தயங்கறா. பயப்படறா. எல்லோரிடமும் சகஜமா பேசுறா. ஆனால் அவனை பார்த்தால் மட்டும் ரொம்பவே தயங்கறா. மது மனசுல என்ன இருக்குன்னு இப்போதைக்கு என்னால் ஒண்ணும் சொல்லமுடியல. ஆனால் நான் பார்த்தவரைக்கும் சித்தார்த் ரொம்ப நல்லவனா தான் தெரியறான். நாமலே நேரா போய் சித்தார்த் கிட்ட மதுவை பத்தி எல்லாத்தையும் சொன்னால் என்ன?" என்றான்.

ராஜீ," டேய், இது அவனோட வாழ்க்கை டா. இன்னைக்கு அவளை காதலிக்கிறவன் இந்த விஷயம் தெரிந்ததும் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டா? இல்லை இப்போ அவ மேல இருக்கும் ஆசைல சரி சொல்லி கல்யாணம் செய்துகிட்டாலும் நாளைக்கே ஏதாவது பிரச்சனைல நம்ம மதுவை ஏதும் சொல்லிவிட்டால் அவ நிச்சயமா தாங்க மாட்டாடா. அவ இப்போ மேல என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருப்பான்னு நினைக்கிற. பகலெல்லாம் நமக்காக சிரிக்கிறா மாதிரி நடிக்கிறா. ஆனால் ராத்திரியில் அவ அழுதுகிட்டு தாண்டா இருக்கா. முழுசா ரெண்டு வருஷம் ஆகபோகுது. ஆனால் நடந்ததையே நினைச்சி அவ மனசுக்குள்ளே புழுங்கிகிட்டிருக்கா. அவளுக்குன்னு ஒருத்தன் இனிமேலா பிறந்து வரப்போறான்? அவனோட நல்ல மனசுக்கு அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை நிச்சயமா அமையும். சித்தார்த் இன்னும் தன் காதலை மதுவிடம் வெளிபடுத்தலையே சொல்லட்டும் பிறகு அவனிடம் மதுவை பற்றி சொல்லுவோம்.

வித்யா," ஆமாம் அண்ணா, எனக்கென்னமோ நீ சொல்வதை வைத்து பார்க்கும் போது மது சித்தார்த்தை பார்த்தாலே டிஸ்ட்டர்ப் ஆகறான்னு நினைக்கிறேன். அதான் சித்தார்த்தை பார்த்தா பயப்படறா, சிடுசிடுன்னு இருக்கா. அன்னைக்கு ஐஸ் கிரீம் பார்லரில்லையே இவ சித்தார்த் கிட்ட வாயே திறக்கலையே. உன்னோட கல்யாணம் முடியட்டும். அத்தானும் வந்துடுவாரு. எல்லோரும் பேசி எப்படியாவது அவளை கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்க வைக்கணும். அவ கொஞ்சம் அழுவா, பிடிவாதம் பிடிப்பா சத்தம்போடதான் செய்வா. ஆனால் நாம அவளை மிரட்டியாவது கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க வைக்கணும்." என்றான்.

தீபக்," என்னப்பா எல்லாத்தையும் கேட்டுகிட்டு பேசாமல் இருக்கீங்க. நீங்க ஒண்ணுமே சொல்லலையே?" என்றான்.

ஈஸ்வரன்," இந்த விஷயம் நம்மோடவே இருக்கட்டும். இப்போதைக்கு சந்த்ருவுக்கும் , விமலாவுக்கும் ஏதும் தெரிய வேண்டாம். வித்யா நீ கூட ராஜேஷ்கிட்ட இப்போதைக்கு ஏதும் சொல்லாதே. இன்னும்

ஒரு வாரத்தில் ராஜேஷ் வறானே அப்போ பேசிக்கலாம். ஆனால் இந்த முறை மது என்ன சொன்னாலும் அவளை கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க வச்சே ஆகணும். தீபக் நீயும் சித்தார்த்தை பற்றி விசாரி. நமக்கு எல்லாம் திருப்தியா இருந்தால் மதுவை பத்தி சித்தார்த் கிட்ட பேசி பார்க்கலாம் அவருக்கும் சம்மதம்னா எல்லாம் ஒத்து வந்தால் சித்தார்த் தான் மதுவுக்கு மாப்பிள்ளை. உன் கல்யாணம் முடிந்தவுடன் மதுவோட கல்யாணபேச்சை ஆரம்பிக்க வேண்டியது தான்.” என திடமாக சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றார்

அஷ்வந்த் காரை வீட்டின் முன் நிறுத்தி ஹாரன் அடித்தான். வாட்ச்மேன் ஓடிவந்து கதவை திறந்தான். வெளியில் சென்றிருந்த அனைவரும் திரும்பி வந்துவிட்டதாகவும் தெரிவித்தான்.

சித்தார்த், “நாளைக்கு தானே வருவேன்னு சொன்னாங்க என்ன திடீர்னு கிளம்பி வந்துவிட்டார்கள்?” என கேள்வியுடன் அஷ்வந்தை பார்த்தான்.

ஹாலில் தேவகியும், நேத்ராவும் அமர்ந்திருக்க அஷ்வந்த் காரை போர்டிகோவில் நிறுத்திவிட்டு வீட்டிற்குள் ஓடினான்.

அஷ்வந்த், “மம்மி,” என ஓடி சென்று தேவகியை அணைத்துகொண்டான். பின்னாலேயே வந்த சித்தார்த்தோ, “என்னம்மா நாளைக்கு தான் வரேன்னு சொல்லிட்டு திடீர்னு இன்னைக்கே வந்துட்டேங்க என கேட்டுக்கொண்டே தன் அம்மாவின் மடியில் தலைவைத்து சோபாவில் காலை நீட்டி படுத்துக்கொண்டான்.

நேத்ரா, “அட்டடா.... என்ன இன்னைக்கு அப்படியே பாச மழை பொழியுது. என்னமோ நேத்து தான் பிறந்த பச்சை குழந்தை மாதிரி. ரெண்டு.... பேரும் என்னமோ.... திருட்டு வேலை செய்துட்டு இப்போ ஒண்ணும் தெரியாத பாப்பா மாதிரி நடிக்கிறாங்க” என்றாள்

அஷ்வந்த், “போடி பம்ப்ளிமாசு, அம்மா எப்படிமா இப்படி ஒரு ஜந்துவ பெத்த. இது இந்த வீட்ல பண்ண அட்டகாசத்தை தாங்க முடிலடா சாமி.....என்றான்.

சித்தார்த், “போது ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் நிறுத்துறீங்களா? போய் தூங்கற வேலைய பாருங்கடா. அவனவன் காலைல வேலைக்கு போகவேணாம். எப்போ பாரு சண்டை டாம் அண்ட் ஜெர்ரி மாதிரி” என்றான்.

அஷ்வந்த், “ஆஹா.....!!!! நீங்க இன்னும் மேடமை மறக்கல போல அதான் அதே டயலாக் வருது” என சித்தார்த்தின் காதில் மெதுவாக சொல்ல.

சித்தார்த், “டேய், உளராம பேசாமல் போடா. அம்மா நாளைக்கு எனக்கு புது ப்ராஜெக்ட் வேலை ஆரம்பிக்கணும் அதனால் காலைல ஏழு மணிக்கெல்லாம் கிளம்பிடுவேன்.” என சொல்லிவிட்டு எழுந்து செல்லமுயல அவ்வையும் மீராவும் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தனர்.

அத்தை, “என்ன சித்தார்த் இன்னைக்கு சீக்கிரம் தூங்க போற?” என கேட்டான்.

சித்தார்த், “ஆமாண்ணா நாளைக்கு சீக்கிரம் போகணும் அதான்” என்றும் அனைவருக்கும் குட் நைட் சொல்லிவிட்டு செல்ல.

அஷ்வந்த், “அண்ணா உனக்கு ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ்.ம்ம்ம்..... ஆனால் நீ எங்கே தூங்கப்போற போ போ ஜாலியா முழுச்சிகிட்டே கனவு காணு” என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

சித்தார்த், “வேணாட்டா வீணா ஏதாவது கற்பனை பண்ணிக்கிட்டு இருக்காதே சின்ன பையனா ஒழுங்கா இரு” என சொல்லிக்கொண்டே படிகளில் ஏறி அவன் அறைக்கு சென்று கதவை மூடியதும் அவனையும் மீறி சிரித்துவிட்டான்

அஷ்வந்த், “கண்டு பிடிச்சேன் கண்டுபிடிச்சேன் காதல் நோய் கண்டுபிடிச்சேன்” என சத்தமாக பாடினான்.

அத்தை, “என்னடா கண்டுபிடிச்சே, யாரோட காதலை கண்டுபிடிச்சே?” என்றான்.

அம்மா," நானும் வந்ததுல இருந்து பார்க்கிறேன் ரெண்டு பெரும் மர்மமா பேசிக்கிறீங்க, சிரிக்கிறீங்க, என்னடா விஷயம்?" என்றார்.

அஷ்வந்த்," ஜட்ஜ் ராமமூர்த்தி இல்லத்தில் இரண்டாவது முறையாக ஒரு காதல் திருமணம் அரங்கேற்போகிறது" என்றான்.

நேத்ரா," என்ன அஷ், இந்திய தொலைக்காட்சிகளில் முதல்முறையாகன்னு சொல்றா மாதிரி சொல்றியே யாருடா அது. ஒருவேளை நீ ரூட் போடறியே அந்த டென்டல் காலேஜ் பொண்ணா? ஒரு வழியா லவ் சொல்லிட்டியா?" என்றாள்

அஷ்வந்த்," ஏய், எதாவது உளராதடி, நீ கூட தான் பிரெண்ட் பிரெண்டுன்னு அந்த காதல வளையம் போட்டுட்டு சுத்துவானே அந்த தடியன் கூட சுத்திட்டு இருப்பியே அப்போ நீ என்ன அவனை லவ் பன்றியா? ஆளைப்பாரு ஆளை. நீங்க ரெண்டு பேரும் நடந்து வந்தா, ஒரு தார் டின்னும், ஒரு வெள்ளை பீப்பாவும் உருண்டு வர்றா மாதிரி இருக்கும் நம்ம காலேஜே உங்கள் திரும்பி பார்க்குமே" என்றான் சிரிப்போடு. அந்த சிரிப்பில் என்னை போட்டுக்குக்க பார்க்குறியா நீ மாட்டிக்கோ என சொல்லுவது போல இருந்தது.

நேத்ரா," அம்மா என்னை அப்படி பார்க்காதீங்க. இவனை நான் மாட்டிவிட்டேன்னு என்னை வம்புக்கு போட்டு குடுக்கிறான். நான் அப்படியெல்லாம் யாரையும் லவ் பண்ணல. அப்படியே இருந்தாலும் நான் முதலில் நம்ம மீரா அண்ணிகிட்ட சொல்லிடுவேன்" என கண்களில் கண்ணீர் முட்ட சொல்லி முடித்தாள்.

தேவகி," எனக்கு தெரியாதா, அவன் ஏதோ விளையாடறான். அஷ்வந்த் இது விளையாடும் விஷயமில்லை உண்மைய சொல்லு. யாரு யாரை காதலிக்கிறாங்க?" என்றார்.

அஷ்வந்த்," வேற யாரு,நம்ம வீட்ல இந்த பூனையும் பால் குடிக்குமானு ரேஜ்சுல இருக்காரே....! நம்ம சித்தார்த் அண்ணன் தான் வேற யாரு" என்றான்.

மீராவும், நேத்ராவும் ஒன்றாக அதிர்ந்தனர்.

மீரா," என்ன அஷ்வந்த் உண்மைய தானே சொல்ற ஏதும் விளையாடலியே" என்றாள்

அஷ்வந்த்," நான் ஏன் பொய் சொல்லணும் உண்மையை தான் சொல்றேன்." என சொல்லிவிட்டு தான் காலையில் வீட்டில் பார்த்தது முதல் மது கார்ட் செலக்ட் பண்ணியதுவரை சொன்னான்.

தேவகி ஆர்வமாக," சரிடா அவன் காதலிக்கிறான்னு நல்ல தெரிஞ்சுகிட்டியா. பொண்ணு எப்படிடா இருக்கா நம்ம சித்தார்த்துக்கு ஏற்றா மாதிரி இருக்காளா? " என்றார்.

அஷ்வந்த் வேண்டா வெறுப்பாக," யார் தலைல எப்படி எழுதி இருக்கோ அப்படி தானே நடக்கும். அந்த பொண்ணு அண்ணன் ஆபிஸ்ல தான் வேலை செய்யுதாம்.கழுத்து வரைக்கும் முடிய வெட்டி விட்டுகிட்டு, ஜீன்ஸ் பாண்டும், டாப்பஸுமா..... செல் போன்ல பேசிகிட்டு. எனக்கு பிடிக்கல ஆனால் அண்ணன் லவ் பன்றானே. என்ன பன்றது. ஆனால் நான் இந்த விஷயத்தை சொன்னேன்னு அண்ணனுக்கு தெரிய கூடாது சரியா " என கவலைப்படுவது போல பேசிவிட்டு அம்மாவையும் அண்ணியையும் பார்த்தான்.

இருவருமே சற்று கவலையாக தான் தெரிந்தனர். அஷ்வந்த் மனதிற்குள் சிரித்துகொண்டான்.

தேவகி," என்னடா இப்படி சொல்லிட்ட. நாங்க எல்லோரும் வேறு மாதிரி நினைச்சோம் இங்கே இப்படி ஆகி போச்சு. நேத்து உங்க அப்பா தலைமைல நடந்த ஒரு ப்ரோக்ராம்ல மதுமிதான்னு ஒரு பொண்ணு டான்ஸ் ஆடினாளாம் நல்ல பொண்ணு, நல்லா பாடராளாம், சோஷியல் சர்வீஸ்ல ஆர்வம் இருக்கு. நல்லா மரியாதையா பழகறா. கேள்வி கேட்கிறவர்களுக்கெல்லாம் அவ்வளவு அழகா பதில் சொல்லிட்டு இருந்தாளாம். அப்படி பாராட்டிட்டு இருந்தார். நம்ம சித்தார்த்துக்கு அந்த பொண்ணை பார்க்கலாமான்னு கூட கேட்டார்.

சரி நானும் மீராவும் கோவில்ல பார்த்த பொண்ணு மாதிரி தான் வேணும்னு இல்லை. அதே மாதிரி நல்ல குணத்தோட இருந்தா போதும்னு அப்பா சொன்ன பொண்ணை பார்க்கலாமன்னு நினைத்தேன்.

நடுவில் நீ இப்படி ஒரு விஷயத்தை சொல்லி எங்க எல்லோரையும் கொஞ்சம் வருத்த பட வச்சிட்ட. என்றார்

நேத்ரா, " நான் கூட கடைல பார்த்தேனே அது மாதிரி அன்பா ஒரு அண்ணி வருவாங்கன்னு நினச்சேன்" என பெருமூச்சுவிட்டாள்.

அவர்கள் இருவரும் மாறி மாறி பேசியதை கேட்ட அஷ்வந்த் "ஏன் கவலைபடறீங்க அண்ணன் கையில் ஒரு மாலை கொடுத்து நாலு பேரையும் வரச்சொல்லி சுயம்வரம் நடத்திட்டா போகுது" என்றான்.

அவன் சொன்னதை கற்பனையில் நினைத்து பார்த்ததில் அம்மாவை தவிர அனைவருக்கும் சிரிப்பு வந்தது. எதுதில் சிரிப்பு என்று இல்லையா?" என்று அனைவரையும் கடிந்து கொண்டவர்,

அஷ்வந்திடம் "ஏண்டா இது உனக்கே நியாயமா இருக்கா? அவன் ஏறக்குறைய ஒண்ணரை, ரெண்டு வருஷமா எப்படி இருந்தான்னு நீயும் பார்த்துக்கொண்டுதானே இருந்த? இப்போதான் 4 நாளா முன்ன மாதிரி ஏன் அதைவிட கூட சந்தோஷமா இருக்கா மாதிரி தெரியுது. அவன் சந்தோஷம் நிலைக்கணுமேன்னு நான் எல்லா சாமிக்கிட்டயும் வேண்டிக்கிட்டு இருக்கேன். நீ ஏன்னடான்னா அவனை வச்ச காமெடி பண்ணிக்கிட்டு இருக்க" என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னார்.

உடனே அருகே வந்து அவரை அணைத்துக்கொண்ட அஷ்வந்த் "எனக்கு மட்டும் அந்த கவலை இல்லையம்மா? நான் இவ்வளவு காமெடி பண்ணுகிறேன் என்றால் அண்ணனுக்கு பிடித்த பெண் கிடைத்துவிட்டாள் என்பதால்தானே. நீங்கள் எத்தனை பெண் பார்த்தாலும் அவனுக்கு பிடித்த பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொண்டால் தானே அண்ணன் சந்தோஷமா இருப்பான்" என்று மேன்மையுற்ற குரலில் சொல்லி முடிக்க

இதுவரை எப்போதுமே ஏட்டிக்கு போட்டியாக அவனிடம் மல்லுகட்டும் நேத்ரா அருகில் வந்து கண்கள் கலங்க அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.வேறு ஒன்றும் பேசாமல் அவளை கண்கள் கனிய பார்த்தவன்

அஷ்வந்த், " அம்மாவிடம் உங்களுக்கு இன்னும் ஒரு சந்தோஷமான செய்தி. அப்பா பார்த்த பெண்ணும் அண்ணன் பார்த்த பெண்ணும் ஒன்றுதான்" என்று சொல்ல.

ஒரு நிமிடம் நம்பமுடியாமல் விழிக்க பின் அஷ்வந்த் சொன்னதை முழுமையாக உணர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் "அடி அவனை பின்னே ஏண்டா எங்க வயித்தில் புளிய கரைச்ச" என்று அம்மாவும், அண்ணியும் அடிக்க வர அவர்களின் அடிக்கு தப்பி ஓடிய அஷ்வந்த், "அண்ணா காப்பாத்து" என்று பின்னால் பதுங்கினான்.

அத்தைத் அஷ்வந்தை பிடித்து முதுகிலேயே ஒன்று போட்டான்.

பிறகு அம்மாவிடம் திரும்பிய அத்தைத். "அம்மா நாளைக்கு அவனிடம் நீங்களே பேசி பாருங்களேன். அவனே சொல்லுவானு நாம எதுக்கு காத்துட்டு இருக்கணும். அவனோட விருப்பமும் தெரிந்தவுடன் நாம அப்பாகிட்ட சொல்லி மதுமிதா வீட்ல பேச சொல்லலாம்." என்றான்.

தேவகி, " சரிப்பா, நாளைக்கு நானே சித்தார்த் கிட்ட பேசறேன்" என சொல்லிவிட்டு மனம் நிறைய சந்தோஷத்துடன் படுக்க சென்றார்

தன் அறைக்கு வந்த சித்தார்த், குளித்துவிட்டு பால்கனி கதவை திறந்து வெளியில் வந்து ஊஞ்சலில் அமர்ந்தான். பெளர்ணமி நிலா மதுவின் முகம் போல தோன்றியது. இதே போல பெளர்ணமி வெளிச்சத்தில் உன் மடியில் நான் தலைவைத்து படுத்திருக்க நான் பேச நினைத்ததை நீ பேச அதை நான் மெய் மறந்து ரசிச்சு கேட்டுகிட்டே இருக்கணும் என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே வந்து படுத்தான்.

இந்த 4 நாட்களில் தன் வாழ்வில் நடந்த ஏறுக்கு மாறான விஷயங்களை யோசித்துப்பார்த்தான். மாறி மாறி குளிரும், வெட்பமும் தாக்கினால் பாறைகூட உடைந்து தூள் தூளாகி விடும், என் மனம் எம்மாத்திரம்.....

தனக்கு அவளை ஆராயாமல் தவறாக நினைத்துவிட்டோமே என்ற குற்றவுணர்ச்சி இருப்பது அதனாலேயே அவளை நெருங்கி பேச முடியவில்லையா..... என்று நினைத்தவனுக்கு ஒரு சந்தேகம் தோன்றவும் எழுந்து சென்று நான்காண்டுகளுக்கு முன் தான் அவளை திருமணத்தில் எடுத்த போட்டோவை எடுத்துப்பார்த்தான்.

அதில் மலர்ந்து சிரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவள் முகத்தை பார்த்தான். இப்போது தன் மனதில் ரெஜிஸ்டர் செய்து வைத்திருக்கும் அவள் முகத்தை நினைவு கூர்ந்த போது பளிச்சென்று அவனுக்கு வித்தியாசம் புரிந்தது. எந்த கவலையும் இல்லாமல் அதில் சிரித்துக்கொண்டிருந்த மதுவை இப்போது காணவில்லை. அவள் முகத்தில் எந்த நேரமும் ஒரு கவலையும் அதை மறைக்கும் பாவனையும் இருப்பது புரிந்தது. ஒரு மலரை எடுத்து சுடு வெயிலில் ஒரு நிமிடம் போட்டு எடுத்தது போன்ற தோற்றம் அவளை காணும்போது தோன்றியது. அது கூட அவளை நெருங்கவிடாமல் செய்திருக்கலாமோ? என்று நினைத்தான்

போதும் இந்த அவஸ்தை இனி தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் எனக்கு நல்லது இல்லை. முதலில் நம்ம வீட்டில் சொல்லி சம்மதம் வாங்கிட வேண்டியதுதான். பிறகு நேராக மதுவீட்டில் போய் பேச சொல்லவேண்டும். எதற்கும் சுபாவிடம் சொல்லி பார்க்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டே சுபாவிற்கு போன் போட்டான்.

சுபா," என்னடா சித்தார்த் எப்படி இருக்கே. உன் காதல் தேவதை எப்படி இருக்கா?" என விசாரித்தான்.

சித்தார்த்,"ம்ம்... அவளுக்கென்ன ஜம்முன்னு இருக்கா. அவ நல்லா இருக்கிற வரைக்கும் நான் நல்லாத்தான் இருப்பேன்" என்றான்.

சுபா," டேய் ரொம்ப வழியுதுடா. இதெல்லாம் உனக்கே ஓவரா இல்ல" என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

சித்தார்த்," சரி மாமா, நீ, வருண், அரு எல்லோரும் எப்படி இருக்கீங்க. மாமா வீட்ல இல்லையா?" என்றான்.

சுபா," மாமா, இன்னும் வரலபா. நாங்க நல்லா இருக்கோம். சரி நீ விஷயம் இல்லாமல் பேசமாட்டியே என்ன விஷயம்" என்றாள்

சித்தார்த்,"சுபா,நான் நாளைக்கு நம்ம வீட்ல மது பத்தி பேசலாம்னு இருக்கேன். அவளும் என்னை பார்த்து ஒதுங்கி ஒதுங்கி போறா மாதிரி தோணுது" என சொல்லிவிட்டு வெள்ளிகிழமை நடந்ததை சொன்னான்.

சுபா," டேய், தலையிலயா தட்டின, ரொம்ப தைரியம்தாண்டா உனக்கு. அதுவும் அத்தனை பேர்முன்னாடி. அவ உன்னை ஓங்கி கன்னத்திலேயே ஒண்ணு வைக்கலையென்னு சந்தோஷபடு. அப்புறம் எப்படிடா அவ உன்கிட்ட சகஜமா பேசுவா."என்றாள்.

சித்தார்த்,"அதைவிடு சுபா. நான் வீட்ல சொல்லி பொண்ணு கேட்க சொல்லபோறேன்" என்றான்.

சுபா," என்ன சித்தார்த்? நாலு வருஷமா அவளை காதலிக்கிற அதை நேரா அவகிட்ட சொல்வது தானே. நீ பழசை நினைத்து கஷ்டப்படரியா. அத எல்லாம் மனசை போட்டு குழப்பிக்காதே. நீயே நேரா சொல்லுடா. அப்போதான் அவ முகத்தில் வரும் வெட்கத்தையும், சந்தோஷத்தையும் உன்னாலே பார்க்கமுடியும்" என்றாள். இவ்வளவு நாளா அந்த பொண்ணு அவன்னை பேசியாச்சு இப்போவாவது பேரை சொல்லேண்டா" என்றாள்

சித்தார்த்," மதுமிதா"என்றான்.

சுபா," சித்தார்த்,மதுமிதா பேரு நல்லா பொருத்தமா தான் இருக்கு. நான் நம்ம அப்பா அம்மாவோட அறுபதாம் கல்யாணத்துக்கு வரும் போது மதுமிதாவை காட்டற சரியா" என கேட்டு கொண்டு போனை வைத்தாள்.

சித்தார்த்தும் விடிந்தவுடன் தன் வீட்டில் பேசிவிடும் முடிவுடன் படுத்தான். மனம் நிறைய சந்தோஷத்துடன் உறங்கஆரம்பித்தான்.

மதுவோ தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தான். எழுந்து பால்கனி கதவை திறந்து வைத்துக்கொண்டு நின்றான். பெளர்ணமி நிலா அழகாக காட்சி அளித்தது. அதை பார்த்துகொண்டிருந்தாலும் அதை ரசிக்கும் மனநிலையில் இல்லை. மனதில் சொல்ல முடியாத பாரம் அழுத்தியது. இரண்டு வருஷம் ஆகபோகுது. ஆனால் என்னால் அந்த விபத்தை மறக்க முடியாமல் செய்துவிட்டாயே கடவுளே.

அந்த விபத்து மட்டும் நடக்காமல் இருந்திருந்தால் நான் என் கல்யாணத்தை பற்றி பேசும் போதெல்லாம் இப்படி மறுத்து பேசி என்னையும் கஷ்டப்படுத்திட்டு, வீடல் இருக்கவங்களையும் கஷ்டப்படுத்திட்டு இருந்திருப்பேனா? கல்யாணம் செய்துகிட்டு என் குடும்பத்தோடு சந்தோஷமா இருந்திருப்பேனே. எனக்கு அந்த சந்தோஷமே கிடைக்க கூடாதுன்னு நினைச்சிட்டியே. என் வாழ்க்கையை வாழவும் முடியாமல் மறக்கவும் முடியாமல் செய்துவிட்டாயே என மனதிற்குள் அழுதான்

மறுநாள் சித்தார்த் காலையில் வேகமாக கிளம்பி கீழே வந்தான். தேவகி குளித்துவிட்டு சமையலறையில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்தார். சித்தார்த் இறங்கி வரும் சத்தம் கேட்டதும் சாண்ட்விச்சும் காபியும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து டைனிங் டேபிள் மீது வைத்தார்.

சித்தார்த் முகத்தில் தன்னிடம் ஏதோ சொல்லவேண்டும் என்ற தயக்கம் இருப்பதை பார்த்த தேவகி, அது என்ன விஷயம் என்று தெரிந்தாலும் அவனே சொல்லட்டும் என்று முடிவு செய்தார். அவன் இதுவரை எந்த விஷயத்துக்கும் தயங்கியதில்லை என்பதும் நினைவு வந்து அவர் முகத்தில் ஒரு சின்ன புன்னகை மலர்ந்தது.

சித்தார்த், தயக்கத்தோடு "அம்மா" என்று கூப்பிடவும்,

தேவகி, "என்னப்பா இன்னும் சாண்ட்விச் வேணுமா?" என்றார்.

சித்தார்த், "ஆமா இப்ப அதுதான் ரொம்ப முக்கியம்" என்று முனக

தேவகி, "என்னப்பா சொல்லறதை கொஞ்சம் சத்தமா சொல்லு., எனக்கு வயசாகுது, காது கொஞ்சம் சரியா கேட்கலை" என்றார்

பூனைக்குட்டி இதோ பையை விட்டு வெளியே வரபோகுது என்று காத்திருந்த தேவகி, சலித்துபோனது போல, "நீ உனக்குள்ளே பேசிக்கொள்வதை பேசிமுடி" எனக்கு சமையல்குறியில் வேலை இருக்கு என்று சொல்லி திரும்ப,

சித்தார்த், "அம்மம்மா" என்று அழுத்தமாக அழைத்து, அவரின் கையை பற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோய் சோபாவில் இருத்தி, அமர்ந்து கொண்டான்

தேவகி, "உனக்கு என்ன கண்ணா பிரச்சனை? சொன்னால்தானே தெரியும், அம்மாவிடம் உனக்கு என்ன தயக்கம்" என்றார்.

சித்தார்த் சற்று தயக்கத்துடன் "அம்மா நான் ஒரு பெண்ணை விரும்பறேன், அவ பேரு மதுமிதா எங்க ஆபிஸில்தான் வேலை செய்யறா" என்று அவர் முகத்தை கூட நிமிர்ந்து பார்காமல் சொல்ல,

தன் மகனின் தயக்கத்தையும் முகசிவப்பையும் கண்ட தேவகி புன்னகையுடன், "இதை சொல்ல என்ன தயக்கம், உன்னை சந்தோஷமாக எப்போது பார்போம் என்று எத்தனை நாள் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் தெரியுமா? நானும் அப்பாவும் உங்க விருப்பம் எதும் தடை சொல்லி இருக்கோமா? உங்க அண்ணன் விஷயத்திலேயே அப்படிதானே?" என்றார்.

தேவகி, "அந்த பொண்ணும் உன்னை விரும்புகின்றாளா?" என்றார்.

சித்தார்த், "என்னோட விருப்பத்தை நான் இன்னும் அவளிடம் சொல்லவில்லை" என்றான்.

தேவகி," நான் இப்போ என்ன செய்யணும், அவங்க வீட்டில் கேட்கணுமா?" என்று சொல்ல

சித்தார்த்," வேண்டாம்மா. நானே பேசுறேன். பேசிட்டு நல்ல பதிலா சொல்கிறேன்., இந்த விஷயம் இன்னும் நான் அவளுக்கு சொல்லலை. இது அக்காவுக்கு முன்னமே தெரியும் ராத்திரி அவங்ககிட்ட பேசினப்ப அவங்க மதுவிடம் நேரா சொல்ல சொன்னங்க" என்றான்.

தேவகி,"அடப்பாவி, எல்லாம் கூட்டுக்களவாணிகளா, எனக்கு தெரியாம என்னென்ன மறைச்சிருக்கீங்க?" என்று சொல்லவும்,

சித்தார்த்,"அம்மா என் செல்ல அம்மா இல்ல இந்த நேரத்தில் கோபப்படாதீங்க" என்று அவர் தாயை பிடித்து கெஞ்ச

உடனே குளிந்து போன தேவகி, "சரி சரி போய் ஆக வேண்டிய வேலைய பாரு.மதுகிட்ட சீக்கிரமா பேசிட்டு எங்களுக்கு வந்து சொல்லு நாங்க மத்த வேலையே ஆரம்பிக்கணும். இப்போல்லாம் மண்டபம் கிடைக்கிறது குதிரை கொம்பா இருக்கு" என ஏதோ போனால் போகிறது என்பது போல சொன்னார்.

சித்தார்த் முகத்தில் என்னவோ மதுவை கல்யாணமே செய்து அழைத்து வந்துவிட்டது போல ஒரு மகிழ்ச்சி. தன் தாயை கட்டி அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டு "தேங்க்ஸ் மா ரொம்ப தேங்க்ஸ். மத்ததை நான் ஈவ்னிங் வந்து பேசுறேன்" என சொல்லிக்கொண்டே ப்ரீஃப்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு துள்ளலுடன் அலுவலகம் கிளம்பினான்.

தன் மகனின் மகிழ்ச்சியை கண்ட தேவகி மனம் நிறைய மகிழ்ச்சியுடன் கண்களில் நிறைவுடனும் சித்தார்த் செல்வதையே பார்த்துகொண்டிருந்தார்

சித்தார்த்தின் கார் அலுவலகத்தை நெருங்கும் போது தீபக் மதுவை தன் காரில் அழைத்துவந்து அலுவலகத்தில் விடுவது தெரிந்தது.அடேங்கப்பா நம்ம ஹனி நம்மளைவிட வேலைல ரொம்ப ஆர்வமாத்தான் இருக்காங்க என நினைத்துக்கொண்டே படிகளை தாவி கடந்து வந்தான்.

மது,' ப்யூனிடம் எங்கே இங்கே இருந்த நாலு கம்ப்யூட்டரையும் காணவில்லை. வேற எங்கேயாவது மாற்றிவிட்டீர்களா?" என்றான்.

ப்யூன்,"சித்தார்த் சார், தான் ரெண்டு கம்ப்யூட்டரை அவர் ரூமிலும், மத்த ரெண்டை ஜீவா சார் ரூமிலும் போட சொன்னார்" என்றார்.

மது,"ஒஹ்... அப்படியா சரி." என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த சேரில் அமர்ந்தான்.

அப்போது உள்ளே நுழைந்த சித்தார்த் மதுவை நோக்கி குட்மார்னிங் மது" என்றான்.

உள்ளுக்குள் சிறிது தயக்கம் இருந்தாலும் வெளியில் காட்டிகொள்ளாமல் மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே," குட்மார்னிங் சித்தார்த்" என்றான்.

சித்தார்த்," அப்பா ஒருவழியா என் பேரை சா..சி.. ன்னு இழுக்காமல் சித்தார்த்ன்னு சொல்லிட்டீங்க" என சொல்லி சிரித்தான்.

மதுவும் மெல்லியதாக முறுவல் வர அடக்கிக்கொண்டான்

மது தன் சிரிப்பை அடக்குவதை கண்ட சித்தார்த்

" நீ சிரிக்கும் போது சிதறும் முத்துக்களை

அள்ளி கோர்க்கதானே நான் ஆவலுடன்

காத்திருக்கிறேன். ஆனால், நீயோ.....

எங்கே நான் அந்த முத்துக்களை

எடுத்து மாலையாக கோர்த்துவிடுவேனோ?

என்று எண்ணி முத்துக்களை சிதறவிடாமல்

உன்னுள்லேயே வைத்திருக்கிறாயே

இது நியாயமா.....???"

என ரெடிமேட் கவிதை ஒன்றை உருவாக்கினான்.

அட்டா சித்தார்த் காதல் ஒரு மனிதனை கவிஞனாக்கும்னு சும்மாவா சொன்னாங்க சும்மா அசத்துறியே என தன்னையே புகழ்ந்து கொண்டான். அவன் உதட்டில் புன்னகை மலர்ந்தது.

உடனே மதுவை நோக்கிய சித்தார்த், "நான் டீம் லீடர் என்பதால் அப்பப்போ வந்து உங்க ரெண்டு பேரிடமும் ஏதாவது சொல்லவோ அல்லது நீங்கள் இருவரும் ஏதேனும் கேட்பதற்கு எழுந்து வந்துகொண்டிருந்தால் தேவை இல்லாமல் நேரம் தான் வீணாகும். அதனால் தான் உங்களுக்கும் என் அறையிலேயே வேலை செய்ய கம்ப்யூட்டரை போட சொல்லி இருந்தேன்" என்றான்.

மதுவிற்கும் அது சரியாகபடவே மௌனமாக தலையை மட்டும் சரி என்பது போல அசைத்தாள்.

அதற்குள் சித்தார்த்தின் அறையை சுத்தம் செய்துவிட்டு வந்த ப்யூனிடம் "ஜீவா வந்தால் நான் டீப்ரேக்கில் பார்ப்பதாக சொல்லுங்க என சொல்லிவிட்டு "வாங்க மது" என அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்கு வந்தான்.

அவ்வளவு நேரம் வெளியில் சகஜமாக இருந்தவளால் அந்த அறைக்குள் அவனுடன் தனியாக இருப்பது கொஞ்சம் தயக்கமாக இருந்தது. இந்த சிவாவை வேறு இன்னும் காணோமே.... என தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மதுவின் தயக்கத்தை ஒரே பார்வையில் கண்டுகொண்ட சித்தார்த் அறையில் இருந்த அனைத்து திரைசீலைகளையும் திறந்தான். இவளின் தயக்கத்தை போக்க வேண்டுமானால் வேலை சம்மந்தமாக தான் பேசவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே தன் இருக்கையில் வந்து அமர்ந்தான்.

சித்தார்த், "என்ன சிவாவை இன்னும் காணோமே, அவரும் வந்துவிட்டால் இந்த ப்ராஜெக்ட் பத்தி பேச சரியாக இருக்கும் என நினைத்தேனே" என்றான்.

மது, "நாம வேணுமானால் ஆரம்பிக்கலாமா? சிவா வந்ததும் நம்மோடு சேர்ந்துகொள்ளட்டுமே என கொஞ்சம் இழுத்தது போல சொன்னாள்.

சித்தார்த், "எதுக்கு மது இப்படி தயங்கி தயங்கி பேசறீங்க. நீங்க மட்டுமில்லை இந்த ஆபிஸ்ல எல்லோருக்கும் அவங்க அவங்க தரப்பு கருத்தை சொல்ல உரிமை இருக்கு" என சொன்னான்.

டேபிள் மேலே இருந்த போன் அலறியது. சித்தார்த் எடுத்து பேசிவிட்டு போனை வைத்தான்.

சித்தார்த், "சிவா தான் பேசினார். அவரோட பைக் நடுவழியில் ரிப்பேராம். முடிந்த அளவு சீக்கிரம் வரேன்னு போன் பண்ணார் நீங்க சொன்னது போல நாம கொஞ்சம் நேரம் வேலைபற்றி பேசுவோம்" என்றான்.

மது ஏதும் சொல்லாமல் கேட்டுக்கொண்டாள்.

சித்தார்த், "நாங்க படிக்கும் போதே இதே போல ஒரு ப்ராஜெக்ட் எடுத்து செய்தோம். ரெண்டுமே ஏறக்குறைய ஒரே கான்செப்ட் தான். ஆனால் அது ரொம்ப சின்ன லெவல்ல நடந்தது. இப்போ அதே போல இந்த ப்ராஜெக்ட் கொஞ்சம் பெரிய லெவெல்ல நடக்குது

எங்க மூணு பேருக்குமே இந்த கம்பெனி ஆரம்பிக்கறது எங்க மூணு பேரோட கனவுன்னே சொல்லலாம். நான் என்னோட அப்பாவை எதிர் பார்க்காமல் என்னோட சுய உழைப்பில் தான் இந்த கம்பனிக்கு பார்வனராக வரணும்னு வெளிநாடெல்லாம் போய் வேலை செய்து நிறைய கத்துகிட்டேன். இந்த விஷயத்திலே எங்க அப்பாவுக்கு கூட கொஞ்சம் வருத்தம். நான் அவர் கொடுத்த பணத்தை வாங்கவில்லைன்னு. என் உழைப்பில் நான் சம்பாதித்தது அது இல்லாமல் பேங்க் லோனும் வாங்கி இங்கே வந்தேன்.

இந்த ப்ராஜெக்ட் நல்லபடியா முடிந்தால் நம்ம கம்பனிக்கு நல்ல லாபம் மட்டுமில்லை நல்ல பெயர் புகழ் எல்லாம் கிடைக்கும். இந்த ப்ராஜெக்ட் அவங்களுக்கு திருப்தியாக இருந்தால் அவங்களுடைய அடுத்த ப்ராஜெக்ட்டும் நம்ம கம்பனிக்கு தான். அது மூலமா கிட்ட தட்ட இருநாறு கோடி லாபம் வரும்.

இன்னும் ஐந்து வருடத்தில் இந்தியாவில் முக்கியமான எல்லா நகரத்திலும் நம்ம ஆபிஸ் பிரன்ச் ஓபன் பண்ணணும். அடுத்த பத்து வருஷத்தில் உலகம் முழுதும் நம்ம கம்பனி ஸ்ருஷ்டி மல்டிமீடியா பத்தி நல்ல பெயர் இருக்கணும். நிச்சயமா சக்சஸ் ஆகும் என்றான் நம்பிக்கையுடன்.

மது பிரமிப்பு அடங்காமல் சித்தார்த்தை பார்த்தான். அதுவரை சித்தார்த்தை இவ்வளவு தன்னம்பிக்கையும், சுய முயற்சி உள்ளவனாகவும் இருப்பான் என்று மது நினைக்கவே இல்லை. தன் லட்சியம் கனவை பற்றி பேசும்போது அவன் முகத்தில் தெரிந்த உறுதியுடன் நம்பிக்கையும் மதுவின் மனதில் சித்தார்த்தின் மதிப்பை உயர்த்தியது. பெரிய கம்பனியை நிர்வாகம் பன்றதுன்னா சும்மாவா. அதான் ஜீவா சித்தார்த்தை வருந்தி வருந்தி கூப்பிட்டிருக்கார் என சித்தார்த்தை உள்ளுக்குள் மெச்சிக்கொண்டான்.

மது, “கண்டிப்பா நீங்க இந்த முயற்சியில் வெற்றி பெறுவீங்க சித்தார்த். உங்களோட கனவும் லட்சியமும் நிச்சயமா நிறைவேறும். நாங்க எல்லோரும் உங்களுடைய கனவுகள் நினைவாக நிச்சயமாக துணையாக இருப்போம்” என உற்சாகமாக சொன்னான்.

மது முதல் முறையாக தன மனம் திறந்து சித்தார்த்துடன் பேசியதை நினைத்து சித்தார்த்துக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அதுவும் தன கனவுகள் அனைத்தும் நினைவாகும் என அவன் சொன்னது சித்தார்த்தின் நம்பிக்கையை அதிகப்படுத்தியது. சித்தார்த், நீ எனக்கு வாழ்க்கைத்துணையாக வந்தால் இதைவிட இன்னும் பல வெற்றியை நான் நிச்சயம் பெறுவேன் மது என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே “தேங்க்ஸ் மது” என்றான்

சித்தார்த், “நான் இதே போல ஒரு ப்ராஜெக்ட் பத்தி நெட்ல சர்ச் பண்ணினேன். ஆனால் அது ரொம்பவே குறைவான பட்ஜெட். இன்னும் அப்போது இந்த அளவுக்கு டெக்னாலஜி இல்லை” என்றான்.

மது, “நானும் அதை பார்த்தேன் சித்தார்த். அதான் அதை பென்ட்ரைவில் போட்டு கொண்டு வந்திருக்கேன் என சொல்லிக்கொண்டே பென்ட்ரைவை எடுத்து சித்தார்த்திடம் கொடுத்தான்.

சித்தார்த், “வெரி குட் மது. உங்களை போல ஒரு நல்ல ஸ்டஃப் இருக்கும் வரை நம்ம கம்பனி நிச்சயம் சீக்கிரமே சிக்தர்த்தை தொட்டு விடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு வந்துவிட்டது” என பாராட்டினான்.

மதுவும் புன்னகையுடன் நன்றி சொன்னான். இருவரும் சேர்ந்து இரண்டு ப்ராஜெக்ட்டையும் சேர்த்து படித்துவிட்டு அதன் நிறை குறைகளை விவாதித்து கொண்டிருந்தனர். எப்படி எப்படி செய்தால் இந்த ப்ராஜெக்ட்டை விரைவாக முடிக்கமுடியும், யார் யார் எந்த வேலைகளை செய்வது என்று பிரித்தனர். ஒரு வழியாக எல்லாவற்றையும் முடித்து இருவரும் அமர்ந்தனர்.

மணி பத்து என கடிசாரம் காட்டியது. சிவாவும் சரியாக சித்தார்த்தின் அறைக்குள் நுழைந்தான். சித்தார்த்திடம் முதல் நாளே தன்னால் நேரமாகிவிட்டது என மன்னிப்பு கேட்டான்

மது, “நீ லேட்டா வந்ததால் ஒண்ணும் ஆகல. நாங்க ரெண்டு பெரும் ஏற்க்கெனவே என்ன என்ன செய்யணும்னு முடிவு செய்தாச்சு. சரியா டி பரேக்கில் வந்திருக்கே வா உனக்கு நானே எல்லாத்தையும் விவரமா சொல்லிடறேன்” என்றான்.

சித்தார்த், “ஆமாம் மதுவே உங்களுக்கு விளக்கட்டும் நான் போய் ஜீவாவை பார்த்துட்டு வரேன். கீதாவையும், லதாவையும் எப்படி குழப்பி வச்சிருக்காணு என சொல்லிக்கொண்டே சென்றான்.

மது சிவாவிற்கு சித்தார்த் இந்த கம்பனி பற்றி சொன்னது முதல் ப்ராஜெக்ட் வேலை வரை அனைத்தையும் சொன்னான். சித்தார்த்தின் லட்சியத்தை சொல்லி மிகவும் சிலாகித்து பேசினால். சிவா சித்தார்த்தை பற்றி பேசும் போது மதுவின் கண்களில் தெரிந்த உற்சாகத்தை கண்டான்.

மீண்டும் பத்தரைமணிக்கு வேலை விஷயமாக அமர்ந்தவர்கள் தான். மதிய உணவையும் விரைவாக முடித்து கொண்டு மீண்டும் வேலையில் ஆழ்ந்தனர்.

மது, மற்றும்சிவாவின் கேள்விகளுக்கும் சந்தேகங்களுக்கும் சித்தார்த் உடனுக்குடன் பதில் அளித்ததையும் சிலவற்றை தானே நேரிலும் செய்து காட்டினான். சித்தார்த்தின் வேலை செய்யும்

வேகத்தையும் அதே நேரத்தில் அதில் ஒரு விவேகத்தையும் கண்ட மது தான் ஒருநல்ல எம்.டி யிடம்தா தான் வேலை செய்கிறோம் என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

சித்தார்த்தின் வேகத்திற்கு தானும் ஈடுகொடுத்து வேலை செய்ய வேண்டுமென நினைத்துக்கொண்டான். தன்னால் இந்த ப்ராஜெக்ட் தாமதமாக கூடாது என்ற முடிவுடன் வேலையில் ஈடுபட்டான். சித்தார்த்த வேலையில் காட்டிய ஈடுபாட்டை பார்த்தவளுக்கு அவனுடன் பேசுவதற்கு இருந்த தயக்கம் மறைந்து மதுவின் வாய் பூட்டும் கழன்றது.

சித்தார்த்தும் வேலையில் நுழைந்ததும் சுற்றுபுறத்தையும் மறந்து அதிலேயே ஆழ்ந்துவிட்டான். மதுவை கூட அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை.

மாலை ஆறுமணிக்கு சிவாவும் தன் வேலையமுடித்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அலுவலகத்தில் அனைவரும் கிளம்பிவிட, ஜீவாவும் மாலையில் யாரையோ பார்க்கவேண்டுமென்று கிளம்பிவிட லதாவும், கீதாவும் மதுவிடம் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டனர்.

மது தன் வேலையே முழுதும் முடிக்காததால் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். சித்தார்த்தும் தன் வேலையே முடித்துவிட்டு மது வேலையே முடிக்கும் வரை அவளுக்காக வேலை செய்வது போல தன் லப்டோபில் எதோ செய்து கொண்டிருந்தான்

அப்போது ப்யூன் சித்தார்த்தின் அறைக்கதவை தட்டினார். சித்தார்த்த உள்ளே வரசொன்னான்.

ப்யூன், " சார், மதுமேடமை பார்க்க ஒருத்தர் வந்திருக்கார். விசிடர்ஸ் ரூம்ல உட்காரவசிருக்கேன்" என்றார்.

சித்தார்த்த மதுவை பார்த்தான்.

மது, " பெயர் கேட்டங்களா?" என்றான்.

ப்யூன், " இல்லாம உங்கள பார்க்கணும்னு மட்டும் தான் சொன்னார்" என்றார்.

மது, "நான் பொய் பார்த்துட்டு வரேன் சித்தார்த்த என சொல்லிவிட்டு யாராக இருக்கும் என யோசித்துக்கொண்டே விசிடர்ஸ் ரூமை நோக்கி சென்றான்.

அறையைவிட்டு வெளியில் செல்லும் மதுவையே சித்தார்த்த பார்த்து கொண்டிருந்தான். ஹனி நீ கோபப்பட்டாலும் அதிகமா கோபப்படற. மத்தவங்ககிட்ட பாசமா இருந்தாலும் அதிகமாவே பாசம் வைக்கிற, பிரெண்ட்ஸ் கூடவும் அளவுக்கு அதிகமாவே நடப்போட இருக்கே அதே போல என் காதலையும் ஏத்துகிட்டு என் கூடவும் அதே போல அளவுக்கு அதிகமான காதலோட இருப்பாயா....? என மதுவை பற்றி நினைதுகொண்டிருந்தான்

விசிட்டர்ஸ் அறைக்குள் நுழைந்த மது ஜன்னல் புறமாக திரும்பி நின்று கொண்டிருந்தவனை பார்த்து, " எக்ஸ்கியூஸ்மீ யார் நீங்க? என்னை பார்க்கணும்னு சொன்னீங்கலாமே?" என்றான்.

மதுவின் குரலை கேட்டதும் அவள்புறமாக புன்னகையுடன் திரும்பியவனை பார்த்த மதுவிற்கு ஒரு நிமிடம் பேச்சே வரவில்லை சுதாரித்து கொண்டு " நீயா" என்றான்.

"என்ன மது நீ இங்கே என்னை எதிர்பார்க்கல இல்லையா? அதுவும் இத்தனை வருஷம் கழித்து?" என சொல்லி சிரித்தான்.

@@@@@அன்பே என் அன்பே,
உன் முகம் பார்க்க
இத்தனை நாளாய் தவித்தேன்
கனவே கனவே கண்ணுறங்காமல்
உலகம் முழுதாய் மறந்தேன்.

கண்ணில் சுடும் வெயில் காலம்
நெஞ்சில் குளிர் பனிக்காலம்
அன்பில் அடை மழைக்காலம்
இனி அருகினில் வசப்படும் சுகம் சுகம்.@@@@@

*****

அத்தியாயம்—15

விசிட்டர்ஸ் அறைக்குள் நுழைந்த மது ஜன்னல் புறமாக திரும்பி நின்று கொண்டிருந்தவனை பார்த்து, “எக்ஸ்கியூஸ்மீ யார் நீங்க? என்னை பார்க்கணும்னு சொன்னீங்கலாமே?” என்றாள்.

மதுவின் குரலை கேட்டதும் அவள் புறமாக புன்னகையுடன் திரும்பியவனை பார்த்த மதுவிற்கு ஒரு நிமிடம் பேச்சே வரவில்லை சுதாரித்து கொண்டு “நீயா...!!” என்றாள்.

அந்த நீயா என்ற கேள்வியில் ஆச்சர்யம், அதிர்ச்சி, சந்தோசம், எல்லாமே கலவையாக இருந்தது.

சுரேஷ், “என்ன மது நீ இங்கே என்னை எதிர்பார்க்கல இல்லையா? அதுவும் இத்தனை வருஷம் கழித்து?” என சொல்லி சிரித்தான்.

ஒரு கணமே திகைத்து நின்றிருந்த மதுவின் முகத்திலும் மெல்ல சிரிப்பு மலர்ந்தது. “சுரேஷ், எப்படி இருக்கே? இவ்வளவு நாளா எங்கே இருந்தாய்? ஆனே எவ்வளவு மாறிட்ட சுரேஷ்? என அவனை பார்த்த சந்தோஷத்தில் என்ன பேசுவது, என்ன செய்வது என்று சற்று தடுமாறினாள்.

மதுவின் தடுமாற்றத்தை கண்ட சுரேஷுக்கு மேடம் நம்ம மேல இவ்வளவு பாசம் வச்சிருக்காங்க ஆனால் கிட்டத்தட்ட ரெண்டு வருஷம் பேசாமலேயே இருந்துட்டாங்க என நினைத்து கொண்டான்.

சுரேஷ், “ரிலாக்ஸ் மது ரிலாக்ஸ். நான் நல்லா இருக்கேன் மது. நீ எப்படி இருக்கே?” என கேட்டான்.

சுரேஷின் பதிலை கேட்ட மது, “நான் உன்னிடம் பேசக்கூடாது என நினைத்து இருந்தேன். ஆனால் உன்னை பார்த்ததும் எனக்கு முதலில் சந்தோசம் தான் வந்தது. போடா என்னிடம் பேசாதே. நான் தான் ஏதோ கோபத்தில் இருந்தேன். நீயாவது என்னை சமாதானம் பண்ண முயற்சி செய்தாயா? இடியட், ஸ்டுப்பிட், இன்னும் என்னென்ன இருக்கோ அத்தனையும் நீதான்” என்றாள் சற்று கோபமாக.

சுரேஷ், “அப்பாடா, மது வாயால திட்டு வாங்கியாச்சு இன்னைக்கு தான் எனக்கு மனசே நிம்மதியா இருக்கு. ரெண்டு வருஷம் ஆக போகுது இல்லையா மது.நாங்க உன்னை ரொம்ப மிஸ் பண்ணோம் மது. அம்மாவுக்கும் அண்ணனுக்கும் உன்னை பார்க்கணும் என்று ரொம்ப ஆசை. நாங்க எல்லோரும் ஒன்றாக தான் வருவதாக இருந்தது.அப்புறம் நான் ஒரு வாரம் முன்னாலேயே கிளம்பி வந்துட்டேன். நான் உன்னிடம் தான் பேசவில்லை ஆனால் பத்து நாளைக்கு ஒருமுறை தீபக்கிடம் பேசிக்கொண்டு தானே இருக்கேன்.” என்றான்.

மது, “ஆக மொத்தத்தில் ரெண்டு பேரும் திட்டம் போட்டு என்னை ஏமாத்திக்கிட்டு இருக்கீங்களா?” என்றாள் பல்லைகடித்துக்கொண்டு.

சுரேஷ், “சாரி மது கோவிசிக்காதே. அப்புறம் உன் ஹெல்த் இப்போ எப்படி இருக்கு?” என்றான் அக்கறையுடன்.

மது, “நெள ஐயம் ஆல்ரைட். மேற்கொண்டு அதைப்பற்றி பேச விரும்பாமல் சரி ஆன்ட்டி, ரமேஷ் அண்ணா, தீபா எப்படி இருக்காங்க? தீபாக்கு குழந்தை இருக்கா.? ரமேஷ் அண்ணாக்கு கல்யாணம் ஆயிடுச்சா? ” என அனைவரையும் பற்றி பட படவென்று விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

சுரேஷ், “எல்லோரும் நல்லா இருக்காங்க. அண்ணாவுக்கு கல்யாணம்னா உனக்கு சொல்லாமலா? நிச்சயமா தீபக் கல்யாணத்துக்கு வருவாங்க. அப்போ நீயே பாரேன்” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

மது ஆச்சரியமாக சுரேஷை பார்த்தான்.

சுரேஷ், " என்ன மது இப்படி ஆச்சர்யமா பார்க்குற. என் தலைக்கு பின்னாடி ஏதாவது ஒளிவட்டம் தெரியுதா?" என்றான்.

மது, " ம்ம்.... இவ்வளவு நேரம் இதுதான் மிஸ்ஸிங். என்னடா நம்ம அறுந்தவாலு சுரேஷை காணோமேன்னு பார்த்தேன். இதே பழைய சுரேஷா இருந்திருந்தால் ஒரு வாக்கியம் நாங்க முடிக்கும் முன்னால் எத்தனை முறை நடுநடுவில் நக்கல் பண்ணி இருப்பே." என்றான் புன்னகையுடன்.

சுரேஷ், "நானும் எங்கேடா இவ்வளவு நேரம் நம்ம அல்லிராணியை காணோமேன்னு பார்த்தேன் வந்தாச்சு" என சொல்லி சிரித்தான்

மது, " என்னை பற்றி இவ்வளவு அக்கறையா விசாரித்தாயே, கீதா எப்படி இருக்கான்னு ஒரு வார்த்தை கூட கேட்கணும்னு உனக்கு தோணலையா?" என்றான் சற்று வருத்தத்துடன்.

சுரேஷ் சற்று நேரம் கண்களை மூடி தன்னை நிதானபடுத்தி கொண்டான். தன்னுடைய கேள்வி அவனை மிகவும் பாதித்ததை மது உணர்ந்து கொண்டான்.

மது சற்று கோபத்துடன், போதும் சுரேஷ் நீ ஃபீல் பண்ணினது. கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்ல சொன்னா சிவாஜி கணேசன் மாதிரி முகத்திலேயே பீலிங்க்ஸ் காட்டறியா?" என்றான் எரிச்சலுடன்.

சுரேஷ், " என்ன மது என்னை இவ்வளவு மோசமாவா நினைச்சிட்ட. மறந்தால் தானே மது நான் கீதாவை நினைக்கறதுக்கு. அவளுக்காக நான் உயிரையே கொடுக்க நினைத்தவன் மது. என்னால் இந்த பிரச்சனை இவ்வளவு தூரம் வந்ததும் அவளோட வாழ்க்கையாவது சந்தோஷமா இருக்கணும்னு தானே அவளோட கண்ணில் படாமல் நான் இந்த ஊரைவிட்டே போனேன். காதலித்த ஒருத்தரை அவ்வளவு சுலபமாக எப்படி மறக்க முடியும்?" என கண்கள் கலங்க கூறினான்.

மதுவிற்கு தான் அவனை எவ்வளவு தவறாக நினைத்து இருக்கிறோம். இன்னும் பழைய விளையாட்டு தனமான சுரேஷ் இப்போது இல்லை மற்றவர்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் புதிய சுரேஷ் தான் இப்போது இங்கே இருக்கிறான் என எண்ணிக்கொண்டே சுரேஷின் தோளை தொட்டான்

மது சென்று பத்து நிமிடம் ஆகிறது அப்படி யார் முக்கியமான ஆள் வந்திருப்பார் சரி நாமும் கிளம்புவோம். மதுவையும் கிளம்ப சொல்லலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டே தன்னுடைய ப்ரிப்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். மதுவை தேடி வந்திருப்பது யார் என அறியும் ஆவலுடன் விசிட்டர்ஸ் ஹாலை நோக்கி சென்றான்.

முதலில் யாராவது மதுவுடன் முக்கியமாக பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள் எப்படி உள்ளே செல்வது என யோசித்துக்கொண்டே வந்த சித்தார்த்தை மதுவின் எரிச்சலான பேச்சுடன் சுரேஷ் என்ற பெயரும் காதில் விழவே சந்தோஷத்துடன் அந்த அறைக்கு் னுழைந்தான்.

சித்தார்த், " ஹேய்... சுரேஷ் எப்படிடா இருக்கே? என சந்தோஷத்துடன் கேட்டபடியே அவன் அருகில் வந்து சுரேஷை லேசாக அணைத்துக்கொண்டான்.

அங்கே சற்றும் எதிர்பாராமல் வந்த சித்தார்த்தை பார்த்த சுரேஷ், " சித்தார்த் அண்ணா நீங்க ... இங்க...." என வார்த்தைகள் வராமல் சந்தோஷத்தில் தடுமாறினான்.

சித்தார்த்தும் , சுரேஷும் இப்படி அணைத்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் பேசுவதை கண்ட மது ஆச்சரியமும் ஆராய்ச்சியுமாக இருவரையும் பார்த்தான். சித்தார்த்தை பார்த்து, " சித்தார்த் உங்களுக்கு சுரேஷை தெரியுமா?" என்றான்.

சித்தார்த், " தெரியுமாவா, நான் ,ரமேஷ், ஜீவா மூணுபேரும் ஒண்ணாதானே படித்தோம். சுரேஷை எனக்கு சின்ன வயசுல இருந்தே தெரியும்" என்றான்.

மதுவிற்கு அப்போது தான் சுரேஷின் அம்மா ரமேஷின் நண்பர்களை பற்றி தன்னிடம் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அப்போ கல்யாணத்துக்கு வந்தது இந்த சித்தார்த் தானா என நினைத்துக்கொண்டே, " ம்ம்.... நீங்க தீபாவோட கல்யாணத்துக்கு கூட வந்திருந்தீங்க இல்ல. கீதாக்கூட..... என ஆரம்பித்தவள் திருமணத்தன்று கீதா சொன்னதை நினைத்து பார்த்தான்.

“நம்ம காங்க புல்லா அவரைப்பத்தி தான் பேச்சு. ஆளும் சும்மா சூப்பரா இருக்கார்”

கடவுளே இதை போய் சித்தார்த்திடம் எப்படி சொல்வது? என்று எண்ணிக்கொண்டே சொல்லவந்ததை பாதியில் நிறுத்திகொண்டாள்.

சித்தார்த்,” என்ன மது எப்போதும் சொல்ல வந்ததை பாதி தான் சொல்வீங்களா. உங்களுக்கு அப்படி என்ன தயக்கம்?” என்றான்.

கீதா ஏற்கெனவே மெளண்ட்ரோட் சிக்னலருகில் தன்னை பார்த்துவிட்டு மதுவிடம் சொன்னதை கேட்டது நினைவிற்கு வந்தது. இங்கேயும் தன்னை பற்றி ஏதாவது சொல்லி இருப்பாள் அதை எப்படி சொல்வது சொன்னால் தன்னை பற்றி தவறாக நினைக்க கூடும் என எண்ணி தயங்குகிறாள் என நன்றாகவே புரிந்துகொண்டாள்.

ஆனாலும் மதுவை சீண்ட எண்ணி சித்தார்த்,” என்ன மது சொல்லுங்க கீதா என்ன சொன்னாங்க?” என்றான்.

மது,” அ..அ...து வ...ந்து.... இல்லை உங்களை ஏற்கெனவே எங்கேயோ பார்த்திருப்பதாகவும் ஆனால் எங்கேன்னு ஞாபகம் இல்லையெனும் சொன்னாள்” என சொல்லிவிடு ஒரு ஆழ்ந்த மூச்சு எடுத்துவிட்டாள்.

சித்தார்த்திற்கு மதுவின் தடுமாற்றத்தையும் சமாளிப்பையும் பார்த்தவனுக்கு, மது நாம ரெண்டு பெரும் ஜாடிகேத்த மூடிதான் என எண்ணிக்கொண்டான்.

சுரேஷ்,” என்ன சித்தார்த் அண்ணா உங்களுக்கு நம்ம மதுவை ஞாபகம் இல்லையா? தீபா கல்யாணத்தில் கூட இன்ட்ரடியூஸ்.... என சொல்லிக்கொண்டு வந்தவன் சித்தார்த்தின் கண்ணைசைவை புரிந்து கொண்டு சொல்லவந்ததை பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டான்.

சித்தார்த்,” அப்புறம் சொல்லுடா சுரேஷ், வீட்ல அம்மா, ரமேஷ் எல்லோரும் சௌக்கியமா? அப்படி என்னடா உங்களுக்கு எங்களுக்கு தகவல் கூட சொல்லாமல் வெளிநாடு போகும் அளவுக்கு என்ன அவசியம். ரெண்டு நாளைக்கு முன்னால தான் தீபாவோட லண்டன் அட்ரஸ் கிடைத்தது. ஜீவாவோட தம்பியிடம் சொல்லி உங்களைப்பற்றி விசாரிக்க சொல்லி இருந்தோம்” என்றான்.

சுரேஷ்,” எல்லாத்துக்கும் நான் தான் காரணம். மச்சு... விடுங்க அண்ணா. அடுத்தவாரத்தில் அம்மாவும், அண்ணனும் வந்திடுவாங்க நீங்க நேரா அண்ணனிடமே பேசுங்களேன்” என்றான்.

சித்தார்த்,” வரட்டுமடா உங்க அண்ணன் இருக்கு அவனுக்கு. சரி இப்போ உன் விவகாரத்துக்கு வா. உன் லவ் மேட்டர்ல அப்படி என்ன பிரச்சனை?” என்றான்.

சுரேஷ்,” என் காதல் தான் விவகாரம்னு நீங்களே சொல்லிட்டீங்களே” என விரக்தியுடன் சொன்னான்.

சித்தார்த்,” என்னடா இப்படி சொல்ற. நீ இப்போ கீதாவை பார்த்து பேச தானே வந்திருக்க” என்றான்.

சுரேஷ்,” என் காதல் கல்யாணத்தில் முடியுமென எனக்கு சுத்தமா நம்பிக்கையே இல்லை. என் காதலால எல்லோருக்கும் மன கஷ்டம் தான். என் கதை சொன்னால் தானே உங்களுக்கு புரியும்” என சொல்ல தொடங்கினான்.

சுரேஷ்,” முதன் முதலில் மதுவிடம் தான் நான் ஒரு பெண்ணை காதலிப்பதாக சொன்னேன். ஆனால் பேரை சொல்லவில்லை. சிலசந்தர்ப்பத்தில் நான் நடந்து கொண்டதை பார்த்து மதுவே கீதா தான் அந்த பெண் என்று கண்டுபிடிச்சிட்டா. அப்போதே இது தேவை இல்லாத ஒரு பிரச்சனையை இழுத்து விடறேன்னு எனக்கு அட்வைஸ் செய்தாள். நானும் ஒரு வருஷம் கொஞ்சம் என்னை கட்டுப்படுத்தி இருந்தேன். ஆனால் கீதா பைனல் இயர் வந்ததும் இனி மறைக்க முடியாதுன்னு நினைத்து கீதாவிடம் சொல்லிவிட்டேன். ஆரம்பத்தில் கீதாவும் பிடி கொடுக்காமல் தான் இருந்தாள். ஆனாலும் நான் கீதாவை கன்வின்ஸ் செய்தேன். ஒருநாள் நாங்க பேசிட்டு இருந்ததை பார்த்துவிட்டு மது கீதாவை கூப்பிட்டு திட்டி இருக்கா.” என சொல்லிக்கொண்டே மதுவை பார்த்தான்.

மது ,” அவளோட குடும்ப நிலைமையை யோசித்து பார்க்க சொன்னேன். நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் கீதா கேட்கல. என்னதான் பிரெண்டா இருந்தாலும் ஒரு அளவுக்கு தானே நாம அவங்க விஷயத்தில் தலையிட முடியும்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

சித்தார்த் மது சுரேஷ் இருவரும் சொன்னதை தலையை அசைத்து கேட்டு கொண்டான்

சுரேஷ்,” எங்களோட சந்திப்பு வெளியிலும் தொடர்ந்தது.ஒருநாள் அப்படி பேசிகிட்டு இருக்கும் போது கீதாவோட அப்பா கண்ணில் மாட்டிகிட்டோம். அங்கேயே கீதாவை ஒரு அறைவிட்டார். என சொல்லிவிட்டு மேலே தொடர இருந்த சுரேஷை சித்தார்த்தின் குரல் இடைமறித்தது.

சித்தார்த்,” இரு இரு கொஞ்சம் நிறுத்து” என்றான்.

சுரேஷும் மதுவும் ஏதும் புரியாமல் சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த்,” எண்டா கீதாவோட அப்பா ஒன்னும் பைத்தியம் இல்லையே” என முகத்தை கொஞ்சம் சீரியஸாக வைத்து கொண்டு கேட்டான்.

சுரேஷ்,” ம்ம்...அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. என்னை கண்டாதான் அவங்க அப்பாவுக்கு ஆகாது என எரிச்சலுடன் சொன்னான். சரிண்ணா அதுக்கும் நீங்க கேட்கும் கேள்விக்கும் என்ன சம்மந்தம்?” என்றான்.

சித்தார்த்,”சும்மா பேசிட்டிருந்ததுக்கா அப்படி அடித்தார்?” என்றான்.

சித்தார்த்தின் கேள்வியில் சற்று திகைப்படைந்த மது லேசாக முகம் சிவந்தவாறு சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் நகைக்கத் தொடங்கினான் சிரித்தவாறு சித்தார்த்திடம் திரும்பியவன் அவன் கண்களில் குறும்பையும், உதடுகளில் இளமுறுவலையும் கண்டான். அவனை இதுபோல இதற்கு முன் கண்டிருந்த மதுவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது,

சித்தார்த்தின் குறும்பை உணர்ந்த சுரேஷும்,” ப்ளீஸ்..! அண்ணா கிண்டல் பண்ணாதீங்க” என்றான் கெஞ்சலாக.

மது இருக்கும் போது இப்படி பேசி இருக்கக்கூடாது என எண்ணிய சித்தார்த்,” சாரி மது” என சொல்லிவிட்டு சுரேஷிடம் திரும்பி

சித்தார்த்,” காலேஜ் படிக்கும் போதே எல்லாவற்றிலும் வேகம்தான் என்று எல்லாவற்றிலும் என்பதை அழுத்தமாக சொல்ல அவன் கேலியில் சுரேஷ் தலை குனிந்தான். ஓவர் ஸ்பீட் என்னைக்குமே ப்ராப்ளம் தான் அதனால்தான் எங்கேயோ மோதிவிட்டு நிற்கிறாய். Slow and stedy win the race மறந்திட்டயா சுரேஷ்?” என்றான்.

தன்னுடைய காதல் ஆமையை விட மெதுவாக நத்தையின் வேகத்தில் நகர்வதை உணர்ந்தவன் 'மை ஸ்வீட்டி இந்த நாலு வருஷத்திற்கும் சேர்த்து நிறைய வட்டி வசூலிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நிறைய கொடுத்து நிறைய வசூலிக்கும் நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை' அந்நாளில் மதுவின் முகம் மேலும் சிவந்து செவ்வானமாகக் காட்சியளிக்கும் கற்பனையில் ஆழ்ந்தான்.

சித்தார்த் ,”மேலே சொல்லு” என்றான்.

சுரேஷ்,” அவர் கோபமா என்னையும் கண்டபடிபேசிட்டார். அப்போ எனக்கு கோபம் தான் வந்தது. அதன் பிறகு கீதா என்னை அவாய்ட் பண்ண ஆரம்பித்தாள். நாளுக்கு நாள் என்னோட ஆத்திரமும் கீதாவோட பாராமுகமும் என்னோட கோபத்தை அதிகமாகியது. நான் அவளுக்கு போன் செய்தேன். பேசினவன் என்னை மறந்திட்டு வேற யாரையாவது கல்யாணம் செய்துக்கன்னும். அவ அப்பா சொல்லும் மாப்பிள்ளையை தான் அவளும் கல்யாணம் செய்துப்பாள்ளும் சொன்னாள்.

இதை தாங்க முடியாமல் நான் கல்ச்சுரல்ஸ் அன்று மதுவிடம் சொல்லி கத்தினேன். மதுவும் பதிலுக்கு கத்தினா. எனக்கு அட்வைசும் செய்தாள். எங்களுக்கு காலேஜும் முடிந்தது. என் பிரெண்ட், கீதாவுக்கு கல்யாண ஏற்பாடு நடப்பதாக சொன்னதும் என்னால் கீதாவோட நிராகரிப்பை தாங்கிக்க முடியவில்லை. அந்த ஆத்திரத்தில் தான் நான் தற்கொலைக்கு முயற்சி செய்தேன் என சொல்லி தன் கைகளால் தலையை பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்தான்.

சித்தார்த்துக்கும் மதுவுக்கும் கூட கல்சுரல்ஸ் அன்று நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்து ஒரு நிமிடம் மௌனமாக இருந்தனர். மதுவின் கண்களில் கண்ணீர் எட்டி பார்க்க மது தன்னை நிதான படுத்திக்கொள்ள எழுந்து ஜன்னலின் அருகில் சென்று நின்றன்கொண்டாள். எவ்வளவோ முயன்ற போதும் அவள் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீரை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவரவர் அவரவருடைய மன அழுத்தத்தில் இருந்ததால் மற்றவரின் உணர்வுகளை கவனிக்கவில்லை.

சற்று சமாதானமான மது, "நீ அப்போ கூட உன்னோட நிலைமையிலேயே யோசிக்கிறியே அவளோட நிலைமையை கொஞ்சம் யோசிக்கிறியா. எதுக்கு அவ அப்படி சொல்லிட்டு போயிருப்பான்னு. பெரிசா எம்.டெக் படிச்சால் மட்டும் போதுமா. கொஞ்சமாவது உன்னோட மூளையே உபயோகிச்சியா. நீ செய்த காரியத்தால் கீதாவோட வாழ்க்கை எவ்வளவு கஷ்டம் என மெதுவாக ஆரம்பித்தவள் முடிக்கும் போது கோபத்தின் உச்சியில் இருந்தாள்.

சித்தார்த், மது. நீ சுரேஷுக்கு சொன்ன படிச்சம் மூளையை பயன்படுத்தி யோசிக்கலென்னு அந்த வார்த்தை எனக்கும் பொருந்தும். அந்த நேரத்தில் பாதி கேட்ட ஒரு விஷயத்தை நான் எவ்வளவு தவறாக புரிந்துகொண்ட என்னையே நான் வருத்திகிட்டிருந்திருக்கேன். ஒரு வகையில் ஜீவாவுக்கு தான் தேங்கல் சொல்லணும் அவன் மட்டும் என்னை இங்கே வரவைக்காமல் இருந்திருந்தால். இன்னமும் அதே எண்ணத்தோடு தானே நான் இருந்திருப்பேன். என எண்ணி கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அந்த நாளின் நினைவும் அன்று அனுபவித்த வேதனையும் தன் கடந்த 1 1/2 வருடங்களாக அனுபவித்து வரும் வேதனையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மனதில் ஓட ஆரம்பிக்க அதன் அழுத்தம் தாங்காமல் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

சித்தார்த், "மது கண்ட்ரோல் யுவர்செலஃப். இந்த விஷயத்தில் ரெண்டு பேர் மேலயும் தப்பு இருக்கு. அவனை மட்டும் சொல்லி தப்பில்லை" என சித்தார்த் சொல்லிகொண்டிருக்கும் போதே

மது, "கீதாவைப்பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும் சித்தார்த், உங்களுக்கு இந்த முட்டாள் சொல்வதும், செய்ததும் தான் தெரியும், அவளுடைய நியாயம் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?

சித்தார்த், "ஈஸி மது, நான் இரண்டு பேரையும் குறை மட்டும் சொல்ல வேண்டும் என்று வரவில்லை, பிரச்சனையின் வேரில் இருந்து பேசி ஒரு தீர்வு காணவேண்டும் என்பதுதான் என் நோக்கம். இவ்வளவு நாள் அவள் நியாயத்தை கேட்கவில்லை என்பது சரிதான், இப்போது நீ சொல்லு, இங்கே பிரச்சனையே மனசு விட்டு பேசிக்கொள்ளாதது தான் நாம் இங்கே பட்டிமன்றம் நடத்த உட்காந்திருக்கவில்லை, இருவரும் இதுவரை போதிய அளவு கஷ்டப்பட்டு விட்டார்கள், இனியாவது நல்லது நடக்க வேண்டும் என்று மனதில் வைத்துக்கொள்" என்றான்.

மது, "இவனை நேருக்கு நேர் பார்த்து சொல்ல முடியாதுன்னு தான் அவ போன்ஸ் சொல்லி இருக்கா. இவன் முட்டாள்தனமா தற்கொலை முயற்சி செய்தா அவ என்ன செய்வா? கீதா தான் இவன் லவ் பண்ண பொண்ணுன்னு தெரிந்து ஆன்ட்டி அவங்க வீட்ல போய் சத்தம் போட்டிருக்காங்க. அவங்க எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்கவில்லை. ஒரு பக்கம் அவ அப்பாவோட கோபம் இன்னொரு பக்கம் அவங்க அம்மாவோட அழுகை. அவளால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. அதுக்கு தான் நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன். இதெல்லாம் பின்னால் பெரிய பிரச்சனை ஆகும் என்று. ஆனால் இவங்க ரெண்டு பேருக்கும் அப்போ எதுவும் புரியவில்லை" என சொல்லிவிட்டு நெற்றியை தடவி விட்டு கொண்டாள்.

தன்னை சற்று நிதான படுத்திகொண்டு சித்தார்த் சுரேஷை பார்த்து பேச தொடங்கினான். அவன் குரல் சிறிது சீரியஸாக மாறியது.

சித்தார்த், "சுரேஷ், நீ எவ்வளவு பெரிய தப்பு செய்திருக்கிறாய் தெரியுமா? மாணவப்பருவம் என்பது பட்டாம்பூச்சி பருவம், அதில் வாழ்வின் முக்கியமான எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாது. பொதுவாக பெண்களுக்கு ஆண்களைவிட மெச்சூரிட்டி அதிகம், அதனால் தன்னைவிட கொஞ்சம் வயதுகுறைந்த பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்வதே நல்லது, அதற்காக ஒரே வயதில் திருமணம் செய்து கொள்வது தவறு என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் நீ, இதை தவறான நேரத்தில் வெளிப்படுத்தி விட்டாய் என்றுதான் நான் சொல்வேன், நாம் 25 வயதில் யோசிப்பதை அவங்க 15 வயதிலேயே யோசிப்பாங்க. அந்த வகையில் நீங்க ரெண்டுபேரும் மது சொன்னதை கொஞ்சம் காது கொடுத்து கேட்டு இருக்கலாம். காதலிப்பதில் நீங்க காட்டிய அந்த அவசரத்தை அந்த காதல் ஜெயிக்க தேவையான விஷயத்தில் காட்டி இருக்கலாம். இந்த விஷயத்தை பொறுத்தவரை நான் மது பக்கம் தான்" என்றான்

மது சித்தார்த்தை பார்த்து புன்னகைத்தாள். மதுவின் புன்னகைக்கு பதில் புன்னகை சிந்தியபடி சித்தார்த் தொடர்ந்தான் "காதலித்த உங்களுக்கு அதில் போராடி வெற்றி பெறணும்னு எண்ணம் ஏன் இல்லாமல் போச்சு. கீதாவோட அப்பா மறுத்தாருனு சொல்கிராயே அதுக்கு நீ என்ன செய்திருக்கணும். படித்து முடித்து ஒரு நல்ல வேலையோடு போய் அவரிடம் உங்க பொண்ணை கண்கலங்காம காலம் பூரா காப்பாத்தும் சக்தி எனக்கு இருக்கு உங்க பொண்ணை எனக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுங்கன்னு கேட்டிருக்கணும். அப்பவும் ஒத்து வரலைன்னா அவங்களோட சம்மதம் கிடைக்க பாடுபட்டிருக்கணும். நீ உறுதியா நின்னு போராடி இருந்திருந்தால் கீதாவோட அப்பாவுக்கு உன் மேல் ஒரு நம்பிக்கை வந்து இருக்கும். நீ செய்த காரியத்தால் இப்போ என்ன நினைத்திருப்பார்கள் நீ ஒரு முதுகெலும்பு இல்லாத கோழைன்னு தானே. அதை விட்டுட்டு பிரச்சனை வளர்ந்து இன்னைக்கு எப்படி தீர்ப்பதுன்னு தெரியாமல் திண்டாடிக்கிட்டு அவனை பார்க்கவும் முடியாமல் மறக்கவும் முடியாமல் அவஸ்தை பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாய்" என்றான்.

மது, "நல்லா சொல்லுங்க சித்தார்த். நான் இதை தான் ஆரம்பம் முதல் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறேன். காதல்னா என்ன விளையாட்டா? நமக்கு இவ்வளவு செய்யும் பெற்றோர் நமக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை துணையை கல்யாணம் செய்து தருவாங்கன்னு ஏன் தோணவில்லை" என்றான்.

ஒரு நிமிடம் சித்தார்த்துக்கு அவள் தன் சொந்த நியாயத்தை அவனிடம் பேசுவது போன்ற பிரமை தோன்ற டோன்ட் வோர்ய்டா மது அதல்லாம் உன் விட்டில் உள்ளவர்களை நல்ல விதமாக கன்வின்ஸ் செய்து உன்னை அவர்களே எனக்கு மனப்பூர்வமாக தரும்படி நன் பார்த்துக்கொள்வேன்' என்று வாய்வரை வந்த வார்த்தைகளை மனதுக்குள்ளேயே அடக்கியபடி தலையை குலுக்கி தன்னை சரிபடுத்திக்கொண்டன்

சித்தார்த், "சரி இனி முடிந்து போனதை நினைத்து அவனை திட்டுவதும் ஒண்ணும் பிரயோஜனம் இல்லை. சரி மது உங்களிடம் ஒன்னு கேட்கணும்" என்றான்.

மது, "என்ன கேட்கணும் கேளுங்க" என்றான்.

சித்தார்த், "இல்லை நீங்க என்ன காதலுக்கு எதிரியா?" என்றான்.

மது சிரித்துவிட்டு, "என் சுரேஷுக்கு அட்வைஸ் பண்ணதை வைத்து சொல்றீங்களா?" என்றான்.

சித்தார்த், "ஆமாம், சுரேஷை இந்த வாங்கு வாங்கறீங்களே. கீதாவை வேறு கூப்பிட்டு அட்வைஸ் பண்ணி இருக்கீங்களே" என்றான்.

மது, "கீதா வீட்டு நிலைமையை தான் சொன்னேன். அவ ஒரு மிடிள்களஸ் பொண்ணு. சுரேஷ் மாதிரி பணக்கார வீட்டு பசங்களை அவ்வளவு சீக்கிரம் யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். ஏதோ பொழுது போக்குக்கு தான் சுத்துவதாக நினைப்பாங்க. சுரேஷ் அவநோடகாதலை வெளிப்படுத்தாமல் இருந்து படித்து முடித்து ஒரு வேலைக்கு போய் அப்புறம் கீதாவை நேரடியா பொண்ணு கேட்டு கல்யாணம் செய்து இருக்கலாம். எத்தனையோ பேர் தன் காதலை மனதிற்குள்ளேயே வருஷகணக்கா வச்சிக்கிட்டு இருப்பதில்லையா?" என்றான்.

சித்தார்த் அதுக்கு எதுக்கு ஊரில் ஆளை தேடணும் நான் தான் உதாரணத்துக்கு எதிரிலேயே உட்கார்ந்து இருக்கேனே என்று நினைத்துக்கொண்டான்

அந்த நேரம் பார்த்து கதவை தட்டிய ப்யூன் உள்ளே வர அனுமதி கேட்க, சித்தார்த் உள்ளே வர சொன்னான். பியூன் தான் கொண்டுவந்த காபியும் பிஸ்கெட்டையும் மூவருக்கும் வைத்துவிட்டு வெளியேறினார். அந்த நேரம் மூவருக்குமே தேவையாக இருந்தது.

சித்தார்த், "சரி நாம ஆரம்பித்த டாபிக்கை விட்டுட்டு வேற விஷயத்துக்கு தாவிയാச்சு. அடுத்ததா சுரேஷ் விஷயத்தில் ஆக வேண்டிய வேலையை பார்க்கவேண்டியதுதான்" என்றான்.

மது, "அடுத்து பார்க்க வேண்டியது என்ன இருக்கு? எனக்கு ஏனோ கீதா இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதிப்பான்னு தோணலை" என்றான்.

சித்தார்த், "என் மது இப்படி சொல்றீங்க. நீங்க உங்க பிரெண்ட்ஸ் ரெண்டு பேருக்காகவும் கொஞ்சம் பேசுக்கூடாதா?" என்றான்.

மது, " நான் என்ன பேசமுடியும் என தயங்கினாள். கீதா அவளோட முடிவில் ரொம்பவே தெளிவா இருக்கா. அவ அப்பா சொல்லும் பையனை தான் கல்யாணம் செய்யணும்னு" என சொல்லிக்கொண்டே சுரேஷை பார்த்தாள். ஆனால் அவன் முகத்தில் இருந்து என்ன நினைக்கிறான் என கண்டறிய முடியவில்லை.

சித்தார்த், " அப்போ ஏன் இவ்வளவு நாளாக கீதாவுக்கு அவங்க வீட்டில் கல்யாணம் ஏற்பாடு செய்யவில்லையா?" என்றான்

மது, " இல்லை..., அது வந்து... பார்த்துக்கொண்டு தான் இருக்காங்க. ஆனால் கீதா தான் ஏதாவது காரணம் சொல்லி வரும் மாப்பிள்ளைகள் எல்லோரையும் வேண்டாம் என்று சொல்லி மறுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்" என்றான்.

சித்தார்த் முகம் ஒரு நொடி பிரகாசமானது, " அப்போ நான் நினைத்தது சரி தான். கீதா இன்னும் சுரேஷோட ஞாபகத்தில் தான் இருக்காங்கன்னு சொல்லுங்க. இல்லையென்றால் ஏறக்குறைய ரெண்டு வருஷமா எதுக்காக தள்ளிப்போடணும். அப்போதே அவங்க அப்பா சொன்ன மாப்பிள்ளையை கல்யாணம் செய்துகொண்டு சந்தோஷமாக இருந்திருக்கலாமே" என்றான் புன்னகையுடன்.

மதுவும், சித்தார்த்தின் இந்த பதிலால் சற்று மகிழ்ந்தாள். " ஆமாம், நான் பழைய பிரச்சனையை பற்றியே நினைத்தேனே தவிர, இந்த கோணத்தில் யோசிக்கவே இல்லையே...!!" என சொல்லி பழக்கதோஷத்தில் தலையில் தட்டிக்கொண்டாள்.

சித்தார்த், " என்ன மது பிள்ளையாருக்கு வேண்டுதலா?" என்றான்.

மதுவும் வழக்கமான குறும்பில், " நான் பிள்ளையாருக்காவது வேண்டிக்குவேன். பெருமாளுக்காவது வேண்டிக்குவேன். இப்போ என்ன அதுக்கு?" என சொன்னவுடன்தான் தான் அளவுக்கு மீறி பேசிவிட்டோமோ என எண்ணி தன் கண்களைமூடி நாக்கை கடித்துக்கொண்டாள்.

என்ன இன்னைக்கு எல்லாமே அதிசயமா நடக்குது. மது என்னை பார்த்து தயங்கி தயங்கி பேசல. நேருக்கு நேர் பார்த்து பேசறா? என்ன ஆச்சர்யம் என்று தனக்கு தானே கேட்டுக்கொண்டாள். சிரித்துக்கொண்டாள். எல்லாம் தன் நண்பனை பார்த்த சந்தோஷமாக இருக்கும் என தனது கேள்விக்கு அவனே விடையும் கண்டறிந்துக்கொண்டான்.

சித்தார்த், " நீங்க யாருக்காவது வேண்டிக்கோங்க அதுக்காக உங்க தலைல தட்டிக்காதீங்க அந்த சின்ன தலைக்குள்ள இருக்கிற மூளையை உபயோகித்து இந்த ப்ரொஜெக்டை நல்லபடியா முடிக்கணும்" என்றான் புன்னகையுடன்.

மதுவும், தான் இருந்த சந்தோஷத்தில் சித்தார்த்துடன் சரிக்கு சரி பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அதெல்லாம் கவலைப்படாதீங்க. உங்களோட வேலையை தாமதம் இல்லாமல் நான் முடித்து கொடுத்துவிடுவேன்" என்றான்.

சித்தார்த், " மது மேடம், அப்படியே உங்களுடைய வேலை செய்யும் திறமையை கொஞ்சம் உங்க கீதாவை சமாதானம் செய்யவும் பயன்படுத்துங்களேன்" என்றான்.

உடனே மது, " இப்போ என்ன சொல்லவறீங்க. நான் ஒழுங்காக வேலை செய்கிறேன்னு சொல்கிறீர்களா? இல்லை என்னோட பிரெண்டோட வாழ்க்கையில் எனக்கு அக்கறை இல்லைன்னு சொல்கிறீர்களா?" என்றாள் வேண்டுமென்றே.

சித்தார்த், " அடடா, நான் சொன்ன வாக்கியத்துக்கு இப்படி ஒரு அர்த்தம் இருக்கா. இதைநான் யோசிக்கவே இல்லையே. பார்த்தீங்களா 23 வயதில் நீங்க யோசிப்பதை கூட 27 வயதில் என்னால் யோசிக்க முடியவில்லை" என்றான்.

மது, " ஹய்யோ எனக்கு அப்படியே பார்பாரா ஐஸ்கட்டியை தூக்கி தலையில் வைத்து போல இருக்கே. இப்படி லேடலை புகழ்ந்து தள்ளிங்களே. நீங்க வச்ச ஐஸ்ல எனக்கு இன்னைக்கு ஐஸ்தோஷமே பிடிச்சிட போகுது" என சிரித்துக்கொண்டே அபிநயத்துடன் சொன்னாள்.

மதுவின் சிரிப்பை பார்த்த சித்தார்த் ஒரு நிமிடம் அவளையே பார்த்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். இத்தனை நாளாக இல்லாமல் இன்று புது மதுவை பார்த்தான். சுரேஷும் ஆரம்பத்தில் மதுவை சரியாக கவனிக்கவில்லை. ஆனால் இருவரும் சரிக்கு சரி பேசுவதை பார்த்த சுரேஷுக்கு மீண்டும் பழைய மது கண்முன்னே வந்து சென்றாள்.

ஏற்கெனவே சித்தார்த் தீபாவின் கல்யாணத்தன்றே மதுவை கவனித்ததை லேசாக பார்த்திருந்தான். சித்தார்த் தீபக் பற்றி விசாரித்ததும் அவனுக்கு சாதகமாகவே இருந்தது. இப்போது சித்தார்த்தின் பார்வையும் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மாறும் பாவமும் சித்தார்த்தை உணர்த்தியது.

மதுவின் சிரிப்பை ரசித்துக்கொண்டே, "ஹலோ, ஹலோ அப்படியே உங்களுக்கு ஜலதோஷம் பிடித்தாலும் ஆபிஸ்க்கு மட்டும் லீவ் போட்டுடாதீங்க. நீங்க வரலைன்னா எனக்கு வேலையே ஓடாது" என்றான்.

மது சற்று தடுமாறி, "நீங்க என்ன சொல்றீங்க?" என்றாள்.

ஒரு நொடியில் சுதாரித்த சித்தார்த், "ஆமாம், நம்ம ப்ராஜெக்ட் வேலை உங்களால் தடைபடக்கூடாதேன்னு தான் சொன்னேன்" என்றான்.

இயல்புக்கு வந்த மது, "ஓ... அதானே பார்த்தேன். அப்போ உங்க ஸ்டாப் எனக்கு உடம்பு சரி இல்லாமல் போனாலும் பரவாயில்லை. உங்களுக்கு உங்களுடைய வேலை தான் முக்கியம் இல்லையா?" என்றாள்.

சித்தார்த், "என்ன மது இப்படி சொல்லிட்டீங்க. எனக்கு நீங்க தானே ரொம்ப முக்கியம் என சற்று அழுத்தமாக சொன்னான்.

மது புரியாமல் பார்த்தாள். "நீங்க தானே காலைல சொன்னீங்க, என்னோட முன்னேற்றத்திற்கு உங்களால் முடிந்த எல்லா உதவியும் செய்வேன்னு. இப்போ இப்படி ஒரு ரியாக்ஷன் கொடுக்கிறீர்களே" என்றாள்.

மது, "நிச்சயமாக சித்தார்த். இதை நான் பேச்சுக்காக சொல்லவில்லை. என் மனதார தான் சொல்கிறேன்" என்றாள்.

சித்தார்த், "சரி மது நாம ஆரம்பித்த கதையை பாதியிலேயே விட்டு விட்டு வேறு கதைக்கு போய்விடுகிறோம். ஆரம்பித்தது சுரேஷ் கதையில் முடித்தது நம்முடைய எதிர்கால கனவை பற்றி. மணி வேறு ஆகுது. சரி சுரேஷ் நீ எதுக்கும் கவலை படாதே நானும், மதுவும் உன்னோட காதல் வெற்றி பெற தேவையான எல்லா உதவியும் செய்கிறோம்" என மதுவையும் தன்னோடு இணைத்துக்கொண்டான்

மதுவும் யதார்த்தமாக, "ஆமாம் சுரேஷ், தைரியமாக இரு. சித்தார்த் சொன்ன பாயிண்டை வைத்தே கீதாவை நம்ம வழிக்கு கொண்டுவந்துவிடலாம் நான் என் ஹண்ட்பாகை எடுத்து வந்துவிடுகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு சென்றாள்.

மது சென்றதும், சுரேஷ் சித்தார்த்தை உற்று பார்த்தான்,

சித்தார்த், "என்னடா அப்படி பார்க்கிறாய் இன்னைக்கு தான் புதுசா பார்ப்பதுபோல்?" என்றான்.

சுரேஷ், "எல்லாமே புதுசாக தானே இருக்கு" என சொல்லி குறும்பாக சிரித்தான்.

சித்தார்த், "என்னடா சொல்றே?" என்றான் புரியாததுபோல.

சுரேஷ், "அண்ணா வேண்டாம் என்னிடமே நடிக்காதீங்க. நான் தான் உங்களை தீபா கல்யாணத்து அன்னைக்கே பார்த்தேனே. நீங்க தான் ஏதும் பிடி கொடுத்து பேசவில்லை. அன்னைக்கே நீங்க என்னிடம் சொல்லி இருந்தால் இந்நேரம் மதுவுக்கு ஒரு சந்தோஷமான வாழ்க்கை அமைந்திருக்கும்" என்றான்.

சித்தார்த்,“ நானே மதுவை இங்கே எதிர் பார்க்கவில்லை சுரேஷ். என் காதலை இன்னும் நான் மதுவிடம் சொல்லவில்லை. நான்கு வருடமாக என் மனதில் பூட்டியே வச்சிட்டு இருந்துவிட்டேன். இந்த ப்ராஜெக்ட் முடிந்ததும் மதுவிடம் என் காதலை சொல்லிவிடுவேன்” என்றான்.

சுரேஷ் எதையும் வெளியே காட்டிகொள்ளாமல் மதுவிற்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமைவதை நினைத்து சந்தோஷப்பட்டான். அதே நேரம் மது இந்த திருமணத்திற்கு சம்மதிக்க வேண்டுமே என்ற கவலையும் தெரிந்தது.

சித்தார்த்தின் பதிலை கேட்டு மகிழ்ந்தது சுரேஷ் மட்டுமில்லை. மதுவை அழைத்து செல்ல வந்த தீபக்கும் தான். சுரேஷும் சித்தார்த்தும் பேச ஆரம்பிக்கும் போதே மேலே வந்த தீபக் இருவரின் பேச்சிலும் மதுவின் பெயர் வரவும் நின்று கவனிக்க ஆரம்பித்தான். சித்தார்த்தின் பதிலை கேட்டுவிட்டு அந்த மகிழ்ச்சியுடன் இனி மதுவின் வாழ்க்கையை குறித்து கவலைப்படத்தேவை இல்லை ஆனால் நான்கு வருடமாக காதலை சொல்லாததன் காரணம் என்ன? என எண்ணிக்கொண்டே வந்த சுவடே தெரியாமல் கீழே சென்று காரில் அமர்ந்தான்

தீபக் காரில் அமர்ந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மது சுரேஷுடன் பேசிக்கொண்டே முன்னால் இறங்கிவர, சித்தார்த் மதுவை பார்த்து ரசித்துக்கொண்டே பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தான். தீபக் காரிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டே இந்த காட்சியை பார்த்து புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் தீபக்கை பார்த்தவுடன் இருவரும் பரஸ்பர நலம் விசாரித்துகொண்டனர். பிறகு சித்தார்த் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுகொண்டு தன் காரை நோக்கி சென்றான்.

தீபக்கும் சுரேஷும் முன்னால் அமர மது பின்னால் அமர்வதற்காக கதவை திறந்தாள். சித்தார்த்தும் தன் காரை ஸ்டார்ட் செய்துகொண்டே மதுவை பார்க்க, கதவை திறந்த மதுவும் திரும்பி சித்தார்த்தை பார்த்து ஒரு புன்னகையுடனும் சிறு தலையசைப்புடனும் விடைபெற்றாள். சித்தார்த்தும் தலையசைத்து புன்னகைத்தான்.

@@@@கனவே கலையாதே காதல் கனவே கலையாதே
கண்ஜாடையில் நான் கேட்பது ஒரு வாசகம்
கைநீட்டியே நான் கேட்பது ஓர் யாசகம்
மரகத வார்த்தை சொல்வாயா?
மௌனத்தினால் என்னை கொல்வாயா...?
இல்லை திருவாய் மலர்வாயா...?@@@@

*****

அத்தியாயம்—16

தீபக்குடன் வீட்டிற்கு வந்த மது சுரேஷ், வித்யா, தீபக்குடன் சேர்ந்து சிறிது நேரம் அரட்டை அடித்துக்கொண்டிருந்தான். தன் அத்தையின் கைமணத்தில் தயாரான அறுசுவை உணவை உண்டு தன் அத்தையை சிறிது வம்பிழுத்து பின் பாராட்டிவிட்டு உற்சாகத்துடன் தீபக்குடன் தன் வீட்டிற்கு கிளம்பினாள்.

போர்ட்டிகோவில் மதுவிற்காக காத்திருந்த விமலா, சந்த்ருவிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு தீபக் கிளம்பியவுடன், மதுவும் வீட்டிற்குள் வந்தாள். இத்தனை நாளாக இல்லாமல் சந்தோஷத்துடன் வேகமாக படியேறி சென்றுகொண்டிருந்த மதுவை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துகொண்டிருந்தனர்.

சந்துரு,“ என்ன விமலா, நம்ம மது இன்னைக்கு இவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கா?” என்றார் ஆச்சர்யத்துடன்.

விமலா,“அதாங்க எனக்கும் அதிசயமா இருக்கு” என பதில்சொன்னார்.

சந்துரு,“ ஒருவேளை அவ பிரெண்ட் சுரேஷ் திரும்ப வந்ததால் இருக்குமோ?” என தன் மனைவியிடம் வினா எழுப்பினார்.

விமலா, " இல்லை, எனக்கு என்னவோ வேறு விஷயம் ஏதாவது இருக்குமோ என தோன்றுகிறது" என சொல்லி கொண்டிருக்கும் போதே மது தன் அறையில் பாடும் சத்தம் கேட்டது

இருவரும் ஒருவர் முகத்தை பார்த்துக்கொண்டு மேலே சென்றனர். மது பாடிக்கொண்டே கைகளில் அபிநயம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தாள். இருவரும் வந்த சத்தம் கேட்டு திரும்பிய மது புன்னகைத்துக்கொண்டே அவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

சந்துரு, " என்னடா மது இன்னைக்கு ரொம்பவே சந்தோஷமா இருக்கியே என்ன விஷயம்?" என்றார்.

மது, " அது ஒண்ணும் இல்லை அப்பா. நம்ம சுரேஷ் பிரச்சனை கூடிய சீக்கிரம் நல்ல படியா கலயாணத்தில் முடிந்துவிடும்" என்றாள்.

விமலா, " என்னம்மா, நம்ம கீதா வீட்ல கல்யாணத்துக்கு சம்மதித்துவிட்டார்களா?" என்றார்.

மது, " இல்லம்மா, நம்ம சித்தார்த் ரமேஷ் அண்ணாவோட க்ளோஸ் பிரெண்டாம். எனக்கு இன்னைக்கு தான் விஷயமே தெரியும். என சொல்லி அன்று அலுவலகத்தில் மூவருக்கும் இடையே சுரேஷ் பற்றி நடந்த உரையாடல்களை கோர்வையாக அனைத்தையும் சொல்லி முடித்தாள்.

குறிப்பாக சித்தார்த் பற்றி மது பேசிய போது அவள் முகத்தில் தோன்றிய மாறுதல்களையும் கண்களில் தெரிந்த ஆர்வத்தையும் கண்ட இருவருக்கும் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது

சந்துரு, " சரிடா மது நீ படுத்துக்கோ நேரமாகுது பாரு" என சொல்லிவிட்டு இருவரும் தங்களின் அறைக்கு வந்தனர். அறைக்கு வரும் வரை எதையும் பேசாத விமலா உள்ளே வந்தவுடன். "என்னங்க நம்ம மது கூடிய சீக்கிரமே கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சிடுவான்னு தோணுது" என்றார்.

சந்துரு, " அவசரப்படாதேம்மா, முதலில் மது மனதில் என்ன இருக்கோ? ஒருவேளை சுரேஷுக்கு சித்தார்த் உதவி செய்வதினால் கூட அவன் மேல் அவளுக்கு ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் வந்திருக்கலாம்" என்றார் யோசனையுடன்.

விமலா, " நீங்க எப்போதுமே இப்படி தான். எனக்கு எல்லாம் நல்லபடியா தான் இருக்கும் என நம்பிக்கை இருக்கு" என சொல்லிவிட்டு நீண்ட நாட்களுக்கு பிறகு நிம்மதியுடன் கண்ணயர்ந்தார்.

சந்துரு மட்டும் உறக்கம் வராமல் ஈசி சேரில் சாய்ந்து அமர்ந்தபடி தன் மனைவியின் முகத்தில் தெரிந்த நிம்மதியுடன் கூடிய புன்னகை தொடர்ந்து நீடிக்கவேண்டுமே என வேண்டிக்கொண்டார். கடவுளே எங்கள் நம்பிக்கையை பொய்யாக்கிவிடாதே. மதுவை கல்யாணகோலத்தில் பார்த்தால் தான் எங்க மனசு நிறையும் என எண்ணிக்கொண்டே தன் பர்ஸில் இருந்த குடும்ப படத்தை எடுத்து பார்த்து கண்கலங்கினார்

மது படுத்தும் உறக்கம் வராமல் எழுந்து அமர்ந்தாள். சிறிது நேரம் ஊஞ்சலில் அமரலாம் என எண்ணி பால்கனியில் இருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து ஆடிக்கொண்டே வானத்தை பார்த்தாள். நேற்றுவரை ரசிக்கதோன்றாத நிலவு இன்று அவளுக்குள் புது உணர்வை உண்டாக்கியது.

நிலவை ரசித்தவளுக்கு மனதில் மெல்ல சித்தார்த்தின் ரூபகம் வந்தது. சித்தார்த் முதன் முதலில் அலுவலகம் வந்தது, தான் அளித்த பொக்கையை பெற்று கொண்டு புன்னகைத்து, ப்ராஜெக்ட் வொர்க் சம்மந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சி, தான் அவனிடம் சண்டையிட்டது, அதற்கு அவனுடைய சமாதானம், அன்று மாலைவரை அவனுடன் நடந்த பேச்சு என அவள் நினைவில் வலம் வந்தது.

தான் ஏன் சித்தார்த்திடம் மட்டும் ஒதுங்கி போகிறோம். ஜீவா, சுரேஷ், சிவா, இவர்களிடம் சகஜமாக தானே பழகுகிறோம் அதே போல சித்தார்த்தையும் ஏன் நினைக்க கூடாது? சித்தார்த் சகஜமாக இருந்தாலும் நான்தான் ஏதாவது நினைத்து குழம்புகிறேன் போல.

சித்தார்த் நல்ல டைப்பா தானே இருக்கார். பெரிய பெரிய கனவெல்லாம் வச்சிருக்கார். முடிந்த வரைக்கும் நான் அவருக்கு என்னால் முடிந்த உதவிகளை செய்யவேண்டும். சுரேஷ் விஷயத்தை அவர்தானே ஆரம்பித்தார். நிச்சயமாக சுரேஷ் கீதா கல்யாணத்தை முடித்துவைப்பார் என அவளின் எண்ணம் முழுதும் சித்தார்த்தே ஆக்கிமித்திருந்தான்.

இனி தானும் மற்றவரை போல சித்தார்த்துடன் சாதாரணமாக பழக வேண்டும் என முடிவுடன் எழுந்து வந்து படுத்தாள். மனமும் தெளிவடைந்தது போல இருந்ததால் படுத்தவுடன் உறங்கிப்போனாள்.

மறுநாள் முதல் தான் நினைத்ததை அப்படியே செயலாற்ற தொடங்கினாள். தீபக் தினமும் மதுவை அழைத்துக்கொண்டு வந்து திரும்ப அழைத்து செல்வதால் தீபக் சித்தார்த் இடையில் ஒரு நல்ல நடப்பு உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. மதுவின் புதிய மாற்றத்தை சிவா கீதாவிடம் சொல்ல கீதாவிற்கும் மது சித்தாத் மீது கொண்டிருப்பது வெறும் நடப்பா? இல்லை அவன் மீது இருக்கும் ஈர்ப்பா? என புரியாமல் குழம்பினாள்.

ஜீவாவும் இருவரின் நடவடிக்கைகளை பார்த்து ஓரளவுக்கு தன்னை தயார்படுத்தி கொண்டான். ஆனால் தான் எதிர்பார்ப்பது சித்தார்த் மூலமாக வெளி வர காத்திருந்தான்.

படிக்கும் காலத்திலேயே எத்தனையோ பெண்கள் அவனிடம் பழக முயற்சித்த போதும் அதையெல்லாம் அசட்டையாக ஒதுக்கி தள்ளியவன். எனக்கென்று ஒரு கொள்கை இருக்கு. என் மனைவின்னா அவளுக்கென்று ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. ஒரு வரையறை இருக்கு. அவன் ஒருத்திக்கு தான் என் மனதிலும், என் வீட்டிலும் இடமுண்டு. அவளைத்தவிர வேறு அந்நியபெண்ணை என் காரில் கூட ஏற்றமாட்டேன் என இன்றுவரை அதையே கடைப்பிடித்து வருபவன்.

அவனுக்கு மதுவை பிடித்திருக்கலாம். நான் ஒன்றும் சித்தார்த்திடம் மதுவை திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதாக சொன்னதில்லையே. அப்படி இருக்க என்னை விட மதுவிற்கு சித்தார்த் தான் பொருத்தமாக இருப்பான். எது நடக்கிறதோ அது நன்றாகவே நடக்கிறது என எண்ணிக்கொண்டு தன் வேலையில் ஈடுபட்டான்.

இரண்டு ப்ராஜெக்ட்டும் நாளொரு மேனி பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. எதிர்பார்த்த நாளைவிட விரைவாகவே முடித்துவிடுவோம் என மகிழ்ந்தனர். சித்தார்த்தும் ப்ராஜெக்ட் முடியும் நாளை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்தான்.

அன்று சனிக்கிழமை ப்ராஜெக்ட்டுடிர்க்காக ஆறு பேர் மட்டும் அலுவலகம் வருவதாக இருந்தது. ஜீவாவும் வந்து தங்கள் வேலையை தொடங்கிவிட்டனர். ஆனால் எல்லோருக்கும் முன்னால் வரும் சித்தார்த் மட்டும் வரவில்லை. எட்டு மணிவரை பொறுமையாக இருந்த மதுவால் அதற்கு மேல் முடியவில்லை. ஜன்னல் வழியாக சித்தார்த்தின் கார் தென்படுகிறதா? என்று பார்ப்பதும், அலுவலக வாசல் வரை நடையாக நடப்பதுமாக இருந்தான்.

என்ன ஆயிற்று சித்தார்த்துக்கு? ஏன் இன்னும் வரவில்லை? ஏதாவது உடல்நலமில்லையோ? திடீர்னு வெளிஊர் எங்காவது போய்விட்டாரா? இருக்காதே, போவதானால் சொல்லிவிட்டு போய் இருப்பார். ச்சே..... மொபைல் நம்பர் கூட வாங்கி வைக்கவில்லை. ஜீவாவை இப்போ டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாம். எதற்கும் சிவாவை கேட்கலாம் என சிவாவை கேட்டாள்

காலையிலிருந்து மதுவின் நடவடிக்கையை பார்த்து பேசாமல் இருந்தான். மது கேட்டதும் தன் மொபைலில் இருந்த சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு போன் செய்தான். ஆனால் மணியாடித்துகொண்டே இருந்தது. யாரும் எடுக்கவில்லை.

சிவா, " ரிங் போகுது ஆனால் யாரும் எடுக்கவில்லை மது" என்றான்.

மது, " கொடு நான் திரும்ப ட்ரை பண்ணேன்" என சொல்லிக்கொண்டே சிவா கையிலிருந்து பிடுங்காத குறையாக வாங்கி மீண்டும் சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு முயற்சித்தான். ரிங் போய்க்கொண்டே இருந்தது.

சிவா, " எதுக்கு மது இந்த அமர்க்களம்? ஏதாவதுன்னா சித்தார்த்தே போன் செய்வார்." என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

மது, " நீ சும்மா இரு. சரி லேண்ட்லைன் நம்பர் இருக்கா? என கேட்டுக்கொண்டே அந்த எண்ணையும் கண்டுபிடித்து ரிங் செய்தான்.

மூன்று முறை ரிங் போனதும் போனை எடுத்தனர். மது முந்திக்கொண்டு, " ஹலோ சித்தார்த் இருக்காரா?" என்றான்

மீரா, " நீங்க யாரு? நான் அவரோட அண்ணி பேசறேன்" என்றாள்.

மது, " ஒஹ்... குட்மார்னிங் மேடம். நான் மதுமிதா. சார் இன்னும் ஆபிஸ் வரலை அதான் .... சார் எங்கேயாவது வெளிஊர் போயிருக்காரான்னு கேட்கலாம்னு" என முடிக்கமுடியாமல் இழுத்தாள்.

ஏதோ ஆர்வத்தில் போன் செய்தாச்சு ஆனால் என்ன சொல்வதுன்னு புரியவில்லை என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே மீரா, " அதெல்லாம் எங்கேயும் போகவில்லை உங்க சார் கொஞ்சம் நேரத்துக்கு முன்பு தான் கிளம்பினர்" என்றாள் புன்னகையுடன்.

அதே நேரம் சித்தார்த்தின் கார் அலுவலக கேட்டில் நுழைவதை பார்த்துவிட்டு மது, " ரொம்ப தேங்க்ஸ் மேடம், சார் வந்துவிட்டார். என சொல்லி போனை வைத்தாள்.

மீராவும் சித்தார்த்தின் காரை பார்த்ததும் குரலே மாறிபோச்சே சரி சரி நடத்துங்க என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே போனை வைத்தாள்

சித்தார்த் தன் ஃப்ரிப்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு சற்று சோர்வுடன் அலுவலகத்தின் உள்ளே வந்தான். மதுவும் சிவாவும் சொன்ன காலை வணக்கத்திற்கு வலிய வரவழைத்த புன்னகையுடன் பதில் வணக்கம் சொல்லிக்கொண்டே தன் கேபினுக்குள் நுழைந்தான். தன் இருக்கையில் தலையை பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்துவிட்டான்.

சித்தார்த் பின்னாலேயே உள்ளே வந்த மதுவும், சிவாவும் சித்தார்த் அமர்ந்திருந்ததை பார்த்து ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துகொண்டனர்.

சிவா மெதுவாக, " சித்தார்த், சித்தார்த்" என இரு முறை அழைத்ததை கேட்ட பின்னேயே சித்தார்த் நிமிர்ந்து சிவாவை பார்த்தான்.

சித்தார்த், " சாரி, சாரி. ஒன் மினிட்" என சொல்லிவிட்டு கம்ப்யூட்டரில் பாஸ்வர்டை போட்டு ஓபன் செய்தான்.

மது சித்தார்த்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தன் கடிகாரத்தை பார்த்த சித்தார்த், " ஓகே நீங்க வேலையே பாருங்க. நான் அனிமேஷன் வாய்ஸ் ரெக்கார்டிங் ஆபீஸ் வரைக்கும் போகவேண்டியது இருக்கிறது. பத்தரைமணிக்கு நான் அங்கே வருவதாக சொல்லி இருந்தேன்" என சொல்லிவிட்டு சேரிலிருந்து எழுந்த சித்தார்த் மீண்டும் தலையை பிடித்தபடி அப்படியே அமர்ந்துவிட்டான்.

சிவா, " உங்களுக்கு ஏற்கெனவே உடல் நலமில்லை அதனால் உங்களுக்கு பதிலாக நான் வேண்டுமானால் சென்று அந்த வேலையை பார்த்துகொள்ளட்டுமா? நீங்க டிடெய்ஸஸ் மட்டும் கொடுங்க" என்று கேட்டாள்.

சித்தார்த், "ரொம்ப தேங்க்ஸ் சிவா" என சொல்லிவிட்டு சி.டியையும், அது சம்மந்தமான டாகுமெண்ட் ஃபயிலையும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

சிவாவும் சித்தார்த் கொடுத்தவைகளை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். சிவா கிளம்பி சென்றதும் மது சித்தார்த் அருகில் வந்தாள்.

மது, " என்ன சித்தார்த் தலைவலியா? என சற்று கவலையுடன் கேட்டாள்.

சித்தார்த், " ஆமாம் மது. நைட் ஒரு டின்னர் பார்ட்டிக்கு போய்விட்டு பதினோரு மணிக்கு தான் வந்தேன். அப்புறம் நம்ம ப்ராஜெக்ட் சம்மந்தமாக கொஞ்சம் நேரம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். தூங்க போகும் போது மணி ரெண்டு ஆகிவிட்டது. காலையில் எழுந்த போதே தலைவலி. ஏற்கெனவே உங்களை வர சொன்னதாலும் வெளி வேலை இருந்ததாலும் கிளம்பி வந்தேன் வேறு ஒன்றுமில்லை" என்றான்

மது , "தலைவலியே பெரிய தொல்லை இதில் வேறு ஒன்றுமில்லைன்னு சொல்கிறீர்களா. கொஞ்சம் இருங்க இதோ வருகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றாள்.

சித்தார்த் மீண்டும் கண்களை மூடி தலையை பின்புறமாக சாய்த்து அமர்ந்திருந்தான். காபி வாசனை மூக்கை துளைக்க கண்களை திறந்தான். மது ப்ளாஸ்க்கில் இருந்த காப்பியை கப்பில் ஊற்றிவிட்டு ஒரு மாத்திரையை பிரித்து தண்ணிருடன் சித்தார்த்திடம் நீட்டினாள்.

ஒரு நொடி சித்தார்த் சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காடிவிட்டான். சற்று நெகிழ்ந்த குரலில் “தேங்க்ஸ் மது” என சொல்லிக்கொண்டே மாத்திரையை வாங்கி போட்டுக்கொண்டான். மது காஃபி கப்பை நீட்டினாள் அதையும் சிறு புன்னகையுடன் வாங்கிக்கொண்டவன் நீங்க குடிக்கலையா மது?” என்றான்.

மது, “நான் உங்களுக்கு மட்டும் தான் வாங்கி வர சொன்னேன்” என்றாள்.

சித்தார்த், “சரி இன்னொரு கப்பை கொடுங்க நாம ரெண்டு பேரும் ஷேர் பண்ணிக்கலாம்” என்றான்.

மது, “இல்லை, எனக்கு வேண்டாம். நீங்க குடிங்க உங்களுக்கு தான் இப்போது தேவை” என்றாள்

சித்தார்த், “எப்படியும் டீ பிரேக் டைம் தானே. அப்புறம் உங்களை பார்க்க வச்சிக்கிட்டு நான் மட்டும் காஃபி குடித்தால் தலைவலி போய் வயித்துவலி வருவதற்கா. இந்த வம்பே வேண்டாம் என்னால் தாங்க முடியாது. நீங்க முதலில் கப்பை கொண்டு வாங்க” என தலைவலியையும் பொருட்படுத்தாமல் சந்தோஷத்தில் மதுவிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

மதுவும் மேற்கொண்டு மறுக்கமுடியாமல் இன்னொரு கப்பை கொடுக்க தன் கப்பிலிருந்த காஃபியில் பாதியை ஊற்றி மதுவிற்கு கொடுத்தான்.

மதுவும் தயக்கத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு “தேங்க்ஸ்” என்றாள்.

சித்தார்த் காஃபியில் குடித்துவிட்டு கம்ப்யூட்டர் மானிடரை உயிர்ப்பித்தான். மது வேகமாக எழுந்து வந்து, “என்ன செய்ய போறீங்க சித்தார்த்” என்றாள்

சித்தார்த், “இதென்ன கேள்வி வேலையை பார்க்க வேண்டாமா? என்றான்.

மது, “ப்ளீஸ் சித்தார்த் நீங்க ஒரு ஒன் ஹவர் ரெஸ்ட் எடுங்களேன். டப்லெட் போட்டதுக்கு கொஞ்சம் தூங்கி எழுந்தால் ப்ரெஷ்ஷா இருக்கும்” என்றாள்.

சித்தார்த் எதோ சொல்ல தொடங்க மது முந்திக்கொண்டு, “ப்ளீஸ் எனக்காக” என்றாள்

சித்தார்த். சிரித்துக்கொண்டே தோளை குலுக்கியபடி ஓகே என சொல்லிவிட்டு தன் அறையின் உள்ளே இருந்த ரெஸ்ட் ரூமில் சென்று படுத்தான். சித்தார்த்திற்கு மனம் முழுதும் சந்தோஷமாக இருந்தது. எனக்கு ஒரு தலைவலி என்றதும் மது எப்படி துடித்து போனாள். மது நான் உன் மனதுக்குள் வந்துவிட்டேன் என சந்தோஷத்துடன் இருந்ததிலேயே பாதி தலைவலி அவனை விட்டு சென்றிருந்தது.

1 1/2 மணிநேரம் கழித்து எழுந்த சித்தார்த் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்த போது தலைவலி சுத்தமாக விட்டிருந்தது. ரெஸ்ட் ரூம் கதவை திறந்துகொண்டு தன் அறைக்குள் வந்தான். மது மும்முரமாக தன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவள் கவனத்தை கலைக்காமல் மெதுவாக அவளின் பின்னால் வந்து நின்றான்.

திரையில் ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்த அனிமேஷனை முழுமையாக வரைந்து முடித்ததும் மது தன் கழுத்தை இரு கைகளாலும் பிடித்து அழுத்தினாள். அவள் வரைந்து முடிக்கும் வரை பார்த்துகொண்டிருந்தவன், அந்த நேரம் அனிமேஷனை முடித்ததை பாராட்டும் விதமாக சித்தார்த் அவள் பின்னால் நின்றபடியே “வெரி குட் மது. எக்ஸ்சலென்ட்” என்றான்.

திடீரென தனக்கு பின்னால் இருந்து குரல் வரவும் மதுவுக்கு தூக்கி போட தடதடத்த இதயத்துடன் சேரை தள்ளிக்கொண்டு எழுந்த வேகத்தில் தடுமாறி விழ இருந்தவளின் இரு தோள்களையும் பற்றி நிறுத்தினான். நிறுத்திவிட்டு தன் கைகளை விலக்கி கொண்டான்.

மது உடலில் இருந்த சக்தியெல்லாம் வடிந்து கால்கள் வலுவழிந்தது போல இருக்கவே பொத்தென சேரில் அமர்ந்தாள். எ. சி அறையிலும் அவளுக்கு வியர்த்திருந்தது. சித்தார்த்திற்கே ஒரு நிமிடம் கஷ்டமாகிவிட்டது.

சித்தார்த், "ரிலாக்ஸ் மது ரிலாக்ஸ். நான் உங்களை டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாம் என்று தான் சத்தம் போடாமல் நின்றிருந்தேன். நீங்க பயந்து போய் பதறி எழுந்து விழ இருந்ததால் தான்" என மேற்கொண்டு சொல்ல முடியாமல் தடுமாறினான்.

மது, "பரவாயில்லை சித்தார்த். நான் விழ இருந்ததால் தானே பிடித்து நிறுத்தினீர்கள் என சொன்னால். இருவருமே ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்காமல் பேசி முடித்து அவரவர் இடத்தில் அமர்ந்தனர்.

சித்தார்த் தன் வேலையை பார்க்க, மதுவால் தொடர்ந்து முழு ஈடுபாட்டுடன் வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. மதுவை நிமிர்ந்து பார்த்த சித்தார்த் மதுவின் அலைப்புறுதலை கண்டுகொண்டான்.

சித்தார்த், "மது நீங்க கிளம்புவதானால் கிளம்புங்க" என்றான்.

மதுவிற்கும் விட்டால் போதும் என எண்ணி கம்ப்யூட்டரை ஷட்டவுன் செய்துவிட்டு கிளம்பினாள். கிளம்பியவள் சுற்று தயங்கியபடி சித்தார்த் முன்பு போய் நின்றாள். மதுவை பார்த்து நிமிர்ந்த சித்தார்த், "என்ன மது?" என்றான்.

மது, "சொல்கிறேன் என்று தப்பாக நினைக்காதீங்க. ஒரு பிரெண்டா சொல்றேன் நைட் ரொம்ப நேரம் கம்ப்யூட்டரில் வேலை செய்யாதீங்க. தலைவலியை கவனிக்காமல் அப்படியே விடாதீங்க டாக்டரிடம் போயிட்டு வாங்க சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரமெழுத முடியும். எங்க எம்.டிஸ் நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்லா இருந்தால் தான் உங்க ஸ்டாஃப்ஸ் நாங்க நல்லா இருக்க முடியும்" என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினாள்.

கதவருகே சென்ற மதுவை "தேங்க்ஸ் மது" என்ற சித்தார்த்தின் குரலால் நின்று திரும்பி சித்தார்த்தை பார்த்தாள்

மது, "எதுக்கு தேங்க்ஸ்" என்றாள்.

சித்தார்த், "எல்லாத்துக்கும் தான்" என்றான்.

மது, "எல்லாத்துக்கும் தான் என்றால்" என புரியாதது போல கேட்டாள்.

சித்தார்த் தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து மதுவை நோக்கி வந்துகொண்டே, "எல்லாத்துக்கும் தான் என்றால் எல்லாத்துக்கும் தான், தலைவலிக்கு டப்லேட் கொடுத்ததுக்கு, காபி வாங்கிட்டு வர சொன்னதுக்கு, ஒரு பிரெண்டா அட்வைஸ் செய்ததற்கு, எல்லாத்துக்கும் மேல உங்களை விழாமல் பிடித்து நிறுத்தியதற்கு திட்டாமல் இருந்ததற்கு" என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் அருகில் வந்து நின்றான்.

அவ்வளவு நேரமும் அவன் சொன்னதற்கு சிறு புன்னகையுடன் நின்றிருந்தவள் கடைசியாக சொன்னதை கேட்டு திரு திருவென விழித்தாள்.

சித்தார்த், "ஒரு வேளை கூட நாலுபேர் இருந்தால் தான் உங்களுக்கு திட்ட வருமோ" என்றான்.

மதுவிற்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. அவள் முகம் அவன் கேள்வியால் லேசாக சிவந்தது.

மது, "நான் கிளம்புகிறேன் சித்தார்த்" என சொல்லிவிட்டு கதவை திறந்து வேகமாக சென்றுவிட்டாள்.

லேசாக சிவந்த முகத்துடன் செல்லும் மதுவை பார்த்து புன்னகைத்த சித்தார்த் "மது மை லவ்" என சொல்லிக்கொண்டே வந்து தன் சேரில் அமர்ந்து ஒரு சுற்று சுற்றினான்.

சித்தார்த்தின் எதிரில் இருந்த போன் அலறியது. காலர் ஐடியில் வந்த நம்பரை பார்த்தான். வீட்டிலிருந்து போன். அப்போது தான் நேற்று இரவு மொபைலை சைலென்ட் மோடில் போட்டது இன்னும் மாற்றவில்லை என ஞாபகம் வந்தது. மொபைலை எடுத்து பார்த்தவன் 5 மிஸ்ட் கால் என காட்டியது. மற்றொரு கையால் ரிசீவரை எடுத்து காதுக்கு பொருத்தினான்.

சித்தார்த், “ஹலோ அம்மா” என்றான்

தேவகி, “ என்ன சித்தார்த் தலைவலி சரி ஆகியாச்சா ரொம்ப தெம்பாகவே பேசுகிறாயே” என்றார்.

சித்தார்த், “சரி ஆயிடுச்சி அம்மா” என்றான்.

தேவகி, “ எங்கேடா என் மருமக, அவ குரலை கேட்கலாமேன்னு தான் திரும்ப போன் செய்தேன்” என்றார்.

சித்தார்த், “ இன்னும் நானே அவளிடம் ஏதும் பேசவில்லை அதற்குள் உங்களுக்கு மருமகளா. நீங்களே அவளிடம் ஏதாவது உளரிடாதீங்க. நானே நேரம் பார்த்து காத்துக்கொண்டு இருக்கேன். திரும்ப போன் செய்கிறேன்னு சொல்றீங்களே முதலிலேயே போன் செய்தீர்களா?” என்றான்

தேவகி, “உன் மொபைலுக்கு தான் போன் செய்தேன். ரிங் போய்க்கொண்டே இருந்தது. அதான் ஆபிஸ் நம்பருக்கு போட்டேன். காலையேயே தலைவலின்னு சொன்னாயா அதான் இப்போ எப்படி இருக்கென்று விசாரிக்கலாமேன்னு பண்ணினேன். நம்ம மது தான் போன் எடுத்தா. உன்னை கேட்டேன். சாருக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை அதனால் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல போன் செய்க் என்று சொன்னான். நீங்க யாருன்னு கேட்டா சித்தார்த்துக்கு சொந்தம் என்று சொன்னேன். மது இருந்தால் கூப்பிடேன்டா” என ஆசையுடன் சொன்னார்.

சித்தார்த், “ ரொம்பவே சாரி அம்மா. உங்க மருமக இப்போதான் கிளம்பி போனான்” என்றான். மேலும் மது தனக்காக செய்ததை சந்தோஷத்துடனும் பெருமையுடனும் தன் தாயிடம் பகிர்ந்து கொண்டான்.

தேவகி, “ இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்குடா உன் காதலை அவளிடம் சொல்லாமல் இருப்பே? சீக்கிரமே சொல்லுடா. எனக்கு என் மருமகனை பார்க்கணும் போல இருக்கு” என்றார்.

சித்தார்த், “ இந்த ப்ராஜெக்ட் முடியட்டும்மா. நிச்சயமாக சொல்லிவிடுகிறேன்” என்றான்.

தேவகி, “ எப்படியோ நல்ல பதிலா வந்தால் சரி” என கூறிவிட்டு போனை வைத்தார்

ஹனி நாளைக்கு சண்டே இன்னைக்கும் நீ சீக்கிரமா போய்ட்ட. இதோடு உன்னை மண்டே தான் பார்க்க முடியுமா? என ஏக்கத்தோடு அமர்ந்திருந்தான்.

அவனுக்கு தெரியவில்லை நாளைக்கும் அவன் தன் ஹனியோடு தான் இருக்க போகிறான் என்று.

@@@@@ உன் பார்வையில் பைத்தியமானேன்
உன் வார்த்தையில் வாக்கியமானேன்
உன் வெட்கத்தை வேடிக்கை பார்த்தேன்
மயங்கினேன் – ஒரு ஞாபக அலை என வந்து
என் நெஞ்சினை நனைத்தவள் நீயே
ஏன் வாலிப திமிரினை உன்னால் மாற்றினேன்.
பெண்ணாக இருந்தவள் உன்னை
நான் இன்று காதலி செய்தேன்
உன்னோடு அறிமுகத்தாலே
நான் உன்னில் மறைமுகமானேன்
நரம்பெல்லாம் இசை மீட்ட குதித்தேன் நானே

*****

அத்தியாயம்—17

வீட்டிற்கு வந்த மதுவிற்கு சாப்பிடும்போது சித்தார்த் கேட்ட கேள்வியே மீண்டும் மீண்டும் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவளையும் மீறி இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்து உறைந்து நின்றது. ஆபிசிலிருந்து சீக்கிரம் வந்துவிட்டாயே என்ற விமலாவின் கேள்விக்கு கூட சரியான காரணத்தை சொல்லாமல் மழுப்பி பதில் சொன்னது முதலே விமலாவின் பார்வை மதுவையே சுற்றி வந்தது.

அவளின் சிரிப்புக்கு காரணம் தெரியாவிட்டாலும் அவளிடம் தோன்றி இருக்கும் மாற்றத்தை கண்டு தன் கணிப்பு பொய்க்கவில்லை என்று முடிவுக்கு வந்தார்.

இங்கே சித்தார்த்திற்கும் அவன் மனம் என்னவோ மேகத்தின் இடையே பறந்துகொண்டிருப்பதை போல லேசாக இருந்தது. எப்படி மீதி வேலையே முடித்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தானோ அவனுக்கே விளங்கவில்லை.

வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே மீராவின் கண்கள் சித்தார்த்தையே நோட்டம் விட்டது. தான் இந்த வீட்டிற்கு வந்த இத்தனை வருடத்தில் பார்த்த சித்தார்த் எப்போதும் ஏதாவது படித்துக்கொண்டு, யோசித்துக்கொண்டோ எதிலும் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருந்து தான் பார்த்திருந்தாள். ஆனால் இந்த பத்து நட்களாக முற்றிலும் மாறுபட்ட சித்தார்த்தை பார்ப்பவளுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

மாலை சித்தார்த் லாஞ்சில் அமர்ந்து குழந்தைகள் விளையாடுவதை வேடிக்கை பார்த்துகொண்டிருந்தான். பார்வை தான் குழந்தைகள் மீது இருந்ததே தவிர நினைவெல்லாம் மதுவையே சுற்றி வந்தது. மதுவை தான் விழாமல் பிடித்து நிறுத்திய போது அவன் முகத்தில் தோன்றிய படபடப்பு, தடுமாற்றம், பயம் என அவன் முகம் கலவையாக பல பாவத்தை வெளிப்படுத்தியது. ஆனால் அன்று ஆத்திரத்துடன் பார்த்த பார்வை நிச்சயமாக இல்லை என யோசித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவன் அத்வைதின் உலுக்கலில் சுய நினைவிற்கு வந்தான்.

அத்வைத், “என்னடா மதுமிதாவோட ட்யூட்டா? ம்ம்ம்..... ஜமாய்டா” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

சித்தார்த், “அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை அண்ணா. சும்மா ப்ராஜெக்ட் பத்தி நினைத்துக்கொண்டு இருந்தேன்” என்றான்.

அத்வைத், “டேய் டேய் நானும் காதலித்து தான் கல்யாணம் செய்திருக்கேன். காதலில் விழுந்தவனோட நடவடிக்கை எப்படி இருக்கும்னு எனக்கு தெரியாதா?” என சொல்ல

சித்தார்த் சிரித்தான். அத்வைதும் அன்று காலை மது வீட்டிற்கு போன் செய்து மீராவிடம் பேசியதை சொல்ல, சித்தார்த்துக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

சித்தார்த், “எனக்கு தெரியாதே” என்றான்.

அத்வைத், “சித்தார்த் நடப்பதையெல்லாம் பார்த்தால் மதுமிதாவும் உன்னை விரும்புறா மாதிரிதான் இருக்கு. சீக்கிரம் மதுமிதாவிடம் பேசி சம்மதம் வாங்கிட்டு வீட்ல கல்யாணத்துக்கு நாள் பார்க்க சொல்லுடா. கல்யாண சாப்பாடு சாப்பிட்டு ரொம்ப நாள் ஆகுது” என்றான் புன்னகையுடன்.

மேலும் சிறிதுநேரம் பிசினைஸ் விஷயமாக பேசிவிட்டு சித்தார்த்திடம் ஒரு கவரை கொடுத்தான்.

அத்வைத், “இந்தா சித்தார்த், இதில் மியூசிக் ப்ரோக்ரம் போக மூணு டிக்கெட் இருக்கு. என்னால் போக முடியாது. உனக்குத்தான் மியூசிக்னா ரொம்ப பிடிக்குமே முடிந்தால் போய்வா” என சொல்லி கொடுத்துவிட்டு எழுந்து சென்றான்.

சித்தார்த் டிக்கெட்டை எடுத்து பார்த்தான். கான்செப்ட் ஆஃப் வாணிஜெயராம் என இருந்தது. வாவ் நம்ம ஃபேவரிட் சிங்கர் ப்ரோக்ராம் கண்டிப்பா போகணும். ஜீவாவும், சுரேஷும் வராங்களான்னு கேட்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டே இருவருக்கும் போன் செய்து கேட்டான்.

சுரேஷ் அடுத்தவாரம் அம்மாவும், அண்ணனும் வருவதாக சொல்லி இருந்ததால் அது சம்மந்தமாக கொஞ்சம் வேலை இருப்பதாகவும், ஜீவாவோ எனக்கும் இந்த மியூசிக்கூம் ரொம்ப தூரம்னு உனக்கு தெரியாதாடா, அதும் இல்லாமல் சண்டே ஒருநாள் தான் ப்ரீ என்னால் வரமுடியாது சாரிடா என சொல்லிவிட சித்தார்த் வேறு யாரை உடன் அழைத்துசெல்வது என யோசித்துக்கொண்டிருக்க அஷ்வந்த் வந்து சித்தார்த்தின் பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

அஷ்வந்த், “என்ன அண்ணா ரொம்ப ஆழ்ந்த யோசனைல இருக்கீங்க எந்த கோட்டையை பிடிக்க போறீங்க?” என்றான்.

சித்தார்த், சுரேஷும், ஜீவாவும் ப்ரோக்ராமுக்கு வர முடியாது என்று சொன்னதை அஷ்வந்திடம் சொன்னான். அஷ்வந்த் சித்தார்த்தை பார்த்து தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டான்.

அஷ்வந்த், "நீயல்லாம் எப்படித்தான் லவ் பன்றியோ. பாவம் மது அண்ணி உன்கிட்ட மாட்டிகிட்டு என்ன பாடுபடபோறாங்களோ. அண்ணி நீங்க ரொம்ப பாவம்" என்றான்.

சித்தார்த், "என்னடா ரொம்பதான் ஓட்டற? எனக்கு மட்டும் மதுவை கூட்டிட்டு போகணும்னு ஆசை இல்லையா? அவகிட்ட இன்னும் நான் என் லவ்வை சொல்லவே இல்லையே அப்புறம் எப்படி அவனை போய் நான் போய் என்னோடு வெளியில் வருகிறாயான்னு கேட்கமுடியும் மது என்னை தப்பா நினைக்க மாட்டாளா?" என்றான்

அஷ்வந்த், "அதுக்கெல்லாம் பார்த்தா முடியுமா. ட்ரை பண்ணுங்கப்பா. முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்" என சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

சித்தார்த் யோசித்தான். அவனுக்கு தீபக்கின் ஞாபகம் வந்தது. மதுவை மட்டும் அழைத்தால் தானே தவறு, தீபக்கையும் சேர்த்து அழைத்தால், என்ற எண்ணம் வந்ததும் அதற்கு அவனே ஒரு மறுப்பு காரணம் கண்டுபிடிக்கும் முன்பாக தீபக்கின் மொபைல் நம்பரை சித்தார்த்தின் விரல்கள் அழுத்த தொடங்கின.

எதிர் முனையில் தீபக் போனை எடுத்து நலம் விசாரித்தபிறகு சித்தார்த், "தீபக் மியூசிக் ப்ரோக்ராமுக்கு மூணு டிக்கெட் இருக்கு நீங்க வரீங்களா?" என்றான்.

தீபக் சிரித்துக்கொண்டே, "நான் மட்டும் தானே தாராளமாக வரேனே" என்றான்.

சித்தார்த், "மூணு டிக்கெட்ன்னு சொன்னேனே, நான், நீங்க ரெண்டு பேர் தானே இருக்கோம்" என்றான்.

தீபக் விடாமல் "ஓகே என் பிரெண்டை வேண்டுமானால் கூட்டிகொண்டுவருகிறேன்" என்றான் குறும்பாக.

சித்தார்த் இது முதலுக்கே மோசமா இருக்கே என எண்ணிக்கொண்டு, "எதுக்கு தீபக் சன்டேயும் அதுவுமா உங்க பிரெண்டை டிஸ்டர்ப் பண்ணனும். பேசாமல் நீங்க நம்ம மதுவை கூட்டிக்கொண்டு வாங்களேன். மதுவுக்கும் முயூசிக்னா பிடிக்குமே" என்றான்

எதிர்முனையில் தீபக் சிரித்தான். "சித்தார்த் நீங்க பயங்கரமான ஆளு. மதுவை மட்டும் நேரடியா கூப்பிட்டால் தப்பா நினைப்பாளோன்னு என்னையும் சேர்த்து கூப்பிடுவீங்களா? இப்போ உங்க கூட ஒப்புக்கு வரபோவது நானா" என்றான் சிரிப்பினோடே.

சித்தார்த் கண்டுபிடித்துவிட்டானே என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே, "நீங்களே கண்டுபிடிச்சிட்டீங்களா, ரொம்ப நல்லதா போச்சு. இனி நான் சிபாரிசுக்கு ஆள் தேட வேண்டாம். நீங்களே பார்த்துப்பீங்க தானே" என்றான்.

தீபக், "உங்களுக்கெல்லாம் எங்களை எப்படி சார் திடீர்னு ஞாபகம் வரும். யாருக்காக நமக்கு இப்படி ஒரு அழைப்புன்னு புரிஞ்சுக்காத அளவுக்கு சின்ன குழந்தையா? என சொல்லி சிரித்துவிட்டு எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு சித்தார்த். மதுவை வேண்டுமானால் நானே பேசி அனுப்பிவைக்கிறேன்" என்றான்.

சித்தார்த், "ரொம்ப தேங்க்ஸ் தீபக்" என்றான்.

தீபக், "சரி ப்ரோக்ரம் எங்கே" என்றான்.

சித்தார்த் சொன்னதை கேட்டு "அட மது ஏற்கெனவே அந்த ப்ரோக்ராமுக்கு டிக்கெட் வச்சிட்டு இருக்கானே. நீங்க நாளைக்கு மதுவை நேரா ப்ரோக்ரம்லையே மீட் பண்ணுங்க. அப்புறம் அவ தனியா தான் வருவா முடிந்தால் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வந்து விடமுடியுமா?" என்றான்

சித்தார்த், "இதென்ன கேள்வி தீபக், மதுவை நான் பத்திரமா கூட்டிடுவந்து உங்க வீட்டில் விடுகிறேன் போதுமா" என்றான்.

தீபக்," தேங்கல் சித்தார்த்" என சொல்லிவிட்டு தொடர்பை துண்டித்தான்.

இதோடு மதுவை மண்டே தான் பார்க்க முடியும் என புலம்பிக்கொண்டு இருந்தவனுக்கு மதுவை நாளையும் சந்திக்கபோகிறோம் என்ற நிம்மதி தோன்றியது. மறுநாள் மதியம் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முன்பாகவே ப்ரோக்ரம் நடக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். காரை பார்க்க செய்துவிட்டு மதுவிற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அரங்கமே நிரம்பியது. ஆனால் மதுவை மட்டும் காணவில்லை. சித்தார்த்திற்கு பொறுமை பறந்துகொண்டிருந்தது. பேசாமல் வீட்டிற்கு போய்விடலாமா என்று எண்ணிய மனதை அடக்கினான். எதற்கும் தீபக்கிற்கு போன் செய்து கேட்கலாமென எண்ணி போன் செய்தால் ஸ்விட்ச்ஆஃப் செய்யப்பட்டு இருந்தது. சரி எதற்கும் உள்ளே சென்று பார்க்கலாம் நான் கவனிக்காத போது மது உள்ளே சென்றிருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது என எண்ணிக்கொண்டே அரங்கத்தின் உள்ளே சென்று தன் சீட்டை தேடி அமர்ந்தான். மதுவை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான்.

@@@@@பார்த்து பார்த்து கண்கள் பூத்திருப்பேன் நீ வருவாயென
பூத்து பூத்து புன்னகை சேர்த்து வைப்பேன் நீ வருவாயென,
தென்றலாக நீ வருவாயா ஜன்னலாகிறேன்,
திர்த்தமாக நீ வருவாயா மேகமாகிறேன்
வண்ணமாக நீ வருவாயா பூக்களாகிறேன்
வார்த்தையாக நீ வருவாயா கவிதையாகிறேன்.@@@@@

*****

அத்தியாயம்—18

அரங்கத்தின் உள்ளே வந்த சித்தார்த்துக்கு கண்களும் மனமும் நிகழ்ச்சியில் லயிக்கவில்லை. வாசலையும் அமர்ந்திருந்தவர்களையும் சுற்றி சுற்றி வந்தது. நிகழ்ச்சியும் ஆரம்பித்தது. சித்தார்த்தின் மனம் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தது. அவனுக்கு பிடித்த பாடகியின் பாடல்கள் என்று வந்தவனுக்கு மதுவை காணாமல் சுற்றுபுறம் ஏதும் கவனத்தில் பதியவில்லை.

மது கிளம்பினாளா? இல்லை வரவில்லையா? என புரியாமல் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். மீண்டும் தீபக்கின் மொபைலுக்கு முயற்சி செய்தான். ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் சுவிட்ச் ஆப் என்றே வந்துகொண்டிருக்க சலித்துக்கொண்டான்.

சித்தார்த் எரிச்சலில் தலையை கோதிக்கொண்டே வாசலைப்பார்க்க மது உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தான். அவ்வளவு நேரமும் டென்ஷனில் இருந்தவன் மதுவை பார்த்ததும் அவன் முகம் புன்னகையில் மலர்ந்தது. தன இருக்கையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

மது உள்ளே வரும்போதே சிலர் அவளை நிறுத்தி ஏதோ விசாரித்தனர். மது அவர்களுக்கு பொறுமையாக புன்னகையுடன் பதில்சொல்லிவிட்டு தன் இருக்கையை தேடி பார்த்துக்கொண்டே வந்தவன் சித்தார்த் அமர்ந்திருந்த வரிசையின் அருகில் வந்து நின்றான்.

சித்தார்த் மதுவும் அதே வரிசையில் அமர போகிறாளா என எதிர்பார்த்து பார்க்க மது சித்தார்த் அமர்ந்திருந்த வரிசைக்கு எதிர் வரிசையில் தன் இருக்கையில் சென்று அமர்ந்தாள்.. அவள் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து பார்த்தால் இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள முடியும்.

முதலில் தானே அவளை அழைக்கலாம் என்று எண்ணிய சித்தார்த், வேண்டாம் அவளே பார்த்துவிட்டு அழைக்கிறாளா இல்லை என்ன செய்கிறாள் என நினைத்துக்கொண்டே பேசாமல் அமர்ந்துகொண்டான். சித்தார்த்தும் மது தன்னை பார்க்கிறாளா என்று இரண்டு முறை திரும்பி பார்த்தான். ஆனால் மதுவோ தலையை அசைத்து பாடலை முணுமுணுத்தபடி முழுவதுமாக பாடலில் மூழ்கிவிட்டாள்.

சித்தார்த் இதில் ஒன்னும் குறைச்சல் இல்லை. இப்போ தலையை ஆட்டி ஆட்டி ரசிக்கலென்னு யார் கேட்டா? இங்கே ஒருத்தன் அவளுக்காகவே உருகுவதை மட்டும் அவளுக்கு தெரியவில்லை. கம் ஆன் மது திரும்பி என்னை பாரு என்னை பாரு என மனதிற்குள் புலம்பிக்கொண்டிருக்க, அவன்

எண்ணஅலைகள் மதுவின் கவனத்தை ஈர்த்ததோ என்னவோ மது தனக்கு எதிர் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தவர்களை பார்த்தாள்.

அங்கே சித்தார்த்தை கண்டவுடன் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியுடன் சேரிலிருந்து சற்று முன்னாள் வந்து அமர்ந்தாள். சித்தார்த்தோ மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் பாடலை ரசிப்பதுபோல அமர்ந்திருந்தான். மதுவிற்கோ தான் அவனை எப்படி அழைப்பது? இங்கேயும் வந்து தொல்லை கொடுக்கிறேன் என்று நினைப்பானோ என எண்ணி பேசாமல் அமர்ந்தாள்.

சித்தார்த் இவை அனைத்தையும் கண்டும் காணாதது போல இருந்தான். இருவருமே ஒருவர் அறியாமல் மற்றவை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். மது ஒருமுறை திரும்பி சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த்தும் திரும்பி பார்த்து அப்போது தான் மதுவை பார்ப்பதுபோல பார்த்து கையசைத்து சிரித்தான். மதுவும் பதிலுக்கு சிரித்தாள்.

ஒருவழியாக இடைவேளை வந்தவுடன் சித்தார்த்தும் மதுவும் எழுந்து வெளியே வந்தனர்.

சித்தார்த், "என்ன மது நான் உங்களை இங்கே எதிர்பார்க்கவே இல்லை?" என்றான்.

மது, "நானும் தான். உங்களுக்கு மியூசிக்னா பிடிக்குமா?" என்றாள் கேள்வியுடன்.

சித்தார்த், "ஐயம் எ மியூசிக் லவர்" என்றான் புன்னகையுடன்

மது, "நீங்களும் என்னை போல தானா. நான் வந்த கொஞ்சம் நேரத்திலேயே உங்களை பார்த்தேன். நீங்க ரொம்ப சுவாஸ்யமா பாட்டு கேட்டுட்டு இருந்தீங்க அதான் டிஸ்ட்டர்ப் பண்ண வேண்டாமென்னு பேசாமல் இருந்தேன்" என்றாள்.

சித்தார்த், "ஓஹ்...!! நான் உங்களை பார்க்கவில்லை. தனியாகவா வந்தீங்க துணைக்கு யாரும் வரவில்லை?" என அக்கறையாக கேட்டான்.

மது, "எனக்கு என்ன துணை? தனியாக தான் வந்தேன்" என சொன்னாள்.

சித்தார்த், "கொஞ்சம் இருங்க மது" என சொல்லிவிட்டு சென்று இருவருக்கும் ஐஸ்கிரீம் வாங்கி வந்து மதுவிடம் ஒன்றை கொடுத்தான். மதுவும் மறுக்காமல் வாங்கிகொண்டாள்.

மது, "சித்தார்த் நீங்க டாக்டரை போய் பார்த்தீங்களா?" என்றாள்.

சித்தார்த், "நான் தான் வீட்டிலேயே ரெண்டு டாக்டரை வச்சிக்கிட்டு இருக்கேனே" என்றான்.

மது, "ரெண்டு டாக்டரா...!! உங்க தம்பி தெரியும் இன்னொருத்தர் யாரு? என்றாள்.

சித்தார்த், "ம்ம்... எங்க வீட்டு குட்டி மகாராணி. என் தங்கை" என்றான்.

மது, "உங்களுக்கு தங்கை இருக்காங்களா?" என்றாள் ஆச்சர்யமாக.

உனக்கு சின்ன நாத்தனார் மட்டும் இல்லை மது செல்லம், மூத்தார், பெரிய நாத்தனார், கொழுந்தனார்க்கு ஒரு உறவு பட்டாளமே இருக்கு. நீ எல்லோரையும் சமாளிக்கணும் என எண்ணிகொண்டிருக்க மீண்டும் நிகழ்ச்சி ஆரம்பித்தது. மதுவும், சித்தார்த்தும் உள்ளே சென்றனர்.

சித்தார்த் மதுவை தன் அருகில் அமர கூப்பிடலாமா என நினைத்து உடனே தன் முடிவை மாற்றிக்கொண்டான். தன் இருக்கையில் சென்று மது உட்கார நினைத்தபோது தான் கவனித்தாள் அவளுடைய சீட்டிலும் கீழேயும் யாரோ காஃபியை ஊற்றி வைத்திருந்தனர். மது உட்காராமல் நின்றுகொண்டு என்ன செய்வது என பார்த்தாள்.

மதுவை கவனித்துவிட்டு அவள் அருகில் வந்த சித்தார்த், "என்ன மது உட்காரவில்லையா?" என்றான்

மது, "இல்லை சித்தார்த், இங்கே காஃபி ஊற்றி இருக்கு." என தயங்கி கொண்டே சொன்னாள்.

சித்தார்த்துக்கு மனதிற்குள் காஃபியை ஊற்றியவருக்கு மனதார நன்றி கூறினான்

சித்தார்த், "நோ ப்ராப்ளம் மது. நீங்க என் பக்கத்து சீட்ல உட்கார்ந்துக்கோங்க. என் கூட ரெண்டு பேர் வரலை டிக்கேட் என்னிடம் தான் இருக்கு அதனால் யாரும் வரமாட்டாங்க என சொல்லி மதுவை தன் வரிசைக்கு அழைத்துவந்தான்.

முதலில் மது உள்ளே சென்று அமர மது அமர்ந்த charukku ஒரு chair விட்டு அடுத்த சேரில் அமர்ந்தான். சிறிது நேரத்தில் மதுவிற்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணின் குழந்தை தனக்கும் ஒரு சேர் வேண்டும் என அழவும் அந்த பெண் மதுவிடம் திரும்பி, "மேடம், ப்ளீஸ் நீங்க அந்த chair ல உட்கார்ந்துக்கொள்ள முடியுமா? குழந்தை ரொம்பவே அழறான்" என சொல்ல மது தயக்கத்துடன் ஏதோ சொல்ல முயல் குழந்தை மீண்டும் அழ ஆரம்பிக்க மது தயக்கத்துடனே எழுந்து சித்தார்த்துக்கு பக்கத்தில் இருந்த சேரில் வந்து அமர்ந்தான்.

அடுத்த 1 1/2 மணி நேரமும் சித்தார்த்துக்கு போனதே தெரியவில்லை. பாடிய ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் மதுவுடன் ட்யூட் பாடிகொண்டிருந்தான். ஒருவழியாக நிகழ்ச்சி முடிய எழுந்து வெளியே வந்தனர்.

மது, "ஓகே சித்தார்த், நான் கிளம்பறேன். சீட் கொடுத்ததுக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கி கொடுத்ததுக்கு ரொம்ப ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என்றான்.

சித்தார்த், "என்ன மது ஸ்கூட்டியில் வந்தீங்களா? என்றான்.

மது, "இல்லை சித்தார்த், ஆட்டோவில் தான் வந்தேன், ஒஹ... மழை வேறு வரா மாதிரி இருட்டிக்கிட்டு வருது நான் கிளம்புகிறேன் சித்தார்த்" என்றான் அவசரமாக.

சித்தார்த், "ஏன் மது என் கூட வந்தால் நான் உங்களை வீட்டில் கொண்டுவிடமாட்டேனா?" என்றான்.

மது, "இல்லை உங்களுக்கு எதுக்கு வீண் சிரமம். நான் ஆட்டோவிலேயே போய்க்கொள்கிறேன்" என்றான்.

சித்தார்த், "நானா உங்களை தூக்கிட்டு போக போறேன். என் கார் தான் உங்களை சுமக்க போகுது. நான் ரொம்பவே நல்ல பையன் மது நம்பி தாராளமா என் கூடவரலாம்" என்றான்.

மது, "அய்யயோ..!! சித்தார்த் நான்.... என தயங்கிவிட்டு அப்படி ஏதும் நினைக்கவில்லை. நான் கொட்டிவாக்கம் போகணும். மாமா வீட்டுக்கு" என்றான்.

சித்தார்த், "அவ்வளவு தானே மேற்கொண்டு பத்து நிமிடம் டிரைவ் தானே, வாங்க" என தன் காருக்கு அழைத்துசென்றான்.

இருவரும் கிளம்பிய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மழை லேசாக தூறல் போட ஆரம்பித்தது. மண் வாசனை மணம் பரப்பியது.

மது அவசரமாக "சித்தார்த், ப்ளீஸ் கொஞ்சம் ஏசியை ஆப் பண்ணிட்டு கண்ணாடியை இறக்குங்களேன்" என்றான்.

சித்தார்த்தும் அப்படியே செய்ய. மது மண்வாசனையை ஆழ மூச்செடுத்து முகர்ந்தபடி மண்வாசத்தை அனுபவித்தான். சித்தார்த் காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு சிறு குழந்தையை போல மது ரசிப்பதை பார்த்து மதுவை ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆள்தான் மது நீ வளர்ந்திருக்க ஆனால் இன்னும் சின்ன குழந்தை தான் நீ என எண்ணி சிரித்தான்.

சித்தார்த்தின் சிரிப்பு சத்தத்தில் திரும்பி அவனை பார்த்த மது, வெட்கத்துடன், "இல்லை எனக்கு மழைன்னா ரொம்ப பிடிக்கும். மண்வாசம் அதைவிட பிடிக்கும். இந்த மாதிரி மழைவருவது போல இருக்கும் போது பீச்ல கரை ஓரமாகவே நடக்க பிடிக்கும். மணல்ல உட்கார்ந்துகொண்டு மணிக்கணக்கா பேச பிடிக்கும். ஆனால் அம்மாவும் அதையும் திட்டுவாங்க. காலேஜ் படிக்கும் போது அத்தைக்கு தெரியாமல் நாங்க மொட்டை மாடியில் விளையாடுவோம்" என குதுகலத்துடன் சொன்னவனை பார்த்து சிரித்தபடி காரை கிளப்பினான்.

சித்தார்த் காரை எல்லியட்ஸ் பீச்சின் அருகில் நிறுத்தினான்.

மது, "என்ன சித்தார்த் காரை இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்திட்டங்க?" என்றான்.

சித்தார்த், "உங்களோட சின்ன ஆசையை நிறைவேற்றலாமேன்னு தான்" என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

மது, "நேரமாகிடும், அப்புறம் அம்மா தேடுவாங்க?" என்றான்.

சித்தார்த், "இது என்ன பதினாறு வயதினிலே டயலாக் கா இருக்கே. ஒரு அரை மணி நேரம் லேட்டாபோனா ஒண்ணும் சொல்லமாட்டாங்க. அப்படியே கேட்டால் என்னை மாட்டிவிட்டுடுங்க" என்றான்

மது, "தேங்க்ஸ்" என்றான் நெகிழ்ந்த குரலில்.

சித்தார்த், "நாம ரெண்டு பேரும் தேங்க்ஸ், சாரி சொல்லியே காலத்தை ஓட்ட போறோம்போல" என்று சொல்லி சிரித்தான்.

இருவரும் கரை ஓரமாகவே நடக்க ஆரம்பித்தனர். அன்று மழை வருவது போல இருந்ததாலோ என்னவோ கூட்டம் கொஞ்சம் குறைவாகவே இருந்தது. இருவருமே ஏதும் பேசாமல் மௌனமாக நடந்தனர். குளிர் காற்றினால் ஏற்பட்ட குளிர் காரணமாக மது முந்தானையை இழுத்து போர்த்திக்கொண்டு நடந்தான். சற்று தூரம் நடந்து வந்ததும் மது, "சித்தார்த் இப்படி கொஞ்சம் நேரம் உட்காரலாமா?" என்றான்.

சித்தார்த், "தாராளமா உட்காரலாம்" என சொல்லி மது அமர்ந்தவுடன் இரண்டடி இடைவெளிவிட்டு தள்ளி அமர்ந்துகொண்டான். இருவரின் கண்களுமே அலைகளை பார்த்தபடி தங்களது நினைவுகளில் மூழ்கினர்.

"அக்கா பூ வாங்கிக்கோங்க அக்கா" என்ற குரலில் இருவரும் நினைவுக்கு வந்தனர்

மது, "சரி ரெண்டு முழம் கொடு" என்றான்.

"என்னக்கா இவ்வளவு அழகா நீள தலைமுடி இருக்கு. அஞ்சு முழம் வைங்க அக்கா அப்போ தான் பார்க்க அழகா இருக்கும். அண்ணா அக்காவுக்கு சொல்லுங்க அண்ணா" என்றான் அந்த பெண்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே மதுவை பார்த்தான்.

மது, "பூவை கொடுத்தியா காசைவாங்கிட்டு நடையை கட்டு. அனாவசியமா பேசாதே" என்று சொல்லிக்கொண்டே பர்ஸை தேடினான். அப்போது தான் ரூபகம் வந்தது காரிலேயே வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டது.

மதுவை பார்த்த சித்தார்த் புரிந்து கொண்டு பூவிற்ப பெண்ணிடம் பணத்தை கொடுத்துவிட்டு பூவை வாங்கிகொண்டான். "இந்தாங்க மது" என்று பூவை மதுவின் கையில் கொடுத்தான்.

மது, "தப்பா நினைக்காதீங்க சித்தார்த் நான் பர்சை காரிலேயே என இழுத்தாள்.

சித்தார்த், "நான் தப்பாவே நினைக்கவில்லை போதுமா. நீங்க முதலில் பூவை தலையில் வைங்க. வேண்டுமானால் அப்புறமா காசை திருப்பி கொடுங்க போதுமா" என்றான்

மதுவும் சமாதானமடைந்து பூவை வாங்கி தன் தலையில் சூடிக்கொண்டான். சித்தார்த்துக்கு தான் முதன் முதலில் மதுவிற்கு பூ வாங்கி கொடுத்த சந்தோஷத்தில் இருந்தான்.

@@@@@ பூவே உந்தன்கூந்தலில் உன்னை நான் சூடிட
என்ன விலை நீ என்னிடம் கேட்ப்பாயோ,
வண்ணங்களோடு மலருகிறாய்
வாசனையோடு வாழுகிறாய்
பறித்திடும் போதிலும் சிரிக்கிறாய்.
பூவே உன்னை போல் வாழ்ந்திடும் வாழ்க்கை வேண்டுமே.@@@@@

*****

அத்தியாயம்—19

சித்தார்த் தானே பேச்சை துவங்கினான். "அப்புறம் சொல்லுங்க மது " என்றான்.

மது, "என்ன சொல்லணும்?" என்றாள் கேள்வியாக.

சித்தார்த், "நீங்க தானே சொன்னீங்க கரைஓரமாகவே நடக்க பிடிக்கும் பீசல் உட்கார்ந்து பேச பிடிக்கும்னு சொன்னீங்களே" என சொல்ல.

மது சிரித்துக்கொண்டே "என்ன பேசணும்?" என.

சித்தார்த், "என்ன பேசணுமா? இது என்ன கேள்வி? ஒரு பொண்ணு..., நீங்க பேசவா விஷயம் இல்லை?" என்றான்.

மது சற்று காட்டமாக "ஹலோ... ஊர் உலகத்தில் பொண்ணுங்க மட்டும் தான் பேசறோமா? ஆண்களெல்லாம் பேசுவதில்லையா? பொண்ணுங்க எல்லாம் வாயாடிங்க ஆண்களுக்கு பேசுதெரியாது? அப்படிதானே. எல்லா விஷயத்திலும் இப்படியே சொல்லி பொண்ணுங்களை மட்டம் தட்டுங்க. நீங்க மட்டும் என்ன வித்யாசமாவா இருக்க போறீங்க. எல்லா ஆண்களும் ஒரே மாதிரி தானே யோசிக்கிறீங்க?" என்றாள்.

சித்தார்த் தானே பேச்சை துவங்கினான். "அப்புறம் சொல்லுங்க மது " என்றான்.

மது, "என்ன சொல்லணும்?" என்றாள் கேள்வியாக.

சித்தார்த், "நீங்க தானே சொன்னீங்க கரைஓரமாகவே நடக்க பிடிக்கும் பீசல் உட்கார்ந்து பேச பிடிக்கும்னு சொன்னீங்களே" என சொல்ல.

மது சிரித்துக்கொண்டே "என்ன பேசணும்?" என.

சித்தார்த், "என்ன பேசணுமா? இது என்ன கேள்வி? ஒரு பொண்ணு..., நீங்க பேசவா விஷயம் இல்லை?" என்றான்.

மது சற்று காட்டமாக "ஹலோ... ஊர் உலகத்தில் பொண்ணுங்க மட்டும் தான் பேசறோமா? ஆண்களெல்லாம் பேசுவதில்லையா? பொண்ணுங்க எல்லாம் வாயாடிங்க ஆண்களுக்கு பேசுதெரியாது? அப்படிதானே. எல்லா விஷயத்திலும் இப்படியே சொல்லி பொண்ணுங்களை மட்டம் தட்டுங்க. நீங்க மட்டும் என்ன வித்யாசமாவா இருக்க போறீங்க. எல்லா ஆண்களும் ஒரே மாதிரி தானே யோசிக்கிறீங்க?" என்றாள்

சித்தார்த், "மேடம், மேடம் கொஞ்சம் இருங்க. நான் என்ன சொன்னேன் பேச பெண்களுக்கு விஷயமா இல்லைன்னு தானே சொன்னேன். நீங்க என்னடான்னா, நான் என்னவோ பெண்கள் எல்லோருமே வாயாடின்னு சொன்னா மாதிரி சொல்றீங்களே. நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை. பெண்களுக்கு தெரியாத விஷயமா? ஆண்களுக்கு நிகரா விண்வெளிக்கெல்லாம் போகும் அளவுக்கு முன்னேறி இருக்கீங்க. எல்லா வேலையையும் சேலஞ்சிங்கா எடுத்துகிட்டு செய்றீங்களே, இவ்வளவு எதுக்கு இந்த ப்ரோஜெக்டுக்காக எனக்கும் சிவாவுக்கும் ஈக்வலா நீங்க வேலை செய்யலையா? என்றான்.

மது, "ஹய்யோ போதும் சித்தார்த், ஏற்கெனவே மழை வரா மாதிரி இருக்கு. லேசா குளிருது. இதில் நீங்க வேற ஐஸ் பாரை தூக்கி தலைல வைக்காதீங்க" என சிரித்தாள்.

சித்தார்த்," சரி நான் சொன்ன மத்தது எல்லாத்தையும் விடுங்க கடைசியா சொன்னது உண்மை தானே" என்றான்.

மது, "ம்ம்ம்... நல்லாவே சமாளிக்கிறீங்க" என்றான்

சித்தார்த்,"சரி இப்போ நீங்க சமாளிக்காதீங்க. சொல்லுங்க" என்றான்.

மது," சொல்லுங்க சொல்லுங்கன்னா என்னத்தை சொல்வது?"

சித்தார்த்," நீங்க உங்களை பற்றி சொல்லுங்க. நான் என்னை பற்றி சொல்கிறேன்".

மது, "என்னை பற்றி சொல்ல என்ன இருக்கு? பெருசா ஏதும் இல்லை. சின்ன வயசுல இருந்தே நான் மாமா வீட்ல தான் வளர்ந்தேன். நல்லா படிச்சேன். இப்போ உங்க கம்பெனில வேலை செய்கிறேன். அவ்வளவுதான்" என்றான்.

சித்தார்த்,"அவ்வளவு தானா வேறு ஒன்றும் இல்லையா? என கேட்க.

மது 'இல்லை' என தலையை அசைத்தான். அப்போ இன்னைக்கு உங்களுக்கு வேற வழி இல்லை. என்னை பற்றி தெரிந்துகொண்டே ஆகணும்" என சொல்லிவிட்டு தன் குடும்பத்தை பற்றி சொன்னான்

"உங்கவீட்ல இத்தனை பேர் இருக்காங்களா? அப்போ செம ஜாலியா இருக்குமே. நானும் தீபக்கும் மட்டுமே எங்க வீட்ல பயங்கர அமார்க்களம் பண்ணுவோம். எங்க பிரச்சனையை தீர்க்கவே பஞ்சாயத்து நடக்கும். எங்க அண்ணன் ரொம்ப அமைதி. வித்யாவும் ஏறக்குறைய அப்படிதான்.நானும் தீபக்கும் சண்டை போட்டுப்போம் இல்லனா யாராவது ரெண்டுபேருக்கு நடுவில் சண்டை இழுத்துவிட்டுட்டு வேடிக்கை பார்ப்போம்" என சொல்லி சிரித்தான்.

"ஆனால் இப்போ அந்த சந்தோஷம் ,நிம்மதி எதுவுமே இல்லை. நாம வளர வளர நம்ம சந்தோஷ எல்லாம் குறைத்துக்கொண்டே போய்டும் போல" என பெருமூச்சுவிட்டான்.

சித்தார்த்," எல்லா சுக துக்கத்துக்கும் நம்ம மனசுதான் காரணம். நான் ரொம்ப அனுபவஸ்தன் சொல்றேன் கேட்டுக்கோங்க" என்றான்.

மது," அது என்னவோ சரிதான். எல்லாமே மனது சம்மந்தப்பட்டது தான். நான் கூட முதலில் தீபக், மேகலா கல்யாணம் முடிந்ததும் வெளிநாடு எங்கேயாவது போய்டலாம்னு தான் நினைத்தேன்" என சொல்லிக்கொண்டிருக்க

அவள் சொன்னதை கேட்டு அதிர்ந்த சித்தார்த் "ஏன் மது உங்களுக்கு இங்கே என்ன பிரச்சனை?இல்லை.., இங்கே உங்களுக்கு வேலை பிடிக்கலையா?" என கேட்டான்.

மது," சேச்சே...என்னோட மனம் ஓரளவுக்கு பக்குவபட ஆரம்பித்ததே இங்கே வேலைக்கு வந்த பிறகுதான். முதலில் அந்த மாதிரி எண்ணம் இருந்தது. ஆனால் இப்போது இல்லை."

சித்தார்த்," இந்த திடீர் மாற்றத்துக்கு யார் காரணமோ?" என்றான்.

மது ,"வேற யாரு நீங்க தான். சித்தார்த் புரியாமல்," என்ன மது சொல்றீங்க?" என்றான்

மது, "உங்களிடம் பழக ஆரம்பித்ததும் அந்த எண்ணத்தை கைவிட்டுவிட்டேன் உங்க அம்பிஷன் பத்தி சொல்லி என்னை நீங்க ரொம்பவே இம்ப்ரேஸ் பண்ணிட்டீங்களே" என சித்தார்தத்தை பார்த்து சிரித்தான்.

சித்தார்த் , " அப்படியாவது நான் உங்களை இம்ப்ரஸ் பண்ணி இருக்கேனே. ரொம்ப சந்தோசம். ஒரு அழகான பொண்ணு வாயால் இதை கேட்க எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு" என்று சொல்லி மதுவிற்கு ஒரு சல்யூட் அடித்து சிரித்தான்.

ஒரு கணம் ஒரே ஒரு கணம் மது சித்தார்தத்தையே கண்கள் விரிய பார்த்தான். சித்தார்த் அவள் முன்னே சொடக்குபோட்டு, "ஹலோ என்ன எங்கே போய்டீங்க?" என்றான்

மது தலையை குலுக்கி ஒன்றுமில்லை என்றாள். திடீரென மழை சட சடவென பொழிய ஆரம்பித்தது. சித்தார்த்தும் மதுவும் எழுந்து ஒதுங்க இடம் தேடி ஓடினர்.

ஒரு இடத்தில் சின்ன தகரம் அடித்து ஷெட் போல இருந்தது. “மது அங்கே போகலாம்” என சித்தார்த்த மதுவை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

ஆனால் அது 4 பேர்கூட நிற்க முடியாத அளவுக்கு சிறியதாக இருந்தது. சித்தார்த்த மதுவிடம் “ஏற்கெனவே சின்ன பசங்க நின்றுகொண்டு இருக்காங்க நானும் நின்றால் ரெண்டு பேருமே நனையனும் அதனால் நீங்க இங்கேயே நில்லுங்க நான் காருக்கு போய் விடுகிறேன் மழை நின்றதும் நீங்க வாங்க” என்றான்.

மது, “விளையாடாதீங்க சித்தார்த்த, நீங்க இங்கே இருந்து காருக்கு போவதற்குள் முழுதும் நனைந்து போய்விடுவீர்கள். நீங்களும் இங்கேயே நில்லுங்க. நாம கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கலாம். ஏற்கெனவே நேத்து முழுதும் தலைவலியில் அவஸ்தைபட்டீங்க. இங்கேயே நில்லுங்க இல்லைனா நானும் உங்க கூடவே காருக்கு வரேன்” என்றான்.

சித்தார்த்தும் சரி என மதுவின் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு அங்கேயே நின்றான். சற்று அசைந்தாலும் மதுவின் மேல் உரசிக்கொள்ளும் அளவுக்கு நெருக்கமாக நின்றுகொண்டிருந்தாலும், அவள்மேல் உரசாமல் முடிந்த அளவுக்கு விலகியே நின்றான்.

மது மழையை ரசித்தபடி நின்றுகொண்டிருக்க, சித்தார்த்த மதுவின் காதருகில் அடங்காமல் பறந்துகொண்டு அவள் கன்னத்தில் புரண்டுகொண்டிருந்த முடியை ஒதுக்கிவிட துடித்த கரத்தையும், அவள் அண்மையை ரசித்துக்கொண்டிருந்த மனதையும் கடிவாளமிட்டு அடக்கிகொண்டிருந்தான்.

எங்கே தன்னையும் மீறி ஏதேனும் நடந்துவிடுமோ என அஞ்சினான். மது அவனை ஒரு கணமே பார்த்த அந்த பார்வை அவனை அலைகழித்து கொண்டிருந்தது. மழை எப்போதுவிடும் என்று பொறுமையே இல்லாமல் கைகளை இறுக மூடியபடி பான்ட் பாக்கெட்டில் விட்டுக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

இது எதையும் அறியாத மது அவன் பொறுமையை சோதிப்பது போல திரும்பி “சித்தார்த்த அங்கே பாருங்களேன் வானமும் கடலும் எதுன்னு பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு ரெண்டும் கிரே கலர்ல இருக்கு” என குழந்தை போல சந்தோஷத்தில் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

சித்தார்த்தும் பெயருக்கு சிரித்துவிட்டு ‘சித்தார்த்த கன்ட்ரோல் யுவர்ஸெல்ப்’ என சொல்லிக்கொண்டான். வருண பகவானும் சித்தார்த்தை அதிகம் சோதிக்காமல் மழையை சிறு தூறலாக மாற்றினார்.

சித்தார்த்த மதுவின் முகத்தை பார்க்காமல் “மது மழை விட்டிருக்கு வாங்க திரும்ப அதிகமாக வரும் முன்னால் காருக்கு போய்விடலாம்” என்றான்.

இருவரும் காரில் வந்து அமர்ந்ததும் சித்தார்த்த டாஷ் போர்டில் இருந்து டவல் ஒன்றை எடுத்து “தலையை துவட்டிக்க மது” என கொடுத்தான். மற்றொரு டவலை எடுத்து தன் தலையை துடைத்தான். துடைத்துக்கொண்டே திரும்பி மதுவை பார்த்தவன் கண்களை விலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். தலையை மேலாக துடைத்துக்கொண்டே திரும்பிய மது சித்தார்த்தின் பார்வையில் இருந்த மாற்றத்தை கவனித்தான். அவள் இதயம் தாறுமாறாக துடிக்க ஆரம்பித்தது. அவன் கண்களை நேருக்கு நேராக பார்க்க முடியாமல் விலக்கி கொண்டான்.

அச்சத்திலும், தவிப்பிலும் நிலைகொள்ளாமல் அமர்ந்திருந்தவனை “மது” என கிறக்கமான குரலில் அழைத்துக்கொண்டே அவள் கன்னத்தில் விளையாடிய முடியை காதின் பின்புறம் தள்ளிவிட்டான்.

சித்தார்த்தின் இந்த எதிர்பாராத தொடுகையால் மதுவின் கலக்கம் அதிகரித்தது. “சித்தார்த்த” என அவள் சொன்ன குரல் அவளுக்கே கேட்கவில்லை.

மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு மது கண்கள் விரிய அவனை பார்த்த பார்வையே நினைவில் சுற்றியது.

தன் கைகளில் மதுவின் முகத்தை ஏந்தி, “மது இன்னுமாடா உனக்கு என்னை புரியவில்லை. இல்லை புரிந்து புரியாததுபோல இருக்கியா. ஐ லவ் யூடா மது ஐ லவ் யூ சோ மச். ப்ராஜெக்ட் முடிந்ததும் தான் உன்னிடம் சொல்லணும்மனு இருந்தேன். ஆனால் எங்கே அதற்கு முன்னால் என்னையும் மீறி ஏதேனும் நடந்துவிடுமோன்னு எனக்கே பயமாக இருக்கு.நீ என்னை தப்பாக நினைப்பதற்கு முன்பே நான் என் காதலை உன்னிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். நீ என்னுடைய வாழ்க்கை துணையாய் வந்தால் நான் ரொம்பவே சந்தோஷப்படுவேன்.சொல்லுடா மது என்னை உனக்கு பிடிச்சிருக்கா” என்றான்.

சித்தார்த்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மதுவை பிரம்மிப்பிலிருந்து விலகாமல் அவனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தன் முகத்தை ஏந்தி இருந்த சித்தார்த்தின் கைகளை தன் கைகளால் அழுத்திக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டான். சித்தார்த் தாபத்துடன் “மது...” என்றான்.

மதுவும் “சித்தா...” என சொல்லிக்கொண்டே சித்தார்த்தின் உள்ளங்கையில் முத்தமிட்டான். “மது....” என அவனை அருகில் இழுத்து நெற்றியில் தொடங்கி, கண், மூக்கு, கன்னம் என முத்தமிட்டுக்கொண்டே அவளின் இதழ்களை நெருங்கும் போது

“சித்தார்த்....” என மது இரு கைகளையும் சித்தார்த்தின் எதிரில் கைகளை நீட்டி அசைத்தான். சித்தார்த் “என்ன மது?” என்றான். “ஹப்பா முழிச்சிட்டு தான் இருக்கீங்களா.... நான் நீங்க கண்ணை திறந்துகிட்டே தூங்கறீங்களோ என நினைத்தேன்” என சொல்லி சிரித்தான்.

சித்தார்த், ச்சே.... எல்லாம் கனவா. இது நல்லதுக்கு இல்லை. நல்ல வேலை தன்னையுமறியாமல்தான் ஏதும் உளறவில்லை. அப்படி ஏதாவது இருந்தால் மது தன்னிடமிருவ்வளவு சகஜமாக பேச மாட்டான் என எண்ணிக்கொண்டே மதுவிடம் மழுப்பலாக ஒரு புன்னகை சிந்தி விட்டு காரை எடுத்தான்.

அதன் பிறகு சித்தார்த் தீபக்கின் வீட்டின் முன்பு காரை நிறுத்தும் வரை பேசிக்கொண்டே வந்தானே தவிர மதுவை திரும்பி பார்க்கவில்லை. இருவரையும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்த தீபக் சித்தார்த்தின் கார் வந்து நின்றதை பார்த்துவிட்டு மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தான்.

அதற்குள் மது காரில் இருந்து இறங்கி, தீபக்கை பார்த்துவிட்டு சித்தார்த்தும் இறங்கினான். தீபக், “ஹலோ சித்தார்த்” என கையை குலுக்க சித்தார்த்தும் விசாரித்தான்.

மது, “வாங்க சித்தார்த், உள்ளே வந்துட்டு போங்க” என்றான்.

சித்தார்த், “இல்லை மது இன்னொரு நாள் கண்டிப்பாக நான் வருகிறேன்... என் குடும்பத்தோடு” என்றான்.

தீபக் அர்த்தம் புரிந்து சிரித்துக்கொண்டான். சித்தார்த் இருவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான். மது சித்தார்த்தின் கார் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

தீபக், “கைல ஒரு விளக்கையும் கொண்டுவந்து தரேன் அப்படியே நின்னுகிட்டு இரு கை விளக்கேந்திய காரிகை மாதிரி” என்றான் மதுவை பார்த்து.

மது ‘ம்ம்ம்...’ என முறைத்தான். தீபக், “போதும் போதும் முறைத்தது, நான் இன்னும் ஒண்ணும் சாப்பிடல சீக்கிரம் வந்து டின்னர் ரெடி பண்ணு. வீட்ல யாரும் இல்லை” என்றான்.

அவனுக்கு ஒழுங்கு காட்டிக்கொண்டே முகத்தில் விழுந்த முடியை பின்னால் தள்ளிவிட்டவன் கைகளில் தலையில் சூடி இருந்த பூவில்பட்டதும், “அச்சச்சோ மறந்தேபோச்சே” என்றான்.

தீபக், “அடக்கடவுளே என்ன மறந்துபோச்சு அதுக்குள்ளே சமையல் மறந்துபோச்சா?” என்றான்

மது, “அதில்லை, பீசல் சித்தார்த் பூ வாங்க பணம் கொடுத்தார் அதை திருப்பி கொடுக்கணும் என்று நினைத்தேன் அது தான் மறந்து போச்சு” என்றான்.

தீபக் ஒஹ் ரெண்டுபேரும் பீச் போயிட்டு சார் பூ வாங்கி கொடுக்கிற அளவுக்கு வந்துட்டாரா? என நினைத்துக்கொண்டே “அவ்வளவு பெரிய கம்பெனிக்கு எம்.டி உனக்கு பூ வாங்கி கொடுத்ததில் தான் ஏழையாகிட போறாரா. போம்மா போய் சமையல் பண்ணு எனக்கு ரொம்ப பசிக்குது” என்றான்.

“நாளைக்கு ஆபிஸ்ல பார்த்து பணத்தை கொடுத்துடனும்” என தனக்கு தானே சொல்லிக்கொண்டு வீட்டின் உள்ளே சென்றாள்.

வீட்டுக்கு வந்த சித்தார்த் இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு தன் அறைக்கு வந்தான். மதுவின் தலையில் இருந்து விழுந்திருந்த பூக்களை எடுத்து தன் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு ஊஞ்சலில் வந்து அமர்ந்தான். பூக்களை பார்த்தப்படி

“உன் கூந்தலை
அலங்கரித்த
பூக்கள் இன்று
என் கையில்....

நாளை இந்த பூக்களை
தன் கூந்தலில்
அணிந்த நீ
என் கையில்....

உன்தலையில் இருந்து
உதிர்ந்த இந்த பூக்கள்
வேண்டுமானால்
வாடிப்போகலாம்.....

ஆனால் நீ என்றுமே
வாடா மலராக
என் இதய சிம்மாசனத்தில்
வீற்றிருப்பாய்..... ”

என சொல்லி சிரித்தான்.

மொபைல் ஒலிக்க எடுத்தான். எதிர் முனையில் தீபக் சிரித்தான். தீபக் , “என்ன எம்.டி சார் ப்ரோக்ரம் எப்படி போச்சு?” என்றான்

சித்தார்த், “ ம்ம்... ரொம்பவே நல்ல போச்சு” என சிரித்தான்.

தீபக், “இருக்காதா பின்னே, ப்ரோக்ராமே முடிந்து பீச் போயிட்டு..... என இழுத்துவிட்டு பூவெல்லாம் வாங்கி கொடுத்து .....என முடிக்காமல் மீண்டும் சிரித்தான்.

சித்தார்த் இந்த மது இதையெல்லாம் சொல்வாளா என எண்ணிக்கொண்டே அது மது பர்சை எடுத்துட்டு வரலை அதான் நான் பணம் கொடுத்தேன் என்றான்.

தீபக், “அப்போ உங்களுக்கு வாங்கி கொடுக்கணும்னு எண்ணம் இல்லையா? சரி நாளைக்கு அவ பணத்தை கொண்டுவந்து கொடுப்பா வாங்கிக்கோங்க” என்றான்.

சித்தார்த், “ அதை நான் பார்த்துக்கறேன்” என்றான்.

தீபக், “ மதுதான் சொன்னா நாளைக்கு மறக்காமல் கொண்டுபோய் கொடுக்கணும் என்று” என்றான்.

அதற்குள் சித்தார்த் நாளைக்கு அவ பணத்தை கொண்டுவந்து கொடுத்தால் என்ன செய்வது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

தீபக், “ என்ன சித்தார்த், எப்படி சமாளிக்கிறதுன்னு யோசிக்கிறீங்களா? நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா...?” என்றான்.

சித்தார்த்தும், “என்ன?” என்றான்.

தீபக், "அவ சமாளிப்புக்கேல்லாம் மசியமாட்டா. அதனால் அவ அந்த பூ மேட்டரையே மறந்திடணும்னு வேண்டுமானால் வேண்டிக்கோங்க" என்றான்.

சித்தார்த் "ஒரு பூ வாங்கி கொடுத்து இவ்வளவு கஷ்டப்படணுமா? என சிரித்தான்.

தீபக், "அப்புறம் சித்தார்த் ஒரு முக்கியமான விஷயம்." என சற்று தயங்கினான்.

சித்தார்த், "சொல்லுங்க தீபக், என்ன விஷயம்?" என்றான்.

தீபக், "மதுவை பற்றித்தான் நன் உங்களிடம் கொஞ்சம் பேசணும். நீங்க அவளை கல்யாணம்செய்துக்கணும்னு முடிவோட தானே இருக்கீங்க என்றான்.

சித்தார்த், "இது என்ன கேள்வி? எங்க வீட்ல நான் சம்மதம் வாங்கிட்டேன். இன்னும் மதுவோட சம்மதம் கிடைத்ததும் எங்க வீட்ல இருந்து கல்யாணத்துக்கு நான் குறிக்க தயாரா இருக்காங்க" என்றான்.

இல்லை சித்தார்த் இந்த விஷயம் நீங்க கண்டிப்பா தெரிந்துகொண்டே ஆகணும். என்னா இது உங்க ரெண்டு பேர் சம்மந்தப்பட்ட வாழ்க்கை பிரச்சனை அதான்" என்றான் தயக்கத்துடன்.

ஆனால் எவ்வளவு சொல்லியும் தனக்கு எது தெரிய வேண்டியதாக இருந்தாலுமஅது மது மூலமாகவே தெரியட்டும் என பிடிவாதமாக சொல்லிவிட்டான்.

தீபக், "இல்லை சித்தார்த் நான் என்ன சொல்ல வரேன்னா" என சொல்லிகொண்டிருக்க. சித்தார்த்தோ சாரி தீபக், நீங்க நிம்மதியா தூங்குங்க. குட் நைட் என சொல்லி தொடர்பை துண்டித்தான்.

தீபக்கும் சிரித்துக்கொண்டே மொபைலை வைத்தான். ஆனால் ஒரு பக்கம் கலக்கம் இருந்துகொண்டே இருந்தது. ஆனால் சித்தார்த்தோ எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் மதுவின் போட்டோவிற்கு ஒரு முத்தத்தை கொடுத்துவிட்டு சென்று படுத்தான். படுத்தவுடன் உறங்கிவிட்டான்.

ஆனால் அவனுக்கு அப்போது புரியவில்லை இந்த இனிய கனவுகளுடன் கூடிய உறக்கம் இன்னும் சில நாட்களுக்கு பிறகு கிடைக்கபோவதில்லை என புரியாமல் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டிருந்தான்.

@@@@ அன்பே, அன்பே கொல்லாதே
கண்ணே கண்ணை கிள்ளாதே
பெண்ணே புன்னகையில் இதயத்தை வெடிக்காதே
ஐயோ உன்னசைவில் உயிரைக்குடிக்காதே

பெண்ணே உனது மெல்லிடைபார்த்தேன்
அட்டா பிரம்மன் கஞ்சனடி
சற்றே நிமிர்ந்தேன் தலைசுற்றி போனேன்
ஆஹா அவனே வள்ளலடி
மின்னலை பிடித்து தூரிகை சமைத்து
ரவிவர்மன் எழுதிய வதனமடி
நூறடிப்பளிங்கை ஆறடியாக்கி சிறப்பிகள்
செதுக்கிய உருவமடி
இதுவரை மண்ணில் பிறந்த பெண்ணில்
நீதான் நீதான் அழகியடி
இத்தனை அழகும் மொத்தம் சேர்ந்து
என்னை வதைப்பது கொடுமையடி....

கொடுத்து வைத்த பூவே பூவே
அவள் கூந்தல் மனம் சொல்வாயா
கொடுத்து வைத்த நதியே நதியே
அவள் குளித்த சுகம் சொல்வாயா
கொடுத்து வைத்த கொலுசே காலளவை சொல்வாயா@@@

*****

அத்தியாயம்-20

மறுநாள் சித்தார்த்தை மது தர்மசங்கடத்திற்கு ஆளாக்காமல் பூவை பற்றிய பேச்சே எடுக்கவில்லை. சிவா ரெகார்டிங் ஆபிஸ் சென்று தேவையான ஏற்பாட்டை செய்துவிட்டு வந்திருந்தான்.

புதன் அன்று மூவருக்கும் ரெகார்டிங் ஆபிஸில் தான் வேலை. அதனால் மூவரும் காலை 9 மணிக்கு அங்கே இருக்கும்படி பேசிக்கொண்டனர். புதன் அன்று காலையில் தீபக் சித்தார்த்திற்கு போன் செய்து தனக்கு ஒரு முக்கியமான மீட்டிங் இருப்பதாகவும் அதனால் மதுவை தான் ஆபிஸில் கொண்டுவந்து விடுகிறேன். நீங்களே கூட்டிக்கொண்டு போகமுடியுமா? வரும் போது நான் வந்து அழைத்துசெல்கிறேன் என்றான்.

சித்தார்த்தும் சரி நான் இப்போ ஆபிஸில் தான் இருக்கிறேன் என்றான். எட்டு மணிக்கு நான் கிளம்ப இருக்கிறேன் என சொல்லிவிட்டு தன் அலுவலில் முழுகினான்.

ஜீவா, "குட் மார்னிங்டா" என சொல்லிக்கொண்டே சித்தார்த்தின் அறைக்கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான்.

சித்தார்த், "குட்மார்னிங்டா, என்ன இன்னைக்கு காத்து காலைலேயே இந்த பக்கம் அடிக்குது" என

ஜீவா, "ஆமாம்.., இந்த ப்ராஜெக்ட் ஆரம்பித்தது முதல் நாம சரியாகவே பேச முடிவதில்லை. நீயும் இன்னிக்கு ரெகார்டிங் ஆபிஸ் போகணும்னு சொன்னாயா, சரி அதான் நீ கிளம்பும் முன் உன்னை வந்து பார்த்துவிட்டு போகலாம்னு வந்தேன். நீ இன்னும் கிளம்பாம இருக்கியே" என்றான்.

"தீபக் மதுவை கூட்டிக்கொண்டு வரேன்னு சொன்னான். அவனுக்கு மீட்டிங் போகணுமாம் அதான் இங்கே கூட்டிகிட்டு வந்தால் நான் கூடிக்கிட்டுபோக வெயிட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன் என்றான்.

ஜீவா முகம் நிறைய புன்னகையுடன் "கை கொடுடா மச்சான்" என சித்தார்த்தின் கைகளை பிடித்து குலுக்கினான்.

"என்னடா இப்போ எதுக்கு இந்த வாழ்த்து" என்றான். "வேற எதுக்கு நீ கூடிய சீக்கிரமே குடும்பஸ்த்தன் ஆகா போறியே அதுக்கு தான்" என்றான்.

"என்னடா உளறுகிறாய்? என்றான்.

ஜீவா, "யாருடா உளறுவது? நீ காலேஜ் படிக்கும் போது என்ன சொன்னேன்னு இன்னும் நாங்க மறக்கவில்லைடா, நானே கொஞ்சம் நாளா கவனித்துக்கொண்டு தானே இருக்கேன்" என்றான்

ஜீவா, "ஆனால் இங்கே எதிர் பக்கத்திலும் கிரீன் சிக்னல் மாதிரி தான் தெரியுது" என்றான்.

சித்தார்த் சிரிப்போடு, "இப்போதைக்கு ஆரஞ்சு சிக்னல் தான். கூடிய சீக்கிரமே கிரீனா மாறிடும்." என்றான்.

ஜீவா, "பின்னே இல்லைனா சனிக்கிழமை அந்த உருகு உருகுவாங்களா?" என சொல்லி சிரித்தான். இதுவே பாதி சம்மதம் தானேடா. அவளேவா வந்து சித்தார்த் நான் உங்களை காதலிக்கிறேன்னு சொல்லுவா நீ தான் நேரம் காலம் பார்த்து சொல்லணும்" என்றான்.

"இந்த ப்ராஜெக்ட் முடியட்டும் சொல்லிவிடுவேன். இப்போதான் ரெண்டு பெரும் ஓரளவுக்கு புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்து இருக்கோம். சரி சனிக்கிழமை நடந்தது உனக்கு எப்படி தெரியும்?" என்றான்

ஜீவா, "நம்பகமான இடத்திலிருந்து வந்த தகவல்" என பேசிக்கொண்டிருக்க சித்தார்த் ஜன்னல் அருகில் நின்றிருந்தவன் "சரிடா மச்சான் நான் கிளம்பறேன் மது வந்தாச்சு" என சொல்லிக்கொண்டே தன் லாப்டாப்பை மூடினான்

ஜீவா, "ஏன் உன் மது கொஞ்சம் படி ஏறி மேலே வரட்டுமே" என சொல்ல சித்தார்த், "ஏன் மதுக்காக நான் கீழே வெயிட் பண்ணேன் என சொல்லிக்கொண்டே கதவைத்திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்.

ஜீவாவும், உடன் நடந்தபடி, "இதெல்லாம் ஓவரா இல்லை. வீட்ல நம்ம அம்மா நமக்காக நடையா நடப்பாங்க ஆனால் அதெல்லாம் நம்ம கண்ணுக்கு தெரியாது. ஆனால் நம்ம மனசுக்கு பிடித்த பொண்ணு கூட ரெண்டு அடி நடந்தால் நமக்கு தாங்க மாட்டேன்னுது. எல்லாம் காதல்படுத்தும் பாடு" என்றான்.

அதற்குள் இருவரும் படியிலிருந்து இறங்கி கீழே வந்திருந்தனர். மதுவும் அருகில் வர, சித்தார்த் ஜீவாவிடம் "நீ உளருவதை தனியா உளறிட்டு இரு நான் கிளம்பறேன்" என ஜீவாவிற்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் சொல்லிவிட்டு மதுவுடன் காரை நோக்கி நடந்தான்.

சித்தார்த் மதுவுடன் ரெகார்டிங் ஆபிஸ் சென்று இறங்க சிவாவும் வந்து இறங்கினான். அவனுடைய ஆராய்ச்சி பார்வை சிரித்து பேசியபடி வந்த இருவர் மீதும் படிந்தது. அங்கே எதிர்பார்த்ததை விட விரைவாகவே வேலை முடிந்ததும், மூவரும் ஆபிசுக்கு கிளம்பினர்.

சிவா முன்னால் கிளம்பிவிட மதுவும் சித்தார்த்தும் அனைத்து சி டி மற்றும் இன்னும் பிற ரெக்கார்ட்ஸையும் எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினர். வேலையை பற்றி பேசிக்கொண்டே வந்தனர் இருவரும், அப்போது மது ஒரு சந்தேகம் கேட்க சித்தார்த் "அடடா மது அந்த ஹார்ட் டிஸ்க் வீட்ல இருக்கு பட் அதை இப்போதே எடுத்துட்டு போனால் தான் வேலையே முடிக்க முடியும் என்று யோசனையில் இருந்தவன் பிறகு. சரி நானே நைட் அந்த வேலையே முடித்துவிடுகிறேன் என்றான்.

மதுவோ "நான் வேண்டுமானால் ஒன்று சொல்லவா?" என்றான்.

சித்தார்த், "என்ன?" என்றான்.

மது, "போகும் வழி தானே உங்க வீடு நான் கார்லயே வெயிட் பண்ணேன். நீங்க உள்ளே போய் எடுத்துக்கொண்டு வந்தால் நாம ஆபிஸில் டிஸ்கஸ் பண்ண வசதியாக இருக்கும்" என்றான்.

சித்தார்த்திற்கும் இந்த யோசனை சரியாக படவே தன் வீட்டிற்கு காரை செலுத்தினான். காரை கேட்டின் அருகிலேயே நிறுத்திவிட்டு, "மது இஃப் யூ டோன்ட் மைன்ட். டென் மினிட்ஸ் தான் உள்ளே வந்துட்டு போங்களேன்" என்றான்.

மது சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்து, "நான் உங்களை கூப்பிட்டேன் நீங்க மட்டும் வீட்டுக்கு வரல நான் மட்டும் வரணுமா?" என சிரித்தாள்.

சித்தார்த், "சரி நீங்க உள்ளே வர தயங்கறீங்க அதான் இப்படி சொல்றீங்க" என்றான்.

மது அவசரமாக, "அதெல்லாம் இல்லை சித்தார்த்" என்றான்.

சித்தார்த், "பயப்படாதீங்க எங்க அம்மா, அண்ணி எல்லாம் இருக்காங்க, நீங்க தைரியமா வாங்க" என்றான்.

மது, "நான் தான் சொன்னேனே நான் அப்படியெல்லாம் நினைக்கலைன்னு" என சொல்லிய படியே காரை விட்டு இறங்கியவன் வீட்டை பார்த்து பிரம்மித்தான்.

"வாவ் எவ்வளவு அழகா இருக்கு உங்க வீடு. நடுவில் வீடு சுத்தி தோட்டம், இதே மாதிரி மாடியிலேயும் தோட்டம் போட்டு நடுவில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடணும். பிரமாதமா இருக்கும் என்றான்.

சித்தார்த், "சரி உள்ளே போகலாம் வாங்க இங்கயே இப்படி நின்னுட்டு இருந்தா எப்படி?" என உள்ளே அழைத்து சென்றான்

மதுவை அழைத்து சென்று ஆபிஸ் ரூமில் அமரவைத்துவிட்டு தன் அம்மாவை தேடி சென்றான். தேவகி சித்தார்த்தின் குரலை கேட்டு தன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தார்.

தேவகி, " என்ன சித்தார்த், ஆபிஸ் நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்திருக்கியே" என்றார்.

சித்தார்த், "திரும்ப கிளம்பனும்மா. அதுக்கு முன்னால் நம்ம வீட்டுக்கு ஒரு கெஸ்ட்டை கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கேன்" என்றான்.

தேவகி, " யாருடா அது திடீர் கெஸ்ட்" என்றார்.

சித்தார்த், " நீங்க பேசுனும்னு ஆசைப்பட்ட கெஸ்ட் தான் " என்றான்.

தேவகி, " நான் பேச ஆசை....ஹே மதுவை கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கியா?எங்கேடா வெளியவே நிற்கவச்சிட்டு வந்திருக்கியா?"என்றார் ஆவலாக.

சித்தார்த், " நீங்க இப்படி சத்தமா சந்தோஷமா கேட்பீங்கன்னு தான் மதுவை ஆபிஸ் ரூமில் உட்கார வச்சிட்டு வந்திருக்கேன்" என்றான்

தேவகி, " நேரம் கூட நல்லா தான் இருக்கு இன்னைக்கு நிறைந்த முகூர்த்த நாள் கூட" என சொல்லிகொண்டிருக்க. "ரிலாக்ஸ் அம்மா ரிலாக்ஸ் நான் என்ன கல்யாணமா செய்து கூட்டிகிட்டு வந்திருக்கேன்" என்றான்.

தேவகி, " என்ன இருந்தாலும் என் மருமக முதல் தடவையாக வீட்டிற்கு வந்திருக்கா. மீரா இங்கே வாயேன்" என மீராவையும் அழைத்து மது வந்திருப்பதை தெரிவித்துவிட்டு அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு மதுவை காண விரைந்தார்.

சித்தார்த், " அம்மா நான் இன்னும் மதுவிடம் ஏதும் சொல்லவில்லை அதனால் ஓவரா பாசத்தை காட்டி என்னை மாட்டி விட்டுடாதீங்க" என்றன்.

இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆபிஸ் ரூமிற்கு வந்தான். மது கையில் ஒரு மகசின்னை வைத்து புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். சித்தார்த், " மது" என அழைத்தான்.

சித்தார்த்தின் குரல் கேட்டதும் புரட்டிக்கொண்டிருந்த மகசின்னை வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றான். தேவகியும், மீராவும் ஒரு நிமிடம் திகைத்து நின்றுவிட்டனர். முதலில் சுதாரித்த தேவகி, " வாம்மா மதுமிதா" என்றார்.

சித்தார்த், " மது இவங்க எங்க அம்மா, இவங்க என் அண்ணி" என அறிமுகபடுத்தினான். மது இருவருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்தாள். தேவகி அருகில் வந்து மதுவின் கன்னத்தை வழித்து திருஷ்டி கழித்தார். "ராஜாத்தி மாதிரி இருக்கேம்மா" என்றார்.

மது சற்று சங்கடத்துடன் சித்தார்த்தை பார்த்தாள். அது ஒன்றும் இல்லை மது எங்க அம்மாவுக்கு யாரையாவது பிடித்துவிட்டால் இப்படி தான் ரொம்பவே உரிமையோட பழகுவாங்க" என்றான்.

மீரா, "சித்தார்த் நாங்க கோவில்ல ஒரு பொண்ணை பார்த்தோம்னு சொல்லவில்லை அது இந்த மது தான்" என சித்தார்த்தின் காதில் சொன்னாள்.

சித்தார்த், " அண்ணி மதுவை ஹாலுக்கு கூப்பிடுங்க" என்றான் மெதுவாக.

மீரா, " அத்தை வாங்க நாம ஹாலுக்கு போய் பேசலாம். வா மது" என பாசத்துடன் மதுவின் கையை பிடித்து அழைத்துசென்றாள்.

மதுவிற்கு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. தன் மகனின் அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் தன்னிடம் அவர்கள் இவ்வளவு பிரியமாக நடந்து கொள்வார்கள் என மது நினைக்கவே இல்லை

மெதுவாக "நான் முதன் முதலில் வந்திருக்கேன் ஆனால் உங்களுக்கு எதுவுமே வாங்கிட்டு வர முடியவில்லை" என்றாள் சற்று சங்கோஜத்துடன்.

தேவகி, "நமக்குள்ளே என்ன மது" என்றார் பாசத்துடன்.

மீரா, "என்ன மது திகைத்துபோய் பார்க்கிறாய். என்னடா அதை இவ்வளவு உரிமையா உன்னிடம் பேசுகிறார்கள் என்று பார்க்கிறாயா? நீ தான் எங்களை முதல் தடவை பார்க்கிறாய். நானும் அதையும் உன்னை ஏற்கெனவே கோவிலில் பார்த்திருக்கோம்" என்றாள்.

மது ஆச்சரியமாக "அப்படியா நான் உங்களை பார்த்ததே இல்லை" என்றாள்.

மீரா, "அத்தையும், நானும் உன்னோட ரசிகைகள் தெரியுமா? என்றாள்.

மது, "அச்சச்சோ என்ன மேடம் இப்படி சொல்றீங்க" என கொஞ்சம் வெட்கக்கப்பட

"உண்மைதான் மது, அதைக்கு உன் குரல் ரொம்ப பிடிக்கும். எனக்கு உன் நீ...ள தலைமுடி பிடிக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள்.

தேவகியும் மீராவும் மாற்றி மாற்றி அவளை பற்றியே பேசுவதை கேட்டு மதுவிற்கு தர்மசங்கடமாக இருந்தது. என்னை காப்பாற்றுங்களேன் என்பது போல சித்தார்த்தை பார்த்தாள். அவளின் செய்கையை பார்த்த சித்தார்த்திற்கு சிரிப்பாக வந்தது.

சித்தார்த், "ரெண்டு பெரும் மாற்றி மாற்றி ஜிங்கச்சக் போட்டா மது பயந்துட போறாங்க" என்றான்.

அதற்குள் வேலைக்காரர் ஜூஸ் கொண்டுவந்து கொடுக்க அதை வாங்கி மீரா சித்தார்த்திற்கும் மதுவிற்கும் கொடுத்தாள்.

மது, "பரவாயில்லை மேடம். நாங்க லன்ச் முடிச்சிக்கிட்டு தான் கிளம்பி வந்தோம்" என்றாள்.

மீரா, "தண்ணிக்கு பதிலா ஜூஸ் குடிக்க போற அவ்வளவுதானே. எடுத்துக்கோ குடி" என்றாள் கட்டளை இடுவது போல.

மது, "தேங்க்ஸ் மேடம்" என சொல்லிக்கொண்டே ஜூஸை எடுத்துக் கொண்டாள்.

மீரா, "முதலில் என்னை மேடம்னு கூப்பிடுவதை நிறுத்து" என்றாள்.

மது, "ஏன் மேடம்" என்றாள்

மீரா, "இப்போதானே சொன்னேன் மேடம்னு கூப்பிடாதேன்னு" என திரும்ப சொல்ல மது சித்தார்த்தை திரும்பி பார்த்தாள்.

மீரா, "என்ன உங்க சித்தார்த்தை துணைக்கு கூப்பிடுகிறாயா? "என்றாள்.

சித்தார்த், "அண்ணி என்ன மதுவை ரொம்ப தான் மிரட்டறீங்க?" என்றான்.

மீரா, "ஹலோ எம்.டி சார் உங்க அதிகாரம் எல்லாம் ஆபிசில்தான். வீட்டுக்கு வந்தால் ஷூவை கழட்டற மாதிரி எல்லா அதிகாரத்தையும் வாசலோட விட்டுட்டு வந்திடணும். இது வீடு இங்கே நாங்க வைப்பது தான் சட்டம் தெரியும் இல்லை" என்றாள்.

சித்தார்த், "சாரி மது. கேட்டீங்க இல்லையா. இனி என்னால் ஒண்ணும் செய்ய முடியாது. வாய் உள்ள பிள்ளை பிழைக்கும்னு கேள்விப்பட்டதில்லை. அதை நான் உங்களுக்கு சொல்லவேண்டாம்" என சொல்ல மது "ம்ம்..." என்றாள் நெற்றியை சுருக்கி .

சித்தார்த், "அது போல இனி உங்க சாமர்த்தியம்" என சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

மது முதலில் தயங்கினாலும் அவர்கள் அவளிடம் பழகுவதையும் சித்தார்த் கொடுத்த தைரியத்திலும் மீராவிடம், "நீங்க என்னைவிட பெரியவங்க அதனால் பேரை சொல்லி கூப்பிட முடியாது. நானும் உங்களை அண்ணின்னே கூப்பிட்டாமா?" என்றாள்.

சித்தார்த் விழித்து மீராவை பார்க்க, மீராவுக்கோ சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்துவிட்டு சுத்தம் என வாயை மட்டும் அசைத்தாள்.

உடனே மதுவிடம் திரும்பி "என்னை அண்ணின்னு கூப்பிட நிறைய பேர் இருக்காங்க. நீ என்னை அக்கான்னு வேணா கூப்பிடு" என்றாள்.

மதுவும் "சரிக்கா, எனக்கும் அக்கா கிடையாது அதனால் உங்களை நான் என அக்காவா நினைத்து அப்படியே கூப்பிடுகிறேன்" என்றாள்.

அப்போது மாடியிலிருந்து "டேய் அஷ்வந்த்" எனவும் "அடிக்காதடி வெள்ளை பீப்பா" எனவும் குரல் வர மது நிமிர்ந்து மாடியை பார்த்தாள்.

தேவகி, "ஆரம்பிச்சாச்சு இதுங்க அட்டகாசத்தை. இன்னைக்கு என்ன பஞ்சாயத்துன்னு தெரியலை" என்றார்

மீரா, "யாருன்னு பார்க்கிறியா மது இந்த வீட்டு ரெட்டை வாலுங்க" என்றாள் சிரிப்போடு.

சித்தார்த், "என்ன இன்னைக்கு இவங்க ரெண்டு பெரும் காலேஜ் போகலையா?" என்றான்.

நீ வருவதற்கு கொஞ்சம் முன்னால் தான் வந்தாங்க. பசங்களை கூட்டிகிட்டு மேலே போனாங்க அதுக்குள்ளே என்ன சண்டைன்னு தெரியலை? இன்னும் சின்ன குழந்தைங்க மாதிரி" என்றார் சலிப்புடன்.

அஷ்வந்த் மாடி கைப்படியில் அமர்ந்து சறுக்கிக்கொண்டே வந்து இறங்கியவன் சித்தார்த் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்துவிட்டு, "அஹா, என்ன அண்ணா இன்னைக்கு அண்ணி ஆபிஸ் வரலையா?.... என கேட்க வந்தவன் மீராவின் பக்கத்தில் அமர்ந்து புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதுவை பார்த்தவுடன் இன்னைக்கு அண்ணி என்ற வார்த்தையோடு அடுத்த வார்த்தை வெளியே வராமல் பிரேக் போட்டு நிறுத்திக் கொண்டான்.

கலகலக்குது கலகலக்குது கொலுசு சத்தம் கலகலக்குது
எங்கள் வீட்டுக்குள் தேவதை வந்துவிட்டாள் பார்த்துக்கோ
என் அண்ணன் தோள் மேலே பூமாலை ஆகா ஆனாளே
அன்பாலே தன் வீட்டை ஆளும் ராணி ஆனாளே
அதிகாலையில் ஸுப்பிரபாதம் கேட்கும்
இனிமேல் நம்வீட்டில் எப்போதும்.....@@@@@

*****

அத்தியாயம்-21

மதுவை பார்த்த அஷ்வந்த், ஹலோ மது மேடம் வாங்க வாங்க. எப்படி இருக்கீங்க ? என்ன அதிசயம் திடீர்ன்னு வீட்டுக்கு வந்திருக்கீங்க" என்றான்.

மது சிரித்துக்கொண்டே ஹலோ டாக்டர். நான் நல்ல இருக்கேன்" என சொன்னாள்.

அஷ்வந்த், "என்ன மேடம் நீங்க என்னை போய் டாக்டர்ன்னு கூப்பிடுறீங்க? நாம எல்லாம் ஒண்ணுக்கு உள்ளே ஒண்ணு ஆயாச்சு. அஷ்வந்துன்னு பேர் சொல்லியே கூப்பிடுங்க. அது சரி எப்போ வந்தீங்க? " என்றான்.

மது, "நீங்க சண்டைபோட ஆரம்பிக்கும் முன்னடியே வந்துட்டேன்" என சிரித்தாள்.

அஷ்வந்த், "ஓஹ்.. அது அப்படி தான் தினம் ஒரு பத்து சண்டையாவது நடக்கும். அதை கண்டிக்காதீங்க" என்றான்.

நேத்ரா மாடியிலிருந்து "அம்மா அந்த அஷ்வந்த் தடியனை அப்படியே பிடிச்சிவை. நான் கிழே வந்து அவன் மண்டையை உடைக்கிறேன்" என கத்திய படியே படி இறங்கி வந்தாள். அவள் பின்னாலேயே ஆர்த்தியும் ஆகாஷும் ஓடி வந்தனர்

"டேய் தடியா நீ தான் உருப்படாம போகப்போறே பசங்களையும் ஏண்டா இப்படி கெடுக்கிற" என அஷ்வந்தை நோக்கி வந்தாள்.

அஷ்வந்தோ சோஃபாவை சுற்றி ஓடிக்கொண்டே நேத்ராவுக்கு ஆட்டம் காட்டிய படி "வேண்டாண்டி நான் சொல்வதை கேளு வீட்டுக்கு கெஸ்ட் வந்திருக்காங்க. நீ என்னை துரத்துறேன்னு என் பின்னாலே ஓடிவந்து வீட்டை பள்ளம் ஆக்கிடாதே அப்புறம் அவங்க பயந்துட போறாங்க" என்றான்.

யார் அந்த கெஸ்ட் என சோஃபாவின் முன் புறம் வந்து பார்த்த நேத்ரா அங்கே அமர்ந்திருந்த மதுவை பார்த்ததும் " ஹைய்யோ நீங்களா நான் உங்களை இவ்வளவு சீக்கிரம் பார்ப்பேன்னு நினைக்கவே இல்லை அதுவும் எங்க வீட்டையே பார்ப்பேன்னு நினைக்கவில்லை என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் சோஃபா கைப்படியில் சென்று அமர்ந்தாள்.

அவள் அமர்ந்ததை கண்ட அஷ்வந்த் "நல்ல வேளை இந்த பக்கம் அண்ணி உட்கார்ந்து இருந்ததால் மது மேடம் தப்பிச்சாங்க இல்லன்னா இந்த பீப்பா உட்கார்ந்த வேகத்துக்கு சோஃபா தலைகீழா சாய்ந்து இருக்கும். அட பீப்பா, சோஃபா என்ன எதுகை மோனையோட இருக்கு இல்ல நேத்ரா" என அவளையே மீண்டும் சீண்டினான். ஆனால் நேத்ரா ஒரு முறைப்பை அஷ்வந்திற்கு வழங்கிவிட்டு மீண்டும் மதுவிடம் பேச ஆரம்பித்தாள்

மது நேத்ராவை எங்கோ பார்த்த நினைவுடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நேத்ரா "என்ன என்னை தெரியவில்லையா? என்னை புடவை கடையில் பார்த்தீங்களே." என சொன்னதும் தான் மதுவிற்கு அவளை நினைவு வந்தது.

அதுவரை நேத்ராவுக்கு மதுவை எப்படி தெரியுமென குழம்பிக்கொண்டிருந்த அனைவருக்கும் புரிந்தது, மது தான் புடவை கடையில் நேத்ராவுக்கு தான் எடுத்த புடவையை விட்டுக்கொடுத்தது என்று.

மது, "பரவாயில்லையே என்னை இன்னும் ஞாபகம் இருக்கா?" என்றாள்.

நேத்ரா, "என்ன இப்படி சொல்றீங்க தினமும் நான் உங்களை பற்றி பேசவேன்" என்றாள் பெருமையாக.

அஷ்வந்த், "ஆமாம் எங்க காதில் எப்படி இவ்வளவு பெரிய ஓட்டை வந்தது தெரியுமா? எல்லாம் இந்த மூணு பொம்பளைங்களும் சேர்ந்து பாடும் மது புராணம் தான்" என்று சொல்லியபடியே சித்தார்த்தை பார்த்தாள்.

மீரா, "அது சரி இவங்க யாருன்னு உனக்கு தெரியுமா? எப்படி இங்கே வந்தாங்கன்னு தெரியுமா?" என்றாள்.

நேத்ரா, "அதானே நீங்க எப்படி வந்தீங்க? " என திரும்ப மதுவை கேட்டாள்.

அஷ்வந்த், "எம் அன்னைக்கு கார்ட் செலக்ட் பண்ணி கொடுத்தாங்களே மதுமிதா, அது இவங்க தான்" என்றான்.

நேத்ரா சந்தோஷமாக "ரியலி" என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தின் அருகில் சென்று "அண்ணா உண்மையாவா? " என்றாள் ஆனந்தத்துடன். சித்தார்த் புன்னகையுடன் 'ஆம்' என தலையை அசைத்தான்.

மீரா, “நாங்க கோவில்ல ஒரு பொண்ணை பார்த்தோம்னு சொல்லவில்லை அது இந்த மது தான்” என சொன்னாள்.

மதுவுக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. என்ன இது எல்லோரும் என்னை பார்த்ததும் இப்படி சந்தோஷப்படறாங்க. ஒருவேளை என்னை ஏற்கெனவே தெரிந்ததால் இப்படி சந்தோஷப்படறாங்க போல என நினைத்துக்கொண்டாள்.

நேத்ரா, “உங்களை பற்றி அண்ணன் நிறைய சொல்லி இருக்கார்” என்றாள்.

மது, “அப்படியா” என ஆச்சர்யமாக கேட்டுக்கொண்டே சித்தார்த்தை பார்த்தாள்

நேத்ரா, “ஆமாம், நீங்க கார்ட் செலெக்ட் பண்ணி கொடுத்தது, அண்ணன் தலைவலியில் அவஸ்தை பட்ட போது டப்லேட் கொடுத்து காஃபி வாங்கி வரச்சொல்லி கொடுத்தது, எல்லாத்துக்கும் கடைசியா டாக்டர்கிட்ட போக சொல்லி அட்வைஸ் பண்ணது எல்லாத்தையும் சொல்லி உங்களை ரொம்பவே பாராட்டினார்” என்றாள்.

நேத்ராவின் பதிலை கேட்ட மது “என்ன சித்தார்த், நான் ஏதோ பஃரெண்ட்லியா செய்த விஷயத்தை நீங்க இப்படி வீட்டில் எல்லோரிடமும் சொல்லி வைத்திருக்கிறீர்களே” என சொல்ல.

“ரெண்டு பேரும் உங்களை வேண்டுமென்ற கிண்டல் செய்றாங்க மது. நான் அம்மாவிடம் மட்டும் தான் சொன்னேன். அம்மா எல்லோரிடமும் சொல்லிட்டாங்க போல” என சிரித்தாள்.

புதிதாக அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆர்த்தியை பார்த்து மது ‘இங்கே வா’ என்பதுபோல கையசைத்து அழைத்தாள். ஆர்த்தியும் மது அழைத்ததும் ஓடிவந்து அவளின் இடுப்பை கட்டிக்கொண்டது.

தேவகி, “அட இங்கே பாரேன். யாரிடமும் அவ்வளவு சீக்கிரம் பழகமாட்டா ஆனா நீ கூப்பிட்டதும் உன்னிடம் ஓடிவந்துட்டா பாரேன் மது” என பேத்தியை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்.

மது சிரித்துக்கொண்டே ஆர்த்தியை தூக்கி அதன் குண்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். பதிலுக்கு ஆர்த்தியும் மதுவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு கன்னம் குழிவிழ அழகாக சிரித்தது. மது ஆசையுடன் ஆர்த்தியை தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டாள்.

சித்தார்த் எல்லாவற்றையும் பார்த்து சிரித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். மது ஆர்த்தியின் மழலையில் மயங்கி பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அஷ்வந்த் சித்தார்த்தை பார்த்து “கொஞ்சம் நாள் பொறு தலைவா, இந்த வஞ்சிக்கொடி இங்கே வருவா” என பாட, சித்தார்த் அஷ்வந்தை பொய்யாய் முறைக்க மீரா, தேவகி, நேத்ரா மூவரும் அதை பார்த்து சிரிக்க அந்த இடமே சந்தோஷத்தில் நிறைந்திருந்தது.

மது குழந்தைகளிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள், “ரெண்டு பேரும் எந்த கிளாஸ் படிக்கிறீங்க?” நான் எல்.கே.ஜி, ஆர்த்தி நர்சரி” என்றாள்.

“வெரி குட். நீங்க ரெண்டுபேரும் நல்ல படிப்பீங்கலாமே அம்மா சொன்னாங்க. ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ஒரு ரைம்ஸ் சொல்லுங்க பார்ப்போம்” என்றாள்.

இடைமறித்த அஷ்வந்த், “எதுக்கு இப்போ ரைம்ஸ் வேற ஏதாவது ஸ்டோரி சொல்லுங்கடா செல்லம்” என்றாள்

ஆகாஷ், “சித்தப்பா நீங்க தானே இனி யார் கேட்டாலும் இந்த தமிழ் ரைம்ஸ் சொல்லுங்கன்னு இப்போ தானே சொல்லி குடுத்தீங்க அதுக்குள்ளே மறந்துட்டீங்களா” என அஷ்வந்தை மடக்க.

நேத்ரா, “மாட்டினேடா நீ, இன்னைக்கு தர்ம அடி வாங்காம நீ போக போறதில்லை” என்று சொல்லி பலமாக சிரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அப்படி என்ன ரைம்ஸ் என அனைவரும் யோசிக்க அதற்குள் ஆகாஷும், ஆர்த்தியும் பாட ஆரம்பித்திருந்தனர்.

“ஜானி ஜானி
இன்னா நைனா
சக்கர தின்னியா
இல்ல நைனா
கப்சா உடாத
இல்ல நைனா
வாய தொற
ஆ ஆ ஆ .....”

என பாட அனைவரும் இது என்ன பாட்டு என முழித்துக்கொண்டிருக்க

அஷ்வந்த் மெதுவாக அங்கிருந்து நகர்வும் சித்தார்த் எட்டி அவன் சட்டையை பிடித்து இழுத்தான்.
“ஏண்டா உன் அட்டகாசத்தை உன்னோடு வைத்துக்கொள்வது தானே. குழந்தைகளை ஏண்டா
இப்படி கெடுத்து குட்டி சுவர் ஆக்குற” என்றான்

மதுவுக்கு சிரிப்பதா இல்லை சும்மா இருப்பதா என்று நினைக்க ஆனாலும் அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. மீரா, “என்ன அஷ்வந்த் இது” என கடுப்பாக. தேவகியும் சிரித்துவிட்டு “நீ உண்மையாவே மெடிக்கல் காலேஜ்ல தான் படிக்கிறியா, இல்லை ஏதாவது குப்பத்துல சுத்திட்டு வரியான்னு எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு” என்றார்.

நேத்ரா,” இதுக்கு தான் நான் அவனை துரத்திகிட்டு வந்தேன். மது அண்ணி இருந்ததால் இன்னைக்கு அவன் என்னிடம் தப்பிச்சிட்டான்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க, சித்தார்த் முகத்தில் இருந்த திகைப்பை பார்த்த நேத்ரா தான் சொன்ன வாக்கியத்தின் அர்த்தம் உணர்ந்தாள்.

மது, “நேத்ராவை பார்த்து என்ன சொன்னீங்க நீங்க, திரும்ப சொல்லுங்க” என்றாள் குழப்பத்துடன். இருவருக்கும் இடையில் புகுந்த மீரா, “ஏன் நேத்ரா சொல்வதை ஒழுங்கா சொல்லேன், மதுவும், அண்ணியும் இருந்ததால் தப்பிச்சேன்னு புரியறா மாதிரி சொல்லவேண்டியது தானே. இப்போ பாரு நீ இடைவெளி இல்லாமல் சொன்ன வார்த்தை எப்படி தப்பா போச்சு” என்றாள் சமாளிப்பாக

மீராவின் பதிலால் மது சமாதானம் அடைந்து இயல்புநிலைக்கு திரும்பினாள். சித்தார்த் நிம்மதி அடைந்தான். தேவகியும் அஷ்வந்தும் என்ன சொல்லி சமாளிப்பது என யோசித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் மீராவின் பதிலை கேட்டதும் தான் போன பாதி உயிர் திரும்பி வந்தது போல இருந்தது.

அஷ்வந்த் நேத்ராவின் தலையை தட்டி “ஆளும் வளரணும் அறிவும் வளரணும் அதுதாண்டி வளர்ச்சி” என்று பாட. கோபத்துடன் நேத்ரா,” போடா போடா புண்ணாக்கு.” என அஷ்வந்துக்கு ஒழுங்கு காட்டினாள்.

அஷ்வந்த் இருடி குண்டம்மா என எண்ணிக்கொண்டே, “எந்த கடையில் நீ அரிசி வாங்கற, கத்திரிக்கா கத்திரிக்கா குண்டுக்கத்திரிக்கா” என பாட, நேத்ரா கோபத்துடன் “அம்மா பாரும்மா இவனை எப்போ பாரு என்னை வம்பு இழுத்துட்டே இருக்கான் கொஞ்சம் வாயை மூட சொல்லும்மா” என்று சினுங்க.

தேவகி, “ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் நேரம் சும்மா இருக்க மாட்டீங்க எப்போ பாரு என்ன வம்பு. வீட்டுக்கு ஒருத்தர் வந்திருக்காங்கன்னு இல்லாமல் அவங்க நம்மை பற்றி என்ன நினைப்பாங்கன்னு கொஞ்சமாவது யோசிக்க வேண்டாம். இந்த லட்சணத்தில் இன்னும் 3 மாசத்தில் பேருக்கு முன்னால் டாக்டர்ன்னு வேற போட்டுக்கணும்” என சத்தம் போடா

அஷ்வந்த்,” அம்மா மது மேடம் சைலண்டா இருக்காங்கன்னு நினைக்காதீங்க அவங்களும் அவங்க வீட்டில் இப்படிதான் சண்டை போடுவாங்களாம் நீங்களே வேண்டுமானால் கேட்டுபாருங்க” என்றான்.

மது “ஹலோ..., டாக்டர் சார் அங்க போய் இங்கே போய் பார்த்தீங்களா கடைசியில் என்னிடமே வந்துட்டீங்க” என்றாள்.

அஷ்வந்த்," நான் கிண்டல் பண்ண சொல்லவில்லை. எல்லோர் வீட்டிலும் எல்லோரும் அப்படிதான் இருப்பாங்கன்னு சொல்ல வந்தேன்" என்றான்

மது," ஆன்ட்டி, . எல்லோருமே அவங்க அவங்க வீட்ல தானே சந்தோஷமா சிரித்து பேசிக்கொண்டு இருக்க முடியும். இதெல்லாம் ஒருத்தர் மேல் ஒருத்தர் வைத்திருக்கும் அன்புதானே ? அவங்க அவங்களுக்கு கல்யாணம் ஆகிட்டா இப்படியெல்லாம் சீண்டி விளையாட முடியுமா.? நான் அதெல்லாம் தப்பாக நினைக்கவில்லை. எனக்கு எங்க வீட்டையே இருப்பது போல பீல் பண்ணேன்" என்றான்.

மது சரளமாக தேவகியை ஆன்ட்டி என அழைத்ததை பார்த்து சித்தார்த் ஓஹோ மேடம் அப்படியே நம்ம குடும்பத்தோடு ஒன்றிட்டாங்க அதான் சரளமா உறவு முறையெல்லாம் வருது என சிரித்துக்கொண்டான்

தேவகி," மது உங்க வீட்ல யார் யார் இருக்கீங்க?". மது, "நான், அம்மா, அப்பா, அண்ணா யு,எஸ் ல இருக்கார். இன்னும் 5 நாளில் வருகிறார். அண்ணாவுக்கு கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. எங்க மாமா பொண்ணை தான் அண்ணன் கல்யாணம் செய்திருக்காங்க.அப்புறம் மாமா,அத்தை, எங்க அத்தான் இவ்வளவு தான் எங்க குடும்பம்" என்றாள் சிறு புன்னகையுடன்.

மீரா," உங்க அண்ணனை பற்றி பேசும்போது உன்முகம் அப்படியே பிரகாசமா ஆயிடுச்சே மது. உங்க அண்ணன்னா உனக்கு ரொம்ப பிடிக்குமா?" என்றாள்.

மது, "ஆமாம் அக்கா, எனக்கு எங்க அண்ணன் தான் எல்லாம். எனக்காக எங்க அண்ணன் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்" என்றாள் பெருமையாக.

மீரா," உனக்கு எப்போ மது கல்யாணம். வீட்ல வரன் பார்க்கிறார்களா?" என்றாள்.

கல்யாணம் என்றதும் மது உதட்டை கடித்துக்கொண்டு அவ்வளவு நேரமும் இருந்த கலகலப்பை தொலைத்துவிட்டு தலையை குனிந்து கொண்டே ஆமாம் என தலையை ஆட்டினாள்

மதுவின் திடீர் மாற்றத்தை அனைவருமே கவனித்தனர். ஒரு நிமிடம் தேவகி என்ன என தவித்துவிட்டார். ஆனால் மறுநிமிடமே ஒரு ஆழ்மூச்சை எடுத்து தன்னை சீராக்கிக்கொண்ட மது தன் மடியில் அமர்ந்தபடி அவள் பின்னலை தடவிக்கொண்டிருந்த ஆர்த்தியை சேர்த்து அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

அனைவருமே ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் புரியாமல் பார்த்துக்கொண்டனர். மதுவை பார்த்த சித்தார்த்திற்கு பெரும் சஞ்சலமாக என்ன ஆச்சு மதுவிற்கு. ஏன் திடீர்னு இப்படி ஆகணும். அண்ணைக்கு பீசல் நின்று அழுதிட்டு இருந்தா. ஆபிஸ்லயும் ஒரு முறை அப்படிதான் இருந்தா. அப்படி என்ன தான் மதுவிற்கு பிரச்சனை.

தீபக்கும் கூட முழுதாக அவளைப்பற்றி தெரிந்துக்கொள்ள சொன்னானே. என்ன பிரச்சனையாக இருந்தாலும் மதுவை இனி என்னால் பிரிந்து அவதிப்பட முடியாது. அவளை கலவரப்படுத்தும் எந்த விஷயமாக இருந்தாலும் நான் தீர்ப்பேன் என எண்ணிக்கொண்டே மதுவை பார்த்தான்.

மது இயல்பு நிலைக்கு திரும்பி அஷ்வந்த் சொன்ன ஜோக்கிற்கு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மதுவின் புன்னகையை பார்த்த சித்தார்த்தின் முகமும் புன்னகையை தத்தெடுத்தது.

அவள் சிரித்தால் என் இதயம் மலர்கிறது

அவள் அழுதால் என் இதயம்

ரத்தக்கண்ணீர் வடிக்கிறது.

இது என்ன மாயம்.

நீ என்ன என்னை

ஆட்டிவைக்க பிறந்தவளா?

இல்லை என்னை

ஆட்கொள்ள பிறந்தவளா?.....

என சிந்தித்த படியே நீ எப்போதும் சிரித்தபடி என்னுடன் இருக்கணும் மது என நினைத்துக்கொண்டே அவனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏன் பெண்ணென்று பிறந்தாய்.
ஏன் என்கண்ணில் விழுந்தாய்
ஏன் ஒரு பாதி சிரித்தாய்,
என் உயிர் பூவை எரித்தாய்,
முதல் நாள் பார்த்தாய்
உறக்கம் கெடுத்தாய்
முறையா என்றேன்
கண்கள் பறித்தாய்
என் வலி தீர ஒரு வழி என்ன
என் பனிப்பூவே
நீ மீண்டும்
பார்த்தால் என்ன.....

*****

அத்தியாயம்-22

அனைவரும் சிரித்து பேசிக்கொண்டிருக்க போர்டிக்கோவில் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டதும், ஆர்த்தியும், ஆகாஷும் "அப்பா வந்தாச்சு" என கத்திய படி வாசலுக்கு ஓடினர். அதற்குள் ஷுவை கழற்றிவிட்டு, "என்ன இன்னைக்கு மத்தியான மாநாடு நடக்குதா, குடும்பமே ஒண்ணா கூடி சிரிச்சிகிட்டு இருக்கீங்க" என கேட்டுக்கொண்டே ஓடிவந்து காலை கட்டிக்கொண்ட குழந்தைகள் இருவரையும் தூக்கிக்கொண்டான்.

மீரா, "என்னங்க அதிசயமா இருக்கு, இன்னைக்கு சீக்கிரமாகவே வீட்டுக்கு வந்துட்டீங்க. இன்னைக்கு மழை தான் வரப்போகுது" என சொல்லியபடி அத்வைத் கீழே வைத்திருந்த ப்ரீஃப்கேசை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

"மீரா உனக்கே இது கொஞ்சம் ஓவரா இல்லை. லேட்டா வந்தா ஏன் லேட்டு? உங்களுக்கு குடும்பம்னு ஒன்னு இருக்கிறதே மறந்து போச்சா. அதுக்கு எதுக்கு என்னை கட்டிகிட்டீங்க அப்படின்னு கத்த வேண்டியது, சீக்கிரம் வந்தா மழை வரபோகுது, புயல் வர போகுது அப்படின்னு நக்கல் அடிக்க வேண்டியது" என சொல்ல

"மழையும் புயலும் எப்பவாவது தானே சரியான நேரத்துக்கு வருது. அது மாதிரி தான் நீங்களும் அதான் சொன்னேன்" என மீரா பதிலுக்கு சொல்ல அதற்கு பதில் சொல்ல அத்வைத் வாயை திறக்க.

தேவகி, "நீங்க ரெண்டு பேரும் ஆரம்பிக்காதீங்க. அத்வைத் இது தான் மதுமிதா. நம்ம சித்தார்த் ஆபிஸ்ல வேலை செய்யறா. மது இது தான் என் பெரிய பையன் அத்வைத், என அறிமுகபடுத்த மது எழுந்து கைகூப்பி வணக்கம் சொன்னாள்.

பதிலுக்கு வணக்கம் சொன்ன அத்வைத் சிரித்துக்கொண்டே சித்தார்த்தின் தோளை தட்டியபடி அருகில் அமர்ந்தான்.

"அதுமட்டும் இல்லைங்க நானும் அத்தையும் கோவில்ல ஒரு பொண்ணை பார்த்தோமென்று சொன்னோமே..." என்ற மீராவை இடைமறித்த அத்வைத், "தாயே போதும் கொஞ்சம் நிறுத்து உன் பாட்டை. அதை கேட்டு கேட்டு வந்த காதுவலி இப்போதான் கொஞ்சம் சுமாரா இருக்கு. நீ திரும்ப பேசி வலியை அதிகமாக்கி காதை செவிடாக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்திடாதே" என்றான்.

"ஏங்க சொல்வதை கொஞ்சம் காது கொடுத்து கேட்கறீங்களா. லொட லொடன்னு பேசிகிட்டு எண்ணைபோடாத தையல் மிஷின் மாதிரி" என்றான்.

தேவகி, " சொல்வதை காது கொடுத்து கேளேண்டா. யாருக்கும் இந்த வீட்டில் பொறுமையே கிடையாது" என்றார்.

சித்தார்த், " நீங்க எல்லாம் இவ்வளவு பேசுறீங்க, அதுக்கு நாங்க இவ்வளவு பொறுமையா இருக்கோம். இதுக்கே பொறுமை இல்லைன்னு பட்டம் வேற. இதுக்கு மேல பொறுமையா இருக்கணும்னா நாங்க எருமையா தான் இருக்கணும்" என்றான்.

அஷ்வந்த் சித்தார்த்தின் கையை குலுக்கி "ரொம்ப சரியா சொன்ன அண்ணா" என்று சொல்லி சிரித்தான்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் அடுத்தவரை கிண்டல் செய்வதை பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. எல்லோரும் எப்படி கலகலப்பா இருக்காங்க என்று ஆச்சர்யப்பட்டாள்.

மீரா, " கொஞ்சம் நான் சொல்வதை கேட்கறீங்களா? நான் கோவில்ல பார்த்த பொண்ணு, நேத்ரா கடையில் பார்த்த பொண்ணு, மாமா சொன்ன மதுமிதா, நம்ம சித்தார்த் ஆபிஸ்ல வேலை செய்யும் மது எல்லாமே இந்த மது தான்" என்றாள்

அத்தைத் அதிசயமாக, " அப்போ உங்க எல்லோருக்கும் மதுமிதாவை ஏற்கெனவே தெரியும்" என்றான்.

நேத்ரா, " எல்லோருக்கும் தெரியும் ஆனால் இவங்களை தான் நாங்க வேற வேற பொண்ணுன்னு நினைத்தோம். இப்போதானே தெரியுது நாலு பேரும் சொன்னது இவங்கதான்னு" என்றாள்.

அஷ்வந்த், " மது மேடம் நாலு இடத்தில் நாலு அவதாரம் எடுத்திருக்காங்க. இது புரியாம நாம அவங்களை பற்றி பேசி இருக்கோம்" என்றான்.

மது இவங்க அப்பாவுக்கு என்னை எப்படி தெரியும் என எண்ணினாளே தவிர உங்க அப்பா யார்? என்று கேட்கவில்லை. ஆகாஷும், ஆர்த்தியும் மதுவிடம் நன்கு ஒட்டிகொண்டனர்.

ஆகாஷ், " வாங்க ஆன்ட்டி எங்க டாய்ஸ் கேம்ஸ் எல்லாம் காட்றோம்" என அழைத்தான்.

மது, " இல்லை ஆகாஷ் கண்ணா, ஆன்ட்டி இப்போ சித்தப்பா கூட ஆபிஸ் போகணும். நான் இன்னொரு நாள் வருகிறேன். நாம எல்லோரும் விளையாடலாம்" என்றாள்

தேவகி, " இரும்மா மது, தினம் தான் வேலைக்கு போகிறோம். இன்னைக்கு இல்லைனா நாளைக்கு கூட கொஞ்சம் நேரம் இருந்து வேலையே முடிச்சிடுங்க. இல்லேன்னா சித்தார்த் நீ கிளம்பு. மது இருக்கட்டும். அஷ்வந்தை கூட்டிட்டு போய் விடசொல்கிறேன்" என்றார்.

அது ஒன்றே போதும் என ஆகாஷ் மதுவின் கையை பிடித்து இழுத்து சென்றான்.

அஷ்வந்த், " இப்படி ஒரு தெய்வத்தாய் கிடைக்க நாம என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ? என கைகள் இரண்டையும் மேலே தூக்கி ஒரு கும்பிடு போட்டான். உன் ப்ராஜெக்ட் என்ன கதி ஆனால் என்ன? அவங்களுக்கு, அவங்க மருமக கூட இருக்கணும் அதான் முக்கியம்" என்றான்.

பத்து நிமிடத்தில் மது குழந்தைகளுக்கு சமாதானம் சொல்லிவிட்டு வந்தாள். சித்தார்த்தை பார்த்து கிளம்பலாமா என ஜாடையாக கேட்டாள். அதை கவனித்த மீரா, "சித்தார்த் மதுக்கு நம்ம வீட்டை சுத்திகாட்டுங்களேன்" என்றாள்.

"இல்லை மீரா அக்கா, நேரமாகுது. நான் இன்னொரு நாள் வந்து சாவகாசமா பார்த்துக்கிறேன்" என்றாள்

சித்தார்த்,“ ஒண்ணும் அவசரம் இல்லை மது. நான் சிவாவுக்கு போன் பண்ணி சொல்லிட்டேன்.வா மது வீட்டை பார்க்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு முன்னால் நடக்க மது திரும்பி நேத்ராவை பார்த்தான்.

அவன் பார்வையை புரிந்து கொண்ட நேத்ரா “அஷ் நான் நோட்ஸ் கேட்டேனே எடுத்து வைக்கிறேன்னு சொன்னியே எடுத்துட்டியா எனக்கு வேணும் வந்து எடுத்துக்கொடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே அஷ்வந்தின் கையை பிடித்து இழுத்து சென்றான்.

தேவகி, மீரா, இருவரும் கிச்சனில் இருக்க நேத்ராவும் அஷ்வந்தை அழைத்து சென்றுவிட வேறு வழி இல்லாமல் சித்தார்த் பின்னால் சென்றான். சித்தார்த் ஒவ்வொரு இடமாக அழைத்து சென்று காட்டினான்.

“மது உன் செலெக்ஷன் எப்போதுமே நல்லா இருக்குமாமே சுரேஷ் சொன்னான். நம்ம வீட்ல ஏதாவது சேன்ஜ் பண்ணா நல்லா இருக்குமா பார்த்து சொல்லேன்” என்றான்.

“இப்போவே பிரமாதமா தான் இருக்கு. வேண்டுமானால் சின்ன சின்னதாக ஏதாவது சேன்ஜ் பண்ணலாம் இந்த கலர் காம்பினைஷனுக்கு இந்த கலர் கார்டன் போட்டா நல்லா இருக்கும். இந்த சோஃபா வேறு இடத்தில போட்டுவிட்டு அந்த ஈசிசேரை இங்கே போட்டால் நல்லா இருக்கும்

ஈவ்னிங் இந்த பிரெஞ்சு விண்டோவை ஓப்பன் பண்ணிவசிட்டு கடலைபார்த்தபடி உட்கார்ந்து ரிலாக்ஸ் பண்ணால் சுகமாக இருக்கும்” என ஒவ்வொன்றாக சொல்லிக்கொண்டே வர சித்தார்த் அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டான்.

மாடிக்கு அழைத்துச்சென்று ரூஃப் கார்டனை காட்டினான். ஒரு பக்கம் முழுதும் ரோஜா செடிகளும், முல்லை, பந்தல், மல்லி செடி, என இருந்தது. மறுபுறம் கொரியன் கிராஸ் லான் அமைத்து நடுவில் பெரிய ஊஞ்சல் இருந்தது. ஊஞ்சலுக்கு செல்ல வட்ட வட்ட கல் பதித்து வைக்கப்பட்டு அழகாக இருந்தது. மது “வாவ்” என அப்படியே திகைத்து நின்றுவிட்டான்.

“என்ன மது நீ ஆசைப்பட்டதெல்லாம் இருக்கா? என்றான் புன்னகையுடன். மது புன்னகையுடன் பார்த்து “ரொம்பவே அழகா இருக்கு. என்ன தான் பணத்தை கொடுத்து செய்தாலும் இதை அப்படியே பாதுகாக்கணுமே. இதுக்கு தனியாக ஆள் வைத்திருக்கீங்களா?” என்றான்.

“இது எல்லாம் மீரா அண்ணியோட கைவண்ணம். அவங்க தான் இதெல்லாம் கவனிக்கறது. அவங்க கையாலையே தண்ணி ஊத்துவாங்க, இயற்கை உரம் தான் போடுவாங்க. வீட்டுக்கு பின்னால் காய்கறி தோட்டம் கூட போட்டிருக்காங்க” என தன் அண்ணியை பற்றி பெருமையாக சொன்னான்

“எனக்கும் கார்டனிங்னா ரொம்பவே இன்ட்ரஸ்ட். மாமா வீட்ல இருக்கும் தோட்டம் முழுதும் அங்கே இருந்தவரை நான் தான் கவனிச்சிகிட்டேன்” என்றான்.

“அப்போ பரவாயில்லை அண்ணிகூட நீயும் ஜாயின் பண்ணிக்கலாம்” என சொல்லிவிட்டு வீட்டின் மறுபுறம் மாடியிலிருந்தே காட்டினான். சுற்றி விசிறி வாழை மரமும், லானும் இருந்தது. நீச்சல் குளம், வீட்டின் மறுபுறம் டென்னிஸ் கோர்ட்டும், குழந்தைகள் விளையாட பாஸ்கெட்பால் கோர்ட்டும், இருந்தது. கடலும் மிக அருகில் தெரிய சிலுசிலுவென காற்றும் பார்க்கவே ரம்யமாக இருந்தது.

வீட்டின் பின்புறம் ஒரு கூண்டில் லவ் பார்ட்ஸ், இருந்தது. மதுவின் முகமே ஒரு நிமிடம் சுருங்கி விட்டது. அவளின் மாற்றத்தை கவனித்த சித்தார்த் “என்ன மது ஏன் ஒருமாதிரி ஆகிட்ட” என்றான்.

“எல்லாம் நல்லா இருக்கு சித்தார்த். ஆனால் இப்படி பறவைகளை கூண்டில் அடைத்து வைப்பது எனக்கு பிடிக்காது. பறவைகள் எல்லாம் சுதந்திரமா பறந்து திரிந்தால் தான் பார்க்க அழகா இருக்கும்” என சொல்லிவிட்டவள் நாம் தேவை இல்லாமல் பேசிவிட்டோமோ என நாக்கை கடித்துக்கொண்டான்

அவங்க வீடு அவங்க எப்படியாவது ஏதாவது வைத்திருப்பாங்க. தேவை இல்லாமல் எதுக்கு உன் கருத்தை சொல்லிக்கொண்டு என தன்னையே கடிந்து கொண்டான். ஏன் சொன்னா என்ன எனக்கு இந்த வீட்டையும் இந்த வீட்டில் இருப்பவர்களையும் வேற்று மனிதர்களாக நினைக்க முடியவில்லை, அந்த உரிமையில் சொன்னேன் என அவளே சமாதானமும் செய்துகொண்டான்.

தன் கைகடிகாரத்தை பார்த்த மது, "மை காட், மணி ஐந்து ஆக போகுது. சாரி சித்தார்த இன்னைக்கு என்னால் உங்க வேலையும் கேட்டுது. கிளம்பலாமா?" என்றாள்.

சித்தார்த சிரித்துக்கொண்டே, "உன்னால் ஏதும் நேரமாகல பயப்படாதே மீதி வேலையை நாளைக்கு கூட பார்த்துக்கலாம். வா மது நானே உன்னை வீடல் டிராப் பண்ணிடறேன்" என கீழே அழைத்துவந்தான். கீழே வந்தவர்கள் தேவகியின் வற்புறுத்தலை ஏற்று காபியும், ஸ்நாக்ஸும் சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பினர்.

மீரா, "மது ஒரு நிமிடம் இங்கே வா என பூஜை அறைக்கு அழைத்துச்சென்றாள். ஒரு தட்டில் பட்டுபுடவை, பூ வைத்து மீரா தேவகியிடம் கொடுத்தாள். தேவகி மதுவிடம் எடுத்துக்கோ மது" தயங்கிய மது "ஆன்ட்டி நான் பூ மட்டும் எடுத்துக்கிறேன். புடவையெல்லாம்" என சொன்னவளை "அதெல்லாம் இல்லை நான் உனக்கு பிரியமா கொடுப்பதை நீ வாங்கிக்கணும் வாங்கிக்க" என்றார் தேவகி.

மதுவும் புன்னகையுடன் தேவகியின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள். தேவகி நெகிழ்ந்து குங்குமத்தை எடுத்து மதுவின் நெற்றியில் வைத்து "ஒரு குறையும் இல்லாமல் சந்தோஷமா இரும்மா" என வாழ்த்தி தட்டை மதுவிடம் கொடுத்தார். தட்டில் இருந்த பூவை எடுத்து மீரா மதுவின் தலையில் வைத்தாள். நேத்ரா புன்னகையுடன் தன் அம்மாவின் தோளில் முகம் புதைத்து இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"சித்தார்த எல்லாவற்றையும் ஹாலில் அமர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். என்னடா சித்தார்த அப்படியே வச்ச கண்ணு வாங்காமல் பார்க்கிறாய். கொஞ்சம் திரும்பி எங்களையும் பாருடா நாங்களும் இங்கே தாண்டா இருக்கோம்" என அத்வைத் சித்தார்த்தை கிண்டல் செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஆகாஷ், ஆர்த்தி இருவரும் ஓடிவந்து மதுவை குனிய சொல்லி கன்னத்தில் முத்தமிட்டனர். மது முழங்காலிட்டு அமர்ந்த நிலையில் குழந்தைகளை அணைத்துக்கொண்டாள். "ஆன்ட்டி நீங்க இன்னொரு நாள் கண்டிப்பா வருவீங்க இல்ல" என ஆர்த்தி மதுவின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டாள். அதற்குள் ஆகாஷ் "ஏய் அவங்க ஆன்ட்டி இல்ல சித்தின்னு அம்மா சொல்ல சொன்னாங்க இல்ல. சித்தி நீங்க எப்போ வருவீங்க" என்றான்.

"உங்க ரெண்டு பேருக்காக கண்டிப்பா நான் வரேன்" என சொல்லிவிட்டு மது அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினாள். குழந்தைகள் ஆன்ட்டியிலிருந்து சித்தியாக மாற்றி அழைத்ததோ, சித்தார்த்த தன்னை ஒருமையில் அழைப்பதோ மதுவிற்கு வித்யாசமாக நினைக்க தோன்றவில்லை. தன்னையும் அந்த குடும்பத்தில் ஒருத்தியாக அவள் மனம் பொருத்திக்கொண்டது.

குடும்பத்தில் அனைவரின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சியும், நிறைவும் தெரிந்தது. மீரா கிச்சனுக்குள் செல்ல அங்கிருந்த வேலை ஆட்கள் மீராவை பார்த்து "யாரும்மா வந்தது உங்க சொந்தமா இவ்வளவு கவனித்து அனுப்பறீங்க. நம்ம சின்ன தம்பி முகத்திலயும் இவ்வளவு சந்தோஷம். பார்க்கவும் ரெண்டு பேருக்கும் பொருத்தமா கண்ணுக்கு நிறைந்து இருக்கு." என்றனர்.

மீரா சிரித்துக்கொண்டே, "சொந்தமா ஆகப்போறாங்க. உங்க சின்ன தம்பியை கல்யாணம் பண்ணிக்க போற பொண்ணு" என்றாள்.

சித்தார்த காரை ஓட்டிக்கொண்டே மதுவை பார்த்தான். மதுவின் முகத்தில் தெரிந்த மலர்ச்சியை கண்டான். என்ன மது ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கீங்க போல".

மது சிரித்துக்கொண்டே "தேங்க்ஸ் சித்தார்த. உங்க ஃபாமிலியை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியதற்கு. நான் உங்க ஸ்டாஃப் ஆனாலும் எல்லோரும் எவ்வளவு விகல்பமே இல்லாமல் பழகறாங்க. எனக்கு எங்க ஃபாமிலி இருக்கிற மாதிரியே இருந்தது. ஒருவகைல உங்களை பார்த்தால் எனக்கு பொறாமையாகூட இருக்கு" என்றாள்

சித்தார்த வாய் விட்டு சிரித்தான். அப்படி என்னம்மா உனக்கு பொறாமை" என்றான்.

"பாசமான அம்மா, பிரியமான குறும்பா, கலாட்டாவா இருக்குற தம்பி, தங்கச்சி பிரெண்ட் மாதிரி பழகுற அண்ணன். மாமியார் மெச்சும் மருமகள் மீரா அக்கா, துருதுறுன்னு இருக்குற ரெண்டு

குழந்தைங்க இத்தனை பேர் இருக்காங்க, இன்னும் நான் உங்க அக்காவையும், அப்பாவையும் தான் பார்க்கவில்லை” என்றாள்.

“யார் சொன்னது நீ எங்க அக்காவை மட்டும் தான் பார்க்கவில்லை. எங்க அப்பா கூட பேசியே இருக்க”. “நான் உங்க அப்பா கூட பேசி இருக்கேனா? அம்மாம் மீரா அக்கா கூட மாமா சொன்ன மதுமிதாந்னு சொன்னாங்க பேச்சு மாறினத்தில் அந்த விஷயத்தை கேட்க மறந்துவிட்டேன்.”

“எங்க அப்பா உன்னை ஒரு ப்ரோக்ராம்ல பார்த்து பேசி பாராட்டி இருக்கார். தனியா வந்து உன்னை வாழ்த்தி இருக்கார். அவரை போய் தெரியாதுந்னு சொல்கிறாயே நியாயமா?” என்றான்.

தனியா பேசினாரா என யோசித்தவள் “தனியா வந்து பேசியது ஜட்ஜ் ராம மூர்த்தி அங்கிள் தான் பேசினார். அப்போ அவர் தான் உங்க அப்பாவா....!” என்றாள் ஆச்சர்யமாக

“ஆமாம். அவர்தான் எங்க அப்பா” என சிரித்தான்.

மது சற்று கோபமாக “போங்க சித்தார்த், நீங்க ஏன் இதை அன்னைக்கே என்னிடம் சொல்லவில்லை.”

மதுவின் கோபத்தை ரசித்த சித்தார்த், “சும்மா உனக்கு ஒரு சர்ப்பரைசா இருக்கட்டும்னு தான், அதுக்குள்ளே இப்படி கோச்சிக்கிறியே மது”

“இப்போ மட்டும் ஏன் சொன்னீங்க, அப்படியே சஸ்பென்சா வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதானே”

“இப்போ கூட சொல்லி இருக்க மாட்டேன். போனா போகுது சின்ன பொண்ணாச்சேன்னு தான் சொன்னேன்”.

“நான் ஒண்ணும் சின்ன பொண்ணு இல்லை. நானும் படிச்சிட்டு வேலை செய்கிறேன்” என்றாள் மிடுக்காக.

“நீ படிச்சிட்டு வேலை செய்தா பெரிய பெண்ணா. நான் உன்னோட பாஸ் என்கிட்டயே இப்படி சரிக்கு சரியா பேசுவியா?” என்றான்.

மது ஒரு நொடி அவனை பார்த்தவள் அவன் முகத்தில் இருந்த குறும்பு சிரிப்பை பார்த்துவிட்டு, “ஓஹ்...!! எந்த பாஸ் கூட வேலை செய்யும் பொண்ணை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு போவார். என்னை ஃப்ரெண்டா நினைத்துதானே கூட்டிட்டு போனீங்க. நானும் அதே மாதிரி நினைத்துதான் பேசினேன்” என்றாள்

“அப்போ பிரெண்டா நான் உன்னிடம் தயக்கம் இல்லாமல் பேசலாமா?”

“தாராளமா, என்னோட மனதை பாதிக்காத வகையில் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசலாம்.”

“அப்பா,...!! முன்ஜாகிரத்தை முத்தம்மா என சிரித்தான். நான் பேசும் விஷயம் உன்னை எந்த வகையிலும் பாதிக்காது போதுமா” என சொல்லி சிரிக்க, மதுவும் அந்த புன்னகையில் இணைந்துகொண்டாள்.

வீட்டிற்கு வந்த மது உற்சாகமாக தான் சித்தார்த் வீட்டிற்கு சென்று வந்ததையும், அவர்கள் அனைவரும் அவளிடம் பழகிய விதத்தையும் அனைவரிடமும் வாய் ஓயாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டில் இருந்த அனைவரும் மதுவை அவள் மாற்றத்தை பற்றி, அறையில் பேசிகொண்டிருந்தனர். ராஜேஷ் வரட்டும் அவன் வந்ததும் நேரடியாக மதுவிடமே பேசுவது என முடிவெடுத்தனர்.

அன்று இரவு சித்தார்த் மதுவின் பர்சனல் போனில் அழைத்தான். மது புது எண்ணாக இருக்கிறதே என எண்ணிக்கொண்டே போனை எடுத்து “ஹலோ” என்றாள்.

“என்ன மேடம் பிசியா?” என்றான்.

“ஹலோ, யார் நீங்க உங்களுக்கு யார் வேணும்?” என்றாள்.

“நான் யாரிடம் பேசணுமோ அவங்களிடம் தான் பேசிக்கொண்டிருக்கேன். எனக்கு நீங்க தான் வேண்டும்.”

“மிஸ்டர் பேரை கேட்டா சொல்ல மாட்டீங்களா? என்னவோ போன்ல விளையாடிகிட்டு இருக்கீங்களே?”

“நான் எங்கேங்க விளையாடுறேன். நான் உங்ககிட்ட பேசிக்கிட்டுதானே இருக்கேன்.”

மதுவின் எரிச்சலை கண்ட தீபக், என்ன மது? என சைகையிலேயே கேட்டான்.
மது நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்றாள்.

என சைகையிலேயே சொன்னாள்.

“மிஸ்டர் அறிவில்ல உனக்கு. எப்படி பேசன்னு என்று தெரியாது”

‘ஒரு மல்டிமீடியா கம்பெனி வச்சி நடத்துற அளவுக்கு அறிவு இருக்கு. அது போதும்னு நினைக்கிறேன். நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க” என்றான்.

ஆச்சர்யத்துடன் மது, “சித்தார்த் நீங்களா. சாரி, சாரி, நான் யாரோன்னு நினைத்தேன். என் நம்பர் உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?” என சொல்லிக்கொண்டே அந்த இடத்தைஇட்டு எழுந்து சென்றாள். மது பேசிக்கொண்டு செல்வதையே அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“நமக்கு ரொம்ப முக்கியமனவங்களை பற்றி தெரிந்துகொள்வது தப்பில்லையே, அதுவும் நீ என் பஃரெண்டு. அதுவும் இல்லாமல் நாளைக்கு ரமேஷ் வரான் இல்லையா. நீ தான் அவங்க அம்மாவுக்கு ரொம்பவே பிரியமான பொண்ணாச்சே அதான் ஏர்போர்ட் வருவியான்னு கேட்கதான் போன் பண்ணேன்” என்றான்.

மது, “ ம்ம்... கண்டிப்பா வருவேன்”

இருவரும் சாப்பிட்டாயா, தூங்கலையா, என அவசியமான பேச்சுக்களும், கொஞ்சம் அரட்டையும் என பேசிவிட்டு வந்தாள்.

“சாரி சித்தார்த் தான் போன் பண்ணினார். நாளைக்கு ஏர்போர்ட் வரியான்னு கேட்டார்” என்றாள்.

வித்யா, “ ஏன் இன்னைக்கு நாளெல்லாம் அவர் கூட தானே இருந்த அப்போ கேட்கலையா?” என்றாள்.

வேலை டெனஷனில் மறந்திருப்பார். இப்போ என்ன, எதுக்கு நீ இப்படி என்னை கேள்வி கேட்டுகிட்டு இருக்கே ஒரு பத்து நிமிஷம் பேசிட்டு வந்ததில் என்ன ஆச்சு?” என்றால் எரிச்சலுடன்.

தீபக், “நீ போய் பத்து நிமிஷம் இல்லை அரைமணிநேரம் பேசிட்டு வந்திருக்க” என சொல்லிவிட்டு தீபக் எழுந்து உள்ளே செல்ல இப்போது அசடுவழிவது மதுவின் முறையாக ஆனது.

@@@@என்னவோ என்னவோ என்வசம் நானில்லை
என்ன நான் சொல்வதோ என்னிடம் வார்த்தை இல்லை
உன் சுவாசத்திலே நான் சேர்ந்திருப்பேன்
உன் ஆயுள் வரை நான் வாழ்ந்திருப்பேன்
என்னோடு நீயாக உன்னோடு நானாகவோ
பிரியமானவளே..... பிரியமானவளே....@@@@

*****

அத்தியாயம் -23

மறுநாள் காலையில் மதுவும், தீபக்கும் கிளம்பி ஏர்போர்ட் வந்தனர். அவர்களுக்கு முன்பாகவே சித்தார்த், சுரேஷும், ஜீவாவும் அங்கே காத்திருந்தனர். மது இளம் மஞ்சள் நிறமும், பிரவுன் நிற பார்ட்ரூம் கலந்த ப்ரிண்டட் சில்க் புடவையில் வருவதை பார்த்த சித்தார்த் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஜீவா, "டேய் போதும்டா, என்னவோ இன்னைக்கு தான் முதன் முதலா பார்க்குறா மாதிரி பார்க்கிறாயே? திரும்புடா" என சொல்லிக்கொண்டே சித்தார்த்தின் தோள் மீது கைபோட்டு திருப்பினான்.

சித்தார்த், "டேய் பொறாமை பிடித்தவனே, என் மதுவை நான் பார்க்கிறேன், நீயும் வேண்டுமானால் யாரையாவது லவ் பண்ணு. அப்படியே வச்ச கண்ணு வாங்காமல் பாரேன் யாரு வேண்டாம்னு சொன்னாங்க? என்னை ஏண்டா டிஸ்டர்ப் பண்ணே" என சொல்லிவிட்டு மதுவையே பார்த்தான்.

ஜீவா, "வேண்டாம்டா சாமி நமக்கு இந்த தொல்லையே வேண்டாம். அப்புறம் எங்க அம்மா என் முதுகில் டின் கட்டவா. நான் இந்த ரிஸ்க் எல்லாம் எடுக்க தயாரா இல்லை. ஆனால் உங்க குடும்பம் மாதிரி, ஒரு குடும்பம் இருந்தா போதும்டா. உலகத்தில் காதலுக்கு வில்லனே இருக்காதுடா. ஆனால் ஒட்டு மொத்தமா கூட்டு சேர்ந்து அந்த பொண்ணை ஏமாத்திகிட்டு இருக்கீங்க. அவளுக்கு மட்டும் இந்த விஷயம் தெரியவந்தா இல்லை மகனே உனக்கு இருக்கு" என்று சொல்லிக்கொண்டே அருகில் இருந்த சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

சித்தார்த்தோ முகத்தை சாதரணமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தான். "அடேங்கப்பா ஊருலகத்தில் யார் யார்க்கோ ஆஸ்கர் கொடுக்குறாங்க. அதே அப்படியே உனக்கும் உன் குடும்பத்துக்கும் தான் கொடுக்கணும் என்ன நடிப்புடா சாமி. மது தூரமா இருக்கும் வரை ரொமான்ஸ் லுக், இப்போ கிட்ட வந்ததும் ஒண்ணும் தெரியாத மாதிரி ஒரு முகம்" என ஆச்சர்யப்பட

இவர்கள் இருவரையும் பார்த்து கை அசைத்த தீபக்கை தொடர்ந்து மதுவும் புன்னகைத்தபடி அவர்களை நோக்கி வந்தனர்

சித்தார்த், "நீ கொஞ்சம் வாயை மூடிகிட்டு இருக்கியா" என்றவன் தீபக் வந்ததும் கைகுலுக்கி ஒருவரை ஒருவர் நலம் விசாரித்துக்கொண்டனர். தீபக்குடன் சித்தார்த் பேசிக்கொண்டிருக்க அவனுக்கு ஒரு சிரிப்பை வழங்கிவிட்டு ஜீவாவின் அருகில் வந்து நின்ற மது ஜீவா, சுரேஷுடன் பேச ஆரம்பித்தான். சித்தார்த்தின் பார்வையோ நொடிக்கு ஒருமுறை மதுவிடமே சென்று வந்தது.

அதை கவனித்த ஜீவாவிற்கு ஒரு புறம் சிரிப்பாகவும் மறுபுறம் பாவமாகவும் இருந்தது, "சித்தார்த் நீ போக்கே வாங்கணும்னு சொன்னாயே போய் வாங்கிட்டு வந்துடு என்றான். தீபக்கும் சித்தார்த்திற்கு உதவும் விதமாக "நீயும் கூட போய் போக்கே வாங்கிட்டுவா மது" என்றான்.

இருவரும் சென்று போக்கேயுடன் திரும்பி வந்தனர். அவர்கள் வந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் விமானம் தரையிறங்க பயணிகள் வெளிவர ஆரம்பித்தனர்.

மதுவின் பக்கத்தில் சித்தார்த் வந்து நின்றான். ரமேஷும், அவன் அம்மா அபிராமியும் இவர்களை பார்த்து கையசைத்தபடி வந்தனர். அவர்களை கண்டதும் மதுவின் கண்கள் மலர்ந்து விரிந்தது. அபிராமி அருகில் வந்ததும் மது ஓடிசென்று அவரை அணைத்துக்கொண்டாள்.

அபிராமி, "எப்படிடா மது இருக்கே. எப்போதும் உன்னை பற்றி தான் பேசிகிட்டு இருப்போம் என சொல்லிவிட்டு மதுவின் நெற்றியில் முத்தமிட்டார். மதுவும் அபிராமியும் பேசிக்கொண்டிருக்க.

ரமேஷ், "டேய், டேய் எதுவா இருந்தாலும் வீட்டுக்கு போய் பேசிக்கலாம். பப்ளிக் ப்ளேஸ்ல என் மனத்தை வாங்காதீங்கடா" என கெஞ்ச.

சித்தார்த், "இத்தனை நாளா ஒரு மெயில் கூட பண்ணாமல் எங்கேடா போய் ஒளிந்து கொண்டாய். அமெரிக்காகாரன் பின்லேடனை தேடறா மாதிரி உன்னை நாங்க தேடிகிட்டு இருந்தோம்" என சொல்லி ரமேஷின் முதுகில் தட்டினான்.

ஜீவா, "விட்றா சித்தார்த் வீட்டுக்கு போனதும் அவனை கவனிப்போம்" என சொல்லிவிட்டு அபிராமியிடம் வந்தனர். அபிராமி தீபக்குடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

மது ரமேஷுடன் சென்று பேச ஆரம்பித்தான். அபிராமி சித்தார்த், ஜீவாவின் நலத்தை விசாரித்துவிட்டு சித்தார்த்திடம் திரும்பி "சித்தார்த், சுரேஷ் எல்லாத்தையும் போன்ல சொன்னான். மது ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. தீபாவும், மதுவும் எனக்கு வேற வேற இல்லை. நீ அவளை நல்லபடியா பார்த்துக்குவன்னு எனக்கு தெரியும். ஆனாலும் கடைசி வரைக்கும் நீ அவளை புரிந்து நடந்துக்கோ சித்தார்த்" என கண்கள் கலங்க சொன்னார்

அபிராமியின் கைகளை பிடித்துக்கொண்ட சித்தார்த் பொறுமையுடன், "அம்மா நான் மதுவை பூ மாதிரி பார்த்துக்கொள்கிறேன் போதுமா நீங்க கண்கலங்காதீங்க, மது பார்த்திட போறா" என்றான்.

சுரேஷ், "பார்த்தீங்களாம்மா இப்போதே அங்கே மதுரை ஆட்சி தான்னு அண்ணன் நிரூபிச்சிட்டார்" என சிரித்தான்.

சித்தார்த், "நாங்க மதுரையும் இல்லை, சிதம்பரமும் இல்லை, திருச்செங்கோடு போதுமா" என்றான்.

மதுவும், ரமேஷும் பேசிக்கொண்டே வந்தனர். மதுவும், தீபக்கும் அனைவரிடமும் விடைபெற, மற்றவர் ஜீவா வீட்டிற்கு கிளம்பினர்.

சனிக்கிழமை ப்ராஜெக்ட் வேலைக்காக ஆறுபேர் மட்டும் ஆபிஸ் வந்திருந்தனர். டீப்ரேகின் போது மதுவும் கீதாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மது சொன்னதை கேட்டு சிரித்துக்கொண்டே திரும்பிய கீதாவின் சிரிப்பு ஆபிஸ்குள் நுழைந்தவனை கண்டதும் அப்படியே நின்றது. அவன் உதடுகள் சுரேஷ் என முனங்கின

நிமிர்ந்து பார்த்த மதுவிற்கு சுரேஷ், "ஹாய் மது" என்றான். பதிலுக்கு "மதுவும் ஹாய் சுரேஷ்" என்றான்.

சுரேஷ், "அடடே கீதா நீயும் இங்கே தான் வேலை செய்றியா? என்ன மது என்னிடம் சொல்லவே இல்லை?" என்றான்.

கீதா குனிந்த தலையை நிமிரவே இல்லை. மது சுரேஷை பார்த்து முறைத்தபடி சத்தம் வராமல் 'போடா', என்றான். சுரேஷ் சிரித்துக்கொண்டே சித்தார்த்தின் அறைக்குள் சென்றான்.

மதுவிற்கு கீதாவை பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது. தன் கண்ணீரை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவனை பார்த்த படியே மது அந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து சித்தார்த்தின் அறைக்குள் சென்றான். சிவா அனைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு புரியாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் சுரேஷ் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான். வெளியே வந்தவன் வராண்டாவில் நின்று கொண்டிருந்த கீதாவிடம் சென்று ஏதோ சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு செல்வதையும் கீதாவின் வெறித்த பார்வை சுரேஷை தொடர்வதையும் பார்த்துக்கொண்டே வந்த மது கீதாவின் தோளை தொட்டான்.

கீதா ஆத்திரத்துடன் மதுவின் கையை தட்டிவிட்டான். மது, "ஏய் நான் என்னடி செய்தேன்? எதுக்கு உன் ஆத்திரத்தை என்னிடம் காட்டுகிறாய்?" என்றான்.

கீதா, "என்னடி, உன் பிரெண்ட் ஊர்ல இருந்து வந்ததை என்னிடம் சொல்லவில்லை. அவன் வந்திருப்பது உனக்கு தெரியும் தானே? என்னைவிட அவன் உனக்கு பெரிசா போய்ட்டான் இல்ல?" என அழுதான்.

மது, " ஏய் கீதா, பைத்தியம் எதுக்கு நீ இப்படி அழற? அவன் அப்படி என்ன சொன்னான்?"

கீதா, " ஹம்ம்... சொன்னான் திமிர் பிடிச்சவன். அவன் வந்து எத்தனை நாள் ஆகுது?"

மது, "பத்து நாள் ஆகுது."

கீதா, " பத்துநாளா....!!! பத்து நாளா நீ என்னை பார்த்துகிட்டு தானே இருக்கே. ஏன் என்னிடம் இவன் வந்திருப்பதை சொல்லவில்லை. அது மட்டும் இல்லை எதுக்கு அவன் சித்தார்த் ரூமுக்கு போய் பேசணும்?"

மது, " இன்னுமா உனக்கு சித்தார்த்தை ஞாபகம் வரலை. சுரேஷை பார்த்த பத்தட்டத்தில் இருக்கியா?" என்றான்

கீதா, " அவன் பிரெண்ட் தானே நீ. அதான் அந்த நக்கல், கொழுப்பு எல்லாம் அப்படியே இருக்கு?நான் ஒண்ணு கேட்ட நீ ஒண்ணு சொல்லு" என்றான் எரிச்சலுடன்.

மது, " சரிடி சொல்றேன். நம்ம தீபா கல்யாணத்துக்கு ரமேஷ் அண்ணாவோட பிரெண்ட் ஒருத்தர் வந்தார் நினைவிருக்கா?" என சொல்லி கீதாவை பார்த்தான். கீதாவும் ஆமாம் நான் கூட உன்னை கேட்டேனே, அப்போ... இந்த சித்தார்த் ரமேஷ் அண்ணாவோட பிரெண்டா?" என்றான் கண்களை விரித்து.

மது, " ஆமாம் அவர் தான் இவர். இப்போ புரிந்ததா. சரி இப்போ சொல்லு சுரேஷ் உன்னிடம் என்ன சொன்னான்?

கீதா, "என்ன சொன்னானா? உனக்கு எப்போ கீதா கல்யாணம், உனக்கு கல்யாணம் நிச்சயம் ஆனால் எனக்கு சொல்லு நான் கண்டிப்பா உன் கல்யாணத்துக்கு வருவேன், சரியா பை ன்னு சொல்லிட்டு போறான்" என ஆவேசமாக ஆரம்பித்து அவன் சொன்னது போலவே சொன்னவன் சொல்லி முடித்ததும் குலுங்கி குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தான்.

மது மனதிற்குள்ளேயே சுரேஷை திட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவன் என் கையில் மாட்டட்டும் இருக்கு அவனுக்கு என கறுவிக்கொண்டான். அன்று முழுதும் சுரேஷுக்கு போன் செய்து பார்த்தும் அவனை பிடிக்க முடியவில்லை. என் நம்பரை பார்த்ததும் போனை ஆப் பண்றியா . வரேண்டா நாளைக்கு காலைல, உன் வீட்டுக்கு வந்து உன்னை பிடிக்கிறேன் என எண்ணிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டான்.

மறுநாள் ஞாயி்கிழமை மது வீட்டில் சொல்லிக்கொண்டு சுரேஷ் வீட்டிற்கு புறப்பட்டு சென்றான்.ஆட்டோ சத்தம் கேட்டு வெளியில் வந்த அபிராமி, "வாவா மது நீ இன்னைக்கு வருவேன்னு சுரேஷ் சொல்லிட்டே இருந்தான். அதே மாதிரி வந்துவிட்டாயே" என்றார்.

செய்யறதெல்லாம் செய்துட்டு நான் வருவேன்னு ஜோசியம் வேறு சொல்றானா என நினைத்துக்கொண்டே , "எங்கே ஆன்ட்டி சுரேஷ்?"

அபிராமி, " பிரெண்ட் யாரையோ பார்த்துட்டு வரேன்னு சொல்லி கிளம்பிபோனான்.நீ வாடா காஃபி சாப்பிடறியா?"

மது, "ஆன்ட்டி நான் காலைல சாப்பிடாம வந்திருக்கேன் எனக்கு வெறும் காபியை கொடுத்து அனுப்பிடுவீங்களா?" என்றால் முகத்தை உம்மென்று வைத்துக்கொண்டு

அபிராமி, "உனக்கு இல்லாத டிஃப்னா உனக்கு என்ன வேணும்னு சொல்லு நான் செய்து தரேன். இன்னைக்கு நைட் இருந்து நீ சாப்பிட்டுதான் போகணும். நான் ரமேஷை கூட்டிட்டு போய் விடசொல்கிறேன்" என சொல்லிவிட்டு கிச்சனுக்கு சென்றார்.

அபிராமியின் பின்னாலேயே கிச்சனுக்குள் நுழைந்த மது "நானும் உங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ணேன் ஆன்ட்டி" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு ஏப்ரனை எடுத்து கட்டிக்கொண்டுவர அதற்குள் அபிராமி கூட கூட காஃபி போட்டு மதுவிடம் கொடுத்து "குடிச்சிட்டு வா தெம்பா சமைக்கலாம்" என்றார்.

மது கிச்சன் மேடையில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு காஃபியை உறிஞ்சியபடி கதை பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“சூப்பர் காஃபி ஆண்டி.” என சொல்லிவிட்டு வேலையில் இறங்கினான். ரமேஷ் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தான்.

ரமேஷ், “அட்டே மதுவா எப்போம்மா வந்தே” என்றான்.

மது, “வந்து பத்து நிமிஷம் ஆகுது அண்ணா” என சொல்லிக்கொண்டே குழாயில் தண்ணீர் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்

ரமேஷ் டைனிங்கில் நின்றுகொண்டிருந்த அபிராமியிடம், “அம்மா காலைல சித்தார்த்துக்கு நம்ம கூடத்தான் டிஃப்ன். இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் வந்துவிடுவான். ஜீவா லஞ்சுக்கு வரேன்னு சொல்லி இருக்கான்” என்றான்.

ஒரு பக்கம் குக்கர் சத்தம் மறுபுறம் தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டிருந்த மதுவின் காதில் இது ஏதும் விழவில்லை. தண்ணீர் பாத்திரத்தை மேடையில் வைத்துவிட்டு மிளகாய்த்தூள் டப்பாவை எடுத்தான். சரியாக அதே நேரம் சுரேஷின் பைக் சத்தம் கேட்டது.

மது துரை வந்தாச்சு போல இருக்கே. வரட்டும் இன்னைக்கு இவனை என்று நினைத்துக்கொண்டே சுற்றி பார்வையை ஓடவிட்டான். அவளுக்கு எதிரில் பாத்திரத்தில் இருந்த தண்ணீர் தான் கண்ணில் பட்டது. அதை எடுத்துக்கொண்டு கதவருகில் வந்தவள் இன்னைக்கு உனக்கு அபிஷேகம் தான் என எண்ணிக்கொண்டே கதவை திறந்தது யார் நிற்கிறார்கள் என்று கூட பார்க்காமல் பாத்திரத்தில் இருந்த மொத்த தண்ணீரையும் நின்றிருந்தவன் மேல் ஊற்றினான்.

எதிர்பாராத இந்த தாக்குதலில் தடுமாறி முகத்தை துடைத்தபடி நின்றவனை பார்த்த மது பயத்தில் “ஐய்யய்யோ” என்று சொன்னபடியே கையில் இருந்த பாத்திரத்தை கீழே போட்டுவிட்டு உள்ளே ஓடினான்.

சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த ரமேஷ் அங்கே முழுக்க நனைந்து சித்தார்த் நின்றுகொண்டிருந்த கோலத்தை பார்த்து சிரித்தான். அபிராமி, “என்ன மது என்ன சத்தம் எதுக்கு இப்படி பயந்து ஓடிவருகிறாய்” என விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

சித்தார்த் வீட்டின் உள்ளே வந்தபடி “என்னடா வீட்டுக்கு வந்தவனை மூஞ்சியிலேயே தண்ணி ஊத்திதான் உங்க லண்டன்ல வரவேற்பீங்களா?” என்றான்.

ரமேஷ் சிரித்தபடி ஒரு டவலை கொண்டுவந்து கொடுத்தான். சித்தார்த்தின் குரலை கேட்டு ஹாலுக்கு வந்த அபிராமி, “வா சித்தார்த், என்ன இப்படி நனைந்து போய் வந்திருக்க” என்றார்.

“எனக்கு மட்டும் உங்க வீட்டு வாசலில் மழை பெய்தது. அதான் நனைந்து போய்ட்டேன்.” என்றான்.

மது பயத்துடன் கிச்சனிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். ரமேஷ், “மது பயப்படாமல் வா நம்ம சித்தார்த் தானே ஒன்னும் சொல்லமாட்டான்.” என்றான்.

சித்தார்த், “ஆமாண்டா, நான் ஒன்னும் சொல்லமாட்டேன். ஏன்னா... சித்தார்த் ஒரு கேனையன்னு என் நெத்தியிலே எழுதி ஒட்டி இருக்கே அப்புறம் எதுக்கு பயப்படனும்” என்றான்.

ரமேஷின் குரலுக்கு வெளியேவந்த மது சித்தார்த்தின் பதிலை கேட்டு சிரித்தான்.

மது சிரித்தபடியே வருவதை கண்ட சித்தார்த், “வாங்க மேடம் எத்தனை நாளா இது மாதிரி என் மேலே தண்ணியை கோடி வரவேற்பு கொடுக்கன்னும்னு நினைச்சீங்க?”

அபிராமியின் பின்னால் வந்து நின்றுகொண்ட மது, “இல்லை... நீங்க வருவீங்கன்னு தெரியாது. நான் பைக் சத்தம் கேட்டதும் சுரேஷ் தான் வந்திருப்பதாக நினைத்து உங்க மேல.....” என முடிக்காமல் எச்சிலை விழுங்கினான்.

சித்தார்த், “நல்லவேளை... அரிசி கழுவின் தண்ணி, காய்கறி கழுவின் தண்ணீர்ன்னு ஊத்தாமல் நல்ல தண்ணி ஊற்றினாயே அதுவரைக்கும் சந்தோஷம். என்ன தெரிந்திருந்தா வீட்ல இருந்து கிளம்பும் போது குளிக்காமலே கிளம்பி வந்திருப்பேன். நீயே என்னை குளிப்பாட்டி விட்டிருப்பே” என்றான்.

மது, “ஆஹ்...” என்றான் அதிர்ச்சியுடன். ரமேஷும் அபிராமியும் மெதுவாக சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து சென்றனர்.

சித்தார்த், “அடடா... உடனே எங்கேயாவது போய்டாதே. நீ என் மேல் தண்ணி ஊத்தியதை தான் சொன்னேன். ஆனாலும் உனக்கு கற்பனை ரொம்பவே அதிகம்” என கடைசி வார்த்தையை முனங்கினான்

மது சற்று தைரியமாக, “நான் முதலில் அதில் கொஞ்சம் மிளகாய் தூளை போட்டு தான் கொண்டுவரலாமனு நினைத்தேன். அப்புறம் தான் போனா போகுது சுரேஷ் பாவம்னு விட்டுட்டேன்” என்றான்.

சித்தார்த், “மிளகாய் தூளா...!! கடவுளே...!! எங்க அம்மா பண்ணிய புண்ணியம் நான் தப்பித்தேன். வெறும் தண்ணியோடு போச்சு. இன்னைக்கு சுரேஷுக்கு நல்ல நேரம் போல உன்னிடமிருந்து தப்பித்துவிட்டான். ஆனால் நான் உன்கிட்ட வசமா மாட்டிகிட்டேன் இல்ல மது” என உன்னிடம் மாட்டிகிட்டேன்னில் சற்று அழுத்தம் கொடுத்து சொன்னான்.

ஆனால் மது இது எதையும் கேட்கும் கவனத்தில் இல்லை. கவனமெல்லாம் வாசலில் வந்து நின்ற பைக் சத்தத்தின் மீதே இருந்தது. சுரேஷ் வந்துட்டான் போல அவனை இப்போது என்ன செய்வது என யோசனையுடன் கீழே கிடந்த பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு கதவருகிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். நான் இங்கே ஒன்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க, என்ன இவ யோசனை எங்கேயோ இருக்கே என மதுவை பார்த்தான்

மலரே ஒரு வார்த்தை பேச
இப்படிக்கு பூங்காற்று
காற்று என்பது காது கடித்தும்
இன்னும் என்ன மௌனமோ
மோதி வந்து முத்தமிட்டால்
மௌனம் தீருமோ
அச்சம்தான் உன் ஆடையோ
வெட்கம் தான் முந்தானையோ
மௌனம் தான் உன் வேலியோ
செம்பூவே வா வா வா வா வா
விழியே ஒரு வார்த்தையானால்
மொழி என்பது வேண்டாமே.....

வார்த்தையாடி பார்த்த போது
காதல் வரவில்லை
காதல் வந்து சேர்ந்தபோது
வார்த்தை வரவில்லை
நான்கு கண்கள் சேர்ந்தபோது
தாய்மொழிக்கு இடமில்லை
மௌனம் பாடும் பாடல் போலே
மனதுக்கு சுகமில்லை

*****

அத்தியாயம் —24

மது யோசனையோடு நின்றிருக்க சித்தார்த் மதுவை பார்த்துக்கொண்டிருக்க ரமேஷ் ஒரு டீ-ஷர்ட்டோடு வந்தான். வந்தவன் ஆளுக்கு ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்ததை பார்த்து தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டான்.

ரமேஷ், “எண்டா நீ ஏதாவது மதுகிட்ட பேசுவேன்னு தானே நானும் அம்மாவும் உள்ளே போனோம். நீ அவனை பார்த்துகிட்டு இருக்க. அவ சுவத்தை பார்த்து நின்னுக்கிட்டு இருக்கா. உன் மனசுல என்ன நினைச்சிகிட்டு இருக்கே. நீயா சீக்கிரம் உன் காதலை சொல்லிடு இல்லை.....” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க அதே நேரம் காலிங் பெல் அடிக்க “பார்த்தது போதும் இந்தா இதை போட்டுக்க” என்று டீ-ஷர்ட்டை சித்தார்த் கையில் கொடுத்தான்.

ரமேஷ் சென்று கதவை திறக்க, அங்கே சுரேஷ் தலையில் ஹெல்மெட்டுடன் நின்றிருந்தான், “என்னடா இது” என்ற ரமேஷை “உஷ்...” என வாயில் விரல் வைத்து சொல்லிவிட்டு மெதுவாக “அல்லிராணி வந்துட்டாளா?” என்றான்.

சித்தார்த்தை பார்த்து, “ஹாய் அண்ணா” என்றவன் மீண்டும் மதுவிடம் திரும்பினான். மது அங்கேயே நின்றிருக்க “என்னடா இது ரியாக்ஷன் பயங்கரமா இருக்கும்னு நினைத்து வந்தால் இங்கே ஆக்ஷனே இல்லாமல் இருக்காளே?” என்றான்.

ரமேஷ், “ஆக்ஷன் எல்லாம் வேற இடத்திற்கு இடம் மாறி போயிடுச்சிடா அதான் ரியாக்ஷன் வேற மாதிரி இருக்கு” என சிரித்தான்.

சுரேஷ் சித்தார்த்தை பார்த்தவுடன் என்ன நடந்திருக்கு என யூகித்து அடக்க முடியாமல் சிரித்தான். ரமேஷும் உடன் சேர்ந்து சிரிக்க மது கோபத்துடன், “யூ டு ரமேஷண்ணா, அந்த பக்கி தான் கிண்டல் பண்ணான்னா நீங்களுமா?” என சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்கு சென்றுவிட்டான்.

அதுவரைக்கும் சுரேஷ் ஹெல்மெட்டை கழற்றாமல் இருந்தான்.

சித்தார்த், “எண்டா, இன்னும் ஹெல்மெட்டை கழட்டாமல் முகமூடி கொள்ளைக்காரன் மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கே” என்றான்.

சுரேஷ், “மெதுவாக ஹெல்மெட்டை கழற்றிவிட்டு. உங்களுக்கு தெரியாது இந்த மது என் மேல கோபமா இருப்பான்னு தெரிந்துதான் நான் முன்னெச்சரிக்கையோடு வந்தேன். வாசல்ல தண்ணியை பார்த்ததும் சந்தேகப்பட்டிருக்கணும்” என்றான்

மது யோசனையோடு நின்றிருக்க சித்தார்த் மதுவை பார்த்துக்கொண்டிருக்க ரமேஷ் ஒரு டீ-ஷர்ட்டோடு வந்தான். வந்தவன் ஆளுக்கு ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்ததை பார்த்து தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டான்.

ரமேஷ், “எண்டா நீ ஏதாவது மதுகிட்ட பேசுவேன்னு தானே நானும் அம்மாவும் உள்ளே போனோம். நீ அவனை பார்த்துகிட்டு இருக்க. அவ சுவத்தை பார்த்து நின்னுக்கிட்டு இருக்கா. உன் மனசுல என்ன நினைச்சிகிட்டு இருக்கே. நீயா சீக்கிரம் உன் காதலை சொல்லிடு இல்லை.....” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க அதே நேரம் காலிங் பெல் அடிக்க “பார்த்தது போதும் இந்தா இதை போட்டுக்க” என்று டீ-ஷர்ட்டை சித்தார்த் கையில் கொடுத்தான்.

ரமேஷ் சென்று கதவை திறக்க, அங்கே சுரேஷ் தலையில் ஹெல்மெட்டுடன் நின்றிருந்தான், “என்னடா இது” என்ற ரமேஷை “உஷ்...” என வாயில் விரல் வைத்து சொல்லிவிட்டு மெதுவாக “அல்லிராணி வந்துட்டாளா?” என்றான்.

ரமேஷ் சற்று விலகி மது நின்றிருந்ததை சுட்டிக்காட்டினான். மது பாத்திரத்துடன் நின்றிருந்ததை பார்த்த சுரேஷ் கடகடவென வீட்டின் உள்ளே ரமேஷை தள்ளிக்கொண்டு ஓடினான். ஆனாலும் மது சுரேஷை பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான்

சித்தார்த்தை பார்த்து, “ஹாய் அண்ணா” என்றவன் மீண்டும் மதுவிடம் திரும்பினான். மது அங்கேயே நின்றிருக்க “என்னடா இது ரியாக்ஷன் பயங்கரமா இருக்கும்னு நினைத்து வந்தால் இங்கே ஆக்ஷனே இல்லாமல் இருக்காளே?” என்றான்.

ரமேஷ், “ஆக்ஷன் எல்லாம் வேற இடத்திற்கு இடம் மாறி போயிடுச்சிடா அதான் ரியாக்ஷன் வேற மாதிரி இருக்கு” என சிரித்தான்.

சுரேஷ் சித்தார்த்தை பார்த்தவுடன் என்ன நடந்திருக்கு என யூகித்து அடக்க முடியாமல் சிரித்தான். ரமேஷும் உடன் சேர்ந்து சிரிக்க மது கோபத்துடன், “யூ டு ரமேஷண்ணா, அந்த பக்கி தான் கிண்டல் பண்ணான்னா நீங்களுமா?” என சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்கு சென்றுவிட்டான்.

அதுவரைக்கும் சுரேஷ் ஹெல்மெட்டை கழற்றாமல் இருந்தான்.

சித்தார்த், “ஏண்டா, இன்னும் ஹெல்மெட்டை கழட்டாமல் முகமூடி கொள்ளைக்காரன் மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கே” என்றான்

சுரேஷ், “மெதுவாக ஹெல்மெட்டை கழற்றிவிட்டு. உங்களுக்கு தெரியாது இந்த மது என் மேல கோபமா இருப்பான்னு தெரிந்துதான் நான் முன்னெச்சரிக்கையோடு வந்தேன். வாசல்ல தண்ணியை பார்த்ததும் சந்தேகப்பட்டிருக்கணும்” என்றான்.

ரமேஷ், “என்னடா உங்க ரெண்டு பேருக்கும் சண்டை?” என்றான்.

சுரேஷ், “சண்டையெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. நேத்து ஆபிஸுக்கு போய் இருந்தேனா, அங்கே கீதாவை பார்த்தேன் என்னை பார்த்ததும் தலையை குனிந்து உட்கார்ந்துட்டா. சரி அவளை கொஞ்சம் சீண்டி பார்க்கலாமேன்னு தோணித்து அதான் என்று தான் கீதாவிடம் சொன்னதை சொன்னான்.

ரமேஷ், “அடப்பாவி ஏண்டா அந்த பொண்ணை இப்படி போட்டு வாட்டுறா?” என்று கேட்க,

சிரித்த சுரேஷ் “எனக்கு தெரியும் இன்னைக்கு மேடம் பயங்கர கடுப்புல என்னை தேடி வருவான்னு. அதான் காலையேயே வீட்டை விட்டு எஸ்கேப் ஆயிட்டேன். எப்போ பாரு தண்ணியை தூக்கி மூஞ்சிலையே ஊத்துவா.... எத்தனை முறை நான், தீபக் ரெண்டு பேரும் அனுபவித்து இருக்கோம். இல்லையா மண்டையையே நறுக்குன்னு கொட்டுவா. அதான் பாதுகாப்புக்காக ஹெல்மெட்டோடு வந்தேன். ஆனால் இங்கே வந்து பார்த்தால் கதையே மாறி போச்சே.... என்று சிரித்தான்

சித்தார்த், “ஏண்டா செய்யறது எல்லாம் நீ மாட்டிக்கறது நானா? இதுல அண்ணன் தம்பி ரெண்டு பேருக்கும் சிரிப்பு தாங்க முடியாத அளவுக்கு வருது” என கடுப்பானான்.

சுரேஷ், “என்னால் தானே உங்களுக்கு ஒரு எக்ஸ்பீரியன்ஸ் கிடைத்து இருக்கு. கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் உங்களுக்கு யூஸ் ஆகும்” என்றான்.

சித்தார்த், “நீ இன்னும் அடங்கலடா. உன் விஷயமா பேச நான் நான் வந்தேன் இனி அதை பற்றி யோசிக்கணும் போல இருக்கு” என்றான் விளையாட்டாக.

சுரேஷ், “நீங்க யோசித்தால் நான் என்ன தெரியுமா செய்வேன்? நேரா மதுகிட்ட போய் கீதாகிட்ட இந்த மாதிரி பேசுசொல்லி சொன்னதே சித்தார்த் அண்ணன்தான்னு சொல்லிடுவேன்”

சித்தார்த், “நீ என்னை மிரட்டுறியா? சரிடா நீ போய் சொல்லு, ஆனால் மது நம்பவே மாட்டா”

சுரேஷ், “பார்ப்போமா? அப்போ சரி நீங்க ரெண்டு பேரும் டைனிங்ல வந்து உட்காருங்க நான் போய் அவகிட்ட பேசிட்டு வெற்றியோடு வருகிறேன்.”

சுரேஷ் மெல்ல கிச்சனுக்குள்ளே எட்டிப்பார்த்தான். மது பூரிக்கு மாவு பிசைந்துகொண்டிருந்தான்.

சுரேஷ், “கிழக்கே பார்த்தேன் விடியலை இருந்தாய் அன்புத்தோழி, என் ஜன்னலின் ஓரம் தென்றலாய் வந்தாய் அன்புத்தோழி” என ஆஷனுடன் பாட, மது ஏதும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு மாவை பிசைந்துகொண்டிருந்தான்.

சுரேஷ், “என்ன மது என்ன செய்கிறாய்?”

மது பதில் ஏதும் சொல்லாமல் சுரேஷை முறைத்துக்கொண்டே மாவை இருந்த ஆத்திரத்திற்கு குத்திக்கொண்டிருந்தான். இங்கே வரும் வரை கீதாவை பேசியதுதான் கோவப்பட வைத்தது. இங்கு வந்து சித்தார்த்துக்கு அபிஷேகம் செய்ததும் அதற்கும் அவன் நான் காரணம் என்று இன்னும் நன்கு கோபம் கொழுந்துவிட்டு எரிய ஆரம்பித்தது.

சுரேஷ், " இன்னைக்கு பூரி பயங்கர சாஃப்ட்டா வரும்போல இருக்கே. என் மேல் விழவேண்டிய குத்து எல்லாம் மாவு மேலே விழுதே. மது... மது.... மது செல்லம்... என்னடா கோபமா?" என்றான் கொஞ்சலாக.

மது கோபத்துடன், டேய் மரியாதையா இங்கே இருந்து எழுந்து போயிடு இல்லை இந்த பூரி கட்டையாலேயே உன் தலையில் நாலு போடு போடுவேன்" என்றான். வெளியே உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த சித்தார்த்துக்கு சிரிப்பாக வந்தது.

சுரேஷ், " ஒகே மது, ஜோக்ஸ் அபார்ட், கொஞ்சம் சமாதானமா பேசலாமா?" என தன்னுடைய கைக்குட்டையை எடுத்து மதுவுக்கு நேராக ஆட்டினான்.

மதுவுக்கு புன்னகை வந்தது. "அப்பா...!! மது சிரிச்சாச்சு. இப்போ சொல்லு மது எதுக்கு என் மேல் உனக்கு கோபம்?"

அபிராமி அங்கே இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டு, " நீ எதுக்கு நேத்து கீதா கிட்ட அப்படி பேசின. பாவம் அவ எப்படி அழுதா தெரியுமா?" என்றான் பரிதாபமாக.

சுரேஷ், " என்ன நான் தப்பா சொன்னேன். உனக்கு கல்யாணம் நிச்சயம் ஆனால் சொல்லு நான் கண்டிப்பா உன் கல்யாணத்துக்கு வருவேன்னு தானே சொன்னேன். நான் இல்லாமல் அவளுக்கு எப்படி கல்யாணம் நடக்கும். நான் தானே தாலிகட்டினும்" என்றான் இல்லாத காலரை தூக்கி விட்டபடி.

மது, " ஓ... நீ இந்த அர்த்தத்தில் சொன்னாயா? இருந்தாலும் நீ சொன்னது தப்புதான்" என்றான்.

சுரேஷ், "நான் கூட சும்மா வந்துடலாம்னு தான் மது நினைத்தேன். சித்தார்த் அண்ணா தான் இந்த மாதிரி பேசு கீதா என்ன செய்றான்னு பார்க்கலாம்னு சொன்னாரு?" என அவன் சொல்லிவாயை மூடவில்லை, அதற்குள்

மது, " டேய் வீணா இந்த விஷயத்தில் அவரை ஏண்டா இழுக்குற. நீ செய்த தப்பை ஒத்துக்கோ. நீ நான் குசம்பு பிடித்தவன்.சும்மா நீ செய்ததுக்கு அவர் மேல பழியை போடாதே. இப்போ நீ இடத்தை காலிபண்ணு எனக்கு வரும் ஆத்திரத்துக்கு ஏதாவது நான் செய்யறதுக்குள்ளே இங்கே இருந்து ஓடிப்போயிடு" என்றான்.

வெளியே அமர்ந்திருந்த ரமேஷ் சித்தார்த்தை தோளில் தட்டி "என்னடா உனக்கு ரெக்கமண்டேஷன் ரொம்ப பலமா இருக்கு" என சிரித்தான். பரவாயில்லை மது நம்மளை விட்டுக்கொடுக்காமல் பேசுகிறான் என எண்ணிக்கொண்டான்

சுரேஷ் நேராக சித்தார்த்திடம் சென்று, "கையை கொடுங்க அண்ணா. நீங்க இவ்வளவு நல்லவரா இருக்க கூடாது. அநியாயத்துக்கு மதுவோட மனசுல ஒரு உயர்ந்த இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கீங்க. உங்களை பத்தி பேச வாயை திறக்கவே விடமட்டேன்றா. ரு.... ஃபட். வரப்போகும் ஒரு சொந்தத்திற்காக நெடுங்கால நண்பனையே நம்பாமல் பேசிவிட்டானே.... என்ன செய்யறது.... கிளிக்க ரெக்க முளைச்சிடுத்து அதான் பறந்து.... போய்டுத்து" என சிவாஜியை போல பேசி நடிக்க ரமேஷும், சித்தார்த்தும் அடக்கமுடியாமல் சிரித்தனர்.

சிவாஜி போல சத்தம் போட்டு பேசியதை கேட்ட மது கிச்சனில் இருந்தே பூரி கட்டையை தூக்கி காட்ட. நின்று கொண்டிருந்த சுரேஷ் வேகமாக சென்று சித்தார்த் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டு, " தெய்வமே..., இப்போ நீங்க நான் அவ அடிக்க வந்தா காப்பாத்தனும். கிச்சனில் இருந்தே பூரிகட்டையை தூக்கி காட்டறா. விட்டா அங்கே இருந்தே குறி பார்த்து அடிப்பா" என சொல்லியபடியே கிச்சனை எட்டி பார்த்தான். மது அங்கே இல்லாததை கண்டு பெருமூச்சுவிட்டான்.

ரமேஷ், " இவ்வளவு பயம் இருப்பவன் வாயை மூடிகிட்டு இரேண்டா. எப்போ பாரு அவளிடம் வம்பு செய்தா. அதான் பூரிகட்டையை தூக்கி காட்டறா" என்றான்.

சுரேஷ், " சித்தார்த் அண்ணா உங்களுக்கு ஒரு சீக்ரெட் சொல்றேன் நல்லா கேட்டுக்கோங்க. மதுக்கு அவ்வளவு சீக்கிரம் கோபம் வராது. ஆனால் கோபம் வந்தா அவ்வளவு தான். நாம அவளுக்கு உண்மையா இருக்கும் வரைக்கும் அவளும் நமக்கு உண்மையாக இருப்பா. என்ன நானும் தீபக்கும் எப்போதும் அவளை சீண்டுகிட்டே இருப்போம். அவளும் சரிக்கு சரி எங்களை ஏதாவது செய்வா.

ரொம்பவே நல்ல பொண்ணு அண்ணா. அவளை கடைசிவரை சந்தோஷமா வச்சுக்கோங்க அண்ணா.” என்றான்.

சித்தார்த், “ என்னடா இப்படி ஒரேடியா பீலிங்க்ஸ். கவலைபடாதே உன் பிரெண்டை நான் நல்லபடியா பார்த்துக்குவேன் போதுமா?” என்றான்.

ரமேஷ், “ இந்த மேட்டரை நீ சித்தார்த்துக்கு சொல்வதற்கு பதிலா நம்ம மதுக்கு சொல்லு. மது எங்க சித்தார்த்தை கண்கலங்காமல் காப்பாத்துக்கம்மா. அவன் கொஞ்சம் முன்கோபம் வரும். ஆனால் ரொம்ப நல்லவன்னு சொல்லனும்டா. ரெண்டு பேருமே விடாகண்டன். கொடா கண்டன் தான். பார்ப்போம் யாரு யாரிடம் மாட்டிகிட்டு முழிக்க போறாங்கன்னு.”

அடுத்த அரை மணி நேரமும் சுரேஷும் ரமேஷும் சேர்ந்து சித்தார்த்தை கிண்டல் செய்து பதிலுக்கு சித்தார்த் அவர்களை வார என நேரம் ஓடியது. அபிராமி அனைவரையும் சாப்பிட அழைக்க அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக்கொண்டனர். பேச்சும் சிரிப்புமாக உண்டு எழுந்தனர்

அனைவரும் சோஃபாவில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க ஜீவாவும் வந்து சேர்ந்தான். மதுவும் அங்கே இருந்ததை பார்த்து அதிசயித்தான். மது ஜீவாவை விசாரித்துவிட்டு அனைவருக்கும் காஃபி கொண்டு வந்து கொடுத்தான். மதுவும் அபிராமியும் மதிய சமையலை கவனிக்க போய்விட ஆண்கள் நால்வரும் “நாங்களும் ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணோம்” என கிச்சனுக்கு வர அபிராமி வேண்டாம் என தடுத்தும் கேளாமல் ஆளுக்கு ஒரு வேலையே எடுத்துக்கொண்டனர்.

வெங்காயம் அரிய மது கட்டரை எடுக்க சித்தார்த் மதுவிடம் இருந்து வெங்காயத்தையும் கட்டரையும் வாங்கி அரியத்தொடங்கினான்.

மது, “ இல்லை நானே கட் பண்ணிக்கிறேன். உங்களுக்கு கண் எரியும், இதெல்லாம் உங்களுக்கு பழக்கம் இல்லாத வேலை” என்றான்.

சித்தார்த், “ ஏன் உனக்கு கண் எரியாதா, உனக்கும் தானே எரியும். நான் யு எஸ் ல இருக்கும் போது நான் செலிப்குக்கிங் தான்”

ரமேஷ், “ டேய் சுரேஷ் அங்கே பாரு ஒரு காக்கா உள்ளே வந்துவிட்டது. கொஞ்சம் விரட்டுடா”

ஜீவா, “ இதெல்லாம் ரொம்பவே அதிகம்டா” என்றான் ரமேஷுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில்.

மூவரும் டைனிங்கில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டே காய்கறி நறுக்கி கொண்டிருக்க. மது அடுப்பில் குக்கரை வைத்து என்னை ஊற்ற சித்தார்த் அதில் நறுக்கிய வெங்காயத்தை போட்டான். “போதும் சித்தார்த் நீங்க வெளியே போய் ரெஸ்ட் எடுங்க மீதி வேலையை நானும் ஆண்டியும் பார்த்துக்கறோம்” என்றான்.

கிச்சனில் இருந்து வெளியே வந்த சித்தார்த்தை பார்த்து மூவரும் சிரிக்க அங்கே சோஃபாவில் இருந்த தலையணையை எடுத்து மூவரின் முதுகிலும் ஆளுக்கு ஒன்று போட்டான். ஆனாலும் மூவரும் தொடர்ந்து சிரிப்பதை பார்த்தவன் தானும் அதில் கலந்துகொண்டான்.

சமையலை முடித்த மது டேபிளை செட் பண்ண சென்றான். சுரேஷும் உடன் சென்று மதுக்கு உதவினான். எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து வைத்தவுடன் அபிராமி அனைவரையும் அழைத்தார். அனைவரும் வந்து அமர்ந்ததும் மது சூப்பை பெளலில் ஊற்றி கொண்டுவந்து அனைவருக்கும் வைத்தான். கடைசியாக இருந்த பெளலை சுரேஷுக்கு வைத்துவிட்டு சுரேஷ் பக்கத்திலேயே அமர்ந்தான்.

சுரேஷ் சந்தேகத்துடன் மதுவை பார்த்தான். மது ஏதும் சொல்லாமல் தன் சூப்பை குடிக்க ஆரம்பித்தான். சுரேஷின் மறுபக்கம் அமர்ந்திருந்த ஜீவா தன் சூப்பை குடிக்க பெளலை எடுத்தான். சுரேஷ் வேகமாக ஜீவாவிடம் இருந்த பெளலை வாங்கிக்கொண்டு தன்னிடம் இருந்த பெளலை ஜீவாவிடம் வைத்தான். சுரேஷின் செய்கையை பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதுவின் முகத்தில் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது.

தற்செயலாக இதை பார்த்த சித்தார்த் மது எதோ செய்திருக்கிறாள் என எண்ணிக்கொண்டே இருக்க, அதற்குள் சூப்பை குடித்த சுரேஷின் முகம் போன போக்கை கவனித்த மது ஒன்று தெரியாதது போல கிண்ணத்தில் இருந்த சர்க்கரையையும் தண்ணீர் டம்ளரையும் சுரேஷின் பக்கத்தில் வைத்தாள்.

மது, " என்ன சுரேஷ் காரம் அதிகமா கொடு நான் போய் வேறு நல்ல சூப் கொண்டு வரேன்" என்று சொல்லி எழுந்தாள்

சுரேஷும் ஏதும் பேசாமல் மதுவிடம் பௌலை கொடுத்தான். மது எழுந்து செல்ல சுரேஷும் பின்னாலேயே சென்றான். கிச்சனுக்குள் சென்றதும் மது சுரேஷிடம் "சாரி சுரேஷ், நீ அவளை அப்படி பேசினது எனக்கு பிடிக்கல. ஒருவரை பற்றி தெரியாமல் புரியாமல் பேசுவது வேறு விஷயம். ஆனால் கீதாவை பற்றி உனக்கு நல்லாவே தெரியும். அப்படி இருந்தும் நீ பேசினது, அதுக்கு அவ எப்படி அழுதாள் தெரியுமா? அதான் அவ மனசு எப்படி வலித்திருக்கும்னு உனக்கு புரியணும்னு தான் இப்படி செய்தேன்" என்றான்.

மதுவையே பார்த்த சுரேஷ், " அம்மா அட்வைஸ் அம்புஜம் ரொம்ப தேங்க்ஸ் உங்க அட்வைஸ் அப்பறம் சால்ட்டி அண்ட் ஸ்பைசி சூப்புக்கு. எனக்கு புரியணும்னு நினைச்சி நீ என் தலையில் ஓங்கி ஒரு கொட்டு கொட்டி இருக்கலாம். எனக்கும் வலியோடு பொய் இருக்கும், இப்போ நக்கு எரிச்சலில் மரத்து போய் டேஸ்ட்டே தெரியபோறதில்லை" என்றான்.

மது சிரித்துக்கொண்டே வர பின்னால் சுரேஷும் சர்க்கரையை அள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டு வந்து அமர்ந்தான்.அனைவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து எழுந்தனர். நண்பர்கள் அனைவரும் ரமேஷின் அறைக்கு செல்ல மதுவும் அபிராமியும் கிச்சனில் எல்லாவற்றையும் சுத்தம் செய்துவிட்டு வந்து அமர்ந்தனர்

ரமேஷின் அறைக்குள் சென்றதும் சித்தார்த், " சுரேஷ் மது உனக்கு என்ன தண்டனை கொடுத்தா?" என்றான்.

சுரேஷ், "கொஞ்சம் மிஸ் ஆயிடுச்சி. இல்லைன்னா இந்நேரம் ஜீவா அண்ணா வாய் வெந்து போய் இருக்கும்" என்றான்.

ஜீவா, " என் வாய் எதுக்குடா வெந்துபோகும்?" என கேட்க.

சுரேஷ் எல்லாவற்றையும் சொன்னான். சித்தார்த்துக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. "அடப்பாவிங்களா வீட்டுக்கு வர மனுஷனை இப்படியா கவனிப்பீங்க?" என்றான்.

நீ இன்னைக்கு தப்பிச்சடா ஜீவா ஆனால் காலைல சித்தார்த் மதுகிட்ட நல்லா மாட்டிகிட்டான் என்று ரமேஷ் சிரித்தான்.

அது என்னடா விஷயம் என்று ஜீவா ஆர்வமானான்.

காலையில் நடந்த தண்ணீர் அபிஷேகத்தை ரமேஷ் அப்படியே சொல்ல ஜீவா அடக்க முடியாமல் சிரித்தான். சித்தார்த், நீ தலைல தட்டின அன்னைக்கே நல்ல வாங்கி கட்டிகிட்டே. அதான் அது பதிலா உன் முகத்திலேயே தண்ணியை கொண்டுவந்து கொட்டிட்டா" என சிரித்தான்.

சுரேஷ், "அது என்ன தலைல தட்டின மேட்டர்?" என்றான்.

சித்தார்த், ' போதும்டா நிறுத்துங்க நீங்க எல்லோரும் ஒருநாள் மாட்டாமளா போகப்போறீங்க. அன்னைக்கு பார்த்துக்கரேண்டா உங்களை எல்லாம்" என்றான்.

ஜீவா சித்தார்தன் கிண்டலை பொருட்படுத்தாமல் விலாவரியாக சொன்னான்.

ரமேஷ், " அத்தனை பேர் எதிரில் இப்படியா தலையில் தட்டுவ. உன் நல்ல நேரம் திட்டிட்டு விட்டுட்டா. காலேஜில் படிக்கும்போது சீனியர் ஒருத்தன் துப்பட்டாவை பிடித்து இழுத்தான்னு ஒரு அறைவிட்டா பாரு காலேஜ் திரும்பி பார்த்தது. அந்த பையன் முழுசா பத்து நாள் கழித்துதான் காலேஜ் வந்தான்னு சுரேஷ் சொன்னான். உன் நிலைமை அவ்வளவு மோசமா ஆகலை"

ஜீவா, "அதோட போச்சா, மது திட்ட ஆரம்பித்ததும் என்னடா மது, என்ன ஆச்சுன்னு வேற சொன்னாண்டா. அவ இருந்த டென்ஷன்ல சரியா கவனிக்கல போல, கவனிச்ச இருந்தா நம்ம சித்தார்த்தை நல்ல கவனிச்சி இருப்பா" என்று சொல்லி சிரிக்க

சித்தார்த் மடியில் வைத்திருந்த தலையணையை தூக்கி ஜீவா மீது வீசினான். போதும் நிறுத்துங்கடா எப்போ பாரு ஒருத்தன் மாட்டினா நல்லா அவனை மத்தவங்க எல்லோரும் ஒண்ணா சேந்து ஓட்ட வேண்டியது. "

செய்துகொண்டிருந்தனர்.

மாலை நான்கு மணிக்கு மது "ஆன்ட்டி நான் கிளம்பறேன். நேரமாகுது" என்றான்.

அபிராமி, "என்ன மது நைட் சாப்பிட்டுட்டு போகலாமனு சொன்னேனே."

மது, "இல்லை ஆன்ட்டி, கல்யாண வேலை நிறைய இருக்கு. அண்ணனும் செவ்வாய் கிழமை வரார். வீட்டயும் வேலை இருக்கு. அதான் நான் காலைல இருந்து இருது மூக்கை பிடிக்க நல்லா சாப்பிட்டேன் இன்னொரு நாள் வந்து தங்கிட்டே போறேன் சரியா" என்றான்.

அபிராமி அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் தாம்பூலம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் போதே நண்பர்கள் நால்வரும் இறங்கி வந்தனர்.

ஈரமேஷ், அம்மா சித்தார்த் எங்கேயோ போகனுமாம் போயிட்டு வரானாம் என்றான்.

அபிராமி, "அப்போ மதுவை அப்படியே அவங்க மாமா வீட்ல விட்டுட்டு போயேன் சித்தார்த் என்றார்.

மதுவுக்கோ எதனை முறை அவனே அழைத்து செல்கிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த் தயங்கினான்

மதுவுக்கோ எத்தனை முறை அவனே அழைத்து செல்கிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த் தயங்கினான்.

ஜீவா, "என்னடா கூட்டிட்டு போய் விட்டுவிட்டு நீ உன்வேலையை முடித்துக்கொண்டு வா" என்றான்.

சித்தார்த் மெதுவாக, "நான் கார்ல வரலைடா, பைக்ல தானே வந்தேன் எப்படிடா கூட்டிகிட்டு போறது" என்றான்.

சுரேஷ், "ஹய்யோ லட்டு மாதிரி ஒரு சான்ஸ் பார்த்த முதல் நாளேன்னு பாடிகிட்டே கூட்டிகிட்டு போவீங்களா, இதுக்கு போய் தயங்குறீங்களே" என்றான்.

"வாய மூடுடா மது காதில் விழப்போகுது" என்றான்.

அபிராமி, "அங்கே என்னப்பா குசுகுசுன்னு பேச்சு? மது ரெடியா இருக்கா கூட்டிகிட்டு கிளம்பு" என்றார்.

சித்தார்த், "இல்லை... அது நான் பைக்ல வந்தேன். கார்ல வரவில்லை" என்றான்.

அச்சச்சோ பைக்ல அதுவும் சித்தார்த் கூட எப்படி போவது என மது தவிக்க, சித்தார்த்தும் அதே போல தவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சுரேஷ், "ஏன் என் கூட, தீபக் கூடவெல்லாம் பைக்ல வரா, உங்க கூட வரமாட்டாளா?" என்றான்.

தன்னை போலவே மதுவும் தவிப்பதே பார்த்த சித்தார்த் ஒரு முடிவுடன், "சாரி மது நீ சுரேஷ் இல்லைன்னா ரமேஷ் கூட கிளம்பு நான் கிளம்பறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு பைக் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

எப்படி இதை தவிர்ப்பது என எண்ணிக்கொண்டிருந்த மதுவிற்கு சித்தார்த்தின் பதிலை கேட்டதும் சந்தோஷமாக இருந்தது. சித்தார்த்தின் கண்ணியத்தால் மதுவின் மதிப்பில் மேலும் உயர்ந்து நின்றான்.

மதுவின் உதடுகள் "நைஸ் ஜென்ட்டில்மேன்" என முணுமுணுத்தது.

இலக்கணம் மாறுதோ...ஓ...ஓ...ஓ
இலக்கணம் மாறுதோ இலக்கியம் ஆனதோ
இதுவரை நடித்தது அது என்ன வேடம்
இது என்ன பாடம்...இலக்கணம் மாறுதோ...ஓ...ஓ

கல்லான முல்லை இன்றென்ன வாசம்
காற்றான ராகம் ஏனிந்த கானம்
வெண்மேகம் அன்று கார்மேகம் இன்று
யார் சொல்லித் தந்தார் மழைக்காலம் என்று
மன்மதன் என்பவன் கண் திறந்தானோ
பெண்மை தந்தானோ...இலக்கணம் மாறுதோ...ஓ...ஓ

என் வாழ்க்கை நதியில் கரை ஒன்று கண்டேன்
உன் நெஞ்சில் ஏதோ கறை ஒன்று கண்டேன்
புரியாததாலே திரை போட்டு வைத்தேன்
திரை போட்ட போதும் அணை போட்டதில்லை
மறைத்திடும் திரைதனை விலக்கி வைப்பாயோ
விளக்கி வைப்பாயோ

*****

அத்தியாயம்—25

செவ்வாய்க்கிழமை அன்று காலையில் அலுவலகம் வந்தது முதல் மதுவின் முகத்தில் ஒரு சந்தோஷமும், பரபரப்பும் இருந்ததை கவனித்த சித்தார்த் மாலை மது கிளம்பும் நேரத்தில் “என்ன மது இன்னைக்கு என்னவோ ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கா மாதிரி இருக்கே? என்ன விஷயம் எங்களிடம் சொன்னால் நாங்களும் சந்தோஷப்படுவோமே” என்றான்.

மது, “இன்னைக்கு எங்க அண்ணன் வரார் சித்தார்த்.” என்றான் முகம் நிறைய புன்னகையுடன்.

சித்தார்த், “ஓ.. அப்படியா, அதான் என்னைக்கும் இல்லாத திருநாளா இன்னைக்கு முகத்தில் இவ்வளவு பிரகாசமா?”

மது, “ஓகே சித்தார்த் நான் கிளம்பறேன் ஏற்கெனவே ரெண்டு முறை மிஸ்டு கால் வந்தாச்சு அத்தான் வெய்ட்டிங் வரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினாள்.

மது, தீபக், வித்யா, மூவரும் ராஜேஷுக்காக காத்திருந்தனர். விமானம் தரையிறங்கியதும் வெளியே வந்துகொண்டிருந்த பயணிகளில் தன் அண்ணனை தேடினாள் மது. மறுபுறம் வித்யாவின் கண்கள் அலைபாய்ந்துகொண்டிருந்தது.

மது ராஜேஷை பார்த்ததும் “அண்ணா” என்று அழைத்துக்கொண்டே கைகளை ஆட்டினாள்.

“மது....” என ராஜேஷும் பதிலுக்கு கையை ஆட்டினான். ராஜேஷ் வேகமாக வந்து தன் தங்கையை தோளோடு அணைத்துக்கொண்டான். “எப்படிடாம்மா இருக்கே? என்ன இப்படி இளைத்து போய் இருக்கியே. வேலை அதிகமாடா..?” என தன் தங்கையை விசாரித்துக்கொண்டிருக்க.

மது, “அண்ணா இனி நீ இதுபோல எங்களை விட்டுட்டு எங்கேயும் போகக்கூடாது, சரியா...?” என கண்கள் பனிக்க கூறினாள்.

ராஜேஷுக்கோ இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் சென்னை வந்த போது தன் தங்கை கூறிய அதே வார்த்தைகளை அவள் மீண்டும் சொன்னதும். அப்போது அவள் இருந்ததற்கும் இப்போது அவள் இருப்பதற்கும் உள்ள மலையளவு வித்யாசத்தை அவனால் உணரமுடிந்தது. தன் தங்கையின் வாழ்க்கையில் காலம் செய்த கோலத்தையும் அதனால் அவள் பட்ட வேதனையையும் அவஸ்தையையும் காண முடியாமல் தானே இங்கே இருந்து போனேன் என எண்ணியவனின் கண்கள் கரிக்க தன் தங்கையை பார்த்தபடி நின்றான்.

பின்னால் இருந்து தீபக் ராஜேஷின் தோளை தொட்டான். திரும்பி பார்த்த ராஜேஷ் “ஹாய் தீபக், எப்படிடா இருக்கே? வித்யா நீ எப்படி இருக்க? மாமா வரலையா?” என்றான்.

தீபக், “ஓகே வித்யா நம்ம எல்லோரையும் மறக்கலை. உன்னையும் என்னையும் சரியா பேரை சொல்லிட்டாரே ” என்றான்

வித்யாவை பார்த்த மது, “சாரி வித்யா நான் அண்ணனை பார்த்ததும் உன்னை மறந்துவிட்டேன் அண்ணா இனி நான் ஒதுங்கிக்கிறேன். ஒருத்தருக்கு முகம் அப்படியே சுண்டைக்காய் மாதிரி ஆகுது. நீ அவங்களை கவனி. மாமாவுக்கு திடீர்னு யுனிவர்சிட்டில இருந்து அவசர போன் அதான் கிளம்பிட்டாங்க. அத்தையும், அம்மாவும் உனக்காக வெய்ட்டிங். அப்பா ஊட்டி போய் இருக்காங்க. இதோடு நான் கழட்டிக்கிறேன். அத்தான் வா நாம இந்த லக்கேஜ் தள்ளிகிட்டு போவோம். அண்ணன் வித்யாவை தள்ளிக்கிட்டு வரட்டும்” என சொல்லிவிட்டு லக்கேஜ் ட்ராலியை தள்ளிக்கொண்டு சென்றான்.

தீபக்கும், மதுவும் முன்னால் சென்றுவிட ராஜேஷ் வித்யாவின் தோள்மீது கைபோட்டு அணைத்தபடி வந்தான். வித்யா உடனே ராஜேஷின் கையை எடுத்துவிட்டு “என்ன அத்தான் நீங்க எல்லோரும் நம்மையே பார்க்கிறாங்க” என்றான்.

“இது என்னடி கொடுமை என் பொண்டாட்டி தோள் மேல நான் கைபோட்டால் யாருக்கு என்ன வந்தது? நீயா ஏதாவது கற்பனை பண்ணாதே. நம்மை யாரும் பார்க்க வில்லை” என்றான்.

“போதும் போதும் கல்யாணம் ஆகி ஆறேமாசத்துல என்னை இங்கே தனியா விட்டுட்டு போனவர் தானே நீங்க. இப்போ தான் உங்களுக்கு பொண்டாட்டி ஞாபகம் வந்திருக்கு” என சற்று கோபத்தோடு

கூற. அங்கே காலியாக இருந்த சேரில் அமர்ந்துக்கொண்டு வித்யாவையும் பக்கத்தில் அமரவைத்துக்கொண்டான்

“சரிடா அதுக்கு தானே ஐந்து மாதம் என் கூட இருந்துட்டு ரெண்டு மாதம் முன்னாடிதானே இந்தியா வந்த. இதோ பின்னாலேயே நான் வந்துட்டேனே. இதுக்கெல்லாம் கோவிசிக்கலாமா? சரி கல்யாண வேலையெல்லாம் எப்படி போயிட்டு இருக்கு?”

“அதெல்லாம் பக்காவா நடக்குது. அப்புறம் இன்னொரு சந்தோஷமான விஷயம் உங்களுக்காக காத்துகிட்டு இருக்கு. வீட்டுக்கு போனதும் சொல்றேன்” என்றான்.

“ஏய் வித்தி குட்டி ஏதாவது குட் நியூசா?” என்றான். “என்ன அத்தான் மதுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொடுக்காமல் நாம நமக்குன்னு ஒரு குழந்தை வேண்டாம்னு தானே முடிவு பண்ணி இருக்கோம். மறந்துட்டிங்களா?”

“வித்யா என் தங்கைக்காக உன்னோட சந்தோஷத்தையும் நான் பறிச்சிட்டேனோன்னு தோணுதுடா” என்றான் கவலையாக.

“ஏங்க இப்படி சொல்றீங்க என் தங்கைன்னு பிரித்து பேசறீங்க. நான் என்னைக்காவது அப்படி நினைத்திருப்பேனா. அவ உங்களுக்கு தங்கைன்னா எனக்கு நாத்தனார். அதுமட்டும் இல்லை என்னோட பிரெண்டும கூட அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமைய நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வேன்” என்றான்.

“சரி நாம கிளம்பலாம் நேரமாகுது மீதியை வீட்ல போய் பேசிக்குவோம்” என்று தன் பதிலில் நெகிழ்ந்து நிற்குகொண்டிருந்த தன் கணவனை அழைத்துக்கொண்டு காரை நோக்கி நடந்தான்

வீட்டிற்கு வந்த ராஜேஷுக்கு ஆரத்தி எடுத்து வீட்டின் உள்ளே அழைத்துச்சென்றனர். ராஜேஷ் வந்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மகேஸ்வரனும் வந்துவிட, ராஜேஷ் அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினான். மகேஸ்வரன் தன் மருமகனை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டார்.

“சாரி ராஜேஷ் என்னால் ஏர்போர்ட் வர முடியவில்லை.”

“அதனால் என்ன மாமா பரவாயில்லை. தீபக், வித்யா, மது மூணு பெரும் வந்தாங்களே” என சொல்லிவிட்டு கொஞ்சம் நேரம் அனைவரின் நலம் மற்றும் கல்யாண வேலைகளை பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மதுவிற்கு தூக்கம் கண்ணை சொருகியது.

மகேஸ்வரன், “மது நீ போய் தூங்குமா, நாளைக்கு ஆபிஸ் போகணுமே”

மது, “ஆமாம் அண்ணா இன்னும் நாலைந்து நாள் தான் அப்புறம் நான் லீவ் போட்டுடுவேன் அப்போ ஆற அமர பேசலாம்” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

ராஜேஷ் படியேறி செல்லும் தன் தங்கையை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். “என்ன ராஜேஷ் மதுவை அப்படி பார்க்கிறாய்?” என்றார் ஈஸ்வரன்.

“இல்ல மாமா மதுகிட்ட திரும்ப அந்த பழைய மதுவை பார்ப்பேனான்னு நினைத்துக்கொண்டே தான் வந்தேன். ஆனால் முன்பு அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவுக்கு கொஞ்சம் மாறி இருப்பது போலதான் தெரியுது. ஒருவேளை நான் ரொம்ப நாள் கழித்து பார்ப்பதால் அப்படி தெரியுதா இல்லை என்னை பார்த்த சந்தோஷத்தில் கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியா இருக்காளா?”

ராஜீ, “இல்லை ராஜேஷ் முன்னைக்கு இப்போ எவ்வளவோ பரவாயில்லை. முன்னெல்லாம் ஆபீஸ்ல இருந்து வந்தால் தனியாக இருக்கும் போது சுவத்தை பார்த்து வெறிச்சிகிட்டு உட்கார்ந்திருப்பா. ஒரு பதினைந்து நாளா நல்ல வித்தியாசம் தெரியுது”

“திடீர்னு எப்படி அத்தை ஏதாவது கவுன்சலிங் போறாளா?”

“எங்களை பொருத்தவரைக்கும் அதுக்கு காரணம் சித்தார்த்தான்னு நினைக்கிறோம்” என்றான் தீபக்.

“சித்தார்த்தா அது யாரு?”

“மதுவோட புது எம்.டீ. இப்போ அவனோட தான் புது ப்ராஜெக்ட் செய்துகிட்டு இருக்கா. அவன் வந்ததுக்கு பிறகு தான் மது கொஞ்சம் மாற ஆரம்பிச்சிருக்கா. ஆரம்பத்தில் அவனை பார்த்தாலே பயம்மா இருக்குன்னு சொல்லுவா. அப்புறம் ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் கொஞ்சம் பிரச்சனை வந்தது. ஆனால் இப்போ ரெண்டு பேரும் அரைமணி நேரம் போன்ல சிரித்து பேசும் அளவுக்கு வந்திருக்காங்க. போன வாரம் கூட அவன் வீட்டுக்கு போய்டு வந்து அவங்க பாமிலி பத்தியே பேசிகிட்டு இருந்தா. சித்தார்த் மதுவை விரும்பறான். அவங்க வீட்ல கூட சம்மதம் வாங்கிட்டான். ஆனால் மது மனசுல என்ன இருக்குன்னு தான் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை? இன்னும் கூட கல்யாணம் பத்தி பேச ஆரம்பித்தால் அவனோட முகமே மாறிபோகுது.” என்றான் தீபக்.

விமலா, “அதான் தீபக் கல்யாணம் முடியும் வரைக்காவது மது கல்யாணம் பத்தி பேசவேண்டாம்னு முடிவு பண்ணி இருக்கோம்”

தீபக்கிடம் சித்தார்த்தின் குடும்பம் பற்றி தெரிந்துகொண்ட ராஜேஷுக்கு பாதி புரிந்தது போல இருந்தது. “தீபக் நான் சித்தார்த்தை பார்த்து பேசணும் முடிந்தால் நாளைக்கே ஏற்பாடு செய்யமுடியுமா?” என்றான்.

அனைவரும் அப்படி என்ன அவசரம் நாளைக்கே பார்க்கவேண்டிய அவசியம் என்ன? என யோசிக்க ஈஸ்வரன் ராஜேஷிடம் கேட்டே விட்டார்.

ஈஸ்வரன், “என்ன ராஜேஷ் அவ்வளவு அவசரம். நாளைக்கே பார்த்து பேசும் அளவுக்கு?”

ராஜேஷ், “மாமா நாம முதன் முதலில் மதுவுக்கு கல்யாணத்திற்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆரம்பித்த போது நான் என்னோடு ஒரு பையன் வேலை செய்கிறான். அவனை பார்க்கலாமா என்று கேட்டேனே ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்றான்.

ஈஸ்வரனும் “ஆமாம்” என்றார். “அந்த பையன் பேரும் சித்தார்த் தான் அதான் ஒரு வேளை அதே பையன் தானோ என்று ஒரு சந்தேகம் அதற்கு தான் சொன்னேன். ஆனால் அதற்குள் மதுக்கு....” என முடிக்காமல் விமலாவை பார்க்க அவர் கண்கலங்குவதை பார்த்தவன் சொல்லவந்ததை பாதியிலேயே நிறுத்தினான்.

விமலா, “யார் கண்ணு பட்டுதோ சந்தோஷமா இருந்த இந்த குடும்பமே இப்போ இப்படி தவிக்கணும்னு இருக்கு” என அழுதார்.

ராஜி, “அழாதீங்க அக்கா நம்ம மதுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும்னு நாம இனி வேண்டிக்க மட்டும் தான் முடியும். அந்த கடவுள் தான் நம்ம மதுவோட மனசை மாத்தணும்.”

ராஜேஷ், “சரி நாளைக்கு அந்த சித்தார்த்தை பார்த்து பேசிட்டு அடுத்து நடக்கவேண்டியத்தை பேசுவோம். நான் நாளை சித்தார்த்தை சந்திக்கப்போவது மதுவுக்கு தெரிய வேண்டாம்” என்றான்.

அனைவரும் எல்லாம் நல்லபடியாகநடக்கணும் கடவுளே என வேண்டுதலுடன் அவரவர் அறைக்கு செல்ல ராஜேஷ் மதுவின் அறைக்கு சென்றான். தன் தங்கை உறங்குவதை பார்த்தவனுக்கு கண்கள் கலங்கியது. அவன் பின்னாலேயே வந்த வித்யா மெதுவாக, “அத்தான் என்ன இது ? ஏன் கண் கலங்கறீங்க. அவ கண்டிப்பா நடந்ததையெல்லாம் ஒரு கனவா நினைத்து மறந்துவிட்டு சந்தோஷமா வாழத்தான் போறா நாம அதை பார்த்து சந்தோஷப்படத்தான் போகிறோம். உங்களை நீங்க கொஞ்சம் கண்ட்ரோல் பண்ணிக்குங்க மது பார்த்தால் வருத்தப்படுவா சரி வாங்க அவ தூங்கட்டும் சத்தம் கேட்டு எழுந்துவிடபோகிறாள்” என ராஜேஷை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

மறுநாள் தீபக், மதுவை அழைத்துக்கொண்டு அலுவலகம் செல்ல அங்கே சித்தார்த்தின் காரைபார்த்தவுடன் தீபக் சித்தார்த்திற்கு போன் செய்தான். தான் முக்கியமான விஷயம் பேசணும் என சொல்ல, சரி தான் கீழே வருவதாக சொல்லிவிட்டு மதுவுக்கும், சிவாவுக்கும் அன்று செய்யவேண்டியதை சொல்லிவிட்டு கார் பார்க்கிங்கிற்கு வந்தான்.

சித்தார்த், “என்ன தீபக் அவ்வளவு முக்கியமான விஷயம்?”

தீபக், “உங்க வருங்கால மச்சான் உங்களை பார்க்கணுமாம், அதான் எம்.டி சார் கிட்ட ஒரு அப்பாயிண்ட்மென்ட் வாங்கிட்டு போகலாம்னு வந்தேன்” என்றான்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே “இன்னைக்கு பகலில் முடியாது. இன்னைக்கு நைட் பார்க்கலாம்” என இடத்தையும் சொல்லிவிட்டு டின்னர் முடிச்சிக்கிட்டு அப்புறம் பீச்ல உட்கார்ந்து பேசுவோம் சரியா”

தீபக் சிரிப்போடு “ஓகே ஓகே எம்.டி சாருக்கு பீச் தான் ராசிபோல” என சிரித்தான்.

சித்தார்த்தும் சிரித்துவிட்டு “ஓகே நைட் 8.30 மணிக்கு பார்க்கலாம்” என சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டனர்.

சித்தார்த்தின் கார் சொன்ன நேரத்திற்கு ஹோட்டல் பார்க்கிங்கில் வந்து நின்றது. ராஜேஷும், தீபக்கும் முன்னமே வந்து சித்தார்த்திற்காக காத்துக்கொண்டு இருந்தனர். சித்தார்த் டைனிங் ஹாலில் நுழைந்தவுடன் தீபக் சித்தார்த்தை பார்த்துவிட்டு எழுந்து செல்ல சித்தார்த்தும் தீபக்கை பார்த்துவிட்டு அவன் அருகில் வந்தான். சித்தார்த்தை பார்த்த ராஜேஷுக்கு ஆனந்த அதிர்ச்சி. சித்தார்த்தும் ராஜேஷை பார்த்துவிட்டு, “ஹலோ ராஜேஷ் எப்படி இருக்கீங்க? நாம பார்த்து கிட்டத்தட்ட ரெண்டு ரெண்டரை வருஷம் ஆகுது இல்ல?” என்றான்.

ராஜேஷ், “நாம திரும்ப மீட் பண்ணுவோம்னு நினைக்கவே இல்லை.” என இருவரும் மாற்றி மாற்றி பேசிக்கொண்டிருக்க இடையில் புருந்த தீபக், “ஹலோ நானும் உங்க கூட தானப்பா இருக்கேன். மச்சானும் மச்சானும் சேர்ந்து என்னை மறந்துடாதீங்க”.

சித்தார்த், “என்ன தீபக், உங்களை எப்படி மறக்க முடியும்?”

“தீபக்னு ஒருத்தன் இருப்பது ஞாபகம் இருந்தால் போதும்”

மூவரும் பொதுவாக சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்க ஆர்டர் செய்திருந்த உணவும் வந்ததும் உணவருந்திக்கொண்டே சித்தார்த்தின் குடும்பம் சென்னை வந்தது, சித்தார்த் ஜீவாவின் அலுவலகம் வந்து பார்ட்னராக சேர்ந்தது. ரமேஷும் வந்துவிட்டதால் அடுத்தவாரம் அவனும் பார்ட்னராக சேர இருப்பதாகவும் பேசிவிட்டு டின்னரை முடித்துக்கொண்டு கிளம்பி பீச்சுக்கு வந்தனர்.

மணலில் அமர்ந்த மூவரும் சற்று அந்த இரவின் குளுமையை அனுபவித்தனர். ராஜேஷ் பேச்சை ஆரம்பித்தான். “சித்தார்த், கடைசியில் நான் நினைத்தது போலவே நீ எங்க வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையா வரப்போவதை நினைத்தால் ரொம்பவே சந்தோஷமா இருக்கு”

சித்தார்த் என்ன சொல்கிறான் இவன் என்ற நினைப்புடன் ராஜேஷை பார்க்க. ராஜேஷ் தீபக்கை பார்த்து புன்னகைத்தான்.

தீபக், “என்ன சித்தார்த் புரியலையா? ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் மதுவுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கணும் என்ற பேச்சு வந்ததும் ராஜேஷ் முதலில் உங்களை பற்றித்தான் சொன்னார். அப்புறம் சில தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் அந்த பேச்சு அப்படியே நின்னுபோச்சு. திரும்ப கல்யாண பேச்சு திரும்ப மாப்பிள்ளையா நீங்களே வந்து நிக்கறீங்க.

சித்தார்த்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கடவுள் நல்ல ஸ்ட்ராங்கா தான் முடிச்சுபோட்டு இருக்கார். நான் மட்டும் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்னு இல்லாமல் நேரடியாக சுரேஷிடம் விசாரித்திருந்தால் எல்லாமே சுலபமாக சுபமாக முடிந்திருக்கும். சரி எது எப்படி நடக்கணுமோ அது அப்படி தானே நடக்கும் என நினைத்து பெருமூச்சு விட்டான்.

கலகலப்பாக சிறிது நேரம் சென்றதும் சித்தார்த் மெதுவாக ராஜேஷிடம், “நான் ஒரு விஷயம் சொல்கிறேன் ஆனால் நீ என்னை தப்பாக நினைத்துவிடாதே. என்னால் இப்போதைக்கு மதுவிடம் எதுவும் சொல்ல முடியாது. அதனால் தான் உன்னிடமாவது சொல்லி மன்னிப்பு கேட்கணும்”

ராஜேஷ், “என்ன சித்தார்த் மன்னிப்பு அது இதுன்னு பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசறே? முதலில் விஷயத்தை சொல்லு”

“நான் சொல்வதை கேட்டு அதிர்ச்சி அடையாதே. நான் மதுவை என் உயிராகவே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். நான் யோசிக்காமல் அவசரத்தில் செய்த தப்பு. இப்போது விஸ்வரூபம் எடுத்து என் முன்னால் நின்று ஒரு நாளைபோல என்னை கேள்வி கேட்குது. நான் மதுவிடம் என் காதலை சொல்ல தயங்குவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.”

தீபக்," சித்தார்த் நீங்க முதலில் சொல்ல வந்த விஷயத்தை சொல்லுங்க. அநேகமா மதுவை நீங்க நாலு வருஷமா காதலிக்கிற விஷயமாக தான் இருக்கும். ரைட் " என்றான்

சித்தார்த்,இவனுக்கு இது எப்படி தெரியும் என பார்க்க, ராஜேஷ்ஷோ நாலுவருடமாக காதலிக்கிறானா? என குழப்பத்துடன் பார்த்தான்.

தீபக்,"என்னடா இவனுக்கு எப்படி உண்மை தெரியும்னு பார்க்கறீங்களா?" என கேட்டுவிட்டு சுரேஷோடு பேசிக்கொண்டிருந்த போது தானும் அதை கேட்டதாகவும், அதன் பிறகு சித்தார்த்தை கவனிக்க ஆரம்பித்ததாகவும், சொன்னான்.

தீபக்கின் விளக்கத்தை கேட்ட பின் சித்தார்த் மதுவை தீபாவின் கல்யாணத்தில் சந்தித்தது முதல் மீண்டும் இரண்டு வருடம் கழித்து தன் அலுவலகத்திலேயே சந்தித்தது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனை புரிந்துகொண்டது. அப்போது தான் தன்னையே அவனுக்கு புரிந்தது மதுவை வெறுப்பதாக நினைத்து தினமும் அவனை நினைத்துக்கொண்டே இருந்தது, அவனை பிரிந்திருக்க முடியாமல் தவிப்பதுவரை சொல்லிவிட்டு இருவரையும் பார்த்தான்.

ராஜேஷும், தீபக்கும் அதிர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தனர். ராஜேஷ் தன் நெற்றியை வருடிக்கொண்டான். தீபக்," சித்தார்த் நீங்க எதோ முக்கியமான விஷயம் சொல்லப்போறீங்களன்னு நினைத்தோம் ஆனால் இப்படி ஒரு அதிர்ச்சி கொடுப்பீங்களன்னு நாங்க நினைக்கவே இல்லை"

சித்தார்த் ராஜேஷின் கையை பிடித்துக்கொண்டு," ராஜேஷ் என்னை தயவு செய்து தவறாக எண்ணாதே. அன்னைக்கு என்னோட சூழ்நிலை அப்படி. ஆனாலும் எனக்கு மது மேல் கோபம் தான் இருந்தது. வெறுப்பு இல்லை.மது இல்லாத வாழ்க்கையை என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை. வெறும் பூஜியத்துக்கு என்னைக்குமே மதிப்பு இல்லை அதுபோலத்தான் மது இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை எனக்கு பூஜியம் தான்.

சித்தார்த்தின் வார்த்தைகளை கேட்ட ராஜேஷ் சற்று தெளிந்தான். சித்தார்த் நான் உன்னை புரிந்துகொண்டேன். உன் நிலையில் யாராக இருந்தாலும் நீ செய்ததை தான் செய்திருப்பார்கள். பேசுபவர்கள் பேசலாம் யோசிக்க கூடாதா, படித்தவன்தானேன்னு ஆனால் எல்லாமே நமக்குன்னு வரும்போது தான் அதன் வலியும் வேதனையும் தெரியும். நீயும் சந்தோஷமாக இல்லையே. அவனை நினைத்து வேதனையில் தானே இருந்திருக்கிறாய். உன்னை நாங்க புரிஞ்சிகிட்டோம் சித்தார்த். கவலைப்படாதே எனக்கு எந்த கோபமும் இல்லை"

சித்தார்த்திற்கு ராஜேஷின் பேச்சை கேட்டதும் மதுவே தன்னை மன்னித்துவிட்டது போல ஒரு சந்தோஷம் தோன்றியது. ஏதும் சொல்லாமல் இருந்த தீபக்கை பார்த்தான். தீபக் சிரிப்புடன் "கவலைபடாதீங்க மாப்பிள்ளைசார் கூடிய சீக்கிரம் தேதியை பிக்ஸ் பண்ணிடுவோம். ஆனால் மன்னிப்பு கேட்கிறேன்னு போய் மதுவிடம் இந்த விஷயத்தை சொல்லிவிடாதீங்க. அப்புறம் நீங்க தலை கீழா நின்னாலும் அவ மனசை மாத்திக்கமட்டா." என்று புன்னகைக்க சித்தார்த்தும் ராஜேஷும் உடன் இணைந்துகொண்டனர்.

வீட்டிற்கு வந்த ராஜேஷ் சந்தோஷத்துடன் அனைவரிடமும் சித்தார்த் தன்னுடன் வேலை செய்த அதே சித்தார்த் தான் என்று பூரிப்புடன் சொன்னான். மற்றும் சித்தார்த் சொன்னதையும் ஒன்றுவிடாமல் சொன்னான். அதைக்கேட்டு அனைவரும் மௌனமாக இருந்தனர்.

விமலா தான் முதலில் பேசினான்," எனக்கு இந்த சித்தார்த்தோட குணம் ரொம்பவே பிடிச்சிருக்கு. அவன் நினைத்திருந்தால் இந்த விஷயத்தை நம்மிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. தான் செய்தது தவறு என்ற உறுத்தல் இருந்ததால் தான் நம்மிடம் இந்த விஷயத்தை சொல்லி இருக்கிறான். நிச்சயமாக அவன் மனசாட்சி உள்ளவனாக தான் இருப்பான். தன் தவறை உணர்ந்து நம்மிடம் மன்னிப்பு கேட்பவன் நாம் பொண்ணையும் நல்லபடியாக தான் வைத்திருப்பான்.

அதே நேரம் நாமும் மதுவை பற்றிய எல்லா உண்மையையும் அவங்க குடும்பத்திற்கு சொல்லிவிடுவது தான் நல்லது."

தீபக்," நான் ஏற்கெனவே சொல்ல முயற்சி செய்தேன் ஆனால் மதுவோட கடந்த காலம் எனக்கு தேவை இல்லை. மதுவை எந்த நிலையிலும் தான் ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இருப்பதாக

சொல்லிவிட்டான். அப்படியே எனக்கு தெரியவேண்டி இருப்பதாக மது நினைத்தால் அதை மது மூலமாகவே தெரிந்து கொள்கிறேன்னு என் வாயை அடிச்சிட்டான்.”

ஈஸ்வரன், “இவ்வளவு தூரம் யோசிப்பவன் எல்லா நல்லது கேட்டதையும் ஆராயாமல் இருக்க மாட்டான். தீபக் கல்யாணம் நல்லபடியா முடியட்டும், மதுவிடம் பேசிட்டு அப்புறம் அவங்க வீட்டில் பேசுவோம்” என்றார்.

அனைவரும் படுக்க சென்றனர். ராஜேஷ், “வித்யா மது எங்கே?

“அவ ஒன்பதுமணிக்கே ருமுக்கு போய் கதவை சாத்திக்கிட்டா. என்ன பாசமலர் சீனா?” என சிரிக்க.

ராஜேஷும் சிரித்துக்கொண்டே மதுவின் அறை கதவை திறக்க முயல கதவு உள்பக்கம் தாழ் போடப்பட்டு இருந்தது. கதவை திறக்க முயன்ற சத்தம் கேட்ட மது அவசரம் அவசரமாக லப்டொப்பை மூடிவிட்டு அந்து கதவை திறந்தாள்.

“என்னடா நீ இன்னும் தூங்கலையா? மணி பதினொன்றரை ஆகுதே” என்றான்.

“இல்லைண்ணா தூக்கம் வரலை” என்றாள்.

“ஏண்டா, என்ன உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா?”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. கண்ணை மூடினால் என்ன என்னவோ தோணுது. அண்ணா நான் உன் மடியில் தலைவைத்து படுத்துக்கட்டுமா?”

“என்ன கேள்வி கேக்கறே?வாம்மா வந்து படுத்துக்க” என கட்டிலில் அமர மது தன் அண்ணனின் மடியில் தலை வைத்து படுத்துக்கொண்டாள்.

“அண்ணா நீ அடிக்கடி பாடுவியே அந்த பாட்டை பாடுண்ணா”

ராஜேஷ் கண்கள் குளமாக அதை மறைத்துக்கொண்டு பாடத்தொடங்கினான். பாட்டை கேட்க கேட்க மதுவிற்கும் கண்கலங்க வித்யா ராஜேஷின் தோள்மீது சாய்ந்துகொண்டாள். கடைசி நான்குவரிகளை மது பாட ராஜேஷின் நெஞ்சம் கனத்தது.

“பூவிலே மேடை நான் போடவா
பூவிழி மூட நான் படவா
தோளிரண்டில் இரு பூங்கொடி
என் சொந்தமெல்லாம் இது தானடி....

பூவிதழ் போல முல்லையில் பிள்ளை
புன்னகை செய்தால் கண்படும்
கண்மணி பிள்ளை கொஞ்சமும் வாட
கண்ட என் நெஞ்சம் புண்படும்.....

அன்னை தந்தை யாவும் அண்ணன்தானடி
அன்பு கொண்டு வாழும் சொந்ததானடி
நூறு நூறு ஜென்மம்கூடி நின்று வாழும்
வரமும் வேண்டி தினமும் தவமிருக்கும்.....!!!”

*****

அத்தியாயம்- 26

மது ஐயோ பாவமாக சோஃபாவில் அமர்ந்திருக்க வித்யாவும், தீபக்கும் அவளை பார்த்து சிரித்தபடி அவள் எதிரில் அமர்ந்திருந்தனர். நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அவள் முகம் கடுகடுவென எரிச்சலும் கோபமும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு ஏற பொறுமையை இழுத்து பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். பின்னால் அசரீரி போல இருவரின் குரல்கள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

“மது கதவை தாழ் போட்டுக்கோ, முடிந்தவரை தனியாக இருக்காதே, நம்ம வீட்ல வேலை செய்யும் மீனாட்சியை நைட் உனக்கு துணைக்கு வந்து படுத்துக்க சொல்லி இருக்கேன், தலைக்கு குளித்துவிட்டு அப்படியே காயவிடாமல் படுத்துக்காதே. அப்புறம் உனக்கு தலைவலி வந்துவிடும். என ராஜீயும், விமலாவும் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, மது தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டாள்.

வித்யா மதுவை பார்த்து சிரிக்க மது, “சிரிக்காதடி எனக்கு ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடியே தலைவலி ஆரம்பிச்சாச்சி. இதுல புதுசா எதுக்கு தலைவலி வரணும்.”

ராஜீ, “என் மது ரெண்டுநாளா தலைவலின்னா முதலிலேயே சொல்லி இருக்கலாமே. சரி கிளம்பு டாக்டரை பார்த்துட்டு அப்படியே ஆபிஸ் போ” என்றார்.

வித்யா தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டாள், “அம்மா அவ உங்களை கிண்டல் பண்ணா அதுகூட தெரியாமல் நீங்க அவளுக்கு அட்வைஸ் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க

மது, “நான் என்ன பசித்தால் கூட சொல்ல தெரியாத சின்ன குழந்தையா? ரெண்டு நாளா என்னை போட்டு இந்த பாடுபடுத்தறீங்களே ரெண்டுபேரும். இங்க இருக்கிற கும்பகோணம் போயிட்டு வர இந்த பில்ட்டப்பா. இன்னைக்கு வியாழக்கிழமை நடுவில் ரெண்டுநாள் இருக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை நைட் எல்லோரும் வீட்டுக்கு வந்துவிட போகிறீர்கள். இதுக்கு என்னவோ என்னை தனியா விட்டுட்டு எல்லோரும் செவ்வாய் கிரகத்துக்கு போறா மாதிரி இல்லை பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க” என கோபத்தோடு சத்தம் போட

விமலா, “இல்லைடா மது உன்னை இதுபோல தனியா விட்டுட்டு போனதில்லையே. அதான் எங்க மனசு கிடந்தது தவிக்குது. ராஜீ நான் ஊருக்கு வரலை மதுக்கு துணையா இங்கேயே இருக்கேன். நீங்க எல்லோரும் போய்ட்டுவாங்க”

மது, “அம்மா, எதுக்கு ஊருக்கு போகும் நேரத்தில் இப்படி ப்ளாளை மாத்தறீங்க? முதலிலேயே பேசியபடி எல்லோரும் கிளம்புங்க. சனிக்கிழமைக்குள்ளே ப்ராஜெக்டை நாங்க முடிக்கணும். நேத்தே ஒரு சின்ன பிரச்சனை ஆயிடிச்சி அதை வேறு சரிபண்ணணும். எப்படியும் டே அண்ட் நைட் வேலை இருக்கும். அப்படி இருந்தால் இன்னைக்கு நைட் நான் வீட்டுக்கு வருவதே சந்தேகம் தான்” என சொல்லி முடிக்கவில்லை,

அதற்குள் ராஜீ, “என்ன இன்னைக்கு வீட்டுக்கு வரமாட்டியா? இதெல்லாம் நமக்கு சரிப்பட்டுவராது. போதும் நீ வேலைக்கு போனது. இந்த ப்ராஜெக்ட் முடிச்சிட்டு உன்னோட வேலையையும் விட்டுட்டு வந்திடு. நமக்கு என்ன இப்போ வேலைக்கு போய் சம்பாதிக்கணும்னு இருக்கு. நீ கேட்டதால் தான் வேலைக்கு போகவே நாங்க சம்மதித்தோம்.”

மதுவிற்கு ஏன் இப்போதே சொன்னோம் என்று இருந்தது. அதை அப்படி உடனே வேலையே விட முடியாது. அதுக்கு முன்னாள் அவங்களுக்கு இனஃபார்ம் பண்ணணும்.”

போன் பேச வெளியே சென்றிருந்த தீபக் உள்ளே வந்ததும் யாரை வேலையே விட சொல்றீங்க?”

“வேற யாரை நம்ம மதுவை தான் சொன்னேன். இன்னைக்கு நைட் வீட்டுக்கு வர மட்டாளாமே....!!!”

மது, “ப்ராஜெக்ட் முடிக்கணும். நான் என்ன தனியாகவா இருக்க போறேன். என் கூட கீதா, லதா, இருக்கபோறாங்க. அவங்க வீட்ல எல்லாம் allow பண்ணலையா?”

அம்மா, சும்மா எதுக்கு பயப்படறே? அவ என்ன ஆனே இல்லாத அமேசான் காட்டுக்கா வேலைக்கு போறா? அதான் கூட அவ பிரெண்ட்ஸ் எல்லாம் இருக்க போறாங்க. இன்னும் அந்த காலத்திலேயே இருக்காதீங்க. தைரியமா இருக்கும் பொண்ணையும் ரெண்டு நாளா பயமுறுத்திகிட்டு இருக்கீங்க ரெண்டு பேரும். மது நீ கிளம்பு நான் உன்னை ட்ரோப் பண்ணிட்டு வந்து நாங்க கிளம்பணும்” என்றான்.

மது, “நான் இன்னைக்கு என்னோட டூவீலர்லையே போறேன் அப்போதான் நடுவில் வீட்டுக்கு வந்து போகணும்னா வசதி. இந்த வண்டி சதி பண்ணாமல் இருந்தால் சரி.ஓகே நான் கிளம்பறேன்.

எல்லோரும் பத்திரமா குலதெய்வம் கோவிலுக்கு போய் நல்லபடியா எல்லாத்தையும் முடிச்சிக்கிட்டு வாங்க. மேகலாவை ரொம்பவே கேட்டதா சொல்லுங்க” என அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு

“ஹலோ மாப்பிள்ளை போய் உங்க கனவு தேவதையை நேரில் பார்த்ததும் அப்படியே கனவுல ரூயட் பாட போய்டாதீங்க. ஏய் வித்யா மேகலாவை தனியா விடாதே, அப்புறம் மேகலாவை தேடினாலும் கிடைக்க மாட்டா? முடிந்தால் ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் ஒரு திரையை போட்டு நிக்கவைங்க”; என தீபக்கை கிண்டலடித்துவிட்டு சென்றாள்.

சொல்லிவைத்தார்போல கடைசிகட்ட ப்ராஜெக்ட் சரியான வேலை வாங்கியது. இரவு முழுதும் வேலை செய்யவேண்டும் முடியுமா என்ற கேள்விக்கு முடியும் என்றே அனைவரும் சொல்ல ப்ராஜெக்டில் இருந்த பெண்கள் மூன்று பேர்மட்டும் மதியம் கிளம்பி வீட்டுக்கு போய் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கொண்டு வரலாம் என்று சொல்ல மூவரும் கிளம்பினர். இரவு ஒன்பது மணிக்கு திரும்பி வந்து வேலையை தொடங்கினர்.

மது இதற்கு முன்பு சில ப்ராஜெக்ட் செய்திருந்த போதும் இரவெல்லாம் கண்விழித்து செய்வது இது தான் முதல் முறை என்பதால் மது சற்று திணறி தான் போனாள். அதிகாலை இரண்டு மணிவரை தாக்கு பிடித்தவள் அதற்கு மேல் அவளால் முடியவில்லை. அனைவரும் அரைமணி நேரம் பிரேக் எடுத்துக்கொண்டனர். கிடைத்த இடைவெளியில் மது விசிட்டர்ஸ் அறைக்கு சென்று டேபிள் மேல் கவிழ்ந்து படுத்துக்கொண்டாள்.

கண்களை மூடவே சிரமமாக இருந்தது. சிரமத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு இருந்தவள் அப்படியே அசதியில் தூங்கிவிட்டாள். சற்று நேரத்தில் தன்னை யாரோ மது என அழைத்துக்கொண்டே தான் கையை தட்டி எழுப்புவதை உணர்ந்தவள். “அத்தை ப்ளீஸ் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கிக்கிறேன். கண்ணை திறக்கவே முடியலை.” என்றாள் வீட்டில் இருக்கும் நினைப்பில்.

மீண்டும் யாரோ தண்ணீரால் தான் முகத்தை துடைப்பதை உணர்ந்து, “டேய் அத்தான் ஏண்டா முகத்தில் தண்ணியை ஊத்துற” என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தவள் எதிரில் கீதா கையில் தண்ணீர் தம்ளருடன் நிற்பதை பார்த்து, “நீயா கீதா? நான் வீடு நினைப்பில் இருந்துவிட்டேன்” என்றாள்.

கீதா சிரித்துக்கொண்டே, “முதலில் உன்னை சித்தார்த் தான் வந்து எழுப்பினார். அப்போதும் எதோ உளறினாயாம். அதான் என்னை அனுப்பினார். என்னடி உளறின அவரையும் அத்தான்னு கூப்பிடியா அதான் பயந்து போய் என்னை அனுப்பினார் போல” என்றாள்.

“கீதா லூசே, கொஞ்சம் சும்மா இரேன் ” என்று அவள் வெளியே முறைத்தாலும் அவள் கன்னங்கள் சிவந்ததை எதிரில் இருந்த கீதா கவனிக்க தவறவில்லை

“மது... என்னடி இப்படி சிவந்திருக்கு?”

“என்ன சிவந்திருக்கு?”

“ஹம்ம்... உன் கண்ணு தான் வேற என்ன நினைத்தாய்?” என புருவத்தை உயர்த்தி கேட்க

“நினைக்கிறாங்க, சுரக்காய்ன்னு போடி போய் வேலையை பாரு” என எழுந்து சென்று முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்தவள், எதிரில் சித்தார்த் கையில் கப்புடன் வருவதை பார்த்தாள்.

“இந்தா மது கொஞ்சம் டீ சாப்பிடு பிரெஷ் ஆக இருக்கும்” என கப்பை கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து சென்றாள். “தேங்க்ஸ்” என வாங்கிக்கொண்டவள் டீயை குடிக்காமல் கப்பை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். மது டீ கப்பை வெறித்து பார்த்தபடி அமர்ந்திருப்பதை கவனித்துக்கொண்டே வந்தவள் “என்ன மது டீ ஆறிவிட்டதா? வேற கொண்டு வரட்டுமா? ” என்றாள்.

“இல்லைஇல்லை சூடாக தான் இருக்கு” என குடிக்க ஆரம்பித்தாள். சித்தார்த் கண்களை மூடியபடி அங்கிருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்தான். மது சித்தார்த் இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மதுவிடம் பேசலாம் என்று வந்த கீதா இதை பார்த்துவிட்டு வந்த சுவடே இல்லாமல் திரும்பி சென்றாள். முதல் நாள் இரவு தன் அண்ணன் தன்னிடம் சித்தார்த் பற்றி பேசியதை நினைத்துக்கொண்டாள். “மது உங்க எம் டி சித்தார்த் தான் நான் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்

மது எழுந்து அமர்ந்தாள். “எதுக்கு நீ அவரை போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறாய்?”

“தீபக் உன் ஆபிஸ் பற்றி பேசும் போது சித்தார்த் பற்றி சொன்னான். என்னோடு வேலை செய்த சித்தார்த்தாக இருக்குமோவென்று நான் சித்தார்த்தை பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னதால் தீபக் தான் சித்தார்த்திடம் சொல்லி மீட்டிங்கு ஏற்பாடு செய்தான். நான் நினைத்தபடியே அதே சித்தார்த் தான்.”

“அப்போ சித்தார்த் உனக்கு பிரெண்டா?” என கேட்டவளை புன்னகையுடன் நோக்கி “ஹம்ம்.. ஆமாம் ரெண்டு பெரும் ஒரே ஆபிஸ். ஆனால் வேற வேற ப்ரொஜெக்ட்ஸ் இருந்தோம். ரெண்டுபேருமே தமிழன்னு தெரிந்தவுடன் ஹாய் சொல்லிக்கிற அளவுக்கு இருந்து அப்புறம் வீகஎண்ட்ஸ் எங்கேயாவது போயிட்டு வருவோம். ஆனால் தன்னை பற்றி எங்கேயுமே எதும்கொல்லிக்க மாட்டான்.”

“உன் பிரெண்ட் ரொம்பவே ப்ரில்லிஎன்ட். என்ன நாலேட்ஜ். எல்லாத்தையும் பிங்கர்டிப்ல வச்சிருக்கார். ரொம்பவே ஜென்ட்டில் தெரியுமா? என சுரேஷ் வீட்டிலிருந்து வரும்போது நடந்ததை சொன்னான். வேற யாராவதா இருந்தா அது தான் நேரம்னு கூட்டிகிட்டு போய் இருப்பாங்க. ஆனால் சித்தார்த் தன்னால் முடியாதுன்னு நேரா சொல்லிட்டு போனார்’ என்று சந்தோஷத்தோடு சொல்ல

ராஜேஷ் தன் தங்கையின் மலர்ச்சியை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.”என்ன அண்ணா அப்படி பார்க்குற?”

“ஒன்னும் இல்லமா. சரி நீ தூங்கு நேரமாகுது” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான். நேற்று நடந்ததை இப்போது நினைத்துக்கொண்டவன் சித்தார்த் அண்ணாவோட பிரெண்டா இருந்தால் நான் எதற்கு சந்தோஷப்படணும் என யோசிக்க, நீ ஒன்னும் யோசிக்கவேண்டாம், உனக்கே உன்னை புரியவேண்டாம் என நினைத்த விதி லதாவை அங்கே அனுப்பி மதுவின் யோசனைக்கு தடை போட்டது.

மறுநாள் காலை பதினோரு மணி வரை வேலை சரியாக இருந்தது. சித்தார்த்தும், ஜீவாவும் அவர்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் நேரம் தவறாமல் கவனித்துக்கொண்டனர்.

ஒருவழியாக ப்ரொஜெக்டை முடித்தாகி விட்டது. ஃபைனல் டச் மட்டும் கொஞ்சம் இருக்க. போதும் சொன்ன நாளுக்கு இரண்டு நாளைக்கு முன்பே முடித்துவிட்டோம். மற்றதை நாளை வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம் ஜீவா சொல்ல அனைவரும் கிளம்பினர்.

மது தன் டு வீலரை எடுக்க அது ஸ்டார்ட் ஆகாமல் முரண்டுபிடிக்க மது அதனுடன் போராடிக்கொண்டிருந்தான். “ச்ச... நினைத்த மாதிரியே காலைவாரிடிச்சி. முதலில் இதை மாத்தணும்” என புலம்பிக்கொண்டே ஸ்டார்ட் செய்ய அது எல்லா திட்டையும் வாங்கிக்கொண்டு அப்படியே நின்றபடி இருந்தது

என்ன மது தீபக் வரலையா? டு வீலர்ல வந்தியா? என்று கேட்டபடி அருகில் வந்தான். ஜீவாவும் உடன் வந்தான்.

“எல்லோரும் குலதெய்வம் கோவிலுக்கு போய் இருக்காங்க. ஞாயிற்றுக்கிழமை தான் வருவாங்க.”

அவளிடமிருந்து வண்டியை வாங்கி ஸ்டார்ட் செய்து பார்த்துக்கொண்டே அவள் சொல்வதை கேட்டு ,” அப்போ வீட்ல தனியாவா இருக்க. ஏன் சுரேஷ் வீட்டுக்கு போய் இருந்திருக்கலாமே”

“ஆன்ட்டி, ரமேஷ் அண்ணா ரெண்டு பேரும் நேத்து தானே ஊருக்கு போனாங்க” என சிரித்தாள்.

“ஆமாம். நான் மறந்தே போயிட்டேன்.”

“அத்தை, வீட்ல வேலை செய்யும் ஒருத்தரை துணைக்கு வச்சிட்டு தான் போய் இருக்காங்க. அதனால் ஒன்னும் பிரச்சனை இல்லை.”

வண்டியை மெக்கானிக்கிட்ட தான் விடணும். என சொல்லிக்கொண்டே தன்னுடைய மெக்கானிக்கு போன் செய்து வண்டி நம்பரையும் சொல்லி வந்து எடுத்துக்கொள்ள சொல்லிவிட்டு மதுவிடம் திரும்பி வாட்ச்மேனிடம் சொல்லி சாவியை கொடுத்துவிட்டு வா நானே உன்னை அழைத்துபோய் விடுகிறேன் என சொன்னான்

மதுவை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டில் விட்ட சித்தார்த், "நானைக்கு காலைல ஏழு மணிக்கு தயாரா இரு மது நானே வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன் என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான். குளித்துவிட்டு வந்து துணைக்கு சொல்லிவிட்டு போன மீனாட்சிக்கு போன் செய்து தான் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டதை தெரிவித்துவிட்டு "நீங்க நைட் வந்தால் போதும்" என சொல்லிவிட்டு படுத்தான்.

அலுப்புடன் வீட்டிற்கு வந்த மகனிடம் வேலை முடிந்ததா? என விசாரித்துவிட்டு, மதுவை பற்றி கேட்டார். மதுவ வீட்டில் அனைவரும் கோவிலுக்கு சென்றிருப்பதை சொன்னவுடன்.

"ஏண்டா... மதுவை தனியாக விட்டுவிட்டு போய் இருக்காங்க. நீ உன்னோடவே நம்ம வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே"

சிரித்த சித்தார்த் "ஆனாலும் இது ரொம்பவே அதிகம். என்னதான் மதுமேல உங்களுக்கு பாசம் இருந்தாலும் அதுக்கு இப்படியா என்னை திட்டுவது. எங்களுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகல அது உங்களுக்கு நினைப்பு இருக்கு இல்ல. கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் உங்க கூடவே வச்சிக்கிட்டு பாசத்தை கொட்டுங்களேன். துணைக்கு ஆனை வச்சிட்டு தான் போய் இருக்காங்க".

"சரி போனாவது போடுடா. அவகிட்ட பேசலாம்"

"அவ தூங்கிட்டு இருக்கபோறாம்மா. ரெண்டு மணிக்கு பேசுங்களேன்" என்றான்.

"அதுவும் சரிதான். அலுப்பா இருப்பா தூங்கட்டும். என்றவர் சரியாக ரெண்டு மணிக்கு மதுவிற்கு போன் செய்தார்.

தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்த மது போனை எடுக்க, "ஹலோ யாரு" என தூக்க கலக்கத்தோடு கேட்க"

"என்னம்மா நான் தான் சித்தார்த் அம்மா பேசறேன். தூக்கத்தில் எழுப்பிட்டேனா?" என்றார்.

"ஹலோ ஆன்ட்டி எப்படி இருக்கீங்க?" நானே எழுந்துக்கணும் என்று நினைத்தேன்"

"ஏன் மது வீட்ல யாரும் இல்லைன்னா என்ன? நீ நம்ம வீட்டுக்கு வந்திருக்கலாமே?"

மது சிரிப்புடன் அவருக்கு பதில் சொன்னாள். தேவகி, "இரு மது சித்தார்த் பேசணுமாம்" என சித்தார்த்திடம் போனை கொடுக்க

"நான் எப்போது சொன்னேன் பேசணும்" என்று என சொல்லியபடி போனை வாங்கி "ஹலோ மது என்ன செய்யறே"

"ஹம்ம்....என்கிட்டே பேசணும் அப்படின்னு சொல்லாத எங்க எம்டி கூட பேசிகிட்டு இருக்கேன்.

"அட்டா மேடம் கோபமா இருக்காங்க போல இருக்கே. மேடமோட கோபத்தை தீர்க்கணும்னா என்ன செய்யணும்?" என அப்பாவியாக கேட்க

"50 தோப்புகரணம் போடணும்"

"அவ்வளவு தானே இந்தா எண்ணிக்கோ ஒண்ணு, ரெண்டு, மூணு,....'என எண்ண

"என்ன சித்தார்த் உண்மையாகவே தோப்புக்கரணம் போடறீங்களா? சரி சரி போடுங்க உங்க கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் ரொம்பவே யூஸ் ஆகும்." என சிரித்தான்.

"ஓஹ் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் இதெல்லாம் செய்யணுமா? " என ஒன்றும் தெரியாதது போல கேட்க.

"பின்னே கல்யாணம்ன்னா சும்மாவா? அவ்வளவு எதுக்கு உங்க அண்ணன்கிட்டயே ரகசியமா விசாரித்து பாருங்க ஆமாம்னு சொல்லுவார்"

“உனக்கு ரொம்பவே இடம் கொடுத்துவிட்டேன்னு நினைக்கிறேன். என்னை தான் கிண்டல் பண்ணே போனா போகுதுன்னு பார்த்தா, எங்க குடும்பத்தையே நீ நக்கல் அடிப்ப போல இருக்கே” என சற்று கோபமாக சொல்ல

மது தான் அளவுக்கு மீறி பேசிவிட்டோம் என எண்ணிக்கொண்டே, “சாரி சாரி நான் விளையாட்டுக்குத்தான் அப்படி சொன்னேன். நீங்க இவ்வளவு சீரியஸா எடுத்துக்குவீங்கன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை. ப்ளீஸ் கோவிச்சிக்காதீங்க” விட்டால் அழுதுவிடுவாள் போல பேச .

“ஏய் மது நான் சும்மா தமாஷுக்கு சொன்னேன், விட்ட அழுதுவிடுவாய் போல. சரி போய் சாப்பிடு மது. நான் அப்புறம் பேசுகிறேன்” என போனை வைத்தான்.

மதுவும் நிம்மதியுடன் சிரித்துக்கொண்டே போனை வைத்தாள். உதட்டில் உறைந்த புன்னகையுடனே தன் வேலையை பார்க்கத்தொடங்கினாள்.

பெண்ணல்ல பெண்ணல்ல ஊதாப்பூ
சிவந்த கன்னங்கள் ரோசாப்பு
கண்ணல்ல கண்ணல்ல அல்லிபூ
சிரிக்கும் மல்லிகைபூ

சிறு கைவளை கொஞ்சிடும் கொய்யாப்பூ
அவள் கைவிரல் ஒவ்வொன்றும் பன்னீர்ப்பூ
மைவிழி சடைகள் முல்லைப்பூ
மணக்கும் சந்தனப்பூ
சித்திர மேனி தாழம்பூ
சேலை அணியும் ஜாதிப்பூ
சிற்றிடை மீது வாழைப்பூ
ஜொலிக்கும் செண்பகப்பூ

தென்றலைபோல நடப்பவள்
என்னை தழுவ காத்துக்கிடப்பவள்
செந்தமிழ்நாட்டுத் திருமகள்
என் தாய்க்கு வாய்த்த மருமகள்
சிந்தையில் தாவும் பூங்கிளி
அவள் சொல்லிடும் வார்த்தை தேன்துளி
அஞ்சுகம் போல இருப்பவள்
கொட்டும் அருவி போல சிரிப்பவள்
மெல்லிய தாமரைக் காலெடுத்து
நடையை பழகும் பூந்தேரு
மெட்டியை காலில் நான்
மாட்ட மயங்கும் பூங்கொடி.....

*****

அத்தியாயம்-27

காலையில் சித்தார்த் வருவதற்கு முன்பே தயாராக மது காத்திருந்தாள். சித்தார்த், சிரித்துக்கொண்டே “குட் மார்னிங் மேடம்” என சொல்லியபடி காரின் கதவை திறந்துவிட்டான். “குட் மார்னிங் எம்.டி சார்” என பதிலுரைத்தாள். சித்தார்த் ஒரு பாட்டை ஹம் செய்தபடி காரை ஓட்டிகொண்டிருந்தான்.

“என்ன இன்னைக்கு ரொம்பவே சந்தோஷமா இருக்கீங்க போல? ஏதாவது குட் நியூசா. என்கிட்டே ஷேர் பண்ணிக்க கூடியதா இருந்தால் சொன்னால் நானும் சந்தோஷப்படவேனே”

“நீ எப்படியோ? உன்கிட்ட எல்லாத்தையும் ஷேர் பண்ணிக்க நான் ரெடி” என இரு பொருள்பட சொன்னான்.

புன்னகையுடன் “அப்போ சொல்லலாமே? இந்த சந்தோஷத்துக்கு என்ன காரணமோ?”

சரியான அழுத்தக்காரி வாயை திறந்து நானும் ஷேர் பண்ணிக்க ரெடி அப்படின்னு ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன குறைந்தா போய்டுவா. இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்கு நீ இப்படியே இருப்ப. நாளைக்கு எல்லாத்துக்கும் ஒரு முடிவு வரத்தானே போகுது. இவ்வளவு நாள் காத்திருந்ததெல்லாம் பெரிசா தெரியலை இன்னைக்கு ஒரு நாளை கடத்துவது ரொம்பவே அவஸத்தையா இருக்கும் போல இருக்கே. பேசாமல் இன்னைக்கே சொல்லிவிடலாமா? வேண்டாம் பொறுத்தது பொருத்தாசி இன்னும் ஒரு நாள் பொருடா.... என தனக்கு தானே சொல்லிக்கொண்டு இருக்க.

“ஹலோ ...” என சித்தார்த்தை அழைத்தாள். திரும்பி மதுவை பார்த்தான் “என்ன நீங்க கார்ல ஏறினாலே அப்படியே கனவுலகத்துக்கு போய்டுவீங்களா?” என விழிகளை விரித்துக்கேட்டாள்.

இந்த மாதிரி பார்க்காதடி அப்புறம் என்னையும் மீறி ஏதாவது நடந்துட போகுது என நினைத்துக்கொண்டே அவள் முகத்தில் இருந்த பார்வையை விலக்கியபடி “இல்லை நிறைய விஷயம் இருக்கு சொல்ல அதில் எதை சொல்லுவது அப்படின்னு யோசிக்கிறேன்”

“ரொம்ப இருக்கா அதில் ஒன்னு என்னன்னு எனக்கு தெரியும் சொல்லட்டுமா?” என்றாள்.

“சொல்லேன் பார்ப்போம், நீ சரியா சொல்றியா, இல்லை தப்பா சொல்றியான்னு பார்க்கலாம்?”

“இன்னையோட இந்த ப்ராஜெக்ட் முடியுது.இனிமேல் இந்த மதுவை நம்ம கூட கூட்டிகிட்டு போய் திரும்ப கூட்டிகிட்டு வந்து விடற டிரைவர் வேலை நமக்கு கிடையாது, அப்படின்னு தானே உங்களுக்கு சந்தோசம்”

“ரொம்ப அறிவுக்கொழுந்து நீ. எல்லாத்தையும் இப்படி தப்பு தப்பா தான் யோசிப்பாயா?”

“அப்போ அது இல்லையா? வேற என்னவா இருக்கும்.....? ஆஹ்.... கண்டுபிடிச்சிட்டேன், உங்க அக்கா ஊர்ல இருந்து வராங்க. சரியா

“ம்ம்...பரவாயில்லை உன்னோட குட்டி மூளையை உபயோகித்து ஒரு விஷயத்தை கண்டு பிடிச்சிட்ட. முதலில் ஏன் தப்பா சொன்ன?

“தப்போ சரியோ நான் சொன்னது உண்மை தானே. உங்களுக்கு இது ஒரு எக்ஸ்ட்ரா வேலை தானே. என்னை அப்படி பத்திரமா கூட்டிகிட்டு போய் கூட்டிகிட்டு வரணும் அப்படின்னு ஒன்னும் அவசியம் இல்லையே. நான் உங்களுக்கு தொல்லை தானே கொடுக்கிறேன்”

“தொல்லைன்னு சொல்றியா? சரி அப்போ அப்படியே வச்சிக்க. நீ எனக்கு தொல்லைதான், ஆனால் அழகான தொல்லை போதுமா” என்று சொன்னபடியே காரை பார்க்கிங்கில் விட்டான். மதுவிற்கு கொஞ்சம் குழப்பமாகவே இருந்தது. அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள்.

“ஹலோ மேடம் ஆபிஸ் வந்தாச்சி இறங்குங்க” என்றான். மது இறங்கி யோசனையோடே அலுவலகத்திற்குள் நுழைய சிவா, “மது” என அழைத்துக்கொண்டே வந்தான். சித்தார்த் காரை பூட்டிகொண்டிருக்க சிவா மதுவை அழைத்துச்சென்று அவளிடம் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். மதுவின் முகம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது.

சித்தார்த் தன் அறைக்கு சென்றதும் மதுவும் பின்னாலேயே சென்றாள் சிவா வெளியே நின்றபடியாருக்கோ போன் செய்துகொண்டிருந்தான். சித்தார்த் ஏதோ சொல்ல மதுவை அழைக்க மது யோசனையிலேயே இருந்தாள். “மது , மது” என அவள் கையில் தட்டினாள்.

“அஹ... சொல்லுங்க” என்றாள்.

“என்ன மது வரும்போது நல்லாதானே சிரிச்சிகிட்டே வந்த அதுக்குள்ளே என்ன ஆச்சு என்ன குழப்பம் உனக்கு”

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை சித்தார்த்” என உதட்டை கடித்தபடி

“ஏன் மது பொய் சொல்ற...நீ இல்லன்னு சொன்னாலும் ஏதோ இருக்கு.. மது உனக்கு தெரியுமா? உன் முகம் ரொம்பவே எக்ஸ்ப்ரசிவ்.... உன் மனம் என்ன சுழ்நிலையில் இருக்கு அப்படின்னு அது காட்டி கொடுத்திடும்”.

சித்தார்த்தின் நடவடிக்கையில் ஏதோ மாற்றம் தென்படுவது போல உணர்ந்தான். தன்னை பற்றி இவன் ஆராய்ச்சி செய்கிறானா என்ன? கடவுளே இதெல்லாம் நல்லதிற்கில்லை என தோன்றியது.

நிமிர்ந்து சித்தார்த்தை பார்த்தான் அவன் கண்களில் தெரிந்த மாற்றம் திடீரென தன்னை தட்டி அழைத்தது, காரில் வந்த போது பேசிய பேச்சு என அவனை மொத்தமாக குழப்பியது. ஒருவேளை நான் தான் எண்ணி குழப்பி கொள்கிறேனா? என எண்ணிக்கொண்டே அவனை பார்க்க அவனும் சாதாரணமாக அவளுக்கு செய்யவேண்டிய வேலையை சொல்லிவிட்டு சென்று தன இருக்கையில் அமர்ந்தான். மதுவும் நமக்கு தான் எல்லாம் தப்பா தெரியுது. சித்தார்த் அந்த மாதிரி இல்லை என்ற நினைவோடு வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

ஒரு வழியாக முடிக்க வேண்டிய அனைத்தையும் முடித்து எழுந்த போது மணி நான்கு ஆகிவிட்டது

சித்தார்த் யாருக்கோ போன் செய்து பேசிவிட்டு வந்தான். அடுத்த பதினைந்தாவது நிமிடம் இரண்டு பேர் நான்கைந்து பெரிய பெரிய கவருடன் வந்தனர். சித்தார்த் எழுந்து சென்று அவர்களிடம் பேசிவிட்டு வந்தான்.

அனைவரையும் அழைத்தான். அனைவரும் ஹாலுக்கு செல்ல அங்கே ஒரு பெரிய கேக் இருந்தது என்ன இது கேக் என பார்த்தனர் அதில் happy birthday to jeeva என எழுதி இருக்க சிவா ,” ஜீவா உங்களுக்கு இன்னைக்கு பர்ட்டேயா? many more happy returns of the day” என கைகொடுத்தான்.

ஜீவா சித்தார்த்தை பார்த்து “என்னடா இது திடீர்னு இப்படி சர்ப்ரைஸ் கொடுக்கற” என சித்தார்த்தை அணைத்துக்கொண்டான். “ரொம்ப உணர்ச்சிவசப்படாதே.இதுக்கு பதிலா இன்னைக்கு நைட் நீ சோழால் ட்ரீட் கொடுக்கணும் டீல் ஒகே வா” என்றான்.

“இன்னைக்கு என் பர்ஸை காலிபன்றதுன்னு முடிவு பண்ணியாச்சு அப்புறம் என்ன ஒகே. ஆமாம் இன்னைக்கு மாட்டரோட் treat aa இல்லை வெறும் simple treat aa” என்றான்.

“டேய் இதெல்லாம் ஒரு கேள்வியா ? அதுவும் எல்லோர் முன்னாலும்” என சித்தார்த் ஜீவாவின் காதை கடிக்க மது சிரித்துக்கொண்டே சென்று கீதாவின் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டான்

ஜீவா கேக்கை கட் பண்ண அனைவரும் சேர்ந்து வாழ்த்து பாடி கைதட்ட, ஜீவா முதல் துண்டை எடுத்து சித்தார்த்துக்கு ஊட்டினான். சித்தார்த்தும் ஒரு பெரிய துண்டாக எடுத்து ஜீவாவிற்கு ஊட்டியவன் அவன் எதிர்பாராத நேரத்தில் கேக்கை அவன் முகத்திலேயே தேய்த்துவிட்டு இடது கையால் தன் தலையை கோதியபடி தலையை பின்புறமாக சாய்த்து சிரித்தான். மது சித்தார்த்தையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

கீதா மெதுவாக மதுவின் தோளை தட்டி “ஏய் மது என்னடி இப்படி கண்ணைகூட இமைக்காமல் சித்தார்த்தை இப்படி லுக் விடற?”

ஒரு முறை தன் கண்களை இறுக மூடி தன்னை கட்டுபடுத்திக்கொண்டு நிமிர்ந்து பார்க்க சித்தார்த் ஜீவாவுடன் பேசிக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்று கொண்டிருந்தான்.

மறு புறம் திரும்பியவன் லதா கேக் சாப்பிட்டுக்கொண்டு தனக்கு மறுபுறம் நின்றிருந்த கீதாவுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க லதாவின் கையில் இருந்த தட்டில் கிரீம் மட்டும் தனியாக எடுத்து வைத்திருந்தான்.சிவா, “என்ன லதா கிரீம் சாப்பிட மாட்டியா?

“ம்ஹும்.... அப்புறம் வெயிட் போட்டுடும்.”

“அப்போ இந்த கிரீமை தூக்கி போட்டுடுவியா”

“சச்ச..... இதை அப்படியே எடுத்து உன் மூஞ்சில தடவைதான் வைத்திருக்கேன்” என்று சொல்லியபடியே எடுத்து சிவா முகத்தில் பூசிவிட்டான்.

பார்த்துக்கொண்டிருந்த மதுவும் கீதாவும் சிரித்தனர். “ஏய் லதா, இப்படியா பண்ணுவ உன்னை என தன் தட்டில் இருந்த கிரீமை எடுக்க, லதா ஓட சிவா அவளை விரட்டிக்கொண்டு போய் லதா முகத்தில் தேய்த்தான். மதுவிற்கு அடக்க முடியாமல் சிரித்தான்.

இது அனைத்தையும் சித்தார்த் தன் மூலிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தன்னையும் அறியாமல் “பூத்துக்குலுங்கும் பூக்கள், வைகறை பனி காலை, பால் நிலா வேளை, வானவில், பனிமலை சாரல் இதெயெல்லாம் பார்த்தால் மனதிற்கு எவ்வளவு சுகத்தையும் இதத்தையும் தரும் அழகு உலகத்தில் இருக்கு அது போல அந்த அழகில் ஒன்று என் மதுவின் சிரிப்பு” என மனதிற்குள் சொல்வதாக நினைத்துக்கொண்டு சத்தமாக சொல்லிக்கொண்டிருக்க.

முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்த ஜீவா சித்தார்த்தின் புலம்பலை கேட்டு, “உலகத்திலேயே கொடுமையான விஷயம் எது தெரியுமாடா? காதலிக்கிறவன் கூட இருந்து அவன் புலம்பலை கேட்ப்பது தான்” என்றான்.

சித்தார்த் திரும்பி ஜீவாவை பார்த்து சிரித்தான்

“போதும்டா ரொம்ப வழியுது. இனி இது ஒன்னும் தேறுவது மாதிரி தெரியல. ப்ரஜெக்ட் முடியட்டும் சொல்றேன் சொல்றேன்னு சொல்லிட்டு இருந்த ஒரு வழியா அதுவும் முடிஞ்சி போச்சு. இனியும் ஏதாவது காரணம் சொல்லிக்கொண்டு தள்ளி போடற கதையே வேண்டாம். உன் காதலை சொல்லி கல்யாணம் பண்ண வழிய பாரு. என்னால இந்த புலம்பலை எல்லாம் கேட்டுகிட்டு இருக்க முடியாது. அப்புறம் நானே போய் உன் காதலை மது கிட்ட சொல்லிடுவேன்”

அதுக்கு அவசியமே இல்லை. நான் நாளைக்கு மதுகிட்ட என் காதலை சொல்லப்போறேன்.

என சொல்லிக்கொண்டே லாப்டாப்பை திறந்தான். டெஸ்க் டாப் ஸ்க்ரீனில் மது சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். லாப்டாப்பை பார்த்த ஜீவா, “இந்த போட்டோவை எங்கேடா பிடிச்ச, மது பாவாடை தாவணில இருக்கா?”

சித்தார்த் கண்ணை ஸ்க்ரீனிலிருந்து அகற்றாமல் “ம்ம்ம்... தீபா கல்யாணத்துல எடுத்தேன்.”

அதே நேரம் வெளியே கீதா பின்னால் கையை மறைத்தபடியே மதுவை நோக்கி வந்தாள். கீதாவை பார்த்த மது புரிந்து கொண்டு “வேண்டாம் கீதா, வேண்டாம்” என்ற படியே பின்னாலே சென்றவள் வேகமாக சித்தார்த்தின் அறைக்கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

சித்தார்த் சாவதானமாக அமர்ந்து கொண்டு லாப்டாப்பை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் திடீரென உள்ளே நுழைந்த மதுவை பார்த்தவுடன் சட்டென்று லாப்டாப்பை மூடினான். ஆனாலும் லாப்டாப்பில் யாரோ ஒரு பெண்ணின் படத்தை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்று கண்டு கொண்ட மது, “சாரி சாரி, கீதா துரத்திட்டு வந்தா அதான் உள்ளே ஓடிவந்துட்டேன். வந்தது வந்தேன் என் bagai எடுத்துகிட்டு போய்டுறேன் என சொல்லிக்கொண்டே bagai எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பியவள் ஆர்வத்தை அடக்க முடியாமல் அது யார் புகைப்படம் என தெரிந்துகொள்ளும் ஆவலில் “அது யார் போட்டோ என்னை பார்த்தும் சட்டுன்னு மூடிட்டன்களே ரொம்ப சீக்ரெட்டா? ” என்றாள்.

சித்தார்த் பதில் சொல்லும் முன் ஜீவா, “அது ஒன்னும் இல்லை மது அது சித்தார்தோட லவர் போட்டோ?”

சித்தார்த், “டேய் ஜீவா...” என பதறினான்.

மது ஆச்சரியமாக சித்தார்த்தை பார்த்தாள். “சித்தார்த் ஜீவா சொல்வது உண்மையா? எங்களுக்கெல்லாம் அவங்க போட்டோவை காட்டமாட்டீங்களா?

“உனக்கு போட்டோ எதுக்கு மது நேராகவே காட்டேன் போதுமா?”

சரி என்ற மது “நான் கிளம்பறேன்” என்று இருவருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு புன்னகைத்தாள். ஆனால் அவள் புன்னகை அவள் கண்களில் பிரதிபலிக்கவில்லை.

“மது நீயும் நைட் டின்னர்க்கு எங்க கூட வாயேன். ரமேஷ் ஊரிலிருந்து வந்துட்டான். அவனும் வரான்” என்றான் ஜீவா.

“நீங்க பிரெண்ட்ஸ் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒண்ணா போய் என்ஜாய் பண்ணிட்டுவாங்க. நான் எதுக்கு நடுவில் நான் கிளம்பறேன்” என்றாள்.

சித்தார்த், “வீட்ல தான் யாரும் இல்லையே மது அப்புறம் என்ன நான் வேண்டுமானால் ரமேஷிடம் சொல்லி உன்னை கூடிக்கொண்டு வர சொல்கிறேன்” என்றான்

“தப்பாக நினைக்காதீங்க, வீட்ல யாராவது இருந்தாள் பரவாயில்லை. யாரும் இல்லாத போது வெளியே வந்துவிட்டு வீட்டுக்கு வர லேட் ஆனால் நன்றாக இருக்காது” என சொல்லிவிட்டு தலையை குனிந்துகொண்டாள். அவள் சொன்னதை இருவரும் புரிந்துகொண்டனர்.

“சரி வா மது நானே உன்னை கொண்டு போய் விடுகிறேன்” என கிளம்பினான்.

“இல்லை நான் என் பிரெண்ட் வீட்டுக்கு போயிட்டு லேட்டா தான் வீட்டுக்கு போவேன். நான் வரேன்” என இருவரையும் நிமிர்ந்துகூட பார்க்காமல் கிளம்பி சென்றாள்.

சித்தார்த் என்ன ஆச்சு இவளுக்கு என மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

நேராக வீட்டுக்கு வந்த மதுவிற்கு அவ்வளவு பெரிய வீட்டில் தனியாக இருப்பது ஏனோ வெறுப்பாக இருந்தது. உடையை மாற்றிக்கொண்டு வந்தவளை தொலைபேசி அழைத்து. போனை எடுத்தவள் எதிர்முனையில் இருந்து வந்த செய்தியில் எரிச்சல் அடைந்தாலும் குரலில் எந்தவிதமான உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் “சரி” என சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தாள்.

தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு சோஃபாவில் அமர்ந்தாள். சே... கோவிலுக்காவது போய்விட்டுவந்திருக்கலாம். இப்படி வீட்டுக்கு வந்து மொட்டு மொட்டுன்னு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டி இருக்கு. இந்த மீனாட்சி இன்னைக்கு பார்த்து தான் உடம்பு சரி இல்லாமல் போகும்? என நினைத்தபடியே கண்களை மூடியவளுக்கு யார் மடியிலாவது படுத்து மனம் விட்டு அழவேண்டும் போல இருக்கவே எழுந்து தன் அறைக்கு சென்றவள் லாப்டாப்பை திறந்து சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். கண்ணை மூடி லாப்டாப் அருகில் தலையை சாய்த்து படுத்துக்கொண்டாள். பிறகு i-pod ai எடுத்துக்கொண்டு தோட்டத்திற்கு சென்று அங்கே இருந்த மல்லிகை பந்தலின் அடியில் அமர்ந்தவள் ஹெட்போனை காதில் போட்டு பாட்டுகேட்டுக்கொண்டே அந்த இடத்தில் தன்னை குறுக்கிக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டாள். அவள் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிய சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அப்படியே தன்னையும் அறியாமல் உறங்கிப்போனாள்.

தூரத்தில் தொலைபேசி ஒலிப்பது போல சத்தம் கேட்டு தூக்கம் களைந்து எழுந்த மது தான் தோட்டத்திலேயே படுத்திருப்பதை பார்த்து பதறி எழுந்தாள். உள்ளே மீண்டும் தொலைபேசி ஒலிக்க அவசரமாக உள்ளே சென்றாள். போனை எடுத்தவள், “ஹலோ அத்தை” என்றாள். ஆனால் மறுபுறம் இருந்து சத்தமே இல்லை. “மது மீண்டும், அத்தை நான் மது பேசறேன். நான் பேசுவது கேட்குதா?” என்றாள்.

மறுமுனையில் இருந்து, “மது நான் சித்தார்த் அம்மா பேசறேன்மா”

“சொல்லுங்க ஆன்ட்டி நான் அத்தைன்னு நினைத்து” என மேலே தொடரமுடியாமல் நிறுத்தினாள். என்ன ஆன்ட்டி இந்த நேரத்தில் போன் பணறிங்க?”

“ஏன் உன் குரல் ஒருமாதிரி இருக்கு. ஜலதோஷமா?”

“ஆமாம் லேசா ஜலதோஷம் பிடிச்சிருக்கு.”

“வீட்ல தனியா இருப்பியேன்னுதான்மா போன் பண்ணேன். சாப்பிட்டியாமா?”

அப்போது தான் மதுவும் மணியை பார்த்தாள் மணி ஒன்பது. " இன்னும் சாப்பிடலை ஆன்ட்டி." என்றாள்.

"ஏன்மா ஏதும் சாப்பிடாமல் இருக்கே. துணைக்கு வருவாங்கன்னு சொன்னாயே அவங்க வந்துட்டாங்களா?

"அப்போ தனியாகவா இருக்க, சரி பத்திரமா இரும்மா. ஒரு நிமிஷம்" என்றவர் போனை சித்தார்த்திடம் கொடுத்தார்.

"ஹலோ மது சாப்டாச்சா?" என்றான்.

இவன் டின்னர்க்கு போகவில்லையா என எண்ணிக்கொண்டே, "இன்னும் இல்லை" என்றாள்.

அவள் குரலில் இருந்த வித்யாசத்தை உணர்ந்தவன், "மது அழுதியா?" என்றான்.

மது ஒருநிமிடம் திடுக்கிட்டாள் உடனே சுதாரித்துக்கொண்டு, "இல்லை தோட்டத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன் குளிர் காத்து அதான் குரல் ஒரு மாதிரி இருக்கு."

"சரி மது நான் அப்புறம் பேசறேன்" என்றான்.

அவன் போனை வைக்கபோவது தெரிந்ததும் அவசரமாக "சித்தார்த்" என அழைத்தாள். "என்ன மது சொல்லு".

நீங்க டின்னர்க்கு போகலையா?" என தயங்கியபடி கேட்டாள்.

"போனேன் ஆனால் என்னவோ மனசே சரி இல்லை அதான் திரும்பி வந்துவிட்டேன்."

"ஒஹ்... சரி" என்றபடி போனை வைத்தாள்.

மது போனை வைத்த மறுநிமிடம் மீண்டும் போன் ஒலிக்க , " உடனே போனை எடுத்தவள் "ஹலோ சித்தார்த்" என்றாள்

மறுமுனையில் இருந்த ராஜேஷ்க்கு முகம் மலர்ந்தது , "மது நான் அண்ணன் பேசறேன்டா."

"ஒஹ் ... அண்ணாவா. இல்லை சித்தார்த் இப்போ தான் போன் பண்ணிட்டு வைத்தார். ஒருவேளை திரும்ப அவர் தான் போன் பண்ராறோன்னு நினைத்தேன். நீ சொல்லுன்னா எல்லோரும் எப்படி இருக்கீங்க?பூஜை எல்லாம் முடிந்துதா?"

"எல்லாம் நல்லபடியா முடிந்தது. நாங்க நாளைக்கு நைட் வந்திடுவோம். நீ அதுவரை பத்திரமா இரு. மீனாட்சி வந்தாங்களா?"

மது அனைத்தையும் விவரமாக சொல்லிவிட்டு அனைவரிடமும் பேசி முடித்துவிட்டு போனை வைத்தாள்.

கிச்சனுக்கு சென்று பாலை காய்த்து எடுத்துக்கொண்டு தன் அறை பால்கனியில் சென்று கைப்பிடி சுவரில் இருந்த தூணில் சாய்ந்தபடி கைப்பிடிசுவரின் மீது அமர்ந்தாள். திடீரென காரின் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் கண்ணை கூச மெயின் கேட்டை திரும்பி பார்த்தாள். தெரு விளக்கின் ஒளியில் வந்திருப்பது சித்தார்த்தின் கார் என புரிந்தது. சித்தார்த் காரில் இருந்தபடியே ஹாரன் அடித்தான். இந்த நேரத்தில் எதற்கு வரவேண்டும் என்ற யோசனையுடன் கேட் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தாள்

இறங்கி கேட் அருகில் வந்தவள் காரில் இருந்து இறங்கிய இருவரையும் பார்த்தாள். அவளுக்கு புரிந்தது எதற்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று. "வா நேத்ரா", வாங்க சித்தார்த்" என்றவள் நேருக்கு நேராக சித்தார்த்தை பார்ப்பதை தவிர்த்தாள்.

"எப்படி இருக்கீங்க? பார்த்தீங்களா நீங்க நம்ம வீட்டுக்கு வரலைன்னு சொன்னாலும் நான் வந்துவிட்டேன்" என்றபடி மதுவின் கையை பிடித்துக்கொண்டாள்.

“வரக்கூடாது என்றெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை, நான் வராததால் தானே நீங்க வந்திருக்கீங்க” என சித்தார்த்தை ஓரபார்வை பார்த்தாள்.

உள்ளே வந்த சித்தார்த் செவ்வரியோடி சிவந்திருந்த மதுவின் கண்களை பார்த்தான். அவள் அழுதிருப்பது நன்றாக் தெரிந்திருந்தது. பிறகு எதற்கு தன்னிடம் அவள் பொய் சொல்லவேண்டும். என கோபம் வந்தது. வந்தது முதல் அவன் ஒருவார்த்தை கூட பேசவில்லை மதுவையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவளுக்கும் அவன் ஏன் ஒன்றும் பேசவில்லை என எண்ணிக்கொண்டே அவனை பார்க்க அவன் பார்வையிலேயே ஒரு கோபம் தெரிவதை கண்டு உள்ளுக்குள் சில்லென குளிர் பரவியது

“எதுக்கு உங்களுக்கு இவ்வளவு கஷ்டம். நான் ஏதாவது செய்துகிட்டு இருக்கமாட்டேனா? இப்போ லேட் நைட் ஆகிடும் நீங்க வீட்டுக்கு போக.”

“அண்ணன் என்னை விட்டுட்டு போக தானே வந்திருக்கார்.”

மது சங்கடத்துடன் “எதுக்கு நான் தனியா இருந்துப்பேன் ஒன்னும் பிரச்சனை இல்லை”

சித்தார்த் திரும்பி மதுவை பார்த்தான். மதுவும் அதே நேரம் சித்தார்த்தை பார்க்க கண்ணோரம் இடுங்க மதுவை பார்த்தான். அவன் பார்வையின் கூர்மையை தாங்க முடியாமல் மது தலையை கவிழ்ந்துகொண்டாள். ஏனோ கண்களை கரித்துக்கொண்டு வந்தது. ஆனாலும் தன் உணர்வுகளை வெளியே தெரியாதபடி மறைத்துக்கொண்டாள்.

மீண்டும் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது சித்தார்த்தும், நேத்ராவும் அங்கே showcase il இருந்த பொருட்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அதில் பெரும்பாலும் மது, ராஜேஷ், தீபக் வாங்கிய பரிசு பொருட்களும், கேடயங்களும் இருந்தது.

ஒரு போடோவில் என்,சீ,சீ ட்ரெஸ்ஸில் கழுத்தில் மெடலுடன் நிற்குகொண்டிருந்தாள். நேத்ரா மெதுவாக “அண்ணா உன் ஆளு ரொம்பவே பெரிய ஆளு போல. எதுக்கும் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இரு. என்,சீ,சீ ல எல்லாம் இருந்திருக்காங்க” என்றாள். சித்தார்த் புன்னகையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்

சூப் எடுத்துவந்த பாத்திரம் திறக்கபடாமல் இருப்பதை பார்த்த சித்தார்த், “நேத்ரா சூப் முதலில் கொடு ஜலதோஷத்துக்கு நல்லது” என ஜலதோஷத்தில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்து சொன்னான். மதுவிற்கு அவன் கோபத்தின் காரணம் புரிந்தது. தான் அவனிடம் உண்மையை சொல்லவில்லை என்ற கோபம். நான் ஏன் சொல்லணும் என்ற எண்ணமும் கூடவே எழுந்தது.

“அட அதை மறந்துவிட்டேனே அம்மா உங்களுக்காக அவசரம் அவசரமாக சூப் செய்து கொடுத்தாங்க. இதை குடிங்க ஜலதோஷம் எல்லாம் பறந்து போய்விடும்”

மதுவிற்கு ஒரு பக்கம் சந்தோசம் நமக்கு இதனை பேர் இருக்காங்களே என்று மறுபுறம் குழப்பம் தன்னை இப்படி எதற்கு தாங்க வேண்டும் என்று. ஆனால் நேத்ராவின் வள வள பேசால் எதையும் அவளால் யோசிக்க முடியவில்லை.

மது சாப்பிட்டு எழுந்ததும், சித்தார்த் “நேத்ரா நான் கிளம்பறேன்” என்றான்.

“நேத்ரா அவரை இந்த பழத்தையாவது சாப்பிட சொல்லு” என ஆப்பினை வெட்டி கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

“உங்க ரெண்டு பேருக்கும் நான் என்ன மீடியேட்டரா? நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிக்கமாட்டீங்களா? அண்ணா கார் சாவியை கொடு என் டிரஸ் அதிலேயே இருக்கு நான் பொய் எடுத்திட்டு வரேன் என்று சாவியை வாங்கிக்கொண்டு இருவருக்கும் தனிமை கொடுத்து விலகினாள்.

அவளுடைய தழைந்த பார்வையும் தயக்கத்தையும் சித்தார்த்திற்கு வேறு ஏதோநினைவுபடுத்த அவளையே ரசனையுடன் அளவெடுத்தவனின் மனதில் ஒரு மௌன புன்னகை மலர்ந்தது.

சித்தார்த் மெதுவாக "ஏன் மது டல்லா இருக்கே?"

மதுவும் "அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை ரெண்டு மூணு நாளா சரியா தூக்கம் இல்லை அதனால் தான்" .... அதற்கு மேல் ஏதும் சொல்லாமல் தயங்கியபடி நின்றவனை பார்த்தவன் "ஓகே கேட்டை பூட்டிக்க பத்திரம் நான் நாளைக்கு வந்து நேத்ராவை கூடிக்கொண்டு போகிறேன்" சரியென தலையை மட்டும் ஆடினான். அவனை ஆழ்ந்து நோக்கியவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் கிளம்பினான்.

சித்தார்த் அம்மாவிடம் போன் செய்து தன் நன்றியை தெரிவித்தான். அவருடன் பேசும்போது அவள் கண்கள் கலங்கியது. நேத்ரா அமைதியாக மதுவை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மதுவை சகஜமாக்க ஏதேதோ பேசிகொண்டிருக்க, மது எதையும் மனதில் வாங்காமல் கடமைக்காக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

படுத்த அடுத்த நிமிடம் நேத்ரா உறங்கிவிட, மதுவோ உறக்கம் வராமல் கால்களை கட்டிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். ஏன், ஏன், ஏன் என பல ஏன்கள் அவள் மனதை குடைந்தது. அதே யோசனையோடு அப்படியே உறங்கிவிட்டாள்

சிதார்தோ மதுவின் செய்கைக்கு மதியம் ஜீவா கிளப்பிவிட்டது தான் காரணமாக இருக்குமோ என சந்தேகம் வர, அந்த நேரத்தில் ஜீவாவிற்கு போன் செய்து திட்ட ஜீவா சிரித்துக்கொண்டே வாங்கிக்கொண்டான். போனை வைத்தவன் நாளைக்கு பேசி சரி பண்ணிவிடனும் என எண்ணிக்கொண்டே நாளை தன் காதலை சொன்னால் இதே மதுவின் முகம் எப்படி இருக்கும்? என்ற எண்ணத்தோடே உறங்க ஆரம்பித்தான்.

இருவருமே இருவேறு மன நிலையோடு உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். மது மட்டும் அன்று முழுதும் தனக்குள் எழுந்த கேள்விகளுக்கான பதிலை கண்டறிந்திருந்தால் பின்னால் ஏற்பட போகும் குழப்பங்களுக்கும், வேதனைகளுக்கும் தீர்வாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் விதி வலியதாயிற்றே . அந்த விதி என்னும் சூறாவளியில் சிக்கி தவிக்க போகும் இரு ஜீவன்களும் குழப்பத்துடனே உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

சிறகுகள் வந்தது எங்கோ செல்ல
இரவுகள் தீர்ந்தது கண்ணில் மெல்ல
நினைவுகள் ஏங்குது உன்னை காணவே
கனவுகள் பொங்குது எதிலே அள்ள
வலிகளும் சேர்ந்தது உள்ளே கிள்ள
சுகங்களும் கூடுது உன்னை தேடியே....

அழகே நீ எங்கிருக்கிறாய் வலித்தால் அன்பே அங்கிருக்கிறாய்
உயிரே நீ என்ன செய்கிறாய் உயிரின் உள்ளே வந்து செல்கிறாய்
எனக்கே நான் சுமையாய் மாறி என்னை சுமந்து வந்தேனே
உனக்கே நான் நிழலாய் மாறி உன்னை தேடி வந்தேனே....

*****

அத்தியாயம்-28

காலை ஐந்தரை மணிக்கு மொபைல் சத்தத்தில் எழுந்த நேத்ரா பக்கத்தில் மது இல்லாததை பார்த்தாள். போனை எடுத்தவன் "ஹலோ அம்மா குட் மார்னிங்" என்றாள்.

"என்ன நேத்ரா அண்ணி எங்கே தூங்கறாளா?"

அதற்குள் பேசிக்கொண்டே எழுந்த நேத்ரா கதவைத்திறக்க அங்கே சுப்ரபாதம் சி டி playaril பாடிக்கொண்டிருக்க கிச்சனில் இருந்து காஃபி வாசம் காற்றில் மிதந்து வந்தது. அதை முகர்ந்தவன். "அம்மா அண்ணி பூஜை ரும்ல இருக்காங்க. மணி சத்தம் கேட்குதா? அது எப்படி தான் நீயும் உன் மருமகள்களும் இப்படி ஒரே மாதிரி இருக்கீங்களோ? சின்ன அண்ணியும் அப்படியே உன்னை போலதான்.

“என் பிள்ளைகள் தான் அப்படி இல்லை என் மருமகன்களாவது அப்படி இருக்காங்கன்னு சத்தோஷப்பட்டுகறேன். மதுவை ஏதும் டிஃபன் செய்யவேண்டாம்னு சொல்லு நான் கொடுத்து அனுப்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தார்.

நேத்ரா மளமளவென தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு அரைமணி நேரத்தில் கீழே இறங்கி வந்தாள். மது கிச்சனில் இருப்பதை பார்த்துவிட்டு அங்கே சென்றவள் “குட் மார்னிங் ” என்றாள்

திரும்பி நேத்ராவை பார்த்து சிரித்தபடி “குட் மார்னிங் நேத்ரா, நைட் நல்லா தூங்கினீங்களா? ஏன் இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கி இருக்கலாமே. இன்னைக்கு சண்டே தானே” என நேத்ராவுடன் பேசிக்கொண்டே காபியை கலந்து கொடுத்தாள்

அப்போது தான் முழுதுமாக திரும்பி நின்ற மதுவை நேத்ரா நன்றாக பார்த்தாள். ஆழ்ந்த பச்சை நிற புடவையில் அவளுடைய எலுமிச்சை நிற மேனிக்கு மேலும் எடுப்பாக இருந்தது.ஒற்றை கல் மூக்குத்தியில் கூந்தலை தளர பின்னி நின்றிருந்தவளை பார்த்த படி அப்படியே நின்றிருந்தவளை, “நேத்ரா மேடம் உங்க வீட்ல எல்லோரும் இப்படி தான் அடிக்கடி கனவுலகத்துக்கு போய்டுவீங்களா?” என சிரித்தாள்.

“நீங்க எவ்வளவு அழகா இருக்கீங்க. நான் மட்டும் ஆம்பளையா பிறந்திருந்தா உங்களை தான் கல்யாணம் செய்துஇருப்பேன்” என்றாள்.

அவள் சொன்னதை கேட்டு மது சிரித்தபடியே, “வா நேத்ரா ஹால்ல உட்காரலாம்” என ஹாலை நோக்கி நடந்தாள். ஹ்ம்ம்...எங்க அண்ணன் ஃப்ளாட் ஆனதில் அதிசயமே இல்லை என எண்ணியபடியே ஹாலில் அமர்ந்தனர்.

“சொல்ல மறந்துட்டேன் அம்மா போன் பண்ணாங்க. உங்களை டிஃபன் ஏதும் செய்யவேண்டாம்னு சொல்ல சொன்னாங்க.

“எதுக்கு ஆன்ட்டி இப்படி செய்றாங்க நான் ஏதாவது செய்ய மாட்டேனா?என்னை ரொம்பவே கடன்காரி ஆக்கறாங்க. இதெல்லாம் நான் எப்படி திருப்பி செய்யறது?”

“அதெல்லாம் திரும்ப வேற ஏதாவது வழியில் செய்திடலாம். செய்ற வரைக்கும் சந்தோஷமா வாங்கிக்கோங்க”

இருவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்கவும் “ஆஆ...அண்ணன் வந்தாச்சு” என நேத்ரா சொல்ல மது மனதிற்குள் ஒருவித பரபரப்பு தோன்ற எழுந்து சென்று கதவை திறந்தாள். நேத்ராவும் மதுவின் பரபரப்பை கவனித்துவிட்டு எழுந்து உடன் சென்றாள். கதவை திறந்ததும் அங்கே நின்றிருந்தவளை கண்டதும் மதுவின் முகத்தில் ஒரு ஏமாற்றம் பரவியதை நேத்ராவும், வெளியே நிற்குகொண்டிருந்த அஷ்வந்தும் கவனிக்க தவறவில்லை.

அஷ்வந்த் வெளியிலேயே நிற்குகொண்டிருப்பதை உணர்ந்த மது “வாங்க அஷ்வந்த் “என்று வலிய வரவழைத்த புன்னகையுடன் கூறினாள்.

உட்கார வைத்துவிட்டு கிச்சனுக்கு சென்றவுடன் நேத்ரா, “என்னடா நீ வந்திருக்க, அண்ணன் வரல பாவம் அண்ணி முகமே மாறிபோச்சு.”

“என்னை என்னடி செய்ய சொல்ற? அண்ணன் தான் நான் வெளியே போகணும் நீ போய் நேத்ராவை கூடிக்கொண்டு வான்னு சொன்னார். அதான் நான் வந்தேன். இல்லைனா நான் ஏன் வரப்போறேன். போன் பண்ணி நீயே அப்படியே ரோட்ல உருண்டுவா ரோடாவது மேடு பள்ளம் எல்லாம் கொஞ்சம் சமமாகுமனு சொல்லி இருப்பேன்”என்றாள்.

“டேய் கொழுப்பா, வாயை மூடு வெளிய இருக்கியேன்னு பார்கிறேன் இதே வீடா இருந்திருந்தால் உன்னை என்னை செய்திருப்பேன்னு எனக்கே தெரியாது?”

கிச்சனுக்குள் சென்ற மதுவிற்கோ நேற்று கிளம்பும்போது நாளைக்கு வரேன்னு சொல்லிட்டு தானே போனான். இன்னைக்கு என்னை ஆச்சு வெளியே எங்கயோ போகணுமாம் அப்படி என்ன வேலை? ஒருவேளை அவனோட லவ்வரை பார்க்க போறானோ என்னவோ, சரி யார் எங்கே போனால் நமக்கு

என்ன? நம்ம வேலையே வரைக்கும் நாம் பார்ப்போம் என்ற முடிவுடன் அஷ்வந்திற்கு காஃபி கலந்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மூவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து காலை உணவை உண்டனர். அஷ்வந்த் தன் கல்லூரியில் நடக்கும் விஷயங்களை சொல்லி மதுவை சிரிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தான். பத்தரை மணிக்கு அஷ்வந்த், சரி நாங்க கிளம்பறோம் இன்னைக்கு டியூட்டி இருக்கு வீட்டுக்கு போயிட்டு கிளம்பணும்."

மது மனம் இல்லாமல் "சரி கிளம்புங்க டியூட்டி இல்லாமல் இருந்தால் உங்களை இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் இருக்க சொல்லி இருப்பேன். என் கையால் சமைத்து போட்டிருப்பேன். சரி ஒரு டாக்டரை அவர் கடமையை செய்ய விடாமல் தடுப்பது தவறு போய்ட்டுவாங்க" என்றாள்.

"நீங்க கண்டிப்பா ஒரு நாள் எங்க வீட்டுக்கு வரணும். அப்புறம் எங்க அப்பா அம்மா அறுபதாம் கல்யாணத்திற்கு இன்னும் பதினைந்து நாள் தான் இருக்கு நீங்க கண்டிப்பா காலை வந்திட்டு நைட் தான் வீட்டுக்கு போகணும் சரியா உங்களை எங்க பிரண்ட்ஸ் ரிலேடிவ்ஸ் எல்லோருக்கும் உங்களை அறிமுக படுத்தணும்.என சொன்ன நேத்ராவை பார்த்து "

"கண்டிப்பா வரேன் நேத்ரா. ஒரு நிமிடம்" என்றவள் உள்ளே சென்று ஒரு கவரை கொண்டுவந்து நேத்ராவிடம் கொடுத்தாள்.

"என்ன இது?" என கேட்டாள் நேத்ரா

குழந்தைகளுக்காக வாங்கினேன் நேத்தே உங்க அண்ணா கிட்ட கொடுத்து அனுப்பணும்னு நினைத்தேன் ஆனால் மறந்து வீட்டையே வச்சிட்டு போயிட்டேன். "

"சரி நாங்க கிளம்பறோம்" என்றவர்களுக்கு பிரியாவிடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்தாள். கதவை பூட்டிக்கொண்டு தோட்டத்தில் மல்லி பந்தலின் அடியில் சென்று அமர்ந்துகொண்டாள்

மதுவின் மொபைல் ஒலிக்க எடுத்தவள் ,"சொல்லு கீதா எப்படி இருக்க?"

"நான் நல்லா இருக்கேன் மது நான் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் அங்கே வரேன் நீ தயாரா இரு நான் வந்து உன்னை ஒரு இடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன், நாம் நைட் டின்னர் முடிச்சிக்கிட்டு தான் வரோம் சரியா?"

மது இடையில் ஏதும் பேசாமல் இருந்தவள் "பேசி முடிச்சிட்டியா, என்னால் எங்கேயும் வர முடியாது. எனக்கு மூட் இல்லை சாரி கீதா."

"என்ன மது இப்படி சொல்ற என்னோட சந்தோஷத்தை உன்னோட ஷேர் பண்ணிக்கணும்னு தானே சொல்றேன்."

"அப்படி என்னடி சந்தோஷம்?"

"நீ ரெடியா இரு இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் நான் வந்துவிடுகிறேன் அப்புறம் சொல்றேன் ஓகே" என்று போனை வைத்தாள்.

மது ராஜீக்கு போன் செய்து சொல்ல "நாங்களும் கிளம்பிட்டோம் மது நைட் வந்திடுவோம் நீ போயிட்டு வா" என்று சொன்னதும் மதுவும் கிளம்பி கீதாவுக்காக காத்திருந்தாள். கீதா செய்த அவசரத்தில் மது தன் மொபைலை வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டு தன்னுடைய பர்சை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு கீதா வந்த கால் டாக்சியிலேயே இருவரும் கிளம்பினர்

"எப்போ பாரு அவசரம் அப்படி என்ன சந்தோஷமான செய்தி?" கீதா புன்னகையோடு ஏதும் சொல்லாமல் மதுவை பார்த்தாள்.

"ஏண்டி எங்கே போறோம்னாவது சொல்லேண்டி?"

"இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் உனக்கே தெரிய போகுது"

“அடி போடி சொன்னா என்ன?” என்றவன் கீதா தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு வருவதை பார்த்து “என்னடி இன்னைக்கு ஒரு மார்க்கமாவே இருக்க. முகத்தில் ஒரு மந்தகாச புன்னகை வேற” என்றவுடன் கீதா வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

“ஏய் கீதா, என்னடி?” என்றால் ஆச்சர்யத்துடன். மது எனக்கு கல்யாணம் முடிவாயிடிச்சி என்றவுடன் அவ்வளவு நேரமும் தன் தோழியின் முகத்தை ஏதோ ஒரு பூரிப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் அதிர்ச்சியுடன் கீதாவை பார்த்தான். சுரேஷின் முகம் அவள் நினைவில் வந்து சென்றது.

“கீதா உனக்கு சம்மதமா?” என்றான் உள்ளடைந்த குரலில். “என்னோட சம்மதம் இல்லாமலா?, நீ இவ்வளவு நேரம் கேட்டுகிட்டு வந்தாயே எங்கே போறோம்னு அவரை பார்க்கத்தான் போயிட்டு இருக்கோம்” என்றான்.

மதுவின் மனமோ சுரேஷிற்கு இரக்கப்பட்டது. சித்தார்த் வேறு கீதா வீட்டில் பேசி முடிப்பதாக சொன்னார் இப்போ கதையே வேற மாதிரி ஆயிடுச்சே? என எண்ணியபடி “மாப்பிள்ளை பேரு என்ன? என்ன செய்கிறார்?” என்று தன் கவலையை மறைத்துக்கொண்டு கேட்க மதுவின் முகத்தை பாராமலே கீதா “இதோ ரெண்டு நிமிஷத்தில் நீயே பார்க்கபோறாயே” என்றாள்.

தாங்கள் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்ததும் இருவரும் இறங்க பின்னாலிருந்து “பரவாயில்லையே சொன்ன நேரத்திற்கு சரியா மதுவை கூட்டிகிட்டு வந்துவிட்டாயே ” என்ற பழகிய குரலில் மது திரும்பி பார்க்க அங்கே சுரேஷ் அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“ஏய் சுரேஷ் நீ ... அப்போ உனக்கு பார்த்திருக்கறதா சொன்ன மாப்பிள்ளை சுரேஷா? ஏண்டி என்னிடம் முதலிலேயே சொல்லவில்லை” என அடிக்க கையை ஒங்கியவன் கீதாவை அப்படியே அணைத்துக்கொண்டு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு கீதா”, என்றவளின் கண்கள் கலங்கியது.

“எனக்கு தெரியும் மது நீ ரொம்ப சந்தோஷப்படுவேன்னு அதான் கொஞ்சம் சல்பென்ஸ் வச்சி சொல்லலாம்னு பார்த்தேன் ஒரு வேளை நீயே கண்டுபிடிசிடுவேன்னும் நினைத்தேன் ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நீ கொஞ்சம் ட்யூப்லைட் அப்படின்னு ப்ருவ் பண்ணிட்டே” என சிரித்தாள்

“இன்னைக்கு நீ என்ன சொன்னாலும் எனக்கு கோபம் வராது நான் அவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கேன்” என்றவளின் கண்கள் கலங்கியது.

“என்ன மது நீ எங்களை விட நீ தான் எமோஷனல் ஆகற?”

“சாரி என்னால உங்க நல்ல மூட் ஸ்பாயில் ஆக வேணாம். நீங்க ரெண்டு பேரும் தனியா வந்து என்ஜாய் பண்ணதை விட்டுட்டு என்னை வேற கூட கூட்டிகிட்டு வந்துட்டீங்களே, அப்புறம் என்னையே கரடின்னு திட்டுவதற்கா?”

“அப்போ ஒரு கரடி இல்லை ரெண்டு கரடிகள்” என்று கீதா சிரித்தாள்.

“நாம இன்னைக்கு இப்படி சந்தோஷமா நின்னு பேசிட்டு இருக்க காரணமானவரையே கரடின்னு சொல்றியா?” என்றான் சுரேஷ்.

“ஏய் யாரை சொல்றீங்க சித்தார்த்தா உங்க வீட்ல வந்து பேசினார்?” என்றாள்; மது அவசரமாக.

“ஆமாம் மது அண்ணன் தான் எங்க ரெண்டு பேர் வீட்டையும் பேசினார். அவர் மட்டும் இல்லைன்னா எங்க கதை இப்படியே ஜவ்வு மாதிரி இழுத்துகிட்டு இருந்திருக்கும்.”

“எனக்கு நீங்க யாருமே ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லவே இல்லையே” என்றாள் ஆற்றாமையோடு

“எங்களுக்கே அவர் கீதா அப்பாகிட்ட எப்போ பேசினார்னு தெரியாது மது”.

“சரி எப்படியோ எல்லாம் நல்லபடியா நடந்தால் சரி.” என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே சித்தார்த்தின் கார் வந்து நின்றது.

“அதோ அண்ணன் வந்தாச்சு” என்றபடி சுரேஷ் சித்தார்த்தின் காரை நோக்கி செல்ல மதுவும் கார் இருந்த திசையை பார்க்க சித்தார்த் யாருடனோ மொபைலில் பேசியபடி sunglassai கழற்றிக்கொண்டே இவர்களை பார்த்து சிரித்தான்.

சித்தார்த்தை பார்த்த மது தன்னையும் அறியாமல் இரண்டடி பின்னோக்கி சென்றாள். பேசிக்கொண்டே மதுவை பார்க்க திரும்பிய கீதா அவள் சற்றி பின்னால் சென்று நிற்பதை பார்த்து “என்ன மது திடீர்னு டல்லா ஆயிட்ட?” என்றபடி அவள் அருகில் சென்றாள். மது லேசாக புன்னகைத்து “ஒன்னும் இல்லை” என்றபடியே சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த்தும் அதே நேரம் சுரேஷுடன் பேசியபடி மதுவை பார்த்துக்கொண்டே அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் மனதிலோ ரெண்டு நாளா ஏன் இப்படி இருக்கா. என்னை பார்த்தாலே திரும்பவும் ஒதுங்க ஆரம்பிக்கிறாள். இவ்வளவு நேரம் நல்லா பேசிகிட்டு இருந்தவள் என்னை பார்த்ததும் எதுக்கு இப்படி நடந்துக்கொள்ள வேண்டும்? என குழம்பிக்கொண்டாள்

மதுவின் அருகில் வந்தவன் “ஹாய் மது, ஹாய் கீதா,” என்றான். மதுவும் “ஹாய்” என்ற ஒற்றை சொல்லோடு நிறுத்திக்கொண்டாள். கீதா சித்தார்த்திற்கு மீண்டும் ஒரு நன்றியை சொன்னாள்.

சித்தார்த் திரும்பி மதுவை பார்க்க மதுவோ தனக்கு பக்கத்தில் இருந்த செடிகளை தன் கைகளால் வருடிகொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். சித்தார்த் “சரி மணி ஆகுது வாங்க எல்லோரும் உள்ளே போகலாம்” என்று சொல்லியபடி ஹோட்டலின் உள்ளே சென்றனர்.

சுரேஷும் கீதாவும் ஒரு புறம் அமர, மதுவும், சித்தார்த்தும் மற்றொரு புறம் அமர்ந்தனர். மதுவிற்கு சற்று சங்கடமாக இருந்தாலும் நேர் நேராக அமர்ந்தாள் சித்தார்த் முகத்தை பார்க்க வேண்டி வரும் அதற்கு இதுவே மேல் என எண்ணிக்கொள்ள, அப்படியெல்லாம் விட்டுவிடுவோமா என்ற விதி, கீதா மூலமாக காயை நகர்த்தியது. “சித்தார்த் அண்ணா if u don't mind நீங்க இங்கே வரீங்களா? நான் மது பக்கத்தில் அமர்ந்துகொள்கிறேன்” என்றாள்.

மதுவால் ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை. வேண்டாம் என்றாலும் தான் என்னவோ அவன் பக்கத்தில் அமர துடிப்பது போல இருக்கும் என தன்னையே நொந்து கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். நால்வரும் ஏதும் பேசாமல் இருப்பதை பார்த்த மது தானே மெல்ல பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“அப்புறம் சுரேஷ் எப்போ கல்யாணம்?”

“கல்யாணமா எனக்கு ஒரு அண்ணன் இருக்கார் நினைவிருக்கா?” என்றான்.

“ஓஹ்... உனக்கு அண்ணன் இருப்பது இப்போதான் நினைவுக்கு வந்ததா?” என்றாள் கிண்டலாக.

“அம்மா தாயே என்னை விட்டுடு, இதுக்கு தான் உன்னிடம் நான் எந்த பிரச்சனையும் வச்சிக்கறது இல்லை”.

“சரி உங்க ரெண்டு பேர் வீட்டிலும் எப்படி சமாதானம் ஆனாங்கன்னு சொல்லவே இல்லையே”

“எல்லாம் நம்ம எம். டி சார் புண்ணியம் தான். யாரோட பேச்சுக்கும் காது கொடுக்காத எங்க அப்பாவையே பேசி பேசி சரிகட்டி இருக்கார். நமக்கு சம்பந்தமே இல்லாத ஒருத்தர் நம்ம பொண்ணுக்காக இவ்வளவு யோசிக்கிறார். நாம் ஏன் நம்ம பொண்ணுக்கு பிடித்த வாழ்க்கையை அமைத்து தரக்கூடாதுன்னு ரொம்பவே பீல் பண்ணினார்.” என கீதா சொல்ல

“எப்படி இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை ஒருத்தரா நின்னு தனியா பேசி முடிசீங்க?” என்று விஷயத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலில் மது சித்தார்த்திடம் கேட்க.

அவ்வளவு நேரமும் மதுவையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்த சித்தார்த்தும் அவளே நேரடியாக பார்த்து பேசும் போது தான் பேசாமல் இருக்க கூடாது அதுவும் இன்று அப்படி அவள் மூடை பாழாக்கும் படி இருக்க கூடாது என்ற எண்ணத்தில் சொல்ல தொடங்கினாள்.

“கீதாவோட அப்பாவுக்கு இவங்க காதல் தெரிந்து சத்தம் போட்டது, அவங்க அம்மா மிரட்டியது எல்லாமே நடப்பது தான். இவங்க காதல் உண்மையே புரிந்து அவரே சம்மதித்தும் இருக்கலாம். ஆனால் இது எல்லாத்துக்கு highlight ஆ நடந்தது, சுரேஷ் அம்மா கீதா வீட்டில் போய் சத்தம் போட்டது தான்.

முதலில் சுரேஷ் அம்மாவிடம் தனியாக பேசினேன். அவங்களும் சுரேஷ் வாழ்க்கையை நினைத்து கொஞ்சம் தணிந்து போனாங்க. அப்புறம் கீதா அப்பாவை போய் பார்த்தேன் ஆரம்பத்தில் கீதா அப்பா இந்த விஷயமா பேசவே விடவில்லை அப்புறம் நான் கீதா வேலை செய்யும் ஆபிஸ் எம். டி அப்படின்னு சொன்னதும் தான் கொஞ்சம் காதில் வாங்கினார். அவங்க கீதாவோட மனசையும் வாழ்க்கையையும் நினைத்து பார்க்க சொன்னேன். அவரும் கீதா வேற கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்காமல் எதிலும் ஒரு பிடிப்பு இல்லாமல் இருக்கான்னு சொல்லி கஷ்டப்பட்டார்

ரெண்டு நாள் யோசிக்கட்டும்னு விட்டேன். ஒரு நாள் சுரேஷ் அம்மாவை கூட்டிகிட்டு அவங்க வீட்டுக்கு போனேன். அவங்களும் வீட்டுக்கு வந்தவங்களை மரியாதையா நடத்தினாங்க. சுரேஷ் அம்மாவும் தான் ஏதோ ஆத்திரத்தில் தான் பேசினேன். ஆனால் என் பையன் இன்னும் உங்க பொண்ணையே தான் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். நம்ம குழந்தைங்க நல்ல சந்தோஷமா வாழ்வதை பார்க்க தானே நாம இவ்வளவு கஷ்டப்படறோம். அதனால் நாம கொஞ்சம் விட்டு கொடுத்து அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்கலாம் அப்படின்னும். நான் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் மன்னிப்பு கேட்க தயாரா இருக்கேன் என் மகனோட வாழ்க்கைக்காக அப்படின்னு சொன்னதும் கீதா அப்பா அம்மாவும் அவங்களோட ஈகோவை தூக்கி போட்டுட்டு கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சிட்டாங்க. இது தான் நடந்தது” என முழுவதையும் சொல்லி முடித்தான்.

“கடைசில் என்னை தனியா கழட்டி விட்டுட்டிங்க. நீங்க மட்டுமே பேசி முடிச்சிட்டிங்க. சரி இந்த கல்யாணத்துக்கு கொஞ்சம் நாமளும் பேசி ஹெல்ப் பண்ண ஏதாவது கமிஷன் கிடைக்கும்னு பார்த்தேன். மொத்தமா அதை நீங்களே வாங்கிகிட்டிங்க” என சொல்லி சிரித்தான்.

“உன்னை கழற்றி விடணும்னு நான் நினைக்கல மது ” என்று அர்த்தத்துடன் பார்க்க மதுவோ தன் நண்பர்களின் காதல் கைகூடிய சந்தோஷத்தில் அதை கவனிக்க வில்லை

சித்தார்த் அவளையே பார்த்தபடி உன்னை புரிந்துகொள்வது கொஞ்சம் கஷ்டம் தான். திடீர்னு அமைதியாகிடுற, திடீர்னு நல்லா பேசற ஹம்ம் .... என பெருமூச்சி விட்டான்.

அனைவரும் ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வந்தனர். சுரேஷ், “ அடுத்து எங்கே போகலாம்? மாயாஜால் போகலாமா? இல்லை முட்டுகாடு போகலாமா?”

“சுரேஷ் முதல் முதல் கீதாவை வெளியே கூட்டிகிட்டு வந்திருக்க முதலில் கோவிலுக்குத்தான் கூட்டிகிட்டு போய் இருக்கணும். இப்போதும் ஒன்னும் கெட்டு போகல இங்கே திருவிடந்தை கோவில் பக்கம்தானே. அங்கே போகலாம்” என்றான்.

“ஆரம்பிச்சிட்டியா நீ, சரியான சாமியார் அம்மா” என சுரேஷ் சலிப்புடன் சொல்ல,

“திருவிடந்தை கோவில் திருமணஞ்சேரி போயிட்டு வருவதற்கு சமம். அங்க போக முடியாதவங்க இங்கே போய் வேண்டிக்கிட்டா கல்யாணம் எந்த விதமான தடையும் இல்லாமல் நடக்கும் அப்படின்னு ஐதீகம். ஏதும் சொல்லாமல் கிளம்பு.”

“அட்டே கல்யாணம் தடை இல்லாமல் நடக்கணும்னா அங்க போயிட்டு வரலாமா? இதை முதலிலேயே சொல்ல கூடாது. கண்டிப்பா அந்த கோவிலுக்கு போகணும்” என்று சொன்னபடி சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்தான்

“இல்லை சுரேஷ், நான் உன்கூடவே வரேன்” என்று தயங்க.

“மது நான் ஏன் சொல்றேன்னு புரிஞ்சிக்க” என மதுவை கெஞ்சுவது போல பார்க்க, மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே “சரி சரி போ” என்றுவிட்டு சித்தார்த்தின் காரை நோக்கி வந்தான்.

சித்தார்த் உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டே மது வந்து அமர்ந்ததும், காரை எடுத்தான். இவர்கள் சென்று சேரவும் கோவிலை திறக்கவும் சரியாக இருந்தது. மது கடவுளே எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கணும் என வேண்டிக்கொள்ள, சித்தார்த்தும் தன் காதலை இன்னைக்கு சொல்லபோறேன். எங்க கல்யாணம் எந்த தடையும் இல்லாமல் நல்லபடியா நடக்கணும், என வேண்டிக்கொண்டான்.

மௌனமாக நால்வரும் கோவிலை சுற்றிவந்தனர். மதுவிற்கு சொல்லமுடியாத அளவுக்கு மனம் நிம்மதியிலும் சந்தோஷத்திலும் நிறைந்திருந்தது. காரில் போகும் போதும் வரும் போதும் சித்தார்த் மது இருவருமே ஏதும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

அடுத்து சித்தார்த் ஜீவா புதிதாக வாங்கி இருக்கும் நீலாங்கரை guest housirkku அழைத்துசென்றான். சுற்றிலும் தோட்டமும் மரமும் செடி கொடிகளும் நடுவில் அழகாக மூன்றடுக்கு சிறிய பங்களா ஒன்றும் இருந்தது.

மதுவின் மனம் அப்படியே துள்ளியது. காரில் வரும் போதே ஏதோ தனக்குள் புன்னகைத்தபடி வந்தவன், இப்போது இந்த இடமும் அவன் மனதை கவர புன்னகையுடன் சித்தார்த்தை பார்த்தான். சித்தார்த்தும் இது தான் மது இந்த சந்தோஷத்தை தான் நான் எதிர்பார்த்து உன்னை இங்கே அழைத்துவந்தேன், இந்த சந்தோஷத்தோடே நான் என் காதலை சொல்லுவேன் என அதற்கான நேரம் இன்னும் வரவில்லை என்று எண்ணியபடி அனைவரையும் உள்ளே அழைத்து சென்றான்.

அங்கே இருந்த கேர்டேக்கரிடம் சொல்லி மாலை காஃபிக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வந்ததும் நால்வரும் பேசியபடி சிட்டவுடில் அமர்ந்து கடலை வேடிக்கை பார்க்க காஃபி வந்ததும் பருகிவிட்டு கடற்கரைக்கு சென்றனர். கேர்டேக்கரிடம் எட்டு மணிக்கு வந்தால் போதும் என சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டு

நால்வரும் மணலில் அமர்ந்து சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்க, சுரேஷ் "வாங்களேன் கொஞ்சம் நேரம் அலையில் நிற்கலாம்" என அழைக்க மதுவும் சித்தார்த்தும் மறுத்துவிட்டு மணலில் அமர்ந்திருக்க கீதாவும் சுரேஷும் அலையில் நின்றிருந்தனர். அலைகள் நிறையவே இருந்தது. அடுத்துஅடுத்து வந்த அலையில் சுரேஷ் கீழே விழ அவன் கையை பிடித்திருந்த கீதாவும் அவன் மேலே விழுந்தான். இவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த இருவரும் இந்த காட்சியை பார்த்தும் சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே மதுவை பார்க்க மதுவோ கன்னம் சிவக்க தலையை திருப்பி வேறுபுறம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த், " என்ன மது இங்கே இருப்பது நாம ரெண்டு பேர் இதில் ஆளுக்கு ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தால் எப்படி? கொஞ்சம் இந்த பக்கம் திரும்புவது என்னை பார்த்தால் பாவமாக இல்லை, கொஞ்சம் கருணை காட்டி என்னோடு பேசலாமே? " என்றான்.

மது, " ரொம்ப தாங்க்ஸ் உங்களுக்கு " என்றான்.

சித்தார்த், " எதுக்கு தேங்க்ஸ், உன்னை என்னோடு பேச சொன்னதுக்கா?"

மது சிரித்துக்கொண்டு, " நேத்து நீங்க எல்லோரும் எனக்கு செய்ததுக்கு, எனக்காக உங்க தங்கையை கொண்டுவந்து எனக்கு துணைக்கு விட்டுவிட்டு போனதற்கு, எனக்காக நைட்டும், காலையிலுயும் டிபன் கொண்டுவந்ததற்கு. அப்புறம் எல்லாத்துக்கும் மேல சுரேஷ், கீதாவை சேர்த்து வைத்து இருக்கீங்களே ரொம்ப தேங்க்ஸ். நீங்க மட்டும் அவங்களுக்காக பேசாமல் இருந்திருந்தால் இந்த சந்தோஷத்தை பார்க்க முடியாமலே போய் இருக்கும்."

சித்தார்த், " நீ இதுக்கெல்லாம் தேங்க்ஸ் சொல்லனுமா மது. அப்போ எங்களை நீ அந்நியமா தானே நினைக்கறே. நீ சொல்லாட்டாலும் சுரேஷுக்காக நான் அவனுக்கு இந்த கல்யாணத்திற்கு உதவி செய்திருப்பேன். உனக்கு அவங்க ரெண்டுபேரும் பிரெண்ட்ஸ்ன்னா எனக்கு அவன் கூட பிறக்காத தம்பி" என்றான்

மது கண்களை விரித்து சித்தார்த்தை பார்த்தபடி அவன் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டிருக்க. அவன் கண்களின் பார்வை சித்தார்த்தை மெல்ல தன் வசம் இழக்க வைத்தது, "மது நான் உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்" என சொல்லிக்கொண்டிருக்க கீதாவும் சுரேஷும் இருவரையும் நோக்கி வந்தனர்.

கீதா மதுவின் கைகளை பிடித்து "எழுந்துவா மது கொஞ்சம் நேரம் அலையில் நின்னுட்டு போகலாம், வாடி" என இழுக்க, "வேண்டாம் கீதா சொல்வதை கேளு எனக்கு பெரிய அலைவந்தால் தலைசுத்தும் வேண்டாம் நான் வரலை நீங்க மூணு பேரும் போயிட்டு வாங்க" என்றாள்.

"அதெல்லாம் முடியாது கொஞ்சம்....!! ஒரு ஐந்து நிமிடம் தான் அப்புறம் நீ வந்திடு" என மதுவை வற்புறுத்தி அழைத்து சென்றாள்.

மதுவும் அரைமனதாக எழுந்து சென்றாள். மது சென்றதும் சுரேஷ், "ஹலோ உங்களுக்கு தனியா சொல்லனுமா அதான் உங்க ஹீரோயின்னே எழுந்து போய்ட்டாங்க இல்ல அப்புறம் ஹீரோ மட்டும் இங்கே உட்கார்ந்து என்ன செய்யபோறீங்க? எழுந்துவாங்க" என சித்தார்த்தை எழுப்ப சித்தார்த்தும் சிரித்துக்கொண்டே சுரேஷுடன் சென்றான்.

மது பெரிய அலை வரும் போது பின்னால் செல்வதும், சிறிய அலையில் முன்னால் வந்து காலை நனைப்பதுமாக இருக்க, கீதா மதுவின் கையை பிடித்து "நாங்க இதனை பேர் இருக்கோம் உன்னை அப்படியா அலையில் விட்டுவிடுவோம்" என இன்னும் உள்ளே இழுத்து செல்ல, "வேண்டாம் கீதா ப்ளீஸ்" என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே பெரிய அலை ஒன்று வந்து ஒரு சுழற்று சுழற்றி மீண்டும் உள்ளே செல்ல இழுத்த வேகத்தில் மதுவிற்கு கண்களை இருட்டிக்கொண்டு வர தலையை பிடித்துக்கொண்டு தள்ளாட, அந்த அலையை ரசித்து கீதா சிரித்துக்கொண்டே திரும்பி மதுவை பார்த்தவள் "ஏய் மது என்ன ஆச்சு?" என பதற்றத்துடன் மதுவை பிடித்துக்கொண்டாள்.

சித்தார்த்தும், சுரேஷும் அருகில் வேகமாய் வர அதற்குள் சமாளித்த மது "ஒன்னும் இல்லை iam alright நான் guest ஹவுஸ் போறேன் நீங்க அலைல நின்னுட்டு வாங்க" என்று சொல்லிவிட்டு நகர.

சித்தார்த் , மது ஆர் யூ ஓகே ? என்றான் கவலையுடன் மதுவும் "ஓகே" என கூறிவிட்டு தானும் வருவதாக சொன்ன கீதாவை மறுத்து விட்டு guest ஹௌசை நோக்கி நடந்தாள்.

மது சென்ற சில நொடிகளில் சித்தார்த்தும் சுரேஷிடம் ரகசியமாக கண்ணை காட்டிவிட்டு சென்றான்.சுரேஷ் கையை உயர்த்தி ஆல் த பெஸ்ட் என வாயசைத்து சித்தார்த்தை வழியனுப்பி வைத்தான்

guest housin உள்ளே சென்ற சித்தார்த் ஹாலில் மதுவை பார்க்க அவள் அங்கே இல்லை ஒருவேளை அறைக்குள் இருக்கிறாளோ என்று எண்ணி தட்ட ஆனால் கதவும் தாழிடப்படாமல் திறந்து இருக்க உள்ளே எட்டிப்பார்த்தவன் ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்க்க தோட்டத்தில் குயில் கூவும் சத்தம் கேட்க பின்னாலேயே மதுவும் கூக்கூ என குயிலுக்கு இணையாக குரல் எழுப்ப குயில் கூவ மதுவும் திரும்ப பின் குரல் கொடுக்க அதை பார்த்து சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்றான்.

குளித்துவிட்டு ஜீன்ஸ் பாண்ட்டும், பழுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த டி-ஷர்டை போட்டுக்கொண்டு ஜன்னல் வழியாக தோட்டத்தை பார்க்க மது ஒரு மரத்தின் கிளை மீது இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து முகத்தை கைகளின் மீது வைத்தபடி முகத்தில் ஒரு மோகன புன்னகையுடன் கண்களை மூடி பரவசத்தை அனுபவித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய பரவசத்தில் மிதந்த முகத்தை பார்த்து புன்னகையுடன் "மது மை ஸ்வீட் ஹார்ட் இதோ வரேன் என்னோட காதலை சொல்ல இருவரும் சேர்ந்து நம் காதல் கடலில் சங்கமிப்போம் .....!!!" என்றபடி கண்களில் காதலை தேக்கி மதுவை நோக்கி ஒரு ஒரு அடியாக முன்னேறினான்

அவள் யார் அவள் அழகானவள் அடி நெஞ்சிலே மின்னல் ஒரு பார்வையால் ஒரு பார்வையால்முதல் காதலின் துள்ளல் எத்தனை எத்தனை நளினம் அடி என்னுயிர் மீண்டும் சலனம் இருமுறை இருமுறை ஜனனம் அது உன்னை கண்டிட்ட தருணம் ரத்தம் மொத்தம் உறைகின்றதே.....

அன்பே நீ என் நெஞ்சை போர் கப்பல் போல் வந்து
சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தாக்காதே
ஆணோடு எப்போதும் இம்சைகள் செய்கின்ற
ஆதிக்க பெண்ணாக மாறாதே
அந்தி நிலா ஆஹ்ஹ் அந்தி நிலா

அல்லி மலர் அடி அள்ளி எய்தவளா
என்னவளா என்னவளா.....
என்னை ஒரு அர்த்தமென செய்தவளா
செவ்வரி ஓடிய விழிகள்
அதில் செந்தமிழ் மிஞ்சிடும் மொழிகள்
புன்னகை செய்யும் புயல் மேகமே.....

*****

அத்தியாயம்-29

அந்தி மயங்கும் நேரம் இனிய குயிலோசையும், கடல் அலைகளின் ஆர்பரிப்பு சத்தமுமே கேட்க நிலவு பெண் வானில் தன் உலாவைதொடங்க, ஆசையுடன் உரசிசெல்லும் இளந்தென்றல் காற்றும், அதில் மிதந்து வந்த பூக்களின் வாசமும் அந்த சுழலே மிகவும் இனிமையாய், அந்த இனிய ஏகாந்தத்தை அனுபவித்தபடி மது தன்னையே மறந்த மோன நிலையில் நிற்குகொண்டிருந்தவள், அவளையும் அறியாமல் தன் இனிய குரலால் மெல்ல மனம் மயங்க பாட ஆரம்பித்தாள். அவளின் எதிரில் வந்து நின்ற சித்தார்த்தை கவனிக்கவில்லை.

“ எந்தன் உயிரே எந்தன் உயிரே
கண்கள் முழுதும் உந்தன் கனவே
என்னை மறந்தேன் என்னை மறந்தேன்
நெஞ்சம் முழுதும் உந்தன் நினைவே
சொல்லாமல் என்னை எடுத்தாய்
பதிலாக உன்னை கொடுத்தாய்
உலகத்தின் பூக்களே உயிரிலே பூத்ததே
உன்னருகில் நான் இருந்தால்
தினம் உன்னருகில் நான் இருந்தால்...

என கண்களை மூடி மெய்மறந்து பாடிக்கொண்டிருந்தவள் மெல்ல சிப்பி போன்ற தன் இமைகளை திறக்க, அங்கே எதிரே இரண்டு கைகளையும் பாண்ட் பாகெட்டில் விட்டுக்கொண்டு தலையை ஒருபக்கமாக லேசாக சாய்த்து அவளை பார்த்து சிரித்தபடி நின்றிருந்தவனை கண்டதும் அவள் கண்களில் தோன்றிய ஆச்சரியமும், காதலும் கனிவும் சேர்ந்து அவள் முகமெல்லாம் விகசிக்க வெட்கத்துடன் அவளை பார்த்து சிரித்தாள்.

இதுவரை அவளிடம் காணாத ஒரு பார்வையும் புன்னகையும் அவள் கண்களில் பொங்கிய காதலையும் கண்டவன் தன்னிலை மறந்தான், மது நிறுத்திய பாடலின் அடுத்தவரியை

“அன்பே ஓர் நிமிடம் உன்னை மறந்திருக்க
என்னாலே முடியவில்லை.
இங்கே எந்தன் நாள் முழுக்க உன்னை நினைத்திருக்க
ஒருபோதும் அலுக்கவில்லை

பாடியபடி மெல்ல மதுவை நெருங்கினான்,

அவன் நெருங்கி வர மது வெட்கத்துடன் பின்னால் விலகியபடி
“புது மஞ்சத்தாலி மின்ன, மெட்டி கேலிபண்ண,
பக்கத்தில் நான் கிடப்பேன் ”

என்று பாடியவன் வெட்கத்துடன் முகத்தை மூடிக்கொள்ள, சித்தார்த் “ஹனி” என்று குரலில் தாபம் சேர்த்து இழைத்த குரலுடன், மதுவின் தோளை தொட அதற்காகவே காத்திருந்தது போல மது சித்தார்த்தின் நெஞ்சில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

இதை சற்றும் எதிர்பாராத சித்தார்த்திற்கு இன்ப அதிர்ச்சி " ஹனி" என நெகிழ்ந்து அழைக்க மதுவோ சித்தார்த்தின் மீது சாய்ந்தபடியே "ம்ம்ம்...." என்றான்.

உலகத்திலேயே அதிகமான சந்தோஷத்தை எதிர்பாராமல் அடைந்த சித்தார்த் "ஹனி i love u ,i love u so muchdaa" என சொல்லியபடி மதுவை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். இருவரின் இதய துடிப்பும் ஒன்றோடொன்று தங்கள் காதலை பரிமாறிக்கொண்டன. அவள் தலையில் தன் கன்னத்தை பதித்துக்கொண்டபடி "மது நிமிர்ந்து என்னை பாரேன், என்னை பார்த்து i love u சித்தார்துன்னு உன் வாயால் சொல்லுடா மது"

அவ்வளவு நேரம் அவன் அணைப்பில் தன்னை மறந்து நின்றிருந்தவளுக்கு சித்தார்த் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுலகுக்கு அழைத்து வந்தது. அவசரமாக கண்ணை திறந்தவன் தான் சித்தார்த்தின் மார்பில் சாய்ந்தபடி அவன் அணைப்பில் நின்று கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து சட்டென்று சித்தார்த்தை விட்டு விலகி அவனுக்கு முதுகை காட்டியபடி திரும்பி நிற்குகொண்டவளின் மனம் பதறியது.

மது என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய். இப்படியா உன்னையே நீ மறக்கும் அளவுக்கு இருப்பாய். உன்னை மறந்து நீ செய்த காரியம் உன்னோடு சேர்த்து இப்போது சித்தார்த்தையும் தானே பாதிக்கும். இனி எந்த முகத்தோடு அவனை பார்ப்பாய் என தனக்குள் மருகி கொண்டிருந்தான்.

மகிழ்ச்சியின் உச்சத்தில் இருந்த சித்தார்த்தோ மதுவின் இந்த விலகலில் சற்று திணறினான். ஒருவேளை வெட்கத்தோடு திரும்பி நின்று கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற எண்ணி கொண்டே பின்னால் இருந்தபடி மதுவை அணைத்து, "என்னடா மது வெட்கமா?" என்று கேட்டபடி அவள் கழுத்தில் முகம் புதைக்க,

பதறிய மது அவன் கைகளை முழுவேகத்துடன் விலக்கிவிட்டு ஓடமுயல் சித்தார்த் இரண்டே எட்டில் அவன் கையை பற்றினான். அவனுக்கோ குழப்பத்திற்கு மேல் குழப்பம். " என்ன மது என்ன ஆச்சு உனக்கு" என சொல்லியபடி தன்பக்கமாக அவளை திருப்பியவன் அவள் கண்களில் கலக்கத்தை காணவும், " உன்னை நான் ஏமாத்திடுவேன்னு பயப்படறியா மது, கவலைபடாதேடா நாளைக்கே நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்து பேசி நம்ம கல்யாணத்திற்கு..." என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே

கைகளை உதறிக்கொண்டு பின்னால் சென்றபடியே "இல்லை, இல்லை, இல்லை....நீங்க நினைக்கின்ற எதுவுமே நடக்காது. கடவுளே ஏன் என்னை இப்படி சோதிக்கிறாய்?நான் ஏன் இங்கே வரணும், ஏன் இப்படியெல்லாம் என்னையும் மீறி நடக்கணும்" என புலம்ப

சித்தார்த் வேகமாக அவளின் அருகே வந்தவன் மதுவின் முகத்தை தன் கைகளில் ஏந்தி" ஏன் மது ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசற. உனக்கு என்ன பிரச்சனை?" என கேட்டவனின் கையை ஆவேசமாக தட்டிவிட்டான். "இங்க நடந்த எதுவுமே நிஜம் இல்லை. நான் உங்களை காதலிக்கவில்லை, நீங்களா ஏதாவது கற்பனை செய்துக்காதீங்க" என கத்திவிட்டு விறுவிறுவென அங்கிருந்து நடந்தான்.

சித்தார்த்தோ அவளின் மாற்றத்திற்கான காரணத்தை புரிந்து கொள்ளமுடியாமல், அவன் பேசி சென்ற வார்த்தைகளின் வீரியத்தில் அவளை தடுக்க கூட தோன்றாமல் அப்படியே நின்றிருந்தான்.

சிரித்தபடி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த சுரேஷும் ,கீதாவும் மதுவின் ஆவேசமான குரலை கேட்டு பின்பக்க தோட்டத்தை நோக்கி ஓடிவந்தனர்.மதுவும் தோட்டத்தில் இருந்து உள்ளேவர சரியாக இருந்தது.

மது உள்ளே வந்த வேகத்தை பார்த்த கீதாவிற்கும் , சுரேஷிற்கும் அவளின் நிலை சொல்லாமலே புரிந்தது.

சுரேஷ்," மது என்ன ஆச்சு உனக்கு? எதுக்கு இப்படி ஆவேசமா வர?

மது," சுரேஷ் சீக்கிரமா என்னை இங்கே இருந்து கூட்டிகிட்டு போ."

கீதா," என்ன மது உனக்கு இப்போ யார் மீது கோபம்? என்ன...."

மது, " எனக்கு யார் மேலயும் கோபம் இல்லை. என் மேலேயே தான் எனக்கு கோபம். என் மனசை என்னோட கட்டுபாட்டில் வைத்துக்கொள்ள தெரியாத ஜென்மம்னு எனக்கே என் மேல கோபம். சுரேஷ் தயவு செய்து என்னை இங்கே இருந்து கூட்டிகிட்டு போ, இல்லை நானே எப்படியாவது போய்க்கொள்கிறேன்" என சொல்லியபடி விறுவிறுவென gattai நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினாள்.

கீதா, " நில்லு மது நாங்களே உன்னை கூட்டிகிட்டு போறோம்" என மதுவின் கையை பிடித்துக்கொண்டாள். சுரேஷிற்கு கண்ஜாடையிலேயே செய்தி சொல்ல, சுரேஷும் சித்தார்த்திடம் சென்று "அண்ணா நீங்க வீட்டுக்கு கிளம்புங்க. நான் அவனை கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். எதுவாக இருந்தாலும் நாளைக்கு பேசலாம்" என சொல்லிவிட்டு சென்று காரை எடுத்தான்

மது கண்களை மூடியபடி தலையை பின்புறம் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவள் மனம் முழுதும் தான் செய்த செயலை எண்ணி எண்ணி மருகிகொண்டிருந்தாள். மதுவை பார்த்த கீதாவுக்குள் ஏதோ ஒன்று உடைந்து கண்களில் நீர் கோர்த்தது. அவள் உள்ளுக்குள் எவ்வளவு காயப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை அவள் கண்களில் கண்ட கீதாவின் மனம் தவித்தது. கடவுளே உனக்கு என்ன இவள் மேல் இவ்வளவு வெறுப்பு? பூ போல இருந்தவனை ஒரு சூறாவளியில் சிக்கி சிதைத்தது போதாதா? இன்னும் அவளை பாடாய் படுத்தனுமா? என மௌனமாக மதுவிற்காக அழுதாள்.

மது கண்களை மூடியபடியே "சுரேஷ் காரை மெயின்ரோட்டிலேயே நிறுத்திக்கொள் நான் அங்கேயே இறங்கிக்கொள்கிறேன்".

"இல்லை மது நான் உன்னை இந்த நிலையில் தனியாக விட்டுவிட்டு போக மாட்டேன். உன்னை வீட்டில் இறக்கிவிட்டுவிட்டு போகிறேன்" என்றான்.

"சுரேஷ் நீ காரை மெயின்ரோட்டிலேயே நிறுத்த போறியா இல்லையா?" என கத்த மேலும் அவனை தாங்கள் வேறு வதைக்க வேண்டுமா என எண்ணிக்கொண்டே அவள் சொன்னபடி நிறுத்தினாள்.

காரில் இருந்து இறங்கிய மது வீடிற் செல்லாமல் வழியில் இருந்த அம்மன் கோவிலின் உள்ளே சென்று அமர்ந்தாள். அவளால் வெளியே சொல்லவும் முடியாமல், நடந்ததை நினைத்து தனக்குள்ளேயே அழுதுகொண்டிருந்தாள்

சுரேஷ் மதுவை இறக்கிவிட்டுவிட்டு ரமேஷிற்கு போன் செய்து தான் யூகித்து புரிந்துகொண்டதை சொல்ல ரமேஷ் அதிர்ந்தான். "உடனே ஜீவாவும் நானும் தான் இங்கே இருக்கோம் ரெண்டு பேருமே இப்போதே கிளம்பி guest ஹவுஸ் போகிறோம்" என்றுபோனை வைத்தனர்.

ரமேஷும் , ஜீவாவும் அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் சித்தார்த்தின் எதிரில் நின்றிருந்தனர். ஜீவா, "சித்தார்த்" என அழைத்தான். நிமிர்ந்து இருவரையும் பார்த்த சித்தார்த்தின் கண்களில் தெரிந்த வலியை கண்டவர்களுக்கு அவனை எப்படி தேற்றுவது என புரியாமல் தவித்தனர்.

"சித்தார்த் எதுக்கு இப்படி இடிந்து போய் உட்கார்ந்திருக்க முதலில் எழுந்து நீ உள்ளே வா" என்ற ரமேஷின் வார்த்தையை ஏற்று சித்தார்த்தும் ஏதும் சொல்லாமல் எழுந்து அறைக்குள் இருந்த கட்டிலில் விட்டத்தை பார்த்தபடி படுத்துக்கொண்டான். அவன் மனமோ வாழ்க்கையில் முதன் முறையாக தோற்றுப்போன உணர்வு..! மனம் முழுதும் புயலும் , சூறாவளியுமாக சுழன்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

அவன் தன்னை பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லி இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் என்னோட காதலை ஏற்றுக்கொண்டவன் சில நொடிகளிலேயே தன்னை நிராகரிக்க என்ன காரணம்? பெரும் அலைப்புருதலுடன் படுத்திருந்தவன் எழுந்து அமர்ந்தான்

அந்த அறையிலேயே அமர்ந்திருந்த ஜீவாவும், ரமேஷும் சித்தார்த்தின் பக்கத்திற்கு ஒருவராக அமர்ந்தனர். "சித்தார்த் என்னதான் நடந்தது. ஏண்டா இப்படி இருக்க? காலையில் தானேடா சந்தோஷமா சொல்லிட்டு கிளம்பி வந்த அதுக்குள்ளே உங்க ரெண்டு பேருக்கும் என்ன ஆச்சு? இப்படி பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தா நாங்க என்னன்னு புரிந்துகொள்வது?" என ஜீவாவும், ரமேஷும் மாறி மாறி கேட்க.

சித்தார்த் தன் முகத்தை அழுந்த துடைத்துக்கொண்டு, " எல்லாமே முடிஞ்சுபோச்சுடா" என்றவனின் முகம் சொல்லமுடியாத வேதனையை சுமந்திருந்தது.

ரமேஷ்," டேய் சித்தார்த் நீ இப்படி உடைந்து போய் நாங்க பார்த்ததே இல்லையேடா? அப்படி உங்க ரெண்டு பேருக்கும் என்ன நடந்தது. மது உன் காதலை ஏத்துகலையா? நாங்க வேண்டுமானால் பேசிபார்க்கட்டுமா?"

சித்தார்த் விரக்தியாக சிரித்தான்," காதலுக்கு எந்தவிதமான யாரோட சிபாரிசும் இருக்க கூடாதுடா. கம்பல்ஷன்ஸ் வரதுக்கு பேர் காதல் இல்லை. அது இயல்பா ஒருத்தரை பார்த்தும் வரணும். இங்கே ரெண்டு பேருக்குமே அந்த காதல் எண்ணம் இருந்தாலும் அவ ஏன் என்னை நிராகரிச்சிட்டு போனான்?எதுக்காக அவ தன் மனதை மறைக்கணும்?

தன்னுடைய நண்பனின் உணர்வுகளை புரிந்துகொண்ட ஜீவா," சித்தார்த்... உனக்கு நாங்க இருக்கோம்டா முதலில் உங்க ரெண்டுபேருக்கும் இடையில் என்ன நடந்தது? முதலில் நீ எங்களிடம் உன் பிரச்சனையை சொல்லு அப்புறம் அதை எப்படி சால்வ் பண்ணுதுன்னு பார்ப்போம்!"

சித்தார்த்தும் தனக்கும் மதுவிற்கும் இடையில் நடந்த அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லிமுடித்தான். அவன் குரலில் இருந்த கம்பீரம் காணாமல் போய் இருந்தது.

சித்தார்த் சொன்னதை முழுதும் கேட்ட நண்பர்கள் இருவருக்கும் ஆளுக்கு ஒரு மனநிலையில் இருந்தனர். ஜீவா ஆத்திரத்துடன்,"அவ மனசுல என்னடா நினச்சிட்டு இருக்கா? அன்னைக்கு என்னன்னா ஆளை விழுங்கறா மாதிரி அவனை பார்க்குறா.அவனுக்கு லவ்வர் இருக்குன்னு சொன்னதும் முகத்தில் இருந்த சிரிப்பே தொலைந்த மாதிரி இருந்தா. இன்னைக்கு அவன் தன் காதலை சொன்னதும் அவனை உதறி தள்ளிட்டு போறா. போனால் போகட்டுமடா விடுடா. உன்னை போல ஒருத்தன் கிடைக்க அவ கொடுத்து வைக்கவில்லன்னு நினைத்துக்கொள்." என தன் நண்பனை இப்படி மனம் ஓடியவைதுவிட்டாளே என்று தன் ஆத்திரம் முழுவதையும் மதுவின் மீது காட்டினான்.

ரமேஷோ," ஜீவா ஆத்திரப்படாதே இதில் மது மேல கோபப்படாதே. அதற்கான காரணம் என்னன்னு எனக்கு தெரியும். நான் சொல்றேன் சித்தார்த் ...." என்றவனை தன் கையை உயர்த்தி தடுத்தான்.

சித்தார்த், " வேண்டாம் ரமேஷ், பாதிக்கப்பட்டவன் நான். அதற்கு காரணம் மது. இனி அதற்கான காரணம் முழுதும் மது மூலமாக தான் எனக்கு தெரியணும். அது எந்த விளக்கமாக இருந்தாலும் சரி. நான் வேற யாரோட சமாதானத்தையும் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. நான் இப்போதே மது வீட்டுக்கு கிளம்புகிறேன்" என எழுந்தவனை

ரமேஷ், " வேண்டாம் சித்தார்த், பாவம்டா அவ. நீ இருக்கும் கோபத்திலும் ஆத்திரத்திலும் இப்போ போய் நீ எது பேசினாலும் பிரச்சனை பெரிதாகும். பொருத்தது பொறுத்த காலைல வரைக்கும் கொஞ்சம் அமைதியா இரு. இப்போ கிளம்பு நீ. உங்க வீட்டுக்கு இந்த நிலையில் போகவேண்டாம். எங்க வீட்டுக்கு வா அம்மாவும் இல்லை" என சொல்லி சித்தார்த்தை சம்மதிக்க வைத்து சித்தார்த்தின் வீட்டிற்கு போன் செய்து தன்னால் இன்று வீட்டிற்கு வரமுடியாது என்றும் நாளை மாலை வருவதாகவும் சொல்லிவிட்டு ரமேஷ், ஜீவாவுடன் கிளம்பினான். ஜீவா சித்தார்த்திடம் இருந்து கார் சாவியை வாங்கி தானே ஓட்டினான்

ரமேஷ் வீட்டிற்கு செல்லும் வழியிலேயே சுரேஷிற்கு போன் செய்தான். "என்னடா எங்கே இருக்க ?"

சுரேஷ்," மது மெயின்ரோடலையே இறங்கி கோவிலுக்கு உள்ளே போய் உட்கார்ந்துகிட்டா, இப்போதான் கோவில் மூட போறாங்க கோவிலை விட்டு வெளியே வரா நான் அவ வீடுவரைக்கும் பின்னாலேயே போய் விட்டுவிட்டு வரேன். கீதாவை கால்டாக்கி பிடித்து அனுப்பிவிட்டேன்"

ரமேஷ், " சரி வரும்போது நாலுபேருக்கும் tiffen வாங்கிட்டு வீட்டுக்கு வந்திடு". எனக்கூறி போனை வைத்தான்.

கோவில் மூடும்வரை அங்கேயே அமர்ந்திருந்த மதுகோவிலை மூடபோவதாக ஒருவர் வந்து சொன்னதும் தான் எழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். தன் பின்னாலேயே வரும் சுரேஷைக்கூட அவள் கவனிக்கவில்லை. கேட்டை திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றாள். தான் செல்லும்போது பூட்டிவிட்டு சென்ற கேட் பூட்டாமல் இருப்பதை கூட அவளுக்கு உணரமுடியாத நிலையில் இருந்தாள்.

கேட் திறக்கும் சத்தம் கேட்டு வித்யா “அம்மா மது வந்திட்டா போலிருக்கு” என்றபடி வெளியே வந்தாள்

அங்கே மதுவே வந்துகொண்டிருப்பதை பார்த்துவிட்டு ஓடிவந்து அவள் கையை ஆசையுடன் பற்றி , “மது என்னடி எப்படி இருக்க இந்த வீட்ல இருக்கவங்க தொல்லை இல்லாமல் மூணு நாள் நல்லா என்ஜாய் பண்ணியா?” என வித்யா பேசிகொண்டிருக்க மதுவோ வித்யாவை மலங்க மலங்க விழித்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்னடி இப்படி கண்ணை உருட்டி உருட்டி பார்க்குற?”

சுதாரித்த மது “நீயே விடாம பேசிட்டு இருந்தியா அதான் பார்த்துட்டு இருந்தேன்” என சொல்லிக்கொண்டே வீட்டின் உள்ளே வந்தாள்.

“மதும்மா என்னடா இது மூணே நாளில் ஆளே என்னவோ போல இருக்க” என்ற விமலா மதுவை தன்னோடு அணைத்துக்கொள்ள மதுவிற்கு அழுகை முட்டிகொண்டுவந்தது. “அம்மா., அம்மா” என்றவளால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. பேசினால் எங்கே அழுதுவிடுவோமோ என்ற எண்ணத்தில் தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள்.

பின்னாலேயே வந்த ராஜியும் “என்னமா ஏன் டல்லா இருக்கே” என நெற்றியை தொட்டுபார்க்க இன்னும் இங்கே நின்றிருந்தால் தன்னால் தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாது என நினைத்துக்கொண்டே “நான் என் ரூமுக்கு போறேன், என்னவோ ஒரு மாதிரி இருக்கு” என்று அவர்களின் பதிலுக்கு கூட காத்திராமல் படியில் ஏற “மது சாப்பிட்டுவிட்டு போய் படுத்துக்க” என்ற ராஜியின் குரலுக்கு திரும்பி பார்க்காமல் “நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன் எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்று கதவை சாத்திக்கொண்டாள்

வித்யா, “என்னம்மா அவ ஆளே இன்னைக்கு சரி இல்லை, எனக்கு என்னவோ பயம்மா இருக்கு. முதலில் அத்தானுக்கு போன் செய்து வர சொல்லுங்க. வந்ததும் எல்லோரையும் கேள்விமேல கேள்விகேட்டு துளைப்பா இன்னைக்கு நாம பேசுவதற்கு பதில் கூட சரியா சொல்லமாட்டேன்றா?”.

விமலாவும் ராஜியும் “நாங்களும் அதான் யோசிக்கிறோம்” என்றனர்.

தன் அறைக்கு சென்று கதவை சாத்திய மது நேராக பாத்ரூமிற்கு சென்று ஷவரை திறந்து நின்றுகொள்ள அவள் உடலில் தண்ணீர் பட பட தான் செய்த செயலை நினைத்து அவ்வளவு நேரமும் அடக்கிவைத்திருந்த கண்ணீர் அணையை உடைத்த வெள்ளம் போல பெருகிவர குமுறி குமுறி அழுத்தொடங்கினாள்.

உடல் லேசாக நடுங்க தொடங்கிய பின்னரே ஷவரை நிறுத்திவிட்டு உடையை கூட மாற்ற தோன்றாமல் ஊஞ்சலில் வந்து சுருண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் மனதிற்குள் சித்தார்த்தின் உருவமே மீண்டும் மீண்டும் வந்து “ஏன் மது? ஏன் ? ” என கேள்விகேட்டுக்கொண்டிருக்க. இல்லை என்னை மன்னிச்சிடுங்க. என்னால் முடியாது நீங்க நினைப்பது எதுவுமே நடக்காது. நான் தப்பு பண்ணிட்டேன், தப்பு பண்ணிட்டேன்: என அனற்றியபடி படுத்திருந்தாள்

வித்யா ராஜேஷிற்கும் , தீபகிற்கும் போன் செய்ய இருவருக்குமே கால் வெய்ட்டிங்கிலேயே வந்தது. பெசன்ட் நகர் வீடு land lineக்கு போட்டால் அதுவும் outoff ஆர்டர் என வர வித்யா எரிச்சலுடன் போனை வைத்தாள்.

இரவு பத்து மணிக்கு மேல் ஆண்கள் நால்வரும் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். “என்னங்க நான் எவ்வளவு நேரம் போன் ட்ரை பண்ணேன். லைன் கிடைக்கல?” என்றாள்

ராஜேஷ்," என்ன அவ்வளவு அவசரம் . சரி மது வந்தாச்சா? நான் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் " என்றான்.

ராஜி," அவ படுக்கபோறேன்னு போய்ட்டா நீ முதலில் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்புறம் போய் உன் தங்கையை பாரு" என சாப்பாடை எடுத்துவைத்தார்.

"சரி நாங்க போய் குளித்துவிட்டு வந்துவிடுகிறோம்" என தீபக்கும், ராஜேஷும் சென்றுவிட, பெரியவர்கள் ஆண்கள் இருவரும் பேசிகொண்டிருந்தனர்.

"ராஜி நான் இந்த பாலையாவது மதுக்கு எழுப்பி கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்". என்று பாலை எடுத்துக்கொண்டு மதுவின் அறைக்கு சென்று கதவை திறந்து உள்ளே பார்க்க அங்கே மது கட்டிலில் இல்லை.

"என்ன இது படுக்க போறேன் என்று சொன்னவ எங்கே போய்ட்டா பால்கனி கதவு திறந்திருக்கு ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருக்காளா?" என்று ஊஞ்சலின் அருகே செல்ல மது அனத்திகொண்டு படுத்திருந்தான்.

அதை பார்த்த விமலா," மது, மது என்னடா என்ன ஆச்சு , என்ன இது உடம்பெல்லாம் தெப்பலா நனைந்திருக்கு, ஈர துணிய கூட மாற்றாமல் . உடம்பு வேற நெருப்பா கொதிக்குதே" என மதுவின் நெற்றியை தொட்டவரின் கையை தள்ளிவிட்ட மது "நான் தப்பு பண்ணிட்டேன் ..., தப்பு பண்ணிட்டேன்" என ஜூர வேகத்தில் உளறிக்கொண்டிருந்தான்.

விமலா வேகமாக வெளியே வந்து "ராஜி... ராஜி கொஞ்சம் இங்கே வாயேன்" என்று சத்தம் போட என்னவோ ஏதோவென ஓட்டமும் நடையுமாக ராஜி, சந்த்ரு, மகேஸ்வரன், ஓடிவர, குளிக்க சென்ற ராஜேஷும், தீபக்கும் தங்கள் அறையிலிருந்து ஓடிவந்தனர்.

"விமலா அக்கா என்ன ஆச்சு ஏன் இப்படி சத்தம் போடறீங்க" என்ற ராஜியிடம்,...
"மது ..., மது...." என்ற விமலாவால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை

"என்ன மதுவுக்கு என்ன?" என்ற ராஜேஷ் மதுவின் அறைக்குள் நுழைந்தான். கட்டிலில் இல்லாமல் பால்கனிக்கு சென்றவன் ஊஞ்சலில் அனத்திக்கொண்டு படுத்திருந்தவளின் கன்னத்தில் "மது..., மது.... இங்கே பாருடா" என்று தட்ட. மது பயத்துடன் அவன் கைகளை தள்ளிவிட்டான்.

"மதும்மா... இங்கே பாருடா கண்ணா அண்ணன்டா..." என்று சொல்ல ராஜேஷின் கண்கள் கண்ணீரை பொழிய ஆரம்பித்தது. "அண்ணா..., அண்ணா..., நான் நான்" என்ற மதுவை, "சொல்லுமா என்னடா ஆச்சு உனக்கு இப்படி ஈர சேலையோட படுத்திட்டு இருக்க" "அண்ணா,... நான் தப்பு பண்ணிட்டேன்னா, நான் தப்பு பண்ணிட்டேன்..." என சொன்னதே திரும்ப திரும்ப சொல்ல நடுங்கி கொண்டிருந்த தன் தங்கையை தூக்கி கொண்டு வந்து கட்டில் படுக்கவைத்தான்.

வித்யா," இவ வந்ததிலிருந்தே முகமே சரி இல்லை? வீட்டுக்கு வந்தவ யாரிடமும் நின் கூட பேசல என அழுத வித்யாவை

"கொஞ்சமாவது அறிவு இருக்கா உனக்கு. இதை ஏன் முதலிலேயே சொல்லல நீங்களெல்லாம் படித்து என்ன பிரயோஜனம்" என்று தீபக் கத்த

சந்த்ரு "சரி முதலில் டாக்டருக்கு போன் பண்ணுங்க."

ஆண்கள் அனைவரும் வெளியே வர பெண்கள் மதுவின் ஈர துணியை மாற்றிவிட்டு தலையை துவட்டி விட்டுவிட்டு இருக்கவும், டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு "ஏதோ அதிர்ச்சியில் இருந்திருக்காங்க, வேற ஒன்னும் இல்லை தூங்க மருந்து கொடுத்து ஊசி போட்டுவிட்டு" சென்றார்.

தீபக்,"அம்மா, மது யார் கூட எங்கே போனா?"

ராஜி," கீதா தாண்டா கூட்டிகிட்டு போய் இருக்கா. எங்கேன்னு சொல்லலையே?"

தீபக் கீதா வீட்டு நம்பரை போட்டு வித்யாவிடம் கொடுத்து "கீதாவை கூப்பிடு" என்றான். போனை எடுத்த கீதாவின் அப்பா கீதாவை அழைத்து போனை கொடுத்தார். கீதா அவ்வளவு நேரமும் மது எப்படி இருக்கிறாளோ? என்ற பதட்டத்தில் தூக்கம் வராமல் தவித்து கொண்டிருந்தவளுக்கு வித்யாவின் அழைப்பு பயத்தை கொடுத்தது.

போனை வாங்கியவள், "வித்யா மது எப்படி இருக்கா?" என்றாள்.

அதற்குள் வித்யாவின் கையிலிருந்து போனை வாங்கிய தீபக், "கீதா, மதுவை எங்கே கூட்டிகிட்டு போன? உன்னோடு யார் யார் வந்தது?"

கீதா பயத்துடன், "அண்ணா, நான், சுரேஷ்.... என்றதும் "சுரேஷா?" என்றான் தீபக். "ஆமாம் எங்க கல்யாணத்துக்கு எங்க வீட்ல சம்மதம் சொன்னதால் ஒரு treat கொடுக்கலாம்னு தான் மதுவையும், சித்தார்த்தையும்.... கூட்டிகிட்டு போனோம்" என்றாள்

தீபக், "சித்தார்த்தா...? அப்போ சித்தார்த்துக்கும், மதுவுக்கும் ஏதாவது பிரச்சனையா?"

கீதா தனக்கு தெரிந்தவரை சொன்னாள்.

சித்தார்த் என்றதுமே தீபக் ஓரளவிற்கு விஷயத்தை யூகித்து விட்டான். கீதா, "தீபக் அண்ணா ஏதாவது பிரச்சனையா?"

தீபக் மதுவின் நிலையை சொல்ல கீதாவிற்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. "சாரி கீதா, உன் மொபிலுக்கு தான் போன் செய்தேன் ஆனால் ஸ்விட்ச் ஆஃப் வந்தது. அதான் லண்ட்லைனுக்கு போன் செய்தேன்" என்றான்.

தீபக் போனை வைத்ததும் கீதா சுரேஷுக்கு போன் செய்தாள். "சுரேஷ் நீ எங்கே இருக்க வீட்ல தானே?"

"என்ன கீதா மணி பன்னண்டு ஆகுது இந்த நேரத்திற்கு போன் செய்ற?"

"சுரேஷ் இப்போதான் தீபக் அண்ணா போன் செய்தார்" என மது பற்றிய அனைத்தையும் சொன்னாள்.

கீதா சொன்னதை முழுதுமாக கேட்ட சுரேஷ், "நிலைமை இப்படி போகும்னு நான் நினைக்கவே இல்லை கீதா" என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

நேராக் சித்தார்த் இருந்த ரூமிற்கு சென்றான். மூவரும் தூங்காமல் ஆளுக்கு ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தனர்

ரமேஷ், "என்ன சுரேஷ் நீ தூங்கலையா?"

சுரேஷ், "கீதா போன் பண்ணா. கொஞ்சம் நேரத்திற்கு முன்னால் தீபக் கீதாவுக்கு போன் செய்தானாம்" என்று சொல்லியபடி சித்தார்த்தை பார்க்க. சித்தார்த் கட்டிலில் இருந்து எழுந்து அமர்ந்தான். சுரேஷ் மது வீட்டில் நடந்ததை சொல்ல சொல்ல சித்தார்த்தின் முகம் இன்னாதென்று சொல்ல முடியாத மாற்றத்தை காட்டியது. சித்தார்த் கண்களை மூடி தலையை இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டான்.

அடுத்த இரண்டு நிமிடத்தில் தீபகிடம் இருந்து சுரேஷின் மொபைலுக்கு போன் வந்தது. தீபக்கின் நம்பரை பார்த்த சுரேஷ் ரமேஷை பார்த்து "தீபக் தான்" என்றான். ரமேஷ் சுரேஷிடமிருந்து போனை வாங்கி அனைவரும் எப்போது வந்தார்கள் என விசாரித்துவிட்டு தீபக்கின் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல தயாரானான். தீபக்கும் கேட்க சித்தார்த் சொன்னதை அப்படியே தீபக்கிடம் சொன்னான்.

தீபக் சிறிது நேரம் ஏதும் பேசவில்லை தொண்டையை கனைத்துக்கொண்டு, "சரி ரமேஷ் யாரும் இந்த நிலையை எதிர்பார்க்கவில்லை. சித்தார்த்தை பார்த்துக்கோங்க. 2 மூணு நாள் ஆகட்டும் அப்புறம் பேசுவோம். அதுவரை சித்தார்த்தை கொஞ்சம் அவசரப்பட வேண்டாம்னு சொல்லுங்க இப்போ இருக்கும் நிலையில் நான் சித்தார்த்திடம் பேசவில்லை. அப்புறம் பேசுகிறேன்" என்று சொல்லி போனை வைத்தான்.

தனியாக சென்று பேசிவிட்டு வந்த தீபக்கை அனைவரும் சூழ்ந்து கொண்டு அவனை பார்க்க தீபக் முழுதுமாக சொல்லாமல் சொல்லவேண்டியதை மட்டும் சொன்னான். அனைவருமே இதை எதிர்பார்க்கவில்லை என்று அவர்களின் முக பாவத்திலேயே புரிந்தது. விமலா அழுதுகொண்டே மதுவின் அருகில் சென்று அமர்ந்துகொண்டார்.

மதுவின் உடலோ அந்த மயக்க நிலையிலும் நடுங்கி கொண்டு இருந்தது.

தீபக் ராஜேஷை தனியாக தன் அறைக்கு அழைத்துசென்றவன், அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு ராஜேஷின் முகத்தை பார்த்தான். ராஜேஷ் ஏதும் பேசாமல் அருகில் இருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்தான். அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையபோகுதேன்னு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்தேன். அவளே அவ வாழ்க்கையை கேள்விக்குறியாக மாத்திக்கிறாளே? என தன் தங்கையை பற்றி வருந்திக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தான்.

அன்றைய இரவு யாருக்குமே உறங்காத இரவாக போனது

இரவெல்லாம் குழம்பிக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் விடிந்த போது ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தான். இன்னும் இரண்டு நாளில் ரமேஷும் அலுவலகம் வந்து பொருப்புக்கொள்ள போகிறான். உடல்நிலை சரி இல்லாத இந்த நேரத்தில் மதுவை சந்தித்து பேசப்போவதை மேலும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் தள்ளி வைத்தான். ஆனால் மது தனக்கு பதில் சொல்லியே தீரவேண்டும் என உறுதியாக இருந்தான். வண்டாக மனதை குடைந்துகொண்டிருந்த மதுவின் ஞாபகம் தன்னை தாக்காமல் இருக்க தன்னை முழுதுமாக வேலையில் ஈடுபடுத்திக்கொண்டான்.

பகலெல்லாம் வேலை இருந்தாலும் இரவில் மதுவின் ஞாபகம் அதிகமாகவே சித்தார்த்தை தாக்கியது. இதுவரையில் தான் பட்ட துன்பம் ஏதும் இல்லை என்பது போல தன் மனதின் வழியை அதிகமாகவே உணர்ந்தான். தன் காதல் நிராகரிக்கப்பட்டதைவிட, நிராகரிக்கப்பட்ட விதம் அவனை தீயாய் சுட்டது

உயிரின் உயிரே உயிரின் உயிரே
நதியின் மடியில்..காத்துக் கிடக்கின்றேன்.
ஈர அலைகள் நீரை வாரிமுகத்தில் அடித்தும்
முழுதும் வேர்க்கின்றேன்.....
கனலும் நெருப்பாய் கொழுந்து விட்டெரிந்தேன்
அணைந்த பின்பும் அனலின் மேலிருந்தேன்.
காலைப் பனியாக என்னை வாரிக்கொள்வாய்
நேரம் கூட எதிரி ஆகிவிடயுகங்கள் ஆக பொழுது மாறிவிட
அணைத்துக் கொண்டாயே...பின்பு ஏனோ சென்றாய்....

ஸ்வாசமின்றி தவிக்கிறேனே உனது மூச்சில் பிழைக்கிறேனே
இதழ்களை இதழ்களால் நிரப்பிட வா பெண்ணே...
நினைவு எங்கோ நீந்தி செல்ல கனவு வந்து கண்ணைக் கிள்ள
நிழல் எது... நிஜம் எது... குழம்பினேன் வா பெண்ணே...
காற்றின் எந்தன் கைகள் ரெண்டும் உன்னை அன்றி யாரைத் தீண்டும்
விலகிப்போகாதே தொலைந்து போவேனே.. நான்...

இரவின் போர்வை என்னைச் சூழ்ந்துமெல்ல மெல்ல மூடும் தாழ்ந்து
விடியலை.. தேடினேன்..உன்னிடம் வா பெண்ணே..
பாதமெங்கும் சாவின் ரணங்கள் நரகமாகும் காதல் கணங்கள்
ஒரு முறை மடியிலே உறங்குவேன் வா பெண்ணே..
தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் தவணை
முறையில் மரணம் நிகழும்
அருகில் வாராயோ....விரல்கள் தாராயோ

*****

மது வீட்டில் அனைவருக்கும் நடந்த விஷயம் தெரிந்த போதிலும் யாரும் மதுவிடம் ஏதும் தெரிந்தது போல காட்டிக்கொள்ளவில்லை. மதுவும் தன்னிடம் யாரும் ஏதும் கேட்கவில்லையே என்ற எண்ணம் இருந்தபோதும் அதுவும் நல்லதற்கே என்று அமைதியடைந்தாள். தன்னையும் ஓரளவிற்கு தேற்றிக்கொண்டாள். இந்த இரண்டு நாட்களாக சித்தார்த் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பதே அவளுக்கு பயத்தை கொடுத்தது.

ஆனால் திங்கள் அன்று காலை ராஜேஷும், தீபக்கும் ரமேஷ் வீட்டிற்கு சென்று பார்த்துவிட்டு வந்ததோ, சித்தார்த் அவர்கள் இருவருக்கும் மாறி மாறி போன் செய்து மதுவை பற்றி விசாரிப்பதோ அவளுக்கு தெரிய வாய்ப்பில்லை.

புதனன்று ரமேஷ் காலையில் அலுவலகம் வந்து பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டான். அன்று பிற்பகல் மது வீட்டிற்கு சித்தார்த் போன் செய்தான். வித்யா போனை எடுத்தாள், “ஹலோ வித்யா பேசுறேன். நீங்க யாரு பேசுறது?” என்றாள்.

“நான் சித்தார்த் பேசுறேன்”. “எப்படின்னா இருக்கீங்க?”.

“இருக்கேன்மா, மது இருந்தால் கொஞ்சம் கூப்பிடு நான் பேசணும்”

“அவ இப்போதான் அண்ணா தூங்கினா. அவ எழுந்ததும் பேசுசொல்றேன்”.

“வேண்டாம் வித்யா, நானே திரும்ப பேசுறேன்” என போனை வைத்தான்.

மது எழுந்ததும் வித்யா மதுவிடம் சித்தார்த் போன் செய்ததை சொல்ல மதுவிற்குள் பயம் குடிகொண்டது. இரண்டு நாட்களாக பேசாமல் இருந்தவன் இப்போது பேசவேண்டும் என்று வந்திருக்கிறான். இனி சித்தார்த் சுமமா இருக்க மாட்டான். அவன் கேள்விகளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? எந்த முகத்தோடு அவனை பார்ப்பது? என கலங்கினாள்.

இரவு எட்டு மணிக்கு வித்யாவும், மதுவும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மது சித்தார்த் போன் செய்வானோ என்று பயத்துடனே அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள். போன் ஒலிக்க தன் லேப்டாப்பில் மெயில் செக் செய்துகொண்டிருந்த தீபக் போனை எடுத்தான். எதிர் முனையில் சித்தார்த் பேசியதும், “சித்தார்த் எப்படி இருக்கீங்க?” என்றவாறே மதுவின் முகத்தை பார்க்க மதுவின் முகமோ பயத்தில் வெளுத்திருந்தது.

மதுவின் கண்கள் கெஞ்சலுடன் தீபக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்க. அவனை பார்க்கவே தீபக்கிற்கு பாவமாக இருந்தது. “இல்லை சித்தார்த் அவ இப்போதான் தூங்க போனா. வேண்டுமானால் எழுப்பட்டுமா?” என்றான். அவன் பேசும் தொனியை வைத்தே சித்தார்த் புரிந்துகொண்டான். தன்னுள் எழுந்த கோபத்தை அடக்கிகொண்டு. “வேண்டாம் தீபக் நான் அப்புறம் பேசுறேன்” என்று போனை வைத்தான்

மது சித்தார்த் தை தவிப்பதாக நினைத்து செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் சித்தார்த்தின் கோபத்தை தான் அதிகபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம் என புரியாமல் இருந்தாள். தீபக்கை நன்றியுடன் பார்த்துவிட்டு எழுந்து மொட்டை மாடிக்கு சென்றாள்.

மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து வானத்தை வெறித்துக்கொண்டிருந்த மதுவின் பக்கத்தில் தீபக் வந்து அமர்ந்தான். திரும்பி பார்த்த மது தீபக்கை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் வானத்தை வெறிக்க ஆரம்பித்தாள். தீபக்கே தங்களுடைய கல்லூரி காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை சிலவற்றை சொல்லி மதுவை சிரிக்க வைத்தான். அவள் சிரிப்பதை பார்த்தவன், “அப்பா, மதுவோட சிரிப்பை பார்த்து ஆறு நாள் ஆகுது. ஹாஸ்யமான சிரிப்பா இல்லைனாலும், இந்த மோனாலிசா சிரிப்பாவது கிடைத்ததே, சந்தோசம்”.

மது இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக புன்னகை தீபக், “மது நீ எப்போதும் சிரிச்சிகிட்டு சந்தோஷமா இருக்கணும். அதான்மா எங்களுக்கு வேணும்” என்றவன் அவள் தலையை தடவிகொடுக்க அந்த பரிவில் தீபக்கின் தோளிலேயே சாய்ந்து அழத்தொடங்கினாள். சற்று நேரம் அவளை அழவிட்டவன், மெல்ல அவள் கையை தட்டி கொடுத்து அவள் கண்களை துடைத்துவிட்டான்

“சரி இப்போ சொல்லு உனக்கு என்ன பிரச்சனை? ஏன் இந்த மாதிரி உன் உடம்பை கெடுத்துக்கிறாய்? உனக்கும் சித்தார்த்துக்கும் என்ன பிரச்சனை?” மதுவின் முகமோ நடந்ததை நினைத்து குற்றவுணர்வில் தடுமாற.

“ மது எதுவா இருந்தாலும் பேசும்மா? உனக்குள்ளேயே வச்சி இப்படி உருகாதே. நீ தானே சொல்லுவ நாம என்ன அழவா பிறந்தோம், இருக்கும் வரை சந்தோஷமா அடுத்தவங்களுக்கும் பிரயோஜனமா இருக்கணும்னு. அப்படி தெளிவா யோசிக்கும் நீயே இப்படி அழுதிட்டு இருக்கலாமா?”

தீபக்கின் பேச்சில் இருந்த உண்மையை உணர்ந்த மது மெல்ல அன்று நடந்தது அனைத்தையும் தீபக்கிடம் சொல்லிவிட்டு குன்றலுடன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் சொன்னதையும், அதன் விளக்கத்தையும் கேட்ட தீபக்கிற்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தவன், “சரி மது நடந்தது நடந்து போச்சு, இந்த விஷயத்தால் ஏற்பட்டிருக்கும் பாதிப்பை நீ பேஸ் பண்ணிதான் ஆகணும். நீயா தான் அதுக்கு ஆகவேண்டியதை பார்க்கணும். இதில் நாங்க யாரும் தலையிடமுடியாது.”

“ஐயோ...!! நான் எப்படி இதை சொல்லமுடியும். ஏற்கெனவே சித்தார்த் மனசுல என்னால் ஒரு சலனம் வர காரணமாயிருந்திருக்கேன். அது போதாமல் இப்போ நானே புதுசா ஒரு குழப்பத்தை உருவாகிட்டேன். இதை பற்றி நான் எந்த முகத்தோடு சித்தார்த்திடம் பேசவேன்.”

“அதுக்காக எத்தனை நாளைக்கு அவனை பார்த்து பயந்து ஓடுவ? இன்னைக்கு நீ செய்திருக்க காரியம் அவனோட கோபத்தை அதிகப்படுத்தி இருக்கும் என்பதை நீ புரிந்துகொள்ளவே இல்லை. சித்தார்த் திரும்ப உன்னோடு பேச முயற்சி செய்வான். நீயும் பேச அவனோட மனதை அவன் புரியவைத்ததை போல , உன்பக்க கருத்தை அவனுக்கு சொல்லி புரியவை.”

மதுவும் தீபக் சொல்வது தான் சரி எவ்வளவு நாளைக்கு பேசுவதை தடுக்க முடியும். சித்தார்த்திடம் பேசி தன் நிலையை சொல்லி மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும். சித்தார்த் மன்னித்துவிடுவான் என்று எண்ணியபடியே அமர்ந்திருந்தான்.

மது எழுந்து கீழே வா. நேரமாகுது” என அவளையும் அழைத்து கொண்டு சென்றான்.

மறுநாள் மதியம் ராஜி, “ மது உனக்கு இப்போ உடம்பு எப்படி இருக்கு? பரவாயில்லையா?”

“நான் நல்லா தான் இருக்கேன் அத்தை”

“சரிமா, நாங்க நாலு பேரும் கல்யாண வேலையா வெளியே போயிட்டுவறோம். ராஜேஷும், தீபக்கும் அவங்க பிரெண்ட்ஸ்க்கு இன்விடேஷன் கொடுக்க போறாங்க. நான் வித்யாவை உனக்கு துணைக்கு விட்டுட்டு போறேன் சரியா?”

“வேண்டுமானால் வித்யாவையும் கூட்டிகிட்டு போங்க அத்தை நான் தனியா இருந்துப்பேன் ஒன்னும் பிரச்சனை இல்லை.”

“இல்லமா, நான் வீடலயே மது கூட இருக்கேன். எனக்கும் கொஞ்சம் வெளியே போகவேண்டிய வேலை இருக்கு போயிட்டு அரைமணி நேரத்தில் வந்திடுவேன்

அனைவரும் கிளம்பி சென்றதும், வித்யா, “ மது இந்தா இந்த மாத்திரையை போடு என மாத்திரையை கொடுத்தான்.நான் போய் உனக்கு கொஞ்சம் ஹார்லிக்ஸ் கொண்டுவரேன்.”

மது, “வேண்டாம் வித்யா ஏற்கெனவே நாக்கெல்லாம் கசப்பா இருக்கு”

“நீ என்னிடம் நல்லா உதைவாங்க போறே. டாக்டர் என்ன சொன்னார் ரொம்ப வீக்கா இருக்கே நல்ல சத்துள்ள ஆகாரம் கொடுங்கன்னு சொன்னார் இல்ல. நீ முதலில் மாத்திரையை போடு” என அதட்டிசொல்ல மதுவும் மாத்திரையை போட்டுக்கொண்டு தண்ணீர் டம்ளரை வித்யாவிடம் கொடுத்தான்.

“இரு நான் போய் ஹார்லிக்ஸ் கொண்டுவரேன்” என சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

மது ஊஞ்சலில் அமர்ந்து கண்களை மூடியபடி இருந்தாள். அவளது மொபைல் ஒலிக்க கண்ணை மூடியபடியே எடுத்து சோர்ந்த குரலில், “ஹலோ”

மறுமுனையில் சத்தமே இல்லாமல் இருக்க “ஹலோ... ஹலோ...” என்று மீண்டும், மீண்டும் சொன்னவள் மெதுவாக நடுங்கும் குரலில் “சித்தார்த்” என்றாள்.

பதிலுக்கு சீறலாக ஒரு பெருமூச்சு மட்டுமே வந்தது. சித்தார்த் பேச ஆரம்பிக்கும் முன் மது போனை கட் பண்ணிவிட்டாள். அவள் முகமெல்லாம் வியர்க்க அமர்ந்திருந்தாள். நேற்று அவ்வளவு தூரம் யோசித்து வைத்ததெல்லாம் நினைவிற்கு வரவில்லை.

“இந்தா மது இதை குடி” என்ற வித்யாவின் குரலில் நிமிர்ந்தவளின் முகத்தை பார்த்த வித்யா, “என்ன மது முகமெல்லாம் இப்படி வேர்த்திருக்கு. ஏன் ஒருமாதிரி இருக்க? ஜூரம் விடுது இல்லையா அதனால் இருக்கும்”. என அவளே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டாள்.

“மது நீ கொஞ்சம் நேரம் ரெஸ்ட் எடு . நான் வீட்டை பூட்டிட்டு போறேன். இல்லன்னா கீழே ஹாலில் வந்து உட்கார்ந்துக்கோ. லைப்ரரி போய் புதுசா ஏதாவது நாவல் இருந்தா எடுத்துட்டு வரேன்”

“நீ கிளம்பு அண்ணன் எப்போ வேண்டுமானாலும் வருவார். நான் கீழே வந்து உட்கார்ந்துக்கறேன்” என்றவள் கீழே வந்து ஹாலின் மூலையில் இருந்த ஈசிசேரில் கால்களை மடக்கி வைத்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

வித்யா கிளம்பும் நேரம் லண்ட்லைன் ஒலிக்க மது பயத்துடன் போனையே பார்க்க வித்யா போனை எடுத்தாள். “சொல்லுங்க ரமேஷ் அண்ணா”, என்றவுடன் தான் மதுவின் முகம் நிம்மதி அடைந்தது. பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே போன் கட்டாகிவிட வித்யா போனை வைத்தாள். “சரி மது நான் போயிட்டு வந்திடுறேன்” என கிளம்பினாள்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே ரமேஷின் கையிலிருந்த போனை வாங்கி போனை டிஸ்கனெக்ட் செய்தான். “என்னடா நீ தானே அவங்க வீட்டு லண்ட்லைனுக்கு போன் செய்ய சொன்ன. இப்போ நீயே பாதில வாங்கி கட் பண்ணிட்டியே” என்றான்.

“எல்லாம் காரணமா தான்” என்றவன் ரமேஷ் போனிலிருந்தே மதுவின் மொபைலுக்கு அழைத்தான். நம்பரை பார்த்த மது ரமேஷின் நம்பர் என தெரிந்தவுடன், லைன் கட் ஆனதால் மொபைலில் அழைக்கிறான் என எண்ணி “ஹலோ ரமேஷ் அண்ணா எப்படி இருக்கீங்க?”

“ஏன் ரமேஷ் கிட்ட தான் பேசுவியா எங்ககிட்ட எல்லாம் பேசமாட்டியா?” என சித்தார்த் குரல் ஒலிக்க மது சித்தார்த் இப்படி செய்வான் என நினைக்கவே இல்லை.

பதட்டத்துடன் “சித்தார்த் ப்ளீஸ்” என்றாள்.

“மது நான் உன்னிடம் பேசணும். திரும்ப போனை கட் பண்ணாதே ....” என்னும் போதே மது போனை கட் செய்தாள். மீண்டும் முயற்சி செய்ய ஸ்விசுஆஃப் என வரவும் சித்தார்த் ஆத்திரத்துடன் டேபிளில் குத்தினான். கோபத்துடன் கிளம்பினான்.

ரமேஷ், “சித்தார்த் எங்கே இவ்வளவு அவசரமா போகிறாய்?” என சித்தார்த்தின் கையை பிடித்தான்.

“ஹம்ம்.... வேற எங்கே ? உன் அருமை தங்கையை பார்க்க தான் போறேன். அவளுக்கு அவ மனசில தான் தான் புத்திசாலின்னு நினைப்பு. அதான் நேர்ல போய் அவளோட புத்திசாலிதனத்தை பாராட்டிட்டு வரலாம்னு போகிறேன்” என்றவன் ரமேஷின் கையை எடுத்துவிட்டு கிளம்பினான்.

சித்தார்த்தின் கோபத்தை கண்ட ரமேஷ், மதுவிற்கு தொடர்பு கொள்ள மொபைல் ஸ்விட்சுஆஃப், லண்ட்லைனும் ரிசீவரை எடுத்து கீழே வைக்கப்பட்டிருக்க ரமேஷ் தலையிலே அடித்துக்கொண்டான். உடனே தீபக்கின் மொபைலுக்கு போன் செய்து சொன்னான்.

சித்தார்த் காரை வெளியிலேயே நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வந்தவன். கதவு திறந்தே இருப்பதை பார்த்தவன் மெல்ல கதவை தட்டினான். “ராஜேஷ்” என குரல் கொடுத்தான் எதற்குமே சத்தம்

இல்லாமல் இருக்க மெதுவாக உள்ளே எட்டி பார்த்து கண்களை சுழல விட்டவன் ஹாலின் ஓரத்தில் மது கழுத்து சங்கிலியை பிடித்துக்கொண்டு ஜன்னல்வழியாக தோட்டத்தை பார்த்தபடி யோசனையில் மூழ்கி இருந்ததை பார்த்தான்.

எவ்வளவு கோபத்தோடு வந்தானோ அவ்வளவும் மதுவை பார்த்ததும் சூரியனை கண்ட பனிபோல நீங்கியது. மூன்றே நாளில் ஆளே உருக்குலைந்து போனது போல இருந்தான்

அருகில் வந்து நின்றவனை கூட கவனிக்காமல் தோட்டத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். "மது" என சற்று உரக்க அழைத்தான். திடீரென சித்தார்த்தின் குரல் அவ்வளவு அருகில் கேட்டதும் தூக்கி போட மிரண்டு போய் எழுந்த மது சித்தார்த்தை காணவும் "சித்தார்த்" என்றபடி சுவரோடு ஒண்டிக்கொண்டான். அப்போது தான், அவ்வளவு செய்த தான் கதவை மூடாமல் வந்ததை, அதுவும் சித்தார்த் வீடு தேடி வருவான் என நினைக்கவே இல்லையே என எண்ணி கொண்டான்.

மதுவின் செய்கை சித்தார்த்திற்கு கோபத்தை கொடுத்தாலும் அவளின் மிரண்ட பார்வையும் பயத்தில் நடுங்கி கொண்டிருந்தவனையும் கண்டவன் குரலில் கோபத்தை காட்டாமல் "எப்படி இருக்க மது?" என்றான் இழுத்து பிடித்த பொறுமையுடன்.

மது ஏதும் சொல்லாமல் நிலத்தை பார்த்துக்கொண்டு தவித்தபடி நிற்குகொண்டிருக்க " உன்னை தான் மது கேட்கிறேன் எப்படி இருக்க?" என நிதானமாக ஆனால் அழுத்தமான குரலில் கேட்டதும் " பரவாயில்லை " என்றான் பயம் விலகாமல்.

"ஹம்ம்... அப்போ நாம ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் மனம் விட்டு பேசலாமா? நான் எதுக்கு வந்திருக்கேன்னு உனக்கே புரியும்.?" என்றான்

முதல் நாள் தீபக்குடன் பேசிய அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவு வர அதே வேகத்துடன், " நாம ரெண்டு பேரும் பேசிக்கொள்ள என்ன இருக்கு?" என அவனை நேருக்கு நேராக பாராமலே கேட்டான்.

"ஏன் உனக்கு தெரியாதா நமக்குள்ளே என்ன விஷயமா பேசப்போறோம்னு? சரி அப்படி நீ என் வாயாலேயே கேட்கணுமனு நினைத்தால் சொல்ல நான் தயார்" என அவன் முன்னே வந்து நின்றான்.

" நான் தான் என்னோட முடிவை அன்னைக்கே சொல்லிட்டுவந்து விட்டேனே?"

" அப்போ நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் இருக்கும் ரிலேஷன்ஷிப் அவ்வளவு தானா?" என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

மதுவின் மனதிற்குள் பயம் இருந்தாலும், " என்ன , என்ன ரிலேஷன்ஷிப் நீங்க எதிர்பார்கிறீங்க? நீங்க என்னோட எம்.டி, நான் உங்களோட ஸ்டாஃப். இது தான் நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் இருக்கும் ரிலேஷன்ஷிப்."

" எங்கே என்னை நேரா பார்த்து சொல்லு நமக்குள்ளே இருப்பது வெறும் எம்.டி, ஸ்டாஃப் மட்டும் தானா, வேற ஏதும் இல்லையா?" என சீறினான்.

நிமிர்ந்து அவனை நேருக்கு நேராக பார்த்தவன், " இல்லை இல்லை, இல்லை நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் வேற எந்தவிதமான சம்மந்தமும் , இல்லை. இருக்கவும் முடியாது" என கத்தியவளின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரவா என கேட்டு காத்துக்கொண்டிருக்க, அவன் முன்னால் அழக்கூடாது என கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

"அப்போ இவ்வளவு நாளா என் கூட பழகியது. நான் ஆபிஸ் வர லேட் ஆனதும் வீட்டுக்கு போன் செய்து விசாரித்தது, எனக்கு தலைவலின்னு சொன்னதும் எனக்காக பார்த்து பார்த்து செய்தது. இதெல்லாம் என்னோட ஸ்டாஃப் என்ற ரிலேஷன்ஷிப் தான் காரணமா?"

அந்த குரல் உள்ளுக்குள் குளிர் பரப்பினாலும் வீம்புடன், "ஆமாம், நான் உங்க கூட பழகியது ஒரு ப்ரெண்ட்ஷிப்ல தான் . நீங்க நினைக்கிறா மாதிரி வேற ஏதும் இல்லை. வீணா மனசை அலையவிட்டு கண்டதையும் யோசிக்காதீங்க." என சொல்லிக்கொண்டே ஜன்னல் புறமாக திரும்பி நிற்குகொண்டான்.

அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சித்தார்த்தை சீண்டிவிட்டுகொண்டிருந்ததை அவள் அறியவில்லை. வேகமாக மதுவின் அருகில் வந்தவன் சீற்றத்துடன் அவள் கைகளை பற்றி திருப்பினான். மதுவும் அதே கோபத்துடன் சித்தார்த்தின் கைகளை தட்டிவிட்டான்

“சித்தார்த நீங்க உங்களோட லிமிட்டை தாண்டறீங்க. நீங்க யார் என்னை தொட? உங்களுக்கு யார் அந்த உரிமையை கொடுத்தது?”

“மது பேசுற வார்த்தையை யோசித்து பேசு, பேசியதற்கு பிறகு அதை பற்றி வருந்தி பிரயோஜனம் இல்லை. பதிலுக்கு நானும் பேச ஆரம்பித்தால் நீ தாங்க மாட்டாய்”

“என்ன மிரட்டுறீங்களா? வீட்ல யாரும் இல்லாத நேரமா பார்த்து வந்து கலாட்டா பண்ணீங்களா? முதலில் வெளியே போங்க” என வாசலை நோக்கி கையை நீட்டினாள்.

“மது நீ அளவுக்கு மீறி பேசுற. உன்னை தொட என்ன உரிமை இருக்குன்னு கேட்ட இல்ல? அன்னைக்கு என் நெஞ்சில் சாய்ந்துகொண்டு இருந்தது எந்த உரிமைல. இதுதான் ஒரு எம்.டி, ஸ்டாஃப் ரிலேஷன்ஷிப், இல்ல... இல்ல... ஒரு ப்ரெண்ட்டோட உரிமை இல்ல?” என்றான் கண்களில் சீற்றத்தையும் குரலில் கிண்டலையும் தேக்கி.

எந்த கேள்வியை அவன் கேட்க கூடாது என எண்ணி பயந்தாளோ அந்த கேள்வியை கேட்டேவிட்டான். கண்களில் கண்ணீர் வழிய அவனை பார்த்தபடி நின்றாள்.

“முடியலை இல்ல. இப்போ என்ன சொல்வதுன்னு தெரியலை இல்ல. நானும் அதை பற்றி பேசி உன்னை தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்த்த கூடாதுன்னு தான் நினைத்தேன். ஆனால் நீதான் உரிமை அது இதுன்னு பேசி என்னை கேள்வி கேட்க வச்சிட்ட. சொல்லு மது எதுவாக இருந்தாலும் உன் மனசைவிட்டு பேசு. முதலில் நீ நடந்துகொண்ட முறைக்கும், கொஞ்சம் நேரத்திலேயே நீ நடந்துகொண்ட முறைக்கும் என்ன காரணம்?”

கண்களை துடைத்துக்கொண்டே “அது என் சொந்த விஷயம். எல்லாவற்றையும் உங்ககிட்ட சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை”

“என்ன உன்னோட சொந்தவிஷயம்? நீ செய்த காரியத்தால் இப்போ உன்னோட சொந்த விஷயத்தோட என்னோட வாழ்க்கையும் தானே அடங்கி இருக்கு. நானா உன்னிடம் என்னோட காதலை சொல்லி நீ ஏத்துக்காமல் இருந்தால் அது வேறு விஷயம். ஆனால் நீயும் உன் மனம் நிறைய காதலையும், ஆசையையும் இல்லாமலா அப்படி நடந்துக்கொண்டாய்? வார்த்தைக்கு வார்த்தை பேசுவ இல்ல இப்போ பேசேன்”. என சீற்றத்துடன் நின்றிருந்தான்

அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மதுவை உயிரோடு எரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் தன் தவறை, அவனிடம் தான் நடந்து கொண்ட முறைக்கும் காரணத்தை சொல்ல மட்டும் மனம் இல்லை. ஆனால் அவன் பேசிய வார்த்தைகளில் இருந்த உண்மை அவனை சுட அது ஆத்திரமாக மாறி சித்தார்த்தின் மீதே கோபத்தை ஏற்படுத்தியது, “சீ....., வெட்கமா இல்லை உங்களுக்கு இதை பேசு.

“நான் எதுக்கு வெட்கப்படணும். உன் மனசுல இருக்கிற காதலையே ஒதுக்கமுடியாமல் இருக்கிற நீ அதை நினைத்து வெட்கக்கபடு. மனசுல ஒண்ணும் வெளியே வேற மாதிரி நடித்துக்கொண்டிருக்கும் நீ தான் வெட்கப்படணும்.”

தன் தவறை நினைத்து மருகிகொண்டிருப்பவளை மேலும் மேலும் ரணமாக்கியது. கடவுளே நான் எது சொன்னாலும் புரிஞ்சுக்க மாட்டென்றானே, என்னை ஏன் இப்படி அலைகழிக்கிற? என எண்ணிக்கொண்டவளால் அதற்கு மேல் தன் அழுகையை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தரையில் மண்டியிட்டபடி அமர்ந்து அழுகையோடு, “சித்தார்த ப்ளீஸ்...!!! நான் செய்தது பெரிய தப்புதான். என்னை வார்த்தையாலே கொல்லாதீங்க. நான் செய்த காரியத்தை நினைத்து நானே உள்ளுக்குள்ளே செத்துகிட்டு இருக்கேன். தயவு செய்து என்னை விட்டுடுங்க. நான் இனி உங்க முகத்திலேயே விழிக்க மாட்டேன். நான் உங்களை எந்த விதத்திலாவது பாதித்திருந்தால் அது என்னையும் அறியாமல் நடந்ததாக தான் இருக்கும். உங்களுக்கு கண்டிப்பாக ஒரு நல்ல பொண்ணு கிடைப்பா. என்னை விட்டுடுங்க” என்று குலுங்கி குலுங்கி அழுதவளை பார்த்தபடியே செய்வதறியாமல் நின்றிருந்தான்.

கைகுட்டையால் தன் முகத்தை துடைத்துக்கொண்டான். மதுவும் தன் அழுகையை மெல்லமெல்ல நிறுத்த மதுவின் இரு தோள்களையும் பற்றி எழுப்பினான். குனிந்திருந்த அவன் முகத்தை ஒற்றை விரலால் நிமிர்த்தி ஒருகணம் கண்களை மூடி ஆழ மூச்செடுத்தவன், "சரி மது , உன்னோட முடிவை நீ சொல்லிட்ட , இப்போ என்னோட முடிவை நான் சொல்றேன் கேட்டுக். எனக்கு வேற எந்த பொண்ணும் தேவை இல்லை. எனக்கு வேண்டியது நீ தான் . நீ மட்டும் தான்" என அழுத்தம் திருத்தமாக சொன்னான்.

இனி தன்னை தொல்லை செய்யமாட்டான். புரிந்துகொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்த மதுவின் எண்ணத்தில் மொத்தமாக மண்ணை அள்ளி போட்டான். மதுவின் முகம் ஆத்திரத்திலும், கோபத்திலும் துடித்தது.

"நான் இவ்வளவு தூரம் சொல்றேன் ஏன் இப்படி புரிஞ்சிக்க மாட்டேன்றிங்க? இப்படி பிடிவாதமா இருக்கீங்க?"

"உனக்கு அப்படி என்னை மறுக்க என்ன காரணம்? ஏன் என்னிடம் சொல்லமாட்டேன்னு நீ பிடிவாதமா இருக்க. நான் எவ்வளவு தூரம் கேட்கிறேன்? சொல்லு மது ஏன் பயப்படற உன்னை பற்றி தெரிந்தால் நான் விலகி போய்டுவேன்னு நினைக்கிறியா? எந்த நிலையிலும் உன்னை நான் இழக்க தயாராக இல்லை. இல்லன்னா என்கிட்டே ஏதாவது குறை கண்டாயா? ஏதாக இருந்தாலும் சொல்லுடா உனக்கு பிடிக்காத விஷயத்தை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி செய்கிறேன்."

"ஐயோ சித்தார்த் , எனக்கு எப்படி உங்களுக்கு புரியவைப்பதுன்னே தெரியலையே? என்னோடது முடிந்து போன அத்தியாயம் , அதில் தொடரும்னு போட ஆசைபடாதீங்க" என கத்திவிட்டு அழுதுகொண்டே தன் அறைக்கு ஓடிசென்று கதவை மூடிக்கொண்டான்.

சித்தார்த் ஒருவிதமான கையாலாகாதனத்துடன் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தலையை கோதிக்கொண்டே தலை குனிந்தபடி கதவை நோக்கி வந்தவன், அங்கே அசைவு தெரியவும் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அப்படியே நின்றான். ராஜேஷ், தீபக், வித்யா மூவரும் உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தனர்.

"வா சித்தார்த் உள்ளே போய் பேசலாம்" என ராஜேஷ் சித்தார்த்தை அழைத்துக்கொண்டு அலுவலக அறைக்கு சென்றான். வித்யா மூவருக்கும் காஃபி கொண்டுவந்து கொடுத்தான். குடித்து முடிக்கும் வரைக்கும் யாரும் ஏதும் பேசவில்லை. ராஜேஷ் தீபக்கிற்கு கண்ணை காட்ட தீபக் தலையைசைப்புடன் அங்கிருந்த பீரோவில் இருந்து ஏதோ எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்

"என்ன சித்தார்த் நாங்க எப்படி இங்கே வந்தோம்னு பார்க்கிறாயா?" சித்தார்த் ராஜேஷை நிமிர்ந்து பார்த்தான். "நீ கிளம்பும்போதே ரமேஷ் தீபக்கிற்கு போன் செய்து சொல்லிட்டான். அதுமட்டும் இல்லை நீ மெயின்டோடிலிருந்து உள்ளே திரும்பும் போதே வித்யா எனக்கு போன் செய்தா. வீட்டிலும் யாரும் இல்லை . சரி நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவீங்கன்னு பார்த்தோம். இதை விட்டால் வேற சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானும் தெரியாது. அதான் நாங்களும் எப்போதோ வந்து வெளியிலேயே காத்துக்கொண்டிருந்தோம். ஒருமணிநேரமா பேசி இருக்கீங்க மது தன்னை பற்றி ஏதாவது சொன்னாளா?"

சித்தார்த் மறுப்பாக தலை அசைத்தான். "எங்களுக்கு தெரியும் மது தன்னுடைய கடந்த காலத்தை நிசயமாக உன்னிடம் சொல்ல மாட்டான்னு. அதனால் தான் ஆரம்பத்திலேயே தீபக் உன்னிடம் சொல்ல வந்திருக்கான். ஆனால் நீ தான் எதையும் கேட்கும் நிலையில் இல்லை."

தீபக் ஒரு ஃபைலையும் , ஒரு கவரையும் சித்தார்த்தின் முன்பாக வைத்தான். இனியும் நாங்க எதையும் மறைக்க விரும்பவில்லை. மதுவோட கடந்த காலம் அதில் இருக்கு . இனியும் நீ நான் சொல்லபோவதை மறுக்காமல் கேட்பாய்ன்னு நினைக்கிறேன்" என சொல்லிக்கொண்டே அந்த கவரை சித்தார்த்திடம் கொடுத்தான். அதை வாங்கி பிரித்து படித்தவன் அதிர்ச்சியுடன் எழுந்து நின்றான்

தீபக்கும் , ராஜேஷும் மதுவின் கடந்த காலத்தை சொல்ல சொல்ல சித்தார்த் பேச்சுற்று தடுமாறினான். அவளுக்கு நேர்ந்த கொடுமையும், மது பட்ட பாட்டையும் கேட்டவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. I am sorry mathu. என மதுவிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டான். இதை எப்படி நீ என்னிடம் சொல்லுவாய். ஏற்கெனவே துடிச்சிட்டு இருந்த உன்னை நானும் சேர்ந்து இன்னும் துடிக்க வைத்துவிட்டேனே என அவன் உள்ளம் அழுதுது.

அந்த அறையில் இருந்த நால்வருமே கண்ணீரில் நனைந்திருந்தனர். தன்னை தேற்றிக்கொண்ட ராஜேஷ் சித்தார்த்தின் தோளை ஆதரவாக தட்டினான். இனி முடிவு உன் கையில் என்பது போல மூவரும் சித்தார்த்தை பார்த்தனர்.

சற்று நேரத்தில் தன்னை சமாளித்து கொண்ட சித்தார்த் ஒரு பெருமூச்சுடன், “நடந்தது நடந்து போச்சு, இனி அதை யாரும் இல்லைன்னு மாற்ற முடியாது. மதுவோட கடந்த கால வாழ்க்கையை பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. ஆனால் அவள் இந்த அளவுக்கு பாடுபடுவதற்கு காரணம் தெரிந்தால் தான் அவளை அதில் இருந்து மீட்டு கொண்டு வர முடியும் என்பதால் தான் நான் அதை கேட்டுக்கொண்டேன். நான் என் முடிவில் தெளிவா இருக்கேன். மதுவை நான் முழு மனதோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அவளோட மனதை மாற்ற நீங்களும் முயற்சி செய்ங்க. நானும் என்னால் முடிந்ததை செய்கிறேன்

ராஜேஷ் சித்தார்த்தை தன்னோடு அணைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் வழிய “ரொம்ப தேங்க்ஸ் சித்தார்த்” என்றவனால் அதற்கு மேல் பேசமுடியவில்லை. வித்யா சித்தார்த்தை பார்த்து நன்றியுடன் கையெடுத்து வணங்கினாள். தீபக் சித்தார்த்தின் கைகளை பிடித்து குலுக்கிவிட்டு, “நாங்க எல்லோரும் மதுவிடம் பேசி சம்மதிக்க வைக்கிறோம்”

“எல்லோரும் பேசுங்க ஆனால் அதுக்காக அவளை ரொம்ப படுத்திவிடாதீங்க”.
நால்வரும் சிரித்தனர்.

வித்யாவை பார்த்து “மது என்ன செய்றா?”

“அழுதுகிட்டே தூங்கிட்டா அண்ணா” என்றாள்.

சித்தார்த் ராஜேஷை பார்க்க, “போய் பார்த்துவிட்டு வா சித்தார்த்” என மதுவின் அறைக்கு அவனே அழைத்து சென்றான். கட்டிலில் தன்னை குறுக்கி கொண்டு படுத்திருந்தவளின் உடல் தூக்கத்திலும் நடுங்குவதை கண்டான். அவள் கண்களின் ஓரம் கண்ணீர் வழிவதை கண்டவன் அவசரமாக துடைத்தான். அவன் விழிகளிலும் ஈரம் கசிந்தது. “உன்னை நான் பத்திரமாக பார்த்துக்குறேன் டா மது. இனி நீ எதுக்கும் அழக்கூடாது” என சொல்லிக்கொண்டே அவள் தலையை அன்போடு தடவி கொடுத்தான்

@@@@@ நீ தூங்கும் நேரத்தில் என் கண்கள் தூங்காது
கண்மணியே ஒஹ் கண்மணியே
கண்ணுக்குள் கண்ணாக என்றென்றும் நீ வேண்டும்
என் உயிரே ஒஹ் என் உயிரே
பூவொன்று உன் மீது
விழுந்தாலும் தாங்காது
என் நெஞ்சம் புண்ணாய் போகுமே.....

கண்ணோடும் நெஞ்ஜோடும் உயிராலே உன்னை மூடி கொண்டேனே
கனவோடும் நினைவோடும் நீங்காமல் உன்னருகில் வாழ்ந்தேனே
மதி பறிக்கும் மதி முகமே
உன் ஒளி அலை தன்னில் நானிருப்பேன்
எங்கே நீ சென்றாலும் அங்கே நான் வருவேனே
மனசெல்லாம் நீதான் நீதானே ஒஹ்...

*****

அத்தியாயம்-31

சித்தார்த் தன் முடிவை சொல்லிவிட்டு சென்றபின் மதுவை சந்திக்க முற்படவில்லை. ஆனால் தவறாமல் ராஜேஷிடமோ, தீபக்கிடமோ பேசி மதுவை விசாரித்துக்கொள்வான். ராஜேஷ் சித்தார்த்தின் சம்மதத்தை தன் வீட்டில் அனைவரிடமும் சொல்லி ஆனந்தத்தில் திளைக்க வைத்தான்.

சித்தார்த்தை பார்க்க வேண்டும், அதே நேரம் தாங்கள் ஊரில் இல்லாத நேரம் மதுவை பார்த்துக்கொண்டதற்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் என சொல்ல தீபக்கின் கல்யாண அழைப்பிதழை கொடுக்கும் நோக்கத்தோடு ராஜேஷ், வித்யா, மகேஸ்வரன், ராஜீ நால்வரும் சித்தார்த்தின் வீட்டிற்கு சென்றனர்.

வந்தவர்களை முதலில் பார்த்த நேத்ரா, மது வீட்டாரின் குடும்ப படத்தை பார்த்திருந்ததால் மதுவின் ஜடையில் இருந்த ராஜேஷை கண்டதும் அனைவரையும் உள்ளே அழைத்து சென்று அமரவைத்து விட்டு, தன் அம்மாவிடம் சென்று, “அம்மா மது அண்ணி வீட்ல இருந்து வந்திருக்காங்க” என சந்தோஷமாக குரல் கொடுத்தது ஹாலில் அமர்ந்திருந்த அனைவரின் காதுகளிலும் விழ ஒருவர் முகத்தை பார்த்து மற்றவர் சிரித்துக்கொண்டனர்

தேவகி, “வாங்க வாங்க ” என முகம் முழுதும் மகிழ்ச்சி ததும்ப அழைத்தார்.

ஈஸ்வரன், “வணக்கம்மா, நான் மதுவோட தாய்மாமா, இது என் மனைவி, என் பொண்ணு, மாப்பிள்ளை, மதுவோட அண்ணன் என தங்களை அறிமுக படுத்திக்கொண்டனர்.

ராஜீ, “ரொம்ப நன்றிங்க எங்க பொண்ணை, நாங்க ஊரில் இல்லாத போது ரொம்ப கவனித்துக்கொண்டதாக சொன்னாள்”.

தேவகி, “எதுக்கு நன்றியெல்லாம், மதுவுக்கு இப்போ உடம்பு எப்படி இருக்கு? சித்தார்த் சொன்னான் இப்போ போன் செய்யாதீங்க அவங்க வீட்ல எல்லோரும் கல்யாண வேலைல பிஸி. நீங்க மதுவை போய் பார்ப்பதுன்னாலும் இன்னும் கொஞ்சம் நாள் கழித்து போய் பாருங்கன்னு சொன்னான். அதான் உங்களை தொந்தரவு செய்யவில்லை” என்றார்.

ராஜீ, “அதனால் என்னங்க. மது இப்போ பரவாயில்லை நல்லா இருக்கா.”

அதற்குள் நேத்ரா சென்று சித்தார்த்தை அழைத்துவந்தாள். சித்தார்த் படி இறங்கி வரும்போதே “வாங்க வாங்க என்ன ஸர்ப்பரைசா வந்திருக்கீங்க.” என கேட்டுக்கொண்டே வர ஈஸ்வரனும், ராஜீயும் சித்தார்த்தை பார்த்து நிறைவுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

ஒருவழியாக இரு குடும்பத்து அறிமுகமும் முடிந்த பின் தீபக்கின் கல்யாண அழைப்பிதழை கொடுத்து குடும்பத்தோடு எல்லோரும் கண்டிப்பா கல்யாணத்துக்கு வரனும் என்று அழைக்க.

தேவகி, “கண்டிப்பா வரோம். மதுவை விசாரித்ததாக சொல்லுங்க” என்றார்.

அனைவரும் வாசல் வரை வந்து அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தனர். ராஜியின் மனம் சந்தோஷத்தில் நிறைந்திருந்தது. நான் வளர்த்த பொண்ணோட வாழ்க்கை இப்படியே இருந்திடுமோன்னு ரொம்ப கவலை பட்டேன். ஆனால் அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை காத்துகிட்டு இருக்கு. என்னோட மனசே நிறைந்து இருக்குங்க” என்றார். ஈஸ்வரனும் ஆம் என தலையை ஆட்டிகொண்டார்.

வித்யா, “அதுமட்டும் இல்லைமா எல்லோரும் நம்ம மது மேல ரொம்பவே பாசம் வச்சிருக்காங்க. சித்தார்த் அண்ணா அவனை நல்லா பார்த்துப்பார்” என்றாள்.

திருமணத்திற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே மேகலா, மற்றும் அவர்கள் குடும்பம் சென்னை வந்துவிட மேகலாவை மது வீட்டில் தங்க வைத்தனர். கீதாவும் மதுவீட்டி வந்து தங்கிவிட தோழிகள் நால்வரும் வெகு நாட்களுக்கு பிறகு ஒன்றாய் சேர்ந்ததில் வீடே சிரிப்பும் கொண்டாட்டமாக இருந்தது

மேகலா வீட்டிற்கு வந்த ஒருமணி நேரத்தில் தீபக் மதுவின் வீட்டிற்கு வந்துவிட மற்ற மூவரும் சேர்ந்து தீபக்கையும் , மேகலாவையும் உண்டு இல்லையென ஆகிவிட்டனர். இவர்களின் கலாட்டாவில் தீபக் அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் கிளம்பி விட்டான்.

மறுநாள் காலையில் பெரியவர்கள் அனைவரும் தீபக் வீட்டிற்கு சென்றுவிட, மேகலா கைகளில் மருதாணி போட்டுவிட்டிருந்ததால் அவளையும் அவளுக்கு துணையாக கீதாவையும் ஹாலில் விட்டு விட்டு மதுவும் , வித்யாவும் மண்டபத்திற்கு எடுத்து செல்லவேண்டிய சாமான்களை லிஸ்டை பார்த்து எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

வித்யா கீதாவை அழைக்க கீதாவும் மேகலாவை விட்டுவிட்டு மாடிக்கு செல்ல மேகலா சோஃபாவில் அமர்ந்து "நீ வருவாய் என நான் இருந்தேன்" என பாட சரியாக தீபக் வாசற்படியில் வந்து சாய்ந்து நின்றுபடி "நீ நினைச்சா மாதிரியே நான் வந்துவிட்டேனா?" என கேட்க மேகலா விழுந்தடித்து கொண்டு சோஃபாவில் இருந்து எழுந்தாள்.

தீபக், "மெதுவா எதுக்கு இப்படி என்னவோ இன்னைக்கு தான் புதுசா பார்க்கிறா மாதிரி பயப்படற. வீடே அமைதியா இருக்கு உன் தோழி பட்டாளம் எல்லாம் எங்கே?"

மேகலா, "எல்லோரும் ட்ரெஸ்ஸெல்லா பாக் பண்ணிட்டு இருக்காங்க. அம்மாவும் அப்பாவும் இப்போ தானே கிளம்பி அங்கே நம்ம வீட்டுக்கு வந்தாங்க "

தீபக், "அதனால் தானே நான் இங்கே வந்தேன்" என்றபடி நெருங்கி வர அவன் ஒவ்வொரு அடியாய் மேகலாவை நோக்கி முன்னேறி வர மேகலா ஒவ்வொரு அடியாய் பின்னாலே சென்று சுவரில் முட்டி நிற்க தீபக் தன் இரு கைகளையும் அவள் இருபுறமும் வைத்து மேகலாவை பார்க்க அவளோ வெட்கத்திலும் பயத்திலும் தடுமாற, அதை ரசித்தபடி தீபக் நின்றிருக்க, போன வேலை முடிந்ததால் கதவை திறந்து வெளியே வந்த கீதா இந்த காட்சியை பார்த்துவிட்டு அவசரமாக உள்ளே சென்று "சத்தம் போடக்கூடாது" என சொல்லி மதுவையும், வித்யாவையும் வெளியே அழைத்து வந்து காட்ட, மது, "ஏய் வாங்கடி என்னவோ சினிமா பார்க்கறாமாதிரி பார்க்கறீங்க" என கிசுகிசுக்க சும்மா இரு என வித்யா சைகை செய்துவிட்டு. "மேகலா உங்க அப்பா வர்றார் பாரு" என்றதும் தீபக்கை பிடித்து தள்ளிவிட்டு ஓடிவந்து பார்க்க மற்ற மூவரும் அடக்க முடியாமல் சிரித்தனர். தீபக் அசடு வழிய நின்று கொண்டிருந்தான்.

மது, "என்னடா இவ்வளவு நேரமா நம்ம ஹீரோ சார் வரலையேன்னு நினைத்தேன், கரெக்டா வந்து அட்டென்டென்ஸ் கொடுத்தாச்சு. என்ஜினியர் சார் ரொம்பவே பங்குவல் தான்

தீபக், "இல்லை மது உன்னை பார்த்துட்டு போகலாம்னு தான் வந்தேன். ஆனா...."

மது, "ஹம்ம்..... ஆனால் அந்த மேக்நெட் அப்படியே இந்த இரும்பை கவர்ந்து இழுதுடுச்சா?"

தீபக் சிரித்தான். "சரி சரி உங்களை பேச விடாமல் செய்த பாவம் எனக்கு எதுக்கு போய் பேசிட்டு கிளம்பறதுக்கு முன்னால மருதாணி பட்ட ஷர்ட்டை மாத்திகிட்டு உங்களோட வேற ஷர்ட் பீரோல இருக்கு அதை போட்டுட்டு போங்க" என்று சொல்லி சிரித்துவிட்டு சென்றான்.

ஐந்து நிமிடம் மேகலாவுடன் பேசிவிட்டு "அஞ்சு மணிக்கு கார் வரும் எல்லோரும் ரெடியா இருங்க " என் சொல்லி விட்டு கிளம்ப.

வித்யா, "அதுக்கு ஒரு போன் பண்ணி சொல்லி இருக்கலாமே. பாவம் நீ எதுக்கு அண்ணா இப்போ வந்தே?" என்றாள் என்னவோ மிகவும் கரிசனம் போல.

தீபக், "தங்கையாடி நீ ? எனக்கு வீட்டையே வில்லிய வச்சிருக்கேன்" என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

முதல் நாள் நிச்சயத்திற்கு நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். சுரேஷ் வீட்டில் ரமேஷை தவிர அனைவரும் வந்திருந்தனர்

மது, "ரமேஷ் அண்ணா வரலையா ஆன்ட்டி"

அபிராமி, "இல்ல மது. ஏதோ கான்ப்ரென்ஸாம் அதுக்காக மூணு பேரும் போய் இருக்காங்க."

மது, ஓஹ்.... என்று கேட்டுக்கொண்டாள். ஆன்ட்டி தீபாவை இன்னைக்கு இங்கேயே விட்டுட்டு போங்களேன்." என்றாள். அன்று இரவு தீபாவும் அங்கேயே தங்கிவிட நீண்ட நாட்களுக்கு ப்பிறகு தோழிகள் அனைவரும் ஒன்றாக சேர்ந்து மேகலாவை முகம் சிவக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மேகலாவை போதும் போதும் என்ற அளவுக்கு கிண்டல் செய்துவிட்டு பேச்சு மதுவின் புறம் திரும்பியது.

தீபா, "ஏன் மது அடுத்து உன் கல்யாணமா?"

அவ்வளவு நேரம் சிரித்துக்கொண்டிருந்த மது அமைதியாகிவிட , தீப விடாமல் ஏன் மது இன்னும் நடந்ததையேவா நினைத்துக்கொண்டு உன் வாழ்க்கையை பாழாக்கிகிட்டு இருக்க, எனவும் மதுவின் அழகை கேவலாக வெளிப்பட கீதா மதுவை ஆதரவாக தன மடியில் சாய்த்துக்கொண்டாள்.

வித்யா," ஏய், தீபா இப்போ இந்த பேச்சு தேவையா?

தீபா," இல்ல வித்யா, சித்தார்த் அண்ணா ரொம்ப நல்லவர்.அவர் நம்ம மதுவை..." என்றவளை,

மது ஆத்திரத்துடன் "தீபா நீ எதுக்கு வந்தாயோ அந்த வேலையை மட்டும் பார்த்துக்கிட்டு போ. இந்த மீடியேட்டர் வேலையெல்லாம் இங்கே வேண்டாம்.நல்லவரான உங்க அண்ணனுக்கு நீயே நல்ல பொண்ணா பார்த்து கல்யாணம் செய்து வையேன். என்னை ஏன் எல்லோரும் சேர்ந்து உயிரை எடுக்கிறீங்க?" என்றவள் கோபத்துடன் எழுந்து அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

அனைவரும் மதுவின் செய்கையை பார்த்து திகைத்திருந்தனர். மேகலா," என்ன வித்யா , மது இப்படி பிடிவாதமா இருக்கா? சித்தார்த்துக்கு எல்லா விஷயமும் தெரியும்னு..." என்றவளின் வாயை வித்யா பொத்தினாள். "மெதுவா பேசுட அவளுக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. தெரிஞ்சா அவ்வளவுதான் என்ன செய்வான்னு அவளுக்கே தெரியாது." என்றாள் பயத்துடன்.

கீதா," என்னைக்கு இருந்தாலும் அவகிட்ட பேசத்தானே வேணும்."

வித்யா," எங்களுக்கும் அதை நினைத்து தான் கவலையா இருக்கு. பேசும் அன்னைக்கு பார்த்துக்கலாம் அது வரைக்குமாவது அவ கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கட்டுமே.

தோழிகள் அனைவரும் எழுந்து வெளியே நின்றிருந்த மதுவிடம் "சாரி மது, நாங்க எல்லோரும் நல்ல வாழ்க்கை அமைந்து சந்தோஷமா இருக்கும் போது நீயும் நல்லாயிருக்கனும்னு நாங்க நினைக்கமாட்டோமா?உன்மனசை நான் கஷ்டப்பட்டுருந்தா சாரிடீ."

மது," நான் தான் உன்கிட்ட சாரி சொல்லணும். கல்யாணத்துக்கு வந்த உன்னை இப்படி பேசிட்டேன். மனசுல எதையும் வசிக்காதே தீபா. என் மேலே இருக்கும் கோபம் தான் இப்படி அடுத்தவங்க மேலே காட்டிடறேன்." என கண்கலங்க

தீபா," சரி இனி இந்த பேச்சை விடு. வா உள்ளே போகலாம் கொஞ்சம் வித்யாவை போட்டு கலாய்ச்சிட்டு வரலாம்" என உள்ளே சென்று சொன்னபடி வித்யாவின் கல்யாணத்தின் போது நடந்த நிகழ்ச்சிகளை சொல்லி சொல்லி சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மேகலா," ஏன் மது வித்யா கல்யாணத்தின் போது நாம எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்தோம். டான்ஸ், பாட்டுன்னு reception எப்படி கலைகட்டுசி." மது அன்றைய நாளை நினைத்து ஒருமுறை கண்களை இறுக மூடி திறந்தாள்.

மது," அவ்வளவு தானே கல்யாண பொண்ணே நாளைக்கு உன்னோட reception லேயும் அதே மாதிரி கலக்கிட்டா போச்சி"

மேகலா அவசரமாக,"மணி என்னடி ?"

தீபா," மணி பதினொன்று. என்றவள் ஏய் நீ எதுக்கு இப்போ மணி கேக்கறேன்னு எனக்கு தெரியுமே"

மேகலா," எதுக்குட கேட்டேன் தெரிஞ்சா மாதிரி சொல்கிறாயே. சொல்லு பார்க்கலாம்."

கீதா," இது என்னடி பெரிய விஷயம்? அதுக்கு என்ன ஜேம்ஸ்பாண்ட் வந்து கண்டுபிடிக்கணுமா? அது தான் எங்களுக்கே தெரியுமே" என சொல்ல தீபாவுடன் ஹைஃபய் கொடுத்தாள்.

வித்யா," என்னடி நாதனார் ரெண்டு பேறும் சேர்ந்து கூட்டணி அமைக்கிறீங்களா? அப்புறம் நாதனார் கூட்டணி நாங்களும் சேர்ந்து அமைத்தால் நீங்க ரெண்டு பேரும் அம்பேல்.

மது," முதலில் சொல்லவந்த விஷயத்தை சொல்லட்டும் வித்யா"

கீதா," வேற என்ன பெரிய ரகசியம் நாளைக்கு நைட் இதே நேரம் அத்தான் என்னத்தான் அவர் என்னைத்தான் எப்படி சொல்வேனடி என கீதாவும் தீபாவும் சேர்ந்து அபிநயத்தோடு பாட

வித்யாவும் மதுவும் சிரிக்க மேகலா," ஏய் உதைவாங்க போறீங்க" என கோபத்தோடு ஆரம்பித்தவர் முடிக்கும் போது வெட்கக்கத்தோடு சிரிக்க.

மது," ஹய்யோ நம்ம மேகலா வேட்கக்கப்படறாடீ.. எல்லோரும் இந்த கண்கொள்ளா காட்சியை இன்னைக்கே பார்த்துக்கோங்க. நாளை இருந்து நாம மேகலாவையே பார்க்க முடியுமானு தெரியாதே" என சொல்ல "ஹேய்ய்....." என ஒரு கூச்சலேழுந்தது.

வித்யா," நாம எல்லோரும் ஒரேடியா சிரிச்சிகிட்டு இருக்கோம். எங்க அம்மா மட்டும் பார்க்கணும். அவ்வளவு தான்"

மது," ஏய் வித்யா, எங்க மூணு பேருக்கு கல்யாணம் ஆகல. தீபா வீட்டுக்காரர் ஊர்ல இல்லை அதனால் அதுவும் சரி. ஆனால் நீ ஏன் ரெண்டு நாளா எங்க கூடவே இருக்க? அப்புறம் உங்க அண்ணன் என்னை சரியாவே கவனிக்கிறதில்லை, அப்பப்போ விட்டுட்டு வெளியூர் போய்டறார் அப்படின்னு புலம்ப வேண்டியது. நீ இப்படி எங்க அண்ணனை தனியா விட்டுட்டு வந்தா அண்ணன் எப்படி இருப்பார்?" என சொல்ல

வித்யா,"ஆமாம் உங்க அண்ணன் அப்படியே என் முந்தானையை பிடிச்சிகிட்டு சுத்திகிட்டு இருக்கார். நான் தான் அவர விட்டுட்டு வந்திடறேனா. உங்க அண்ணன் என்கிட்டே காலைல பேசினார் அதுக்கு அப்புறம் கண்டுக்கவே இல்லை தங்கை கல்யாணத்தில் பிசியா இருக்காராம்" என உதட்டை சுழித்து சொல்ல அதே நேரம் ராஜேஷ், வந்து "வித்யா வித்யா" என குரல் கொடுக்க அனைவரும் சேர்ந்து வித்யாவை பார்க்க வித்யா அசடுவழிய எழுந்து சென்று கதவை திறக்க ராஜேஷை பார்த்ததும் அனைவரும் சேர்ந்து சிரித்துவிட

ராஜேஷ்," என்னையும் விட்டுவைக்காமல் எல்லோரும் ஒண்ணா சேர்ந்து கிண்டல் செய்றீங்களா?"

மது," பிரதர், ஒருத்தரை ஒருத்தர் கிண்டல் பண்ணும் போது இவங்களை தான் கிண்டல் பண்ணணும் இவங்களை கிண்டல் பண்ணக்கூடாதுன்னு ஓரவஞ்சனை எல்லாம் பார்க்கக்கூடாது."

"ம்ம்ம்.... நடத்துங்க நடத்துங்க" என சொல்லிவிட்டு வித்யாவிடம் சிறிதுநேரம் பேசிவிட்டு சென்றான். இவர்களின் கச்சேரி தொடர்ந்துகொண்டிருக்க மேகலாவின் அம்மா அங்கே வந்து,"என்னம்மா இன்னுமா நீங்களெல்லாம் தூங்கவில்லை. மணி பன்னிரண்டு காலைல நாலு மணிக்கெல்லாம் எழுந்துக்கணும் தூங்குங்க எல்லோரும்" என சொல்லிவிட்டு செல்ல அனைவரும் விளக்கை அணைத்துவிட்டு பேசிக்கொண்டே படுத்தனர்

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மது மட்டும் விழித்திருக்க மற்ற நால்வரும் உறங்கிவிட்டனர். இரண்டு வருடத்திற்கு முன்னால் ராஜேஷ் கல்யாணத்தில் இப்படித்தானே சிரிப்பும் சந்தோஷமுமாக இருந்தோம் என நினைத்தவளுக்கு கண்களில் நீர் தளும்ப துடைத்தபடி கண்களை மூடி உறங்க முயன்றாள்.

அதிகாலையில் எழுந்து அனைவரும் மளமளவென கிளம்பினர். மது அழகிய லேவெண்டர் நிற புடவையில் அதற்கு பொருத்தமான நகை அணிந்து தயாராகி வர.

கீதா," வாஹ் ....!!! மது சும்மா அசத்துறியே....." என மதுவை அனைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட

மது," ஏய் , என்னடி இது கொஞ்சம் கூட வெட்கம் இல்லாமல்"

கீதா," என்ன வெட்கக்கமில்லாமல். ஒரு பாராட்டை வாயால் சொல்வதற்கு பதிலா இப்படி முத்தம் கொடுத்து நம்ம பாராட்டை சொல்கிறோம் அதுக்கு எதுக்கு வெட்கம்"

மது," சரிம்மா போதும் உன்னோட பிரசங்கம். மேகலாவும் வந்தாச்சு அவளுக்கு அலங்காரத்தை ஆரம்பிங்க. நான் போய் அத்தானை பார்த்துவிட்டு வரேன். ரெண்டு தடவை போன் வந்தாச்சு" என சொல்லிவிட்டு கிளம்பி சென்றாள்

வித்யா," ஆமாம் அவரோட dress designer போய் பார்த்து சரி சொன்னாதான் அவருக்கு நிம்மதி"

முகூர்த்த நேரத்திற்கு மேகலாவை அழைத்துவந்து தீபக் பக்கத்தில் அமரவைத்ததும் மதுவின் மனதில் நிம்மதியும் சந்தோஷமும் நிறைந்து ஆனந்த கண்ணீரை வரவழைக்க அதை யாருக்கும் தெரியாமல் சுண்டிவிட்டு புன்னகையை உதட்டில் தேக்கியபடி நின்றிருந்தாள்.

என்னவோ தெரியவில்லை காலையிலிருந்தே ஒரே பரபரப்பா இருக்கு, ஒருவேளை கல்யாணம் நடக்க போகும் சந்தோஷமோ என எண்ணிகொண்டே நின்றிருக்க, திடீரென உறவினர்களின் இடத்திலிருந்து சலசலப்பு ஏற்பட என்னவென்று பார்க்க, அங்கே சித்தார்த்தின் தந்தையின் வருகையே காரணம் என புரிந்தது. ஜட்ஜ் என்றதால் நிறைய பேருக்கு அவரை நன்கு தெரிந்திருந்தது. தீபக்கும் ,மேகலாவும் மணவரையிலிருந்தே அவர்களுக்கு வணக்கம் தெரிவிக்க தேவகியின் கண்கள் மதுவை கண்டு அவளை பார்த்து புன்னகைக்க, மதுவும் மணவரையிலிருந்து இறங்கி சென்று அவர்களுடன் பேசிகொண்டிருந்தாள்.

மது," என்ன ஆன்ட்டி வீட்ல இருந்து வேற யாரும் வரவில்லையா?" என பொதுவாக கேட்க

தேவகி," இல்லம்மா, இன்னைக்கு எல்லோருக்கும் வேலை இருக்கே. அதான் receptionukku வருவாங்க. உன் உடம்பு இப்போ எப்படி இருக்கு?" என்றார்.

"நான் நல்லா இருக்கேன் ஆன்ட்டி" என்று பேசி சிரித்துக்கொண்டே திரும்பியவள் அங்கே ராஜேஷுடன் பேசிக்கொண்டே வந்த சித்தார்த்தை பார்த்ததும் மூச்சை இழுத்து பிடித்துக்கொண்டாள். ராஜேஷுடன் பேசியபடியே வந்தாலும் அவன் விழிகள் இமைக்க மறந்து மதுவையே உச்சி முதல் பாதம் வரை ரசனையுடன் அளவிட்டபடி ஆழ்ந்த நிற கோர்ட் சூட்டில் கம்பீரமாக வந்துகொண்டிருந்தான். இருவரின் விழிகளும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் சந்தித்துக்கொள்ள மது அவசரமாக தன் இமைகளை தாழ்த்திக்கொண்டு அங்கிருந்து நகர்வதற்குள் சித்தார்த் அவள் அருகில் வந்து நின்றான்.

மதுவின் இதயம் அவன் அருகாமையில் படபடவென அடித்துக்கொள்ள, தவிப்புடன் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

ராஜேஷ்," என்ன மது உன் பாஸை வரவேற்காமல் அப்படியே நிற்கிறாய்?"

வலியவரவழைத்த புன்னகையுடன் "வாங்க" என்றாள் ஆனால் அவள் பார்வையோ அவன் தோள்வளைவிலு் மேலே உயரவில்லை. சித்தார்த் புன்முறுவலுடன் "என்ன மது எப்படி இருக்கே?" என மென்மையாக கேட்டான்

"ம்ஹ்ம்.... நல்ல இருக்கேன்" என்றவள் விறுவிறுவென அங்கிருந்து நகர்ந்து மணமேடை அருகில் சென்று சித்தார்த்தின் கண்ணில் படாதபடி மறைந்து நிற்குகொண்டாள்.

மேடைக்கு வந்த ராஜ்," என்ன மது இப்படி ஒதுங்கி வந்து நிக்கிற. வா வந்து இப்படி மேகலா பின்னால் நில்லு" என என சொல்லி கையை பிடித்து அழைத்துவந்து மேகலாவின் பின்னால் நிற்கவைதுவிட்டு இங்கேயே நிக்கணும் வேற எங்கயும் போக கூடாது" என சொல்லிவிட்டு செல்ல, மதுவின் மனமோ ஓய்ந்து போனது போல தோன்றியது.

தீபக் மேகலாவின் கழுத்தில் மங்கல்யத்தை கட்ட ராஜேஷ் அண்ணன் முறையில் அனைத்து சடங்குகளையும் செய்தான். மது கடவுளே இவங்களோட வாழ்க்கை முழுதும் சந்தோஷமா ஒற்றுமையா நிறைவோட இருக்கணும் என வேண்டிக்கொண்டு நிமிர்ந்தவள் எதிரில் சித்தார்த் அவளையே குறுகுறுவென பார்த்தபடி அமர்ந்து இருப்பதை கண்டு தலையை குனிந்துகொண்டாள்.

ஒவ்வொருவராக வந்து மணமக்களை வாழ்த்தி பரிசுகளை கொடுக்க, மதுவின் கண்கள் அவளையும் அறியாமல் சித்தார்த் அமர்ந்திருந்த இடத்தை பார்க்க அங்கே அவன் இல்லாமல் அவள் விழிகள் அலைபாய பின்னாலிருந்து "க்கும்" என சத்தம் கேட்டு திரும்பியவள் அங்கே சித்தார்த் குறும்பு புன்னகையுடன் என்னைத்தானே தேடினாய் என கேட்பது போல இருக்க அவன் பார்வை அவளுள் ஊடுருவி சிலிர்க்க வைக்க அதை தாங்க முடியாமல் தன் முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு அந்த இடத்தை

விட்டு அகன்று மணப்பெண்ணின் அறைக்கு சென்று அமர்ந்துகொண்டவள் மனம் முழுதும் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. சித்தார்த்தின் மனமோ பெரும் தவிப்பில் இவளை எப்படி மனம் மாற செய்வது என்ற யோசனையுடன் அவளை பின்தொடர்ந்தது.

அரை மணி நேரத்திற்கு பிறகு வித்யா தேவகியை அழைத்துக்கொண்டு மது இருந்த அறைக்கு வந்தாள். மதுவோ தலையை பிடித்தவண்ணம் சுருண்டு படுத்திருக்க "மதும்மா" என்ற பாசமான அழைப்பில் எழுந்தாள். "ஆன்ட்டி வாங்க ஆன்ட்டி" என்றாள்

தேவகி," என்னம்மா உடம்பு இன்னும் சரிஆகலையா. நானும் வந்தது முதல் பார்க்கிறேன் உன் முகமே சரி இல்லையே?

மது," அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை ஆன்ட்டி லேசா தலைவலி அதான் அங்கிருந்து வந்துவிட்டேன். சாப்பிடங்களா ஆன்ட்டி."

தேவகி,"ஆச்சுமா.சரிம்மா நீ ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ.நாங்க கிளம்புகிறோம் உன்னிடம் சொல்லிக்கொள்ளதான் வந்தேன் என சொல்லிவிட்டு கிளம்பியவருடன் மதுவும் கார்வரை சென்று வழியனுப்ப அங்கே சித்தார்த்தை எதிர்பார்த்தவளுக்கு அவனை காணாமல் சுற்றி பார்க்க அவள் பக்கத்தில் வந்த கீதா "சித்தார்த் கிஃப்ட் கொடுத்துட்டு அப்போவே கிளம்பி போய்விட்டார்" என மதுவின் முகத்தை பார்க்காமல் சொல்லிவிட்டு சென்றாள். இப்போது மதுவிற்கு உண்மையாகவே தலையை வலிப்பது போல இருந்தது.

மாலை reception னிு தீபக்கின் நண்பர்களும் உடன் வேலை செய்பவர்களும் வந்திருக்க மண்டபம் முழுதும் இளமை கொண்டாட்டமாக இருந்தது. பெரியவர்கள் அனைவரும் ஒருபுறமாக ஒதுங்கிவிட இளையவர்களின் சப்தம் மண்டபத்தையே அதிரவைத்துக்கொண்டிருந்தது. ஒருவருக்கொருவர் கல்லூரியில் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் என்பதால் தீபக்கின் நண்பர்கள் அனைவரும் தோழியர் அனைவரையும் சரமாரியாக கிண்டலடிக்க மதுவும் கீதாவும் அதற்கு பதில் கொடுக்க என கலகலப்பாக இருந்தது.

சித்தார்த் வருவானோ என எண்ணிக்கொண்டிருக்க ஆனால் அத்வைத், மீரா இருவரும் ஆர்த்தியை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தனர்.மது வாசலுக்கு வந்து அவர்களை வரவேற்றாள், "வாங்க, வாங்க அக்கா" என்றவள் "ஹே ஆர்த்தி குட்டி" என ஆர்த்தியை தூக்கிக்கொண்டாள்.

மீரா," என்ன மது இப்போ உன்னோட ஹெல்த் எப்படி இருக்கு ?"

மது," நல்ல இருக்கேன் அக்கா, ஏன் நேத்ரா, அஷ்வந்தையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே?"

மீரா," அவங்க வேற ஒரு funcitonkku அதை மாமாவோட போய் இருக்காங்க. சித்தார்த் இதனை நாள் வெளியூர் போனதால் வேலை அதிகம் அதான் ...." என சொல்லும் போதே மது முகத்தில் ஒரு நிம்மதி பரவுவதை கவனித்தாள். அதை பார்த்தவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இரண்டு பேருக்கும் நடுவில் ஏதோ நடந்திருக்கு என யூகித்த மீரா மதுவை பார்க்க , மீராவின் பார்வை தன்னை ஆராய்வதை உணர்ந்த மது வாங்க அக்கா வந்து உட்காருங்க என்றபடி அழைத்து சென்று அமரவைத்துவிட்டு மேகலாவின் அருகில் சென்று நின்றனாண்டாள்.

தீபக்கின் நண்பர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து மதுவை பாட சொல்லி வற்புறுத்த மது மறுக்க

தீபக்," மது ப்ளீஸ் பாடு எங்களுக்காக" என்றான் கெஞ்சுதலாக.

மதுவும் வேறுவழி இல்லாமல் "ஒரு தேவதை வந்துவிட்டாள் உன்னை தேடியே" என பாட மண்டபமே அவள் பாடலை ரசித்துக்கொண்டிருந்தது. பாடல் முடிந்தவுடன் ஒரே கைதட்டல் "மது அசத்திட்ட" என்ற குரல்களுக்கு புன்னகையை பதிலாக தந்தபடி வந்துகொண்டிருந்தவள் ஒரு தூணின் அருகில் வந்ததும் தானாக நின்று அவளின் பார்வை உயர்ந்து அங்கே நின்றிருந்தவனை பார்க்க, அங்கே சித்தார்த் சந்தன நிற ஷெர்வானியில் மதுவையே காதலுடன் பார்த்தபடி நின்றிருக்க, மதுவின் உள்ளமோ இனம்புரியா உணர்வில் தத்தளிக்க அங்கிருந்து விலக எண்ணினாலும் அவள் கால்கள் நகரமுத்து நின்றபடி இருந்தவளின் கண்களில் தெரிந்த ஒதுக்கத்தை கண்ட சித்தார்த்தின் இதயமோ என்னை புரிந்துகொள்ளமட்டாயா ஹனி? என அவளின் சிறு புன்னகைக்காக ஏங்கியது.

அதற்குள் மதுவின் தோழிகள் வந்து ஆவலுடன் பேச சித்தார்த் ஒரு பெருமூச்சுடன் அங்கிருந்து சென்றான். சித்தார்த் வருவதை பார்த்த ராஜேஷ் புன்னகையுடன் அவனை உள்ளே அழைத்துசென்றான்.

ஒருவழியாக reception முடிந்து அனைவரும் உணவருந்திவிட்டு தீபக் சுரேஷின் குடும்பம், சித்தார்த்தின் வீட்டிலிருந்து வந்தவர்கள், ஜீவா என அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க மது சித்தார்த்தின் கண்களில் படக்கூடாது என ஒளிந்து ஒளிந்து செல்வதும், சித்தார்த்தின் விழிகளோ அவளையே தேடுவதும், கண்டதும் அவளையே பின்தொடர்வதுமாக இருந்ததை பார்த்தும் பார்க்காது போல இருந்துகொண்டனர்

அபிராமி, “ மது இங்கே வா. போதும் ரெண்டு நாளா அலைந்துகொண்டே இருக்க இப்படி வந்து உட்கார்” என அவளின் கையை பிடித்து தன் பக்கத்தில் அமரவைத்துக்கொண்டு சித்தார்த்திற்கு உதவிசெய்தார்.

மது, “ இல்லை ஆன்ட்டி, வீட்டுக்கு கிளம்பணும் எல்லாத்தையும் எடுத்து pack பண்ணணும்” என மறுத்துவிட்டு செல்ல எண்ணியவளை,

விமலாவின் குரல் தடுத்தது, “ அதெல்லாம் நாங்க எடுத்து வச்சாச்சு. வந்து உட்கார் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் கிளம்பிவிடலாம்” என்றவரை மீற முடியாமல் அங்கேயே அமர்ந்தவளுக்கு என்னவோ மொழி புரியாத ஊரில் தனியாக மாட்டிக்கொண்டது போல இருந்தது.

மீரா அனைவருடனும் சகஜமாக பேசுவதை பார்த்து தீபக் குடும்பத்தில் அனைவருக்கும் மீராவை பிடித்துவிட்டது. மீராவின் குழந்தை ஆர்த்தி மதுவின் அருகில் வந்து தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்த மதுவின் முகத்தை குனிந்து பார்த்துச்சிரிக்க, குழந்தையின் செய்கையை கண்ட மது சிரிப்புடன் ஆர்த்தியை தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு முத்தமிட, குழந்தையும் மதுவின் கன்னத்தில் முத்தமிட ஆர்த்தியின் மூக்குடன் தன் மூக்கைவைத்து செல்லமாக உரசி விளையாடியபடி சிரித்துக்கொண்டே நிமிர்ந்தவளின் கண்கள் எதிரில் இருந்த சித்தார்த் தன்னையே காதலுடன், கண்கள் நிறைய ஏதோ செய்தியை சுமந்தபடி அமர்ந்திருப்பதை பார்த்தவளுக்கு விதிர்த்து போன மனதுடன் குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு தான் தங்கி இருந்த அறைக்கு சென்றாள்.

மதுவின் ஒதுக்கத்தை கண்ட சித்தார்த்தோ, நத்தை போல அவள் தனக்குள்ளே சுருண்டு கொள்ள தானும் ஒரு காரணம் என எண்ணிய போது அவன் மீது அவனுக்கே கோபம் தோன்றியது. மதுவின் ஒதுக்கமும் சித்தார்த்தின் காதல் பார்வையையும் ஆரம்பத்திலிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த மீராவிற்கு இனியும் தாமதிக்க கூடாது, இந்த மது நம்ம சித்தார்த்தை ரொம்பவே ஏங்க விடறா. வீட்டில் சொல்லி சீக்கிரமே கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்ற முடிவுடன் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

கண்ணால் பேசும் பெண்ணே எனை மன்னிப்பாயா?
கவிதை தமிழில் கேட்டேன் எனை மன்னிப்பாயா?
சலவை செய்த நிலவே எனை மன்னிப்பாயா ?
சிறு தவறை தவறி செய்தேன் எனை மன்னிப்பாயா ?
எனதுக்கொரிக்கை நீ கேளடி கேளடி உனது கோவங்களும் ஏனடி
உனது சில்லென்ற கண் பாரடி பாரடி எனது சாபங்களை தீரடி

எங்கே குறுநகை எங்கே குறும்புகள் எங்கே கூறடி ஒஹ்
கண்ணில் கடல் கொண்ட கண்ணில் புயல் சின்னம் ஏதோ தெரியுதடி
செல்ல கொஞ்சல் வேண்டாம் சின்ன சினுங்கள் போஅதும்
பார்த்து பழக வேண்டாம் பாதி சிரிப்பு போதும்
காரப்பார்வை வேண்டாம் ஓரப்பார்வை போதும்
வாசல் திறக்க வேண்டாம் ஜன்னல் மட்டும் போதும்
வாழ்க்கை கடக்குதடி நாட்கள் நரைக்குதடி
இருக்கண்ணால் என் வாழ்வை நீ ஈரம் செய்யடி

o i am sorry, I am sorry I am sorry

*****

அன்று காலையிலிருந்தே சித்தார்த்திற்கு மதுவின் ஞாபகமாகவே இருந்தது. தீபக் கல்யாணம் முடிந்து இரண்டு நாட்களாகிறது. reception முடிந்து வரும்போதும் மது சித்தார்த்தை பார்ப்பதை தவிர்க்க அவளின் பாராமுகம் மேலும் அவன் காதல் தீயை கொழுந்துவிட்டு எரிய வைத்தது. டெல்லியிலிருந்து வந்த தன் அக்காவிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் மனம் முழுதும் மதுவை பார்க்க வேண்டும் என மனம் முழுதும் ஏக்கத்துடனேயே சுற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

சுபா, "டேய் சித்தார்த் உன் ஹிரோயினோட போட்டோவை காட்டுடா உனக்கு ஒத்துவரும்மான்னு பார்ப்போம்."

சித்தார்த், "போடோல்லாம் இல்லை சுபா."

சுபா, "பொய் சொல்லாதேடா, ஒரு போட்டோ கூடவா உன்னிடம் இல்லை. யாருக்கு காத்து குத்தற."

சித்தார்த், "சொன்னா நம்பு சுபா," என்றான்.

ஹரி, "சுபா, போட்டோ எதுக்கு அதான் சார் மனசுலயே மேடமை பிக்ஸ் பண்ணி வச்சிருக்காரே".

சித்தார்த், "ஆமாம், இந்த விஷயத்தில் நான் உங்களை தான் follow பண்ணேன் " என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

சுபா, "என்னடா ஒரு மாதிரி டல்லா பேசற, ஒஹ்ஹ .... மேடமை ரெண்டு நாளா பார்க்கலை இல்லையா அதான் சார்... பாட்டரி டௌன் ஆன செல் மாதிரி இருக்கார்." என் சிரித்தான்.

சித்தார்த், "என்னோட நிலைமை எல்லோருக்கும் சிரிப்பா தான் இருக்கும்." என்றவனை, "கோசிக்காதடா சும்மா தமாஷா தானே விளையாடினேன்."

சித்தார்த், "ஆமாம் , எல்லோரும் விளையாட நான் என்ன செஸ் போர்டா ஆளாளுக்கு வந்து விளையாடிட்டு போக". என்றான் தன் எரிச்சலை மறைத்தபடி.

ஹரி, "என்னடா ஆச்சு உனக்கு. திடீர்னு சீரியஸ் ஆகிட்ட?".

சித்தார்த், "அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை மாமா. சரி சுபா, நீ வெளியே போகணும்னு சொன்னியே எங்கே போகணும்".

சுபா, "சிட்டிசென்டர் போகணும்டா. இன்னைக்கு விட்டா அப்புறம் போக முடியாது. நீ இன்னைக்கு ஆபிஸ் போகலையா?"

சித்தார்த், "இல்லை. எனக்கு கொஞ்சம் வெளியே போகவேண்டிய வேலை இருக்கு. உன்னை நான் ட்ரோப் பண்ணிட்டு கிளம்பறேன். நீ ஷாப்பிங் முடித்ததும் எனக்கு போன் பண்ணு வந்து கூட்டிகிட்டு போறேன்" என சொல்லிவிட்டு எழுந்து தன் அறைக்கு சென்றான்

மீரா, "சுபா, சித்தார்த் என்னவோ ஒரு பத்து நாளா கொஞ்சம் டல்லா தான் இருக்கார். எனக்கு என்னவோ சித்தார்த் மது ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் ஏதோ பிரச்சனைன்னு நினைக்கிறேன்" என்றவள் திருமணத்தில் சித்தார்த்தின் காதல் பார்வையும் மதுவின் பாராமுகத்தையும் சொன்னாள்.

சுபா, "சரி பார்ப்போம் அண்ணி. நீங்க தானே மது வீட்டுக்கு அழைக்க போகபோறீங்க. அப்போ நானும் வரேன்."

தன் அறைக்கு சென்ற சித்தார்த் ராஜேஷுக்கு போன் செய்தான். ராஜேஷ், "சொல்லுடா மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்க?"

சித்தார்த், "நான் நல்ல இருக்கேன். என்னடா மச்சான் செகண்ட் ஹனிமூன் எப்படி இருக்கு?"

ராஜேஷ் சிரிப்புடன், "அது இருக்கு அப்புறம் என்ன விஷயம் திடீர்னு போன்?"

சித்தார்த்," எல்லாம் காரணமா தான். உன் தங்கச்சியை மீட் பண்ணலாம்னு இருக்கேன்."

ராஜேஷ்," என்னடா திடீர்னு, தீபக் கல்யாணத்தில் இருந்தே அவ கொஞ்சம் மூட் அவுட்டில் இருக்கா. நீ வேற ஏதாவது பேசி அவளை இன்னும்....."

சித்தார்த்," ஹலோ ஹலோ....!!!! கொஞ்சம் நிறுத்துப்பா. உங்களுக்கே இது நியாயமாடா? என்னோட லவ்வுக்கு ஹெல்ப் பண்ணுவீங்கன்னு பார்த்தா, நீங்க ரெண்டு பேரும் அவங்க அவங்க பொண்டாட்டியை கூட்டிகிட்டு ஹனிமூன் கிளம்பிட்டிங்க" என்றான் போலி கோபத்தோடு.

ராஜேஷ்," எங்களுக்கே தெரியாதுடா. எல்லா ஏற்பாடும் மதுவோடது தான். கல்யாணம் முடிந்த மறுநாள் எங்க ரெண்டு பேர் கைளையும் ஒரு கவரை கொடுத்து ஹனிமூன் ட்ரிப் போக வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடும் செய்து டிக்கெட்ல இருந்து தங்கும் இடம் வரைக்கும் ஆன்லைன்லேயே புக் பண்ணி கொடுத்து எங்களை கிளப்பி அனுப்பிட்டா. கேட்டா நீ இத்தனை மாதம் அங்கே போய் உட்கார்ந்துகிட்டு வித்யாவை தவிக்கவிட்ட, இப்போவாவது ரெண்டு ஜோடியும் ஒண்ணா போய்ட்டுவாங்க அப்படின்னு சொல்லி அனுப்பிட்டா. ஆனால் நாங்க இங்கேயும் உங்க ரெண்டு பேரை பத்தி தான் பேசிகிட்டு இருக்கோம்."

சித்தார்த்," சரிப்பா உங்க ரெண்டு பேரையும் நான் நம்பறேன். எனக்கு மதுவை பார்க்கணும் உனக்கு ஒரு information சொல்லத்தான் போன் செய்தேன்."

ராஜேஷ்," சித்தார்த் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதே. நீ எதுக்கும் கொஞ்சம் நிதானமா பேசு. அவசரப்பட்டு ஏதும் பேசிடாதேடா. அவ தாங்கமாட்டா."

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே," அப்பா, பாசமலரே, உன் தங்கைகிட்ட நான் அதெல்லாம் கவனமா நடந்துக்கறேன். நீ கவலைபடாதே. உன்கிட்ட சொல்லாமலேயே போய் பார்த்து பேசிட்டு வந்திருக்கணும். உன் தங்கையை பத்தி எனக்கு நல்லாவே தெரியும் அவளை விட்டு பிடிக்கலாம்னு நினைத்தால் வேலைக்கு ஆகாது. அவ பின்னாலேயே போய் தான் நம்ம வழிக்கு கொண்டுவரணும். நீ ரொம்ப பீல் பண்ணாமல் உன் ஹனிமூனை முடிச்சிக்கிட்டு நாலு பேரும் வந்து சேருங்க." என பேசிவிட்டு சிரிப்புடனே போனை வைத்தான். வெளியே சிரித்தாலும் உள்ளுக்குள் சற்று கவலையாகவே இருந்தது. எப்படி மதுவிடம் பேசி சம்மதம் வாங்குவது என்று?

சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு மது வீட்டிற்கு போன் செய்தான். சந்த்ரு போனை எடுத்து பேச, சித்தார்த்," ஹலோ அங்கிள் நான் சித்தார்த் பேசறேன். எப்படி இருக்கீங்க?"

சந்துரு," நான் நல்ல இருக்கேன்பா. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?பிசினெஸ் எப்படி போயிட்டு இருக்கு" என ஒரு ஐந்து நிமிட பொதுவாக பேசிவிட்டு "இருங்க மதுவை கூப்பிடறேன்" என்றவர். "மது இந்தாடா உனக்கு போன்" என்று மதுவிடம் போனை கொடுத்துவிட்டு அவளுக்கு பேச தனிமை கொடுத்து தன் அறைக்கு சென்று அமர்ந்துகொண்டார்.

மது," ஹலோ யார்?"

சித்தார்த்," என்ன மேடம் வெற்றிகரமா ஒரு கல்யாணத்தை முடித்து அவங்களை ஹனிமூனுக்கும் அனுப்பி வச்சிட்டிங்க. இனி நீங்க ப்ரீ தானே." என்றான் கிண்டலாக.

போன் என்றதுமே இவந்தான்னு தெரிஞ்சிருக்கணும் ச்ச... என எண்ணிகொண்டவள் போனை வைத்துவிடலாமா என எண்ணும் போதே அன்று அவன் நேராக வந்தது போல வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயத்தில் ரிசீவரை இறுக பற்றியபடி பேசாமல் நின்றிருந்தாள்.

சித்தார்த்," என்ன மது? என் குரலை கேட்ட சந்தோஷத்தில் அப்படியே சிலை மாதிரி நின்னுட்டியா? ஆனால் நீ இதுக்கெல்லாம் அசரமாட்டியே, ஒருவேளை போனை கட் பண்ணலாம்னு நினைக்கிறியா? சச்ச... நீ அப்படியெல்லாம் நினைக்க மாட்ட. என்னா உனக்கு தெரியுமே நீ போனை கட் பண்ணா

நான் நேரா வந்து உன் முன்னால் நிப்பேன்னு. இவன் மூஞ்சியை நேரா பார்க்க பேசாமல் பல்லை கடிச்சிகிட்டு போன்ல பேசிடலாமன்னு தானே நினைக்கிற."

மது ஆயாசத்துடன்," உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? ஏன் இப்படி என்னை தொல்லை செய்றீங்க?

சித்தார்த்," எனக்கு உன்னிடம் பேசணும் மது. நீயே நேரம் சொல்லு மீட் பண்ணலாம்".

மது," என்னால் எங்கேயும் வர முடியாது" என்றாள் எரிச்சலை மறைத்தபடி.

சித்தார்த்," சரி நீ வர வேண்டாம். நானே வரேன்."

மது," இல்லை இப்போ நீங்க வரவேண்டாம் நான் வெளியே கிளம்பிகிட்டு இருக்கேன்" என அவசர அவசரமாக சொல்ல.

சித்தார்த், "சரி அப்போ நீ எங்கே போறேன்னு சொல்லு நானே வந்து உன்னை மீட் பண்ணேன்."

மது,"இல்லை இன்னைக்கு வேண்டாம். ஒரு நாலைந்து நாள் ஆகட்டும்" என்றாள்.

சித்தார்த் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன்," ஹம்ம்.....!!! என்னை அவாய்ட் பண்ண வேணும்னே நாலைந்து நாள் கேக்கறே. ஓகே. ஆனால் அதுக்கு மேலும் நீ என்னை தவிர்க்க நினைத்தால் நான் என்ன செய்வேன்னு உனக்கே தெரியும். நீ இன்னும் மறந்திருக்க மாட்டேன்னு நினைக்கிறேன். என்னையே நினைச்சிட்டு சாப்பிடாமல் உடம்பை கெடுத்துக்காதே. தீபக் கல்யாணத்திலேயே கொஞ்சம் இளைத்து தெரிந்தாய். சொன்னதெல்லாம் ஞாபகம் இருக்கட்டும். bye." என போனை வைத்தான்

பேசிமுடித்து போனை வைத்ததும் புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போல இருந்தது. ஆனால் அந்த புயல் இப்போது மதுவின் மனதில் மையம் கொண்டு அவனை தவிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

என்ன கொழுப்பு இவனுக்கு நான் என்னவோ இவன் நினைப்பிலேயே சாப்பிடாமல் இருக்கா மாதிரி. இவனை எப்படி சமாளிப்பது? என எண்ணியபடி தலையில் கைவைத்தபடி தன் அறையில் வந்து அமர்ந்துகொண்டாள்.

மாலை சித்தார்த் தன் காரை சிட்டிசென்டரில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான்."சுபா நீ அருவை என்னிடம் கொடு" என குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு முன்னால் நடக்க, சுபா வருணை கையில் பிடித்தபடி சித்தார்த்தை பின் தொடர்ந்து சென்றாள். லாண்ட்மார்க்கின் அருகில் வந்ததும் சித்தார்த்தின் மொபைல் ஒலிக்க பேசிவிட்டு வந்த சித்தார்த்,"சுபா, ஜீவா தான் போன் செய்தான். அவனும் பர்சேஸுக்கு இங்கே தான் வரானாம். நீ உன் purchase முடிந்துவிட்டால் ஜீவா கூடவே வந்துவிடு. நான் போய் அவனை இங்கே கூட்டிகிட்டு வரேன்". என சொல்லிவிட்டு வருணையும் அழைத்துக்கொண்டு சித்தார்த் பார்கிங் ஏரியாவுக்கு சென்றான்.

சுபா, லாண்ட்மார்க்கின் உள்ளே சென்று சிடிக்களை பார்த்துகொண்டிருக்க, சுபாவின் குழந்தை அருந்ததி அங்கிருந்த ஷெல்பை சுற்றி சுற்றி ஓடி விளையாடிக்கொண்டிருக்க சுபா குழந்தையிடம் ஒரு கண்ணும், சிடிக்களை பார்ப்பதுமாக இருக்க, சுற்றி சுற்றி வந்துகொண்டிருந்த அருந்ததி ஒரு திருப்பத்தில் கை நிறைய சிடியை வைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்த மதுவின் மீது மோத எதிர்பாராத அந்த நேரத்தில் மதுவின் கையிலிருந்த சிடிக்கள் கிழே விழ சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த சுபா தயங்கி நின்றிருந்த குழந்தையை சமாதானம் செய்து கொண்டிருந்தவளை பார்த்ததும் ஆச்சர்யத்துடன், "மதுமிதா..., நீயா எப்படி இருக்க?"

குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த மது,"சுபா அண்ணி நீங்களோ? வாட் எ சர்ப்ரைஸ்? எப்படி இருக்கீங்க?" என கேட்டுக்கொண்டே வந்து சுபாவின் கையை பிடித்துக்கொண்டாள்.

சுபா குழந்தையை தூக்கியபடி," இப்போ அம்மா சென்னைக்கு வந்து செட்டில் ஆகிட்டாங்களே. காலை தான் ஊரில் இருந்து வந்தோம்.

மது," உங்க குழந்தையா?, குட்டி உங்க பேரு என்ன?

சுபா," இன்னும் பேரை சொல்ல வரலை. அருந்ததி. நாங்க அருன்னு கூபிடுவோம்".

மது, "ஓஹ்.... நீங்க அருகுட்டியா ஆன்ட்டிகிட்ட வரீங்களா?" என கை நீட்டி அழைக்க சிரித்துக்கொண்டே குழந்தை மதுவிடம் தாவியது. "ஸ்வீட் குட்டி" என்றபடி குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டாள்.

மது, "அண்ணா கூட வந்தீங்களா?"

சுபா, "இல்லை மதுமிதா..., நான் என் தம்பிகூட வந்தேன். அவன் பிரெண்டை பார்க்க போய் இருக்கான்.

"சரி அண்ணி நீங்க முடிச்சிட்டீங்களா?"

"ம்ம்.. ஆச்சு மது. நீயும் முடிச்சிட்டா வாயேன் அப்படியே கீழே போய் ஒரு காஃபி சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம் "என மதுவை அழைத்துக்கொண்டு காஃபி ஷாப்பிற்கு வந்தனர்.

சுபா சித்தார்த்திற்கு போன் செய்து காஃபி ஷாப்பிற்கு வர சொல்லிவிட்டு அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

சுபா, "அப்புறம் மதுமிதா நீ எப்படி இருக்க. உன் வீட்ல எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க? அங்கிள், ஆன்ட்டி எப்படி இருக்காங்க?"

மது, "இருக்காங்க அண்ணி. எனக்காக எல்லாத்தையும் மறந்தா மாதிரி நடித்துக்கொண்டு இருக்காங்க" என சொன்னவளின் கண்கள் கலங்க,

சுபா, "மதுவின் தோளை தட்டிகொடுத்து. "அழாதே மதுமிதா அவங்க உன் மேல ரொம்பவே பாசம் வைத்திருக்காங்க. அவங்களுக்காக நீ கொஞ்சம் உன் மனசை மாற்றிக்கொள்ள கூடாதா?"

மது, "எப்படி அண்ணி முடியும்?" என்றவளால் அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருக்க

"என்ன சுபா திடீர்னு காஃபி ஷாப் வந்து உட்கார்ந்துட்ட?" என்ற குரலை கேட்டு திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்த மது அங்கே நின்றிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்ததும் அதிர்ச்சியுடன் இமைக்க மறந்து அமர்ந்திருக்க, மதுவை அங்கே எதிர்பார்க்காத சித்தார்த்தோ இன்ப அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

அவன் உதடுகள் "ஹனி" என முனுமுனுக்க அதை கவனித்த மது உதட்டை கடித்துக்கொண்டு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டாள்.

சுபா, வா ஜீவா, உட்கார் என்றதும் சித்தார்த்தும், ஜீவாவும் எதிரில் இருந்த சேரில் அமர்ந்தனர். மதுவின் அதிர்ச்சி புரியாமல் "சித்தார்த், இது மதுமிதா. மதுமிதா இது என் தம்பி சித்தார்த். இது அவன் friend ஜீவா" என அறிமுகப்படுத்த ஒரு ஹாய் சொல்லகூட தெம்பில்லாமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

ஜீவாவும் சுபாவும் பேசியபடி இருக்க மற்ற இருவரும் பேசாமலே அமர்ந்திருந்தனர். சித்தார்த்திற்க்கோ அவன் அருகாமையே இனிய சங்கீதமாய் மனதை நிறைத்துக்கொண்டிருக்க, மதுவிற்கோ கடவுளே என்னை ஏன் இப்படி அவதிப்பட வைக்கிற என மனதிற்குள் அனல் மேல் இட்ட புழுவாய் துடித்துக்கொண்டிருந்தாள் . சித்தார்த்தின் புன்னகையை கண்டவளுக்கு உள்ளுக்குள் எரிச்சலாக இருந்தது.

மது, "அண்ணி நான் கிளம்பறேன். நேரமாகுது".

சுபா, "என்ன மதுமிதா அவ்வளவு அவசரம் இரேன் நான் போகும் வழி தானே போகும் போது உன்னை ட்ராப் பண்ணேன்."

மது, "இல்லை அண்ணி நான் ஆட்டோலேயே போய் விடுகிறேன்." என்றவள் கவனமாக சித்தார்த்தை நேராக பார்ப்பதை தவிர்த்தாள்.

சுபா," அப்போ கொஞ்சம் இரு. சித்தார்த் நீ போகும் போது அப்படியே மதுமிதா வை பெசென்ட் நகர்ல விட்டுவிடு. நான் வரும்போது ஜீவா கூட வரேன்".

சித்தார்த் இடையில் ஏதும் பேசாமல் இருவரும் பேசுவதை மௌனமாக பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

மது அவசர அவசரமாக," இல்லை அண்ணி எதுக்கு வீண் சிரமம். நான் கிளம்பறேன்" என எழுந்தவளை கையை பிடித்து "ஒன்னும் சிரமம் இல்லை. வா" என பிடித்த கையை விடாமல் அழைத்துசென்று காரில் உட்காரவைத்து கார் கிளம்பியதும் தான் சுபா மீண்டும் உள்ளே சென்றாள்.

மதுவிர்க்குள் பேரும் போராட்டம் , அப்படியே கல்லுளிமங்கன் மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கான். முடியாதுன்னு ஏதாவது சொன்னானா. இதுக்கு மேல என்னால் பொறுமையாக இருக்க முடியாது. என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை இன்னைக்கு இவனிடம் பேசி தன் முடிவை தெளிவாக சொல்லிவிடவேண்டும் என ஆழமூசெடுத்து தன்னை தயார் செய்துகொண்டு சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

சித்தார்த் அவள் நிமிர்ந்து அமர்ந்ததிலிருந்தே அவள் ஏதோ முடிவுடன் இருக்கிறாள் என புரிந்து கொண்டவன், "என்ன மது அப்படி பார்க்கிறாய்?" என அவள்புறம் திரும்பாமலேயே கேட்க.

"என்னை ஏன் இப்படி தொல்லை செய்றிங்க? நான் ஆட்டோலையே போய் இருக்கமாட்டேனா?"

திரும்பி அவளை பார்த்தவன்," நான் என்ன செய்தேன்? நீயும் சுபாவுமே பேசி , நீங்களே முடிவும் எடுத்து இப்போ எல்லாத்துக்கும் நான் தான் காரணம் அப்படின்னு என் மேலேயே போட்டாச்சு. நானா எந்த தப்பும் செய்யாமல் அடுத்தவங்க செய்வதுக்கும் சேர்த்து நானே தண்டனை அனுபவிக்கிறதா இருக்கு. எல்லாம் நான் வாங்கிட்டு வந்த வரம்" என்று தலையில் அடித்துக்கொள்ளாத குறையாக சொன்னான்.

சித்தார்த் சொன்னதின் அர்த்தம் உணர்ந்து அதன் உண்மை அவளை தாக்க," நான் என்ன சின்ன குழந்தையா, ஆட்டோல போனால் காணாமல் போய்விட. நான் போற இடத்துக்கெல்லாம் உங்களால் வர முடியுமா?"

சித்தார்த்," நீ எங்கே போனாலும் உன்னோடு உனக்கு துணையா வர நான் தயார். அது எங்கேயாக இருந்தாலும்.வாழ்க்கை முழுதுக்கும். ஹம்ம்... ஆனால் நீ தான் ஒரு நல்ல பதிலா சொல்ல மாட்டேன்னு பிடிவாதமா இருக்கியே."

அவன் பதிலை கேட்டு விதிர்த்துபோன மனதுடன் "ச்சே ... எல்லாம் என்னோட தலையெழுத்து. இப்படி வந்து மாட்டிகிட்டு முழிக்கணும்னு இருக்கு" என முனுமுனுத்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

நிலைமையை சற்று குளிர்விக்க ரேடியோவை ஆன் செய்தான். இருவரையும் சோதிப்பது போல அதிலும் 'உன்னிடம் மயங்குகிறேன் உள்ளத்தால் நெருங்குகிறேன்' என பாட, மதுவின் முகமோ எரிச்சலின் உச்சத்தில் இருக்க கைகளை பிசைந்தபடி ஆத்திரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.Cஅவளை பார்க்க பாவமாக இருந்தாலும் இப்படி அவளுக்கு நெருக்கடி கொடுக்கா விட்டால் தன் மனதை திறக்க மாட்டான் என எண்ணிக்கொண்டே தானும் உடன் சேர்ந்து பாட, மது தாங்க முடியாமல் ரேடியோவை ஆஃப் செய்தான்

சித்தார்த்," ஹம்ம்... காதலிக்கிற பொண்ணுகிட்ட இப்படி நேரடியா பாடத்தான் முடியலை அட்லீஸ்ட் பாட்டாவது கேட்டு சந்தொஷப்பட்டுக்கலாம்னு நினைத்தால் அதுக்கும் முடியவில்லை. எல்லாத்துக்கும் ஒரு குடுப்பினை வேணும்னு சும்மாவா சொன்னாங்க" என மிகவும் கவலையுடன் சொல்ல,

மது," தயவு செய்து கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கிட்டு வரீங்களா?" என சினத்துடன் சொல்ல அவளை பார்த்த சித்தார்த் கொஞ்சம் தூரம் சென்றவுடன் யாரும் இல்லாத ஒதுக்குபுறமான ஒரு இடத்தில் காரை நிறுத்தினான்.

மது என்ன என்பது போல சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த்தோ நிதானமாக இருகைகளையும் உயர்த்தி சோம்பல் முறித்துவிட்டு புஷ்பாக் சீட்டை பின்னால் தள்ளி சாய்ந்து அமர்ந்துக்கொண்டான். மதுவிற்கு அவன் செய்கைகள் படபடப்பை கொடுக்க " எதுக்காக இப்போ காரை இங்கே நிறுத்துனீங்க?. நான் வீட்டுக்கு போகணும்" என சொல்ல சித்தார்த் ஏதும் சொல்லாமல் கைகள் இரண்டையும் தலைக்கு அடியில் வைத்துக்கொண்டு அவளை பார்த்துவிட்டு கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

மதுவுக்கு ஆத்திரமாக வர, இவன் வேண்டுமென்ற என்னை எரிச்சல் படுத்தவே இப்படி செய்கிறான் என எண்ணிக்கொண்டே, "இப்போ நீங்க காரை எடுக்கபோறீங்களா? இல்லையா? என கேட்க சித்தார்த் கண்ணை திறந்து மதுவை பார்த்துவிட்டு திரும்ப கண்களை மூடிக்கொண்டான். நீங்க எடுக்கலைன்னா என்ன நான் இறங்கி ஆட்டோல போய்க்கொள்கிறேன்" என இறங்க முயல, கதவை திறக்க முடியாமல் சித்தார்த்தை பார்த்தான்

சித்தார்த், "என்னை மீறி உன்னால் கதவை திறக்க முடியாது மது. சென்ட்ரல் லாக் போட்டிருக்கேன். கன்ட்ரோல் சுவிட்ச் என்கிட்டே இருக்கு" என்றான் சிட்டை சரிசெய்து அமர்ந்தபடி.

மனதளவில் ஓய்ந்து போன மது "உங்களுக்கு என்ன தான் வேண்டும்? ஏன் என்னை இப்படி ஆட்டிபடைக்கிறீங்க?"

சித்தார்த், "எனக்கு என்ன வேணும்னு உனக்கே நல்லா தெரியும் மது. என்னால் இனியும் பொறுமையாய் இருக்க முடியாது. எனக்கு உன்னோட பதில் வேண்டும். இன்னைக்கே சொன்னாலும் சந்தோசம் இல்லை யோசித்து நாலைந்து நாள் கழித்து சொன்னால்கூட பரவாயில்லை ஆனால் உன்னோட பதில் சம்மதம்னு இருக்கணும்."

"நான் தான் என்னோட பதிலை ஏற்கெனவே ரெண்டு முறை சொல்லிட்டேனே. இன்னும் என்னை ஏன் தொல்லை செய்றீங்க?"

சில நொடிகள் கண்களை இறுக மூடி ஸ்டியரிங் வீலில் மெல்ல தாளமிட்டவன் கண்களை திறந்து மதுவை ஒரு வெற்றுபார்வை பார்த்தான். அவன் பார்வையில் மதுவின் உள்ளே பயத்தை ஏற்படுத்த, "ப்ளீஸ் என்னை கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்கோங்க சித்தார்த்" என கெஞ்சலாக சொல்ல ,

"அதையே தான் மது நானும் சொல்றேன் நீ ஏன் என்னை புரிந்துகொள்ள மாட்டேன்னு பிடிவாதமா இருக்க? நீ எதுக்கு இப்படி உன்னோட வாழ்க்கையை விளையாட்டா நினைத்து வாழுந்துகொண்டு இருக்கிறாய். அடுத்தவங்க சந்தோஷமா இருக்கணும்னு சொல்லுவியே இப்போ நீயே எத்தனை பேரோட சந்தோஷத்துக்கு தடையா இருக்க அப்படின்னு ஏன் புரிந்துகொள்ளவில்லை?"

"நான் யாரோட சந்தோஷத்தையும் கெடுக்கல. அப்படி உங்களுக்கு கல்யாண ஆசை வந்தால் உங்க வீட்ல சொல்லி ஒரு பொண்ணை பார்த்து கல்யாணம் செய்துக்கோங்க இஷ்டம் இல்லாத என்னை ஏன் கஷ்டப்படுத்தறீங்க?"

"மது நான் உன்னை ஏன் மனதார காதலிக்கிறேன். நீ இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை என்னால் நினைதுக்கூட பார்க்க முடியாது"

"உங்களை வேண்டாம்னு சொல்ற ஒரு பொண்ணுகிட்ட வந்து என்னை கல்யாணம் செய்துக்கோன்னு கெஞ்சறீங்கலே அசிங்கமா இல்லை உங்களுக்கு."

சித்தார்த் தன்னுடைய கோபத்தை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு பொறுமையை இழுத்து பிடித்தபடி "உன்னை நீயே ஏமாத்திக்கிற மது. உன்னோட ஆழ்மனதை கேளு உனக்குள்ளே நான் இருக்கேனா இல்லையான்னு?"

"இல்லை இல்லை இல்லை நீங்க என்னோட மனசுக்குள்ளே ஒரு நாளும் வர முடியாது" என கண்ணை மூடிக்கொண்டு சத்தமாக சொல்ல

"ஏன் வர முடியாது?"

வர முடியாதுன்ன வர முடியாது .என்னோட நிலைமை தெரிந்தால் நீங்க ஏண்டா இவகிட்ட உங்க காதலை சொன்னோம்னு ரொம்பவே தவிப்பீங்க.எந்த ஆணும் இந்த மாதிரி தனக்கு ஒரு மனைவி வேண்டும்னு விரும்ப மாட்டாங்க "

"நீ எதுக்கு வேண்டாம்னு சொல்ற என்ற காரணத்தை நான் சொல்லவா?"

என்ன என்பது போல மது சித்தார்த்தை மருண்டு போய் பார்க்க சித்தார்த் சொன்னதை கேட்டு அவளுக்குள் ஏதோ ஒன்று உடைந்தது போல இருக்க கண்கள் கலங்க அமர்ந்திருந்தான்.

“இதை நீ வருதப்படனும்னு சொல்லவில்லை மது. நல்ல யோசி நடந்து முடிந்து போனதை இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நீ நினைத்துக் கொண்டிருப்பாய். உன் வாழ்க்கையை நீயே ஏன் ஒண்ணும் இல்லாமல் அழித்துக்கொள்கிறாய். நீ இன்னும் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கவே இல்லை மது. எல்லாவற்றிலும் தைரியமாக முடிவெடுக்கும் நீ இந்த விஷயத்தில் மட்டும் ஏன் தைரியமா முடிவெடுக்க தயங்குகிறாய். விதவைகள், விவாகரத்து ஆனவர்களே மறுமணம் செய்து கொண்டு தங்களோட கடந்த காலத்தை ஒதுக்கிவிட்டு சந்தோஷமாக வாழும் போது நீ ஏன் தயங்குற. நான் உன்னை என்ன கேட்கிறேன் நடந்ததை ஒரு கனவாக நினைத்து ஒதுக்கிவிட்டு எனக்கு உன் மனதில் ஒரு இடம் கொடுன்னு தானே கேட்கிறேன்.

உனக்காக நான் எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் காத்துக்கொண்டு இருக்க தயாராக இருக்கிறேன் மது. நீ என்னை புரிந்து கொண்டு என் வாழ்க்கை துணையாக வந்தால் ரொம்பவே சந்தோஷப்படுவேன்.” என உணர்ச்சி ததும்ப சொன்னவன் அவன் பதிலை எதிர்பாராமல் காரை கிளப்பினான்.

மது வீட்டின் முன் காரை நிறுத்திவிட்டு மதுவை திரும்பி பார்த்தான். மது தன் நிலை தெரியாமல் சிலை போல அமர்ந்திருக்க “மது வீடு வந்தாச்சு” என அவன் கையை தட்டி சொல்ல , கனவுலகில் இருந்து விழிப்பவனை போல விழித்த மது காரில் இருந்து இறங்க முற்பட, சித்தார்த் தன் இடது கையால் மதுவின் வலதுகையை பிடித்தான். மது கோபத்தோடு கையை இழுக்க சித்தார்த் அவன் கையை விடாமல் “காலம் பூராவும் உன் கையை பிடித்துக்கொண்டு உன் துணையாக வர ஆசைப்படுகிறேன் மது, நான் சொன்னதை யோசித்து நல்ல பதிலாக சொல்லு” என்றான்.

“ என்னால் உங்களை கல்யாணம் செய்துக்க முடியாது, நீங்க எதிர்பார்க்கும் ஒரு நல்ல மனைவியா என்னால் உங்களோடு வாழமுடியாது, உங்க வாழ்க்கையில் என்னால் எந்தவித சந்தோஷத்தையும் கொடுக்க முடியாது, தயவு செய்து என்னை இனி வற்புருததாதீங்க, என்னை விட்டுவிடுங்க” என சொன்னபடி தன் கையை சித்தார்த்தின் கையிலிருந்து இழுத்து விலக்கிக்கொண்டு இறங்க.

சித்தார்த் கோபத்தோடு வேகமாக இறங்கி கேட்டை திறந்தகொண்டு இருந்த அவன் எதிரில் வந்து நின்றான். இருவரும் நேருக்கு நேராக பார்த்துக்கொள்ள சித்தார்த், “ மது நீ நிச்சயம் மனசு மாறுவ, என்னை கலயணம் செய்துகொள்ள சம்மதம்னு சொல்லுவ, என் மனைவியா என் கூட வாழத்தான் போற என்னோட காதல் உண்மைன்னா அது கூடிய சீக்கிரம் நடக்கத்தான் போகுது” என உறுதியோடு சொல்லிவிட்டு சென்ற சித்தார்த்தையே பார்த்தபடி நின்றனாண்டிருந்தான்.

சித்தார்த்தின் வீட்டில் குடும்பமே ஹாலில் கூடி இருந்தது. அனைவரும் காஃபி அருந்தியபடி பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ராமமூர்த்தி, “ மாப்பிள்ளை நம்ம சித்தார்த் ஒரு பொண்ணை காதலிக்கிறான். எங்க எல்லோருக்கும் பொண்ணை ரொம்பவே பிடிச்சிருக்கு.பொண்ணும் அவ குடும்பமும் ரொம்ப நல்ல மாதிரி. பொண்ணோட அண்ணன் கூட நம்ம சித்தார்த் கூட வெளிநாட்டில் ஒன்றாகவேலை செய்தவனாம். நீங்க வந்ததும் பேசி அதுக்கு பிறகு அவங்க வீட்டில் பேசி முடிக்கலாமனு நினைத்தோம். நீங்க என்ன சொல்றீங்க” என்றார்.

ஹரி, “ நல்ல விஷயம் தானே மாமா. நம்ம சுபா எல்லா விஷயமும் சொன்னா. நம்ம சித்தார்த்துக்கு பிடிச்சிருந்தா முடிச்சிடலாம். அவங்க குடும்பம் எங்கே இருக்கு.”

“பொண்ணு பேரு மதுமிதா, அவங்க அப்பா பேரு சந்திரசேகர்.” சந்திர சேகரா..? அவர் மிலிடரில் இருந்து ரிட்டயர்ட் ஆனவரா, அவங்க மனைவி பேரு விமலா தானே?” என இடைமறித்து அவசரமாக கேட்ட ஹரியை அனைவரும் ஆச்சரியமாக பார்த்தனர்.

அத்தைத், “ என்ன மச்சான் சரியா சொல்றீங்க உங்களுக்கு அவங்களை தெரியுமா?”

ஹரி, “ அது இருக்கட்டும் மதுமிதாவுக்கு இந்த கல்யாணத்தில் சம்மதமானு தெரியுமா?”

தேவகி, “ மது நம்ம சித்தார்த் கூட நல்லா தானே பழகறா. நம்ம வீட்டுக்கு கூட வந்திருக்காளே. அவளுக்கு சம்மதம்னு தான் நினைக்கிறோம்.”

ஹரி, “ எனக்கு என்னவோ நம்பிக்கை இல்லை. ஆமாம் சித்தார்த் எங்கே?”

அதே நேரம் உள்ளே வந்த சுபா," என்ன வட்ட மேஜை மாநாடா? என்னங்க உங்களுக்கு தெரியுமா நம்ம மதுமிதாவை இன்னிக்கு பார்த்தேன்."

நேத்ரா," அண்ணியை பார்த்தியா அக்கா. எப்படி அண்ணனோட செலெக்ஷன்?"

"நான் எங்கே மதுவை பார்த்தேன். நான் சொல்ற மதுமிதா எங்களுக்கு தெரிந்த பொண்ணு.

அதிர்ச்சியுடன் தன் கணவரை பார்த்த சுபா, "அது எப்படிங்க முடியும் இன்னைக்கு கூட அவ கூட தானே பேசிட்டு வரேன். அவ மனசு இன்னும் கூட மாறாமல் அப்படியே தான் இருக்கா".

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு ஜீவா நின்றிருக்க அத்வைத்," நீ சித்தார்த் கூட தானே போன. இப்போ ஜீவா கூட வந்திருக்க சித்தார்த் எங்கே?"

சுபா," நான் தான் மதுமிதாவை அவங்க வீட்ல விட்டுட்டு வான்னு சொன்னேன்"

அனைவரும் ஜீவாவை பார்க்க, ஜீவா ஏதும் சொல்லமுடியாமல் தவித்த படி நிற்குகொண்டிருந்தான்.

தேவகி," ஜீவா நீ உண்மையை சொல்லு. ரெண்டு பேரும் காதலிக்கறது உண்மைதானே?"

ஜீவா," இல்லம்மா, சித்தார்த் மட்டும் தான் மதுவை காதலிக்கிறான். ஆனால் மது அவனோட காதலை நிராகரித்துவிட்டாள்."

அதை கேட்ட அனைவரும் அதிர்ந்து போய் இருக்க, சித்தார்த்தின் கார் வந்து போர்டிக்கோவில் நின்றது.

சித்தார்த் உள்ளே வந்தபடியே அனைவரையும் பார்க்க அனைவரும் சித்தார்த்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். எதோ பிரச்சனை என புரிந்துகொண்ட சித்தார்த்," அம்மா என்ன எல்லோரும் ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க?"

"சித்தார்த், என்னடா இது புதுசா ஒரு பிரச்சனையை?"

"என்னன்னு சொன்னால் தானே எனக்கு தெரியும்."

ஹரி," சித்தார்த் உன்னை கல்யாணம் செய்துக்க மதுமிதாவுக்கு சம்மதமா?"

சித்தார்த் எழுந்து தன் தலையை கோதிக்கொண்டே," ஒஹ்.....!!! மதுவை பற்றி உங்களுக்கு தெரிந்துவிட்டதா. சரி நானே நம்ம வீட்டு விசேஷம் முடிந்ததும் சொல்லலாம்னு இருந்தேன் , ஆனால் அதற்குள் தெரிந்துவிட்டது. என்னைக்கு இருந்தாலும் உண்மை தெரியத்தானே போகுது " என சொன்னவன் தான் முதன் முதலில் மதுவை பார்த்தது முதல் மதுவின் வாழ்க்கையில் நடந்தது வரை அனைத்தையும் சொல்லி முடித்து ஓய்ந்து போய் அமர்ந்தான். சித்தார்த் சொன்ன அனைத்தையும் கேட்ட மொத்த குடும்பமும் திகைத்துபோய் கண்களில் கண்ணீருடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

தேவகி,"பாவம் இந்த சின்ன வயசுல எவ்வளவு கஷ்டத்தை அனுபவிசிட்டா."

அந்த கடவுள் அவளுக்கு ஒரு நிம்மதியான வாழ்க்கையை கொடுத்திருக்க கூடாதா?" என சொன்னபடி தன் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரை துடைத்துக்கொள்ள,

அத்வைத் சித்தார்த்தின் முதுகில் தட்டி கொடுத்தான். "அவளுக்கு இந்த கல்யாணத்தில் விருப்பம் இல்லை என்றால் நீ ஏன் சித்தார்த் அவளை கட்டாய படுத்துகிறாய் ?"

சித்தார்த்," தெரிந்தோ தெரியாமலோ மதுவோட வாழ்க்கை இப்படி ஆனதற்கு நானும் ஒரு காரணமோன்னு என்னோட மனசு உறுத்திக்கிட்டே இருக்கு. நான் மட்டும் என்னோட காதலை மதுவிடம் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லி இருந்தால் அவள் இந்த மாதிரி கஷ்டத்தை அனுபவிக்காமல் இருந்திருப்பா இல்லையா?"

ஹரி வந்து சித்தார்த்தை அணைத்துக்கொண்டு, " நான் உன்னை இன்னும் அதே விளையாட்டு பையனாவே நினைசிட்டேண்டா . ஆனால் நீ .... உன்னை நினைத்தால் எனக்கு ரொம்ப பெருமையா இருக்குடா. நீ எதுக்குமே பொறுப்பாக முடியாதுன்னு இருக்கும் போதே அவளுடைய கஷ்டத்தை தன்னால் தீர்க்க முடியாமல் போச்சேன்னு நீ உன் காதலை அவளிடம் சொல்லாதது ஒரு காரணமாக இருக்குமோன்னு நினைத்து கவலை படறியே இந்த மனசு எத்தனை பேருக்கு வரும்".

சித்தார்த் தன் பெற்றோரை பார்த்தான். தான் வந்தது முதல் ஏதும் பேசாமல் இருக்கும் தன் தந்தையின் அருகில் சென்று மண்டியிட்டு அமர்ந்தான், " அப்பா" என்றவனை ஆரத்தழுவிக்கொண்டார். "உன்னை பிள்ளையா பெற்றதற்கு நான் இன்னைக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன் கண்ணா. ஒன்றை மட்டும் மறந்துவிடாதே உனக்கு இன்னைக்கு இருக்கும் மன உறுதி உன் வாழ்க்கை முழுவதற்கும் உன் கூடவே இருக்கணும்." என்றவரிடம் ஒப்புதலாக தலை அசைத்தான்.

தேவகி தன் மகனை அழைத்து நெற்றியில் முத்தமிட அவ்வளவு நேரமும் தன் மனதில் அழுதிக்கொண்டிருந்த சுவையை பகிர்ந்து கொண்டதில் ஏற்பட்ட ஒரு விடுதலை உணர்வில் சித்தார்த் கண்ணீர் சிந்த, " சித்தார்த் நீ அழக்கூடாதுடா ராஜா. உன்னோட நல்ல மனசுக்கு எல்லாமே நல்லபடியா நடக்கும். மதுவை நாம எல்லோரும் சேர்ந்து நம்ம கண்ணுக்குள்ளே வச்சி பார்த்துக்கலாம். உன்னோட தைரியமும், வார்த்தையும் தான் மதுவிற்கு வாழ்க்கையில் பற்றை ஏற்படுத்தணும். நீ உன்னோட ஒவ்வொரு அசையும் அவளுக்காகத்தான் அவளுக்கு புரியவைக்கணும். மது இந்த வீட்டுக்கு வந்து உன்னோட சந்தோஷமா மன நிறைவோட வாழணும். நாளைக்கே நாங்க போய் பேசறோம். மதுவை கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க வைப்பது எங்களோட பொறுப்பு" என சொல்லி தன் மகனை தட்டிக்கொடுத்தார்.

சித்தார்த் மதுவை அழைத்துவந்து வீட்டில் விட்டுவிட்டு சென்று இந்த இரண்டு மணி நேரமாக மது தோட்டத்திலேயே தன் கைகளால் கால்களை கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்த சுவற்றில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தான். மது சித்தார்த்தின் காரில் வந்து இறங்கியதையும், இருவரும் முறைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தத்தையும் பார்த்திருந்த விமலாவும், சந்த்ருவும் மதுவை ஏதும் கேட்கவில்லை. மதுவின் மனமோ மீண்டும் மீண்டும் சித்தார்த் கடைசியாக சொல்லிவிட்டு சென்ற வாக்கியமே அவளை சுற்றி சுற்றி வந்தது.

மது உன்னோட இந்த மறுப்புக்கு காரணம் அர்ஜுன் தானே என்றது முதல் மதுவின் மனம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது. அர்ஜுன், அர்ஜுன் என அவள் மனம் அரற்ற பழைய நினைவுகள் அவளுக்குள் ஒரு அழுத்தத்தை கொடுக்க ஒரு நிலைக்கு மேல் தாங்க முடியாத மது " அர்ஜுன், ஏன் அர்ஜுன் என்னை இப்படி தவிக்கவிட்டுவிட்டு போய்ட்டிங்க" என வாய்விட்டு கதற. ஹாலில் அமர்ந்திருந்த விமலாவும் வாய்விட்டு அழ, சந்துரு கண்களில் கண்ணீருடன் தன் அறையில் ஷெல்பில் இருந்த புகைப்படத்தை பார்த்தவண்ணம் நின்றிருந்தார்.

மது கண் நிறைய கனவுடனும், முகம் நிறைய பூரிப்பும், வெட்கமும் போட்டியிட மணக்கோலத்தில் நின்றிருக்க, அர்ஜுன் ஆழ்ந்த நீல நிற கோர்ட் சூட்டில் முகம் நிறைய பரவசத்துடன் என்னுடையவள் என்ற பெருமையுடன் மதுவை தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு போட்டோவில் சிரித்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தான்

பழைய குரல் கேட்கிறதே யாரோ யாரோ
புதிய குரல் அழைக்கிறதே யாரோ யாரோ
எதனோடு என் நெஞ்சம் செவி சாய்குமோ
இரண்டோடும் சேராமல் உயிர் மாய்க்குமோ
யாரோ , யாரோ .....

கடலில் ஒருவன் கரையில் ஒருவன்
அவனோ உயிரில் இவனோ மனதில்
இரண்டில் எதுதான் வெல்லுமோ ???
சொல்லி முடிக்கும் துயரம் என்றால்
சொல்லி இருப்பேன் நானாக
உள்ளுள்ளே மூடி மறைத்தேன்
ஊமை கண்ட கனவாக ,
துடிக்கும் துடிக்கும் மனது
தடுக்கும் தடுக்கும் மரபு ,
எனது வானத்தில் என்னவோ ஏதோ

இரண்டு திங்கள் ஓர் இரவில் .....

*****

அத்தியாயம்-33

தோட்டத்தில் அமர்ந்து தன்னை மறந்து அழுது கொண்டிருந்தவள் தன்னை தானே சமாதனம் செய்துகொண்டு எழுந்து மெல்ல தன் அறைக்கு சென்று கதவை மூடிவிட்டு தன் லாப்டாப்பை திறந்து ஆன்செய்ய டெஸ்க்டாப்பில், அர்ஜுன் நின்றிருக்க மது அர்ஜுனின் கழுத்தை தன் கைகளால் கட்டிக்கொண்டு அவன் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை பதித்து சிரித்தபடி இருந்த போட்டோவை பார்க்க பார்க்க தன் வாழ்க்கையில் இருந்த அந்த வசந்த காலத்தை நோக்கி அவள் எண்ணம் பின்னோக்கி சென்றது.

ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்

காலை ஆறு மணிக்கு சுப்ரபாதம் பாடிக்கொண்டிருக்க பூஜை அறையில் ராஜி சுவாமி விளக்கேற்றிக்கொண்டிருந்தார். குளித்து முடித்துவிட்டு மஞ்சள் பூசிய முகத்தில் எடுப்பான மூக்கில் ஒற்றை வெள்ளைக்கல் மூக்குத்தியும், துரு துரு கண்களுமாக வெள்ளி கொலுசு சலங்கைகள் இனிய ஓசை எழுப்ப நீல நிற சல்வாரில் துள்ளி துள்ளி இறங்கி ஓடிவந்தாள் மதுமிதா.

நேராக பூஜை அறைக்கு வந்தவள் இருகைகளையும் கூப்பி கடவுளை தொழ, சுவாமி விளக்கேற்றிவிட்டு திரும்பிய ராஜி ஒரு சில நொடிகள் மதுமிதாவை பார்த்தபடி நிற்க "அம்மா" என்று வந்த குரலில் கலைந்து "என்ன வித்யா?" என்றார்

"என்ன இன்னைக்கும் உங்க மருமகளை பார்த்து அப்படியே நின்னுக்கிட்டு இருக்கீங்க?"

"மதுவை பார்க்கும் போது அப்படியே அவங்க அம்மாவை பார்ப்பது போல இருக்கு "

"தினம் இதே டயலாகா?"

"தினம் இதே கேள்வியா?"

"அத்தை" என அழைத்தபடி வந்த மதுமிதம் காபியை கொடுத்த ராஜி, என்ன மது சொன்னது எல்லாம் ஞாபகம் இருக்கு இல்லையா. உன்னோட விளையாட்டுதனத்தை எல்லாம் இங்கேயே மூட்டை கட்டி வச்சிட்டு காலேஜில் நல்லபடியா நடந்துக்கோ."

"என்ன அத்தை நான் என்ன அடங்காபிடாரியா? யாராவது ஏதாவது தப்பாய் பேசினா திரும்ப பதில் கொடுத்திட்டு வருவேன் அதுக்கு இப்படி ஒரு அட்வைஸ் எனக்கு. சரி அத்தான் எங்கே?"

"அவன் எங்கே இந்த நேரத்திற்கு எழுந்துக்குவான்? நல்லா குறட்டை விட்டு தூங்குவான்"

"சரி நீங்க ரெண்டு பேரும் இன்னைக்கு முதல் முதல்ல காலேஜ் போறீங்க நம்ம அம்மன் கோவில்ல காலைல போய் ஒரு அர்ச்சனை பண்ணிட்டு வந்திடுங்க" என சொல்லி அனுப்பிவைத்தார்

இருவரும் கோவிலுக்கு சென்று வரும்போது தான் தீபக் தன் அறையிலிருந்து எழுந்து வந்தான்.

வித்யா தீபக்கிடம் வந்து, "அண்ணா இனி உனக்கு ஜாலி தான் . நீயும் அண்ணியும் தினம் காலேஜுக்கு ஜோடியா போயட்டுவரலாம்."

தீபக், "அண்ணியா, அது யாருடி?"

வித்யா, "யாரா, நம்ம மது தான்."

“ இன்னொரு முறை இவனை அண்ணி , தண்ணின்னு சொல்லிபாரு..., உனக்கு இருக்கு. நம்ம ரேஞ்சுக்கு ஒரு ஐஸ்வர்யாராய், பிரியங்கா சோப்ரா, இந்த ரேஞ்சுக்கு சொல்லுவிடா...”

அங்கே வந்த மது “காலங்கார்த்தால எதுக்கு இப்போ இவங்க எல்லாம் நம்ம வீட்டுக்கு வராங்க?” என கேட்டுக்கொண்டே சோஃபாவில் அமர்ந்தாள்.

வித்யா மதுவிற்கு விஷயத்தை சொல்ல “ஆமாம் இவர் அப்படியே சூர்யான்னு மனசுல நினைப்பு. மூஞ்சிய பாரு. இத்தனை வருஷம் உன்னை எவளாவது திரும்பி பார்த்தாளா....? உன் மூஞ்சியை கண்ணாடில பார்க்கவே மாட்டியா? எனக்கு கோடி ரூபா கொடுத்தாலும் உன்னை நான் கல்யாணம் செய்துக்கவே மாட்டேன்.”

“நீ என்னடி என்னை வேண்டாம்னு சொல்வது. நானே சொல்றேன் நீ எனக்கு வேண்டாம்.”

தீபக் கத்துவதை கேட்டபடி தோட்டத்தில் இருந்து உள்ளே வந்த ராஜி “என்னடா காலைல ஆரம்பிச்சாச்சா உங்களோட சண்டையை,” தீபக்கும், மதுவும் ஒருவரை ஒருவர் முறைத்துக்கொண்டு நிற்க, “ஏண்டா நீ பெரிய பையன் தானே அவ தான் சின்ன பொண்ணு நீயாவது கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுத்து போக கூடாதா?”

“யாரு, இவ சின்ன பொண்ணா? தொட்டில்ல போட்டு தாலாட்டி பீடிங் பாட்டில்ல பாலை கொடு.”

“பார்த்தீங்களா அத்தை நான் ஏதாவது சொன்னேன்? இன்னைக்கு சண்டையை ஆரம்பிச்சது அத்தான் தான்.”

“அம்மா இப்பவே சொல்லிட்டேன் காலேஜுக்கு வந்தா கூட இவனை எனக்கு தெரியாத மாதிரித்தான் இருப்பேன் அவளையும் அப்படியே நடந்துக்க சொல்லுங்க. அதான் எங்க ரெண்டு பேருக்குமே நல்லது.”

“தீபக் போதும் போய் காலேஜுக்கு கிளம்பும் வழியை பாருங்க. இன்னும் சின்ன பசங்க மாதிரி சண்டை போட்டுக்கிட்டு.” என்றவர் தன் வேலையே பார்க்க கிச்சனுக்கு செல்ல மதுவும் தீபக்கும் முறைத்துக்கொண்டே அவரவர் அறைக்கு சென்றனர்.

கல்லுரிக்கு செல்ல இருவரும் தயாராகி வர சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தீபாவும் சுரேஷும் வர அனைவரும் சேர்ந்து அரட்டை அடித்துக்கொண்டே சாப்பிட்டுவிட்டு மதுவும், வித்யாவும் தீபாவுடன் காரில் கிளம்ப, தீபக்குடன் சுரேஷு பைக்கில் கிளம்பினான்.

தீபக், “அம்மா, அப்பா எங்கே? காலைல இருந்து காணலையே ?”

“இன்னைக்கு காலேஜ் ரீஓபனிங் இல்லையா அதான் ஏழு மணிக்கெல்லாம் கிளம்பிட்டார்.”

“அட்டட்டா....!!! மகேஸ்வரனோட கடமை உணர்ச்சிக்கு ஒரு எல்லையே இல்லாமல் போச்சி. பிரின்சிபால் ஆனாலும் ஆனார் ரொம்பவே நேரம் காலம் பார்க்காமல் உழைக்கிறார்”

“ஏய் மாமாவை பேர் சொல்லியா கூப்பிடரே” என மது மிரட்டும் தோரணையில் சொல்ல,

“அடி போடி, உனக்கு மாமான்னா எனக்கு அப்பாடி. பேர் சொல்ல பிள்ளை வேணுமனு நீ கேள்விப்பட்டதில்லை?” என்றான் கெத்தாக.

“ஒரு பழமொழிக்கு கூட சரியா அர்த்தம் தெரியாத கூழுட்டை எல்லாம் பழமொழி சொல்லுதுங்க” என மது சிரிக்க.

“நக்கலு..., இருக்கட்டும் உன்னை எப்படி கவனிக்கணுமோ அப்படி கவனிக்கிறேன்” என்றவன் பைக்கை கிளப்பி செல்ல தன் அத்தையிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மற்றவர்கள் கிளம்பினர்.

கல்லுரிக்கு சென்று அவர்களுடைய பிரிவுக்கு சென்று அமர்ந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டனர். கீதா, தீபா, மது, வித்யா நால்வரும் சிறுவயது முதல் ஒன்றாக படித்தால் கல்லுரியிலும் ஒரே பிரிவை தேர்ந்தெடுத்து சேர்ந்தனர். வகுப்பறையில் சற்று தயங்கி

மற்றவரிடம் பேசாமல் அமர்ந்திருந்த மேகலாவை கண்ட மது அவளையே உற்று பார்த்தான். வித்யாவும் அவளையே கவனிக்க இருவரும் மேகலாவின் அருகில் சென்று தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டனர்.

மது மேகலாவின் ஊர் மற்றும் அவள் குடும்பத்தை பற்றி கேட்டுக் கொண்டவள் ஒரு புன்னகையுடன் இனி அவளும் தங்கள் தோழி என தங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டனர்.அனைவரும் காண்டின் சென்று அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க அங்கே வந்த சீனியர் மாணவர்கள் அவர்கள் ஐவரையும் சூழ்ந்து கொண்டு கேள்விகேட்க.

மது அசராமல் பதில் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வித்யா சுற்றி சுற்றி யாரையோ தேட, மது, "என்னடி உங்க அண்ணனை தேடறியா? என கேட்டாள். " ஆமாம் மது அண்ணன் வந்தா இந்த சீனியர்ஸ் ஒன்னும் செய்யமாட்டாங்க இல்ல ?

"அடி போடி அறிவுகெட்டவளே...!!!, அங்கே பாரு கழுதை கேட்டா குட்டி சுவரு தானே அதான் உங்க அண்ணன் இப்போவே அங்க போய் செட்டில் ஆயிட்டான்" என சற்று தூரத்தில் சுவற்றின் மேல் அமர்ந்து கொண்டு இவர்களையே வேடிக்கை பார்த்து சிரித்தபடி அமர்ந்திருந்த தீபக்கை சுட்டி காட்டி "இவங்க எல்லாரும் ஒரே gang, நீயே நல்லா கவனி உன்னை மட்டும் அவங்க ஒண்ணுமே கேக்கல எங்க நாலுபேரையும் மாத்தி மாத்தி கேள்வி கேட்கறாங்க"

"அட ஆமாம் மது". "வரட்டும் உங்க அண்ணன் வீட்டுக்கு இருக்கு அவனுக்கு" என சொல்ல , ஒரு சீனியர் மாணவன் "நீ தான் மதுமிதாவா?" என்றான்.

ஆமாம்,"" உனக்கு டான்ஸ் ஆட தெரியுமா?" என கேட்க.

உங்க மூஞ்சிங்களுக்கு டான்ஸ் வேற ஆடணுமா என எண்ணிக்கொண்டே "தெரியும்" என்றாள்.

"எங்கே ஒரு ஆட்டம் போடு பார்க்கலாம்?"

தைய்யா தக்கா வென காலையும் கையையும் தொப்ப தொப்பென தூக்கி போடா " ஏய் இதான் நீ டான்ஸ் ஆடறதா? "

"எனக்கு பாட்டு இருந்தாதானாட வரும்?" பெரிய நாட்டிய தாரகை பாட்டு இருந்தா தான் இந்த அம்மா டான்ஸ் ஆடுவாங்களா? வற்ற பிரேஷேர்ஸ் பார்ட்டிக்கு நீதான் வெல்கம் டான்ஸ் ஆடணும் இது மாதிரி சொதப்பின அவ்வளவு தான் நீ" என சொல்லிவிட்டு மேகலாவை எழுப்பி அவளை பற்றி விசாரித்துக்கொண்டு சென்றனர்

வீட்டுக்கு வந்த மது குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். " என்ன மது இன்னைக்கு காலேஜ் எப்படி இருந்தது?" என கேட்டுக்கொண்டே வந்த ஈஸ்வரன் சாப்பிட வந்து அமர மதுவும், வித்யாவும் அன்று கல்லூரியில் நடந்த அனைத்தையும் அவரிடம் சொல்ல . அவர் சிரித்துக்கொண்டே "அதான் தீபக்கை இன்னும் காணோமா? அவன் இப்போவே உன்கிட்ட நல்லா மாட்டிகிட்டு முழிக்கிறான் . இன்னும் காலமெல்லாம் என்ன அவஸ்தை பட போறானோ. ஆனால் நீ தான் அவனுக்கு சரி." என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து கை கழுவிக்கொண்டு செல்ல மது ஒரு அவஸ்தையுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் ஈஸ்வரனும் வித்யாவும் அறைக்கு சென்று படுத்துவிட, மது கிச்சனில் பாத்திரத்தை அடுக்கிக்கொண்டிருந்த ராஜியின் அருகில் சென்று நின்றாள்.

"என்ன மது தூங்கலையா?"

"அத்தை, உங்காகிட்ட ஒன்னு கேக்கணுமே. "

" என்னடா சொல்லு, என்ன விஷயம்? " என்றவர் தன் வேலையே நிறுத்திவிட்டு மதுவை பார்த்தபடி நின்றார்.

"அத்தை நான் என் பிரெண்ட்ஸ் பத்தி சொன்னதும், குறிப்பா மேகலா பத்தி சொல்லும்போது உங்க முகத்தில் ஒரு சந்தோசம் தெரிந்ததே என்ன விஷயம்?"

திகைத்த ராஜி, "அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லைடா."

"அத்தை உங்களை எனக்கு தெரியாதா. மேகலா உங்க அண்ணன் பொண்ணுன்னு எனக்கு தெரியும்"

"மது உனக்கு எப்படி தெரியும்."

"அவளை பார்க்க உங்க கல்யாண போடோவில் நீங்க எப்படி இருந்தீங்களோ அதே போல இருந்தாள். சந்தேகப்பட்டு நான் அவளை பற்றி விசாரித்தேன். நான் உங்களை உங்க சின்ன வயசு கதை கேட்ட போது சொன்ன அதே பேரை எல்லாம் அவ சொன்னாள். சரி இவ நம்ம அத்தையோட அண்ணன் பொண்ணுன்னு அப்போதே தெரிஞ்சுகிட்டேன்"

"ஹம்ம்....! நல்லா உஷாரா தான் கண்டுபிடிச்சிருக்க."

"அதுமட்டும் இல்லை இன்னொரு ரகசியமும் எனக்கு தெரியும்." என்றவளை கேள்வியாக பார்க்க, "மேகலாவை இந்த வீட்டு மருமகளாக்கிக் கணுமனு உங்களுக்கு ஆசை. அப்போதாவது பிரிந்த குடும்பம் ஒண்ணு சேரும்னு நினைக்கிறீங்க சரியா?"

ராஜி, மதுவை அணைத்துக்கொண்டு, "மது இதில் உன்னோட வாழ்க்கையும் அடங்கி இருக்குடா, எனக்கு நீயும் முக்கியம். உன் மனசுல தீபக் மேல இஷ்டம் இருந்தா சொல்லுடா உங்களுக்கு குறுக்கே நிற்க மாட்டேன்"

ஆதரவாக தன் அத்தையின் கையை பற்றிய மது, "என்ன அத்தை இப்படி சொல்றீங்க, அம்மா முகத்தை பார்த்தே இருக்காத எனக்கு நீங்க எவ்வளவு செய்திருக்கீங்க. அம்மா, அப்பா இல்லாத குறையே தெரியாமல் நீங்களும் மாமாவும் என்னையும் அண்ணனையும் வளர்த்திருக்கீங்க, எனக்கு ராஜேஷ் அண்ணா எப்படியோ அதே போலதான் தீபக்கும். நீங்க உங்களோட ஆசையை ஒரு முறை வாய்விட்டு சாமிகிட்ட வேண்டிக்கிட்டதை நான் கேட்டேன். அதிலிருந்து நானும் தினமும் கடவுள் கிட்ட இதை வேண்டிப்பேன்" என்றவளை கண்ணீரோடு முத்தமிட்டார்.

"ஓகே அத்தை நான் போய் படுக்கிறேன் தீபக் அத்தான் நாளைக்கு என்னிடம் நல்லா வசமா மாட்ட போறார் அவரை என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கணும். குட் நைட்" என சொல்லிவிட்டு துள்ளிக்கொண்டு செல்லும் மதுவை பார்த்தபடி நின்றனாண்டிருந்த ராஜியின் மனம் கடவுளே இவளை ஒரு நல்லவன் கையில் ஒப்படைப்பா என வேண்டிக்கொண்டார்.

மறுநாள் காலை மதுவும், வித்யாவும் விரைவாக எழுந்து தீபக்கின் அறையை திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தனர். பத்து நிமிடம் கழித்து இருவரும் சிரித்துக்கொண்டே வெளியே வந்தனர். "இப்போதாண்டி உங்க அண்ணன் அம்சமா இருக்கான்" என சிரித்துக்கொண்டே சொல்ல

"விடிஞ்சதும் நீ அண்ணன் கிட்ட எப்படி மாட்டபோறியோ, உன்னை என்ன பண்ண போறானோ?"

"அதை விடிஞ்சதுக்கு அப்புறம் பார்க்கலாம், தீபக் வெளியே வரும்போது நீ சிரிக்காதே புரிஞ்சுதா" என சொல்ல வித்யா சரி என தலையாட்ட இருவரும் சிரித்துக்கொண்டே கல்லூரிக்கு கிளம்பினர்.

இருவரும் தயாராகி வர ஈஸ்வரன் காஃபி குடித்துக்கொண்டிருந்தார். தீபக், "அம்மா காஃபி" என்றபடியே எழுந்து வந்தவன் பேப்பரை படிக்க ஆரம்பித்தான்.

"எத்தனை முறை இவனுக்கு சொன்னாலும் தெரிவதே இல்லை. நாளை இருந்து பெட் காஃபி கிடையாது" என கூறிக்கொண்டே காஃபியை டீபாய் மீது வைத்தார்.

"நீ சொல்லிட்டு சொல்லிட்டு கொடுத்தா அவன் என்னைக்கு மாறுவது" என்றவரை. "அப்பா காலைல ஆரம்பிக்காதீங்க, நாளை என்பது வெறும் கனவு அதை நாம் ஏன் நம்பணும்" என பாடிக்கொண்டே பேப்பரை மடித்து வைத்துவிட்டு காஃபி கப்பை கையில் எடுக்க அப்போது தான் அவன் முகத்தை பார்த்த ராஜி சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சிரிக்க, திடீரென்று சிரிக்கும் தன் மனைவியை என்ன என்று

பார்க்க தீபக்கின் முகத்தை பார்த்த அவராலும் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சிரிக்க வித்யாவும் உடன்சேர்ந்து கொண்டாள்.

எல்லோரும் சிரிக்க மது மட்டும் மெல்ல அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்து மெல்ல படியேற எல்லோரும் தன்னை பார்த்து தான் சிரிக்கிறார்கள் என புரிந்து கொண்டு "என்ன எல்லோரும் கீழ்ப்பாக்கம் போக போறீங்களா?, என்னன்னு சொல்லிட்டு சிரிங்களேன்" என்றவனிடம் வித்யா கண்ணாடியை கொண்டுவந்து காட்ட நெற்றி முழுக்க பெரிய நாமம் வரைந்து பெரிய மீசை, வாயின் இரண்டு பக்கமும் நீண்ட பற்கள் வரைந்து இருக்க," இது எல்லாம் அந்த ஓட்டடகுச்சியோட வேலையாதான் இருக்கும் எங்கே அவ, எஸ்கேப் ஆயிட்டாளா" என சுற்றி பார்த்தவன் மது படியேறி மேலே செல்வதை பார்த்துவிட்டு, "ஏம் நில்லுடி இப்போ நீ என்கிட்டே மாட்டிகிட்டு என்ன ஆகபோற பாரு" என துரத்திக்கொண்டு செல்ல, தீபக் கைக்கு அருகில் வந்தவுடன் மது அப்படியே படியில் உட்கார்ந்துவிட ஏறிய வேகத்துக்கு தீபக் நிற்க முடியாமல் போக மது மீண்டும் கீழே இறங்கி ஓடிவர தீபக்கும் பின்னாலேயே துரத்திக்கொண்டுவந்தவன் படிக்கட்டின் கீழ் இருந்த கார்பெட்டில் கால்வைத்ததும் அந்த வேகத்தில் கார்பெட் வழுக்கிவிட தீபக் பொத்தென கீழே விழுந்தான். அதை பார்த்துவிட்டு அனைவரும் சிரிக்க.

தீபக் ஆத்திரத்துடன் "இன்னைக்கு காலையிலேயே என்னை அலைகழிக்கிறியா" என்றபடி துரத்த அவனுக்கு ஆட்டம் காட்டிய மது ஒரு நிலைக்கு மேல் அவனை தாண்டி ஓட முடியாமல் கிச்சனுக்குள் சென்று புருந்துக்கொள்ள பின்னாலேயே சென்ற தீபக் அங்கே திறந்திருந்த மைதா மாவு டப்பாவை எடுத்து மதுவின் தலைமேல் கொட்ட, மது "அத்தை" என கத்திக்கொண்டே நிற்க

கிச்சனுக்கு சென்ற ராஜி கண்களை தவிர மொத்தமாக வெள்ளையாக நின்று கொண்டிருந்த மதுவை பார்த்து சிரிக்க, தீபக்கோ ஒஹ்ஹொ என சத்தம் போட்டு சிரிக்க, மது," ச்ச... லூசே, தடியா, இப்படியாடா பண்ணுவ, இரு உன்னை வந்து வச்சிக்கிறேன்"

தீபக்," வச்சிக்கிறியா....?" என கண்களை விரித்து கேட்க.

மது, "மூஞ்சிய பாரு மூஞ்சிய.... என தீபக்கை முறைத்துவிட்டு அத்தை இப்போ நான் திரும்ப குளிக்கணும்" என அழ.

தீபக்,"போடி, போ.... இப்போதாவது போய் நல்லா சோப்பு போட்டு குளி"

மது," வெவ்வேவ்வவ....." என அவனுக்கு ஒழுங்கு காட்டிவிட்டு சென்றாள்.

தீபக் சென்று குளித்துவிட்டு வர, தீபக் நேரமாகுது நீயே மதுவை கூட்டிகிட்டு காலேஜுக்கு வந்துவிடு நான் வித்யாவை கூட்டிகிட்டு போறேன்" என தீபக் சொல்லவந்ததை கூட கேட்காமல் வித்யாவை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

மது குளித்து விட்டு வெள்ளைநிற சில்க் கட்டன் சல்வாரில் வர, "அத்தை நாங்க கிளம்பறோம் டைம் ஆகுது "

ராஜி,"இருடா மது," என்றபடி ஒரு வெள்ளை ரோஜாவை கொண்டுவந்து மதுவின் வலது காதோரம் செருகினார்.

தீபக்," வா கிளம்பலாம்" என மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

கல்லுரிக்குள் நுழையும் போதே தீபக்கும் ,மதுவும் ஒன்றாக வந்து இறங்குவதை கண்ட தீபக்கின் நண்பர்கள் ,"டேய் தீபக் ஜகதலப்பிதாபா" என்னடா இது ஒரே நாளில் மடக்கிட்டியா?" என சத்தம் போடா. மது அவர்களை பார்த்து முறைத்துவிட்டு இதுங்க எல்லாம் உன்னோட பிரெண்ட்சா....இதுங்க கூட சேர்ந்தா நீ உருப்பட்டா மாதிரித்தான் " என சொல்லிவிட்டு தன் வகுப்பை நோக்கி நடந்தாள்.

தன் நண்பர்களின் அருகில் வந்த தீபக்," டேய் ஏண்டா என் மானத்தை வாங்கறீங்க. அவ என்னோட கசிட்டா"

“அடப்பாவி....!! உனக்கு இவ்வளவு அழகான கசின், தங்கச்சி இருப்பதால் தான் எங்களை உன் வீட்டு பக்கமே வரவிடுவதில்லையா?” என தீபக்கை ஓட்டிகொண்டிருந்தனர்.

அன்று பிரெஷேர்ஸ் வெல்கம் பார்ட்டி சீனியர் மாணவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஜூனியர்களை கலாய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். தீபக் எழுந்து சென்று மதுவை பாட சொல்லி அழைக்க மதுவும் எந்த பிசுவும் செய்யாமல் சென்று பாட, பாட்டை கேட்டுவிட்டு கைதட்டல் அடங்க வெகுநேரம் ஆகியது.

மதுவின் பாடலை கேட்ட கல்சுரல் ப்ரோக்ரமின் பொறுப்பாளர் மதுவை டெல்லியில் நடக்கும் ஆல் இந்தியா கல்சுரல் ப்ரோக்ரமில் பாட தேர்ந்தெடுத்தார். ஏற்கெனவே தீபக்கும் அந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள இருந்ததால் மதுவும் ஒப்புக்கொண்டாள்

அன்று பார்ட்டி முடிந்ததும், மது மேகலாவை அழைத்து தீபகிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். தீபக், “ஹாய்” என்றவன் மேகலாவை உச்சி முதல் பாதம் வரை அளவெடுப்பது போல பார்த்தான். “ஓகே நான் வரேன்” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பி சென்றவனையே மேகலா பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்ததை கண்ட மது சிரித்துக்கொண்டே அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

அவர்கள் டெல்லி செல்லும் நாளும் வந்தது.” தீபக், அங்கே ப்ரோக்ராமே முடிந்ததும் என்னோட பிரெண்ட் சந்துரு வீட்ல தங்கி ஒரு ரெண்டு நாள் இருந்துவிட்டு வாங்க” என்றார்.

“அவங்களை எங்களுக்கு தெரியாதே மாமா நாங்க எப்படி ரெண்டு நாள் அவங்க வீட்ல போய் தங்கி இருக்க முடியும்.”

சந்த்ருவும் விமலாவும் நீ சின்ன குழந்தையா ஊட்டில இருந்த போது உங்க வீட்டு பக்கத்து வீட்ல தான் இருந்தாங்க. நீ எப்போதும் அவங்க வீட்ல தான் விளையாடிக்கொண்டு இருப்ப. உன்னை பார்த்தா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவாங்கடா. போய் ரெண்டு நாள் தங்கிட்டு வாங்க. காலேஜும் பத்து நாள் லீவ் தானே” என சொல்ல மதுவும், தீபக்கும் அரை மனதாக தலையாட்டினர்.

இருவரையும் டிரெயின் ஏற்றிவிட்டு சந்த்ருவிற்கு போன் செய்து சொன்னார். மதுவும் தீபக்கும் சந்தோஷமாக தங்கள் பயணத்தை அனுபவித்தபடி டெல்லிநோக்கி சென்றுகொண்டிருந்தனர்

ஷா ல ல ஷா ல ல
ரெட்டை வால் வெண்ணிலா
என்னை போல் சுட்டிப்பெண் இந்த பூமியிலா
செ செ செ செவ்வந்தி என் தோழி சாமந்தி
வெற்றிக்கு எப்போதும் நான் தானே முந்தி
கொட்டும் அருவி வி வி என்னை தழுவி வி வி
அள்ளி கொள்ள ஆசைகல்வன் இங்கே வருவானோ

மரங்களே மரங்களே ஒற்றை காலில இருப்பதேன்
என்னவோ என்னவோ தவமா ?
நதிகளே நதிகளே சத்தம் போட்டு தான் நடப்பதேன்
கால்களின் விரல்களே கொலுசா?
பாரதி போலே தலைபாக்கை கட்டியதே
தீக்குச்சி நெருப்பில்லாமல் புகை வருதே
அதிசயமான நீர்வீழ்ச்சி இடையே ஆட்டி நடையாய் ஆட்டி
ஒடும் ரயிலே சொல் நாட்டியமா ? ஹே நாட்டியமா .....

தாய் முகம் பார்த நான் தாவணி போட்ட நான்
மறக்குமா மறக்குமா நெஞ்சே மழைத்துளி ரசித்தும்
பனி துளி ருசித்தும் கரையுமா கரையுமா கண்ணில்
ஹைதர் கால வீரன்தான் குதிரை ஏறி வருவானோ
காவல் தாண்டி என்னை தான் கடத்தி கொண்டு போவானோ
கண்ணுக்குள் முதல் நெஞ்சுக்குள் வரை
ஆசை சேமிக்கிறேன் யாரவனோ ? யாரவனோ ?

*****

அத்தியாயம்—34

டெல்லி வந்து இறங்கிய மதுவும், தீபக்கும் கலை நிகழ்ச்சி நடக்கும் கல்லூரியிலேயே தங்கி கொள்ள தீர்மானிக்க, ஆனால் ஈஸ்வரன் போன் செய்ததும் சந்துரு மது, தீபக்கை அழைத்து செல்ல ரயில்வே ஸ்டேஷன் வந்து தீபக்கிற்கு போன் செய்தார். தன் கார் நம்பர் சொல்லி இருவரையும் வர சொல்ல இருவரும் சென்றனர். கார் நம்பரை பார்த்து அருகில் செல்ல அங்கே தன் தந்தையின் வயதில் ஆனால் மேஜர் சந்துரு ட்ரிம்மாக இருந்தார். பார்த்தவுடன் இருவருக்கும் பிடித்துவிட்டது. இருவரையும் தன் வீட்டிலேயே தாங்கிக்கொள்ள சொல்லி வற்புறுத்தி அழைத்துசென்றார்.

ஸ்டேஷனிலிருந்து இருபது நிமிட பயணத்தில் சவுத் எக்ஸ்டென்ஷனில் இருந்த அவர்களின் அழகான பங்களாவிற்கு சென்றனர். வீட்டின் முன்புறம் அழகாக தோட்டம் அமைத்து முன்புறம் செயற்கை நீருற்று அமைத்து பார்க்கவே ரம்யமாக இருந்தது. கார் வீட்டின் உள்ளே வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டதும் விமலா, வெளியே வந்தார். மதுவை பார்த்தும் கன்னத்தை வழித்து திருஷ்டி கழித்தபடியே, "அப்படியே உங்க அம்மாவை பார்ப்பது போலவே இருக்கு" என்றார்.

"நான் எங்க அம்மாவை பார்த்ததே இல்லை ஆன்ட்டி" என சொல்லும்போதே மதுவின் குரல் தழுதழுத்து கண்கள் கலங்க, தீபக் ஆதரவுடன் தோளை தட்டிகொடுத்தான். சந்துரு, "என்ன விமலா குழந்தையை கண்கலங்க வச்சிட்ட?" "சாரிடா மது. வாங்க உள்ளே வாங்க" என அழைத்து சென்றார். இருவரும் குளித்து விட்டு வந்ததும் டிஃபன் சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்சம் நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்

இருவரையும் சற்று நேரம் ரெஸ்ட் எடுக்க சொல்லிவிட்டு விமலா மதிய சமையலை கவனிக்க சென்றுவிட, சந்துரு வெளியே கிளம்பி சென்றுவிட்டார். மதிய உணவுக்கு பின் அனைவரும் மாலை தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பேச்சு ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் தொட்டு கடைசியில் விமலா, "மது நீ பாட்டு நல்லா பாடுவியாமே ஒரு பாட்டு பாடேன்." என்றார்.

மது, "கண்ணன் மனநிலையை தங்கமே தங்கம்" என பாரதியார் பாடலை மனமுருக பாட மூவரும் அதில் லயித்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

சந்துரு, "மது உனக்கு பாரதியார் பாட்டுன்னா ரொம்ப பிடிக்குமா?"

மது, "ஆமாம் அங்கிள், சின்ன வயசுல இருந்தே பாரதியார் பாட்டுன்னா எனக்கு உயிர்."

விமலா, "அப்படியா, எங்க பையனுக்கும் பாரதியார் பாட்டுன்னா உயிர். அவன் கூட டெல்லி தமிழ் மன்றத்தில் நிறைய பாரதியார் பாட்டு பாடி பரிசு வாங்கி இருக்கான். என் கூட வாயேன் என மதுவை அழைத்துக்கொண்டு பூட்டி இருந்த ஒரு அறையை திறந்தார். அதற்குள் போன் வர, நீ உள்ளே போய் பாரு மது நான் இதோ வரேன்" என சொல்லிவிட்டு செல்ல, "ஆன்ட்டி...." என தயங்கியவள் பிறகு மெதுவாக கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

அறை முழுதும் சுத்தமாக, அழகாக இருந்தது. ஒரு கப்போர்ட் முழுதும் கவிதை புத்தகங்கள், மறுபுறம் மியூசிக் சம்மந்தமான சிடிக்கள், ஒரு ஷெல்பில் பதக்கமும், கோப்பைகளுமாக இருந்தது. மது ஹம்ம்.... பெரிய ஆளு தான் போல என புருவத்தை மெச்சுதலாக உயர்த்தி தனக்குள்ளே பாராட்டிக்கொண்டான்.

விமலா பத்து நிமிடமாக வராததால் மது வெளியே வந்து சோஃபாவில் அமர அங்கே சுவர் ஓரமாக இருந்த ஒரு சின்ன ஸ்டூலில் ஒரு குழந்தையின் போட்டோ இருந்ததை எடுத்து பார்த்து "வாவ் என்ன அழகா இருக்கு இந்த குட்டி பாப்பா" என்றபடி அந்த போடோவிற்கு முத்தம் கொடுக்க அங்கே வந்த விமலாவிடம் "ஆன்ட்டி இது யார் குழந்தை?" என கேட்டாள்.

விமலா, "இப்போ அவன் குழந்தை இல்லை இருபத்தி நாலு வயசு பையன். எங்க பையன் பேரு அர்ஜுன். ஏர்போர்ஸ்ல இருக்கான். அடுத்த வருஷம் தான் வருவான். தினம் போன் பண்ணி

பேசுவான். நாங்களன்னா அவனுக்கு உயிர். வீட்டுக்கு வந்தா என் முந்தானையை பிடிச்சிகிட்டு சுத்தாத குறை தான் ” என்றார் பெருமையாக.

மது ஒரு அசட்டு சிரிப்புடன் விமலாவை பார்த்துவிட்டு திரும்ப, அங்கே வாசலில் தீபக் மதுவை பார்த்து கிண்டலாக சிரித்தபடி நின்றிருந்தான். அட கொடுமையே போயும் போயும் இவன் கண்ணிலா மாட்டனும் என நினைத்த படியே அவனை பார்த்து அசடுவழிய, தீபக்கால் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் அடக்கி கொண்டிருந்தான். மது அவனை பார்வையாலேயே எரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் காலையில் சந்துரு 5 மணிக்கு இருவரையும் எழுப்பி வாக்கிங் போகலாமா? என கேட்க, மதுவும் சரி என கிளம்பிவிட்டான். ஆனால் வீட்டிலேயே ஏழரை மணிக்கு குறையாமல் தூங்கும் தீபக் அழாத குறையாக மதுவிடம், “என்னடி இது பெரிய கொடுமையா இருக்கே, காலை இந்த மிலிட்டரி எழுப்பிவிட்டு நம்ம உயிரை வாங்குகிறார். பேசாமல் படுத்து தூங்காமல், இதுங்களுக்கு தான் வயசானா தூக்கம் வராது, நமக்கென்ன, நல்லா ஸ்லிம்மா அழகா தானே இருக்கோம். இன்னும் ஜாக்கிங் ,வாகிங் நம்ம உயிரை வாங்கறார். ஏழு மணிக்கு எழுப்பும் ஈஸ்வரனையே நான் நல்லா திட்டுவேன். இந்த மேஜர் என்னடான்னா, நடுராத்திரி ஐந்து மணிக்கு எழுப்பி என் உயிரை வாங்குகிறார். நான் அப்படியே ஓடிகிட்டே தூங்க போறேன். எப்பா அர்ஜுன்.....!!! நீ எப்படி தான் உங்க அப்பாவை சமாளிக்கிறியோ? அது மட்டில் ஒரு சந்தோஷம், நல்லவேளை நான் இந்த வீட்டில் பிறக்கல. ” என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து வந்தான்.

ஒருவழியாக தீபக் முதல் முறையாக காலையில் ஐந்து மணிக்கு எழுந்து ரெக்காட் செய்துவிட்டு வாகிங்கயும் முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து குளித்துவிட்டு பசி வயிற்றை கிள்ள வந்து டைனிங் டேபிளில் வந்து அமர்ந்தான். வேலைகாரர்கள் வெறும் காய்கறிகளும் , பழங்களுமாக கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு சென்றனர். “என்ன மது இது, ஏதாவது மார்கெட் போயிட்டு வந்து அதை எடுத்து வந்து அடுக்கிட்டு போறாங்களா?

அங்கே வந்த சந்துரு உட்கார் “தீபக், நீயும் உட்கார் மது விமலா வாம்மா சாப்பிடலாம்” என அழைக்க தீபக்கும் மதுவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். “விமலா சாப்பிடுங்க” என சொல்லி கொஞ்சம் காய்கறிகளும், பழமும் வைத்து கொடுக்க மது பேசாமல் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். தீபக்கோ வந்த கோபத்தை அடக்கி கொண்டு வைத்தவரை சாப்பிட்டு விட்டு மறுபடியும் ஏதாவது தட்டில் வந்து விழும் முன்னால் எழுந்து சென்றுவிட்டான்.

சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து ஹாலில் அமர்ந்தனர் இருவரும். விமலா வீட்டுக்கு வந்திருந்த யாரிடமோ பேசிக்கொண்டிருக்க சந்துரு தன் நண்பர்களை பார்க்க கிளம்பி சென்றுவிட தீபக் எரிச்சலோடு, “ஐயோ... ஐயோ....!!! என தலையில் அடித்துக்கொண்டான். இதென்னடா கொடுமை ஆடி, மாடெல்லாம் தின்னுவதை அதுகிட்ட இருந்து புடிங்கிட்டு வந்து நம்மளை தின்னு தின்னுன்னு இந்த ஆள் உயிரை வாங்கறான். இங்க இருந்து நான் போகும் போது என் வாயெல்லாம் பார்க் மாதிரி புல்லு முளைசிட போகுது. இன்னும் மத்யானம் ,நைட்... என்ன ரோதனை இருக்கோ கடவுளே எங்களை காப்பாத்துப்பா. எனக்கு கல்சுரல்ல பாட கூட தெம்பிருக்க போவதில்லை. நான் சென்னை போய் இறங்கும் போது குழந்தை மாதிரி தவழ்ந்து தான் வீட்டுக்கு போக போறேன். நல்லா தெரிந்து போச்சு” என சொல்ல. மது அவனை பாவமாக பார்த்தான்.

வீட்டில் வெரைட்டி வெரைட்டியாக சாப்பிடுபவன் பாவம் இப்படி இங்கே வந்து காய்கிறான் என நினைத்துக்கொண்டே அமர்ந்திருக்க, தொலைபேசி ஒலித்தது. “அத்தான் உன் பக்கத்தில தானே போன் இருக்கு எடேன்” என்றவளை பார்த்து, “நான் சாப்பிட்டது உன்னிடம் பேசினதும் சரியாபோச்சு. வந்து நீயே எடுத்து பேசு” என்றான்

மது போனை எடுத்து காதில் வைத்து ஹலோ சொல்லும் முன் மறுமுனையில் இருந்து “இச் இச் இச்....” என யாரோ முத்தம் கொடுக்கும் சத்தம் கேட்டதும் மதுவின் உடல் ஒரு நிமிடம் பதறியதில் பேச வார்த்தைகளே வரவில்லை. அவன் முகம் பயத்தில் வெளுக்க அதே நேரம் மறு நிமிடமே கோபத்தில் முகம் சிவக்க ஆரம்பிக்க மறுமுனையில் முத்தம் கொடுக்கும் சத்தம் நின்று “I love u, I love u, I love u somuch டார்லிங்....i miss u, I miss u ...” என குரல் கேட்க அந்த குரலில் ஒரு சில நொடிகள் கவரப்பட்டாலும் சமாளித்து “இடியட் .....” என சொல்லி கோபத்துடன் போனை வைத்தான்.

மது கோபத்துடன் போனை வைத்ததும் தீபக் என்னவென்று கேட்க, ஐயோ இவனிடம் சொன்னால் அவ்வளவு தான் வாழ்க்கை முழுக்க அதையே சொல்லி நக்கலடிப்பான் என எண்ணியபடி

ஒண்ணுமில்லை என சொல்லிவிட்டு போன் செய்தவனை திட்டிகொண்டே தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் சென்று அமர்ந்துகொண்டாள்.

மீண்டும் போன் ஒலிக்க விமலாவே வந்து போனை எடுத்தார். விமலா, கதவை மூடிவிட்டு வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அந்த குரல் அவளின் உள்ளே புகுந்து என்னவோ செய்தது.

விமலா போனை எடுத்து காதில் வைத்து “ஹலோ” என்றார்.

எதிர் முனையில் இருந்து, “அம்மா, நான் அர்ஜுன் பேசறேன்” என தயங்கி தயங்கி குரல் வர

விமலா, “என்ன அர்ஜுன், எப்போதும் வரும் பாச மழையை காணோம்” என சிரித்தார்.

அர்ஜுன், “அம்மா இதுக்கு முன்னால் போனை யார் எடுத்து?” யாராவது வீட்டுக்கு வந்திருக்காங்களா?”

விமலா, “ஆமாம், “ஊர்ல இருந்து சுஜா ஆன்ட்டி பொண்ணு வந்திருக்காடா. உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா சுஜாதா ஆன்ட்டி? எப்படி இருக்கா தெரியுமா.....? ஆமாம், நீ இதுக்கு முன்னால் போன் செய்தியா?”

அர்ஜுன், “ஆமாம், நான் போன் செய்து எப்போதும் போல நீங்கதான்னு நினைத்து அவ பேசுவதற்கு முன்பே நான் உனக்கு குடுக்கவேண்டிய பாசமழையை, அவளுக்கு கொடுத்துட்டேன்.” என சற்று கவலையாக சொல்ல.

விமலா ஒரு நிமிடம் திகைத்து, “இதுக்கு தான் நான் எத்தனை முறை சொல்லி இருக்கேன் உன் பாசத்தை பேர் சொல்வதற்கு முன்னால் காட்டாதே என்று” என சற்று கடிந்து கொள்ள.

அர்ஜுன், “பாவம்மா, அந்த பொண்ணு . அவளுக்கு கஷ்டமா இருந்திருக்கும் இல்ல.நீங்க ஒரு முறை கூப்பிடுங்க நான் சாரி சொல்லிடறேன்”

விமலா, “வேண்டாம் நீ சொன்னதா நானே சொல்லிடறேன். என சொல்லிவிட்டு மேற்க்கொண்டு சற்று நேரம் தங்களை பற்றி பேசிவிட்டு போனை வைக்கும் போது “அம்மா மறக்காமல் சாரி கொஞ்சம் அவசரபட்டுட்டேன்னு சொன்னேன்னு சொல்லிடுங்கம்மா” என ஞாபகபடுத்திவிட்டு போனை வைத்தான்

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு எழுந்து வெளியில் சென்ற மதுவிடம், “மது என் பையன் அர்ஜுன் பேசினான்.உன்னிடன் SORRY கொஞ்சம் அவசரபட்டுட்டேன்னு சொல்ல சொன்னான் மது” என்றார்.

மதுவிற்கு எல்லாத்தையும் அவங்க அம்மாகிட்ட சொல்லி இருப்பானோ என்ற எண்ணத்தில் ஒருநிமிடம் உடம்பே குலுங்கியது போல இருந்தது. “எதுக்கு ஆன்ட்டி” என ஒன்றும் நடக்காதது போல கேட்க “தெரியலை மது” என்றார்.

“நீங்க எதுக்குன்னு கேட்கலையா?” என்றவனை பார்த்து சிரித்த விமலா, “அவன் ஏதாவது குறும்பா செய்திருப்பான் அதுக்குத்தான்னு எனக்கு தெரியும் என்னன்னு உன்னை கேட்க வேண்டாம்னு தான் கேட்கவில்லை”

மது ஏதும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து அகன்றான். அன்று நால்வரும் கிளம்பி டெல்லியை சுற்றிவிட்டுவந்தனர். அடுத்துவந்த நாட்களில் வந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு ஆறுதல் பரிசுடன் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

இருவரும் வீடு வந்து சேர்ந்த அன்று கல்லூரி விடுமுறை என்பதால், சுரேஷ், கீதா, தீபா மூவரும் கிளம்பி மது வீட்டிற்கு வந்தனர்.மது சுரேஷை அனுப்பி நான் மாமா கிட்ட லெட்டர் வாங்கி தரேன், நீ பொய் ஹாஸ்டல் இருந்து மேகலாவை கூட்டிகிட்டு வரியா?”

சுரேஷும் சரி ஏன் மது கொடுத்த லெட்டருடன் சென்று மேகலாவை வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தான்.

மதிய உணவுக்கு பின் அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது தீபக், " சுரேஷ், உனக்கு ஒன்னு தெரியுமாடா?"

சுரேஷ், " என்ன ?" என ஆவலாக விஷயம் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தில் கேட்டான். என்னென்றால் மதுவை பற்றி ஏதாவது விஷயம் சொல்வதென்றால் தீபக் அப்படிதான் ஆரம்பிப்பான்.

மற்றவருடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த மது அவன் சொல்ல போகும் விஷயத்தை யூகித்து, " ஏய் வேண்டாம், சும்மா இரு வீணா ஏதாவது சொல்லி என்னை நக்கல் பண்ணாதே அப்புறம் என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது" என சத்தம்போட.

இது மாதிரி எத்தனை பார்த்திருக்கேன் என்ற பார்வையுடன் தீபக், "இவ என்ன செய்தா தெரியுமா? நாங்க போனோமே சந்தறு அங்கிள் வீட்டுக்கு, அவங்க பையனுக்கு முத்தம் கொடுத்துட்டா" என சொல்லிவிட்டு மற்றவர்களை பார்க்க அனைவரும் "மது" என கோரசாக சொல்லி மதுவை பார்த்து சிரிக்க.

மது, " அடச்சீ, அங்க ஒரு சின்ன குழந்தை போட்டோ இருந்தது அதுக்கு தான் முத்தம் கொடுத்தேன் . அதை இவன் இங்கே வந்து எல்லோரிடமும் மாத்தி போட்டு கொடுக்கிறான். உன்னை அங்க சாப்பிட வச்சாங்க பாரு அது மாதிரி தினம் இலை, தழை கொடுத்து தின்ன சொன்னா தான் நீ அடங்குவே, உனக்கு போய் பாவம் பார்த்தேன் பாரு " என சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த பிளவர்வாசை தூக்கிக்கொண்டு தீபக்கை துரத்திக்கொண்டு ஓட தீபக் அவளுக்கு போக்கு காட்டிக்கொண்டு ஓட அனைவரும் அதை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர்

காலமும் வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தது, மது இரண்டாம் ஆண்டு படிக்கும் போது, தீபக் மேல்படிப்புக்காக ஆஸ்திரேலியா சென்றுவிட்டான். இரண்டாம் ஆண்டு முடிக்கும் நேரம் தீபாவிற்கும் எதிர்பாராமல் திருமணம் முடிந்துவிட மது வித்யா இருவரும் திருமணத்திற்கு சென்று வந்து மது தன் அத்தையிடம் அழாத குறையாக புலம்ப ஆரம்பித்தான். "அத்தை இவ ஊரெல்லாம் போய் மது தான் என் அண்ணி அப்படின்னு சொல்றா. எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு. நான் பேசாமல் எல்லாத்தையும் அவகிட்ட சொல்லிட போறேன்" என்றான்.

ராஜியே வித்யாவை அழைத்து தன் எண்ணத்தையும் மதுவிற்கு இருக்கும் எண்ணத்தையும் சொல்ல வித்யா ஒரு நாள் முழுக்க இருவரிடமும் பேசாமல் இருந்து சத்யாகிரகம் செய்து மதுவின் கெஞ்சலில் அடங்காமல் மிரட்டலில் ஒருவழியாக அடங்கினாள்.

அனைவரும் பொறியியல் கடைசிவருடம் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது மறுநாள் தீபக் தன் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு இந்தியா திரும்பி வருவதை எண்ணி வீடே மகிழ்ச்சியில் இருந்தது. மேகலாவிற்கும் மது அவர்கள் வீட்டு விஷயம் அனைத்தையும் சொல்லி ராஜி உன்னுடைய சொந்த அத்தை என்றும், தன் அத்தையின் விருப்பத்தையும் சொல்ல, ஏற்கெனவே தீபக்கின் மீது ஒரு ஈர்ப்பு இருந்த மேகலாவிற்கு இந்த செய்தியை கேட்டதும் துள்ளிகுதிக்காத குறையாக இருந்தாள்

ராஜியும் ஈஸ்வரனிடம் மெதுவாக மேகலாவை பற்றி சொல்ல அவரும் நேரே சென்று மேகலாவை வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தார். தீபக் நேராக இந்தியா வராமல் சிங்கப்பூர் சென்று அங்கே தன் நண்பர்களுடன் சில நாட்கள் இருந்துவிட்டு அன்றுதான் ஊர் திரும்புகிறான். ஈஸ்வரனும், ராஜியும் மட்டும் தீபக்கை அழைக்க விமான நிலையம் செல்ல மது, வித்யா, மேகலா, மூவரும் வீட்டில் தீபக்கின் வருகையை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தனர்.

மேகலா ஒரு இடத்தில் நில்லாமல் உள்ளேயும் வெளியேயும் அலைந்துகொண்டிருந்தாள்.

மது, " ஏய் வித்யா, " என மெல்ல அழைத்தாள். வித்யா மதுவை பார்க்க. "இந்த மேகலாவை பார்த்தியாடி, அத்தான் வரார்னு சொன்னதும் உள்ளேயும் வெளியேயும் போய் வந்து மங்காத்தா ஆடிகிட்டு இருக்கா. இப்போ பாரு என்ற மது சத்தமாக, ஏன் வித்யா உங்க அண்ணன் தனியா வருவாரா? இல்லை....."என இழுத்து முடிக்காமல் நிறுத்த.

அவளை தொடர்ந்த வித்யா, " எனக்கும் அதே சந்தேகம் தான் மது.வரும்போதே லகேஜோட கூடவே ஒரு வெள்ளைகாரியையும் சேர்த்து தள்ளிகிட்டு வந்திட்டா என்ன செய்யறது?" என சோகமாக கேட்க.

மது, " வேற என்ன செய்யறது நாம மூணு பெரும் சேர்ந்து ஆரத்தி எடுக்க வேண்டியது தான். ஏன் வித்யா அத்தைக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமா....? அப்புறம் சண்டை கூட ஒழுங்கா போடா முடியாதே"

வித்யா, " அதனால் என்ன அம்மா தமிழல திட்ட, அண்ணி இங்கிலிஷ்ல சண்டைபோட அப்பாவும் அண்ணனும் ரெஃபிரி மாதிரி உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்க்க வேண்டியது தான். இதுவும் நல்லா சுவாரஸ்யமா தான் இருக்கும்."

மது, " ஏய் இதை எல்லாம் நினைத்து பார்க்கவே எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு?" என சொல்லிவிட்டு இருவரும் சேர்ந்து சிரிக்க.

வேகமாக வந்த மேகலா "எண்டி உங்க ரெண்டு பேருக்கும் இவ்வளவு கெட்ட எண்ணம்"

மேகலாவின் கோபத்தை பார்த்து இருவரும் சிரிக்க வெளியே கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டதும் மது, "ஏய் உங்க அண்ணனும் அண்ணியும் வந்தாச்சு போல அந்த ஆரத்தி தட்டை கொண்டு வா" என குரல் கொடுத்தபடியே வாசலுக்கு ஓடினாள்.

ராஜி ஆரத்தி தட்டை வாங்கி சுற்ற, தீபக், மதுவையும் ,வித்யாவையும் பார்த்து சிரித்தபடி என்ன ரெண்டு வாலுங்களும் எப்படி இருக்கீங்க?"

"ரெண்டு பெரும் மூணாவது வாலை இவ்வளவு நேரம் தேடிகிட்டு இருந்தோம்.இதோ வந்தாச்சு. என்ன ஒரு குறைன்னா கூடவே ஒரு ஜோடி வாலு வரும்னு எதிர் பார்த்தோம் ஆனால் அது தான் கொஞ்சம் மிஸ் ஆயிடிச்சு" என மது சோகமாக சொல்ல.

தீபக், " ஜோடி வாலுவைதான் நான் இங்கேயே வீட்லயே வச்சிருக்கேனே அப்புறம் எனக்கு எதுக்கு ஜோடி வாலு என சொன்னபடி உள்ளே சென்றான்.

மது அவசரமாக "அத்தான் அப்படியே நில்லுங்க இங்கேயே நில்லுங்க" என வாசற்படியில் நிற்கவைத்துவிட்டு பெரிய ஊதுவத்தியை கொண்டு வந்தாள்.

தீபக், " என்ன நான் வந்திருப்பதை பட்டாசு வெடித்து கொண்டாட போறியா? பரவாயில்லை அதெல்லாம் வேண்டாம்" என்று பவ்யமாக சொல்ல"

"பட்டாசு தான் ஆனால் இது வேற பட்டாசு" என்ற மது சட்டென தீபக்கின் தலைக்கு மேல் கட்டி வைத்திருந்த பெரிய பலூனில் வைக்க பலூன் வெடித்து அவ்வளவு தண்ணீரும் தீபக்கின் மேல் கொட்டியது.

அனைவரும் அவனை பார்த்து சிரிக்க, மதுவும், வித்யாவும் hi-fi கொடுத்துக்கொள்ள தன் முகத்தை துடைத்தபடி மதுவின் அருகில் வந்த தீபக்கை பார்த்து இரு புருவத்தையும் உயர்த்தி மது எப்படி என்பது போல கேட்க தீபக் மதுவின் கையை பிடிக்கவர சுதாரித்த மது அங்கிருந்து ஓடி ஹாலை சுற்ற தீபக் "இன்னைக்கு உன்னை என்ன பண்ணேன்னு பாரு?"

மேகலாவை வந்தது முதல் கண்டுகொள்ளாத தீபக்கை மேகலா சோர்வுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மேகலாவின் முகத்தை கவனித்த மது அங்கேயே நிற்க தீபக் அருகில் வந்தவுடன் அவள் அங்கிருந்த அறைக்குள் ஓடினால், ஆனால் அது தீபக்கின் அறையாக போனது தான் , கஷ்டம்.

உள்ளே சென்ற தீபக் " இன்னைக்கு நீ வசம்மா என்னிடம் மாட்டாய்" என சொல்லியபடி அவள் கையை பிடித்து தரதரவென இழுத்து கொண்டு பாத்ரூமிற்கு சென்றவன், ஷவரை திறந்துவிட்டு சாம்பு பாட்டிலை மொத்தமாக திறந்து அவள் தலையில் கொட்டிவிட்டு வந்தான்.

வெளியில் இருந்த ராஜி, வந்தது முதல் தீபக்கின் பேச்சை கவனித்துவிட்டு விளையாட்டு விளையாகபோவதை எண்ணி தீபக்கின் அறைக்குள் நுழைந்தார். பாத்ரூமில் இருந்து வெளியே வந்த தீபக்கை பார்த்து , " மது எங்கேயடா,? இன்னும் சின்ன குழந்தைகளா நீங்க தொட்டு தொட்டு விளையாட ?"

தீபக் ஹாலுக்கு வந்தபடி , " உன் மருமக ஜலக்கீடைல இருக்கா போய் பாருங்க" என்று சொன்னபடி சோஃபாவில் வந்து அமர்ந்தான்.மேகலா அவனை பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

அங்கேயே மீண்டும் குளித்துவிட்டு வித்யா கொண்டு வந்த உடையை அணிந்துகொண்டு தலையை துடைத்தபடி வெளியே வந்த மதுவை பார்த்து தீபக் சிரிக்க. அவனுக்கு ஒழுங்கு காட்டிவிட்டு மது படியில் ஏற,

தீபக், "ஒழுங்கா காட்ற? உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி உன் கொழுப்பை அடக்கணும்" என சொன்னவுடன் படிஎறிக்கொண்டிருந்த மது நின்று தீபக்கை திரும்பி பார்க்க தீபக் சிரித்தபடி மதுவை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தான் அவனிடம் அளவுக்கு அதிகமாக பழகி விட்டோமோ என கவலையுடன் தன் அத்தையையும், மேகலாவையும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

சுதாரித்த ராஜி, "தீபக் இது யாருன்னு தெரியுதா?" என மேகலாவை காட்டி கேட்க.

ஏன் தெரியாது? என மனதிற்குள் எண்ணி சிரித்துக்கொண்டவன், "காலேஜ்ல பார்த்திருக்கேன், மது, வித்யா பிரெண்ட் ஆனால் பேர் தெரியாது." என சொல்லி தோளை குலுக்க

மேகலாவிடமிருந்து தான் இவனையே நினைத்துக்கொண்டிருக்க ஆனால் அவனுக்கு தன் பெயர் கூட நினைவு இல்லை என நினைக்க நினைக்க அழகை வருவது போல இருக்கவும் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

"தீபக் மேகலா, என்னோட அண்ணன் பொண்ணுடா, உனக்கு சொந்த தாய்மாமா பொண்ணு" என சொன்னதை "ஓஹோ....." அப்படியா என நிதானமாக கேட்டுக்கொண்டு தன் தந்தையிடம் திரும்பி அமர்ந்து பேச தொடங்கினான்.

மது தன் புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அத்தை நான் காலேஜ் கிளம்பறேன் என்றவன் தீபக் இருந்த பக்கம் திரும்பவேயில்லை. வித்யா, "என்னடி இன்னிக்கு போகவேண்டாம்னு தானே பேசிட்டு இருந்தோம் என்றவளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் சென்றான். மாலை கல்லூரியில் இருந்து வந்த மது தன் அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை நேராக மதுவின் அறைக்கு வந்த தீபக், "என்ன மது இப்படி வந்து உட்கார்த்திருக்க வா உனக்காக தான் வெய்டிங் கிளம்பு பீச் போகலாம்" என்றான்.

ஏதும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்த மதுவிடம், "ஹே மது என்னாச்சு உனக்கு, நீ இது மாதிரி இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லையே? வாட் இஸ் ஈட்டிங் யு மது?" என்றதும் மது அழ ஆரம்பிக்க பதறிய தீபக் "என்னம்மா காலேஜில் ஏதாவது பிரச்சனையா?"

இல்லை என தலை ஆட்டிய மது, "நீங்க தானே காலைல சொன்னீங்க?" நானா என்ன சொன்னேன்." "உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி உன் கொழுப்பை அடக்கணும்" நீங்க சொன்னீங்களா இல்லையா?" என்றான்.

"ஆமாம் சொன்னேன். அதுக்கா அழற. என யோசித்தவன். மது நான் சொன்னதை நீ தப்ப புரிஞ்சிகிட்ட. நான் சொன்னது உண்மை தான் ஆனால் நான் உன்னை கல்யாணம் செய்து அடக்கணும்னு சொல்லலையே." என்றவனை கண்களை உருட்டி பார்த்தான்.

சிரித்த தீபக், "ஏய் முண்டக்கண்ணி, உன்னை நீ கண்ணாடில பார்த்ததே இல்லையா" என்றான் கிண்டலாக.

"ஹம்ம்...." என்ற மதுவிடம் ஆமாம் மேகலா எங்கே?" என்றான். "தெரியல நான் பார்க்கவே இல்லையே" என்றான்.

"நானும் காலைல இருந்து தேடறேன் கண்லயே படமாட்டேன்றா?"

நீ எதுக்கு அவளை தேடற?" என்றவனை tubelight எல்லாம் உனக்கு விளக்கமா சொல்லணுமா? காலைல அவளை கொஞ்சம் கடுப்பேத்தான் உன்னிடம் அப்படி விளையாடினேன். கடைசில நீ என்னை தப்பா நினைச்சிட்ட."

மது துள்ளி எழுந்து "ஏய் அதான் அப்போ நீ மேகலாவை லவ் பண்றியா?" என்றதும் லேசாக வெட்கத்துடன் சிரித்த தீபக்கின் கையை பிடித்து "கங்கிராஜுலேஷன்" கைகுலுக்கி விட்டு "உன் லவ்

எப்போ ஸ்டார்ட் ஆச்சு ?” எப்போ ஆச்சுன்னேன்ல்லாம் தெரியாது. அன்னிக்கு காலேஜ் போய்ட்டுவந்த முதல் நாள் நீ அம்மாவிடம் பேசிகிட்டு இருந்ததை நான் கேட்டேன். எனக்கு அவளை பார்த்து முதல் அம்மா சாயல் தெரிந்தது. அதான் அவளை மட்டும் எப்படி விசாரிப்பதுன்னு, என் பிரெண்ட்சை விட்டு உங்க எல்லோரையும் கொஞ்சம் கலாய்ச்சிட்டு அப்படியே மேகலா பத்தி details கேட்டு தெரிஞ்சிகிட்டேன்”

“சாரி சாரி....!!! நான் என்னவோ ஏதோன்னு ரொம்பவே பயந்துட்டேன்”

“எனக்கு வித்யாவும், நீயும் வேற வேற இல்ல மது. அதுக்கும் மேல நீ எனக்கு ஒரு நல்ல ப்ரெண்ட்.” என்ற தீபக்கை நன்றியோடு பார்த்தாள்.

சரி இப்போ சந்தோஷமா, வா இந்த மேகலாவையும் தேடி கண்டுபிடித்து கூட்டிகிட்டு போகலாம், என சொல்ல இருவரும் வெளியில் வர அங்கே வெட்கத்தோடு மேகலா நின்றுகொண்டிருக்க, மது,” வித்யா கிளம்பு நாமே எல்லோரும் பீச் போகலாம் இது ரெண்டும் இப்படியே நின்னு வெட்கப்பட்டுகிட்டு இருக்கட்டும் ” என சொல்லிவிட்டு வித்யாவையும் தன் அத்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றாள்.

அன்று இரவு மேகலாவின் தந்தை போன் செய்து தன் தங்கையிடமும் மாப்பிள்ளையிடமும் பேசி அனைவரையும் ஊருக்கு வர சொல்ல அதன்படி அனைவரும் அடுத்த பத்து நாட்களில் கிளம்பி ஊருக்கு சென்றனர். அங்கே சென்றதும் தன் தெரிந்தது ராஜியின் குடும்பம் அங்கே எவ்வளவு செல்வாக்கோடு இருக்கிறது என்று. இவ்வளவு நாட்களாக தன் அத்தையும் மாமாவும் காதல் திருமணம் செய்ததால் வீட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளாது தள்ளி வைத்து இருந்தது தான் அவளுக்கு பெரிதாக இருந்தது. இன்று அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தும் தன் பழைய கால கதைகளை பேசுவதை கண்டு அன்று தன் அத்தையும் மாமாவும் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்திருக்கிறார்கள் அதனால் அவர்கள் குடும்பம் எவ்வளவு பேச்சுக்களை கேட்டிருப்பார்கள் அது தான் இப்படி கோபத்துடன் இத்தனை வருடம் தொடர்ந்து வந்தது என நினைத்துக்கொண்டாள்.

அனைவரும் கும்பகோணத்தில் இருக்கும் போது ராஜேஷ் தன் மாமாவிடம் பேசினான். தன்னுடைய நான்கு வருட ஒப்பந்தம் முடிந்து அடுத்த வாரம் தான் சென்னை வருவதாக தெரிவிக்க, ஈஸ்வரனும் தன் மகிழ்சியை தெரிவித்துவிட்டு அனைவரும் தூங்குவதாக சொல்லி போனை வைத்தார்.

மறுநாள் அனைவரும் சென்னை கிளம்பும் நேரம் மதியம் மேகலாவின் தந்தை தங்கள் உறவு பலப்பட தீபக்கிற்கு தன் மகள் மேகலாவை திருமணம் செய்து கொடுக்க ஆசைபடுவதாக சொல்ல ராஜியை திரும்பி பார்த்த ஈஸ்வரன் அவர் முகத்தில் தெரிந்த குழப்பத்தையும் கலக்கத்தையும் கண்டு சரி நாங்க வீட்டுக்கு போய் பேசிவிட்டு சொல்வதாக சொல்லிவிட்டு சென்னை கிளம்பி வந்து சேர்ந்தனர்.

ஊருக்கு வந்த ஈஸ்வரன் ராஜேஷ் வந்ததும் பேசிக்கொள்ளலாம் என சொல்லி அப்போதைக்கு அந்த பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.ராஜேஷ் ஊரிலிருந்து வரும் நாளும் வந்தது. மது இறக்கை இல்லாமல் பறந்து கொண்டிருந்தாள். அனைவரும் விமான நிலையத்தில் காத்திருக்க அமெரிக்கன் ஏர்லைன்ஸ் விமானம் தரையிறங்க பயணிகள் வெளியேவர ஆரம்பித்தனர்.

ஈஸ்வரன் தனக்கு வந்த போன் காலை அட்டென்ட் செய்ய சிக்னல் சரி இல்லாததால் வெளியே சென்றுவிட தீபக், வித்யா, மது மட்டும் அங்கே ராஜேஷை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தனர். மது ஓரிடத்தில் நிலையில்லாமல் தவிப்புடன் காத்திருந்தாள்

தன் அண்ணன் யாருடனோ [அந்த யாரோ வேற யாரும் இல்லை நம்ம சித்தார்த் தான்] கைகுலுக்கி விட்டு வருவதை கவனித்த மது தன் அண்ணனை நோக்கி உற்சாகத்தோடு கை அசைத்தாள். ராஜேஷ் வேகமாக தன் தங்கையை நோக்கி வந்து அவளை “மதும்மா” என தோளோடு அணைத்துக்கொண்டான். “என்னடா மது இப்படி இளச்சி போய் இருக்க ?” என பாசத்துடன் கேட்க.

“அண்ணா பொய் சொன்னாலும் கொஞ்சம் பொருந்த சொல்லணும் நானே இப்போதான் நல்லா சதை போட்டிருக்கேன் என்று சிரித்துவிட்டு இப்போதாவது அந்த அமெரிக்காவை விட்டு வர மனசு வந்ததே. அப்படியே இங்கே இருந்தே ஒரு டாட்டா சொல்லிடு. இனிமே நீங்க என்னை விட்டுட்டு போககூடாது” என கூறி தன் அண்ணனின் தோளில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

எதிரில் வந்து நின்ற தீபக், சார்..... என் பேரு தீபக், உங்க மாமா பையன், இது என் தங்கை வித்யா. உங்க வருங்கால மனைவி இப்போதாவது எங்களை அடையாளம் தெரியுதா?" என்றான்.

"சாரிடா தீபக், நீ எப்படி இருக்க, அத்தை, மாமா எப்படி இருக்காங்க?" என கேட்டுக்கொண்டே வித்யாவை பார்க்க வித்யாவோ கவனமாக தன் கையில் இருந்த பொக்கேவை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"அப்பா, ஒரு போன் அட்டென்ட் பண்ண போய் இருக்காங்க வந்திடுவாங்க" என்று சொல்லிக்கொண்டே திரும்பியவன் மதுவின் கண்களையே கவனித்து "மது என் கூட கொஞ்சம் வாயேன்" என மதுவையும் அழைத்துக்கொண்டு சற்று மறைவாக நின்றுகொண்டு ராஜேஷ் வித்யாவை பார்க்க, ராஜேஷ் தான் அருகில் சென்று எதோ பேசினானே தவிர வித்யா வாயே திறக்கவில்லை

தன்னிடம் இருந்த பொக்கேவை ராஜேஷிடம் கொடுத்ததோடு சரி. அதே நேரம் ஈஸ்வரன் அங்கே வந்துவிட ராஜேஷ் அவரிடம் பேச ஆரம்பிக்க, மது தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டான். "அத்தான் நீதான் ஒரு பேக்குன்னு நினைச்சா உன் தங்கச்சி உனக்கு மேல தத்தியா இருக்கா? ஹய்யோ... அண்ணா நீ ரொம்பவே பாவம். சரிவா இன்னும் என்ன இங்கேயே நின்றுக்கிட்டு இருக்கோம் வா" என தீபக்கை அழைத்துக்கொண்டு அனைவரும் வீடுவந்து சேர்ந்தனர்.

மறுநாள் மதியம் அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, மது ராஜியின் மடியில் தலைவைத்து படுத்துக்கொண்டு ஒருகையால் தன் அத்தையின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு இருக்க, தீபக், "ஏய் எழ்முந்திறு நான் எங்க அம்மா மடியில் படுக்கணும்" என்றான்.

மது, "தோடா...., உனக்கு வேணும்னா உன் மூலம் போய் படுத்து இந்த மூளைக்கும் அந்த மூளைக்கும் உருண்டுகிட்டு இரேன். என்னை ஏண்டா எழுப்பற?"

ஈஸ்வரன் சிரித்துக்கொண்டே, "இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நீங்க ரெண்டு பெரும் இப்படி சண்டை போட்டுக்கிட்டு இருப்பீங்க. கூடிய சீக்கிரம் உங்க நாலு பேர் கல்யாணத்துக்கும் நான் பார்க்கவேண்டியது தான்"

மது, "ஹப்பா....!!! எனக்கு கல்யாணம் ஆகி போய்ட்டா இந்த குரங்கு மூஞ்சியில் நான் முழிக்கவேண்டாம். பாவம் எந்த பொண்ணு உன்னை கட்டிக்கிட்டு முழிக்க போகுதோ " என தீபக்கை பார்த்து சொல்ல,

தீபக், "திமிருட உனக்கு, உன்னையே ஒருத்தன் கட்டிக்க வரும் போது என்னை கட்டிக்கிட்டு குப்பைகொட்ட ஒருத்தி வரமாட்டாளா?"

மது அடக்க முடியாமல் சிரித்துக்கொண்டே, "நீ இப்போ தனியா குப்பை கொட்டுவது போதாமல் உனக்கு கல்யாணம் ஆனதற்கு அப்புறமும் பொண்டாட்டி கூட சேர்ந்து நீ குப்பை தான் கொட்டுவியா?"

"உனக்கு ரொம்ப கொழுப்புடி, எல்லாம் இந்த அம்மா, அப்பா கொடுக்கும் செல்லம். எனக்கு குப்பை கொட்டுறவன் வந்தா உனக்கு மட்டும் என்ன ப்ளான் ஓடறவனா வரப்போறான்"

"ஏன் எனக்கு ப்ளான் ஓடறவன் மாப்பிள்ளையாக வரக்குடாதா?" என மது முறைக்க.

ராஜேஷ், "போது., போதும் நீங்க ரெண்டு பேரும் என்ன சின்ன குழந்தைகளா? இன்னும் சண்டை போட்டுக்கிட்டு இருக்க. ஏன் மது நீ ஏன் எப்போ பாரு தீபக்கிடம் சண்டை போட்டுக்கிட்டு இருக்க?"

"வாங்க சார், என்ன நீங்க உங்க மச்சானுக்கு சப்போர்ட்டா?" என ராஜேஷிடம் திரும்ப

ஈஸ்வரன், "சரி சரி ஆரம்பிச்ச கதையை விட்டுட்டு எங்கேயோ போயாச்சு. தீபக் இன்னும் மூணு மாதத்தில் வேலையில் சேர்ந்திடுவான். மதுவும், வித்யாவும் இன்னும் ஆறு மாதத்தில் படிப்பை முடிச்சிடுவாங்க. அப்புறம் ரெண்டு கல்யாணத்தையும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் வச்சிக்கலாம்" என சொல்லிவிட்டு ராஜியை பார்க்க, ராஜி தீபக் மதுவை பார்க்க நிலைமை திருமண தேதி குறிப்பதுவரை வந்து விட்டது இதற்கு மேல் சும்மா இருக்க கூடாது என எண்ணிய படி மது எழுந்து அமர்ந்தாள்.

மது தன் மாமாவிடம்," மாமா நான் கொஞ்சம் உங்களிடம் பேசணும் "

என்னடா சொல்லு" என்றவரின்முகத்தை பார்த்து, " முதலில் அண்ணன் வித்யா கல்யாணம் முடிபட்டும், எங்க கல்யாணத்தை பத்தி பிறகு பேசலாம்" என்றவனை கூர்ந்து பார்த்த ஈஸ்வரன்" பரவாயில்லைடா என்ன விஷயம்னு சொல்லு"

மது தயக்கத்துடன்," நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க. என சொன்னவள் தீபக்கின் முகத்தை பார்க்க, அதே நேரம் தீபக்கும் மதுவின் முகத்தை தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இதை கவனித்த ஈஸ்வரன்," சரி ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து பேசி ஏதோ முடிவு பண்ணி வச்சிருக்கீங்க, சொல்லுங்க என்ன விஷயம்?"

தீபக் மெதுவாக," அது வந்துப்பா, எனக்கும் மதுவுக்கும் நாங்க ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் செய்துக்கொள்ளும் எண்ணம் கொஞ்சம் கூட இல்லை. ஈஸ்வரனை விட ராஜேஷ் தான் இந்த பதிலால் அதிர்ந்தான்.

என்ன, தீபக், மது ரெண்டு பேரும் என்ன பேசறீங்கன்னு புரிஞ்சுதான் பேசறீங்களா?"

ராஜேஷ், நீ கொஞ்சம் பதட்ட படாதே, சரி தீபக் அப்போ நீங்க ரெண்டு பேரும் வேற யாரையாவது விரும்புறீங்களா?"

மது அவசரமாக அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை மாமா நீங்க யாரை சொல்றீங்களோ அவங்களை நான் கல்யாணம் செய்துக்கறேன்.ஆனால் கூடிய விரைவில் இந்த வார்த்தை சொன்னதற்காக தான் வருத்தப்பட பூவதை அப்போது அவள் உணரவில்லை. அத்தானுக்கு நம்ம மேகலாவையே கல்யாணம் செய்து வைத்துவிடுங்க மாமா. அவ ரொம்ப நல்ல பொண்ணு.

ஈஸ்வரன், ராஜியை பார்த்துவிட்டு, "சரி இது வாழ்க்கை . அதனால் அவங்க விருப்பப்படி கல்யாணம் செய்து வைப்பது எங்கள் பொறுப்பு. அப்போ முதலில் மதுவிற்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையை பார்த்துவிட்டு பிறகு மற்ற விஷயம் பேசலாம் "என்றது மது" தேங்க்ஸ் மாமா ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என சொல்லிவிட்டு ராஜியை அணைத்து ஒரு முத்தம் கொடுத்து தன் சந்தோஷத்தை பகிர்ந்து கொண்டு தன் அறைக்கு ஓடினாள்.

ராஜேஷ் ஏதோ யோசனையோடு அமர்ந்திருந்ததை கவனித்த ராஜி "என்ன ராஜேஷ் என்ன யோசிக்கிற?"

"இல்லை அத்தை மது இப்படி சொல்வான்னு நான் நினைக்கவே இல்லை. இப்போ நல்ல மாப்பிள்ளையா மதுவுக்கு ஏற்ற மாதிரி மாப்பிள்ளை கண்டு பிடிக்கணும்" என்றவனுக்கு பளிச்சென்று அந்த யோசனை வந்தது, "மாமா என் கூட வேலை செய்தான் சித்தார்த்தன்னு ஒரு பையன். ரொம்ப talented. என்கூட தான் சென்னை வந்தான். நம்ம மதுவுக்கு ரொம்பவே பொருத்தமா இருப்பான் அவனை பார்க்கலாமா?"

ஈஸ்வரன்," உனக்கு பிடிச்சிருந்தா கண்டிப்பா பார்க்கலாம்" என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போது போன் ஒலிக்க எடுத்து பேசிவிட்டு வந்தார்.. ராஜியிடம் திரும்பி நாளைக்கு நம்ம சந்துரு சென்னை வரானாம். என சொல்லிவிட்டு சரி ராஜேஷ் ஒரு ரெண்டு நாள் ஆகட்டும் அப்புறம் நீ சொன்ன பையனை பற்றி விசாரித்துவிட்டு அவங்க வீட்டில் பேசுவோம் என சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றார்.

மது தன் அறையில் வித்யாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள் வித்யா," மது நினச்சா மாதிரி மேகலா அண்ணா கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் வாங்கிட்ட, அடுத்து உனக்கு எந்த ஊரிலிருந்து வரப்போராணோ?"

மது சிரித்துக்கொண்டே நீ எங்கேயடா இருக்க என் காதல் மன்னா என நினைத்து சிரிப்போடு பாடினாள்.

கண்ணன் வரும் வேளை , அந்தி மாலைநான் காத்திருந்தேன்
சின்ன சின்ன தயக்கம் , சில மயக்கம்அதை ஏற்க நின்றேன்
கட்டுக்கடங்கா எண்ண அலைகள் ரெக்கை விரிக்கும் ,
ரெண்டு விழிகள் கூடு பாயும் குறும்பு காரன் அவனே

வான் கோழி கொள்ளுமாசை ஆடி தோப்பது
தை மாசம் கொள்ளுமாசை கோடி பார்ப்பது
தேர் கால்கள் கொள்ளுமாசை வீதி சேர்வது
ஓர்சல் கொள்ளுமாசை தீயில் வாழ்வது
கூறவா இங்கு எனது ஆசையை
தோழனே வந்து உலறு மீதியை
கோடி கோடி ஆசை தீரும் மாலை

பூவாசம் தென்றலோடுசேர வேணுமே
ஆண் வாசம் தொட்டிடாத தேகம் ஊருமே
தாய் பாசம் பத்து மாதம் ,பாரம் தாங்குமே
வாழ்நாளின் மிச்ச பாரம்,காதல் ஏந்துமே
நீண்ட நாள் கண்ட கனவு தீரவே
தீண்டுவேன் உன்னை இளமை ஊறவே
நீ இல்லாமல் நிழலும் எனக்கு தொலைவே ....

*****

அத்தியாயம்—35

மறுநாள் காலையில் ஈஸ்வரன் தன் நண்பர் சந்த்ருவை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வர கல்லூரிக்கு கிளம்பிக்கொண்டிருந்த மது, “ஹலோ மேஜர் அங்கிள், எப்படி இருக்கீங்க? ஆன்ட்டி எப்படி இருக்காங்க ஏன் ஆன்ட்டியை கூட்டிகிட்டு வரலையா?”

சந்துரு, “இல்லடா கண்ணா...!!! உங்க ஆன்ட்டி அவ பையன் கூட ஒரு பத்து நாள் இருந்துட்டு வரேன்னு போய் இருக்காங்க.”

மேஜரின் குரலும் , மதுவின் குரலும் கேட்டு ராஜி மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தார். “வாங்க வாங்க எப்படி இருக்கீங்க? அக்கா எப்படி இருக்காங்க?” என விசாரித்துக்கொண்டே அவருக்கு காஃபி எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

மது, “அங்கிள் எனக்கு நேரமாகுது நான் கிளம்பறேன். காலேஜ் டே வரபோகுது அதுக்கு கல்சுரல் ப்ரோக்ராம் கன்டெக்ட் பண்ணோம் இன்னைக்கு ப்ராக்டிஸ். போயிட்டு மதியம் வந்திடுவேன்” என சொல்லிவிட்டு தன் அத்தை மாமாவிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

சந்துரு , ஈஸ்வரன் இருவரும் உணவருந்திவிட்டு சந்துரு வெளியே போய் வரலாமா என கேட்டதும் ஈஸ்வரனும் சரியென கிளம்பினார். இருவரும் பீச்சில் சென்று அமர்ந்தனர். “சொல்லு ஈஸ்வர் உனக்கு என்ன பிரச்சனை? ஏன் கொஞ்சம் டல்லா இருக்க?”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை சந்துரு?” என்றார் தன் கவலையை மறைத்துக்கொண்டு.

“டேய் நீயும் நானும் சின்ன வயசுல இருந்து பிரெண்ட்ஸ் எனக்கு உன்னை பற்றி தெரியாதா? சொல்லுடா மனசுல இருப்பதை யாரிடமாவது கொட்டு.” என்றதும் ஒரு பெரு மூச்சுடன் தீபக், மதுவின் கல்யாண முடிவை சொன்னதும் சந்துரு, “ரெண்டு பேரும் ரொம்ப தெளிவா சொல்லிட்டாங்க. இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கு? நம்ம விருப்பத்திற்காக அவங்களை கட்டாய படுத்த முடியுமா?”

“எனக்கு புரியுது சந்துரு, தீபக் பத்தி எனக்கு கவலை இல்லை. அவனுக்கு ராஜியோட அண்ணன் பொண்ணை தான் பார்க்கலாம்ன்னு இருக்கோம். என் கவலை எல்லாம் மதுவை பத்திதான்”

“மதுக்கு என்னடா எங்கே போனாலும் அவங்களோட சுலபமா ஒன்றிடுவா”

“என்னோட கவலையே அதுதான். என் அக்கா மாதிரியே தான் அவ குணம். எல்லோரையும் அனுசரித்து போய்டுவா. நானும், ராஜியும் காதலித்து கல்யாணம் செய்ததும் அக்கா தான் என்னை

திட்டினாங்க. ராஜி வீட்ல எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாத போது அக்கா தான் எங்களுக்கு சப்போர்ட்டா இருந்தாங்க. மது பிறந்த ரெண்டு மாசத்திலேயே அக்கா இறந்துட்டாங்க. எங்க மாமாவும் வேலை விஷயமா அப்பப்போ வெளிநாடு போய்டுவார். ராஜேஷுக்கு அப்போ ஏழு வயசு. அவனை ஊட்டிலேயே ஹாஸ்டல்ல சேர்த்துட்டார்

மதுவை கைக்குழந்தையாக இருந்தபோதே ராஜியும் நானும் எவ்வளவோ கேட்டும் மாமா தானே தன் குழந்தைகளை வளர்த்துப்பேன்னு சொல்லி குழந்தைகளை எங்களோட அனுப்ப மறுத்திட்டார்.

மதுக்கு மூணு வயசிருக்கும் போது அவர் போன கப்பல் கடலில் கவிழ்ந்து இறந்துபோய்ட்டார்.. அவளோட அப்பா இறந்தது கூட தெரியாமல் அவங்க அப்பா உடல் பக்கத்துல உட்கார்ந்து அப்பா தூங்குறா மாதிரி நடிக்கிறாணு நினைத்து அவ கண்ணை மூடி திறந்து பூச்சின்னு சொல்லி விளையாடிகிட்டு இருந்தா. என சொல்லிவிட்டு கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்தார். எங்களுக்கு மனசு தாங்கவே இல்லை அந்த வயசுலேயே எல்லா சொத்து சுகமும் இருந்தும் ரெண்டு குழந்தைகளுக்கும் யாரும் இல்லாமல் நின்றதை நினைத்தால் இப்போதும் என் உடம்பெல்லாம் பதறுது. அப்போவே முடிவு பண்ணேன். தீபக்கிற்கு மது, ராஜேஷுக்கு வித்யான்னு. ஆனா இப்போ என்னோட கணக்கு ஒன்னு தப்பா போச்சி. நானும் ராஜியும் அவனை எங்க குழந்தை மாதிரியே ஒரு குறையும் இல்லாமல் வளர்த்துட்டோம். என் கவலை எல்லாம் இனி அவ கல்யாணம் செய்து போகும் வீட்டில் அவனை இதே போல பாசமா பார்த்துக்கணும். அவளுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் சந்தோஷமா இருக்கணும் அப்படி ஒரு இடம் அமையணுமேன்னு கவலையா இருக்கு."

"ஈஸ்வர் நான் ஒன்னு சொன்னா தப்பா நினைக்க மாட்டியே?"

ஈஸ்வர், " முதலில் விஷயத்தை சொல்லுப்பா."

சற்று தயங்கிய சந்த்ரு," மதுவை என் பையன் அர்ஜுனுக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுக்கிறாயா?"

ஈஸ்வர் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கண்களில் ஆச்சர்யத்துடன் சந்துருவை பார்க்க "விமலாவுக்கு முதல் முறை பார்த்தும் மதுவை ரொம்ப பிடிச்சிருந்தது. அப்போதே என்னிடம் கேட்டா நம்ம அர்ஜுனுக்கு மதுவை பார்க்கலாமான்னு. ஆனால் நீ தீபக்கிற்கே கல்யாணம் செய்துவைக்க போறேன்னு சொல்லி அந்த பேச்சை நிறுத்திட்டோம். இப்போ நீ எப்படியும் வெளியே மாப்பிள்ளை பார்க்கபோற. அது ஏன் அர்ஜுனா இருக்க கூடாது?"

சந்த்ருவின் கையை பிடித்துக்கொண்ட ஈஸ்வர்," சந்துரு நான் இதை யோசிக்கவே இல்லைடா. நீ வந்ததும் ஒரு நல்லதுக்கு தான். மது என் மருமகனா இருந்தா என்ன,? உன் மருமகனா இருந்தா என்ன? எங்கேயோ தெரியாத இடத்தில் மதுவை கொடுப்பதற்கு நான் தெரிந்த உன் பையனுக்கே கல்யாணம் செய்து கொடுக்கிறேன்."

சந்த்ரு,"விமலா கேட்டா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவா."

ஈஸ்வர் ," நீ வீட்டுக்கு போய் அர்ஜுன் போட்டோவை அனுப்பு . ரெண்டு பேருக்கும் பிடிச்சிருந்தா மனசு ஒத்துபோச்சுன்னா கல்யாணத்தை முடிச்சிடுவோம்."

சந்த்ரு,"அதுக்கு அவசியமே இல்லை இன்னும் ரெண்டு நாளில் அர்ஜுன் வேலை விஷயமா சென்னை வரான். வந்து உன்னை பார்க்க சொல்றேன். எல்லோரும் பாருங்க, மதுவும் அர்ஜுனும் பேசட்டும் பிடிச்சிருந்தா கல்யாணத்தை முடிச்சிடுவோம். எனக்கும் இந்த ஜாதகம் , ஜோசியம் இதில் எல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை. காதலித்து கல்யாணம் செய்த நாம ரெண்டு பேரும் இப்போதும் சந்தோஷமா வாழவில்லையா?" என சொன்னதும் மதுவை பற்றிய கவலை இனி இல்லை என மகிழ்ச்சியுடன் இருவரும் வீட்டிற்கு கிளம்பினர்.

மது ஹாலில் அமர்ந்து பாரதியார் கவிதைகள் படித்துக்கொண்டிருக்க தீபக் விசிலடித்துக்கொண்டே உள்ளே வந்தான். மது," ஹாய் அத்தான்....!! வாவா உன்னைத்தான் காலைல இருந்து தேடிக்கிட்டு இருக்கேன்." என சந்தோஷமாக அழைத்தான்.

தீபக் ," நீ இப்படி சிரிச்சகிட்டே கூப்பிட்டா என்னை எதிலேயோ வசம்மா மாட்டிவிட்டிருக்க போல?"

மது, "உனக்கு எப்போதும் சந்தேகம் தான். சரி நாம மேட்டர்க்கு வருவோம் . உன்னோட தோஸ்து ஊர்ல இருந்து வந்திருக்கார்".

தீபக் " அது யாரு எனக்கு தெரியாமல்?" "உனக்கு தான் நல்லா தெரியுமே டெல்லில இருக்காரே.?"

தீபக் "யாரு மேஜர் சந்திரகாந்தா..... என அதிர்ச்சி அடைந்தவனை. மது,"சே அவர் சந்திர காந்த் இல்லை சந்திரசேகர்" என்றவனை, " ரொம்ப முக்கியம் இப்போ பேரை சரியா சொல்லலைன்னா என்ன? ஐயோ...! அந்த ஆளு இங்கேயும் வந்து இலை தழை சாப்பிட சொன்னா என்ன செய்யறது? இந்த வம்பே வேண்டாம் நான் இப்போதே எங்கேயாவது ரெண்டு நாளைக்கு எஸ்கேப் ஆயிடறேன். என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தவன் தன் தந்தையும் ,சந்த்ருவும் வருவதை பார்த்து"வாங்க அங்கிள் எப்படி இருக்கீங்க?"

இருவரும் பொதுவான விசாரிப்புக்கு பிறகு, அவனுடைய வேலை விஷயமாக கேட்டு தெரிந்து கொண்டார் சந்துரு. ஒரு வழியாக தீபக் விட்டால் போதும் என அங்கிருந்து கிளம்பி தன் அறைக்கு சென்று அமர்ந்துகொண்டான். மது கம்ப்யூட்டர் கிளாஸ் கிளம்பி சென்றுவிட,

ஈஸ்வர் ராஜியிடம் சந்துரு சொன்னதை சொல்ல அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டுக்கொண்டார். வந்த வேலையே முடித்துக்கொண்டு அன்று இரவே சந்துரு கிளம்பி சென்றுவிட, ஊருக்கு சென்று சேர்ந்ததும் விமலாவிடம் விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு அர்ஜுனின் போட்டோவை ஈஸ்வரனின் மெயிலுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

ஈஸ்வரன் போட்டோவை பார்த்துவிட்டு ராஜியை அழைத்துக்காண்பிக்க," ரொம்ப நல்லா இருக்காங்க . நம்ம மதுவுக்கு ரொம்ப பொருத்தமா இருப்பான். அர்ஜுனையே மதுவுக்கு முடிச்சிடலாம்" என சந்தோஷமாக சொன்னார்.

"நாளைக்கு அர்ஜுன் வேலை சம்மந்தமா சென்னை வரானாம். அநேகமா வந்து பார்ப்பான் அப்போ எல்லோரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளலாம்." சரி என தலையாட்டிவிட்டு ராஜி பூஜை அறைக்கு சென்று எல்லாம் நல்ல படியாக நடக்கணும் என வேண்டிக்கொண்டார்.

மது அன்று இரவு தன் தோழி ஒருத்திக்கு engagement என்று கீதாவுடன் கிளம்பி சென்றவள் சென்ற ஒரு மணி நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாள். வரும் போதே கோபமும், எரிச்சலுமாக வந்தவள், அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க மது யாரிடமும் ஏதும் சொல்லாமல் நேராக தன் அறைக்கு சென்று ஊஞ்சலில் முகத்தை தூக்கி வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்துக்கொண்டாள்.

மதுவின் அறைக்கு வந்த வித்யா," என்ன மது எனி ப்ராப்ளம்?"

மது,"ஹ்ம்ம்.....!ப்ரோப்ளம் , மனுஷ ஜென்மமாடி இதுங்க எல்லாம். காதலிக்கறது ஒருத்தனை கல்யாணம் செய்துக்கறது இன்னொருத்தனை . எனக்கு முதலிலேயே தெரிஞ்சிருந்தா போயிருக்கவே மாட்டேன். அப்படி காதலை வீட்ல சொல்ல தைரியம் இல்லாதவ எதுக்கு காதலிக்கணும்."என கோபத்துடன் பேச

ஏதோ சொல்ல வாய் எடுத்த வித்யாவை பேசவிடாமல் தொடர்ந்த மது,"இந்த கீதா ஒருநாள் இல்லை ஒருநாள் என்கிட்டே நல்லா வாங்கிகட்டிக்க போறா . நாங்க ரெண்டுபேரும் போய்கிட்டே இருக்கோம் ஸ்பென்செர் சிக்னல்ல நிற்கும் போது, ஏய் மது, பக்கத்து கார்ல பாரேன் ஆளு சூப்பரா இருக்கார்னு சொல்றா. இதெல்லாம் நமக்கு தேவையா. இவ இப்படி பேசியே என்னைக்காவது வம்புல மாட்டப்போறா. எனக்கு இருந்த கோபத்தில் வரும் போது அவளுக்கும் நல்லா டோஸ் விட்டுகிட்டே தான் வந்தேன்" என வித்யாவிடம் சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள்

மதுவின் கோபத்தை கண்ட வித்யா,"அதுக்கு நீ ஏண்டி டென்ஷன் ஆகற? அந்த கதையை விட்டுட்டு எழுந்து வா" என மதுவின் கையை பிடித்து இழுத்து செல்லாத குறையாக அழைத்து சென்றாள். தானும் விரைவில் இதே போல ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் சிக்க போகிறோம் என தெரியாமல் கோபத்தில் இருந்தாள். ஹாலுக்கு வந்து அமர்ந்த மதுவை ஆளாளுக்கு சமாதானம் செய்ய ஒருவழியாக மது சமாதானம் அடைந்தாள்.

டெல்லியில் அர்ஜுன் தனது அலுவல் காரணமாக சென்னைக்கு கிளம்பிக்கொண்டிருந்தான். சந்துரு, "அர்ஜுன் என் பிரெண்ட் ஈஸ்வர் உன்னை ரொம்ப விசாரித்தான். நீ போய் அவன் வீட்ல தங்கிக்கோ

அர்ஜுன், "அப்பா, நான் போறது ஆபிஸ் மீட்டிங் . எனக்கு ஹோட்டெல்லையே ரூம் அலாட் பண்ணி இருக்காங்க. என்கூட இன்னும் நாலு பேர் வராங்க . அவங்களை தனியா விட்டுட்டு போய் தங்கினா நல்லா இருக்காது. அவங்களை சேர்த்து கூட்டிகிட்டு போகவும் முடியாது. வேணும்னா ஒரு நாள் போய் பார்த்துட்டு வர்றேன்."

விமலா, "என்னங்க நீங்க நேரடியா விஷயத்தை சொல்லாமல் இப்படி தலை சுத்தி சொன்னா அவனுக்கு எப்படி புரியும்?" என்ற விமலாவை திரும்பி பார்த்த அர்ஜுனை புன்னகையுடன் அவன் அருகில் வந்து, "இப்படி உட்காருடா கண்ணா" என அருகில் அமரவைத்துக்கொண்டார்.

ஆஹா... என்னவோ என்னை எரிச்சல் படுத்தறா மாதிரி ஏதோ சொல்ல போறாங்க என எண்ணிக்கொண்டே அமர்ந்தவன் தன் அம்மாவை பார்த்தான், "அர்ஜுன் கண்ணா, நான் சொல்வதை முழுசா கேட்டுட்டு அப்புறம் உன்னோட முடிவை சொல்லு", என ஒரு முன்னறிவிப்பு செய்துவிட்டு தன் பேச்சை தொடங்கினார். மதுவை பற்றி முழுதும் சொல்லிவிட்டு "உனக்கு ரொம்ப பொருத்தமா இருப்பா. நல்ல பொண்ணு நீ போய் பார்த்து பேசு உனக்கு பிடிச்சிருந்தா மேற்கொண்டு பேசி கல்யாணத்தை முடிச்சிடுவோம்" என தன் மகனின் பதிலுக்காக ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

தன் இடது கையால் தலையை அழுந்த கோதிக்கொண்டு, "அம்மா ரொம்ப சாரி, இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் என்னை கம்பல் பண்ணாதீங்க. எனக்கு இப்போ கல்யாணம் செய்துக்கொள்ளும் எண்ணம் இல்லை இன்னும் ரெண்டு வருஷம் கழித்து கல்யாணம் செய்துக்கறேன்" என்ற மகனை வேதனையோடு பார்த்த விமலா "நீ யாரையாவது காதலிக்கிறியா அர்ஜுன்?" என கேட்கும் தன் தாயை பார்த்த அர்ஜுன் அவர் கையை எடுத்து தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு அம்மா, நான் உங்க பையன். அப்படி நான் யாரையாவது காதலித்தால் கண்டிப்பா உங்ககிட்ட சொல்லிவிடுவேன். இது வரைக்கும் என் மனதுக்கு பிடித்தமாதிரி எந்த பொண்ணையும் நான் பார்க்கல. அப்படி பார்த்தா வந்து உடனே உங்ககிட்ட சொல்றேன்" என்றவனை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தார் விமலா.

"அப்போ நீ மதுமிதாவை பாருடா கண்ணா உனக்கு கண்டிப்பா பிடிக்கும். புத்திசாலி பொண்ணுடா. உன்னை மாதிரியே அவளுக்கும் பாரதியார் கவிதைகள்ன்னா ரொம்ப பிடிக்குது. நல்லா பாடறா.

"அம்மா, பாரதியார் பாட்டு பாடறவங்க எல்லோரையும் நான் கல்யாணம் செய்துக்க முடியுமா...? பார்த்தவுடன் மனசுல தோணும். இவ தான் உன் வாழ்க்கை துணை, அவளோட நினைவால என் மனசு அலையணும்..... அவளை திரும்ப பார்க்கமட்டோமானு உருகணும்...

எனக்குன்னு ஒரு ஆசை இருக்குமா... என்னோட கனவு விருப்பம் அதுக்கு தோதா ஒரு பொண்ணை கண்டிப்பா நான் பார்ப்பேன் இதுவரை அப்படி ஒரு பொண்ணு என் கண்ணில் படவில்லை .....என்னை தேடி அவ கண்டிப்பா வருவா....." அவன் கண்களில் அந்த நம்பிக்கை தெரிந்தது. அந்த நம்பிக்கையுடனே தன் பொருட்களை எடுத்து வைக்க தொடங்கினான்.

"இவனை பார்க்காம அப்படி சொல்லாதடா. பார்த்துட்டு அப்புறம் சொல்லு. ஒருவேளை நீ சொல்றா மாதிரி இவனை பார்த்தும் உனக்கு தோணலாம் இல்லையா?"

அவன் பின்னாலேயே சுற்றி சுற்றி வந்து விமலா பேசிக்கொண்டிருக்க அதை அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்த சந்துரு, "விமலா விடு அவன் தான் இப்போ கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொல்றான் இல்ல. எதுக்கு நாம அவனை கட்டாயபடுத்தணும். என்ன..? இப்போ இந்த விஷயத்தை எப்படி ஈஸ்வர் கிட்ட சொல்றதுன்னு தான் எனக்கு தயக்கமா இருக்கு? நாம கொடுத்துவச்சது அவ்வளவுதான். அந்த பொண்ணு இந்த வீட்டுக்கு மருமகளா வர நமக்கு கொடுத்துவைக்கலேன்னு நினைச்சிபோம்" என சொல்லிவிட்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியே செல்ல விமலாவும் ஏதும் சொல்லாமல் வெளியே சென்றார். தன் கைகள் இரண்டையும் பாகெட்டில் விட்டுக்கொண்டு தலையை ஒருபக்கமாக சாய்த்து பார்த்தபடியே நின்றிருந்த அர்ஜுன் "ஹம்ம்..." என பெருமூச்சுடன் தன் வேலையே தொடங்கினான்

தன் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு ஹாலுக்கு வந்த அர்ஜுன், "அப்பா, அம்மா நான் கிளம்பறேன் .வர பத்து நாள் ஆகும் சென்னை போய் சேர்ந்ததும் போன் செய்றேன். நைட்ல சாட் பண்ணுவோம். வரட்டுமா" என தன் பெற்றோரின் கால்களை தொட்டு வணங்கிவிட்டு கிளம்பினான்.

“எல்லாம் நல்ல பிள்ளை தான். இந்த பிடிவாதம் மட்டும் இல்லைன்னா என் பிள்ளை மாதிரி ஒருவனை தேடிப்பார்த்தாலும் கிடைக்காது”

“ பெருமையா...!! நீ தான் மெச்சிக்கணும் உன் பிள்ளையை.” கடுப்புடன் சந்துரு சொல்லிக்கொண்டிருக்க அர்ஜுன் திரும்பி வந்தான்..” என்ன அர்ஜுன். ஏதாவது மறந்துட்டு போய்ட்டியா? ”

“ இல்லப்பா நீங்க ஈஸ்வர் அங்கின் வீட்டு அட்ரஸ் கொடுங்க நான் முடிந்தால் போய் சும்மாவாவது பார்த்துவிட்டு வரேன்.”சரி இந்த மட்டுமாவது போறேன்னு சொன்னானே என எண்ணியபடியே அவர்கள் வீடு அட்ரெஸ்ஸை கொடுத்தார். அதை வாங்கி பார்க்காமல் தன் ஷர்ட் பாகெட்டில் வைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

மது, “அத்தை நானும், வித்யாவும் ஒரு பட்டிமன்றத்துக்கு போறோம் எழும்பூர் மியூசியம் உள்ளே இருக்க ஆடிடோரியத்தில் நடக்குது போயிட்டு ஈவ்னிங் வந்துவிடுவோம்

ராஜி, “சரி பார்த்து போய்ட்டுவாங்க” என இருவரையும் அனுப்பிவைத்தார்.

இருவரும் நிகழ்ச்சி முடிந்து வெளியே வர மதுவின் மொபைல் ஒலித்தது. “வித்யா நீ போய் வண்டியை எடு நான் பேசிட்டுவரேன்” என்று மது வித்யாவிடம் வண்டி சாவியை கொடுத்துவிட்டு பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

தன் தோழியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க அதே நேரம் அர்ஜுன் தன் நண்பர்களுடன் மியூசியத்தை சுற்றி பார்த்துவிட்டு வந்துகொண்டிருந்தான். அனைவரும் ஹிந்தியில் பேசிக்கொண்டு வர, அர்ஜுனின் நண்பன் ஒருவன், “ என்ன அர்ஜுன் உங்க ஊரு பொண்ணுங்க எல்லாம் பாவாடை தாவணியில் அழகா குடும்ப பாங்கா இருப்பான்ங்கன்னு சொன்ன ஆனால் ஒரு பொண்ணு கூட அப்படி கண்ணிலேயே தெரியலையே ” என சொல்லிக்கொண்டே வர

வித்யா கைனடிக் ஹோண்டாவை பின்னால் கார் வந்ததை கவனிக்காமல் ரிவெர்ஸில் தள்ளிக்கொண்டே வர கார் மதுவின் ஹோண்டாவை இடித்த வேகத்தில் வித்யா வண்டியோடு கீழே விழுந்தாள். மொபைலில் பேசிக்கொண்டிருந்த மது சத்தம் கேட்டு திரும்பி பார்க்க அங்கே வித்யா விழுந்து கிடப்பதை பார்த்துவிட்டு ஓடிவருவதற்குள் காரின் பக்கத்தில் தன் நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டே வந்த அர்ஜுன் வித்யாவின் கையை பிடித்து தூக்கிவிட்டுக்கொண்டிருந்தான்

ஓடிவந்த மது , “என்ன வித்யா ரொம்ப அடிபட்டு விட்டதா,?” என அவளை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க, அர்ஜுனின் விழிகள் மதுவை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தது.அடர்ந்த நீள தலைமுடி ,ஐந்தரை அடிக்கும் மேல் உயரம், எலுமிச்சை நிறம் துருதுருக்கும் கருவிழிகள், வில்லென வளைந்த புருவம் என மதுவை அங்குலம் அங்குலம்மாக பார்த்து ரசிக்க , “என் மிஸ்டர், உங்களுக்கு கார்ல ஏறினா கண்ணு தெரியாதா? இப்படிதான் வந்து மேலே மோதுவீங்களா? இதுக்கு தான் லைசென்ஸ் வாங்கி வச்சிருக்கீங்களா? இல்லை லைசென்ஸ் கிடையாதா? என அர்ஜுனை சரமாரியாக கேள்விகேட்டு கொண்டிருக்க நடுவில் பேச வந்த வித்யாவையும் பேசவிடாமல் மது அர்ஜுனை திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

அர்ஜுனின் நண்பர்கள் அருகில் வந்து, “என்ன அர்ஜுன் என்ன ஆச்சு? என ஹிந்தியில் விசாரிக்க. ” ஒஹ்....zeetv யா நான் கூட என்னடா இப்படி பட்டிக்காட்டான் மிட்டாய் கடையை முறைத்து பார்க்கறா மாதிரி பார்த்துகிட்டு இருக்கானேன்னு நினைத்தேன். ஒன்னும் புரியாமல் சிரிச்சிகிட்டு நிறான்னு இப்போ தானே தெரியுது ” என மது சொல்லிக்கொண்டிருக்க.

மதுவை பிடித்து தன் பக்கம் திருப்பிய வித்யா, “ ஏய் நான் தான் கூப்பிடுறேனே என்னன்னு ஒருவார்த்தை கேக்கறியா?அது அவங்க கார் இல்லை. நான் கீழே விழுந்துட்டேன்னு என்னை தூக்கி விட தான் அவர் வந்தார்” என கூற மது என்ன செய்வது என விழிக்க

அர்ஜுன், “ஹலோ மேடம், நாங்களும் சன் டிவி தான் . உங்க பிரெண்டை ஹாஸ்பிட்டல் கூட்டிகிட்டு போங்க” என பொறுமையாக சொல்லிவிட்டு தன் நண்பர்களுடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

மது, “ சார் சாரி , நான் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டுட்டேன். ரொம்ப தேங்க்ஸ்” என சொல்ல அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே திரும்பி நடந்தான்.

மது வண்டியை ஸெல்ப் ஸ்டார்ட் செய்ய அது ஸ்டார்ட் ஆகாமல் வம்பு செய்ய, சரி கிக் ஸ்டார்ட் செய்ய அதுவும் ஸ்டார்ட் ஆகாமல் மது தவிக்க, அவளிடமிருந்து இரு உறுதியான கைகள் அவள் அனுமதி இல்லாமல் வண்டியை வாங்கி ரெண்டே உதையில் வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்து, ஸ்டார்ட் ஆனதும் வண்டியை மதுவிடம் கொடுத்துவிட்டு தள்ளி நின்றாக்கொள்ள வித்யா, "ரொம்ப தேங்க்ஸ்", என சொன்னதும்தான் இப்போது தான் அவனையே வெறித்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தது புரிய உதட்டை கடித்துக்கொண்டு "தேங்க்ஸ்" என அவளுக்கே கேட்காத குரலில் சொல்லிவிட்டு கிளம்பி சென்றவள் கேட் அருகில் சென்றதும் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு திரும்பி பார்க்க அர்ஜுன் அந்த இடத்தைவிட்டு செல்லாமல் இடது கையால் தன் தலை முடியை அழுந்த கோதியபடி மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை பார்த்த மதுவுக்கு வயிற்றுக்குள் ஏதோ பறப்பது போல இருக்க தலையை உலுக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து சென்றாள்

வரும் வழியில் மது வித்யாவை டாக்டரிடம் அழைத்துசென்றுவிட்டு, வீட்டிற்கு வந்த மது ராஜியிடம் புலம்பி தள்ளிவிட்டாள், "அத்தை, அவங்க என்னை ரெண்டு திட்டு திட்டி இருந்தாலும் கொஞ்சம் மனசு நிம்மதியா இருந்திருக்கும் போல அவர் என்னை பார்த்து சிரிச்சிட்டு போனதும் எனக்கே ஒருமாதிரி இருக்கு" என்றாள் சற்று வருத்தத்துடன்.

தீபக், "நீ தலையும் புரியாமல் வாலும் புரியாமல் நேரா அவங்களை போட்டு திட்டினா கீழ்ப்பாக்கத்திலிருந்து தப்பித்து வந்த அரைலுசு போலன்னு நினைத்து உன்னை பார்த்து சிரிச்சிருப்பாங்க"

வேறு நாளாக இருந்தால் மது தீபக்கின் பேச்சுக்கு சமமாக திரும்பி கொடுத்திருப்பாள். ஆனால் அன்று அவள் எண்ணம் முழுதும் அர்ஜுனையே சுற்றிக்கொண்டிருக்க ஏதும் சொல்லாமல் தன் அறைக்கு எழுந்து சென்றாள்.

அதிசயமாக மது ஏதும் சொல்லாமல் செல்வதையே பார்த்த தீபக், "அம்மா உன் மருமகளுக்கு உண்மையிலேயே ஏதோ ஆயிடுச்சி போல வாயே திறக்காம போறா. இது சரி இல்லையே இவ இப்படி இருந்தா இந்த வீட்ல எனக்கு எப்படி பொழுது போகும். போகாதே..." என புலம்பிக்கொண்டிருந்தவனை "எழுந்து போய் வேலையே பாருடா அவகிட்ட வம்பு வலிப்பதே உனக்கு வேலையா போச்சு. அவ கல்யாணம் ஆகி போனாதான் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும்." என தன் மகனை பேசிவிட்டு ராஜி எழுந்து வித்யாவின் அறைக்கு சென்றார்.

அறைக்கு சென்ற மது அர்ஜுனையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள். என்ன உயரம், அடர்ந்த தலைமுடி, நல்ல நிறம், அலைபாயும் கூர்மையான கண்கள், அடர்த்தியான மீசை.... ஒருதடவை பார்த்தா திரும்பி பார்க்கவைக்கும் ஆணழகன் தான் என தன்னை மறந்து அர்ஜுனை நினைத்தபடி படுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அர்ஜுன் மதுவின் வண்டி நம்பரை எடுத்துக்கொண்டு ஆர்.டி.ஓ ஆபிஸில் ப்யூனை பிடித்து அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் மதுவின் வீட்டு அட்ரஸ் வாங்கிக்கொண்டு தன்னுடைய அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் நினைவு முழுதும் மதுவே ஆக்கிரமித்திருந்தாள்.

நல்ல அழகிதான். எலுமிச்சை நிற மேனிக்கு எடுப்பான மெருன் நிற பாவாடை தாவணி, அந்த துருதுருப்பு. தான் செய்தது தவறுன்னு தெரிந்ததும் மன்னிப்பு கேட்டது. அவள் பேசும் முன்னால் பேசும் கண்கள் பார்த்தவுடன் திரும்பி பார்க்கவைக்கும் குடும்பபாங்கான அழகு.அவ பேரு கூட தெரியலையே..... வண்டி கூட யாரோ ஜென்ட்ஸ் பேர்ல தானே இருக்கு. சரி ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்ல நாளைக்கு மீட்டிங் முடிந்ததும் பாஃகிஸ்ல மெசேஜ் அனுப்பிட்டு உன்னை தேடி வரேன் செல்லம் என எண்ணிக்கொண்டே படுத்திருந்தான்.

சென்னை செந்தமிழ் முழுவதும் மறந்தேன் உன்னாலே
கேரள நாட்டு கிளியே நீ சொல்லு வசியம் வைத்தாயோ
நேந்திரம் பழமே நெய்மேனி நதியே
மிளகு கொடியே நான்
சென்னை செந்தமிழ் முழுவதும் மறந்தேன்

சகி உன்னிறம் செம்பருத்தி பூ நிறம்
சாலையில் நீ நடந்தால் விபத்துக்கள் ஆயிரம்

உன்னை காணவே நிலவும் தோன்றிடும்
இத்தனை அழகா என்று தேய்ந்திடும்

காதல் கதகளி கண்களில் பார்க்கிறேன்
திருவோணம் திருவிழா இதயத்தில் பார்க்கிறேன்
பாக்கு மரங்களை கழுத்தில் பார்க்கிறேன்
பேசும் ரோஜா உதட்டில் பார்க்கிறேன்

*****

அத்தியாயம்—36

முதல் நாள் நடந்த கலாட்டாவினாலும் அர்ஜுனின் நினைவாலும் மது தன் அத்தையிடம் போன்
காலைப்பற்றி சொல்லவில்லை. மது காலையில் இருந்தே ஏதோ இனம் புரியாத உணர்வுடன்
நடமாடிக்கொண்டு இருக்க, சுரேஷ் போன் செய்தான். "என்ன மது நீயும், வித்யாவும் எத்தனை
மணிக்கு வரீங்க?"

மது, "எங்கே வரணும்?"

சுரேஷ், "என்ன ஆச்சு உனக்கு. நேத்து அவ்வளவு தூரம் கதை கேட்டது மறந்து போச்சா. இன்னைக்கு
ஒரு getogether மாதிரி எல்லோரும் சேர்ந்து ஹோட்டல் போயட்டுவரலாம்னு பேசினதை
மறந்துட்டியா."

மது தன் தலையிலேயே தட்டிக்கொண்டாள், "ஆமாம் சுரேஷ் எனக்கு மறந்தே போச்சு. ஆனா
சாரிப்பா, நான் வரல."

சுரேஷ், "ஏன் திடீர்னு ப்ளானை மாத்தற? என்ன ஆச்சு?"

மது, "ஹம்ம்... என்ன சொல்றது நேத்து நம்ம வித்யாவுக்கு ஒரு சின்ன ஆக்சிடென்ட் அதான் நான்
வரல."

சுரேஷ், "ஆக்சிடென்ட்டா...? சரி நான் வந்து வித்யாவை பார்க்கிறேன்."

சொன்னபடியே சிறிது நேரத்தில் சுரேஷ் வித்யாவை பார்க்க வந்தான். என்ன நடந்தது என
தெரிந்துகொண்டு ராஜியிடம் மதுவை மட்டுமாவது பார்ட்டிக்கு அனுப்பும்படி சொல்ல ராஜியும்
மதுவை சென்றுவர சொன்னார். ஆனால் மதுவிற்கு வித்யா இல்லாமல் செல்ல பிடிக்கவில்லை என
சொல்ல வித்யா நானும் போகலை நீயும் போகலைன்னா நல்லா இருக்காது நீ போய்ட்டுவா என
மதுவை அனுப்பி வைத்தாள். சரியென மது சுரேஷுடன் கிளம்பினாள்.

மதுவும் சுரேஷும் ஹோட்டலுக்குள் நுழையும் போது அங்கே இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு
ஸ்பென்செர் சிக்னலில் பார்த்த அதே நிற கார் நின்றனாண்டு இருப்பதை பார்த்தவாறே மது
சுரேஷுடன் சென்றாள். வெளிச்சத்தில் இருந்து உள்ளே வந்த இருவரும் தங்கள் நண்பர்களை தேட,
மதுவையும், சுரேஷையும் பார்த்த அவர்களது நண்பர்கள் "ஹே... மது, சுரேஷ் இங்கே" என
கையசைத்து அழைக்க இருவரும் தங்கள் நண்பர்களை நோக்கி சென்றனர்.

சத்தம் கேட்டு அருகில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் திரும்பி பார்த்தனர். மீட்டிங் முடித்துவிட்டு தன்
நண்பர்களுடன் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த அர்ஜுனும் நிமிர்ந்து பார்க்க ரோஜா வண்ண
சேலையில் தளர பின்னிய கூந்தலில் முல்லை பூக்களை சூடிக்கொண்டு காதில் ஜிமிக்கி அசைய
நிதானமான நடையுடன் வந்தாள். அர்ஜுன் அவள் நடந்து வந்து தன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து அமரும்
வரை அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தன் கனவு தேவதையை அவன் அங்கே
எதிர்பார்க்கவில்லை என அவன் பார்வையே உணர்த்தியது. மனம் முழுதும் ஒரு இனிய நாதம் எழும்ப
மதுவை கவனித்தபடி அமர்ந்திருந்தான்

அர்ஜுனுக்கு எதிர் டேபிளில் வந்து அமர்ந்த மது தன்னையே கவனித்துக்கொண்டு இருக்கும் அர்ஜுனை பார்க்கவில்லை.கீதா," எங்கே முப்பெருந்தேவியரில் ஒரு தேவிதான் வந்திருக்கீங்க இன்னும் ரெண்டு தேவியை காணோமே?"

மது," மேகலா தேவி ஊருக்கு போய் இருக்கா. வித்யா தேவிக்கு நேத்து ஒரு சின்ன ஆக்சிடென்ட்."

"என்ன ஆச்சு வித்யாவுக்கு?"

மது நடந்ததை சொல்லிவிட்டு ," அவங்க என்னை நாலு திட்டு திட்டி இருக்கலாம். சிரிச்சிட்டு போனது எனக்கே கொஞ்சம் உறுத்தலா போச்சு"

கீதா," ஹே ஆளு பார்க்க எப்படி இருந்தார்?"

மது,"நீ ஒரு நாள் இல்லை ஒரு நாள் என்கிட்டே நல்லா வாங்க போற பாரு". என்று கீதாவிடம் சொல்லிவிட்டு சுரேஷிடம் திரும்பி "டேய், இங்க உன் ஆளு உன்னை விட்டுட்டு யாரை பத்தியோ விசாரிச்சிட்டு இருக்கா நீ பாட்டுக்கு உட்கார்ந்து சூப் குடிச்சிட்டு இருக்க." என சத்தம் போட.

சுரேஷ்," விடு மது அதையெல்லாம் திருத்த முடியாது. எல்லோரும் உன்னை போல இருப்பாங்களா?" என மதுவிற்கும் ஒரு ஐஸ் வைத்துவிட்டு திரும்ப கீதா அவனை முறைத்துக்கொண்டிருக்க, சுரேஷ் அவளிடம் நாக்கை நீட்டி சும்மா மதுவுக்காக என சொல்ல அதை கவனித்த மது ,"இந்த லொள்ளுக்கு ஒன்னும் குறைச்சல் இல்லை. என்னை உங்க ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் உட்காரவைத்துவிட்டு இல்லாத சில்மிஷம் செய்துகிட்டு இருக்கீங்களா?" என சத்தம் போட மதுவை சுரேஷ் சமாதானம் செய்துகொண்டிருந்தான்

சுரேஷை பார்த்த மது,"உன்னை அண்ணன் மாதிரி நினச்சிட்டு இருக்கேன் ஆனா நீ உன் லவர்கிட்ட மதுக்காகன்னு, என்னை வச்சி காமெடி பண்ணிக்கிட்டு இருக்க. இரு இரு இன்னைகே ஆன்ட்டிக்கு போன் செய்து உன்னை போட்டு கொடுத்துட்டு தான் மறுவேலை" என மிரட்ட, சுரேஷ் அதற்கு மதுவை தாஜா செய்ய என அங்கே ஒரு சமாதான புறா பறக்க விடாதது தான் குறையாக இருந்தது.

இவர்களின் கேலியும் கிண்டலையும் ரசித்தபடி அர்ஜுன் பார்த்துக்கொண்டே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். இரண்டு மூன்று முறை மதுவின் மொபைல் அடித்து அடித்து ஓய்ந்தது. சிக்னல் சரி இல்லாததால் பேசியது சரியாக கேட்கவில்லை. மது தன் நண்பர்களிடம் தான் வெளியே சென்று பேசிவிட்டு வருவதாக கூறிவிட்டு தன் மொபைலை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே செல்ல, அர்ஜுனும் தன் நண்பர்களிடம் வந்துவிடுவதாக கூறிவிட்டு மதுவை பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

மது காரிடாரில் நின்று போன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அர்ஜுன் மதுவை பார்த்தபடி இரண்டு கைகளையும் பாகெட்டில் விட்டுக்கொண்டு சுவரில் சாய்ந்து நின்றுகொண்டு இருந்தான். பேசிவிட்டு திரும்பிய மது போனை பார்த்துக்கொண்டே "அடடா நீ ஒரு பார்வை பார்த்தாய் அழகாய் தான் ஒரு புன்னகை பூத்தாய் அடி நெஞ்சில் ஒரு மின்னல் வெட்டியதே" என பாடியபடி தனக்கு தானே சிரித்தபடி நிமிர்ந்தவள் அங்கே நின்று தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அர்ஜுனை கண்டதும் கண்களில் ஒரு மின்னலுடன் அவளும் அறியாமல் இதழ்களில் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது. மதுவின் முக பொலிவை கண்ட அர்ஜுன் அடடா நம்மள மாதிரியே அங்கேயும் கொஞ்சம் பாதிப்பு இருக்கு போல என எண்ணிக்கொண்டான்

அவனிடம் பேசுவதா வேண்டாமா என மது யோசித்துக்கொண்டே அர்ஜுனை பார்க்க அர்ஜுனும் ஹப்பா இந்த கண்ணு இருக்கே என்னை அப்படியே விழுங்கிடும் போல எண்ணிக்கொண்டே சற்றும் பார்வையை விலக்காமல் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். திடீரென இப்படி எதிரில் வந்து நிற்கிறானே என நினைத்துக்கொண்டே ஒரு சின்ன சிரிப்புடன் "ஹாய்" என்றான்.

"ஹாய் மது செளக்கியமா? உன் பிரெண்ட் வித்யா எப்படி இருக்காங்க?" என்றான்.

எடுத்தவுடன் என்னவோ உரிமை உள்ளவன் மாதிரி ஒருமையில் பேசுகிறானே என எண்ணிக்கொண்டே என் பேர் இவனுக்கு எப்படி தெரியும் என யோசிக்க. "என்ன மது யோசனை ரொம்ப பலம்மா இருக்கு? உன் பேர் எனக்கு எப்படி தெரியும்னு நினைக்கிறியா? அதான் உன் பிரெண்ட்ஸ் எல்லோரும் சேர்ந்து உன்னை welcome பண்ணாங்களே" என சிரித்துக்கொண்டே சொல்ல மது ஏதும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அர்ஜுனும் அவன் கண்களையே பார்க்க மது தயங்கியபடி மெதுவாக "பிரெண்ட்ஸ் எனக்காக வெயிட் பண்ணுவாங்க நான் கிளம்பறேன்" என சொல்லிக்கொண்டே நடக்க

"என்ன மது உன் பேர் எனக்கு தெரிந்தா மாதிரி, என் பேர் உனக்கு தெரிய வேண்டாமா?" என்றான்

அவன் பேரை தெரிந்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும் அதை மறைத்துக்கொண்டு, அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மது "உங்க பேரை நான் ஏன் தெரிஞ்சிக்கணும்?" என அர்ஜுனை நேருக்கு நேராக பார்த்து கேட்க.

"என்ன மது கொஞ்சம் கூட பொறுப்பு இல்லாமல் பேசற, யாராவது உன் லவ்வர் பேர் என்னன்னு கேட்டா திரு திருன்னு முழிப்பியா? அதுக்கு தான் கேட்டதும் சொல்ல தெரிஞ்சிக்க வேண்டாமா" என சொல்லிவிட்டு கூலாக நிற்க .

மதுவிற்கு நாம கேட்டது சரியாதான் நம்ம காதில் விழுந்ததா..? என சந்தேகம் வந்தது. புரிந்ததும் "யா..யாரு..யாருக்கு லவ்வர், எதாவது உளறாதீங்க .அதெல்லாம் ஏதும் இல்லை" என திக்கி திணறி சொல்லி முடித்தான்?

"ஹே மது நீ என்னை நினைச்சிதானே இப்போ பாட்டு பாடிகிட்டே வந்த. பார்த்தியா என்னை எதிரில் பார்த்தும் இல்லைன்னு பொய் சொல்ற"

"ஹலோ மிஸ்டர், நீங்க உங்க மனசுல என்ன நினைச்சிகிட்டு இருக்கீங்க. நீங்க ஒருத்தர் தான் ஆணழகன்னு நினைப்பா? உங்க சிரிப்பை பார்த்து மயங்கிட்டேன்னு நினைச்சீங்களா?அது எப்படி பார்த்த உடனே உங்களுக்கு லவ் வந்திடுமா" என கோபத்துடன் கேட்க.

"என்னை பாராட்டினதுக்கு ரொம்பவே தேங்க்ஸ் மது."

தாங்க்ஸா, இவன் என்ன லூசா? நான் திட்டிகிட்டு இருக்கேன் என்னவோ பாராட்டினேன்னு சொல்றான் என அர்ஜுனை மேலிருந்து கீழ்வரை ஆராய. புல் சூட்டில் ஆள் அம்சமா தான் இருக்கான் என நினைத்துக்கொண்டே இருக்க.

"என்ன மது நல்லா பார்த்துட்டியா. இப்போ ஓகே தானே". என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் அருகில் நெருங்கி வர மது பின்னாலேயே செல்ல "எனக்கு ஒரு பழக்கம் என்னை யாராவது பாராட்டினா அவங்களை கட்டி பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்திடுவேன்" என சொன்னதும் அவன் வார்த்தையில் தடுமாறிய மது, நடையும் தடுமாற , "ஆஆஆ....." என அருகில் இருந்த சோஃபாவில் பொத்தென விழுந்தான்.

அர்ஜுன் மது விழுந்த சோஃபாவின் இருபக்க கைப்பிடியிலும் தன் கைகளை ஊன்றி மதுவை நெருங்க மது செய்வதறியாமல் அப்படியே அமர்ந்திருக்க "பயப்படாதே மது உன் அனுமதி இல்லாமல் உன்னை தொடமாட்டேன்" என சொல்லிவிட்டு மதுவின் கண்களை பார்த்தான். "இந்த கண்கள் என்னை என்னவோ செய்யுதே" என சொல்ல.

தொடமாட்டேன் என சொன்ன தைரியத்தில் மது," இது மாதிரி வேற யாராவது என்னிடம் அத்து மீறி பேசி இருந்தா இந்த நேரம் அவங்க பல்லை உடைசிருப்பேன்." என கோபமாக சொல்ல. "ஹம்ம்.. !! அப்படியா, ஆனா நீ என்னை ஒன்னுமே சொல்லலையே இதுல இருந்தே தெரியல நீயும் என்னை லவ் பண்ணேன்னு" என சொல்லிவிட்டு நேராக நிமிர்ந்து நின்றான்.

கடவுளே இவன் கிட்ட பேசிகிட்டு இருந்தா என்னை என் வாயாலேயே உன்னை லவ் பண்ணேன்னு சொல்ல வச்சிடுவான். இல்ல முதல் இந்த இடத்தை விட்டு நான் கிளம்பனும் என எண்ணிக்கொண்டே வேகமாக எழுந்தவன் அவனை தாண்டி விறுவிறுவென அங்கிருந்து அகன்றான். அர்ஜுன் பின்னால் நின்றபடி "மது பதில் சொல்லிட்டு போ" என குரல் கொடுக்க மது திரும்பி பார்க்காமல் தன் நண்பர்களுடன் வந்து அமர்ந்துகொண்டான்.

ஆனாலும் அவளின் படபடப்பு அடங்கவே இல்லை. அர்ஜுன் அவளின் செய்கைகளை பார்த்து சிரித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவன் தன்னையே பார்ப்பது தெரிந்த போதும் அவளால் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. "சுரேஷ் என்னை கொஞ்சம் வீட்டில் ட்ராப் பண்ணிடறியா?" என உள்ளடைந்த குரலில் கேட்க. "என்ன மது அவ்வளவு சீக்கிரம் கிளம்பனுமா? எல்லோரும் சினிமா போயிட்டு போகலாமே" என்றான்.

“இல்லை, என்னை வீட்ல விட்டு நான் கிளம்பறேன்” என பதட்டம் மாறாமல் சொன்னாள்.

“என்ன மது ஏதாவது ப்ர்ப்ளமா?” என சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

“அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை ப்ளீஸ் கிளம்பலாம்” என கெஞ்சலாக கேட்கவும் சரி என அனைவரும் கிளம்பினர்.

அனைவரையும் தியேட்டர் வர சொல்லிவிட்டு சுரேஷ் காரை எடுத்துவர பார்கிங் ஏரியா சென்றான். மது வாசலில் நின்றுகொண்டு இருக்க அர்ஜுன் தன் நண்பர்களுடன் வெளியில் வருவதை பார்த்த மது பின்னால் திரும்பி பார்க்கவே இல்லை. அர்ஜுன் தன் நண்பர்களுடன் receptionist நின்று பேசிக்கொண்டே மதுவை நோட்டம் விட மது திரும்பவே இல்லை. “கம் ஆன் மது திரும்பு திரும்பு” என தனக்கு தானே முணுமுணுத்துக்கொண்டிருக்க சுரேஷ் காருடன் அங்கே வந்ததும் கதவை திறக்கும் வரை தன்னை கட்டுபடுத்திக்கொண்டிருந்த மது காரில் ஏறும் நேரம் நின்று திரும்பி அர்ஜுனை பார்க்க, அர்ஜுன் ஒருவெற்றி சிரிப்புடன் அவளுக்கு ஒரு சல்யூட் அடித்தான். ஐயோ இப்போ நான் ஏன் திரும்பி பார்க்கணும் என விழித்தபடி நிற்க. “மது உட்கார் கிளம்பலாம்” என சுரேஷ் குரல் கொடுத்த உடன்தான் சுயநினைவு வந்து காரில் அமர்ந்தாள்

வீட்டிற்கு வந்த மதுவால் ஒரு நிலையில் இருக்க முடியவில்லை. அர்ஜுனின் பேச்சு அவளை திகைக்கவைத்திருந்தது. சுரேஷ் , மாமா இடையேயான பேச்சோ, அத்தையின் விசாரிப்போ, தீபக்கின் சீண்டலோ அவளுக்கு ஏதும் புரியவில்லை. யாரவன் எதுக்காக திடீர்னு இப்படி என் முன்னால் வரணும், என் மனதில் ஒரு சலனத்தை ஏற்படுத்தணும், இரண்டு முறைதான் பார்த்து இருக்கோம். ஆரம்பமே ஒரு சண்டையில் தான். மோதல் வந்தா காதல் வந்துடும்னு சொல்வது ஒருவேளை உண்மை தானோ என நினைத்தவள் மறு நிமிடமே சீசீ.... அதெல்லாம் சினிமால தான்.

பார்த்த ரெண்டாவது நாளே வந்து லவ்வர்ன்னு சொல்றான். அவனை பத்தியே யோசிக்கிறோமே ஒருவேளை எனக்கும் அவன் சொன்னது போல அவன் மேல காதலா....?? பார்க்க ஆளும் நல்லா தான் இருக்கான் , படிச்சவன் மாதிரிதான் தெரியுது. அந்த கண்ணில் ஒரு குறும்பு தெரியுதே, அவன் பேரை சொல்ல வந்தான் பேசாமல் பேரை தெரிஞ்சிகிட்டு வந்திருக்கலாம் என நினைவு அவனையே சுற்றி வர திடுக்கிட்ட மது கடவுளே!! என்ன இது, இப்படி தனியா இருந்தா அவனோட நினைப்பாகவே தான் இருக்கும். அத்தை மாமா சொல்லும் மாப்பிள்ளையை தான் கல்யாணம் செய்துக்கணும். இப்படி திடீர்னு வந்து லவ்வர்ன்னு சொல்பவனை எப்படி நம்புவது? இப்படியே இருந்தா வேலைக்கு ஆகாது என எழுந்து முகத்தைக்கழுவிக்கொண்டு தான் வேலையில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினாள்.

மது கீழே இறங்கி வரும் போது சுரேஷ் கிளம்பி சென்றிருந்தான். ஈஸ்வரனும், தீபக்கும் சோஃபாவில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க மது தீபக்கின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.”என்ன அத்தான் சுரேஷ் கிளம்பி போயாச்சா? என்னை கூப்பிட்டு இருக்க கூடாது” என்றாள். வித்யாவிற்கு மாத்திரை கொடுத்துவிட்டு வந்த ராஜி, ஈஸ்வரன், தீபக் மூவரும் மதுவையே பார்த்தனர். இது என்னடா நாம ஒரு கேள்வி கேட்டதுக்கு மூணு பேரும் இப்படி ஒரு பார்வை பார்க்கிறார்களே என நினைத்துக்கொண்டாள்.

தான் அருகில் வந்து அமர்ந்த தன் அம்மாவிடம் தீபக்,” அம்மா நான் அப்போதே சொல்லல, இவளுக்கு என்னவோ ஆயிடுச்சின்னு. இவ வீட்டுக்கு வந்தது முதலே ஆளே சரி இல்லைன்னு ” என தான் தாயின் காதில் கிசுகிசுத்தான்.

திரும்பி மதுவை பார்த்து” நான் மூணு முறை உன் ழும் கதவை வந்து தட்டினேன், நீ குரல் கூட கொடுக்கலை. இப்போ வந்து சுரேஷ் போயாச்சான்னு கேட்கிறாய்? ஹம்ம்.... ஒன்னும் சரி இல்லை. என்னவோ ரெண்டு நாளா மந்திரிச்சிவிட்ட கோழி மாதிரி வீட்டை சுத்தி வர”

மது,”இல்லை நான் பால்கனியில் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்தேன் அதான் கேட்டிருக்காது”

தீபக் மேலிருந்து கீழ் வரை பார்த்துவிட்டு உதட்டை சுழித்து,” ஹம்ம்..... இது சரி இல்ல. என்ன உனக்கு மத்தியானம் ரெண்டரை மணிக்கு பெளர்ணமி நிலாவா காயுது” என்றவன். மதுவின் அருகில் வந்து “என்னடி, யாரையாவது லவ் பன்றியா?” என்றான்.

மது அவசரம் அவசரமாக,” ஆஹ்ஹா..... அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை” என்றாள்.

அவளுடைய மறுப்பை பார்த்தவனுக்கு சந்தேகம் இன்னும் கூடியது. “என்ன மது அப்படி என்ன யோசித்த கதவு தட்டினது கூட தெரியாமல்?” என ராஜி கேட்க.

மது, “கல்சுரல் வருது இல்ல அதுக்கு எதெதுக்கு என்ன introduction கொடுக்கறது, என்ன feedback கொடுக்கறதுன்னு யோசனையில் இருந்தேன். வேறொன்னும் இல்லை” என்றவனை நீ சொல்வதை நாங்க நம்பவில்லை என மூவரும் பார்த்த பார்வையிலேயே மது உணர்ந்துக்கொண்டாள்.

மது, “அத்தை வித்யா தூங்கறாளா? நான் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என சொல்லிக்கொண்டே அந்த இடத்தை விட்டு சென்றால் போது என எழுந்து ஓடினாள்

மது அந்த இடத்தை விட்டு சென்றதும் “அம்மா கண்டிப்பா இவ நம்மகிட்ட எதையோ மறைக்கிறா. இத்தனை நாளா இவ இப்படி இருந்து நான் பார்த்ததில்லை. வெளியே போயிட்டு வந்ததும் எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லி நம்மை கொல்லாம கொல்லுவா. இன்னைக்கு எல்லாமே புதுசா இருக்கு” என்ற தீபக்கை ஈஸ்வரனும், ராஜியும் பார்த்தனர்.

அன்று இரவு அர்ஜுன் மெயில் செக் செய்துகொண்டிருக்க தான் தந்தையிடம் இருந்து வந்திருந்த மெயிலை ஓபன் செய்தான். அதில் ஈஸ்வரன் அனுப்பி இருந்த போட்டோவை அர்ஜுனுக்கு அனுப்பி உள்ளதாகவும் ஏதும் சொல்லாமல் அந்த போட்டோவை பார்க்கும்படியும் சொல்லி போட்டோவை அட்டாச் செய்திருந்தார். அர்ஜுனுக்கு சுறுசுறுவென கோபம் ஏறியது. அவ்வளவு சொல்லியும் போட்டோ அனுப்பி இருந்ததை திட்டிக்கொண்டே அப்படி என்ன தான் பேரழகி அந்த பொண்ணு பார்த்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் போட்டோவை டவுன்லோட் செய்து வேண்டாவெறுப்பாக போட்டோவை பார்க்க தொடங்கியவன் அது மதுவின் போட்டோ என தெரிந்ததும், my god....!! இது மதுவோட போட்டோ. மதுவையா எனக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் பார்த்திருந்தாங்க. ஆமாம் பொண்ணு பேரு மதுமிதான்னு தானே சொன்னாங்க. நான் தான் tensionla கவனிக்கவில்லை. எனக்கு ஏன் இது மது என்ற பேரை கேட்டது தோணாமல் போச்சு என சந்தோஷத்தோடு தன் தந்தைக்கு போன் செய்தான்

விமலா தான் போனை எடுத்தார். விமலா டார்லிங் I love you, I love you, I love you” என கொஞ்சியவன். அப்பா எங்கே?” என்றான். விமலா ஏதும் சொல்லாமல் போனை சந்த்ருவிடம் கொடுத்தார். “சொல்லு அர்ஜுன். போட்டோ பார்த்தியா?” என கேட்டதும் தான் தாமதம். அர்ஜுன் நேற்று மதுவை சந்தித்தது முதல் அனைத்தையும் சொல்லி முடித்தான்.

சந்துரு புன்னகையுடன், “என்னடா கண்டதும் காதலா?”

அர்ஜுன், “அவளோட கிண்டல், குறும்பு, அடுத்தவங்க கிட்ட பழகும் விதம் இதெல்லாம் பார்த்தும் எனக்கு ரொம்பவே பிடிச்சிபோச்சு. நீங்க என்ன செய்றீங்க நாளைக்கே கிளம்பி சென்னை வரீங்க. நான் வந்த வேலை முடிந்து ஊருக்கு போகும் முன்னால் நிச்சயதாம்பூலத்தை முடிச்சிட்டு தான் கிளம்பறோம்” என்றான்.

சந்துரு, “டேய் அர்ஜுன், மது ரொம்ப சின்ன பொண்ணுடா, பேசாமல் நீ நேரா போய் நீ யாருன்னு introduce செய்துகிட்டு பேசேன்”

அர்ஜுன், “நோவே . இது கோல்டன் டைம்ஸ் அப்பா. எந்த நாளிலும் மறக்க முடியாத விஷயங்கள். இதுல ஒரு த்ரில் இருக்குப்பா. நான் யாருன்னு தெரியாமலே மது என்னை காதலிக்கணும். அப்புறம் நான் யாருன்னு அவளுக்கு சொல்வேன். இந்த சந்தோஷத்தை நான் மிஸ் பண்ண மாட்டேன்.”

சந்துரு, “சரிடா அதுக்குன்னு நீ அவனை ரொம்பவே டென்ஷன் ஆக்காதே. அப்புறம் அவ உன்னை வேண்டாம்னு சொல்லிட போறா.” என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தார்.

சந்த்ருவின் புன்னகையை கண்ட விமலா “அப்பாவுக்கும் பையனுக்கும் அப்படி என்ன ரகசியம், சிரிப்பு?”

“உனக்கு கூட சொல்லாமல் இன்னைக்கு ஈஸ்வர் அனுப்பி இருந்த மதுவோட போட்டோவை அர்ஜுனுக்கு அனுப்பி இருந்தேன்.” என்றவரை இடைமறித்து “அப்போ போட்டோ பார்த்துட்டு தான் பிடிச்சிருக்குன்னு போன் செய்தானா?” என ஆவலுடன் கேட்க.

சந்துரு, "அதுக்கு முன்னாலேயே உன் பையன் பொண்ணை வெளியே எங்கயோ பார்த்து அது நம்ம மதுன்னு தெரியாமலே பேசி இருக்கான்." என அர்ஜுன் சொன்ன அனைத்தையும் சொல்லி முடித்து விமலாவை பார்த்தார். "எனக்கு என்னவோ இதெல்லாம் சரியா தோணல. எல்லாத்துலையும் அவனுக்கு விளையாட்டு தான். இவனுக்கு ஈடு கொடுக்க மது தான் சரி. அவளால தான் இவனை அடக்க முடியும். எப்படியோ இந்த கல்யாணம் நல்ல படியா நடந்து முடிந்தால் சரி" என சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

அர்ஜுனோ சந்தோஷத்தின் உச்சியில் இருந்தான். மது செல்லம் வரேண்டி செல்லம் நாளைக்கு உங்க காலேஜுக்கு வரேன். என மதுவை முதன் முதலில் பார்த்ததை நினைத்துக்கொண்டே படுத்திருந்தான். தானாக வலிய சென்று மதுவிடம் பேசியது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. தன் வாழ்வில் இப்படி நடக்கும் என யாரவது சொல்லி இருந்தால் சிரித்திருப்பான்

இதுவரை எந்த பெண்ணிடமும் இப்படி பேச தோன்றியதே இல்லையே, என்னவோ அவளை பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளை சீண்ட வேண்டும் என தோன்றியது. ஆனால் அந்த கண்ணின் ஈர்ப்பு, சிரிப்பு, குறும்பு என ஒவ்வொன்றாக அவனை கவர்ந்தது. முதல் முறை அம்மா என்று நினைத்து மதுவிற்கு போனில் முத்தமிட்டு I love you சொன்னது என அவன் மன கடலில் முக்குளித்துக்கொண்டிருந்தான். எப்போது விடியும் என ஆசையுடன் காத்திருக்க காத்திருந்த இரவும் கனவுடனே கழித்தான்.

நெஞ்சிக்குள் பெய்திடும் மா மழை நீருக்குள் மூழ்கிடும் தாமரை
சட்டென்று மாறுது வானிலை பெண்ணே உன் மேல் பிழை

ஏதோ ஒன்று என்னை ஈர்க்க மூக்கின் நுனி மர்மம் சேர்க்க
கள்ளத்தனம் ஏதும் இல்லா புன்னகையோ போகன்வில்லா
நீ நின்ற இடமென்றால் விலைஏறிபோகாதோ
நீ செல்லும் வழி எல்லாம் பனிக்கட்டி ஆகாதோ
என்னோடு வா வீடு வரைக்கும் என் வீட்டை பார் என்னை பிடிக்கும்

தூக்கங்களை தூக்கி சென்றாள் ஏக்கங்களை தூவி சென்றாள்
என்னைத்தாண்டி போகும் போது வீசும் காற்றின் வீச்சு ஏது
நில்லென்று நீ சொன்னால் என் காலம் நகராதே
நீ சூடும் பூவெல்லாம் ஒருபோதும் உதிராதே
காதல் எனை கேட்கவில்லை கேட்டால் அது காதல் இல்லை
என் ஜீவன் ஜீவன் நீ தானே என தோன்றும் நேரம் இது தானே
நீ இல்லை இல்லை என்றாலே என் நெஞ்சம் நெஞ்சம் தாங்காதே.....

*****

அத்தியாயம்—37

மது கல்லூரிக்கு கிளம்பிக்கொண்டிருந்தாள். ராஜி, "மது நீ தீபக் கூட போய்டு. மாமா காலையேயே போன் வந்ததுன்னு அவசரமா கிளம்பி போய்ட்டாங்க."

"சரி அத்தை" என்ற மது வித்யாவை சென்று பார்த்துவிட்டு. கால் நடக்க முடிகிறதா? என விசாரித்துக்கொண்டு கல்லூரிக்கு கிளம்பினாள். மது தீபக் பைக்கை அங்கே நின்றிருந்த காருக்கு முன்னால் கொண்டு சென்று நிறுத்தினாள். மது திரும்பி காரை பார்த்துக்கொண்டே இறங்கினாள்.

தீபக், "அங்கே என்ன மது பார்த்துகிட்டு இருக்க?"

மது, "இல்லை இந்த காரை நான் இதுக்கு முன்னால் இங்கே பார்த்ததில்லை. அதான் பார்த்தேன்" என சொல்ல காரின் பின்சீட்டில் அமர்ந்திருந்த அர்ஜுன் லேசாக காரின் கண்ணாடியை இறக்கி வைத்திருந்ததால் மது பேசியது நன்றாக காதில் விழுந்தது. பரவாயில்லை நம்ம ஆளு இதெல்லாம் உஷாரா நோட் பண்ணா என மேசதலாக நினைத்துக்கொண்டு மது , தீபக் உரையாடலை கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

மது, "அத்தான் இங்கேயே இரேன் நான் மேகலாவை வர சொல்றேன்" என போனை எடுத்து மேகலாவின் நம்பரை அழைத்த

தீபக், "நான் என்ன வெட்டியாவா இருக்கேன்? எனக்கு வெளியே போகணும்."

மது, "மூஞ்சியப்பாரு, போனா போகுது கொஞ்சம் தூது போகலாம்னு பார்த்தா. ரொம்ப தான் பிகு பண்றியே."

தீபக், "தூது போறியா? குரங்கு தான் ராமருக்கும் சீதைக்கும் தூது போச்சாம்." என நக்கலாக சொல்ல.

மது, "ஹம்ம்... அன்னம் கூட தான் நானுக்கும் தமயந்திக்கும் தூது போச்சி" என்றாள் கோபத்துடன்.

தீபக், "உனக்கு ரொம்ப நினைப்புதான். நீ அன்னமா.....?" என்றான்.

மது, "அப்போ நீ என் மாமா பையன் தானே. நான் குரங்குன்னா அப்போ நீயும் குரங்குதானே... அத்தான் குரங்கே" என உதட்டை சுழித்து சொல்ல.

இவளை இப்படியே விட்டா பேசிகிட்டே இருப்பா என எண்ணியவன், "சரி நேத்து ஹோட்டல் போயிட்டு வந்து ஏன் அப்படி ஒரு மாதிரி வீட்டை சுத்தி சுத்தி வந்தே" என்றான். மதுவிற்கு திடீரென கதை track மாத்தி நம்மகிட்டயே போட்டு வாங்க பார்க்கறான் என எண்ணிக்கொண்டே "அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை எனக்கு நேரம் ஆகுது நான் போறேன்" என பதட்டத்தை மறைத்துக்கொண்டு கிளம்ப.

"எங்கே போனாலும் நாலு மணிக்கு நீ வீட்டுக்கு வந்து தானே ஆகணும்" என சொல்லிக்கொண்டே பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்துகொண்டு கிளம்பினான்.

காரில் அமர்ந்து இருந்த அர்ஜுன் இருவரின் உரையாடலையும் கேட்டு தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். மணியை பார்க்க மீடிங்கிற்கு ஒரு மணி நேரம் மட்டுமே இருக்க சரி மதுவிடம் evening வந்து பேசிக்கொள்ளலாம் என தன் நண்பனின் காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

அன்று மாலை மது தன் தோழிகளுடன் வந்துவிடுவதாக சொல்லிவிட்டு கீதா இன்னும் இரண்டு தோழிகளுடன் பேசிக்கொண்டே வந்தவள் அந்த தெருவில் நின்றிருந்த காரை பார்த்தும் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு காரையே பார்த்துக்கொண்டு வர, அதிலிருந்து யாரிடமோ மொபைலில் பேசியபடி sunglassai கழற்றிக்கொண்டே இறங்கியவனை பார்த்ததும் ஒரு நிமிடம் உள்ளுக்குள் சந்தோஷமும், படபடப்பும் ஏற்பட அதை மறைத்து அவள் முகத்தில் கோபம் தென்பட்டது.

மற்றவர்கள் பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் இருக்க மது மட்டும் அர்ஜுனையே முறைத்துக்கொண்டு வந்தாள். அர்ஜுன் மதுவை பார்த்து, 'ஹாய் "என கையசைத்துவிட்டு காரின் மீது சாய்ந்து நிற்குகொண்டான். மதுவிற்கு கோபத்தில் இவனை என்ன செய்கிறேன் பார். ரெண்டு நாளா என்னையே தொடர்ந்து வந்து தொல்லை கொடுக்கிறான். இடியட்...! இன்னைக்கு இவனை திட்டுற திட்டில் இனி இந்த பக்கமே திரும்பி பார்க்க கூடாது என நினைத்துக்கொண்டே அர்ஜுனின் முன்னால் போய் நின்றாள்

அர்ஜுன் என்ன என்பது போல புருவத்தை உயர்த்தி புன்னகையுடன் கேட்க, மதுவின் ஆத்திரம் அதிகரித்தது. "ஏய் மிஸ்டர், உன் மனசுல என்ன நினைச்சிட்டு இருக்க?" என்றவனை பார்த்து வசீகரமாக ஒரு புன்னகையை வீசியவன், "அது தான் நீயே சொல்லிட்டியே உன்னையே நினைச்சிட்டு இருக்கேன்னு" என மதுவிற்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்க்க. மதுவோ நாம என்ன கேள்வி கேட்டா அதையே திருப்பி போட்டு நம்மகிட்ட சொல்றான் என எண்ணிக்கொண்டு கண்களில் அனல் பறக்க அர்ஜுனை பார்த்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

தங்களுடன் வந்த மதுவை காணாமல் திரும்பி பார்த்த கீதா, மது அர்ஜுனை முறைத்துக்கொண்டு நிற்பதை பார்த்துவிட்டு அருகில் வந்தாள். "மது, என்னடி ஏதாவது பிரச்சனையா?" என கவலையுடன் கேட்க.

கீதாவிற்கு பதில் சொல்லாமல், "நானும் பார்த்துகிட்டே இருக்கேன் ரெண்டு நாளா என்னையே ஃபாலோ பண்ணிக்கிட்டு வரீங்க. ஏன் இப்படி செய்றீங்க. அன்னிக்கு ஏதோ ஹெல்ப் பண்ணீங்கலேன்னு இருந்தா இதையே வேலையா வச்சிக்கிட்டு இருக்கீங்களா?"

அர்ஜுன், " ஹலோ மேடம், கொஞ்சம் நிறுத்தறீங்களா? நான் பாட்டுக்கு நின்னு போன் பேசிகிட்டு இருக்கேன் நீங்களா வந்தீங்க, உங்க இஷ்டத்துக்கு பேசறீங்க. உங்களுக்கு என்னிடம் பேசணும் போல இருந்தா நேரா வந்து சாதாரணமா பேசி இருக்கலாமே. அதுக்குன்னு இப்படியா வந்து என் மேல் பழி போடுவீங்க?" என மதுவே காரணம் என்பது போல சொல்ல மதுவிற்கு என்ன சொல்வது என தெரியவில்லை.

மிஸ்டர், ஏன் இப்படி பொய் சொல்றீங்க? நீங்க தானே ஹாய்ன்னு கை அசைத்து சொன்னீங்க." என்றவனை பார்த்து.

அர்ஜுன், " இதென்ன வம்பா போச்சு. நான் எங்கே கை அசைத்து ஹாய் சொன்னேன். இதோ உங்க கூட உங்க பிரெண்ட்ஸ் மூனு பேர் இருக்காங்க நீங்களே கேளுங்க நான் என்ன செய்தேன்னு. நான் செய்ததை நீங்க பார்த்திருந்தா அவங்களும் பார்த்திருப்பாங்க இல்ல" என்றான்.

கீதாவும் மற்ற தோழிகளும் செய்வதறியாமல் நிற்க, "என்ன மேடம் அப்படியே நின்னுட்டீங்க." என்றவனை, "சாரி சார், அவ ஏதோ தெரியாம பேசிட்டா, நாங்க சாரி கேட்டுக்கறோம். எங்களுக்காக ப்ளீஸ் பண்ணிக்கோங்க" என சொல்லிக்கொண்டே மதுவை அங்கிருந்து இழுத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

கீதா, "ஏன் மது இப்படி பணை? என்ன பிரச்சனை உனக்கு?" என கவலையுடன் கேட்க.

மது, "என்னோட பிரச்சனையே இவன்தாண்டி, ரெண்டு நாளா என் பின்னாலேயே வரான். காலைல நான் தீபக் கூட வந்த போதும் இந்த கார் நம்ம காலேஜ் வாசல்ல நின்னுக்கிட்டு இருந்தது. இப்போதும் இங்கே நிற்குதே அப்படின்னு தான் பார்த்தேன். பார்த்தா இவன் ஹாய் சொல்லிகிட்டே இறங்கி வரான்" என்றாள் கோபமாக.

அதன் பிறகு யாரும் ஏதும் பேசவில்லை. வீட்டி வந்த மது விஷயத்தை வீட்டில் சொல்லலாமா? வேண்டாமா? என குழம்பி பிறகு வேண்டாம் இன்னும் ரெண்டு மூனு நாள் பார்ப்போம் இதே போல இருந்தா அண்ணாக்கிட்டையும் தீபக் கிட்டயும் சொல்லிடவேண்டியது தான் என முடிவுடன் ஹாலில் உலவிக்கொண்டிருந்தாள்.

அன்று வித்யாவும் சீக்கிரம் தூங்கிவிட, அத்தையும் மாமாவும் ஏதோ முக்கியமான விஷயம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வெளியே சென்ற ராஜேஷ், தீபக் இருவரும் வீட்டிற்கு வரவில்லை. மேகலாவின் செல்லும் சுவிட்ச் ஓஃபி இருக்க மது என்னைக்காவது நாம பேசணும்னு தோன்றும் நேரம் பார்த்து யாரும் இருக்க மாட்டாங்க என சலிப்போடு உலவியபடி இருந்தாள்.

ஹாலுக்கு வந்த ராஜி, "என்ன மது இன்னும் தூங்க போகலையா?"

மது, " தூக்கம் வரல அதை அத்தான் கொஞ்சம் நேரம் உலாவிக்கிட்டு இருந்தேன். இதோ போறேன்" என சொல்லிவிட்டு நிதானமாக படி ஏறிக்கொண்டிருந்தாள்.

ராஜி நின்று மதுவையே பார்த்தார். என்ன இது எப்போதும் துள்ளி குதிச்சி ஓடும் பொண்ணு இன்னைக்கு என்னவோ சோர்ந்து போய் இருக்காளே என மதுவை அழைத்தார், "மது" என அழைத்ததும் திரும்பிய மதுவிடம் "என்ன மது ஒரு மாதிரி இருக்க என்ன ஆச்சு?" என நெற்றியை தொட்டு பார்த்தார்

மது, "அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை அதை கொஞ்சம் வேலை அதான்"

ராஜி, "மது நாளைக்கு டெல்லியில் இருந்து சந்துரு அங்கினும், விமலா ஆன்ட்டியும் வராங்களாம். நீ மாமா கூட ஏர்போர்ட் போறியா?" என்றார்.

மதுவிற்கு அர்ஜுன் இன்று காலையில் வந்தானே என்னும் எண்ணத்தோடு, "இல்லை அதை, நாளைக்கு எனக்கு கண்டிப்பா காலேஜ் போகணும்."

ராஜி," ஏன் மது 2 நாளா நானும் கவனிக்கிறேன் கொஞ்சம் distrubed ஆ இருக்கியே ? என்னடா ஏதாவது பிரச்சனையா?" என மீண்டும் கேட்க.

மது," கல்கரல் ப்ரோக்ராம் வேலை அதான் அதை கொஞ்சம் அசதியா இருக்கு வேற ஒண்ணும் இல்லை என்றவள் அதற்கு மேல் அங்கு நிற்காமல் தன் அறையை நோக்கி சென்றாள். மது செல்வதை பார்த்து ராஜி தலையை அசைத்து என்னவோ மறைக்கிறா. அவளே சொல்லட்டும் என தனக்கு தானே சொல்லிக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்றாள்.

மறுநாள் தன்னுடைய கைனடிக் ஹோண்டாவை எடுத்தாள். வண்டியை துடைக்கும் போது அர்ஜுனின் ஞாபகம் தான் வந்தது. தன் தலையை கோதியபடி அவன் நின்று சிரித்ததே அவள் எண்ணத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்க அவன் நினைவுடனே கல்லூரிக்கு கிளம்பினாள். செல்லும் வழியில் அவன் வந்த கார் எங்கேயாவது தென்படுகிறதா என பார்த்துக்கொண்டே சென்றாள். ஆனால் அவன் அவள் கண்ணிலேயே படவில்லை.அதே நேரம் அவன் மதுவின் மாமா வீட்டிலேயே அமர்ந்து தீபக், ராஜேஷுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததை அவள் அறியவில்லை.

நல்லவேளை அவனை காணவில்லை என நினைத்துக்கொண்டே சென்றவளுக்கு அன்று முழுதும் வேலையே ஓடவில்லை. ஏன் அவன் வரவில்லை,நான் திட்டியதாலா? என அவள் எண்ண ஓட்டத்தை அவளே அறிந்த போது கடவுளே இது என்ன சோதனை அவனை நினைக்கவே கூடாதுன்னு நினைத்தாலும் நாளெல்லாம் அவன் நினைவாகவே இருக்கே என தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டாள்.

மறுநாள் ப்ரோக்ராமுக்கு தேவையான எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு கிளம்ப சுரேஷ் மதுவிடம் ஏதோ பேசவேண்டும் என வர மது இப்போது என்னால் எதையும் கேட்க முடியாது நான் கிளம்புறேன் என சொல்லிவிட்டு கிளம்பிவிட்டாள். முதல் நாள் அவன் காருடன் நின்றிருந்த இடத்தில் கண்கள் தானாக அவனை தேட அங்கேயும் அவன் இல்லை என தெரிந்ததும் தன் மனதில் ஏமாற்றம் பரவுவதை தடுக்க முடியவில்லை.

வீட்டிற்கு வந்ததால், அங்கே சந்திரசேகரும், விமலாவும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மதுவும் பாசத்துடன் அவர்களிடம் பேசிக்கொண்டு இருந்தாள்.

சந்துரு," மது நாங்க எதுக்கு வந்திருக்கோம்னு சொல்லு பார்ப்போம்" என்றார்.

மது சிரித்துக்கொண்டே," ஏதாவது வேலையா வந்திருப்பீங்க எனக்கு என்ன அங்கிள் தெரியும்?" என்றாள்.

சந்துரு," சரி நானே சொல்லிடறேன். என் பையனுக்கு கல்யாணம் செய்ய முடிவு செய்திருக்கோம். அதான் அது விஷயமா சென்னை வந்திருக்கோம்." என்றார்.

மது,"ஒஹ்....!!! அப்போ கூடிய சீக்கிரம் கல்யாண சாப்பாடு போடப்போறீங்க. என்ன மாப்பிள்ளை சார் வரலையா?"

விமலா," காலை இருந்து இங்கே தான் இருந்தான். இப்போ தான் கிளம்பி வெளியே போனான்"

மது," சரி கல்யாணம் எப்போ?" என ஆவலாக கேட்க

சந்துரு," இன்னும் பொண்ணு ஓகே சொல்லணுமே"

மது," என்ன அங்கிள் உங்க வீட்டுக்கு வந்து ஒரு பொண்ணு மருமகளா வர கொடுத்து வச்சிருக்கணும். மாப்பிள்ளை சார் என்ன சொல்றார். அவருக்கு பொண்ணு பிடிச்சிருக்கா?"

விமலா," அவனுக்கு பொண்ணை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. பொண்ணோட சம்மதம் தான் வேணும்."

மது," பொண்ணு யாருன்னு சொல்லுங்க நான் போய் உங்க அருமை பெருமை எல்லாத்தையும் சொல்லி பொண்ணு கிட்ட சம்மதன்னு வார்த்தை வரவைக்கிறேன்" என சொல்ல அனைவரும் சிரித்தனர்.

ஈஸ்வர்,"அதான் மதுவே சொல்லிட்டாளே சந்துரு. நேரடியா பொண்ணையே கேட்டுடலாம்" என்றார்.

மது, "ஆமாம் அங்கிள் சீக்கிரம் சொல்லுங்க பொண்ணு எந்த ஊரு எங்க இருக்கான்னு?" என அவசரப்பட.

சந்துரு நிதானமாக விமலாவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு மதுவிடம் திரும்பி, "பொண்ணு இதே ஊரு தான் மது. பொண்ணு பேரு மதுமிதா. பி.இ. கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ் படிக்கிறா. ரொம்ப நல்ல பொண்ணு" என்றதும் ஆர்வமாக கேட்க ஆரம்பித்த நேரம் இருந்த உற்சாகம் பேரை கேட்டதும் சுத்தமாக வடிந்தது

நால்வரும் மதுவின் முகத்தையே பார்க்க, "நான் போய் ரிஃப்ரேஷ் செய்துகிட்டு வரேன்" என சொல்லி தன் அறைக்கு சென்றவன் ஊஞ்சலில் சென்று அமர்ந்து அழுதான். அப்போது தான் அன்று முழுதும் தன்னுடைய அலைப்புருதலின் காரணத்தை நன்கு உணர்ந்தான். பார்த்த நிமிடம் முதல் அவன் தன் நெஞ்சில் இடம்பிடித்துவிட்டதை அறிந்து இன்னும் அழுதான். தன் மாமாவின் விருப்பப்படி அவர் சொல்பவரை தான் திருமணம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்த என்னை இப்படி சிக்கலில் மாட்டிவிட்டு விட்டானே என்று அவன் மேல் கோபம் தான் வந்தது. ஆனால் அடுத்த நிமிடமே அவன் வந்தால் உனக்கு எங்கே போச்சு புத்தி. நீ உறுதியாக இருந்திருந்தால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்குமா? என தனக்கு தானே திட்டிக்கொண்டான்.

தன்னால் அத்தை மாமா தலை குனிய கூடாது அதனால் இந்த காதலை மறந்துட்டு வீட்ல யாரை சொல்கிறார்களோ அவங்களை தான் திருமணம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற முடிவுடன் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தான். முடிந்தவரை அனைவரிடமும் சகஜமாக பேச முயன்று தோற்றது தான் மிச்சம்

இரவு டின்னருக்கு பிறகு பெரியவர்கள் நால்வரும் ஹாலில் அமர்ந்திருக்க இளையவர்கள் அனைவரும் தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க ராஜேஷ், "மது மாப்பிள்ளை போட்டோ பார்த்தியா?" என்றான்.

மது தயக்கத்துடன், "இல்லை" என தலை அசைத்தான்.

தன் தங்கையின் மனநிலை அறியாமல், "ஆள் சும்மா ஹீரோ மாதிரி இருக்கார். உனக்கு ரொம்ப பொருத்தமா இருப்பார்." என பேசிக்கொண்டே போக மதுவோ விட்டால் அழுதுவிடுவான் போல அமர்ந்திருக்க, தீபக் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

வித்யா, "நான் கூட மாப்பிள்ளை போட்டோ பார்க்கலையே" என சொல்ல.

தீபக், "ஹம்ம்....!!!! உன் மாப்பிள்ளை இதோ உட்கார்ந்திருக்கார் முதலில் அவரை பாரு மதுவுக்கு வரப்போகும் மாப்பிள்ளையை அப்புறம் பார்க்கலாம்" என்றான்.

வித்யாவும் ராஜேஷும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொள்ள, மது மெல்ல எழுந்து அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான். தீபக் மதுவையே நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்தான்

இரவு அர்ஜுன் சந்த்ருவுக்கு போன் செய்தான், "அப்பா உங்க மருமக என்ன சொல்றா?" என்றான் சிரிப்புடன்.

சந்துரு, "அர்ஜுன், போதும்தான் உன்னோட விளையாட்டு. பாவம் டா மது உன்னைத்தான் எங்க பையனுக்கு பார்க்க வந்திருக்கோம்னு சொன்னதும் அவ முகமே மாறி போச்சுடா. ஈவ்னிங்ல இருந்து அவனை பார்க்கவே கஷ்டமா இருக்குடா." என்றார்.

அர்ஜுன், "நோ அப்பா, நாளைக்கு மதுக்கு பிறந்த நாள் நாளைக்கு அவளுக்கு சொல்லிக்கலாம்"

சந்துரு, "அது எப்படிடா, இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் நீ வரப்போற. அப்போ உன்னை பார்க்க மாட்டாளா?"

அர்ஜுன், "நிச்சயம் பார்க்க மாட்டா. நான் வரேன்னு சொல்லுங்க அந்த இடத்தை விட்டு அவ எழுந்து போறாளா இல்லையான்னு?" என்றான்.

சந்துரு, "எப்படி அர்ஜுன் இவ்வளவு உறுதியா சொல்ற? அவ எழுந்து போயிடுவான்னு" என்றார் ஆச்சரியமாக.

அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே, "i know my மது. நீங்க வேணா பாருங்க அவ மனசை மாத்திக்கிட்டானு அவளே நினைச்சிட்டு இருக்கா. ஆனால் கண்டிப்பா ஏற்கெனவே ஒருத்தரை காதலிக்கிறேன்னு சொல்லாமல் இருக்க மாட்டா. அப்போ வந்து நான் தான் அந்த அர்ஜுன்னு அவகிட்ட வந்து சொல்வேன்" என்றான்

மேலும் சிறிது நேரம் இருவரும் பேசிவிட்டு போனை வைக்க, விமலா அவரை முறைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தார், "அப்பாவுக்கும், பிள்ளைக்கும் எல்லாமே விளையாட்டா இருக்கு. அந்த பொண்ணு முகத்தை பார்க்கவே கஷ்டமா இருக்கு. நானே போய் சொல்லிடுவேன் " என மிரட்டலாக சொல்ல.

"என்ன விமலா ? அவன் ஏதோ அவனுக்கு கல்யாணம் செய்துக்க போற பொண்ணு தானேன்னு ஏதோ விளையாடறான். அத போய் பெருசா எடுத்துக்கற " என சொல்லிவிட்டு விமலாவின் முணுமுணுப்பை பொருட்படுத்தாமல் மது தோட்டத்தில் இருந்து உள்ளே வருவதை பார்த்துவிட்டு சந்துரு சத்தமாக, "ஈஸ்வர் என் பையன் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்துல வந்து விடுகிறானாம்" என சொன்னவர் மதுவை திரும்பி பார்க்க மது விஷயத்தை காதில் வாங்கிக்கொண்டு "அத்தை நாளைக்கு எனக்கு சீக்கிரமா கிளம்பனும் நான் போய் படுக்கிறேன்" என சொல்லிவிட்டு அங்கே நிற்காமல் நேராக தன் அறைக்கு சென்று கதவை பூட்டிக்கொண்டாள்.

அதை பார்த்த சந்துரு பரவாயில்லை நம்ம பையன் கெட்டிக்காரன் தான் மதுவை நல்லா புரிஞ்சி வச்சிருக்கான் என மகனை பற்றி பெருமையாக நினைத்துக்கொண்டே ஈஸ்வரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

மது தன் அறையில் விளக்கை அணைத்துவிட்டு கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தமும், யாரையோ வரவேற்கும் சத்தமும் கேட்க அர்ஜுன் வந்தாச்சு போல என நினைத்துக்கொண்டே பால்கனி கதவை திறந்துவைத்துவிட்டு பெட்ஷீட்டை இழுத்து போர்த்திக்கொண்டு படுத்தாள். பத்து நிமிடம் கழித்து கதவை தட்டும் சத்தம் கேட்டும் எழுந்து கதவை திறக்காமல் படுத்திருந்தாள்.

நல்ல தூக்கத்தில் இருந்த மதுவின் காதருகில், "தேனு.... happy birthday to u ..... செல்லம்" என சொல்லிவிட்டு அவள் கன்னத்தில் யாரோ முத்தமிடவும், திடுக்கிட்டு வாரி சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்து லைட்டை போட்டாள். கட்டிலின் எதிரில் ஒரு சோபாவை இழுத்து போட்டு கட்டிலில் காலை நீட்டியபடி அமர்ந்து தன்னை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்ததும் கண்களை விரித்து பயத்தில், " நீ...நீ...நீ... என்றவளால் அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் தடுமாற.

அர்ஜுன், "என்னடா தேனு..... ரொம்ப பயந்துட்டியா?" என சிரித்துக்கொண்டே கேட்க மதுவிற்கோ பயத்தில் உடம்பே நடுங்க ஆரம்பித்தது.

தையியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு, "நீ எப்படி உள்ளே வந்த? முதலில் வெளியே போ" என்றாள்.

"ஏய் மது இப்போ எதுக்கு சத்தம் போடற. உன்னை நான் தான் முதலில் விஷ் பண்ணினும்னு அரைமணி நேரமா இந்த சோஃபாவிலேயே தான் உட்கார்ந்திருக்கேன். உனக்காக எவ்வளவு பெரிய ரிஸ்க் எல்லாம் எடுத்து மேலே வந்திருக்கேன். என்னை இப்படி துரத்துரியே" என குறையாக சொல்ல.

மது, "ப்ளீஸ் மிஸ்டர் ! ஐயோ உங்க பேரு கூட எனக்கு தெரியாது? ஏன் என்னை இப்படி படுத்தறீங்க?" என கெஞ்சுவது போல கேட்க

அர்ஜுன், "மது நான் தான் அன்னைக்கே என் பேரை சொல்றேன்னு சொன்னேன் நீ தான் கேட்டுக்கவே இல்லை. இப்போ என்ன உனக்கு என் பேர் தெரியனும் அதானே சொல்லட்டுமா.... என மதுவின் கண்களை பார்த்தபடி அவளை நெருங்கி வர மது சுவரோடு ஒட்டி நிற்க நெருங்கி வந்த அர்ஜுன் "மது....." என குழைந்த குரலில் அழைக்க... சரியாக வெளியே "மது" என ராஜேஷின் குரல் கேட்டது.

மது, "ஐயோ அண்ணா, இப்போ என்ன செய்வது?" என சொன்னபடி அர்ஜுனை பார்க்க அவனோ அசராமல் அப்படியே நின்றிருந்தான்.

அவசரமாக அர்ஜுன் கையை பிடித்து அழைத்து சென்று பீரோ பின்னால் நிற்க வைத்துவிட்டு பதட்டத்துடனேயே சென்று கதவை திறந்தான். ராஜேஷ், தீபக், வித்யா மூவரும் வந்து மதுவை வாழ்த்திவிட்டு சென்றனர். அவர்களை அறைக்குள் விடாமல் வெளியிலேயே வைத்து பேசி அனுப்பிவிட்டு அறைக்கு உள்ளே வந்து கதவை மூடியதும் தான் நிம்மதியாக மூச்சு விட முடிந்தது.

பக்கத்துக்கு ரூம்ல கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள போறவன். தன்னோட ரூம்ல தன்னை காதலிப்பவன், கடவுளே இது எங்கே போய் முடியபோகுதோ என நினைத்துக்கொண்டு பீரோ பின்னால் சென்று பார்க்க அங்கே அவன் இல்லாததை கண்டு நிம்மதி அடைந்தான். பால்கனி வழியா வந்தவன் அப்படியே போய்ட்டான் போல என நினைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தான்

நெற்றியை தேய்த்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தவனை "என்ன மது தூங்கலையா?" என்ற குரலில் திடுக்கிட்டு எழுந்த மதுவின் எதிரில் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தான். "நீ இன்னும் போகலையா?" என்றான் பயம் விலகாமல்.

'உன்னை பார்த்துட்டு எப்படி மது போறது? அதான் இங்கேயே உன்கூடவே இன்னைக்கு நைட் தங்கிட்டு போகலாம்னு இருக்கேன்" என ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்ல மதுவிற்கு பயத்தில் வியர்க்க ஆரம்பித்தது.

"என்னன்னு நினைச்சி நீ பேசிகிட்டு இருக்க நான் சத்தம் போட்டா எல்லோரும் வந்திடுவாங்க. வீணா அடிபடுவதற்கு முன்னால் நீயே போய்விடு" என ஆத்திரத்தோடு ஆரம்பித்து முடிக்கும் போது குரல் வெளியே வரவேயில்லை.

"மது உன்னோட மனசை உன்னால் மறைக்க முடியாதுடா. நீ என்னை காட்டி கொடுக்கணும்னு நினைத்த இருந்தால் உங்க அண்ணன் வந்த போதே காட்டி கொடுத்திருக்கலாமே. ஏன் காட்டி கொடுக்கல? யோசி மது நான் எப்போதோ உன் மனசுக்குள் வந்துட்டேன். You are in love with me" என சொல்ல

"இல்லை, நான் எங்க மாமா சொல்ற மாப்பிள்ளையை தான் கல்யாணம் செய்துக்கொள்வேன். எனக்கு பார்த்திருக்கும் மாப்பிள்ளை இப்போ இங்கே தான் இருக்கார். நீ தயவு செய்து என்னை தொல்லை செய்யாமல் போய்விடு. ப்ளீஸ் உன் காலில் வேண்டுமானால் விழறேன்" என சொல்லி முடிக்கும் முன் அவன் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிய.

அவன் கண்ணீரை பார்த்தும் அர்ஜுனுக்கே பாவமாக இருந்தது, "ஏய் மது ப்ளீஸ் அழாதே. உன் மனசுல நான் இருப்பது உனக்கு தெரியலை வேற யார் வந்தாலும் என்னோட இடத்தை பிடிக்க முடியாது. அதை நீ நல்லா புரிஞ்சிக்க. பிறந்த நாளும் அதுவுமா அழாதே நான் கிளம்பறேன். நீ நிம்மதியா தூங்கு". என சொல்லிவிட்டு பால்கனி கதவு வரை சென்றவன் "ஆனால் மது நான் திரும்ப வருவேன் உன்னை கல்யாணம் செய்து என் மனைவியா உன்னை கூட்டிக்கொண்டு போவேன். நிம்மதியா படுத்து தூங்கு" என உறுதியான குரலில் சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட பால்கனி கதவை மூடிவிட்டு கதவிலேயே சாய்ந்து நின்ற மது இவ்வளவு பெரிய குண்டை தூக்கி தலை மேல் போட்டுட்டு நிம்மதியா எங்கே தூங்குவது என தன் நிம்மதியையும் தூக்கத்தையும் தொலைத்துவிட்டு அந்த இரவை கழித்தான்

கனா காணும் காலங்கள்
கரைந்தோடும் நேரங்கள்
கலையாத கோலம் போடுமோ ?
விழி போடும் கடிதங்கள்
வழி மாறும் பயணங்கள்
தனியாக ஓடும் போகுமோ ?

இது இடைவெளி குறைகிற தருணம்
இரு இதயத்தில் மெல்லிய சலனம்
இனி இரவுகளின் ஒரு நரகம் , இளமையின் அதிசயம்
இது கத்தியில் நடந்திடும் பருவம்
தினம் கனவினில் அவரவர் உருவம்
சுடும் நெருப்பினை விரல்களும் விரும்பும், கடவுளின் ரகசியம்
உலகே மிக இனித்திடும் பாஷை
இதயம் ரெண்டு பேசிதும் பாஷை

மெதுவா இனி மழை வரும் ஓசை ஆஹ். ..

நனையாத காலுக்கெல்லாம், கடலோடு உறவில்லை
நான் வேறு நீ வேறு என்றால் நட்பு என்று பேறில்லை
பறக்காத பறவைக்கெல்லாம் பறவை என்று பெயரில்லை
திறக்காத மனதில் எல்லாம் களவு போக வழியில்லை
தனிமையில் கால்கள் எதை தேடி போகிறதோ
திரி தூண்டி போன விரல் தேடி அலைகிறதோ
தாயோடும் சிறு தயக்கங்கள் இருக்கும்
தோழமையில் அது கிடையாதே
தாவி வந்து சில விருப்பங்கள் குதிக்கும்
தடுத்திடவே இங்கு வழி இல்லையே ஆஹ் ...

இது என்ன காற்றில் இன்று ஈர பதம் குறைகிறதே
ஏகாந்தம் பூசிக்கொண்டு அந்தி வேலை அழைக்கிறதே
அதி காலை நேரம் எல்லாம், தூங்காமல் விடிகிறதே
விழி மூடி தனக்குள் பேசும் மௌனங்கள் பிடிக்கிறதே
நடை பாதை கடையில் உன் பெயர் படித்தால்
நெஞ்சுக்குள் ஏனோபட்ட மயக்கங்கள் பிறக்கும்
பட படப்பாய் சில கோபங்கள் தோன்றும்
பனி துளியாய் அது மறைவது ஏன் ?
நிலா நடுக்கம் அது கொடுமைகள் இல்லை
மன நடுக்கம் அது மிக கொடுமை

*****

அத்தியாயம்—38

மறுநாள் மது காலை ஏழு மணிவரை தன் அறையை விட்டு வெளியே வரவே இல்லை. ராஜி தீபக்கிடம் சொல்லி மதுவை கூப்பிட சொன்னார். தீபக் மதுவின் அறைக்கதவை தட்ட மது வந்து கதவை திறந்தான். சிவந்த கண்களும் அதில் தெரிந்த சோர்வும் அவளின் தூக்கமின்மையை நன்கு பறைசாற்றியது. மதுவையே கூர்ந்து பார்த்த தீபக் "அம்மா உன்னை கூப்பிட்டாங்க" என சொன்னதுடன் வேறேதும் சொல்லாமல் கீழே சென்றான்.

மது அன்று ப்ரோக்ராமுக்கு தேவையான பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு டைனிங் ஹாலுக்கு வந்தான். அனைவரும் சேர்ந்து மதுவிற்கு பிறந்த நாள் வாழ்த்து தெரிவித்தனர். அனைவரிடமும் ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டு பூஜையறைக்கு சென்று தன் பெற்றோரின் படத்தை வணங்கி விட்டு வந்தான்.

அனைவரும் சாப்பிட்டு கொண்டிருக்கும் போது தான் அர்ஜுன் ஞாபகம் அவளுக்கு வந்தது. எங்கே கானோம்? தூங்கு மூஞ்சி இன்னும் எழுந்துவரல போல.சந்துரு அங்கின் எப்படி சும்மா இருக்கார்? இவனெல்லாம் என்ன டிஃபென்ஸ்ல இருக்கான்? என தேவை இல்லாமல் அர்ஜுன் மதுவின் வாயில் அறைபட்டுக்கொண்டிருந்தான் .

சந்த்ருவின் மொபைல் ஒலிக்க பேசிவிட்டு வந்தார்."ஈஸ்வர் அர்ஜுன் தான் பேசினான். இன்னைக்கு ஈவ்னிங் எல்லோரையும் ஹோட்டல் வர சொல்லி இருக்கான்.எதுக்கு தனியா பொண்ணு பார்க்கும் பார்மாலிட்டி எல்லாம் வேண்டாம்னு சொல்றான். மதுவும் அர்ஜுனும் அங்கேயே பார்த்து பேசிக்கொள்ளட்டும்." என்று சொல்லிவிட்டு ஈஸ்வரை பார்க்க, ஈஸ்வர் ராஜியை பார்க்க அவரும் சரி என தலை ஆட்ட ஈஸ்வரும் சரி என்றார்.

மது ஏதும் சொல்லாமல் அர்ஜுனை நாம தான் தப்பா நினைச்சிட்டோம் போல என எண்ணிக்கொண்டே ,"அத்தை நான் கோவில் போயிட்டு அப்படியே காலேஜ் போறேன்." என சொல்லிவிடு அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பி அஷ்ட லக்ஷ்மி கோவில் அருகில் தன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே செல்லும் போது தான் அந்த காரை கவனித்தான்.

கடவுளே இன்னைக்குமா இவனை பார்க்கணும்? அவன் கண்ணில் படும் முன் இங்கிருந்து போய்விட வேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டே குனிந்த தலையுடன் படி ஏறியவன் மேல் படியில் நின்றுருந்தவரின் மீது மோதாமல் நிற்க முயல், ஆனாலும் தள்ளாடியவனை கையை பிடித்து நிற்கவைத்தான். நிமிர்ந்து “தேங்க்ஸ்” என சொன்னவளின் முகம் எதிரில் நின்றுருந்தவனை பார்த்ததும் ஒரு நொடி மலர்ந்து அடுத்த நொடியே சுருங்க, ஆனால் அவனோ ஏதும் கண்டுக்கொள்ளாமல் “உனக்காக தான் வெய்ட்டிங் வா நேரம் ஆகுது” என அவன் கையை விடாமல் பற்றியபடி அழைத்து சென்று சன்னதியில் நிற்க மது பெயரில் பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு எல்லாம் முடிந்து சன்னதியை சுற்றி வந்து பிரசாதத்தை பெற்றுக்கொண்டு மது புறப்பட,

அர்ஜுன், “என்ன மது கிளம்பிட்ட? வா நானே உன்னை காலேஜில் விட்டுவிடுகிறேன்” என சொல்லி மதுவை அழைக்க .

மது பட்டும் படாமலும், “நான் வண்டியில் வந்தேன் நானே போய்க்கொள்கிறேன் ” என கிளம்பியவளை .

அர்ஜுன், “நீ இப்படி சொன்னா கேக்க மாட்ட,” என அவன் கையை பிடித்து இழுத்து செல்லாத குறையாக அழைத்து சென்றான்.

மது, “ப்ளீஸ் என்னை விடுங்க நான் காலேஜ் போகணும்” என மது சீற “வாய முடிகிட்டு வா”. என சொல்லி காரின் கதவை திறந்து மதுவை உள்ளே உட்காரவைத்துவிட்டு டிரைவர் சீட்டில் வந்து அமர்ந்து காலை கிளப்பினான்.

அர்ஜுன் ஏதும் பேசாமல் காலை ஓட்ட, மதுவின் பொறுமை பறந்தது. “என்னை எங்கே கூட்டிகிட்டு போறீங்க. நான் காலேஜ் போகணும்னு சொல்றேன் இல்ல” .என சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளை திரும்பி கூட பார்க்காமல் பேசாமல் காலை ஓட்டிக்கொண்டிருக்க “உங்களுக்கு என்ன காது செவிடா கேக்கிறேனே ஏதாவது பதில் சொல்றீங்களா?” என கத்தியவளிடம் பொறுமையாக, “இன்னைக்கு நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம், இங்க இருந்து 15 கிலோ மீட்டர் உன்னால ஓடி வர முடியாதுன்னு உன்னை கார்ல கூட்டிட்டு போறேன், என்ன போய் காது செவிடான்னு கேட்கறியா? ஆனால் ஒண்ணு நம்மை யாரும் ஓடிப்போய் கல்யாணம் செய்துகிட்டாங்கன்னு சொல்லமுடியாது. என்னா நான் தான் உன்னை கார்ல கூட்டிகிட்டு போறேனே.” என்றான் சிறிதும் அலட்டிக்கொள்ளாமல்.

“கல்யாணமா யாரை கேட்டு இந்த மாதிரி செய்றீங்க. நான் எங்க மாமா சொல்லும் மாப்பிள்ளையை தான் கல்யாணம் செய்துப்பேன். என்னை இங்கேயே இறக்கி விட்டுட்டு போங்க இல்லை நான் என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது?”

“என்ன கார்ல இருந்து குதிச்சிடுவியா? தைரியம் இருந்தா குதி. பாரு, கார் 80 கிலோ மீட்டர் ஸ்பீட்ல போய்கிட்டு இருக்கு. கார் கதவு லாக் ஆகி இருக்கு நீ திறக்கவே முடியாது அப்புறம் எப்படி குதிப்ப.” என கிண்டலாக கேட்க.

ஒரு நிமிடம் அர்ஜுனை உற்றுப்பார்த்த மது, “நீங்க அப்படியெல்லாம் கல்யாணம் செய்யமாட்டீங்க.” என்றவளை பார்த்து சிரித்தபடி “என் மேல உனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையா?” என.

மது, “ஆமாம்” என்றாள். “ரொம்ப தேங்க்ஸ் தேனு, என் மேல இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்ததற்கு என சொல்லிவிட்டு ஏதும் பேசாமல் காலை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் அமைதியை பார்த்த மது “ப்ளீஸ் நான் காலேஜ் போகணும். எனக்கு நேரம் ஆகுது” என்றவளை “பதினோரு மணிக்கு தானே உனக்கு காலேஜ் மணி எட்டரை கூட ஆகல உன்னை பதினோரு மணிக்கு காலேஜில் சேர்ப்பது என்னோட வேலை அதுவரைக்கும் என் கூட இரு தேனு...” என கெஞ்சலும் கொஞ்சலும் கலந்து சொன்னவனை பார்த்த மது கடவுளே இது என்ன சோதனை இன்னிக்கு ஈவ்னிங் என்னை பொண்ணு பார்க்க அர்ஜுன் வரப்போறான். வீட்ல கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் சொல்லணும் நடுவில் இவனை பார்க்க கூடாதுன்னு நினைத்தால் இன்னும் ரெண்டரை மணி நேரம் இவன் கூட தான் இருக்கனுமா ? என யோசனையோடு கலவரமான முகத்தோடு அமர்ந்திருந்தான். மதுவின் முகத்தை பார்த்த அர்ஜுன் காலை ஒரு physical challenged people ஹோமிற்கு உள்ளே கொண்டு நிறுத்தினான்.

அர்ஜுன், “இறங்கு மது” என அவளை உள்ளே அழைத்து சென்றான்.

மது அங்கே இருந்த குழந்தைகளை பார்க்கும் போது கடவுள் நமக்கு எவ்வளவு நல்ல வாழ்க்கையை கொடுத்திருக்கார். ஆனால் நாம் எல்லாத்தையும் பாழ் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கோம் என எண்ணிக்கொண்டே கண்கலங்க நின்றுகொண்டிருக்க அதை கவனித்த அர்ஜுன் மதுவின் கையை பிடித்து நிர்வாகியின் அறைக்கு அழைத்து சென்றான்

ஒரு நடுத்தர வயது நிர்வாகியை எதிர்பார்த்த மது அங்கே அமர்ந்திருந்தவனை கண்டதும் திகைத்தான். ஏனெனில் அவனுக்கும் அர்ஜுன் வயது தான் இருக்கும். அர்ஜுன், "மது இது ஸ்ரீ ராம். ஏரோனாடிக்கல் என்ஜினியர். ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா படித்தோம். ஒண்ணாவே வேலைக்கு சேர்ந்தோம். அவனோட அப்பாவுக்கு பிறகு இந்த ஹோமை பார்த்துக்க வேண்டி வேலையை விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டான்" என தன் நண்பனை பற்றி பெருமையாக சொன்னான்.

மதுவின் பார்வையில் ஸ்ரீராம் உயர்ந்து நின்றான். யார் இந்த சின்ன வயதில் இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை ஏற்று நடத்துவது. இதற்கு எவ்வளவு பொறுப்பும், பொறுமையும் தேவை என எண்ணிக்கொண்டே இருக்கைகளை கூப்பி வணங்கினான். மூவரும் பேசிக்கொண்டே வெளியே வந்தனர். ஸ்ரீராம் அந்த இல்லத்தை சுற்றிக்காட்டி கொண்டிருக்க அர்ஜுன், "நீங்க பார்த்துவிட்டு வாங்க" என சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

ஸ்ரீராம் இல்லத்தை சுற்றிக்காட்டியபடி, "இந்த ஹோம் எங்க தாத்தா காலத்தில் இருந்து நடத்திகிட்டு இருக்கோம். இப்போ நிறைய பேர் ஹெல்ப் பண்ணுவதால் கொஞ்சம் நல்ல முறையில் நடத்த முடியுது என மதுவுடன் பேசிக்கொண்டே வர அவள் கண்கள் அர்ஜுனை தேட தொடங்கியது.

ஒரு அறைக்குள் இருந்த குழந்தைகளுடன் அர்ஜுன் தரையில் அமர்ந்து அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டும், விளையாடிக்கொண்டும் இருந்தான். மதுவிற்கு அர்ஜுன் மீது ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டது.

அதை கவனித்த ஸ்ரீராம் ஒரு புன்னகையுடன், "சாரை சாதாரணமா நினச்சிடாதீங்க. பார்க்க தான் விளையாட்டுதனமா இருப்பான். ஆனால் ரொம்ப ஹெல்ப் பண்ணுவான். மாசம் பிறந்தவுடன் அவனிடமிருந்து cheque வந்திடும்" என அர்ஜுனை புகழ்ந்து கொண்டிருக்க, மறந்தும் கூட அவன் பேரை சொல்லவில்லை. மதுவிற்கும் அர்ஜுனை பற்றி கேட்க கேட்க அவன் பெயரை கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவேயில்லை.

மற்ற இடங்களையும் சுற்றி காட்டிவிட்டு டைனிங் ஹாலுக்கு சென்றனர். அங்கே அர்ஜுன் அங்கிருந்த குழந்தைகளுக்கு ஸ்வீட் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அர்ஜுனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன், தானும் அவனுடன் சேர்ந்து குழந்தைகளுக்கு உணவு பரிமாறினான். இருவரும் அவர்களுடன் அமர்ந்து சாப்பிட்டனர். இத்தனை வருடம் இல்லாத ஒரு மனநிறைவு, திருப்தி இன்று அவளுக்கு வந்தது.

அங்கு இருந்த இரண்டு மணி நேரமும் அர்ஜுன் அங்கிருந்த குழந்தைகளுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க, மதுவின் மனதில் அர்ஜுனின் மீதிருந்த மதிப்பு உயர்ந்து கொண்டே போனது. அவன் மனதிலும் குழப்பம் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது. பத்து மணிக்கு அர்ஜுன், "மது கிளம்பலாமா?" என கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

மது, "ம்ம்ம்...." என்றவன் குழந்தைகளை ஒரு நொடி திரும்பி பார்த்துவிட்டு ஸ்ரீராமிடம், "Mr.ஸ்ரீராம் இனி நானும் எனக்கு நேரம் கிடைக்கும் போது கண்டிப்பாக வரேன். என்னால் முடிந்த போது வந்து என்னால் முடிந்த ஹெல்ப் பண்ணேன். என் பிரெண்ட்ஸ்கும் சொல்றேன் அவங்களும் விருப்பத்தோடு வருவாங்க" என சொல்லிவிட்டு காரில் சென்று அமர்ந்தான்.

ஸ்ரீராம் அர்ஜுனின் கையை பிடித்து குலுக்கிவிட்டு காதில் ஏதோ சொல்ல அர்ஜுன் தலையை கோதியபடி தலையை பின்புறம் லேசாக சாய்த்து சிரிக்க காரில் அமர்ந்த மது எதேச்சையாக இதை பார்க்க உனக்குள்ளே இவ்வளவு இரக்க குணமா? உன்னை நான் விளையாட்டு புத்தி உள்ளவன் என மட்டும் தானே நினைத்தேன். உன்னை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள போகும் பெண் ரொம்ப கொடுத்துவைத்தவள் என நினைத்தபடி அர்ஜுனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

அர்ஜுன் காரை கிளப்பி காலேஜில் மதுவை இறக்கிவிடும் வரை இருவரும் ஏதும் பேசிக்கொள்ளவே இல்லை. காலேஜ் வாசலில் காரை நிறுத்திய அர்ஜுன், மதுவிடம் திரும்பினான். அவன் அவசரமாக கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு அர்ஜுனை பார்த்து "தேங்க்ஸ், நான் இதுவரை இன்னைக்கு இருந்தது போல நிம்மதியா சந்தோஷமா இருந்ததில்லை. ஆனால் இதையே காரணமா வைத்து இனி என்னை

பார்க்க வராதீங்க. இதுவே நாம ரெண்டு பேரும் சந்திப்பது கடைசியாக இருக்கட்டும்” என சொல்லிவிட்டு அர்ஜுனின் பதிலை எதிர்பாராமல் இறங்கி கல்லூரி உள்ளே சென்றாள்.

மதுவின் கண்ணீர் முகம் அர்ஜுனுக்கும் கவலையை கொடுத்தாலும் இன்னிக்கு ஈவ்னிங் தான் நாம யாருன்னு சொல்லிட போறோமே அப்புறம் என்ன என எண்ணியபடி காரை ஒட்டிக்கொண்டு சென்றாள்.

ஒரு வழியாக ப்ரோக்ராம் முடிய ஆறு மணியாகிவிட்டது. மது சோர்வுடன் அங்கிருந்த மேக்கப் அறையில் சென்று அமர்ந்தாள். அன்று முழுதும் ஒரு செயற்கையான புன்னகையை இதழ்களில் தேக்கியபடியே இருந்தாள். அர்ஜுனை பார்த்தது முதல் அன்று காலையில் அவனோடு கழித்த அந்த நிமிடம் வரை நினைத்து பார்த்து வேதனையோடு அமர்ந்திருந்தாள்

ஆறு நாட்களுக்கு முன் நடந்த தன் தோழியின் நிச்சயத்திற்கு சென்று வந்து வித்யாவிடம் திட்டியது நினைவு வந்தது. அப்போ அவளும் என்னை மாதிரி தானே வேதனைப்பட்டிருப்பாள். அந்த நேரத்தில் அவளுடைய சுழ்நிலை எப்படி இருந்ததோ? தனக்கு என்று வந்ததும் தானே எல்லாம் புரியுது. காலம் பூராவும் இப்படி மன வேதனையோடு வாழனுமா? என்ற கேள்வியே அவளை குடைந்து கொண்டிருக்க, அந்த நேரம் சுரேஷ் அந்த அறைக்குள் வந்தான்.

சுரேஷ் மதுவிடம் ஹோட்டல் சென்று வந்த மறுநாள் தானும் கீதாவும் பேசிகொண்டிருந்ததை அவள் அப்பா பார்த்துவிட்டு திட்டியதையும், அது முதல் கீதா தன்னிடம் விலகி போவதையும் சொல்லிவிட்டு அவ அப்பா பார்க்கும் மாப்பிள்ளையை தான் கல்யாணம் செய்துக்கொள்ளுவாளாம். நீ தான் மது எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணனும் என சொல்ல அதை கேட்டுக்கொண்டே சுரேஷை முறைத்தபடி நின்றுகொண்டிருந்த மது, அதுவரை இருந்த கோபத்திலும் ஆத்திரத்திலும் சுரேஷை திட்ட தொடங்கினாள்.

மேகலாவிடம் இருந்து போன் வர, “ சொல்லு மேகலா”

மேகலா, “ எங்கேடி இருக்க எல்லோரும் கிளம்பியாச்சு. உனக்காகத்தான் நான் காத்துகிட்டு இருக்கேன் சீக்கிரம் வா” என சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தாள்

போனை வைத்துவிட்டு மது சிறிது சுரேஷிடம் பேசிவிட்டு தன் கைப்பையை எடுத்து கொண்டு கிளம்பினாள். மது கிளம்புவதை பார்த்த சுரேஷ் மதுவின் இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு ஏதோ பேச மது கோபமாக கைகளை உதறி கொண்டு கதவை திறந்து வெளியே வந்த மது சுரேஷை திரும்பி பார்க்காமலேயே “சுரேஷ் முடிந்தது முடிந்ததாகவே இருக்கட்டும். தயவு செய்து உன் மனதை மாற்றிக்கொள் முட்டாள் தனமாக நடந்ததையே நினைத்துக்கொண்டு உன் வாழ்க்கையை பாழாக்கி கொள்ளாதே. இன்னொரு முறை என்னிடம் சொன்னாயே தற்கொலை செய்து கொள்ளவேன் என்று அது போல உளறாதே. சொல்வதை யாரும் சொல்லிவிட்டு செய்ய மாட்டார்கள் நான் வரேன்” என கூறிவிட்டு கிளம்பினாள்

சுரேஷ், “மதுமிதா, ஒரு நிமிடம்...! என குரல் கொடுத்தான். “அப்போ என் காதல் பொய்யா? தீபா கல்யாணத்தின் போதே என் காதலை பற்றி உன்னிடம் சொன்னேனே. ...!! இப்போது திடீரென அப்பா சொல்லும் மாப்பிள்ளையை தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன் என்றால் எந்த விதத்தில் நியாயம்?” என விரக்தி நிறைந்த குரலில் கேட்டான்.

மது, “இங்கே பார் சுரேஷ், இந்த நியாயம், அநியாயம் இதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது. என் உயிரை வாங்காதே. நானே குழப்பத்தில் இருக்கிறேன். எதுவாக இருந்தாலும் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும் பிறகு பார்க்கலாம்.படித்து முடித்து campus interview ல் கிடைத்திருக்கும் வேலைக்கு போவதை பார். இனியும் நீ தான் என் உயிர்... நீ இல்லாவிட்டால் நான் இல்லை....என்று சினிமா டயலாக் விடாதே அதெல்லாம் சினிமாவுக்கு தான் நன்றாக இருக்கும் வாழ்க்கைக்கு ஒத்துவராது.” என சொல்லிவிட்டு விடுவிடுவென அங்கேயிருந்து கிளம்பினாள்.

சுரேஷிடம் பேசிவிட்டு செல்லும்போது யாரோ தூணின் பின்புறம் நிற்பது போல தோன்றிய மதுவிற்கு அது யார் என்று பார்க்க கூட தோன்றாமல் தன்னுடைய மனக்குழப்பதுடனே கல்லூரி வாசலுக்கு வர அங்கே மேகலா ,” என்ன மது இன்னிக்கு வெளியே போகணுன்னு மாமா சொல்லி தானே அனுப்பினாங்க கிளம்பு ” என்றாள்.

அப்போது தான் காலையில் வண்டியை கோவில் அருகிலேயே விட்டுவிட்டு வந்தது நினைவு வர."மேகலா வண்டி...." என்றவளை "ஆமாம் நீ தான் காலையில வண்டியை ஏதோ பிரச்சனைனு சொல்லி மெக்கானிக் ஷெட்ல விட்டுட்டு வந்தியாம் மதியம் ஒரு மணி இருக்கும் நம்ம வாட்ச்மேன் தான் யாரோ கொண்டுவந்து விட்டுட்டு உன் பேரை சொல்லி சாவியை கொடுக்க சொன்னதாக கொடுத்துவிட்டு போனாங்களாம். சரி வா வண்டியை எடுத்துகிட்டு கிளம்பு" என துரிதப்படுத்தி அவளை அழைத்துக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்த மது சோர்வுடன் சோஃபாவில் அமர, அருகில் வந்து அமர்ந்த விமலா "என்ன மது ரொம்ப சோர்ந்து போய் இருக்க" என ஆதரவுடன் கேட்க.

"ஒன்னும் இல்லை ஆன்ட்டி. இன்னைக்கு கொஞ்சம் அலைச்சல். கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்தா சரி ஆகிடும்." என்றவளை "கொஞ்சம் நேரம் படு மது நான் ஏழு மணிக்கு எழுப்புகிறேன்" என சொல்ல ராஜி கொண்டுவந்து கொடுத்த காஃபியை குடித்துவிட்டு சென்று படுத்தாள். இருந்த மன உளைச்சலில் சோர்வும் சேர்ந்து அவளை உறக்கத்தில் தள்ளியது.

வித்யா வந்து மதுவை எழுப்பினாள். எழுந்து அமர்ந்த மதுவை பார்க்கவே அவளுக்கு பாவமாக இருந்தது. முந்தய தினம் இரவு அர்ஜுன் வீட்டிற்கு வரும் போதே வித்யா அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டாள். அர்ஜுன் அவளை பார்த்து ஏதும் சொல்லாதே என்பது போல சைகை செய்ய அவளும் அர்ஜுனை முதல் முறையாக பார்ப்பது போல பார்த்தாள். அர்ஜுன் அவளை தனியாக சந்தித்து "நான் தான் அர்ஜுன்னு மதுவிடம் சொல்லாதே அவளுக்கு ஸர்ப்பரைஸாக இருக்கட்டும்" என்றான்.

வித்யா," அண்ணா மது தைரியமான பொண்ணு தான் ஆனால் அவளை யாராவது ஏமாற்றினால் அவளுக்கு பிடிக்காது. நீங்க அவளோட வெறுப்பை சம்பாதிக்காதீங்க. அப்புறம் அவ ஏதாவது ஒரு முடிவை எடுத்தா அதை கடைசி வரை யாராலையும் மாத்த முடியாது" என சொல்ல.

அர்ஜுன்," அதெல்லாம் மது என்னை ஒன்னும் சொல்ல மாட்டா. நீ மட்டும் இந்த விஷயத்தை வீட்டில் சொல்லாதே. சரி இப்போ உன் கால் எப்படி இருக்கு? என விசாரித்தான். இன்று அது அவள் நினைவுக்கு வர, மதுவின் நிலையை பார்க்க பிடிக்காமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வித்யா,"மது அம்மா இந்த புடவையை கட்டிக்கிட்டு வர சொன்னாங்க" என கொடுத்துவிட்டு சென்றாள். மது எழுந்து முகத்தை கழுவ பாத்ரூம் சென்றவள் முகம் கழுவிவிட்டு கண்ணாடியை பார்க்க கண்ணாடியில் அர்ஜுனின் முகம் தான் தெரிந்தது. தன்னை பார்த்து ஹாய் என்றபடி காரில் இருந்து இறங்கியது. காலையில் கோவிலில் கை பிடித்து அழைத்து சென்றது என மனக்கண்ணில் தோன்ற இந்த 6 நாளில் தன் வாழ்க்கையில் தன்னில் ஒன்றாக கலந்து விட்டவனை மறக்க முடியாமல் தவித்தாள்.

மேகலா பாத்ரூம் கதவை தட்டினாள்," ஏய் மது என்னடி அங்கேயே தூங்கறியா? குரலாவது கொடுடி. நீ உள்ளே போய் பத்து நிமிடம் ஆகுது" என சத்தம் போட. மது," இதோ வரேன் மேகலா." என சொல்லிவிட்டு வெளியில் வந்தாள்.

மேகலா," இந்தா மது, தலையை வாரி இந்த பூவை வச்சிக்க. சீக்கிரம் பத்து நிமிடம் தான் உனக்கு டைம்" என சொல்லிவிட்டு சென்றாள்.

மது தயாராகவும் வித்யாவும், மேகலாவும் வந்தனர்.மேகலா,"மது இந்த புடவையில் நீ எவ்வளவு அழகா இருக்க தெரியுமா? உன்னை பார்த்து அர்ஜுன் இப்பவே தாலிகட்டிடறேன்னு சொல்லாமல் இருந்தா சரி" என சிரிக்க. மது ஏதும் சொல்லாமல் நிற்கவும் வித்யா," மது எல்லாம் உன் மனசு போலவே நல்லதா நடக்கும் கவலைபடாதே" என்றவள் அதற்கும் மேல் அங்கே நின்றிருந்தால் எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டி இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் மேகலாவை அழைத்துக்கொண்டு சென்றாள்

தீபக் படியேறி மேலே வந்துகொண்டிருக்க எதிரில் வந்த வித்யாவிடம் ,"மது எங்கே? கிளம்பிட்டாளா?"

மேகலா," கிளம்பிட்டா ஆனா ஏன்னு தெரியல ஆளே டல்லா இருக்கா" என சொல்ல

மதுவின் அறைக்கு சென்ற தீபக், "மது என்ன விஷயத்தை ஒரு வாரமா எங்ககிட்ட மறைக்கிற. சொல்லு நீ யாரையாவது விரும்பறியா?" என நேரடியாக கேட்டான். இந்த திடீர் கேள்வியை எதிர்பாராத மது, தயங்கி நிற்க,

"சொல்லுடா... நீ யாரையாவது விரும்பறியா? வீட்ல சொல்ல பயப்படறியா...? நீ இப்படி இருப்பது எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு." என்றதும் மது மடை திறந்த வெள்ளமாக எல்லாவற்றையும் சொல்ல கேட்டுக்கொண்ட தீபக்.

"அவ்வளவு தானே விஷயம் நீ இப்போ வா எதையும் காட்டிக்காதே திரும்ப வீட்டுக்கு வந்ததும் நானே அப்பாவிடம் சொல்றேன்" என்றவனை பார்த்து "எனக்கு பயம்மா இருக்கு அத்தான்" என்றவனை "உன்னோட இஷ்டம் இல்லாமல் ஏதும் நடக்காது புரிஞ்சுதா. தைரியமா இரு நாங்களெல்லாம் இல்லை. என்ன இந்த விஷயத்தை நீ முதலிலேயே சொல்லி இருக்கலாம். சரி கொஞ்சம் சிரியேன்" என சொல்ல மது லேசாக புன்னகைக்க அவன் தலையை பிடித்து ஆட்டிவிட்டு "வா நேரம் ஆகுது" என சொல்லிவிட்டு சென்றவன் நேராக சமையலறைக்கு செல்ல உள்ளே ராஜியும், விமலாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தது காதில் விழ அப்படியே நின்று கேட்க ஆரம்பித்தான்.

விமலா அர்ஜுன் மதுவை பார்த்தது முதல் நடந்ததை முழுதும் சொல்ல ராஜி ஏதும் சொல்லாமல் கேட்டுக்கொண்டார். தீபக் முழுதும் கேட்டதும் ஒரு பக்கம் மதுவை இப்படி அலைகழித்தது அவன் மனதுக்கு சற்று கஷ்டமாக இருந்தாலும். மதுவின் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை வந்தது

வெளியில் சென்றிருந்த ஈஸ்வரும், சந்த்ரவும் அவனதும், "ராஜேஷ் அப்படியே நேரா ஹோட்டல் வந்துவிடுவதா போன் செய்தான் நாம் கிளம்பலாம்" என அனைவரும் கிளம்பினர். தீபக் மதுவை பார்த்து தைரியமாக இரு என தலையைசைத்து அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி தன்னோடு கூட்டிசென்றான்.

அனைவரும் ஹோட்டல் சென்று இறங்கியதும் பார்த்த மது, இங்கே தானே என்னிடம் அவ்வளவு உரிமையோடு பேசினான் என நினைத்துக்கொண்டே வந்தான். ராஜேஷும் வந்துவிட உள்ளே சென்று அமர்ந்தனர். பெரியவர்கள் ஒரு புறம் அமர மது பக்கத்தில் ஒரு சேர் விட்டு மற்றவர்கள் அமர்ந்தனர்.

மதுவிற்கோ நேரம் ஆக ஆக பதட்டம் தான் அதிகரித்தது. வித்யா மது பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து "என்ன மது டென்ஷனா இருக்கா" என ஆறுதலாக கேட்டாள்.

மது, "அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை" என சொல்லிவிட்டு நிமிர்ந்து பார்க்க அங்கே அர்ஜுன் டைனிங் ஹாலின் கதவை திறந்துகொண்டு கையில் பெரிய பூங்கொத்துடன் வந்துக்கொண்டிருந்தான். அவனை பார்த்தும் மதுவிற்கு மூச்சே ஒரு நொடி நின்றுவிடும் போல ஆனது.

ஐயம்யோ.....!! கடவுளே இந்த நேரத்திற்கு இவன் எதுக்கு இங்கே வரணும். கடவுளே என்னை அவன் கண்ணில் படாமல் காப்பாத்து என வேண்டிக்கொண்டே ஓரக்கண்ணால் பார்க்க அவனோ அந்த டேபுளை நோக்கித்தான் வந்துக்கொண்டிருந்தான். மது சட்டென தலையை குனிந்துக்கொண்டான்.

மதுவை கவனித்த வித்யா திரும்பி பார்க்க அர்ஜுன் வந்துக்கொண்டிருந்ததை பார்த்தவன் "அர்ஜுன் அண்ணா வந்தாச்சு" என சொல்ல. மதுவிற்கோ பயத்தில் காது அடைத்துக்கொண்டது. இந்த நேரம் பார்த்து அர்ஜுனும் வந்தாச்சா சுத்தம். இவன் ஏற்கெனவே சும்மா இருக்க மாட்டான் இப்போ என்ன நடக்க போகுதோ? என நினைத்தபடி கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

மதுவை பார்த்துக்கொண்டே வந்த அர்ஜுன் வந்த சிரிப்பை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டான். நேராக ஈஸ்வரிடம் வந்தவன், "சாரி கொஞ்சம் லேட் ஆயிடுச்சி" என சொல்ல "அதனால் என்ன அர்ஜுன் வாங்க உட்காருங்க" என ஈஸ்வர் சொல்ல ராஜேஷும், தீபக்கும் எழுந்து அவனுக்கு கை கொடுக்க மதுவின் அருகில் காலியாக இருந்த சேரின் அருகில் வந்து நின்ற அர்ஜுன், லேசாக குனிந்து "என்ன தேனு சௌக்கியமா?" என்றான்

அவ்வளவு அருகில் குரல் கேட்டதும் தடுமாறி நிமிர்ந்த மது அங்கே நின்றிருந்தவனை பார்த்தும் ஒருகணம் ஒன்றும் புரியாமல் எழுந்து நிற்க, "ஹலோ I am அர்ஜுன்" என சொல்லி விட்டு பொக்கேவை நீட்ட. திரும்பி தன் அத்தையை பார்க்க அவரும் வாங்கிக்க எனபது போல தலை

அசைத்தும் அவளின் ஆச்சர்ய பார்வை மாறாமல் இயந்தரதனத்தோடு பொக்கேவை வாங்கிக்கொண்டாள்.

பெரியவர்கள் அதற்கு மேல் இவர்களை பார்க்காமல் பேசிக்கொண்டிருக்க, மது திரும்பி ராஜேஷையும், தீபக்கையும் பார்த்தாள். இருவரும் மதுவை பார்த்து சிரிக்க மதுவும் லேசான மனதுடன் புன்னகைத்துவிட்டு திரும்பி அர்ஜுனை பார்த்தாள். "Many more happy returns of the day" என சொல்லி கை கொடுக்க அர்ஜுன் தன் கையை நீட்டியதும் மது தன் கையை தயக்கத்துடன் கொடுக்க அவள் கையை பிடித்தவன் விடாமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்க, மது தன் கையை இழுக்க ஆனாலும் அவன் விடாமல் பிடித்துக்கொண்டே சேரில் அமர்ந்தான். மது தன் கையை இழுத்து விடுவித்துக்கொண்டு கையை தடவி விட்டுக்கொண்டாள்.

தான் தான் அர்ஜுன் என்று அறிமுக படுத்திக்கொண்டது முதல் மது உள்ளுக்குள் அவனை திட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அப்படி திட்டுவதாக நினைத்து அவன் செய்தவைகளை ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள். இவன்தான் அர்ஜுனா? பேரைப்பார் பேரை அர்ஜுனாம் அர்ஜுன். ஆனாலும் உனக்கு ரொம்ப தான்டா லோல்லு.... என்னை இந்த ஒருவாரமா என்னம்மா அலைகழிச்ச இடியட்....!!! சிரிப்பை பாரு சிரிப்பை. பெரிய புன்னகை மன்னன்னு நினைப்பு

நீ வந்து I am அர்ஜுன்னு சொன்னதும் நாங்க அப்படியே உன்னை பார்த்து மயங்கிடுவேன்னு நினைச்சியா? நாளைக்கு ஈவ்னிங் வரை என்னோட பதிலை நான் சொல்ல போவது இல்லை. நீ இப்படியே நான் என்ன சொல்வேன்னு நினைத்து பார்த்துகொண்டே இருக்கவேண்டியது தான். உனக்கு மட்டும் தான் ஆட்டம் காட்ட தெரியுமா? நான் உனக்கு காட்றேன் பாரு என எண்ணிக்கொண்டாள். அவளுக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது. ஆனால் அப்போது அவளுக்கு தெரியவில்லை. அவனுடைய ஆட்டத்துக்கு முன்னால் இவளின் ஆட்டம் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று.

அனைவரும் சாப்பிடும் வரை ஏதும் செய்யாமல் பேசாமல் இருந்தவன். எழுந்து கிளம்பும் நேரம் மதுவும் எழ முயல் சட்டென மதுவின் கையை பிடித்துக்கொண்டாள். யாரும் இவர்களை கண்டுகொள்ளாமல் வெளியே சென்றுகொண்டிருக்க மது தன் கையை விடுவிக்க முயன்று தோற்றது தான் மிச்சம். பார்க்க லேசாக பிடிதிருப்பதுபோல தெரிந்தாலும் பிடி உறுதியாகவே இருந்தது. "ப்ளீஸ் விடுங்க அர்ஜுன்" என கண்கள் லேசாக கலங்க, தன் பிடியை விட்டவன் "ஹே தேனு சாரிடா, நான் சும்மா தமாஷுக்காக தான் அப்படி செய்தேன்" என்றவனை கோபத்தோடு, "நீங்க என்ன வேண்டுமானாலும் தமாஷு பண்ணுவீங்க எங்களுக்கும் மனசுன்னு ஒன்னு இருப்பதை புரிஞ்சிக்க மாட்டீங்க இல்ல" என சொன்னவன் எழுந்து வேகமாக சென்றுவிட்டான்

அர்ஜுன், ஹம்ம் .....!!! இப்போ இந்த கோபத்தை மாத்தணுமா? தேனு நீ என்னதான் கோபப்படறா மாதிரி நடித்தாலும் உன்னை எனக்கு தெரியுமடி செல்லம். நீ இப்போ உன் மனசுல என்ன நினைப்பேன்னும் எனக்கு தெரியும் ஆனால் அது மாதிரி நடந்தா நான் அர்ஜுன் கிடையாதே. என நினைத்துக்கொண்டே கார் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

விமலா மது எங்களோட வரட்டும் என சொல்லி தங்களுடன் அர்ஜுன் வந்த காரிலேயே கிளம்பினர். வீடு வந்து சேரும் வரை மது ஏதும் பேசவில்லை. வீட்டின் உள்ளே வந்ததும் நேராக தன் அறைக்கு சென்றுவிட, அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு தங்கள் அறைக்கு சென்றுவிட ராஜி மட்டும் மதுவின் அறைக்கு சென்றார்.

ராஜி, "மது என்ன ஆச்சு உனக்கு ஏன் இப்படி செய்யற?"

மது, "அத்தை, நான் இதனை நாளா இப்படி அவஸ்தை பட்டத்துக்கு காரணமே இவர் தான். என நடந்த அனைத்தையும் சொன்னாள்.

ராஜி, "சரி மது உன் மனதுக்கு கஷ்டமா இருந்தா வேற மாப்பிள்ளை பார்த்துக்கலாம்" என சொல்ல "ஐயோ....!, அத்தை நான் அப்படி ஏதும் சொல்லலையே" என சிரித்தவனை பார்த்த ராஜி, "என்ன மது இப்போ உன்னோட முறையா. நீ ஏதாவது செய்யபோறியா?" என சிரித்தபடி கேட்க. மதுவும் "நான் நாளைக்கு ஈவ்னிங் என்னோட முடிவை சொல்றேன்னு மட்டும் யாராவது கேட்டா சொல்லுங்க அத்தை" என்றாள்.

"மது ரொம்ப அதிகமா ஈகோ ப்ரோப்ளம் வரா மாதிரி ஏதும் செய்துவிடாதே. நாம அவங்களை avoid பண்ணோம்னு தெரிந்தால் அதை எந்த ஆணும் விரும்ப மாட்டாங்க. பார்த்து நடந்துக்க" என்றார்.

“நீங்க நினைக்கிறா மாதிரி இல்லை அதை அர்ஜுன். அவர் ரொம்ப நல்லவர்.” என்றாள் லேசான வெட்கத்தோடு.

“ஹம்ம்...!!! அதுக்குள்ளே இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்தாச்சா....” என சிரித்தபடி அவள் தலையை தடவிகொடுத்துவிட்டு சென்றார்

பிறந்த நாள் அன்று வந்தது போல இன்றும் கட்டாயம் தன் அறைக்கு வருவான் என எண்ணியபடி படுத்திருந்தாள் ஆனால் அவன் வரவே இல்லை. வருவான் என நினைத்து காத்திருந்தது தான் மிச்சம். அவனோ அவள் நினைவிலேயே உழன்று மதுவின் எரிச்சலை தான் அதிகமாக்கினான். அவன் தான் அவனை பற்றி நன்கு புரிந்து வைத்திருந்தானே. அவன் நினைத்தபடி அவன் அறைக்கு வந்தால் அவன் அர்ஜுனா கொக்கா???

அவனோ எப்படியும் அவன் நாளை சம்மதம் தான் சொல்லப்போகிறாள் என்ற நினைவோடு இன்பக்கனவோடு நிம்மதியாக தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

என் ரகசிய கனவுகள் ரசிக்கிற
வகையினில் ரகனைகள் செய்பவனா ?
என் அழகிய நினைவினில் அடிக்கடி
நுழைந்தொரு அழும்புகள் செய்பவனா ?
மழை போலே வருவானா ? மடி மேலே விழுவானா ?
மலர் போலே தொடுவானா ? தொடுவானா ?
இவன்தானா ? இவன்தானா ? இவனோடு இணைவேனா ?

ஒரு முறை பார்க்கையில் பனியென உருகினேன்
மறுமுறை பார்க்கையில் தீயிலே வேகிறேன்
கண்களால் நெஞ்சிலே காயங்கள் செய்கிறாய்
மொகாதின் பஞ்சினால் ஒத்தடம் வைகிறாய்
இமைக்கும் பொழுதில் இதயம் தொலைத்தேன்
எனக்குள் விழுந்தேன் உனக்குள் எழுந்தேன்
காதல் நீரிலே மூழ்கி போகிறேன்
கையை நீட்ட வா கரையில் சேர்க்க வா ...
இவன்தானா ? இவன்தானா ?
இவனோடு இணைவேனா ?

தூரத்தில் நின்றெனை ரசிப்பது போதுமா ?
தூரத்து வெண்ணிலா தாகங்கள் தீர்க்குமா ?
வெட்கத்தை வீசியே வா என சொல்கிறாய்
பக்கத்தில் வந்ததும் பத்தியம் என்கிறாய்
அணைப்பாய் என நான் தவியாய் தவித்தேன்
இருந்தும் வெளியே பொய்யாய் முறைத்தேன்
கண்ணா குழிகள் தான் காதல் தேசமா ?
ஈர முத்தம் தான் இன்ப தீர்த்தம் ?
இவன்தானா? இவன்தானா ?
இவனோடு இணைவேனா ?

*****

அத்தியாயம்—39

அதிகாலையிலேயே எப்போதும் எழும் நேரத்திற்கு முன்பே எழுந்த மது, குளித்துவிட்டு கூந்தலை விரித்துவிட்டுக்கொண்டு இறங்கி நேராக பூஜை அறைக்கு வந்து வணங்கிவிட்டு சமையலறைக்கு சென்றாள். காபி வாசனை மூக்கை துணைக்க மது, “ குட் மார்னிங் அதை. வாஹ்..... வாசனையே இப்படி இருக்கே இன்னும் குடித்தால் எப்படி இருக்கும்?” . என சொன்னபடி தன் அத்தையின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

அதிசயமாக மதுவை பார்த்த ராஜி," என்னடா இன்னைக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கா மாதிரி தெரியுது?"

மது ,"ஆமாம் அதை என்னவோ அப்படியே பறக்கறா மாதிரி இருக்கு. எல்லாமே ரொம்ப அழகா தெரியுது." என்றவளிடம் காபியை கொடுத்தார். குடித்துவிட்டு மது வீட்டின் பின்புறம் இருந்த தோட்டதிற்கு சென்றாள்.

காலைப்பனி துளி பூக்களின் மீது இலைகளின் மீதும் தான் வந்து சென்றதற்கான தடயத்தை விட்டு சென்றிருந்தது. மது இருகைகளையும் விரித்து ஆழ மூச்செடுத்து இரு கைகளையும் மார்பின் குறுக்காக அணைத்துக் கொள்வது போல கட்டிக்கொண்டு, அந்த புத்துணர்ச்சியால் எழுந்த புன்னகையுடன் வீட்டிற்கு செல்ல திரும்ப அங்கே மல்லிப்பந்தலின் அருகில் அர்ஜுன் இரு கைகளையும் பாண்ட் பாக்கெட்டில் விட்டுக்கொண்டு ஒருபுறமாக தலையை சாய்த்தபடி மதுவையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தபடி நின்றுக்கொண்டிருந்தான்.

அங்கே அவனை சற்றும் எதிர்ப்பார்க்காத மதுவின் முகம் இளம் காலை சூரியனை போல நாணத்தால் சிவக்க அதை ரசித்தபடியே அர்ஜுன்,"குட் மார்னிங் மது" என்றான்.

என்னடா இவன் இத்தனை நாளா தேனு தேனுன்னு சொல்லிட்டு இன்னைக்கு மதுன்னு சொல்றானே என நினைத்துக்கொண்டே "குட் மார்னிங்" என்றவள் அவனை கடந்து தான் வீட்டிற்கு செல்ல வேண்டுமே என்ற எண்ணத்துடன் வேகமாக வந்ததால் மல்லிப்பந்தலின் அருகில் தனியாக கிடந்த கல்லில் தடுக்கி விழ எத்தனிக்க அர்ஜுன் அவசரமாக வந்து அவனை விழாத வண்ணம் ஒரு கையால் அவள் இடையையும் மற்றொரு கையால் அவளின் ஒரு கையையும் பிடிக்க, மதுவும் தன் ஒரு கையால் அர்ஜுனின் தோளையும் மற்றொரு கையால் அவன் கழுத்தை சுற்றி பிடித்துக்கொள்ள இருவரும் ஏறக்குறைய அணைத்த நிலையில் தங்களை மறந்து நின்றிருக்க அந்த காலை நேர குளிர்ச்சியில் மதுவை அவ்வளவு அருகில் விடிந்தும் விடியாத அந்த நேரத்தில் குளித்து முடித்து அவள் ஈர கூந்தலில் இருந்து வந்த வாசமும் அவளின் அருகாமையும் அவனை தன் வசம் இழக்க செய்தது

அவள் இடையை பற்றி இருந்த கரத்தின் பிடியை இன்னும் இறுக்கி அவளை தன் அருகில் இழுக்க அவ்வளவு நேரமும் தன்னை மறந்து அவன் அணைப்பில் நின்றிருந்தவள் அவனின் பிடியை இறுக்கிய நேரம் சுதாரித்து அவன் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவனை பிடித்து தள்ளிவிட்டுவிட்டு ஓடினாள்.

அர்ஜுன்,"மது இன்னும் நீ என் மேல் கோபமா இருக்கேன்னு என்னை நம்ப சொல்றியா?" என கேட்டுவிட்டு சிரிக்க. மது அவனை மனதிற்குள் செல்லமாக திட்டியபடி சிரித்துக்கொண்டே வீட்டிற்குள் நுழைய யார் மீதோ மோதிக் கொண்டு நின்றாள். அட ராமா திரும்ப அர்ஜுன் மீதே மோதிக்கொண்டோமா? என எண்ணியபடி நிமிர்ந்து பார்க்க எதிரில் வித்யாவும், மேகலாவும் நின்று கொண்டு மதுவை பார்த்து சிரித்தனர்.

மது,"ஹாய் குட் மார்னிங்" என்றாள்.

இருவரும் ஏதும் சொல்லாமல் கேலிப்பார்வையோடு மதுவை மேலிருந்து கீழ் வரை அளவெடுத்தனர். மேகலா மதுவை ஒரு சுற்று சுற்றி வந்து வித்யாவை பார்த்து சிரிக்க. மது என்ன என்பது போல இருவரையும் பார்த்தாள்.

வித்யா,"இல்லை அர்ஜுன் அண்ணா உன்னை இழுத்து பிடிச்சதுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் வந்திருக்கியான்னு பார்த்தோம்" என சொல்லி சிரிக்க.

கடவுளே இவளுங்க கண்ணுல மாட்டிக்கிட்டோமா இனி இதை சொல்லியே என்னை ஓட்டுவாளுங்களே என எண்ணிக்கொண்டே இருவரையும் தர்ம சங்கடத்துடன் பார்க்க. வித்யா, "காலங்கார்த்தாலே இப்படி ஒரு ப்ரீ சினிமா பார்ப்பேன்னு நினைக்கவே இல்லையடி" என சிரிக்க அதே நேரம் அர்ஜுன் அவர்களை நோக்கி வருவதை பார்த்த வித்யா, "அர்ஜுன் அண்ணா குட் மார்னிங்" என்றாள்.

மது அவ்வளவு தான் போதும் இங்கே நின்றது அவன் வந்ததால் அவனும் சேர்ந்து நம்மை போட்டு நக்கலடிப்பான் என்று நினைத்து வீட்டின் உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

அர்ஜுன்," என்ன காலையிலேயே ரெண்டு பேரும் தோட்டத்துப்பக்கம்" என்றான்.

மேகலா, "அதை நாங்க கேக்கணும்" என்றாள்

அர்ஜுன் சிரிப்போடு, "காலையில் தோட்டத்தை பார்க்க ரொம்பவே அழகா இருந்தது அதான்" என்றவனை பார்த்து "நமக்கு இது தெரியாம போச்சேடி, நான் தோட்டத்தில் காலையில் வெறும் லவ் சீன் தான் பார்க்க முடியும்னு நினைத்தேன்" என சொன்ன வித்யா சிரித்துக்கொண்டே மேகலாவையும் இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே ஓடியவள் எதிரில் வந்த ராஜேஷை கவனிக்காமல் அவன் மேலே மோத மேகலா சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு அங்கிருந்து ஓடினாள்

ஆபீஸ் ரூமிலிருந்து வெளியே வந்த மதுவும் சத்தம் கேட்டு எட்டிப்பார்க்க , வித்யா திரு திருவென விழித்துக்கொண்டு நிற்க ராஜேஷ் ஒரு சிரிப்புடன் அங்கிருந்து செல்ல மது ஏதும் சொல்லாமல் வித்யா பின்னால் வந்து நிற்க, ராஜேஷ் சென்றுவிட்டான் என உறுதிசெய்துக்கொண்டு மேகலாவும் அங்கே வர இப்போது மதுவும் , மேகலாவும் சேர்ந்து வித்யாவை பார்த்து சிரிக்க. வித்யா முகத்தை தூக்கிக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்று அமர்ந்துக்கொண்டாள்.

மது சிரித்துக்கொண்டே, "மேகலா மேடம் ரொம்ப சிரிக்காதீங்க இன்னைக்கு இன்னும் நீங்க மட்டும் தான் பாக்கி. நீயும் எதிலாவது மாட்டப்போற. நானும், வித்யாவும் சேர்ந்து உன்னை உண்டு இல்லைன்னு ஆக்க போறோம். போ போய் ப்ராஜெக்ட் வேலையே பாரு" என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்று தன்னுடைய ப்ராஜெக்ட் வேலையில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்தாள்.

ஒருமணி நேரம் கழித்து சமையலறைக்கு சென்று தன் அத்தைக்கு உதவி செய்துக்கொண்டிருந்தாள். "எங்கே அத்தை வீட்ல யாரையும் காணோம்?"

"உங்க மாமா, விமலா அக்கா, சந்துரு அண்ணன். எல்லோரும் வாக்கிங் போய் இருக்காங்க. அர்ஜுனும், ராஜேஷும், ஜாக்கிங் போய் இருக்காங்க" என்றார்.

"அப்போ அத்தான் எங்கே?" ஆளையே காணோமே?" என்றவளிடம் "உங்க அத்தான் என்னைக்கு காலைய எழுந்திருக்கான். இன்னும் சார் ருமை விட்டே வெளியே வரவில்லையே"

"சரி நான் போய் பார்க்கிறேன்" என்றவள் தீபக்கின் அறைக்கதவை தன்னிடம் இருந்த சாவியால் திறந்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள். உள்ளே சென்றவள் கட்டிலில் அவனை காணாமல் "அதுக்குள்ளே எழுந்தாச்சா என்ன ஆளையே காணோமே. இந்த தூங்கு மூஞ்சியாவது காலைய எழுந்துக்கறதாவது." என எண்ணிக்கொண்டே கட்டிலின் மறுபுறம் சென்று பார்க்க அங்கே தரையில் தலைவரை போர்வையை இழுத்து போர்த்திய படி நன்கு தூங்கிக்கொண்டிருந்த தீபக்கை பார்த்து அவளுக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது.

"அத்தான், நான் உம்முன்னு இருப்பது உனக்கு பிடிக்கலைன்னு சொன்ன இல்ல. இப்போ நான் சிரிச்சிகிட்டே உன்னை என்ன செய்றேன்னு பாரு" என சொல்லியபடி அந்த அறையை கண்களால் துழாவினாள். அங்கே இருந்த தண்ணீர் ஜக் தான் கண்ணில் பட்டது. எடுத்து அவன் மேலே ஊற்றிவிடலாமா? என எண்ணம் ஓட அப்புறம் ஊற்றியதற்கு பிறகு தண்ணி துரத்தி எதாவது செய்தால் என்ன செய்வது? எனவும் யோசனை ஓட

வீட்ல தான் யாரும் இல்லையே அவனும் தூங்கிட்டு இருக்கான் வீட்ல எல்லோரும் இருக்காங்கன்னு நினைச்சிகிட்டு தன்னை ஏதும் செய்ய மாட்டான் என்று ஒரு புறம் யோசனை ஓட. "முதலில் எழுப்புவோம் அது வொர்க் அவுட் ஆகலைன்னா உனக்கு இன்னைக்கு தண்ணீர் அபிஷேகம் தான் தீபக்" . என சொல்லிக்கொண்டே

"அத்தான் டேய் அத்தான் எழுந்திரிதா." என அவன் பெட்ஷீட்டை பிடித்து இழுத்தாள்.

நல்ல தூக்கத்தில் இருந்த தீபக் எரிச்சலுடன் "ஏண்டி காலங்கார்த்தால என் உயிரை வாங்கற" என சொல்லிவிட்டு மீண்டும் முகத்தை மூடிக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டான்.

"மது கோபத்தோடு இரு கைகளையும் இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு." மணி ஏழு ஆகுது இது உனக்கு காலங்கார்த்தாலையா எழுந்திருடா சோம்பேறி"

தீபக்," பெட்ஷீட்டை விலக்காமல்," நீ மொதல்ல கதவை சாத்திட்டு வெளியே போடி.பூட்டி வச்சிருந்த ரூமை கள்ள சாவி போட்டு திறந்து உள்ளே வர. கட்டிக்க போறவன் டிஃபன்ஸ்ல இருக்கான் இவ இங்கே திருட்டு வேலை செய்துகிட்டு இருக்கா." என்று சொல்லிவிட்டு தூங்க ஆரம்பித்தான்.

"டேய், நீ எதுக்கு இப்போ அர்ஜுனை நடுவிலே இழுக்குற. நீ இப்படி எல்லாம் சொன்னால் கேட்க மாட்ட உனக்கு என்ன செய்யணும்னு எனக்கு தெரியும்" என்றவன் தண்ணீர் ஜூக்கை அதன் மூடியை எடுத்துவிட்டு அவன் முகத்தில் இருந்த பெட்ஷீட்டை மட்டும் விலக்கிவிட்டு ஜூக்கில் இருந்த தண்ணீர் முழுவதையும் அவன் முகத்தில் வேகமாக ஊற்றினான். இதை சற்றும் எதிர்ப்பார்க்காத தீபக் திணறிக்கொண்டு எழுந்தான்.

"ஏய் மது, அறிவிருக்காட உனக்கு" என கத்திக்கொண்டு அவனை துரத்த மது கட்டிலை சுற்றி ஓட தீபக் மதுவை பிடிக்க அருகில் வரவும் மது அறையை விட்டு வெளியே ஓடினான்.

அப்போது தான் ஜாக்கிங் சென்றிருந்த அர்ஜுனும், ராஜேஷும் வீட்டிற்கு வந்திருந்தனர். இருவரும் வந்ததை யாரும் கவனிக்க வில்லை. ராஜேஷ் தன் அறைக்கு சென்றுவிட அர்ஜுன் அப்போது தான் தனக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்கு செல்ல கதவை திறந்தான். தீபக்கின் குரல் கேட்டு என்னவென்று பார்க்க எண்ணி ஹாலை எட்டிப்பார்த்தான்.

மது தீபக்கின் அறையிலிருந்து சிரித்துக்கொண்டே ஓடிவந்தான். பின்னாலேயே தீபக் தலையில் இருந்து தண்ணீர் சொட்ட சொட்ட துரத்திக்கொண்டு வர அவன் குர்தாவும் நனைந்திருக்க நடந்ததை புரிந்து கொண்ட அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே நடப்பதை வேடிக்கை பார்க்க தொடங்கினான்.

இவர்களின் சத்தம் கேட்டு ராஜி "காலையிலேயே ஆரம்பிச்சாச்சா உங்க ரெண்டு பேரோட சண்டையையும்" என சமையலரையிலிருந்து சத்தம் போட்டு விட்டு அவர் வேலையை அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஹாலை சுற்றி சுற்றி ஓடிய மதுவை" ஏய் ஒழுங்க நில்லு இல்லை என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது?" என்றவனை.

"உனக்கே தெரியாத போது என்னை நீ என்னடா பண்ணுவ?" என்றவன் ஓட தீபக் அவனை துரத்திக்கொண்டு பின்னால் ஓடிவந்தான்.

ஆபிஸ் ரூமிலிருந்து ப்ராஜெக்ட் வேலைக்காக சில பேப்பரை ஸ்கேன் செய்து எடுத்துக்கொண்டு வந்த மேகலா இவர்களை கவனிக்காமல் இருவருக்கும் நடுவில் வர பின்னால் வந்த தீபக் மேகலாவின் மீது மோதி இருவரும் சேர்ந்து சோஃபாவில் விழ சத்தம் கேட்டு ஆபிஸ் ரூமை பூட்டிக்கொண்டிருந்த வித்யாவும், திரும்பி பார்த்த மதுவும் இருவரையும் பார்த்ததும், மது கைகளை படம் எடுப்பது போல வைத்துக்கொண்டு "நம்தன நம்தன நம்தன தாளம் வரும் " என பாட வித்யாவும் மதுவோடு சேர்ந்துக்கொள்ள அதை பார்த்த அர்ஜுன் சத்தம் போடாமல் சிரிக்க , சமையலரையிலிருந்து "என்ன அங்கே சத்தம்?" என்றபடி ராஜி ஹாலுக்கு வருவதை பார்த்த மது "அத்தை சீக்கிரம் இங்கே வாங்களேன், நடு ஹால் என்ன நடக்குதுன்னு? இது மாதிரி ஏதாவது நடக்கும்னு தான் உங்க அண்ணன் மேகலாவை இங்கே விடமாட்டேன்னு சொன்னார்" என கத்த

ஹாலுக்கு வந்த ராஜி,"ஏய்..! என்னடா இது, முதல்ல எழுந்திருடா, ஏய் மது, வித்யா ரெண்டு பேரும் அவங்களை தூக்காமல் வேடிக்கை பார்த்துகிட்டு பாட்டு வேற. நல்ல வேலை வெளியே போனவங்க யாரும் இன்னும் வரலை" என சொல்லிக்கொண்டே மேகலாவை தூக்க" அத்தை என்னோட தாவணி முந்தானை அத்தானுக்கு அடியில் மாட்டிகிட்டு இருக்கு" என சொல்ல மது சிரித்துக்கொண்டே முந்தானையை இழுத்துவிட்டு மேகலாவை தூக்கிவிட்டனர்.

வித்யா தன் அண்ணனுக்கு கை கொடுத்து எழுப்ப , எழுந்த தீபக் நறுக்கென மதுவின் தலையில் ஒரு கொட்டு கொட்டினான்.மது "ஸ்ஸ்ஸ்...ஆஹ்" என தலையை தடவிக்கொண்டு தீபக்கை பார்த்து ஒழுங்கெடுக்க. தீபக்கும் அவனை பார்த்து அதே போல செய்ய

ராஜி,"டேய் தீபக் சும்மா இரு. நீங்க ரெண்டு பேரும் இன்னும் என்ன சொப்பு வைத்து விளையாடும் சின்ன குழந்தைகளா? ஒரு நாளை போல உங்க ரெண்டு பேருக்கும் பஞ்சாயத்து பண்ணவே சரியா இருக்கு" என்றவர் மதுவிடம் திரும்பி, "மது உனக்கு கல்யாணம் ஆக போகுது. இன்னும் விவரம் தெரியாத மாதிரி நடந்துகொள்வது சரி இல்லை. அப்புறம் உனக்கு வரப்போற மாமியார் என்னிடம் வந்து என்ன பொண்ணு வளர்த்திருக்கீங்கன்னு என்னிடம் தான் வந்து சண்டை போடுவாங்க" என சொல்ல

தீபக், "ஏம்மா சும்மா அவளை கோவிச்சிக்கிற. அவ இங்கே இருக்கும் வரை தானே இது மாதிரி விளையாட முடியும். போகிற இடத்தில் இப்படியெல்லாம் செய்ய முடியுமா? நம்ம வீட்டில் இருக்கும் வரைக்கும் அவ ஜாலியா இருக்கட்டுமே" என்றான்.

ராஜி, "நான் உங்க நல்லதுக்கு தான் சொல்றேன்" என சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட மதுவை பார்த்த தீபக், "ஏய் அம்மா சொன்னாங்கன்னு பீல் பன்றியா? நீ எப்போதும் போல சந்தோஷமா இரு" என்றான்.

மது குறும்புடன், "சரிடா தீபக். நாளைக்கு ஒரு பக்கெட் நிறைய தண்ணி பிடிச்சி உன் தலைல ஊத்தறேன்" என சொல்லிவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு செல்ல படியேறினாள்.

அனைத்தையும் பார்த்து மதுவின் குறும்பை ரசித்துக்கொண்டிருந்த அர்ஜுன் மது மேலே வருவதை பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்த ஸ்க்ரீனின் பின்னால் ஒளிந்துக்கொண்டான். மேலே வந்த மது அர்ஜுனின் அறைக்கு முன்னால் நின்றவள் சுற்றி ஒருமுறை பார்வையை ஓடவிட்டு மேலே யாரும் இல்லை என்று கண்டதும் "அர்ஜுன் சார் ஜாக்கிங் போய் இருக்கீங்களா? காலைல என் முன்னால வந்து நின்று ரொமான்ஸ் லுக் குடுக்குறீங்களா? உன்னை பார்த்தா சிரிக்க கூடாதுன்னு நினைக்கிறேன் ஆனால் உன் மேல கோபம் கூட வர மட்டேன்னுதுடா. என்னை போட்டு இப்படி படுத்துறியேடா இடியட்....!"

என்னோட பதிலுக்காக இன்னைக்கு ஈவ்னிங் வரைக்கும் வெய்ட் பண்ணு. அப்போ தான் என்னோட அவஸ்தை உனக்கு தெரியும்" என கூறிவிட்டு" மெல்லிய ஆண்மகனை பெண்ணுக்கு பிடிக்காது முரடா உன்னை ரசித்தேன்" என மெல்லிய குரலில் பாடிவிட்டு காற்றில் ஒரு முத்தத்தையும் பறக்கவிட்டுவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்றுவிட்டாள்.

ராஜேஷ் தன் அறைக்கதவை திறக்கவும், மது அர்ஜுனின் அறை எதிரில் நின்று செய்ததையும், அவள் தன் அறைக்கு சென்றதும் அர்ஜுன் ஸ்க்ரீனின் பின்னாலிருந்து வந்தவன் தன் தலையை கோதிக்கொண்டு சிரித்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றதையும் பார்த்தவனுக்கு சிரிப்புடன், இந்த மது ஏன் மனதில் இருப்பதை நேராக இன்னும் சொல்லவில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டே கீழே இறங்கி சென்றான்.

மது கல்லூரிக்கு கிளம்ப தயாராகி வர, மற்றவர்கள் அமர்ந்து டிஃபன் சாப்பிட அர்ஜுனுக்காக காத்திருந்தனர்.

விமலா, என்ன மது, இன்னைக்கு காலேஜ் லீவ் தானே" என்றார்

"ஆமாம் ஆன்ட்டி, நேத்து எல்லாத்தையும் பாதியிலேயே விட்டுவிட்டு வந்தாச்சு அதான் போய் எல்லாத்தையும் கொஞ்சம் அரேஜ் பண்ணனும். சுரேஷ் இன்னும் ஒரு இருபது பேர் மட்டும் காலேஜ் வருவாங்க."

அர்ஜுனும் வந்துவிட, ராஜியும், வித்யாவும் மற்றவர்களுக்கு பரிமாற மது சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரைக்கும் கூட அர்ஜுன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. ராஜேஷுடன் பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

மது தான் சாப்பிட முடியாமல், அவன் தன்னை பார்க்கவே இல்லையே என்றும் குமுறிக்கொண்டிருந்தான். அர்ஜுனோ ராஜேஷுடன் பேசுவது தான் முக்கியம் என்பது போல பேசிக்கொண்டிருக்க மது இரண்டு இட்லியோடு எழுந்துவிட்டாள்.

"அத்தை நான் காலேஜ் கிளம்பறேன். மூணு மணிக்கு தான் வருவேன்" என சத்தமாக சொல்லியும் அர்ஜுன் அவளை பார்க்கவே இல்லை. மது கோபத்தோடு "ட்யூப்லைட்டு", என சத்தமாக சொல்ல அர்ஜுன் நிமிர்ந்து பார்க்கவும் "ராஜேஷ் அண்ணா, என் ரூம்ல ட்யூப்லைட் சரியாக எரியல கொஞ்சம் என்னன்னு பாரேன்" என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினாள்

அர்ஜுன் மனதிற்குள் தேனு... ஆனாலும் உனக்கு ரொம்பவே நக்கல்டீ..... என நினைத்து சிரித்துக்கொண்டான். மது கல்லூரிக்கு சென்றதும் சோர்வுடன் அமர்ந்திருந்த சுரேஷிடம் சென்று நேற்று தனக்கு இருந்த கோபத்தில் ஏதோ பேசிவிட்டேன் என சொல்லி மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டு அவனுக்கு தைரியம் சொல்லி தேற்றிவிட்டு அர்ஜுனை பற்றி சுரேஷிடம் சொல்ல இது சமயம் இல்லை

என்று எண்ணியபடி அவனிடம் ஏதும் சொல்லாமல் இருவரும் சென்று மீதி வேலையை செய்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மது மதியம் வேலையை முடித்துவிட்டு அனைவரும் அருகில் இருந்த காண்டினில் சென்று சாப்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு கிளம்பினர். ஆனால் வீட்டில் நடக்க போவதை அறியாமல் மது சந்தோஷத்தோடு வீட்டிற்கு வந்துகொண்டிருந்தான்.

தேன் தேன் தேன் உன்னைத் தேடி அலைந்தேன்
உயிர்த் தீயாய் அலைந்தேன் சிவந்தேன்
தேன் தேன் தேன் என்னை நானும் மறந்தேன்
உன்னைக் காண தயந்தேன் கரைந்தேன்

என்னவோ சொல்லத் துணிந்தேன்
ஏதேதோ செய்யத் துணிந்தேன்
உன்னோட சேரத்தானே நானும் அலைந்தேன்

அள்ளவரும் கையை ரசித்தேன் ஆளவரும் கண்ணை ரசித்தேன்
அடங்காமல் தாவும் உந்தன் அன்பை ரசித்தேன்
முட்ட வரும் பொய்யை ரசித்தேன் மோத வரும் மெய்யை ரசித்தேன் உறங்காமல் எங்கும் உந்தன்
உள்ளம் ரசித்தேன்

நீ சொல்லும் சொல்லை ரசித்தேன் இதழ் துள்ளாததையும் ரசித்தேன்
நீ செய்யும் யாவும் ரசித்தேன் எதும் செய்யாததையும் ரசித்தேன்
உன்னாலே தானே நானும் என்னை ரசித்தேன்

சேலையில் நிலவை அறிந்தேன் காலிலே சிறகை அறிந்தேன்
கனவிலே காதல் என்று நேரில் அறிந்தேன்
திருடனே உன்னை அறிந்தேன் திருடினாய் என்னை அறிந்தேன்
இன்னும் நீ திருடத்தானே ஆசை அறிந்தேன்

என் பக்கம் உன்னை அறிந்தேன் பல சிக்கல் உன்னால் அறிந்தேன்
ஆண் தென்றல் உன்னை அறிந்தேன் அதில் கூசும் பெண்மை அறிந்தேன் நீ நடமாடும் திராட்சைத்
தோட்டம்எதிரில் அறிந்தேன்

*****

அத்தியாயம்—40

சந்தோஷத்தோடு வீட்டிற்கு வந்த மது ஹாலில் அனைவரும் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்து வித்யாவை பார்த்து என்ன என்று கண் ஜாடையில் கேட்க, அவளும் அர்ஜுனை ஜாடையாக காட்ட மது அர்ஜுனை பார்த்தான். அர்ஜுன் எழுந்து ராஜியிடம், "ஓகே சித்தி, நான் கிளம்பறேன். ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என்றான். ராஜி மதுவை கவலையோடு பார்க்க மது அதிர்ந்து போய் நின்றிருந்தான்.

அர்ஜுன் ராஜேஷ், தீபக் இருவருக்கும் கை கொடுத்து விடைபெற, அனைவருமே மதுவை ஏதோ வருத்தத்துடன் பார்ப்பது போல இருந்தது. "வித்யா, மேகலா போயிட்டு வரேன் கண்டிப்பா நீங்க எல்லோரும் டெல்லி வரணும்" என சொல்லிவிட்டு மதுவிடம் வந்தான். மது கண்களில் ஒருவிதமான எதிர் பார்ப்போடு அர்ஜுனை பார்க்க அவனோ இத்தனை நாள் அவனை பார்த்த பார்வையில் இருந்த காதலோ குறும்போ எதும் இல்லாமல் ஒரு புதியவரை பார்ப்பது போல பார்த்தான்." சாரி மிஸ். மதுமிதா, நான் செய்தது எதும் உங்களுக்கு பிடிக்கலைன்னு நினைக்கிறேன். இனி நான் உங்களை தொல்லை செய்ய மாட்டேன். நாங்க கிளம்புகிறோம். உங்க கல்யாணத்துக்கு சொல்லுங்க நான் கட்டாயம் வருகிறேன். பாய்" என்றவன் திரும்பியும் பார்க்காமல் காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

மதுவிற்கு அழகையாக வந்தது. இவனை பார்த்து பேச என்னோட சம்மதத்தை சொல்ல எவ்வளவு ஆசையாக வந்தேன். என்னை பேசவே விடாமல் அவனே என்னவோ எல்லாம் தெரிந்தவன் போல

பேசிட்டு போறான், என எண்ணிக்கொண்டே வேகமாக தன் அறைக்கு சென்று இருந்த ஆத்திரத்திற்கு கதவை படார் என அடித்து சாத்தினான்.

கட்டிலில் சென்று படுத்தவளுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. பெரிய இவன் இவன். இவனை யாரு இப்போ இங்கே வரசொன்னா. இத்தனை நாள் தேனு.... தேனுன்னு..... சுத்திகிட்டு இருந்தவன் இன்னைக்கு மிஸ். மதுமிதாவாம். ஆனாலும் இவனுக்கு ரொம்ப தான் திமிர். போறவன் சொல்லாமல் போறது தானே. எனக்காக வெயிட் பண்ணி சொல்லிட்டு போறானாம். ரொம்ப தான் மரியாதை. என்கிட்டே சொல்லிட்டு போலன்னு யாராவது கேட்டாங்களா என்ன? என தனக்குள்ளே நினைத்து நினைத்து அழுதுகொண்டிருந்தாள்

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு, ச்ச... நாம எதுக்கு அழணும். இங்கேயே ரூம்ல அடைந்து இருந்தா அந்த அர்ஜுனோட நினைப்பு தான் தேவை இல்லாமல் வரும். இவன் எப்போ என் வாழ்க்கைல வந்தானோ அப்போ இருந்து எனக்கு அழரதே வேலையா போச்சு. கண்ணாடியில் தன்னை பார்த்தவன் சத்தமாக, "நீ ஏன் மது அழற? அவன் இல்லாமல் உன்னால் இருக்க முடியாதா? ஏன் இருக்க முடியாது? ஒரு நல்ல பொண்ணை இழந்துட்டோமேன்னு அவன்தான் அழணும். நீ ஏன் அழணும்? ஒரு ராட்சசி, ஒரு பிசாசு தான் அவனுக்கு பொண்டாட்டியா வரணும். வந்து அவன் உயிரை வாங்கணும். அப்போ தெரியும் இந்த மதுவோட அருமை" என சொல்லிக்கொண்டே திரும்பியவன் கதவின் அருகில் நின்று வித்யாவும், மேகலாவும் தன்னையே பார்ப்பதை கண்டவுடன் ஏதும் பேசாமல் இருவரையும் விலக்கி விட்டு கீழே இறங்கி வந்தாள்.

வித்யாவும், மேகலாவும் சத்தமாக பேசியபடி மதுவின் பின்னால் இறங்கிவந்தனர். "வித்யா, இது தேறாத கேசுடி. ரொம்ப முத்தி போச்சு. ஹய்யோ.... கடவுளே ஒரு அர்ஜுனால் எங்க மது இப்படியா ஆகணும்?" என சொல்ல

அதுவரை பேசாமல் சென்றுக்கொண்டிருந்த மது, "ஏய் மேகலா இன்னொரு முறை அர்ஜுன்னு அவன் பேரு என் காதில் விழக்கூடாது. இன்னொரு முறை அவன் பேரை யாராவது சொல்லிப்பாருங்க அப்புறம் இருக்கு உங்களுக்கு" என கோபமாக கத்திவிட்டு சோஃபாவில் சென்று அமர்ந்துக்கொண்டு ராஜேஷை பார்த்து, "ஆமாம் அத்தை எங்கே?" என கேட்டாள்.

ராஜேஷ், "ஏதோ purchase பண்ணனுமாம் அதான் அங்கிள், ஆன்ட்டி, அத்தையை மாமா வந்து கூட்டிகிட்டு போய் இருக்காங்க" என்றான்.

மாமா வந்து போனது கூட தெரியாமல் இருந்திருக்கோம் எல்லாம் அந்த கடங்காரனாலே என நினைத்தபடியே டி.வி யை போட்டு மியூசிக் சேனல் வைத்தாள். அவள் நேரம் அர்ஜுன் பேர் யாரும் சொல்ல கூடாது என சொன்னாள். ஆனால் இவள் டி.வி யை போட்டதும் "அர்ஜுனா..., அர்ஜுனா... அம்பு விடும் அர்ஜுனா" என பாட மது எரிச்சலுடன் "அடச்சீ...." என்றபடி டி.வி.யை நிறுத்தினாள். அங்கே அமர்ந்து இவளின் நடவடிக்கையை பார்த்த நால்வருக்கும் சிரிப்பாக வந்தது. ஆனால் யாரும் வாயை திறக்கவில்லை.

சரி சி, டி போட்டு பாட்டாவது கேட்கலாம் என கையில் கிடைத்த சி. டி யை போட்டுவிட்டு வந்து அமர அர்ஜுன் பேரை தவிர வேறு எந்த பெயரும் உன் காதில் விழக்கூடாது என அவள் தலையில் எழுதி இருந்ததோ என்னவோ "அர்ஜுனரு வில்லு, ஹரிச்சந்திரன் சொல்லு" என பாட., கோபத்தோடு எழுந்த மது வேகமாக சென்று அந்த சி.டி யை எடுத்து இரண்டாக உடைத்து தூக்கி எறிந்தாள்

இவள் செய்கையை கண்ட நால்வருக்கும் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. இவர்கள் சிரிப்பதை பார்த்த மதுவிற்கு வித்யா மேகலா சிரித்ததை விட, ராஜேஷும், தீபக்கும் சிரித்ததை தான் தாங்க முடியவில்லை. "அண்ணா, உனக்கும் அதானுக்கும் கூட என்னோட கஷ்டத்தை பார்த்தா சிரிப்பா இருக்கா" என்றபடி, இருகைகளாலும் முகத்தை மூடிக்கொண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழத்தொடங்கினாள்.

இதை எதிர் பார்க்காத நால்வரும் திகைத்தனர். முதலில் சுதாரித்த ராஜேஷ், "மது ப்ளீஸ், அழாதேடா.தப்பு உன் பேரலையும் இருக்குடா. நீ ஏன் நேரடியா பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லி இருக்கலாமே. ஏன் நீ ஏதும் சொல்லாமல் அர்ஜுனை அவாய்ட் பண்ண. அதனால் தானே இப்படியெல்லாம் நடந்தது" என சொல்ல.

மது ஆத்திரத்துடன், "போதும் ராஜேஷ் அண்ணா, நிறுத்து. நான் ஒரு நாள் செய்தது தானே உனக்கு பெரிசா தெரியுது. எல்லோரும் சேர்ந்து என்னோட பிலிங்சோட விளையாடுவாங்க. ஆனால் நான்

மட்டும் ஏதும் செய்யக்கூடாது அதானே. நான் மட்டும் என்ன மரக்கட்டையா? எனக்குன்னு உணர்ச்சிகள் கிடையாதா? இந்த அர்ஜுன் ஒரு வாரம் என்னை போட்டு எப்படி அலைகழித்தான்

இப்போ ரொம்ப நல்ல பையன் மாதிரி மிஸ். மதுமிதா, உங்க கல்யாணத்துக்கு சொல்லுங்க நான் கண்டிப்பா வருவேன்னு சொல்லிட்டு போறான். இவன் வரலைன்னா என்னோட கல்யாணம் நடக்காதா? ஒரு வாரம் மது மதுன்னு என் பின்னாடியே சுத்திட்டு இப்போ இப்படி சொல்லிட்டு போறான். என்னை பத்தி யார் கவலைபடறா” என சொல்லிக்கொண்டே அழுதபடி தன் அறைக்கு சென்று கதவை மூடி தாழ் போட்டுக்கொண்டாள்.

அவள் சொன்னதில் இருந்த உண்மை கூட அவள் அழுது கொண்டு செல்வதையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தவர்கள் , அவள் கதவை தாளிட்டதும் தீபக் பதறியபடி, “ஏய் மேகலா, வித்யா ரெண்டு பேரும் அவ கூட போவது தானே. சிலை மாதிரி நிக்கிறீங்களே” என கத்திவிட்டு மதுவின் அறையை நோக்கி ஓடினாள்.

அதே நேரம் ராஜேஷின் மொபைல் ஒலிக்க, அது அர்ஜுனின் நம்பர் என தெரிந்ததும், “சொல்லுங்க அர்ஜுன், “என சொல்ல தீபக் வேகமாக இறங்கி வந்தவன், ராஜேஷின் கையிலிருந்து மொபைலை பிடுங்கி கோபத்தோடு, “அர்ஜுன் இப்போ நீ எங்கே இருக்க? போதும் உன்னோட விளையாட்டு. நான் அப்போதே சொன்னேன் இந்த விளையாட்டு, அவ இதுக்கு மேல ஏதாவதுன்னா தாங்க மாட்டான்னு. ஆனா நீ நான் சொன்னதை கேட்கவே இல்லை. பாவம் மது ரொம்ப நேரமா அழுதுகிட்டே இருக்கா

இப்போ ரூமல் போய் கதவை தாழ் போட்டுக்கிட்டு திறக்க மட்டேன்றா. நீ முதலில் இங்கே கிளம்பி வா. மதுக்கு ஏதாவது ஒண்ணுன்னா அப்புறம் நான் சுமமா இருக்க மாட்டேன்” என அர்ஜுனை பேச விடாமல் தீபக்கே பேசிக்கொண்டிருக்க தீபக் பேசி முடிக்கும் போது மறுபக்கத்திலிருந்து என்கேஜட் டோன் மட்டுமே வந்துகொண்டிருந்தது.

அதே நேரம் அர்ஜுன் மதுவின் மொபைலுக்கு தொடர்ந்து முயற்சிக்க மதுவோ மொபைலை தொடவே இல்லை. தொடர்ந்து ரிங் போய்க்கொண்டே இருக்க மது போனை எடுக்காதது அர்ஜுனுக்கே பயமாக ஆகிவிட்டது. எவ்வளவு வேகமாக வர முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக வந்தான். கேட்டின் வெளியே காரை நிறுத்திவிட்டு ஓடிவந்தவன் நேராக மதுவின் அறை முன்பு தான் வந்து நின்றான்.

அனைவரையும் விலக்கிவிட்டு, “மது...., மது ப்ளீஸ்.... கதவை திற மது.” என கத்த அப்போதும் மது உள்ளே இருந்து குரல் கொடுக்கவில்லை. மீண்டும் “ப்ளீஸ் மது கதவை திற இல்லன்ன நான் கதவை உடைச்சிகிட்டு வருவேன் ” என்றதற்கு பின்னும் பதில் இல்லாததால் தான் இருந்த அறைவழியாக சென்று மதுவின் அறைக்கு செல்லலாம் என எண்ணியபடி திரும்ப, மது கதவை திறக்கும் சத்தம் கேட்டது.

உள்ளே இருந்த மதுவால் உடனே அது அர்ஜுன் குரல் என உணர முடியவில்லை, எழுந்து தாழ்ப்பாளை திறக்க உடனே அர்ஜுன் கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான். கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு தன் எதிரில் வந்து நின்றவனை பார்த்த மது தன் கண்ணிற்கு தான் அப்படி தெரிகிறதோ என மீண்டும் கண்ணை நன்கு மூடி திறந்து பார்த்தாள்.

அர்ஜுன் “மது ..... ” என்றபடி அவள் அருகில் வந்தான். அழுதழுது கண்கள் சிவந்து இருந்ததை கண்ட அர்ஜுனுக்கு தான் அளவுக்கு அதிகமாக அவளை விளையாட்டு என்ற பெயரில் அலைகழித்துவிட்டோம் என எண்ணியபடி மதுவை நெருங்க.

அவனை சற்றும் எதிர்பார்க்காத மது எல்லோர் முன்னாலும் என்னை அவமானபடுத்திட்டு இப்போ எதுக்கு வரணும் என்று வந்த ஆத்திரத்திலும் கோபத்திலும் தான் என்ன செய்கிறோம் என்று உணரும் முன்பே அர்ஜுனின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தாள்.

அர்ஜுன் உட்பட யாருமே இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. மதுவின் செய்கையை பார்த்து அதிர்ந்து போய் இருந்தனர். அர்ஜுன் தன் கன்னத்தை தேய்த்துக்கொள்ள ராஜேஷ், “சாரி அர்ஜுன் , என்றவன். “ஏய் மது பைத்தியமா உனக்கு” என கத்த. அப்போது தான் மது தான் செய்த செயலை உணர்ந்தாள்.

அர்ஜுன், “ப்ளீஸ்...! ராஜேஷ். மதுவை எதுவும் சொல்லாதீங்க. தப்பு என் பேர்லயும் இருக்கு. நான் தான் இந்த விளையாட்டை ஆரம்பித்தேன். நானே அதை முடித்துக்கொள்கிறேன்” என்றதும்

இருவரையும் விட்டுவிட்டு மற்றவர் சென்றனர். கதவை சாத்திவிட்டு வந்த அர்ஜுன், மதுவின் பின்னால் வந்து நின்றவன் "தேனு .... சாரிடா நான் உன்னிடம் விளையாட்டுக்கு தான் நினைத்து செய்தேன். ஆனால் உன் மனம் எவ்வளவு கஷ்டப்படும்னு நான் நினைக்கவே இல்லடா...? சாரிடா தேனு" என்றதும், அவ்வளவு நேரம் தான் அவனை அடித்துவிட்டதை எண்ணி தன்னையே திட்டிக்கொண்டிருந்தவன் அவன் மன்னிப்பு கேட்டதும் தாங்க முடியாமல், "அர்ஜுன், என்னை மன்னிச்சிடுங்க அர்ஜுன்" என ஓடிவந்து அர்ஜுனை அணைத்துக்கொண்டான்.

"நான் அந்த மாதிரி செய்திருக்க கூடாது. அது கூட நான் அடிக்கணும்னு நினைக்கவே இல்லை அர்ஜுன் ஆனா நீங்க எனக்கு இல்லைன்னு நினைத்து அதனால் வந்த கோபத்தில் தான் நான் அடித்தேன்." என சொல்லிவிட்டு அழுது கொண்டிருக்க. அர்ஜுன் ஆதரவாக ஒரு கையால் அவன் தலையை வருடியவன் மறுகையால் அவனை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். மது அழுகையை நிறுத்தும் வரை காத்திருந்தான்.

மெல்ல மெல்ல தன் அழுகையை நிறுத்திய மது தான் அவ்வளவு நேரமாக அர்ஜுனின் அணைப்பில் நின்றிருப்பதை உணர்ந்து வெட்கத்துடன் அவன் அணைப்பிலிருந்து விலக நினைத்து தன கைகளை அர்ஜுனின் மேலிருந்து எடுத்தான். ஆனால் அர்ஜுனின் பிடி சிறிதும் தளராமல் மேலும் அவளை இறுக்கி அணைக்க, மது வெட்கத்துடன், "ப்ளீஸ் அர்ஜுன் விடுங்க" என்றாள். அவள் நாணத்தால் சிவந்த கன்னங்களை பார்த்தபடி "அழுது முடிக்கும் வரை இல்லாத வெட்கம் இப்போ எங்கிருந்து வந்தது" என கேட்க மதுவால் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தை பார்க்க முடியாமல் மீண்டும் அவன் மார்பிலேயே சாய்ந்துக்கொண்டான்.

"மது உனக்கு பத்து நிமிஷம் டைம் அதுக்குள்ளே உன்னை கொஞ்சம் ரெப்ரெஷ் பண்ணிக்கிட்டு கீழே கார்டனுக்கு வா" என்றான்.

நிமிர்ந்த மது, "என்ன விஷயம்?" என்றாள்.

"நீ வா நான் சொல்றேன்" என்றவன் மதுவின் கன்னத்தை தட்டிவிட்டு செல்ல மது அர்ஜுனின் கையை பிடித்தாள். "என்ன மது?" என்றவனை பார்த்து, "அர்ஜுன் இப்போ நடந்ததும் விளையாட்டுன்னு சொல்லிட மாட்டீங்கனா?" என கண் கலங்க கேட்டவளை. "தேனு....." என இழுத்து அணைத்து, "இனி உன்கிட்ட விளையாட்டுக்கு கூட விளையாட மாட்டேண்டா" என்றவன் தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு "பத்து நிமிஷம் ஓகே" என்று சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

மது தன் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வேறு புடவை அணிந்துகொண்டு மட மடவென கீழிறங்கி வந்து அர்ஜுனுக்காக அங்கிருந்த பாரிஜாத மரத்தின் மீது சாய்ந்து நின்றிருந்தாள்.

பூரண சந்திரன் வானில் ஜொலிக்க , பறவை இனமும் புல்லினங்களும் தன் கூட்டிற்கு திரும்பும் நேரம். ரம்யமான அந்த நேரத்தில் மது தன்னை மறந்து நின்றிருக்க, சற்று தொலைவில் யாரோ நிற்பது போல தோன்ற மது திரும்பி பார்த்தாள்.

அங்கே அர்ஜுன் குளித்துவிட்டு ஜீன்ஸ் பாண்ட்டும், பழுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த டி-ஷர்டை போட்டுக்கொண்டு ,இரண்டு கைகளையும் பாண்ட் பாகெட்டில் விட்டுக்கொண்டு தலையை ஒரு பக்கமாக லேசாக சாய்த்து அவளை பார்த்து சிரித்தபடி நின்றிருந்தவனை கண்டதும் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நின்றனாள்.

அர்ஜுன் மெல்ல மெல்ல மதுவை நெருங்கி வர, மது நாணத்துடன் முகத்தை மூடிக்கொள்ள அர்ஜுன், "மது...." என தாபத்துடன் அழைத்தபடி மதுவின் இரு தோள்களையும் தொட்டதும் மது துவண்ட சிறு கொடியை போல அவன் மார்பில் படர்ந்தாள். அவளை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்த அர்ஜுன், "தேனு...i love u ,i love u so muchdaa" என்றவன் "தேனு... என்னை கொஞ்சம் நிமிர்ந்து பாரேன்" என்றான்

மது நிமிராமல், "ம்ஹம்...." என மேலும் அவன் நெஞ்சோடு ஒண்டிக்கொள்ள, "ப்ளீஸ் மது என்னை நிமிர்ந்து பாரேன். உன்னோட கண்ணை நேருக்கு நேரா பார்க்கணும். உன்னோட காதலை நீ சொல்வதை உன் கண்கள் மூலமா நான் உணரணும். உன்னோட இந்த அழகான முகத்தில் தெரியும் வெட்கத்தையும் பூரிப்பையும் பார்க்கணும். அதெல்லாம் பார்த்து நான் ரசிக்க வேண்டாமா? என காதலுடன் குரலில் தாபத்தையும் இழைத்து கேட்டவனின் குரலுக்கு இசைந்து மது மெல்ல தலையை உயர்த்தி கண்களை மெல்ல திறந்து அர்ஜுனை பார்த்தாள்.

மதுவின் கண்களை நேருக்கு நேராக பார்த்த அர்ஜுன், "தேங்க்ஸ் டா தேனு, தேங்க்ஸ்..." என்றான். அவன் அன்பில் நனைந்துகொண்டிருந்த மது, "I love you அர்ஜுன், I love you so much" என இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து தன் காதலை சொன்ன மதுவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. "மது இனி நீ எதுக்காகவும் அழக்கூடாதுடா." என அவன் கண்களை துடைத்துவிட்டு, அவளின் இரு கன்னங்களிலும் மென்மையாக முத்தமிட்டான். மது வெட்கத்துடன் தலை குனிந்துக்கொள்ள. அழுதழுது சிவந்திருந்த அவள் மூக்கை பிடித்து செல்லமாக ஆட்டிவிட்டு மெல்ல பாடினான்

எந்தன் உயிரே எந்தன் உயிரே.....
எந்தன் உயிரே எந்தன் உயிரே
கண்கள் முழுதும் உந்தன் கனவே
என்னை மறந்தேன் என்னை மறந்தேன்
நெஞ்சம் முழுதும் உந்தன் நினைவே
சொல்லாமல் என்னை எடுத்தாய்
பதிலாக உன்னை கொடுத்தாய்
உலகத்தின் பூக்களே உயிரிலே பூத்ததே
உன்னருகில் நான் இருந்தால்
தினம் உன்னருகில் நான் இருந்தால்

என்னை வெல்ல யாரும் இல்லை
என்ற எண்ணத்தில் நான் இருந்தேன்
இன்று உன்னை பார்த்தவுடன்
என்னை தோற்று விட்டு வெட்கத்தில்
தலை குனிந்தேன்
அன்பே ஓர் நிமிடம் உன்னை மறந்திருக்க
என்னாலே முடியவில்லை
இங்கு எந்தன் நாள் முழுக்க உன்னை நினைத்திருக்க
எபோதும் அலுக்கவில்லை

சின்ன சின்ன கூத்து நீ செய்யிறத பாத்து
உள்ளுக்குள்ளே நான் சிலிர்தேன்
வண்ண வண்ண பாதம் நீ வச்ச வச்ச போகும்
அந்த தரையாய் நான் இருப்பேன்
கவலைகள் மறக்கவே கவிதைகள் பிறக்கவே
உன்னருகே நான் இருந்தால்
தினம் உன்னருகே நான் இருந்தால்

மல்லிப்பந்தலின் கீழே அர்ஜுனின் தோளில் தன் தலையை சாய்த்தபடி மது அமர்ந்திருக்க, அர்ஜுன் தன் கையோடு மதுவின் கையை சேர்த்து பிணைத்தபடி பேச தொடங்கினான். "கல்யாணமே வேண்டாம்னு இருந்த என்னை உன்னோட அந்த படபடப்பான பேச்சாலேயும், உடனே நீ செய்தது தப்புன்னு தெரிந்ததும் சாரி கேட்டதும் என்னை உன் பக்கமா சாய வைக்க போதுமானதா இருந்தது. மறுநாள் உன்னை எப்படியும் சந்திக்கணும்னு நினைத்தேன் ஆனால் எதிர்பாராத விதமா ஹோட்டெல்ல உன்னோட நடந்த சந்திப்பு. இது வரைக்கும் யாரையுமே பார்த்து இப்படி சீண்டணும்னு எனக்கு தோணிதில்லை. நீ உன் பிரெண்ட்ஸை கிண்டல் செய்தது. என்னை பற்றி அவர்களிடம் சொன்னது, உன்னோட குறும்பு, இதெல்லாம் பார்த்து சுத்தமா ப்ஃளாட் ஆயிட்டேன். ஆனால் அப்பா அம்மா எனக்காக பார்த்த பொண்ணு நீ தான்னு எனக்கு தெரியாது. தெரிந்ததும் நான் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டேன் தெரியுமா?

மது தலையை உயர்த்தி அர்ஜுனை பார்த்தாள். "புரியுதுடா...? அப்போதே நீ ஏன் என்னிடம் உன்னைமையை சொல்லலைன்னு தானே கேட்க நினைக்கிற?" என்றான்.

மதுவும் ஆம் என தலை அசைக்க, சிரித்த அர்ஜுன், "நான் தான் அர்ஜுன்னு சொல்லி இருக்கலாம். ஆனால், நான் யார் என தெரியாமலே நீ என்னை விரும்பணும்னு நினைத்தேன். அதனால் தான் உன்னிடம் அளவுக்கு மீறி நடந்துக்கொண்டேன். நீயும் என்னை விரும்புறேன்னு நம்பினேன். உன்னோட பிறந்த நாள் அன்று உன் ருமுக்கு வந்தேன். நீ நினைத்திருந்தால் என்னை பிடிக்கவில்லை என்றால் உடனே உங்க அண்ணனிடம் சொல்லி காட்டி கொடுத்திருப்பாய். ஆனால் நீ என்னை காட்டிக்கொடுக்காததில் இருந்து நீயும் என்னை விரும்புவது புரிந்தது.

இன்னைக்கு நீ என்னை கொஞ்சம் அலைய விட நினச்சே. ஆனால் காலைல என் றும் முன்னாடி வந்து நின்னு பாட்டு பாடி ஒரு டான்ஸ் ஆடி காத்துல முத்தமெல்லாம் பறக்கவிட்டு” என சொல்ல,

“அச்சச்சோ நீங்க பார்த்துட்டிங்களா?” என்றாள் வெட்கதுடன் அவளின் வெட்கத்தை ரசித்து சிரித்தபடி. “ஹம்ம்....நீ காலைல தீபக்கிட்ட வம்பு பண்ணினதுல இருந்து , எல்லாத்தையும் பார்த்தேன், பார்த்து உன்னோட குழந்தை தனத்தையும், குறும்பையும் ரசிச்சிக்கிட்டு இருந்தேன்.”

“அப்போ எல்லாம் தெரிஞ்சும் நான் சொன்ன எல்லாத்தையும் கேட்டும் என்னை நீங்க விட்டுட்டு போனீங்க இல்ல?” என ஊடலுடன் சற்று நகர்ந்து அமர்ந்து கேட்க

“அதை என் மேல சாய்ந்தபடியே கேட்டாலும் பதில் சொல்வேண்டா தேனு” என மதுவை இழுத்து தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டாள்.

“போதும் விடுங்க அர்ஜுன் யாராவது வரப்போறாங்க” என விலக முயல

“இவ்வளவு நேரம் யாரும் நம்ம பார்த்திருக்க மாட்டாங்களா? என்னவோ ரொம்ப தான் பிகு பன்றியே. சரி போ நான் அப்படியே சொல்றேன். நம்ம நிச்சயத்துக்கு வேண்டிய புடவை, மோதிரம் வாங்க தான் கிளம்பி போனோம். ராஜி சித்தியும், எங்க அம்மாவும் இந்த விளையாட்டுக்கு முதலில் ஒத்துக்கல. நானே கஷ்டப்பட்டு ஒத்துக்க வச்சேன். ஆனால் அது இவ்வளவு சீக்கிரம் இப்படி சிக்கலா மாறும்னு நினைக்கல. ஹப்பா வச்சியே ஒரு அடி கடைசி வரைக்கும் என்னால் மறக்க முடியாது” என சொல்லியபடி தன் கன்னத்தை தேய்த்துக்கொண்டாள்.

அதை பார்த்த மது , “சாரி அர்ஜுன், இனி இது போல அடிக்கமாட்டேன்” என்றாள்.

“இனி அடிக்க மாட்டியா? அப்போ அடிக்கிற ஐடியா இருந்ததா?” என்றான் இரு கன்னத்தையும் கைகளால் மூடியபடி. மது சிரித்துக்கொண்டே, “இனி கன்னத்தில் அடியெல்லாம் கிடையாது” என்றவள் அவன் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவனை அடித்த கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து சிரித்துக்கொண்டே எழுந்து வீட்டினுள் ஓடினாள்.

அர்ஜுன் ஆனந்த அதிர்ச்சியுடன், “ஹே..... தேனு...!!!” என அவனை தொடர்ந்து வீட்டினுள் செல்ல ஹாலில் யாரும் இல்லாமல் வெறிசோடி இருந்தது.

மது எல்லோரும் எங்கே போய்ட்டாங்க என யோசிக்க. அர்ஜுன், “என்ன மது யாரையும் காணும்? ஒருவேளை அவங்க அவங்க ஜோடியோட பேசிக்கிட்டு இருக்காங்களோ?” என்றான்.

மது, “யாரு இதுங்களா? எங்க அண்ணனும், மேகலாவும் ரொம்ப பாவம். அண்ணன் தங்கச்சி ரெண்டும் இருக்குங்களே சரியான தத்திங்க.” என்றவள் ஹோம் தியேட்டர் ரூமிலிருந்து சத்தம் வருவதை கேட்டு” நான் சொல்ல எல்லாம் இங்க உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்குங்க போல” என சொல்லிவிட்டு மெதுவாக அந்த அறைகத்தை திறந்தாள்.

தீபக் தன் மடியில் லாப்டாப்பை வைத்து ஈமெயில் செக் செய்து கொண்டிருந்தான். வித்யா ஆர்வமாகவும், மேகலா வேண்டாவெருப்பாகவும் டாம் அண்ட் ஜெர்ரி பார்த்துக்கொண்டிருக்க ராஜேஷ் வித்யாவின் முகத்தையே ஏக்கமாக பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அர்ஜுனுக்கோ பார்த்தவுடன் சிரிப்பு தான் வந்தது. மது கோபமாக , “என்ன அர்ஜுன் எங்க அண்ணனை பார்த்தா உங்களுக்கு சிரிப்பா இருக்கா?” என மெல்லிய குரலில் கேட்க

“இல்ல மது ஒரே வீட்ல இருந்துகிட்டு இப்படி தள்ளி தள்ளி இருந்தா எவ்வளவு கடுப்பாவான் மனுஷன். நமக்கு அந்த ப்ராப்ளமே இல்லை” என மதுவின் தோளில் கையை போட

“ஷ்ஷு...அர்ஜுன் எல்லோரும் இருக்காங்க என்ன இப்படி பன்றிங்களே” என அவன் கையை எடுத்துவிடும் நேரம் பேச்சு குரலில் திரும்பிய ராஜேஷ் அங்கே மதுவும், அர்ஜுனும் அன்யோன்யமாக நின்று பேசிக்கொண்டிருப்பதையும், மதுவின் முகத்தில் இருந்த சந்தோஷத்தையும், வெட்கத்தையும் பார்த்துவிட்டு முகம் நிறைய புன்னகையுடன் அவர்களை நோக்கி வந்தான்.

அர்ஜுனின் கையை பிடித்து குலுக்கி, "வாழ்த்துக்கள் மாப்பிள்ளை" என்றான். மது என தன் தங்கையை தோளோடு சேர்த்து தட்டிகொடுத்தான். சத்தம் கேட்டு மற்றவர்களும் அருகில் வர, தீபக் , அர்ஜுனை சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். தீபக்கின் கண்கள் கலங்க நிற்க, அதைக்கண்ட அர்ஜுன், "ஹே... தீபக் என்ன இது? எதுக்கு இப்போ இப்படி கண்கலங்கறீங்க?"

தீபக், "இல்லை அர்ஜுன், இது சந்தோஷத்தில் வந்த கண்ணீர். இந்த ஒரு வாரமா மதுவை பார்க்க நல்லாவே இல்லை. அவளோட குறும்பும், விளையாட்டுத்தனம் எல்லாம் மிஸ்ஸிங். இப்போ கூட அவ என்னோட வம்பு செய்து விளையாடும் போது அம்மா என்னை திட்டுவாங்க. இப்படி வளர்ந்தும் தொட்டு தொட்டு விளையாடிகிட்டு வம்பு செய்துகிட்டு இருக்கீங்கலேன்னு .

ஆனால் எனக்கு மதுவை பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு அவ 21 வயசு பொண்ணா தெரியாது. அப்பாவும் அம்மாவும் அவளை கூட்டிகிட்டு வரும் போது துருதுருன்னு அந்த கண்ணில் தெரிந்த விளையாட்டு தனமும், குறும்பும், ரெட்டை குதிரை வால் போட்டுக்கிட்டு முகத்தில் சிரிப்போடு வந்த குட்டி பொண்ணா தான் தெரிவா. வித்யா எனக்கு எப்படியோ அதே போல தான் மதுவும் எனக்கு ஒரு குட்டி தங்கச்சி

ரெண்டு வருஷம் நான் அவளை ரொம்ப மிஸ் பண்ணினேன். இந்த வீட்டில் ஒரு குட்டி இளவரசி போல ஆடி ஓடிகிட்டு இருந்தா. இனி கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் எங்களை விட்டுட்டு போகப்போறான்னு நினைக்கும் போதே கொஞ்சம் கஷ்டமா இருக்கு. அவளை நாங்க ரொம்பவே மிஸ் பண்ணுவோம். அனால் நீங்க அவளை நல்ல பார்த்துப்பீங்கன்னு தெரியும். ஆனாலும் ஒரு தவிப்பு மனசுல இருக்கு அர்ஜுன்" என்றவனின் தோளில் சாய்ந்து மது கண்கலங்க அதை பார்த்த வித்யாவும், மேகலாவும் கண் கலங்க.

அதை பார்த்த ராஜேஷ் என்னடா இது ஓவர் சென்டிமென்டா இருக்கே என நினைத்தபடி, "சரி சரி போதும் . மூணு பேரும் சிரிச்சாலே சுமாரா தான் இருப்பீங்க இதில் அழுது என்னை பார் என் அழகைப்பார்ன்னு உங்களை நீங்களே கேவலப்படுத்திக்காதீங்க." என சொல்லிவிட்டு மூவரிடமிருந்தும் ஒரு உஷ்ணப்பார்வையை வாங்கிக்கொண்டான்.

அர்ஜுன், "சரி மணி ஏழரை ஆகுது கிளம்புங்க போகலாம்" என்றான்.

ராஜேஷ், "எங்கே அர்ஜுன்?"

அர்ஜுன், "வேற எங்கே இன்னைக்கு என்னோட லவ்வை சொல்லி என் லவ்வர் ஓகே சொல்லி அதை கொஞ்சம் கொண்டாடவேண்டாமா? அதுக்கு தான் கிளம்புங்க இன்னைக்கு என்னோட ட்ரீட்" என அனைவரையும் கட்டாய படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

ஹோட்டலுக்கு சென்று அமர்ந்தது முதல் அர்ஜுன் குறும்பு பார்வையுடன் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மது மெதுவாக அர்ஜுனுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில், "ப்ளீஸ் ...! அர்ஜுன் அப்படி பார்க்காதீங்க" என்றாள் நாணத்துடன். "சரி இனிமேல் பார்க்கவில்லை" என்றபடி மதுவின் இடது கையை பிடித்துக்கொள்ள, மது தன் கையை விடுவிக்க பார்க்க ஆனால் அவளோ விடாமல் பிடித்தபடி இருக்க மது, "ப்ளீஸ் அர்ஜுன் விடுங்களேன், இந்த வித்யாவும், மேகலாவும் பார்த்துட்டு சிரிக்கிறாங்க" என சொல்ல அர்ஜுன் சிரிப்போடு கையை விடுவித்தான்.

ஆளாளுக்கு தங்களுக்கு பிடித்த உணவை ஆர்டர் செய்ய , அர்ஜுன், "மது உனக்கு பிடித்ததை சொல்லு" என சொல்ல, மதுவோ, "உங்களுக்கு பிடித்ததை சொல்லுங்க" என மாற்றி மாற்றி சொல்ல, மேகலாவும், வித்யாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு மதுவை பார்த்து சிரித்தனர்.

மது தன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த வித்யாவின் கையில் கிள்ள வித்யா, "என்னடி இப்படி கிள்ளுற?" என்றாள்.

மது, "பின்ன என்னடி, உங்க ரெண்டு பேருக்கும் அப்படி ஒரு சிரிப்பு. கீழ்ப்பாக்கத்துக்கு போக போறீங்களா? நீங்க நாலு பேரும் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் ஹனிமூனுக்கு குற்றாலம் போய்ட்டுவாங்க. அப்போ தான் உங்க பைத்தியம் தெளியும்" என சொல்ல , மேகலாவும் தீபக்கை ராஜேஷ் அருகில் அமர சொல்லிவிட்டு வித்யாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

மேகலாவும், வித்யாவும் மீண்டும் சிரிக்க மது, " சந்தேகமே இல்லை கனஃபார்ட்டா கீழ்ப்பாக்கம் தான்"

மேகலா, " நாங்க கீழ்ப்பாக்கம் போறது இருக்கட்டும். யாரோ ஒருத்தர் அவனுக்கு ஒரு ராட்சஷி, பிசாசு தான் பொண்டாட்டியா வரும்னு சாபம் எல்லாம் கொடுத்தாங்க. அதான் அதை நெனச்சி சிரிச்சிகிட்டு இருந்தோம்." என்றாள்.

வித்யா, "நும்ல அர்ஜுன் அண்ணாவை எப்படி திட்டின?"

மது, " என்னடி மிரட்டுறியா?" என்றாள்

வித்யா, " நான் ஏண்டா மது செல்லம் உன்னை மிரட்ட போறேன். நேரா அண்ணன் கிட்டயே சொல்லிடறேன்" என சொல்ல

மது அசடுவழிய "நான் எதோ தமாசுக்கு சொன்னேன்" என இழுக்க

நடுவில் தலையிட்ட தீபக், "என்ன விஷயம் நீங்க மூணு பேரும் சேர்ந்து குசுகுசுன்னு பேசிகிட்டு இருக்கீங்க" என்றான்.

மேகலா, " இதோ வந்தாச்சுடா.... பஞ்சாயத்து தலைவர். அவர்கிட்ட சொல்லுங்க எல்லா பிரச்சனையையும் தீர்த்திடுவார்" என கடுப்போடு சொன்னாள்.

அர்ஜுன், " என்ன வித்யா அப்படி என்ன விஷயம், மது என்னை பத்தி ஏதாவது சொன்னாளா?"

வித்யா சிரிப்புடன் மதுவை பார்க்க மது , ஏய் சொல்லாதடி என கண்ணால் கெஞ்ச , மேகலா, "அவ உங்களை என்ன தெரியுமா சொன்னா?" என சொல்லிவிட்டு மதுவின் முகத்தை பார்க்க, மதுவோ, "ஐயோ..!" என தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டாள்.

மேகலாவை தொடர்ந்த வித்யா, " உங்களுக்கு ஒரு ராட்சஷி, ஒரு பிசாசு தான் பொண்டாட்டியா வரணும்னு சாபம் கொடுத்தாள். இப்போ என்னடான்னா நீங்க சொல்லுங்க நீங்க சொல்லுங்கன்னு உங்களுக்கு ஐஸ் வச்சிக்கிட்டு இருக்கா" என்றாள்

அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே, "மது ஒண்ணும் தப்பா சொல்லலையே" என்றபடி மதுவை பார்க்க, மதுவோ கோபத்தோடு, " அப்போ நான் பிசாசா, ராட்சஷியா?" என கேட்க.

அர்ஜுன், " ஆமாம் நீ என்னோட காதல் பிசாசு, அழகான ராட்சஷி" என சொல்ல மதுவின் முகம் வெட்கத்தில் சிவந்தது.

ராஜேஷ் தன் தங்கையை பார்த்து மன நிறைவுடன் சிரிக்க, தீபக், " ஆனாலும் இதெல்லாம் ரொம்ப அநியாயம். இப்படியா ஒரேடியா நீங்க மதுவுக்கு ஜால்ரா தட்டுவீங்க. பேசாம உங்க பைலட் ஆபிசர் வேலையே விட்டுட்டு, பஜனை கோஷ்ட்டியில் சேர்ந்திடுங்க அர்ஜுன்" என்றான்.

இப்படியாக ஒருவரை ஒருவர் கிண்டல் செய்துகொண்டு சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பி வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். பெரியவர்கள் நால்வரும் ஹாலில் அமர்ந்திருந்தனர். ராஜேஷ், தீபக், வித்யா, மேகலா நால்வரும் தங்கள் காரிலிருந்து இறங்கி உள்ளே சென்றுவிட, அர்ஜுன் தன்னுடைய காரை கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டு இறங்க மது மட்டும் தயக்கத்துடன் காரிலேயே அமர்ந்திருந்தாள்.

அர்ஜுன், "ஹே...! என்ன மது அப்படியே ஃப்ரீஸ் ஆகி உட்கார்ந்து கிட்டு இருக்க, இறங்கல?" என்றான்.

மது, " எனக்கு ஒரே வெட்கமா இருக்கு அர்ஜுன்" என சொன்னவளை பார்த்து தலையை கோதியபடி பின்னால் சாய்ந்து சிரித்தாள்.

அர்ஜுன், "ஹே மது என்ன சொல்ற நீ? உனக்கு வெட்கமா?" என சிரித்தவன் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு "தேனு உன்னோட ஐடியா என்னன்னு எனக்கு தெரியுமே" என்றான்.

மது, " ஐடியாவா...! என்ன ஐடியா ?" என புரியாமல் கேட்க.

அர்ஜுன், "இப்போ உன்னை அப்படியே நான் தூக்கிகிட்டு போகணும். அதானே உன்னோட பிளான்" என்றபடி அவை தூக்க வருவது போல் வர, அதற்குள் மது இவன் தூக்கிட்டு போனாலும் போவான், ஏற்கெனவே போன மானமெல்லாம் போதும் இன்னும் அத்தை மாமா எதிரில் எல்லாம் போகவேண்டாம் என எண்ணியபடி வேகமாக கிழே இறங்கினான்.

அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே காரை பூட்டிவிட்டு வந்தான்

இருவரும் ஜோடியாக வருவதை கண்ட பெரியவர்களின் கண்கள் கலங்கின. ராஜிக்கும், ஈஸ்வரனுக்கும், முகம் நிறைய புன்னகையுடனும், வெட்கத்துடனும் கண்களில் சந்தோஷத்துடன் வரும் மதுவை பார்த்த போது சிறுவயதில் தங்கள் முன்பு வந்து நின்ற அந்த பிஞ்சு முகம் தான் நினைவில் வந்தது.

தயங்கி தயங்கி வந்த மது எல்லோரும் தங்களையே பார்ப்பதை பார்த்தவுடன் நாணத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே தன் அத்தையை பார்க்க, ராஜியின் கண்கள் கலங்கி இருப்பதை பார்த்த மது ஓடிசென்று ராஜியை அணைத்துக்கொண்டு கண் கலங்க ஈஸ்வரன் இருவரையும் தேற்றினார்." ராஜி சந்தோஷமா இருக்க வேண்டிய நேரத்தில் என்ன இது? கண்ணை துடை. மது நீ தைரியமான பொண்ணு நீயே இப்படி எமோஷனல் ஆகலாமா?" என சொல்ல.

அர்ஜுன் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.இதை கவனித்த தீபக், "ராஜேஷ் எனக்கு என்னவோ தீயும் வாசனை வருது உனக்கு வருதா?" என சொன்னபடி அர்ஜுனை பார்க்க

ராஜேஷும்," ஆமாம் தீபக் எனக்கும் வாசனை வருது " என சொல்லிவிட்டு இருவரும் சேர்ந்து அர்ஜுனை பார்த்து சிரித்தனர்

மது விமலா, சந்துரு கால்களில் விழ செல்ல, அருகில் நின்றிருந்த அர்ஜுனுக்கு கண்ணை காட்ட இருவரும் சேர்ந்து காலில் விழுந்து எழுந்ததும் சந்துரு," அர்ஜுன் உன்னையும் அடக்க ஒரு ஆள் வந்தாச்சு. விமலா நீ உன் பையனை பத்தி இனி கவலைப்படாமல் இரு. உன் மருமக அவனை கவனிச்சிக்குவா" என சொல்லி சிரித்தார். விமலா அன்புடன் மதுவின் நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

தீபக்," இன்னைக்கு ஒட்டுமொத்தமா குடும்பமே அர்ஜுனோட வயித்தெரிச்சலுக்கு ஆளாகிட்டங்க "

அனைவரும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நிச்சயத்திற்கு எடுத்த புடவை நகை அனைத்தையும் பார்த்தனர். நாளை மறுநாள் நல்ல நாள் அன்றைக்கே நிச்சயத்தை வைத்துக்கொள்வது என முடிவு செய்யப்பட்டது. நேரமாகுது என அனைவரும் அவரவர் அறைக்கு செல்ல மது விமலாவுடன் பேசிக்கொண்டு முன்னால் செல்ல அர்ஜுன் அவளை தொடர்ந்து பின்னால் சென்றபடி, மதுவை "ஸ்ஸ்.... ஸ்ஸ்....." என அழைக்க மது வேண்டுமென்றே திரும்பாமல் படி அருகில் நின்று விமலாவிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க அர்ஜுனின் செய்கையை பார்த்த விமலா,"என்ன அர்ஜுன் ஏதாவது வேணுமா?" என்றார்.

அர்ஜுன்," இல்லம்மா. ஒண்ணும் வேண்டாம்" என்றான். மது தன் சிரிப்பை அடக்கி கொண்டு தன் அறைக்கு செல்ல படியேற விமலா தன்னுடைய அறைக்கு சென்றதும் அவசரமாக மதுவின் பின்னால் சென்ற அர்ஜுன், "ஏய், தேனு மொட்ட மாடிக்கு வா" என்றான்.

மது," என்னால முடியாது நான் வரமாட்டேன் " என அவசரமாக சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்று கதவை பூட்டிக்கொண்டாள்.

அர்ஜுன் போடி முண்டகண்ணி, கண்ணை உருட்டி உருட்டி காட்டியே என்னை கவிழ்த்துட்ட. இப்போ கூப்பிட்டா முடியாதுன்னா சொல்ற. நீ வரலன்னா என்ன என்னோட ரூட்ல நான் வரேன் என நினைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்று குளித்துவிட்டு விளக்குகளை எல்லாம் நிறுத்திவிட்டு பால்கனி கதவை ஓசை வராமல் திறந்து எட்டி பார்க்க அவன் நினைத்தது போல மது ஊஞ்சலில் அமர்ந்துகொண்டிருந்தான்.

சத்தமில்லாமல் சன்ஷேடில் இறங்கி மது அமர்ந்திருந்த பால்கனிக்கு ஏறிவந்தான். ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்த மது எழுந்து பால்கனி கைப்பிடி சுவர் மீது சாய்ந்து நின்று நிலவை ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் பின்னால் வந்து நின்ற அர்ஜுன் அவள் கழுத்தில் மெல்ல ஊதா திடுக்கிட்டு திரும்பிய மது அங்கே தன்னை நெருங்கி நின்றிருந்த அர்ஜுனை கண்டதும் வெட்கமும், பயமும் போட்டியிட, "அர்ஜுன் எப்படி வந்தீங்க?" என கேட்டுவிட்டு சுற்றி பார்த்தாள்.

"தேனு.... யாரும் பார்க்கலை. எதுக்கு பயப்படற" என்றவன் அவளின் இருகைகளையும் பிடித்து தன் அருகில் இழுத்து அவள் நெற்றியில் புரண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த முடியை ஒதுக்கியவனின் கைகள் அவள் கன்னம், காதுமடல் என அலைய மது கூச்சத்தில், "ப்ளீஸ் அர்ஜுன்" என கிறங்கிய குரலில் சொல்ல அவன் கைகள் செய்த வேலையை இப்போது அவன் உதடுகள் செய்ய ஆரம்பிக்க சுதாரித்த மது, "அர்ஜுன் இதெல்லாம் வேண்டாம் எல்லாம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் தான்" என கண்டிப்பான குரலில் சொல்லி அவன் நெஞ்சில் கை வைத்து தள்ளிவிட்டான்.

அர்ஜுன், "மது இதெல்லாம் உனக்கே அதிகமா இல்லை. நீ தானே முதலில் என்னை கட்டி பிடிச்ச. நான் ஏதாவது செய்தேன்" என பாவமாக சொல்ல.

மது, "நானா? நான் எப்போ அதுபோல செய்தேன்?" என்றாள்

அர்ஜுன், "ஏம்.... தேனு நீ தானே சாயந்திரம் ஓடிவந்து என்னை கட்டிபிடிச்சி டயலாக் எல்லாம் பேசின. இப்போ என்னடான்னா நானான்னு ஒண்ணும் தெரியாத மாதிரி கேக்குறியே?" என்றான்.

மது, "அது அப்போ இருந்த நிலையில் எதோ உணர்ச்சிவசப்பட்டு அப்படி செய்துவிட்டேன்"

அர்ஜுன், "ஆனாலும் சுத்த மோசம். உனக்கு ஒரு நியாயம் எனக்கு ஒரு நியாயமா? ஆனாலும் இது ரொம்பவே அநியாயம்" என்றவன் அவளுக்கு முதுகை காட்டிக்கொண்டு திரும்பி நின்றுக்கொண்டான்.

அர்ஜுன் கோபத்துடன் திரும்பி நின்றுக்கொண்டதை பார்த்த மது அவன் எதிரில் வந்து நிற்குகொண்டு, "என்ன சாருக்கு கோபமா?"

அர்ஜுன், "ஆமாம், நான் கோபப்பட்டதும் என் காதலி ஓடிவந்து என்னை சமாதானம் செய்யபோறா. என் மேல நம்பிக்கை இல்லாமல் தானே அப்படி சொன்ன. என்னோட லிமிட் என்னன்னு எனக்கு தெரியாதா?" என்றான்.

மது கவலையுடன், "ப்ளீஸ் அர்ஜுன் என்னை கொஞ்சம் புரிஞ்சிக்குங்க. நான் உங்களை நம்பலைன்னா நான் என்னையே நம்பலைன்னு அர்த்தம். நீங்க இன்னும் மூணு நாலு நாளில் கிளம்பி போய்டுவீங்க. அப்புறம் எனக்கு உங்க ஞாபகமாவே இருக்கும். ரொம்ப கஷ்டம்பா" என்றவள் சலுகையாக அவன் கையை தன் கையுடன் கோர்த்துக்கொண்டு அவன் தோளில் தன் தலையை சாய்த்துக்கொண்டாள். படிப்பு முடியவே இன்னும் ஐந்து மாதம் இருக்கு. அப்புறம் கலயணம் எப்போ வைப்பாங்களோ?"

அர்ஜுன், "குறைந்தது இன்னும் ஏழு மாசத்துக்கு கல்யாணம் கிடையாது" என்றவனை பார்த்து "அவ்வளவு நாளா" என கண்களை விரித்து காட்டி கேட்க.

அர்ஜுன், "நான் ஒன்னு சொல்றேன் கேக்கறியா?" என சொல்ல மதுவும் ஏதோ முக்கியமான விஷயம் போல என எண்ணி கேட்க ஆயத்தமாக "இனிமேல் இது மாதிரி கண்ணைவிரித்து என்னை பார்க்காதே அப்புறம் நான் என்னையும் மீறி ஏதாவது செய்துட்டா என்னை தப்புகொல்லக்கூடாது" என சொல்ல

அவன் சொன்னதை கேட்டு உதட்டை கடித்துக்கொண்டு வந்த சிரிப்பை அடக்க அதை பார்த்த அர்ஜுன், "வேண்டாம் மது, மனுஷனோட பொறுமைக்கும் எல்லை இருக்கு. இப்படி என்னை சுத்தி சுத்தி அடிக்காதே" என்றவன் அவள் கண்களை பார்த்ததும் "இனிமேல் நான் இங்கே இருந்தால் என்னையும் மீறி ஏதாவது நடப்பதற்குள் நான் கிளம்பறேன். நீயும் போய் தூங்கு" என சென்றவன் திரும்பி வந்து "இன்னைக்கு இதான் கடைசி" என மின்னல் வேகத்தில் அவனை இழுத்து இறுக்கி அணைத்தவன் இரண்டு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டுவிட்டு அதே வேகத்தில் அவனை விலக்கிவிட்டு திரும்பி பார்க்காமல் வந்த வழியிலேயே சென்றுவிட்டான்.

மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு வந்து படுத்தபடி தன் கன்னத்தை தொட்டுபார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தவளை மொபைல் போன் அழைத்தது. எடுத்த மது, "அர்ஜுன் இப்போ தானே பேசிட்டு போய் படுத்தீங்க அதுக்குள்ளே என்ன போன்?"

அர்ஜுன், " தூக்கமே வரமட்டேன்னுதுடா தேனு " என குழைய.

மது, " வராது வராது, அப்படி தூக்கம் வரலைன்னா ஒன்னு , ரெண்டு, மூணு எண்ணுங்க தூக்கம் தானா வரும் " என்றாள்.

அர்ஜுன், " நான் என்ன எல்.கே.ஜி படிக்கிற பையனா? ஒன்னு , ரெண்டு, மூணு எண்ண " என கோபமாக கேட்டவன் அடுத்த நொடியே "தேனு நீ என்னடா செல்லம் செய்யற?"

மது, " ஹம்ம்...! ஒரு எல்.கே.ஜி பையன் கிட்ட பேசிகிட்டு இருக்கேன் . பேசாம தூங்குங்க அர்ஜுன் " என சொல்ல

அர்ஜுன், " தூங்கலாம்னு கண்ணை மூடினா உன்னோட கண்ணு தாண்டி முன்னால வந்து நிக்குது. நான் என்னடி செல்லம் செய்வேன்."

மது, " ஐயோ..! ரொம்ப வழியுது. கொஞ்சம் கூட வெட்கமே இல்லாம இப்படி வழியிறீங்க? சரியான ஜொள்ளு பாரட்டிப்பா நீங்க "

அர்ஜுன், " ஆமாம், நான் யாருகிட்ட வழியுறேன். என்னோட தேனு கிட்ட தானே?"

மது, " போதும் அர்ஜுன் பேசாம தூங்குங்க. எனக்கு தூக்கம் வருது " என்றாள்.

அர்ஜுன், " என்னது தூக்கம் வருதா. உன்னோட லவ்வர் உன்கிட்ட லவ்வை சொல்லி இருக்கேன் நீ என்னையே நினைச்சிகிட்டு இருக்காமல் தூக்கம் வருதுன்னு சொல்ற. இதெல்லாம் ஞாயமா?

மது, " எல்லாம் நியாயம் தான் "

அர்ஜுன், " சரி இது மட்டும் சொல்லு, இப்போ நீ என்ன செய்ற?"

மது, " என்ன கேள்வி இது தூக்கம் வருது தூங்க போறேன் "

அர்ஜுன், " பொய் சொல்லாதே. உன் கன்னத்தை தடவி பார்த்து சிரிச்சிகிட்டு தானே இருந்த?"

மது ஆச்சர்யத்துடன், " என்ன நேர்ல பார்த்தா மாதிரி சொல்றீங்க?"

அர்ஜுன், " அப்போ உண்மையா அதான் செய்துகிட்டு இருந்தியா? இதுக்கு பேருதான் போட்டு வாங்கறது."

மது நம்மிடமே இப்படி கேட்டு நம்மையே மடக்குகிறானே என எண்ணியவள், " இப்போ நான் வந்து உங்களை ரெண்டு போட்டா தான் நீங்க தூங்குவீங்க "

அர்ஜுன், " நீ வரப்போறியா வேண்டா செல்லம், நீ கதவை திறந்து வை நானே அங்கே வரேன். நாம ரெண்டு பேரும் ஜாலியா..." என்றவளை " என்னது " என மதுவின் குரல் இடைமறிக்க, " அட்டட்டா ...! ரெண்டு பேரும் ஜாலியா பேசிகிட்டு இருக்கலாம்னு சொல்ல வந்தேன் "

மது, " இன்னையோட இந்த ராத்திரி பேசுவதெல்லாம் விடுங்க. இப்போ போய் தூங்குங்க."

அர்ஜுன், " என்னடி நானும் பார்கிறேன் போய் தூங்கு தூங்குன்னு உயிரை வாங்கற, நானே தூக்கம் வராம தானே இப்படி புலம்பிகிட்டு இருக்கேன். உன் கண்ணு, வெட்கப்படும்போது சிவக்கும் உன் கன்னம், அந்த வெட்கத்தோடு நீ உன்னோட உதட்டை கடித்தபடி நிற்பது, அப்புறம் உன்னோட சங்கு கழுத்து, அந்த சங்கு கழத்து பூனை முடி,..." என அவனின் வர்ணனை நீள

மது, " ஹய்யோ போதும் என்னால தாங்க முடியல அர்ஜுன். குட் நைட் " என சிரித்துக்கொண்டே போனை அணைத்தாள்

அர்ஜுனும் சிரித்தபடி , "I love you daa தேனு" என மொபைலுக்கு முத்தமிட்டுவிட்டு மதுவையே நினைத்தபடி படுத்திருந்தான்.

ஐயோ ஐயோ உன் கண்கள் ஐயய்யோ
உன் கண்கள் கண்ட நேரத்தில் எல்லாமே ஐயய்யோ
ஐயோ ஐயோ ஐயோடா ஐயய்யோ
நீ என்னை கண்டநேரத்தில் மின்சாரம் ஐயய்யோ

சுடும் விழிகளிலே அழகினிலே தொடுகின்றாய் அய்யோ
நாடு இரவினிலே கனவினிலே எனை தின்றாய் ஐயய்யோ
இமை எங்கெங்கும் உன் பிம்பம் கண் மூடவில்லை ஐயய்யோ
இதழ் எங்கெங்கும் உன் இன்பம் வாய் பேசவில்லை ஐயோ
இடை எங்கெங்கும் விரல் கிள்ள இதமாகும் ஐயய்யோ
தடை இல்லாமல் மனம் துள்ள பதமாகும் ஐயய்யோ
காலையில் தொடும் போது ஐயோ
மாலையில் தொடும் போது ஐயோ
ராத்திரி நாடு ராத்திரி தொட்டால் ஐயய்யோ
குங்கும வாசனைகள் ஹைய்யோ
சந்தன வாசனைகள் அய்யோ
என்னிடம் உன் வாசனை ஹைய்யோ ஐயய்யோ
கொடு கொடு கொடு எனவே கேக்குது கன்னம் ஐயய்யோ
கிடு கிடு கிடுவெனவே பூக்குது மச்சம் ஐயய்யோ
காது மடல் அருகினிலே ஐயோ
பூனை முடி கவிதை ஐயய்யோ

காதலுடன் பேசையிலே ஐயோ
பேச மறந்தாலோ ஹய்யையோ

மறுநாள் மது கல்லூரி முடிந்து கீதாவுடன் பேசிக்கொண்டே வெளியில் வந்து கொண்டிருக்க வாசலில் அர்ஜுன் காரில் சாய்ந்தபடி நின்றுக்கொண்டிருந்ததை முதலில் கவனித்த கீதா, " ஏய் மது அங்கே பாருடி உன்னோட இடியட்..." என்றாள்.

மது, " இடியட்டா...?" என நேராக பார்க்க, அர்ஜுன் புன்னகையுடன் "ஹாய்" என கை அசைத்தான்.

மதுவும் புன்னகைக்க, அதை கவனிக்காத கீதா, " எவ்வளவு கொழுப்புடி அவனுக்கு? அன்னைக்கு நீ திட்டியும் அவன் அடங்கல. அன்னைக்கு தான் எங்க எல்லோரையும் சாட்சிக்கு கூப்பிட்டான். இன்னைக்கு நான் இருக்கேன் வா அவனை ரெண்டுல ஒன்னு பார்க்கலாம்" என மதுவின் கையை பிடித்து அர்ஜுனை நோக்கி சென்றாள்.

இவர்களின் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த வித்யாவும், மேகலாவும் இவர்களை பார்த்தும் மேகலா, " ஏய் ரெண்டு பேரும் எங்கேடி போறீங்க?" என கேட்டதும் மது திரும்பி இருவரையும் பார்த்து வாய் மேல் விரல் வைத்து பேசாம வாங்க என சைகை செய்து கொண்டே கீதாவுடன் செல்ல வித்யாவும், மேகலாவும் இருவரையும் பின்தொடர்ந்து சென்றனர்

அர்ஜுன் எதிரில் வந்து நின்ற கீதா கோபத்தோடு , " ஏய் மிஸ்டர், உன் மனசுல என்ன தான் நினைச்சிட்டு இருக்க? அன்னைக்கு தான் ஏதேதோ மழுப்பலா சொல்லி தப்பிச்சிட்ட. ஆனால் இன்னைக்கு காலேஜுக்கே வந்து இருக்க. ஒழுங்கா இனி இவளை பாஃலோ பண்பு வேலையே விட்டுட்டு உன் வேலையே பார்த்துகிட்டு இரு" என அதிகாரத்துடன் சொல்லிவிட்டு அர்ஜுனை முறைத்து பார்த்தாள்.

அர்ஜுன் மதுவை ஒரு பார்வை பார்த்தான், மதுவோ வந்த சிரிப்பை அடக்கியபடி நின்றுக்கொண்டிருந்தாள். அர்ஜுனும் இரு கைகளையும் தட்டிவிட்டு கார் பானட்டின் மீது ஏறி அமர்ந்துக்கொண்டு, " ஹப்பா.... என்ன சூடு? "என கையால் விசிறிட்டுக்கொள்வது போல செய்ய கீதாவின் கோபம் ஏறியது. மது, வித்யா, மேகலா மூவரும் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு நின்றிருக்க

கீதா, " பார்க்க தாண்டா நீங்க எல்லாம் இவ்வளவு மசெண்டா இருக்கீங்க. ஆனால் பன்றது அவ்வளவும் சீப்பா தானே இருக்கு" என கோபத்துடன் பேச. அர்ஜுன் சிரித்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான்

மதுவுக்கோ கீதாவின் வார்த்தைகள் அளவு மீறுவதை பார்த்து, " ஏய் கீதா சும்மா இருடி" என சத்தம் போட

அர்ஜுன், " விடு மது, நீ சொல்லு கீதா. அப்புறம் இன்னும் என்ன சொல்லி திட்ட ப்போற?" என்றவனை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தாள்.

கீதா, " எங்க எல்லோருடைய பேரையும் எப்படியோ தெரிந்து வச்சிக்கிட்டு பேர் சொல்லி கூப்பிட்டு கலாட்டா செய்றியா?" என குரலை உயர்த்த

அர்ஜுன், " என்ன மது, உன் பிரெண்டுக்கு இவ்வளவு கோபம் வருது. இப்படி கோபப்பட்டா நல்லதில்லைன்னு அட்வைஸ் பண்ணுமா. அப்புறம் , பாவம் சுரேஷ் உன்கிட்ட மாட்டிகிட்டு எப்படி முழிக்க போறானோ?" என சுரேஷின் பேரை நடுவில் இழுத்ததும் அதுவரை அர்ஜுனை முறைத்துக்கொண்டிருந்த கீதா வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமடந்தையாக இருக்க, அவளை கவனித்த

மது "அர்ஜுன் ப்ளீஸ், நீங்க கொஞ்சம் சும்மா இருங்களேன்" என்றவன் "கீதா சாரிடி. ப்ளீஸ் எனக்காக" என கெஞ்சலாக கேட்க

கீதா, "ஏய் மது என்னடி நடக்குது இங்க.....? .நீங்க ரெண்டு பேரும் என்னவோ உரிமையா பேரை சொல்லி கூப்பிடுறீங்க. இவளுங்க ரெண்டு பேரும் வாயை மூடிகிட்டு சிரிக்கிறாங்க.....ஹய்யோ என் மண்டையே வெடிச்சிடும் போல இருக்கே" என்ன சொன்னதும்

மது சிரிப்புடன், " இவர்தாண்டி அர்ஜுன். என்னோட....." என சொன்னபடியே அர்ஜுனை பார்க்க அர்ஜுனோ மதுவை பார்த்து சிரித்தபடி நிற்கொண்டிருக்க மதுவின் முகம் நாணத்துடன் சொல்ல வந்ததை முடிக்க முடியாமல் திணறினாள்.

அதைகண்ட கீதா, "சரி சரி எனக்கு புரிஞ்சிது. ஆனா மது நீ எங்ககிட்ட எதுவுமே சொல்லலையே? பரவாயில்ல படிச்சாலும் ஒரு சூப்பர் ஹீரோவை தான் பிடிச்சிருக்க" என அர்ஜுனை பார்த்து, "நீங்க ரொம்பவே லக்கி தெரியுமா? எங்க மது மாதிரி ஒரு பொண்ணு உங்களுக்கு கிடைச்சிருக்கா." என சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவர்களை நோக்கி சுரேஷ் வருவதை பார்த்த கீதா, "சரி எனக்கு நேரம் ஆகுது நான் கிளம்பறேன்" என அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

கீதாவை பார்த்தபடியே சுரேஷ் மதுவின் அருகில் வந்தான். துரத்தில் வரும் போதே அர்ஜுன், மது இருவரும் நின்றிருந்தது. மதுவின் முகத்தில் தெரிந்த பூரிப்பு அனைத்தையும் கவனித்தபடியே வந்தான். மதுவை சுரேஷின் பார்வை என்ன என்பது போல கேட்க மது புன்னகையுடன், "அர்ஜுன் இது.." என

சுரேஷை காட்டி சொல்ல தொடங்க அவளை தொடர்ந்த அர்ஜுன், "இது சுரேஷ், உன்னோட பிரெண்ட். என்ன சுரேஷ் அப்படி பார்க்கறீங்க நான் அர்ஜுன் மதுவோட ஃப்யான்ஸி" என சுரேஷுக்கு கை கொடுக்க மதுவின் முகத்தை யோசனையோடு பார்த்துக்கொண்டே சுரேஷ் அர்ஜுனுக்கு கை கொடுத்து வாழ்த்திவிட்டு விடைபெற்று சென்றான்.

மதுவோ சுரேஷின் முகத்தை பார்த்ததும் கீதாவை பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் போல என எண்ணியபடி அர்ஜுனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அர்ஜுன், "சரி நேரம் ஆகுது கிளம்பலாம்" என்றவன் "வித்யா, மேகலா நீங்க ரெண்டு பேரும் எங்களோட வாங்களேன்" என்றான்.

வித்யா அவசரமாக, "வேண்டாம் வேண்டாம் எங்களுக்கு எங்க பேரே நல்லா இருக்கு" என சொல்ல

மேகலா, "ஆமாம் எதுக்கு அனாவசியமா கரடின்னு இன்னொரு பேரு கிடைக்கணும். நாங்க வீட்டுக்கு போறோம்" என சொல்ல

மது, "சரிதான் போங்கடி. வீட்டுக்கு போனாத்தானே உங்க ரெண்டு பேரோட ஹீரோஸ் இருப்பாங்க அதுக்கு இப்படி ஒரு சாக்கு, கிளம்புங்க கிளம்புங்க" என சிரித்துக்கொண்டே காரில் அமர்ந்தான்

அர்ஜுன் அமைதியாக புன்னகைத்த படி காரை ஒட்டிக்கொண்டிருக்க, மது அர்ஜுனை பார்த்து, "இப்போ நாம எங்கே போறோம் அர்ஜுன்?" என்றான்.

அர்ஜுன், "ஏன் தேனு, நான் எங்கே போறோம்னு சொன்னா தான் வருவியா? உனக்கு ரொம்ப பிடிச்ச இடம். உன் மனசுக்கு நிறைவான இடம்" என்றதும் மது, "ஆஹ்.... அப்போ ஸ்ரீ ராம் அண்ணாவை பார்க்க போறோம் கரெக்டா?" என்றான்.

அர்ஜுன், "ஏன் தேனு, புத்திசாலிடி நீ" என்றவாறே காரை செலுத்தி ஸ்ரீராமின் இடத்திற்கு சென்றனர்.

அர்ஜுன், மதுவின் வருகையை பார்த்த ஸ்ரீராம் புன்னகையுடன் வரவேற்றான். "என்னம்மா மது, எப்படி இருக்க? ஒரு வழியா நம்ம அர்ஜுனை பிடிச்சி கல்யாண பந்தத்தில் சிக்கவச்சிட்ட?" என சிரிக்க.

மது, "நான் நல்லா இருக்கேன் அண்ணா. இந்த கல்யாண விஷயத்தில் எனக்கு எந்த சமந்தமும் இல்லை. எல்லாம் உங்க பிரெண்ட் தான் காரணம்" என அர்ஜுனை பார்த்து சிரித்தாள்.

இருவரும் சேர்ந்து நிச்சய தாம்பூலத்தி ஸ்ரீராமை அழைத்துவிட்டு, அர்ஜுன் குழந்தைகளுக்காக ஏற்கெனவே வாங்கி வைத்திருந்த ஸ்வீட்ச், டாய்ஸ், எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு சிறிது நேரம் குழந்தைகளுடன் விளையாடிவிட்டு கிளம்பினர்

அங்கிருந்து கிளம்பி கோவிலுக்கு அழைத்து சென்றான். சிறிது நேரம் கோவிலிலேயே அமர்ந்திருந்தனர். அங்கிருந்து திநகர் சென்று காரை நிறுத்தினான். மது, "எதுக்கு அர்ஜுன் இங்கே வந்திருக்கோம்?" என்றாள்

அர்ஜுன், "உன்னோட பர்ட்டேக்கு உனக்கு நான் எதுவுமே வாங்கி கொடுக்கலையேடா. அதான் வா. என்றவனின் கையை பிடித்து. இதுவரைக்கும் எந்த பிறந்த நாளுக்கும் அவ்வளவு நிம்மதியோட இருந்ததில்லை. அந்த நிம்மதியையும் மன நிறைவையும் எனக்கு நீங்க அன்னைக்கு கொடுத்தீங்க. நீங்களே எனக்கு கிடைச்சிருக்கீங்க அதுக்கும் மேல எனக்கு என்ன வேணும்." என அர்ஜுனின்

கையை தன் கண்ணில் வைத்துக்கொள்ள அவளின் நனைந்த இமைகள் அவன் கையையும் நனைக்க அதை உணர்ந்த அர்ஜுன்," எம் மது எதுக்கு அழற. நான் தான் உன்கூட எப்போதும் இருக்க போறேனே. இது சும்மா என்னோட ஆசைக்காக. வா வந்து பாரு உனக்கு பிடிச்சிருக்கா என்னன்னு சொல்லு" என அவள் கண்களை துடைத்துவிட்டு தன்னோடு அழைத்து சென்று கடை முதலாளியிடம் சென்று பேசிவிட்டு வந்து அங்கிருந்த சேரில் அமர்ந்தான்.

சற்று நேரத்தில் அர்ஜுனிடம் மூன்று பார்சல் கொண்டுவந்து கொடுக்காப்பட, அதில் ஒன்றை எடுத்து மதுவிடம் கொடுக்க, பிரித்து பார்த்த மது தேன் நிறத்தில் உடல் முழுக்க கோல்டன் கலர் ஜரிகையுடன் பார்த்தவுடன் பிடித்துவிட முகமெல்லாம் சந்தோஷத்துடன் நின்றிருந்த மதுவின் அருகில் வந்து," என்ன மேடம், எப்படி இருக்குன்னு சொல்லவே இல்லையே?" என கேட்க,

"ரொம்ப நல்லா இருக்குங்க. ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என்றவளின் காதருகில் வந்து "என்னோட தேனுக்கு தேன் கலரில் புடவை. நிச்சயதுக்கே இந்த கலர்ல பார்த்தேன் கிடைக்கல அதான் சரி முதலில் நான் வாங்கி கொடுப்பதாவது இந்த கலரில் இருக்கட்டும்னு தான் ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன் " என்றவனை காதலுடன் பார்க்க.

அர்ஜுன்," மது ப்ளீஸ்....!! பார்வையை அந்த பக்கம் திருப்பு" என்றவனை பார்த்து சிரித்தபடி திரும்பி நின்றனாண்டாள். மற்ற இரு பார்சலிலும் அதே டிசைனில் வேறு நிறங்களில் இருந்தது."இது வித்யாவுக்கு, இது மேகலாவுக்கு" என்றான்.

மது," தேங்க்ஸ்" என்றவள் கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க" என சொல்லிவிட்டு ஜென்ட்ஸ் செஷன் சென்று அர்ஜுனுக்கு டிரஸ் எடுத்துக்கொண்டு அதை செய்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து அர்ஜுனிடம் கொடுத்தாள். காரில் வந்து அதை பிரிக்க முயன்றவனிடம் ,"இல்ல நீங்க ஊருக்கு போனதும் பிரித்து பாருங்க" என கொஞ்சலுடன் சொன்னவனை சிரிப்புடன் பார்த்து சரிஎன்றபடி காரை எடுத்தான்.

இருவரும் ஹோட்டலுக்கு சென்றுவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அனைவரிடமும் வாங்கியவற்றை காட்டிவிட்டு சற்று நேரம் பேசிகொண்டிருந்துவிட்டு சென்று படுத்தனர்

காலையிலிருந்து வீடே பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அன்றுதான் அர்ஜுன், மது இருவருக்கும் நிச்சய தாம்பூலம். நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டுமே இருக்க, உடன் பணிபுரிபவர்கள், நண்பர்கள், என அந்த வீடே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. நல்ல நேரத்தில் இரு வீட்டு பெரியோர்களாலும் தட்டு மாற்றப்பட்டது. மது நிச்சய புடவை அணிந்துகொண்டு வர அர்ஜுனின் பார்வை அவளிடமே நிலைதிருந்தது. கருநீல புடவையில் சிறு சிறு நட்சத்திரங்கள் பூக்களாக ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

*****சூட்டும் விழிச்சூடர் தான் கண்ணம்மா சூரிய சந்திரரோ
வட்டக்கருவிழி கண்ணம்மா வானக்கருமை கொல்லோ
பட்டுக்க கருநீலப் புடவை பதித்த நல் வயிரம்
நட்டநடு நிசியில் தெரியும் நட்சத்திரங்களடி*****

என்ற பாடல் தான் அர்ஜுனுக்கு நினைவு வந்தது.

அர்ஜுன் மதுவிற்கு மோதிரம் போட அர்ஜுன் மதுவிற்கு மோதிரம் போட நண்பர்கள் அமர்ந்திருந்த பக்கத்திலிருந்து ஒஹோ... என கூச்சல் எழும்ப அங்கே கிண்டலும் ,கேலிகளும் ஆரம்பமாயின

பெரியவர்கள் அனைவரும் தனியாக அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, நண்பர்கள் கூட்டம் அர்ஜுனிடமும் ,மதுவிடமும் கேள்விக் கணைகளை தொடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அடுக்கடுக்காக கேள்விகள் வர

அர்ஜுன்,"ஹலோ ஹலோ ஒரு ஒரு கேள்வியா கேளுங்க பதில் சொல்றோம்" என்றான்.

சுரேஷ்," சரி முதல் கேள்வி மதுக்கிட்ட இருந்து ஆரம்பிக்கலாம். என்ன மது ரெடியா?"

மது," இதெல்லாம் கொஞ்சம் அதிகம் என்னை விட்டுடுங்கப்பா. எது கேட்பதுன்னாலும் அவரையே கேளுங்க" என்றான்.

அர்ஜுன்," நோ நோ. மது பதில் சொன்னா தான் நானும் சொல்வேன் இல்லைன்னா interview காச்செல்" என்றான்.

வித்யா," ஏய் அவன் என்னடி பெரிசா கேக்க போறாங்க. நீ தைரியமா பதில் சொல்லு. உங்க கேள்விகளை கேளுங்க எங்க மது பதில் சொல்லுவா" என்றாள்.

சுரேஷ்,"மது நீ அர்ஜுன் சாரை எப்போ முதல் முதலில் பார்த்த?

மது," கன்னிமாரா லைப்ரரி எதிரில்"

சுரேஷ்," பார்த்தும் காதலா?" என்றவனை பார்த்து. "ப்ளீஸ் இந்த மாதிரி எல்லாம் கேட்காதீங்க. இதெல்லாம் ரொம்ப பர்சனல் " என்றவனை பார்த்து அர்ஜுன் சிரிக்க. "நான் இங்கே மாட்டிகிட்டு முழிக்கிறது உங்களுக்கு சிரிப்பா இருக்கா?" என கேட்க அதற்கும் அனைவரிடமும் இருந்து. சிரிப்பே பதிலாக வந்தது.

சுரேஷ்," சரி மது உனக்கு இது தான் கடைசி கேள்வி. நீ அர்ஜுன் கிட்ட பேசின முதல் வார்த்தை என்ன?" என்றான்.

மது சற்றும் யோசிக்காமல் ,"நல்லா ஞாபகம் இருக்கே, ஏன் மிஸ்டர், உங்களுக்கு கார்ல ஏறினா கண்ணு தெரியாதா? இது தன் நான் முதன் முதலில் அவரிடம் பேசின வார்த்தை" என சொல்லிவிட்டு அர்ஜுனை பார்க்க அர்ஜுனோ இல்லை இல்லை என தலையை ஆடினான்.

"என்ன இல்லைன்னு சொல்றீங்க முழுசா பத்து நாள் கூட ஆகல அதற்குள்ளா நான் மறந்திடுவேன்" என வீராப்பாய் கேட்க.

அர்ஜுன்," மறந்து தான் போய்ட்ட. நீ என்னிடம் முதன் முதலில் பேசிய வார்த்தை இடியட்.... இப்போ ஞாபகம் வருதா" என மதுவை பார்த்து குறும்பாக சிரிக்க மது அசடுவழிய முகத்தை மூடிக்கொண்டான்

சுரேஷ்," அட்டா, மது இப்படி அசடு வழியறதா பார்த்தா, எதோ முக்கியமான விஷயம் இருக்கும் போல இருக்கே. இனி கேள்வி எல்லாம் அர்ஜுனுக்கு தான் என அர்ஜுனிடம் நகர்ந்தவன்,"நீங்க சொல்லுங்க அர்ஜுன், அதென்ன எடுத்தவுடன் இடியட்...அப்படின்னா சொன்னா."

அர்ஜுன்," நான் செய்த வேலை அப்படிப்பா. இப்போ நீ முன்னபின்ன தெரியாத ஒரு பொண்ணுக்கு முத்தம் கொடுத்தா அந்த பொண்ணு உன்னை சும்மாவா விடுவா?" என்றதும், நண்பர்கள் குழாம் அனைவரும் சேர்ந்து மதுவை பார்த்து," மது என்னதிது?" என சொல்ல மது சங்கடத்துடன் அர்ஜுனை பார்க்க அர்ஜுன் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

மதுவிற்கு கோபம் வர," சும்மா உளறாதீங்க அர்ஜுன், என சொன்னவன் அன்று நடந்தது முழுவதையும் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தான்.

அர்ஜுன் ," மது நான் எதுவுமே சொல்லல. நான் சுரேஷை ஒரு கேள்வி கேட்டேன். அதை நான் என்னவோ நம்மை பற்றி சொல்வதாக நினைத்து நீயே எல்லா உண்மையையும் சொல்லிட்ட." என சிரிக்க

மது," ஐயோ என் மானமே போகுது. இந்த அண்ணனும், அத்தானும் எங்கேயடி போய்ட்டாங்க" என கேட்க

தீபக்," என்ன மது என்ன விஷயம் என்னை தேடிகிட்டு இருக்க. என்ன எல்லோரும் சேர்ந்து உன்னை கலாக்கிராங்களா?" என்றவாறு அர்ஜுன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

மது," அத்தான் நீயே கேளு இவங்க எல்லோரும் ஒண்ணா சேர்ந்து என்னை கிண்டல் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க?" என சிறு குழந்தை போல குற்ற பத்திரிகை வாசித்தான்.

நடந்த அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்ட தீபக் சுரேஷை பார்த்து, "ஏண்டா எப்போ பாரு மதுவை கிண்டல் செய்றீங்க? பாவம்டா அவ" என சொல்ல

மது தீபக்கை பார்த்து சிரித்தான், அவனை பார்த்துக்கொண்டே ,"பேசி பேசி கிண்டல் பண்ணது போதும்டா, இனி கொஞ்சம் பாடி கிண்டல் பன்னுவோமே என சொல்லிவிட்டு மதுவின் முகம் போன போக்கை பார்த்து சிரித்தவன்," சுரேஷ் ரெடியாடா பாடலாமா?" என்றதும்,

சுரேஷும், " அட்டே அந்த பாட்டு தானே பாடிட்டா போச்சு என்றவன், ரெடி ஒன் , டீ, தீ , என்றதும் தீபக்கும் சுரேஷும் சேர்ந்து, "அர்ஜுனரும் வந்துவிட்டார் அல்லிராணி, அந்த ஆணைகரோடு சேர்ந்து வாழப்போற நீ," என பாட அனைவரும் சேர்ந்து சிரிக்க

மது, " அத்தான் என்னை அல்லி ராணின்னு சொல்லாதன்னு எத்தனை முறை சொல்லி இருக்கேன்?" என்றவனை பார்த்து.

தீபக், " பார்த்தியா மது உனக்கு நான் அப்போவே பொருத்தமா பேரு வச்சி இருக்கேன்" என சிரிக்க, அதை கேட்டு சிரித்துக்கொண்டே அங்கே வந்த ராஜியிடம்.

"அத்தை பாருங்க அத்தை இந்த அத்தானை. எல்லோரோடும் சேர்ந்து கிண்டல் செய்துகிட்டு இருக்காங்க" என சொல்ல.

ராஜி, " ஏய் போதும்டா இன்னைக்கும் அவனை போட்டு கிண்டல் செய்துகிட்டு, நீ வாடா மது" என மதுவை அங்கிருந்து எழுப்பி செல்ல முயல

சுரேஷ், " ஆன்ட்டி ப்ளீஸ்....!!! மதுகிட்ட லாஸ்டா ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கிறேன்"

ராஜி, " சரிமா நீ அவங்க கேள்விக்கு பதில் சொல்லிட்டு வந்து சாப்பிடு கொஞ்சம் நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ" என சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட

"ஓகே மது இது தான் கடைசி கேள்வி, நீ அர்ஜுனை பார்த்து ஒரு பாட்டு பாடுன்னா என்ன பாட்டு பாடுவ ?

மது சிரித்துக்கொண்டே சிறிதும் யோசிக்காமல்,
*****"உன்னை கண்டனே முதல் முறை நான் என்னை
தொலைத்தேனே முற்றிலுமாய் தான் காதல் பூதமே
என்னை நீயும் தொட்டாய் ஹய்யோ ஹய்யோ
அச்சம் வருதேதப்பிசெல்லவே வழிகள் இல்லை இங்கே
ஹய்யோ ஹய்யோ ..சீ என்னவோ பண்ணினாய் நீயே....*****

என பாட, ஹே..... என சத்தமும், விசிலும் பறக்க மது வெட்கத்துடன் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள். அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே தலையை கோதிக்கொண்டான்.

சுரேஷ், "அட்டா மது கலக்குரியே...!!" என சிரித்தவன் அர்ஜுனிடம் திரும்பி "நீங்க சொல்லுங்க அர்ஜுன் மதுவை பார்த்தும் உங்களுக்கு என்ன தோணுச்சு" என கேட்டதும்

அர்ஜுன், " இது ஹிந்தி பாட்டு அதை தமிழில் சொல்றேன்

*****ஒரு பெண்ணை பார்த்தேன் அவ எப்படி இருந்தா தெரியுமா?
ஒரு மலர்ந்த ரோஜா போல, காலையில் உதிக்கும் சூரியனை போல
காட்டில் துள்ளி திரியும் மானை போல, பெளர்ணமி நிலவை போல
கோவிலில் எரியும் அழகிய தீபம் போல, வீணையோட இசை போல
குளிரில் வரும் வெயில் போல வாசனையோடு வரும் குளிர் காற்றை போல.....*****

என சொல்லிக்கொண்டே போக சுரேஷ் மதுவிடம் " மது, ஆள் சுத்தமா ஃப்ளட் ஆயாச்சு.." என சிரிக்க மது வெட்கத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து எழுந்து ஓடினாள்.

கலாட்டாக்கள் எல்லாம் முடிந்து அனைவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு ரெஸ்ட் எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அர்ஜுன் மட்டும் கிளம்பி ஸ்ரீராமுடன் ஹோமுக்கு சென்றான்.

தன் அறைக்கு சென்று படுத்த மது காலையில் இருந்து அனைவரின் காலிலும் விழுந்து எழுந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கியது, போடோவிற்கு நின்றது, என சோர்ந்து போய் இருந்தவள் படுத்தவுடன் தூங்கிவிட்டாள்.

நான்கு மணிக்கு எழுந்து ஹாலுக்கு வர அங்கே டைனிங் ஹாலில் ராஜி, விமலா, அபிராமி, மேகலாவின் அம்மா, பெரியம்மா, ராஜியின் அம்மா அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அடுத்து நடக்க இருக்கும் கல்யாணம் பற்றி பேச்சு வந்தது.

ராஜியின் அம்மா, " ஏன் ராஜி, மேகலாவோட ஜாதகம் எடுத்துகிட்டு வந்திருக்கோம், தீபக்கோட ஜாதகம் கொண்டுவா நமக்கு தெரிந்த ஜோசியர் இங்கே இருக்கார் வீட்டுக்கு வர சொன்னா வந்து பார்ப்பார்" என்றார்.

ராஜி தயக்கத்துடன், " இல்லம்மா, நாங்க ஜாதகம் யாருக்குமே எழுதலையே, நேரமும் தேதியும் தான் இருக்கு. ஆனால் ஜாதகம் பார்க்கிறா மாதிரி இல்லை" என்றவரை

மேகலாவின் அம்மா, " ஏன் அண்ணி, அப்போ நம்ம மதுவுக்கு ஜாதகம் பார்க்கலையா?"

ராஜி, " இல்லை அண்ணி மனசு ஒத்துபோச்சி அப்புறம் எதுக்கு ஜாதகம்னு விட்டுட்டோம்"

விமலா, " அவ்வளவு எதுக்கு, நாங்களும் , ராஜி குடும்பமும் இல்லையா? நாங்களெல்லாம் ஜாதகம் பார்க்காமல் தானே கல்யாணம் செய்துகிட்டோம். எங்க குடும்பத்தோட சதோஷமா தானே இருக்கோம்" என்றார்.

ராஜியின் அம்மா, " ஜாதக பொருத்தம் இருந்தா மேற்கொண்டு பேசலாம். நீ யோசித்து சொல்லு ராஜி"

ராஜி, " நான் வித்யா அப்பாவை கேட்டு சொல்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஈஸ்வரிடம் சொல்ல யோசித்த ஈஸ்வர், " சரி ராஜி, இது கல்யாண விஷயம், ரெண்டு குடும்பமும் சேர்ந்து சந்தோஷமா செய்யணும். அதுக்கு யாராவது ஒருத்தர் விட்டு கொடுத்து போகணும். அவங்களுக்கு இதுதான் திருப்தின்னா நீ தீபக்கோட பிறந்த நேரத்தையும், தேதியையும் கொடு" என்றார்

மேகலாவின் அப்பா வாசுதேவன், ஜோசியரை போன் செய்து வர செய்தார். முதலில் வித்யா, ராஜேஷின் ஜாதகத்தை பார்த்துவிட்டு , " ரெண்டு பேருக்கும் பொருத்தம் பிரமாதமா இருக்கு. ரெண்டு பேருக்குமே குருபலன் இருக்கு. அதனால் இன்னும் மூணு மாதத்தில் கல்யாணத்தை முடித்தால் இவங்க ரெண்டு பேரும் வாழ்க்கையில் பிரமாதமா இருப்பாங்க. இல்லைன்னா கல்யாணம் தடை பட்டு தாமதம் ஆகும்." என்றார்

அடுத்து தீபக் மேகலாவின் ஜாதகத்தை பார்த்துவிட்டு, பொருத்தம் நல்லா இருக்கு. ஆனால் கல்யாணத்தை முடிந்தால் ஆறு மாதத்திற்குள் நடத்திடுங்க. இல்லைன்னா இவங்க கல்யாணம் நடப்பதில் நிறைய சிக்கல் இருக்கு. கல்யாணம் தள்ளி போய்க்கிட்டே இருக்கும்" என சொல்ல

மேகலா முகத்தில் கலவரத்துடன் நின்று கொண்டிருக்க, மதுவும், வித்யாவும் ஆதரவுடன் அவள் கையை பிடித்துக்கொண்டனர். அவரிடமே அடுத்த ஆறு மாதத்தில் நல்ல முகூர்த்த நாளை குறித்து வாங்கிக்கொண்டு அவரை அனுப்பிவைத்துவிட்டு அனைவருடனும் அமர்ந்து கலந்து பேசினார்

அப்போது தான் வீட்டிற்கு வந்த அர்ஜுன் விஷயத்தை கேள்விப்பட்டு, " நானே சொல்லணும் என்று இருந்தேன். சொன்னா மாதிரி முதலில் ராஜேஷ், வித்யா கல்யாணத்தை முடிச்சிடுங்க. ஏன்னா இன்னும் மூணு மாதத்தில் நான் ட்ரைனிங் போக வேண்டி இருக்கும். மொத்தத்தில் பத்து பேரை செலக்ட் பண்ணி அனுப்புறாங்க. ரொம்ப சீக்ரெட் training அங்கே போய்ட்டா அப்புறம் எல்லோரையும் காண்டக்ட் பண்ணதும் கஷ்டம். எப்போதாவது தான் பேச முடியும். எப்படியும் மதுவோட படிப்பு முடிந்ததும் தானே எங்க கல்யாணம். அதுவரை ஏன் இவங்க கல்யாணத்தையும் தள்ளி போடணும். அதுக்கு முன்னாலேயே நடத்திடுங்களேன்" என சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்க்க மது அர்ஜுனின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்ணில் ஏன் இதை முதலிலேயே சொல்லவில்லை என்ற கேள்வி இருந்தது.

அனைவரும் பேசி அர்ஜுன் சொன்னபடியே முதலில் வித்யா ராஜேஷ் கல்யாணத்தை முடித்து விடலாம் என்றும், அதன் பிறகு மது, அர்ஜுன் கல்யாணம் முடிந்ததும் அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே தீபக், மேகலா கல்யாணம் என பேசி முடிவு செய்யப்பட, மது தன் அண்ணன், வித்யா கையை பிடித்து வாழ்த்திவிட்டு அர்ஜுனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்

மது செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அர்ஜுன், அவளின் முக வாட்டத்தை கவனித்துவிட்டு கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தான். அனைவரும் ராஜேஷ், வித்யா கல்யாணத்தை பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்க, அர்ஜுன் எப்படி அங்கிருந்து செல்வது என யோசனையுடன் இருக்க , அதை கவனித்த ராஜேஷும், தீபக்கும், "அர்ஜுன் கொஞ்சம் வாங்களேன்" என அழைக்க அர்ஜுனும் அவர்களுடன் எழுந்து சென்றான்.

மாடிக்கு சென்றதும் ராஜேஷ், " நீங்க போய் மதுவை சமாதானம் செய்யுங்க. யாரும் வர மாட்டாங்க" என சொல்லிவிட்டு தீபக்குடன் தன் அறைக்கு சென்றுவிட அர்ஜுன் மதுவின் அறைக்கு சென்றான்.

மது ஊஞ்சலில் இரு கால்களையும் கட்டிக்கொண்டு கண்கள் கலங்க அமர்ந்திருந்தான். யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டதும் அவசரமாக கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து பார்க்க அர்ஜுன் மதுவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

மது அர்ஜுனை பார்த்து புன்னகைக்க முயன்று தோற்று தலையை குனிந்துக்கொள்ள , அர்ஜுன் அவள் முகத்தை தன் கைகளால் ஏந்தி, " என்னடா தேனு..." என கேட்டதும் தான் தாமதம், மது உடைந்து அவன் மார்பில் சாய்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள்

ஆதரவாக அவள் தலையை தடவிகொடுத்தவன், " அழாதடா மது, இன்னும் ஆறு மாதம் தானே இப்படின்னு சொல்வதற்குள் ஓடிட போகுது. நீ சந்தோஷமா சிரித்த முகத்தோடு என்னை வழி அனுப்பினால் தானே எனக்கும் சந்தோஷமா, நிம்மதியா இருக்கும். நீ இப்படி அழுதா எனக்கும் அங்கே போய் உன்னோட அழுத முகமே தெரியும் , எனக்கும் கஷ்டமா இருக்கும்டா. எனக்கு மட்டும் உன்னை பார்க்காமல் நினைத்த போது பேசாமல் இருப்பது கஷ்டம் தானேடா" அர்ஜுனின் வார்த்தைகளும் உண்மைதானே, எனக்கு இருப்பது போல தானே அர்ஜுனுக்கும் இருக்கும் என உணர்ந்து தன்னால் அவன் வருத்தப்பட கூடாது என தன் கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து அர்ஜுனை பார்த்தாள்.

அர்ஜுன் புன்னகையுடன் அவள் மூக்கை பிடித்து ஆட்டி, " சரியான அழகாச்சிடி நீ" என சொல்ல மது, "ஹம்ம்..." என சொல்லிவிட்டு உரிமையுடன் அவன் மார்பில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

தன் மீது அவளை சாய்த்தபடியே , " ஏண்டா தேனு.. நான் வேணும்னா இந்த ட்ரைனிங் போக இஷ்டம் இல்லைன்னு எழுதி கொடுத்துவிட்டுமா?" என சொல்ல திடுக்கிட்டு எழுந்த

மது, " வேண்டாம் அர்ஜுன் , இது உங்க திறமைக்கு கிடைத்து இருக்கும் ஒரு நல்ல வாய்ப்பு. என்னால் உங்களோட காரியர் மேல வரணுமே தவிர கீழே வரக்கூடாது. என்னால் உங்க கூட நினைத்த போது பேச முடியாது, பார்க்க முடியாது. ஆனால் நீங்க தான் எப்போதும் ஏன் மனசுக்குள்ளயே இருக்கீங்களே" என சொல்ல

அர்ஜுன், "தேங்க்ஸ்டா மது" என அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு தன் கழுத்தில் இருந்த chainai கழற்றி மதுவின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டு "I love you daa தேனு..." என அவளை இறுக அணைத்துக்கொண்டான்.

மதுவும், " I love you to அர்ஜுன்" என சொல்லி அர்ஜுன் கொடுத்த பரிசுகளை ஏற்றுக்கொண்டாள்.

முன்பே வா ஏன் அன்பே வா
ஊனே வா உயிரே வா
முன்பே வா ஏன் அன்பே வா
பூ பூவாய் பூப்போம் வா
நான் நானா கேட்டேன் என்னை நானே
நான்.... நீயா, நெஞ்சம் சொன்னதே ..

தேனே நீ மலையில் ஆட
நான் நான் நனைந்தேன் வாடா
என் நாளத்தில் உன் ரத்தம் நாடிக்குள் உன் சத்தம்
உயிரே .....

நிலவிடம் வாடகை வாங்கி

விழி வீட்டில் குடி வைக்கலாமா
நான் வாழும் வீட்டுக்குள்
வேறாரும் வந்தாலே
தகுமா .....

தேன் மலை தேக்குக்கு நீ தான்
உந்தன் தோள்களில் இடம் தரலாமா
நான் சாயும் தோள்மேல் வேறோரும் சாய்ந்தாலே ...
தகுமா ...

நீரும் செங்குள சேறும்
கலந்தது போலே கலந்தவளா...?

*****

அத்தியாயம் -42

இன்றோடு அர்ஜுன் கிளம்பி சென்று பத்து நாட்கள் ஆகிவிட்டது. தினமும் காலையில் அர்ஜுனின், "குட் மார்னிங்டா தேனு" என்ற குரலுக்காக கண்விழித்து காத்திருப்பதும், இரவில் குறைந்தது அரைமணி நேரம் சாட்டிங்கில் பேசிக்கொள்வதும் வழக்கமாகியது.

பத்து நாட்களுக்கு முன் அர்ஜுன் ஏர்போர்டில் நின்றிருந்த போது மதுவிடம், "ஏன் தேனு, நீ தான் உங்க காலேஜல் நல்லா படிப்பியாமே. உங்க அண்ணன் பெருமையா சொல்லிக்கிட்டு இருந்தாரே" என்றான். மது புன்னகையுடன் அர்ஜுனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

"என்ன தேனு சிரிக்கிற. நான் எங்க அம்மாவிடம் சொல்லி இருக்கேன், நீ கண்டிப்பா கோல்ட்மெடல் வாங்குவேன்னு. வாங்குவ இல்ல" என கேள்வியுடன் மதுவை பார்க்க

"கண்டிப்பா வாங்குவேன்.

"நீ கண்டிப்பா கோல்ட் மெடல் வாங்குவே.அன்னைக்கு நான் முதல் வரிசைல உட்கார்ந்து நீ மெடல் வாங்குவதை பெருமையா பார்ப்பேன்" என்று சொல்ல

"எதுக்காக இல்லைன்னாலும் உங்களுக்காக நான் கண்டிப்பா கோல்ட்மெடல் வாங்குவேன். அதை முதல் வரிசைல உட்கார்ந்து நீங்க பார்க்க தான் போறீங்க" என்றான்

அதே உறுதியோடு படிக்க ஆரம்பித்தான்.ராஜேஷ், வித்யா திருமண நாள் நெருங்கிக்கொண்டிருக்க, அவர்களின் திருமணம் முடிந்த இரண்டாம் நாள் அர்ஜுன் ட்ரைனிங்கிற்காக கிளம்புகிறான். தன்னுடைய ப்ராஜெக்ட் முடியாத நிலையில் அர்ஜுனை சென்று வழி அனுப்ப கூட முடியாதே, இன்னும் மூன்று மாதம் அர்ஜுனை பார்க்க முடியாதே என நினைக்கும் போதே மதுவிற்கு கஷ்டமாக இருந்தது.

ராஜேஷின் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் விமலாவும், சந்த்ருவும் வந்து சேர்ந்தனர். மது ஓடிவந்து அவர்களை வரவேற்றான். ஒருவேளை அர்ஜுனும் வந்திருப்பானோ என்று மனம் அடித்துக்கொள்ள அவளது விழிகள் ஆவலுடன் வாசலை ஆராய்ந்து.

விமலா, ராஜியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது."அர்ஜுன் ட்ரைனிங் கிளம்ப இன்னும் மூன்று நாள் தானே இருக்கு ராஜி, அதான் கொஞ்சம் வேலை.அவனுக்கு தேவையானதை pack பண்ணி எடுத்துவச்சிட்டு வந்தாதானே அவன் கிளம்ப சரியா இருக்கும். என்றவர் மதுவிடம் திரும்பி ஒரு பார்சலை கொடுத்தார். இந்தாடா மது நீ கேட்டியாமே அர்ஜுன் கொடுக்க சொன்னான்" என கொடுத்தும் அதை வாங்கிக்கொண்டு தன் அறைக்கு ஓடிய மது கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு பார்சலை பிரித்தான்.

அதில் அர்ஜுன் ஏர்போர்ட்ஸ் சூட்டில் சிரித்தபடி நின்றுக்கொண்டிருந்தான். மது போடோவிர்க்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, "இன்னும் மூணு மாதம் ஆகுமா அர்ஜுன் உங்களை பார்க்க" என சொல்லி ஒரு பெருமூச்சுடன் தன் கட்டில் அருகில் இருந்த டேபிளின் மீது வைத்துவிட்டு எழுந்து சென்றான்.

அன்று மாலை நிச்சயதாம்பூலம் முடிந்து மது அர்ஜுனின் போனுவாக்காக காத்திருந்தான். ஆனால் போன் வரவேயில்லை. மதுவிற்கு கண்களில் கண்ணீர் முட்டிக்கொண்டு வந்தது. மது, மேகலா, வித்யா மூவரும் ஒரே அறையில் தங்கி இருந்தனர். மதுவின் மன நிலையை அறிந்த இருவரும் அவளிடம் எதுவும் பேசவில்லை.

இரவு பதினொரு மணிக்கு அனைவரும் படுத்துவிட, மது தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தவள், தன் மொபைலை எடுத்துக்கொண்டு அறைக்கு வெளியே வந்து நின்றாள். சற்று நேரத்தில் மதுவின் மொபைல் ஒலிக்க, அவசரமாக நம்பரை பார்த்தவள் அர்ஜுனின் நம்பர் என்பதை அறிந்ததும் சந்தோஷத்தோடு எடுத்து பேச ஆரம்பித்தாள்.

"ஹலோ அர்ஜுன், எப்படி இருக்கீங்க?"

"நான் நல்லா இருக்கேன் தேனு, நீ எப்படிடா இருக்க?" என குழைந்த குரலில் கேட்டதும்,

மதுவிற்கு இதயத்தை ஏதோ செய்ய "நான் நல்லா இருக்கேன் அர்ஜுன். எனக்கு உங்க ஞாபகமாகவே இருக்கு அர்ஜுன்" என சொல்வதற்குள் திக்கி திணறிவிட்டாள்.

அவளின் குழைந்த குரலை கேட்டவன் மனம் நெகிழ, தன்னை நிலைபடுத்திக் கொண்டு, "தேனு, என்னோட பிரெண்ட் ஒருத்தர் வந்திருக்கார். இப்போ அங்கே தான் கார் பார்க்கிங் கிட்ட இருந்து பேசினார். யாரும் வெளியே இல்லைன்னு சொன்னார். நீ கொஞ்சம் கீழே போய் அவரை receive பண்ணிக்கொள்கிறாயா?" என கேட்டதும்

எதற்கு வேறு யாருக்கும் சொல்லாமல் தன்னிடம் சொல்கிறான் என தோன்றாமல், "சரி அர்ஜுன் நான் பார்த்து கூட்டிட்டு வரேன்" என்றவளிடம், "சரிடா நான் திரும்ப கொஞ்சம் நேரம் கழித்து போன் செய்கிறேன்" என சொல்லிவிட்டு போனை கட் செய்தான்.

மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்த மது மணவறை அலங்கரிக்க பூக்களை கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டிருந்ததை பார்த்துக்கொண்டே கார் பார்க்கிங்கை நோக்கி சென்றாள். பார்க்கிங் அருகில் ஒரு bag மட்டும் இருந்ததை பார்த்துவிட்டு அருகில் சென்று சுற்றி யாரும் இல்லாததை பார்க்க திடீரென தன்னுடைய வாயை யாரோ மூடி காரின் பின்புறம் இழுத்துசெல்வதை உணர்ந்து கத்த முடியாமல் திமிறிய மது பயத்துடன் துள்ள காரின் பின்புறம் சென்றதும் மது விடுவிக்கப்பட திரும்பி பார்க்காமல் ஓட முயன்றவளை, "ஏய் தேனு...." என்ற குரலில் திரும்பியவள் அங்கே குறும்பு சிரிப்புடன் நின்றிருந்தவளை கண்டதும், "அர்ஜுன்...." என ஓடிவந்து அணைத்துக்கொண்டாள்

"என்னடா தேனு பயந்துட்டியா?" என்றவளை தள்ளிவிட்டுவிட்டு, "ஆனாலும் உங்களுக்கு இன்னும் இந்த விளையாட்டு புத்தி போகல இல்ல" என கோபத்தோடு திரும்பி சென்றவள் நின்றாள். தன்னை சமாதானம் செய்ய வருவான் என எண்ணி இருக்க ஆனால் அவனோ அங்கிருந்து ஒரு இன்ச் கூட நகராமல் கைகளை பாகெட்டில் விட்டுக்கொண்டு தலையை சாய்த்து சிரித்தபடி மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் வராததை அறிந்து திரும்பி பார்த்த மது அவன் சிரிப்பை கண்டதும், "யூ இடியட்...." என இருகைகளையும் மூடி அவன் மார்பில் குத்த வர, அவளது கரங்களை லாவகமாக பிடித்த அர்ஜுன், அவளை அப்படியே திருப்பி அவளின் பின்புறமாக நின்றபடி அணைத்துக்கொண்டான்.

"அடேங்கப்பா....., உனக்கு என்ன கோபம் வருதுடி தேனு" என சிரிக்க, அவன் அணைப்பில் நின்றபடி மதுவும் சிரித்தபடியே, "பின்ன நான் கோவிச்சிக்கிட்டு போறேன் என்னை நீங்க சமாதானம் செய்ய வராமல் சிரிச்சிகிட்டு நின்னுகிட்டு இருந்தா, கோபம் வராதா?" என கேட்க.

"ஹம்ம்... நீ உண்மையாவே கோவிச்சிக்கிட்டு போய் இருந்தா நான் சமாதானம் செய்ய வந்திருப்பேன். நீ தான் சுமமா கோபப்படுவது போல நடக்கிறியே" என்றவனின் உதடுகள் அவளின் கழுத்தில் தன் வேலையே செய்ய ஆரம்பிக்க, வேகமாக அவனிடமிருந்து விலகிய மது, "நான் அன்னைக்கே சொன்னேன். அளவுக்கு மீறினா எல்லாமே கஷ்டம். உங்களை நான் தொட விட்டதே தப்புன்னு

தோணுது. வாங்க உள்ளே போகலாம்” என கண்டிப்பான குரலில் சொல்லிவிட்டு தன் அண்ணனின் அறைக்கு அழைத்துசென்றாள்.

அந்த நேரத்தில் யார் கதவை தட்டுவது என எழுந்து வந்து தூக்க கலக்கத்துடன் கதவை திறந்த தீபக், மதுவும், அர்ஜுனும் நின்றிருப்பதை பார்த்து ஆச்சர்யத்துடன் அர்ஜுனை வரவேற்றான். தூங்கிக்கொண்டு இருந்த ராஜேஷும் எழுந்து அர்ஜுனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க மது தன் அறைக்கு செல்வதாக சொல்லிவிட்டு கிளம்ப அவள் பின்னாலேயே வந்த தீபக், “ஆனாலும் இதெல்லாம் ரொம்ப அநியாயம். இல்ல மது” என சொல்லிவிட்டு சிரிக்க, கோபத்தோடு ஏதோ சொல்ல முயன்ற மது முடியாமல் சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து சென்றாள்

காலையில் திருமண மண்டபமே பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. இதில் அர்ஜுனின் வருகை முக்கிய செய்தியாக ஒலிபரப்பாகிக்கொண்டிருந்தது. சந்துரு, “என்னடா அர்ஜுன் எங்க கிட்டயே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்திருக்க” என கேட்க.

“ஒன்னும் இல்லைப்பா. ஊருக்கு போகும் முன்னால் வந்தா எல்லோரையும் மச்சான் கல்யாணத்தில் பார்த்திடலாமே அதுக்கு தான் வந்தேன்” என்றான்.

அருகில் நின்றிருந்தவர், “என்னப்பா, மச்சானை பார்க்க வந்தியா? இல்லை மச்சானோட தங்கச்சியை பார்க்க வந்தியா?” என கேட்க பக்கத்தில் இருந்த அனைவரும் சிரிக்க

அர்ஜுன் அசராமல், “அதான் நீங்களே சொல்லிவிடங்களே. நான் மதுவை பார்க்க தான் வந்தேன்”

விமலா, “இது என்னடா? பட்டுவேட்டி, சட்டை. நீ தான் வேட்டி சட்டையே கட்ட மாட்டியே?”

மேகலாவின் அம்மா, “இப்போதே கல்யாணத்துக்கு முன்னாலேயே கட்டி பார்த்துக்கறார் போல” என சிரிக்க.

ஆனால் இது எதையுமே கவனிக்காமல் அர்ஜுனின் கண்கள் மதுவை தேடிக்கொண்டிருந்தது. காலையில் “குட் மார்னிங் தேனு” என சொன்னதோடு சரி அதன் பிறகு அவள் குரலை கூட கேட்க முடியவில்லை

மணப்பெண்ணின் அறைக்குள்ளோ வித்யாவை விட்டுவிட்டு அனைவரின் கிண்டலும் மதுவை நோக்கியே இருந்தது. அர்ஜுன் பேசியதை கேட்டுவிட்டு வித்யாவின் அறைக்கு வந்த மேகலா, “அவனை ஏண்டி போட்டு படுத்துறங்க. அதோ அடுத்த மாப்பிள்ளையே சொல்லிட்டார் அவர் வந்ததே மதுவை பார்க்கதானாம்.”

அனைவரின் கிண்டலுக்கும் பயந்தே மது அந்த அறையை விட்டு வெளியே வராமல் இருந்தாள். மேகலா, “ஏம் மது அர்ஜுன் உன்னை மண்டபம் முழுகும் சல்லடை போட்டு தேடாத குறையா தேடிகிட்டு இருக்கார். நீ என்னவோ இந்த ருமை விட்டு வெளியே வர மட்டேன்றியே வாடி,” என இழுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றாள்.

வெகு நேர தேடலுக்கு பின் மணப்பெண்ணின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்த மதுவை இமைக்க மறந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அர்ஜுனின் அருகில் வந்த தீபக் அர்ஜுனின் பார்வை சென்ற திசையை பார்க்க அங்கே மது மேகலாவுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதை பார்த்தவன் அர்ஜுனிடம் திரும்பி, “அர்ஜுன், நீங்க மேலே ருமுக்கு போங்க நான் மதுவை அங்கே அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்றவன் சாவியை அர்ஜுனிடம் கொடுத்து அனுப்பினான்

மதுவிடம் சென்ற தீபக், “மது மேலே ருமை பூட்டாமலே வந்துவிட்டேன் நீ கொஞ்சம் போய் பூட்டிட்டு வாயேன்”

மதுவுடன் மேகலாவும் செல்ல முயல, அவசரமாக மேகலாவின் கையை பிடித்து தடுத்து நிறுத்திய தீபக், நீ மட்டும் போ மது மேகலாவுக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு” என சொல்லி மதுவை மட்டும் அனுப்பி வைத்தான்.

மது அந்த அறைக்குள் நுழையும் போது உள்ளே பேச்சுசத்தம் கேட்க கதவை திறந்து மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தாள். அங்கே அர்ஜுன் ஒரு கையை சுவற்றில் ஊன்றியபடி மொபைலில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். கதவை திறக்கும் சத்தம் கேட்டு திரும்பி பார்க்க மது வைத்த கண் வாங்காமல்

அர்ஜுனை பார்த்தபடி நின்றிப்பதை கண்டு “நான் அப்புறம் பேசுகிறேன்” என சொல்லி மொபைலை அணைத்தான்.

மதுவின் அருகில் வந்து நின்றவன், “என்ன தேனு அப்படியே மலைச்சி போய் நின்னுட்ட” என கேட்டதும்,

“சூப்பரா இருக்குங்க. ரொம்ப தேங்க்ஸ். எனக்காக நான் வாங்கி கொடுத்த பட்டுவேட்டி சட்டை போட்டுக்கிட்டு சும்மா அசத்துறீங்க”

“நீயும் தான் தேனு, நான் வாங்கி கொடுத்த பட்டுப்புடவையை கட்டிக்கிட்டு அப்படியே என்னை அள்ளுறியே” என்றபடி அவளை இழுத்து அணைக்க

“விடுங்க அர்ஜுன், இப்படி பட்ட பகல்ல யாராவது வரப்போறாங்க” என அர்ஜுனின் கையை விலக்கிவிட்டு அங்கிருந்த ஷெல்பில் சாவியை தேட

“என்ன தேனு என்ன தேடிக்கிட்டு இருக்க?”

“இல்ல ரும் சாவியை தேடிகிட்டு இருக்கேன், இந்த அத்தான் எங்கே வச்சாங்கன்னு தெரியலையே?” என சொல்ல

தன் பாக்கெட்டிலிருந்து சாவியை எடுத்து “இதுவான்னு பாரு” என மதுவிடம் காட்ட.

“ஆமாம் இதுதான்.நீங்க எடுத்து வச்சிருக்கீங்களா? இது தெரியாமல் நான் சாவியை எல்லா இடத்திலும் தேடிகிட்டு இருக்கேன். சரி வரும் போது நீங்களே பூட்டிட்டு வந்துவிடுங்கள்” என சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து செல்ல முயல அவளுக்கு முன்னால் வேகமாக சென்று கதவை மூடினான்.

மது பதட்டத்துடன், “அர்ஜுன், கதவை திறங்க யாராவது பார்த்தால் தப்பாகிடும்” என சொல்லிக்கொண்டே பின்னால் நகர

அவளை நோக்கி முன்னேறியபடி, “உனக்காக நான் என்னோட சீனியர்ஸ் கிட்ட கெஞ்சி கூத்தாடி ரெண்டு நாள் பெர்மிஷன் வாங்கிட்டு உன்னை பார்க்க ஓடிவந்தா, நீ என் கண்ணுலேயே படாமல் ஆட்டம் காட்டிகிட்டு இருக்க” என தன்னிடம் அகப்படாமல் ஓட முயன்றவளை அவள் கையை பிடித்து சுண்டி இழுக்க தன் மீது வந்து மோதியவளை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்து, மூக்கோடு மூக்கை உரச

அர்ஜுனின் இந்த வேகத்தில் பயந்த மது அங்கிருந்து முதலில் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவன் கைகளை விலக்கியபடி, “அர்ஜுன் ப்ளீஸ், என்னை தேடி யாராவது வருவதற்குள் நான் கிளம்பறேன்” என கெஞ்சலாக சொல்ல

ஒரு நொடி கண்ணை மூடி பின் தன் பிடியை தளர்த்தி, மதுவை விடுவித்தான். மது விட்டால் போதும் என ஓடி சென்று கதவை திறக்க, அர்ஜுன் கடுப்புடன், “போடி ரொம்ப தான் பிகு பண்ண. நீயா ஒரு நாள் வந்து அர்ஜுன் வாங்கன்னு கூப்பிடும் போது நான் வரவே போறதில்லை பாரு” என சொல்ல, மது சிரிப்புடன் அங்கிருந்து செல்ல எதிரில் மேகலா அவளை தேடிக்கொண்டு வந்துவிட்டாள்.

“ஏய் மது உன்னை கீழே தேடிகிட்டு இருக்காங்க, நீ என்னவோ சிரிச்சிகிட்டே ஓடிவர” என்றவளின் பார்வை மதுவிற்கு பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த அர்ஜுனை பார்த்ததும் புன்னகையுடன் மதுவை பார்த்து, “என்னடி நான் பூஜை வேளை கரடியா?” என கேட்க சிரித்துக்கொண்டே இருவரும் மணவறைக்கு சென்றனர்.

மணவறைக்கு சென்றதும், மாப்பிள்ளையோட தங்கை விளக்கை வாங்கிக்கோங்க என சொன்னதும் மது விளக்கை வாங்கிக் கொண்டு வந்து மேகலாவின் கையில் கொடுத்து, “போய் அண்ணன் பின்னால் நில்லுடி” என்றாள். தயங்கிய மேகலாவை, “ஏய் நீயும் அண்ணனுக்கு இன்னொரு தங்கை தான், இந்தா வாங்கிக்க என சொல்ல மேகலா சந்தோஷத்தோடு, வாங்கிக் கொண்டாள். மது அணைத்து சடங்குகளிலும் மேகலாவை தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டாள்.

அன்று மாலை ரிசெப்ஷனில் ஆட்டமும் பாட்டுமாக சென்றது. வரவேற்பு முடியும் நேரத்தில் நண்பர்கள் அனைவரின் வற்புறுத்தலால் மூன்று ஜோடிகளும் சேர்ந்து நடனம் ஆட, ஆரம்பத்தில் மது

மறுத்துவிட்டு செல்ல முயல் அர்ஜுன், “வாடி தேனு” என மதுவின் கையை பிடித்து இழுத்து சென்று ஆட ஆரம்பிக்க, நடுவிலேயே மற்ற இரு ஜோடிகளும் பாதியில் தங்கள் ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட, மது அர்ஜுன் ஜோடி ஆடி முடித்ததும் கைதட்டலும், விசிலுமாக அந்த இடமே கலகலத்தது.

ஆடி முடித்து வந்த மதுவை விமலா கன்னத்தை வழித்து திருஷ்ட்டி கழித்துவிட்டு, “ராஜி வீட்டுக்கு போனதும் மூணு ஜோடியையும் உட்காரவைத்து சுத்தி போடணும். எல்லாரோட கண்ணும் இவங்கமேலதான்”

வீட்டிற்கு வந்ததும் அர்ஜுனும், தீபக்கும் சேர்ந்து ராஜேஷின் அறையை அலங்கரிக்க, மதுவும், மேகலாவும் சேர்ந்து வித்யாவை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனர். நல்லா நேரம் பார்த்து மேகலாவின் அம்மாவும், பெரியம்மாவும் வித்யாவை அழைத்து செல்ல, மேகலா தன்னுடைய அறைக்கு சென்று படுத்துவிட்டாள். மது தோட்டத்தில் இருந்து வந்த வாசனையுடன் கூடிய தென்றல் அனுபவித்தபடி மல்லி பந்தலின் கீழே சென்று அமர்ந்தாள்

அந்த ஏகாந்த சுழலை அனுபவித்தபடி கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்த மதுவின் அருகில் சத்தமில்லாமல் அர்ஜுன் வந்து அமர்ந்தான். அருகில் அசைவு தெரியவும் மது கண்களை திறந்து பார்த்தாள், “என்ன நீங்க தூங்கலையா?” என்று புன்னகையுடன் கேட்க

“ஹம்ம்... எங்க தூங்கறது?” என்றவன் மதுவின் மடியில் தலைவைத்து படுத்துக்கொள்ள,

“என்ன அர்ஜுன் இது, நீங்க என்ன சின்ன குழந்தையா? எத்தனை தடவை சொலறது. நீங்க புரிஞ்சிக்கவே மட்டேன்றீங்கலே” என கடிந்துக்கொள்ள.

“ப்ளீஸ்டா மது, இன்னும் நாளைக்கு ஒரு நாள் தான் நான் இருப்பேன். அப்புறம் நாளை மறுநாள் காலைப் பத்து மணிக்கு கிளம்பிட வேண்டியதுதான்” என சொல்ல. அவன் சொன்னதே அவன் மனதை கொஞ்சம் கரைக்க போதுமானதாக இருக்க மது லேசான தயக்கத்துடன் இருக்க, அவளின் தயக்கத்தை கண்ட அர்ஜுன் பெருமூச்சுடன் எழுந்து அமர்ந்து மதுவின் தோளில் கைபோட்டுக்கொண்டு அமர்ந்தான்

அர்ஜுன் மதுவின் காதருகில் வந்து “மதா..” என தாபத்துடன் அழைக்க, மதுவிற்கு அந்த குரலும், அர்ஜுனின் அருகாமையும் பயத்தை கொடுக்க, “அர்ஜுன் எனக்கு தூக்கம் வருது. நான் என் ருமுக்கு போறேன்” என எழுந்தவளின் கையை பற்றி நிறுத்தினான். மதுவின் இதயம் படபடவென அடித்துக்கொள்ள “அர்...ஜுன்” என திணற, மதுவின் முகத்தை இரு கைகளாலும் ஏந்தியவன் அதே வேகத்தில் அவளை அருகில் இழுத்து முதல் முறையாக அவள் இதழ்களில் தன் முத்திரையை பதிக்க, அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்ற மது முடியாமல் தடுமாற, அர்ஜுனே மதுவை விடுவித்தான். தன் கால்களில் இருந்த சக்தியை இழந்தது போல கால்கள் தள்ளாட மதுவின் கண்கள் கண்ணீரை பொழிந்தது.

அவளது கண்ணீரை கண்டவன், “மதா..” என அவளை தொட வர, வேகமாக அவன் கைகளை தட்டிவிட்டு, “உங்ககிட்ட இதை நான் எதிர் பார்க்கல அர்ஜுன். நான் ஆரம்பத்திலேயே உங்களுக்கு ரொம்ப இடம் கொடுத்துவிட்டேன். நான் உங்களை தொட விட்டதால் நீங்க என்னை பற்றி இப்படி கேவலமா நினைச்சிட்டீங்க போல” என சொல்லிக்கொண்டே கண்ணை துடைத்துக் கொண்டு வீட்டினுள்ளே சென்றாள். தன் அறைக்கு வந்து அழுதுகொண்டே தூங்கிவிட, அர்ஜுன் தூக்கம் வராமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்

மறுநாள் காலையில் அர்ஜுன் போன் செய்து, “குட் மார்னிங்டா தேனு” என்றதற்கு பதில் ஏதும் சொல்லாமல் போனை வைத்துவிட்டாள். அவளின் வருகைக்காக அவள் அறைக்கு எதிரில் இருந்த சோஃபாவிலேயே அமர்ந்துகொண்டிருந்தவன், அவள் அறைக்கதவு திறந்ததும், “குட் மார்னிங்” என்றவனை நிமிர்ந்தும் பாராமல் கீழே சென்றுவிட அர்ஜுன் தோளை குலுக்கிக்கொண்டு பெருமூச்சுடன் அவளை பின் தொடர்ந்து சென்றான்.

மது முடிந்த அளவு அர்ஜுனை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதை தவிர்க்க மதியம் வரை இவர்களின் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் தொடர்ந்துகொண்டிருக்க, மதியம் மொட்டை மாடியில் போட்ட துணிகளை எடுத்துவர மது செல்ல அவளை தனியாக சந்திக்க நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அர்ஜுன் அவளை பின் தொடர்ந்து சென்று மேல் படியில் நின்றுக்கொண்டான்.

துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்த மது அர்ஜுன் அங்கே நிற்பதை பார்த்துவிட்டு அவனாக வழிவிடுவான் என பேசாமல் நிற்க அர்ஜுனோ மது அங்கே நிற்பதை கவனிக்காதவன் போல அசையாமல் நிற்க, பொறுமையை இழந்த மது, ” கொஞ்சம் வழி விடறீங்களா நான் கீழே போகணும்”

“அடடே தேனு நீயா. நான் ஏதோ சிலை தான் இங்க நிக்குதோன்னு நினைத்தேன்” என்றான்

“இந்த வம்பு செய்ற வேலையெல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம், பேசாமல் வழியை விடுங்க”

“ஓகே மது. நான் உன்னிடம் வம்பு செய்யல. நான் உன்கிட்ட அப்படி நடந்துகிட்டது தப்புதான். அதுக்காக நான் உன்னை கேவலமா நினைசிட்டேன்னு சொன்னியே. அதை என்னாலே தாங்க முடியலைடா. ப்ளீஸ் தேனு நாளைக்கு நீ நினைச்சாலும் என்னோட பேச முடியாது. ப்ளீஸ் ” என கெஞ்ச

மது சிறிதும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. “ஹம்ம்.... சரி அப்போ உன்னோட முடிவு இதானா. அப்போ சரி நீ என்னிடம் பேசாமல் எனக்கு தண்டனை கொடுப்பதா சொல்லிட்ட. அது அப்படியே இருந்துட்டு போகட்டும். ஒரு தடவை செய்தாலும் தப்புதான். அதுக்கு தண்டனை உண்டுன்னு ஆயாச்சு. அதே தப்பை ரெண்டாவது தடவையும் செய்தாலும் அதே தண்டனைதானே. அதுக்குன்னு தனியா ஏதும் தண்டனை இருக்கா என்ன” என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் அருகில் வர அவன் சொன்னதை புரிந்து கொண்டு மது துணிகளை கீழே போட்டுவிட்டு ஓட இரண்டே எட்டில் அவனை பிடித்தவன் அவன் முகத்தை நோக்கி குனிய, “ப்ளீஸ் அர்ஜுன்...ப்ளீஸ்” என சொன்ன மதுவை பார்த்து, “ என்ன தேனு இந்த அளவுக்கு பயப்படற” என சிரிக்க அவன் சிரிப்பை பார்த்த மதுவால் அதற்கு மேல் முடியாமல் அவளும் சேர்ந்து சிரிக்க அர்ஜுன் மதுவை தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டான்

“தேனு ஐ லவ் யூ டா ” என அவன் நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு அவளை விலக்கி நிறுத்தினான். மது புன்னகையுடன் துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி செல்ல ஹாலில் போன் ஒலிக்க எடுத்து பேசியவளின் கண்கள் கண்ணீரை பொழிய “;எங்கே, எந்த ஹாஸ்பிட்டல்” என கேட்க

ராஜி, “ என்ன மது யாருக்கு என்ன ஆச்சு?” என பதட்டத்துடன் கேட்க.

“ அத்தை சுரேஷ்... சுரேஷ்..” என்றவளால் மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல் தடுமாற.

மதுவின் திணறலை பார்த்த அர்ஜுன் வேகமாக இறங்கி வந்தான், “ என்ன மது என்ன ஆச்சு?” என பதறியவனிடம் ராஜி, “ சுரேஷ்கு என்னவோ தெரியல, போன் வந்தது” என சொல்லிக்கொண்டே இருக்க விமலா ஒரு டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து மதுவிற்கு கொடுத்து சற்று ஆசுவாச படுத்திவிட்டு கேட்டதும்

“சுரேஷ், நேத்து நைட் suicide பண்ணிக்க ட்ரை பண்ணி இருக்கான் ஹாஸ்பிட்டல் சேர்த்திருக்காங்களாம். எனக்கு சுரேஷை பார்க்கணும் ” என சொல்ல

“அவ்வளவு தானே நானே உன்னை கூட்டிகிட்டு போறேன்” என்றவன் சொன்னபடி பத்து நிமிடத்தில் கிளம்பி வந்து மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

போகும் வழியில் மது அழாதே அவனுக்கு இப்போ ஒன்னும் பிரச்சனை இல்லையே. அழாதடா. அங்கே போனதும் நீயும் சேர்ந்து அழுதால் அவங்க அம்மாவுக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது” என தேற்ற மதுவும் சற்று சமாதானம் அடைந்தாள்.

ஆனால் மருத்தவமனைக்கு வந்து சுரேஷை பார்த்ததும் அவளால் தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளவே முடியவில்லை. அர்ஜுன் அறையில் சுரேஷுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க அந்த அறையின் வாசலில் சுரேஷின் அம்மாவுடன் மது அழுதுக்கொண்டே பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

மது “சுரேஷ் இப்படி பண்ணுவான்னு நான் நினைக்கவேஇல்லை ஆன்ட்டி. அன்னைக்கு என்கிட்டே பேசும்போது நான் ஏதோ என்னை மிரட்ட தான் அப்படி சொல்றான்னு நினைத்தேன். நான் அதை கொஞ்சம் கூட சிரியசா எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இப்போ இப்படி செய்துவிட்டானே” என மது அழுகையினோடு சொல்ல

அதற்குள் சுரேஷின் தாயாரின் உடன் பணிபுரிபவர்கள் வரவும் மது அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து அந்த வராண்டாவில் போடப்பட்டு இருந்த பெஞ்சில் வந்து அமர்ந்தாள். அவள் அழுகையை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தன் இரு கைகளால் தன் தலையை தாங்கி பிடித்துக்கொண்டு அழுது கொண்டிருக்க தன்னை யாரோ உற்று பார்ப்பதை போல உணர்ந்து நிமிர்ந்து பார்க்க அர்ஜுன் தான் அவளை தேடி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“என்ன மது யாரை அப்படி தேடிகிட்டு இருக்க?”

“இல்ல யாரோ என்னை உற்று பார்ப்பது போல் இருந்தது அதான். சரி நான் ஆன்ட்டிகிட்ட சொல்லிட்டு வரேன். கிளம்பலாம்” என சொல்லிவிட்டு அபிராமியிடமும் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பி வரும்போது தனக்கு முதுகை காட்டியபடி போனில் பேசிக்கொண்டிருந்தவனை திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே வந்து காரில் ஏறி அமர்ந்தாள்.

“ஏய் தேனு.... நான் இங்கே இருக்கேன் நீ என்னடான்னா யாரையோ பார்த்துகிட்டு வரியே?”

“சும்மா விளையாடாதீங்க அர்ஜுன், அங்கே நின்னு பேசிகிட்டு இருப்பவரை எங்கேயோ பார்த்தா மாதிரி இருந்தது. அதான் பார்த்தேன்.”

“ முகத்தை பார்க்காமலேயே எங்கேயோ பார்த்தா மாதிரி இருக்குன்னு சொல்ற. ஆனாலும் உன்னை போல ஒரு புத்திசாலியை நான் பார்த்ததே இல்லைடி செல்லம்,” என்றவன் காரை ஸ்ரீராமின் ஹோமிற்கு செல்லும் வழியில் செலுத்தினான். மதுவிற்கும் அந்த நேரம் மன அமைதி தேவையாக இருக்க அங்கிருந்த நேரம் அந்த நிம்மதியை உணர்ந்தாள்.

அர்ஜுன் ஸ்ரீராமிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருமணத்திற்கு வரும்போது சந்திப்பதாக சொல்லிவிட்டு இருவரும் கிளம்பினர்

மறுநாள் காலையில் அர்ஜுன் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான்.

கிளம்பும் நேரம் மதுவிடம் , “ மது மூணு மாதம் சீக்கிரம் ஓடிவிடும். நான் முடிந்தவரை உன்னோடு பேச முயற்சி செய்றேன்.ஓகே. நல்லா படி கோல்ட் மெடல் ஞாயபகம் இருக்கா?” என கேட்க மதுவும் தன் பிரிவு துயரை மறைத்துக்கொண்டு சிரித்துக்கொண்டே தலை அசைத்தாள்.

“சரி நீ அப்பப்போ போய் சுரேஷை பார்த்து பேசிட்டு வா. நம்ம கல்யாணம் முடியட்டும் சுரேஷ், கீதா மேட்டரை பேசி நான் முடித்து வைக்கிறேன் . ஓகே. I love you டா தேனு...” என அவள் கையை பற்றி அழுத்திவிட்டு அவளின் பார்வையில் இருந்து மறையும் வரை திரும்பி திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே சென்றாள்.

“I love you அர்ஜுன்” என முணுமுணுத்த மதுவை ராஜேஷின் கை ஆறுதலுடன் தோளில் தட்ட ஒரு சின்ன புன்னகையுடன் அர்ஜுன் சென்ற வழியை பார்த்துவிட்டு தன் அண்ணனுடன் கிளம்பினாள்.

மறுநாள் காலையில் அர்ஜுன் ட்ரைனிங் சென்டெர் சென்று சேர்ந்ததும் போன் செய்து மதுவிடம் பேசிய பின் தான் மதுவிற்கு நிம்மதியாக இருந்தது. அர்ஜுனின் போட்டோவை எடுத்து தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டாள்

ஆசை நாயகனே செளக்கியமா உந்தன் நலம் நாடும்
பிரியமானவளின் கடிதம் உன் மார்பில் விழி
மூடித் தூங்குகிறேன் தினமும் கனவில் உன் ஆசை முகம்
தேடி ஏங்குகிறேன் விடியும் பொழுதில்

எந்தன் வளையல் குலுங்கியதே
கொலுசும் நழுவினதே
வெக்கத்தில் கன்னங்கள் கூசியதே

மனம் காலடி ஓசையை எதிர்பார்த்து துடிக்கின்றதே அன்பே ..
சின்னக் குயில்கள் உன்னை உன்னை நலம் கேட்குதா
நெஞ்சில் பரவும் அலை அலை உன்னை ஈரம் ஆக்குதா
மெல்ல நகரும் பகல் பகல் யுகம் ஆகுதா

மூச்சு விட்டதால் தலையணை அது தீயில் வேகுதா
நெஞ்சம் எதிலும் ஓட்டாமல் கண்ணில் கனவும் வற்றாமல்
தினமும் தினமும் உருகும் மனது ஏன் இந்த நிலைமை தெரியவில்லை இந்தப் பரவசம் உனக்குள்ளும்
இருக்கிறதா அன்பே

காலை வெயில் நீ பணித்துளி இவளல்லவா
என்னைக் குடித்தே இனி இனி உன் தாகம் தீர்க்கவா
துள்ளும் நதி நீ இவள் அதில் நுரையல்லவா இருவருக்கும்
இடைவெளி இனி இல்லை அல்லவா
நிலவே வேகும் முன்னாலே வருவாய் எந்தன் முன்னாலே
அழகும் உயிரும் உனக்கே சொந்தம் ஏராளம் ஆசை நெஞ்சில்உண்டு
அதை எழுதிட நாணங்கள் தடுக்கிறதே அன்பே....

*****

அத்தியாயம் -43

மது முகம் கொள்ளா சந்தோஷத்துடனும், பரபரப்புடனும், நிமிடதிற்கொருமுறை தன் கைகடிகாரத்தை
பார்ப்பதுமாக, நேரத்தை பிடித்து தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். ராஜேஷ் தன் தங்கையின் தவிப்பை
பார்த்துவிட்டு, "மதுமமா, மூணு மாசம் அர்ஜுனை பார்க்காமல் இருந்த . இதோ இன்னும் பத்து
நிமிடத்தில் பிளைட் வந்துட போகுது அதுக்குள்ளே இந்த தவிப்பு தவிக்கிறேயேடா"

வித்யா, "உங்களுக்கு என்ன தெரியும், எங்க தவிப்பு. உங்களுக்கெல்லாம் கண்டதே காட்சி
கொண்டதே கோலம்னு இருப்பீங்க. எங்களை கூட்டிகிட்டு வெளியே போகவேண்டியது, ஆனால்
வழியில் யாரையாவது பார்த்துட்டா, கூட வந்த எங்கலே உங்களுக்கெல்லாம் மறந்து போய்விடும்.
ஆனா நாங்க எல்லாம் எங்கே போனாலும் என்ன செய்தாலும் எங்க மனசெல்லாம் உங்களையே சுத்தி
வரும்னு மறந்துடறீங்க."

"ஹப்பா....!!இப்போ நான் என்ன சொல்லிட்டேன். எனக்கு இப்படி ஒரு பதில் சொல்லிக்கிட்டு
இருக்க.நாத்தனாருக்கு ரொம்ப தான் சப்போர்ட் , இனிமேல் நான் ஏதாவது வாயை திறந்தா கேளு."

விமலாவும், சந்துருவும் இவர்களின் பேச்சையும், மதுவின் தவிப்பையும் பார்த்தும் பார்க்காமல் சற்று
தள்ளி அமர்ந்திருந்தனர்

மதுவின் கவனமெல்லாம் வந்துகொண்டிருந்த அனெளன்ஸ்மென்டில் இருக்க, அவசரமாக ராஜேஷிடம்
வந்த மது, "அண்ணா அவர் வர்ற flight வந்தாச்சு.வாவா" என பொக்கெவை எடுத்துக்கொண்டு
முன்னால் சென்று அர்ஜுனை தேட அவள் எண்ணத்தின் நாயகன் தன் லக்கேஜை ட்ராலியில் வைத்து
தள்ளிக்கொண்டு வந்தபடி தன் மொபைலில் யாருக்கோ போன் செய்துகொண்டே வர, ஆனால் அவன்
முகமோ லேசான எரிச்சலில் இருந்தது.

அதை கவனித்த மது சைலன்ட்மோடில் இருந்த தன் மொபைலை பார்க்க, அதில் நான்கு மிஸ்ட்
கால்கள் அர்ஜுனின் நம்பரிலிருந்து வந்திருப்பது தெரிந்து சந்தோஷத்தோடு சிரித்துக்கொண்டே
அர்ஜுனின் பின்புறம் சென்று நின்றாள். அர்ஜுன் மொபைலில் பிசியாக இருக்க மது தன் பின்னால்
வந்து நின்றதை கவனிக்கவில்லை.

அவன் பின்னால் நின்றபடி, "எக்ஸ்கியூஸ்மீ" என சொல்ல, அர்ஜுனும், " எஸ் " என்றபடி திரும்பியவன்
அங்கே தன் காதல் தேவதையே நேரில் நிற்பதை கண்டவன் ஆச்சர்யத்துடன், ஏய் தேனு" என
சொல்ல. "வெல்கம் பாக் டு டெல்லி" என சொல்லி இரு கண்களையும் சிமிட்டியபடி பொக்கெவை
அர்ஜுனிடம் நீட்டினாள்

புன்னகையுடன் போக்கெவை வாங்கிக்கொண்டு, " தேங்க்ஸ் தேனு. வாட் எ ஸர்ப்ரைஸ். எப்படிடா
இருக்கே?" என மதுவின் கைகளை பிடித்துக்கொள்ள .

"அர்ஜுன், அத்தை, மாமா எல்லாம் வராங்க" என தன் கையை அவன் கையிலிருந்து
விலக்கிக்கொண்டாள்.

இவர்களுக்காகவே மெதுவாக வந்தவர்கள் , அர்ஜுனின் அருகில் வந்ததும், அர்ஜுனை விசாரிக்க, தன் பெற்றோரின் கால்களை தொட்டு வணங்கியவன் ராஜேஷை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். வித்யாவை நலம் விசாரித்துவிட்டு அனைவரும் வீட்டி புறப்பட, வித்யா மதுவின் அருகில் வந்து , " இதுக்கு மேல மெதுவா வர முடியல மது" என சொல்ல மது நறுக்கென வித்யாவின் கையை பிடித்து கிள்ளினாள்.

வீட்டிற்கு வந்து இறங்கியதும் ஆரத்தி எடுத்து அர்ஜுனை உள்ளே அழைத்து சென்றனர். ஏர்போர்ட்டில் பேசியதோடு சரி அதன் பிறகு மதுவோடு அர்ஜுனால் பேசவே முடியவில்லை. மாற்றி மாற்றி போன் வந்த வண்ணம் இருக்க, நண்பர்கள் வந்து பார்த்துவிட்டு செல்ல என நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது

அர்ஜுன் காலை உணவை முடித்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் ரெஸ்ட் எடுப்பதாக கூறி தன் அறைக்கு சென்றான். டைனிங் ஹாலில் அமர்ந்து வித்யா விமலாவுடன் பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த மது இரண்டிரண்டு புகளாக தாவி ஏறி செல்லும் அர்ஜுனை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

அர்ஜுன் மேல் படிக்கு சென்றதும் அங்கிருந்து டைனிங் ஹாலில் அமர்ந்திருந்த மதுவை திரும்பி பார்க்க, அதை எதிர்பார்த்த மது சட்டென தன் பார்வையை விலக்கி வித்யாவுடன் பேசுவது போல பாவனை செய்ய. தேனு என்கிட்டே மாட்டாமலா போகப்போற வா வா உனக்கு இந்த அர்ஜுன் யாருன்னு காட்டறேன் என எண்ணிக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

மது சாப்பிட்டு முடித்ததும் மதுவை அழைத்து , " மது இந்த ஜூலைஸ் அர்ஜுனிடம் கொஞ்சம் கொடுத்துவிட்டு வாம்மா" என ஜூலைஸ் டம்ளரை மதுவின் கையில் கொடுத்துவிட்டு செல்ல மது தயங்கியபடி வித்யா, இந்த ஜூலைஸ் உங்க அண்ணனுக்கு கொஞ்சம் கொடுத்துட்டு வாயேன்" என்றாள்.

"இங்கே பாரு உங்க அண்ணனுக்கு ஏதாவது கொடுக்கணுமா சொல்லு போய் கொடுத்துட்டு வரேன். எங்க அண்ணனுக்கு நீயே கொண்டு போ. என்னால் கொண்டுபோய் கொடுக்க முடியாது " என சொல்லிவிட்டு செல்ல. மதுவே தயக்கத்துடன் எடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனின் அறைக்கு சென்றாள்.

கதவை லேசாக திறந்துவைத்துவிட்டு கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்தபடி புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்த அர்ஜுன் மது ஜூஸ் எடுத்து வருவதை பார்த்தவன் அவசரமாக எழுந்து கதவின் பின்னால் சென்று நிற்குகொண்டான்.

மது கதவை ஒருமுறை தட்டிவிட்டு காத்திருக்க உள்ளிருந்து சத்தமே வரவில்லை. ஒருவேளை தூங்கி விட்டானோ என நினைத்து கதவை திறந்து உள்ளே உள்ளே வந்தவன் கட்டிலில் அர்ஜுனை காணாமல், லாஞ்ஜில் அமர்ந்திருக்கிறானோ என கதவை திறந்து பார்க்க அங்கேயும் காணாமல் திரும்ப எதன் மீதோ மோதிக்கொண்டவன், நிமிர்ந்து பார்க்க அர்ஜுன் கைகளை கட்டிக்கொண்டு புன்னகையுடன் இருபுருவங்களையும் உயர்த்தி என்ன என கேட்க,

"இல்ல ஜூஸ் நான் குடிக்க... இல்ல நீங்க குளிக்க.... ச்ச, நீங்க குடிக்க ஜூஸ் அதை கொடுத்துட்டுவர சொன்னாங்க" என டம்ளரை நீட்ட அவளின் உளறலை ரசித்தபடி டம்ளரை வாங்காமல் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க, மது கூச்சத்துடன் ஜூஸ் டம்ளரை அங்கிருந்த டேபிள் மேல் வைத்து விட்டு அறைக்கதவை திறக்க முயல கதவு திறக்க முடியாமல் லாக் ஆகி இருக்க மது திரும்பி அர்ஜுனை பார்த்தாள்.

அர்ஜுன் தன் கையில் இருந்த சாவியை காட்டினான். மது "விளையாடாதீங்க அர்ஜுன், எல்லோரும் ஹாலில் உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்காங்க. நீங்க கதவை மூடி வச்சிக்கிட்டு விளையாடிகிட்டு இருக்கீங்க"

அருகில் வந்த அர்ஜுன், " உன்கிட்ட யாரு ஜூலைஸ் கொடுத்து அனுப்பியது?"

மது, " அதை தான் கொடுத்துட்டு வர சொன்னாங்க"

"கொடுத்துட்டு உடனே வரவா சொன்னாங்க. சரியான பைத்தியமா இருக்கியே. நாம ரெண்டு பேரும் தனியா பேசத்தானே அம்மா உன்னை மேலே அனுப்பி இருக்காங்க" என சொல்லிக்கொண்டு அவள்

கையை பிடித்து அழைத்து சென்று சோஃபாவில் அமர்ந்தான். மதுவின் கையை எடுத்து தன் கன்னத்தில் பதித்துக்கொண்டவன் மதுவை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“என்னங்க ஆச்சு உங்களுக்கு ?” என புன்னகையுடன் கேட்க

“I லவ் யு டா தேனு. இந்த மூனு மாதம் ..... ஹப்பா.... எப்படி உன்னை பார்க்காமல் இருந்தேனோ? இப்போ நினைத்தால் ஆச்சர்யமா இருக்கு.”

“எல்லாத்தையும் ஒரு நாளைக்கு கடந்து வந்து தானே ஆகணும். ஆனால் முன்னைக்கு கொஞ்சம் இளைச்சி இருக்கீங்க. ட்ரைனிங்ல ரொம்ப வேலை வாங்கிட்டாங்களா?” என கவலையுடன் கேட்டவளை பார்த்து சிரித்தபடி, “இது என்னோட தலைவியை பிரிந்த ஏக்கத்தால் வந்த இளைப்பு. இப்போ தான் தேவியார் நேரடியா வந்து எதிர்பாராமல் ஒரு தரிசனம் கொடுத்து அசத்திட்டீங்களே” என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது மொபைல் ஒலிக்க எழுந்து சென்று பேசிவிட்டு வந்தவன்

“தேனு சீக்கிரம் கிளம்பு மத்தியானம் நாம என்னோட சீனியர் வீட்டுக்கு போறோம். நமக்கு மதியம் லன்ச் அவங்க வீட்டில் தான். அங்கே போனதுக்கு அப்புறம் நான் மீதியை சொல்றேன். உனக்கு half an hour டைம் ஓகே.” என சொன்னவன் ஹாலுக்கு சென்று தன் பெற்றோரிடம் சொல்லிவிட்டு ராஜேஷ், வித்யாவையும் உடன் அழைக்க அவர்கள் இருவரும் மறுத்துவிட. மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

“சுபா, சுபா ..” என அழைத்தபடி சித்தார்த் வருணை தூக்கிக்கொண்டு கிச்சனுக்கு வந்தான்.

[ஹலோ பிரெண்ட்ஸ், யாரு இந்த சித்தார்தன்னு யோசிக்காதீங்க. நம்ம அதே சித்தார்த் தான் F/B ல சித்துக்கு என்ன வேலைன்னு கேட்கிறீர்களா? படிங்க புரியும். இது தான் நான் முதலில் சொன்ன விதி செய்யும் சதி]

“என்ன சித்தார்த் வருண் உன்னை படுத்தறானா?” என கேட்டபடி கிச்சனிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை அவன் சமத்து பையன். என்ன இன்னைக்கு சமையல் வாசனை மூக்கை துளைக்குதே. நீ வேற சமையல் ருமே கதின்னு இருக்கியேன்னு கேட்டேன்.”

“ஹம்ம்.... இன்னைக்கு ஸ்பெஷல் தான். ஒரு முக்கியமான கெஸ்ட் வராங்க. நீ எங்கேயும் வெளியே போகலையே. வீட்ல தானே இருக்க?”

“இன்னைக்கு சண்டே தானே வீட்ல தான் இருப்பேன். ஏதாவது முக்கியமான வேலைன்னா போன் வரும்”

“சரி இன்னும் உங்க மாமாவை காணோம்.வருணை இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் நீ பார்த்துக்கோ நான் போய் குளிச்சிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” என தன் அறைக்கு சென்றாள்.

சித்தார்த், வருணுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்க காலிங் பெல் சத்தம் கேட்டு வருணை உட்காரவைத்துவிட்டு சென்று கதவை திறந்தான். அங்கே தன் வயதை ஒத்த , உருவ அமைப்பிலும் இருவரும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரி இருந்தவனை கண்டதும், ஒரு கணம் யோசித்த சித்தார்த், “நீங்க அர்ஜுன் தானே....?” என கேட்க.

அர்ஜுன் சிரித்துக்கொண்டே, “நான் அர்ஜுன் தான். நீங்க சித்தார்த். சுபா அக்காவோட பிரதர் கரெக்டா?” என கேட்க இருவரும் சிரித்துக்கொண்டே கை குலுக்கி கொண்டனர். சித்தார்த் அர்ஜுனை உள்ளே அழைத்து சென்றான்.

“வாவா...!! அர்ஜுன் பார்த்து மூனு மாதம் ஆயிடுச்சி . எப்படி இருக்க? அம்மா அப்பா எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க?”

“ எல்லோரும் நல்லா இருக்காங்க அக்கா. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க? சார் எங்கே இன்னும் வரலையா?”

“உங்க சார் தானே அதெப்படி சொன்ன நேரத்துக்கு வந்துட்டா என்ன ஆவது? ராஜஸ்தான் ஏர் பேஸ்ல இருந்து போன் வந்திருக்காம் அதான் வர கொஞ்சம் நேரம் ஆகும்னு இப்போ தான் போன் செய்து சொன்னார்”

“ராஜஸ்தான் ஏர் பேஸ்ல இருந்தா ஏதாவது ப்ராப்லமா என்ன?” என கவலையில் ஆழ்ந்த அர்ஜுனை.

“போதும்தா உங்க கடமை உணர்ச்சிக்கு ஒரு அளவே இல்லாமல் போய்டுச்சி. நீ ஒரு வாரம் லீவ்ல தானே இருக்க. நிம்மதியா இரு. சரி அர்ஜுன். இது தான் என்னோட தம்பி சித்தார்த். இங்கே MNC ல வேலை செய்கிறான். ஆறேழு மாசமா இங்கே தான் இருக்கான். இதுக்கு முன்னால் தனியா இருந்தான். நீ வரும் போது அவன் இருக்க மாட்டான் அதனால் தான் உனக்கு முதலிலேயே அறிமுக படுத்த முடியல.”

“நீ இவ்வளவு லேட்டா எங்களை அறிமுகப்படுத்துவேன்னு தெரியும் . அதான் வந்ததுமே நாங்களே ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் அறிமுகப்படுத்திக்கிட்டோம்” என சித்தார்த் சிரிக்க,

“அப்புறம் அர்ஜுன் கேட்க மறந்துட்டேன்னே,உன்னோட தேனு எப்படி இருக்கா?” என்றதும்,

“ஹய்யயோ... “என தலையில் கை வைத்துக்கொண்டான்.

“என்னடா என்ன ஆச்சு?” என சுபா அவசரமாக கேட்க, “அக்கா நான் என் தேனையும் கூட்டிகிட்டு தான் வந்திருக்கேன். உங்களுக்கு ஒரு ஸர்ப்பரைஸா இருக்கட்டுமேன்னு அவளை கார்லயே உட்காரவைச்சிட்டு வந்து கூட்டிகிட்டு போறேன்னு சொல்லிட்டு வந்தேன். இங்கே வந்ததும் பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் மறந்துவிட்டேன். இருங்க நான் போய் கூடிக்கொண்டு வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு கிளம்ப.

“போ போ உன்னோட தேனு இந்த நேரம் வெயில்ல வச்ச தேனா கொதிச்சிகிட்டு இருக்க போறா” என சுபா சிரிக்க.

“என்னோட தேனு என்னை பார்த்ததும் ஃப்ரிட்ஜ்ல வச்ச தேனா ஜில்லுனு மாறிடுவா” என பதில் சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

அர்ஜுன் சென்றதும் சித்தார்த் சுபாவிடம், “அது யாரு சுபா தேனு? தேனுன்னு ஒரு பேரா?”

சுபா சிரிப்புடன், “அவ அர்ஜுனோட ஃப்ரியான்சி. இவன் அவளை தேனுன்னு தான் கூப்பிடுவான். ஒரு நாள் இங்கே வந்திருந்தப்போ அந்த பொண்ணோட போன் வந்திருந்தது. இவன் தேனு தேனுன்னு பேசிகிட்டு இருந்தான். அதிலிருந்து இவனை அப்பப்போ அதை சொல்லியே கிண்டல் செய்துகிட்டு இருப்பேன்.” என சொல்லி கொண்டிருக்க சித்தார்த்தின் அலுவலகத்திலிருந்து போன் வர சுபா சித்தார்த்தை பார்த்து முறைத்தாள்

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்றான். “ஹம்ம்.. போன் வந்தாச்சா. இனி இவன் எங்கே வீட்ல இருக்கறது. என்னவோ இவன் ஒருவன் தான் அங்கே வேலை செய்வது போல இவன் உயிரை வாங்க வேண்டியது.” என திட்டிக்கொண்டிருக்க,

அர்ஜுனும், மதுவும் உள்ளே வருவதை பார்த்தவள் “வாம்மா” என மதுவை வரவேற்றுவிட்டு அர்ஜுனின் காதில் ரகசியமாக, “டேய் அர்ஜுன், உன்னோட தேனு போடோல பார்த்ததை விட நேர்ல சூப்பரா இருக்கா டா. நீ ஏன் தேனு தேனுன்னு உருகுறன்னு இப்போ தானே தெரியுது. சும்மா சொல்லக்கூடாது ஜோடி பொருத்தம் பிரமாதம் ”

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் அக்கா” என சொல்லிவிட்டு சிரித்தபடி மதுவிடம் திரும்பியவன், மது இவங்க தான் சுபா அக்கா. இவங்க ஹப்பி என்னோட பாஸ். வீட்ல இவங்க அவருக்கு பாஸ்” என சொல்லி சிரிக்க.

“நானாவது கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் தான் என் வீட்டுக்காரருக்கு பாஸ். ஆனால் நீ இப்போவே உன்னோட தேனை உனக்கு பாஸ் ஆக்கிட்டியே” என சிரித்தாள்.

மது வெட்கத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே சுபாவை பார்க்க, “நான் அர்ஜுனோட பாஸுக்கு wife மட்டும் இல்லை. உனக்கு நாத்நார், புரிஞ்சுதா தேனு ?” என சொல்ல

மது, " உங்களுக்கும் நான் தேனா?" என கேட்க.

"எல்லாம் இந்த அர்ஜுனால. அவன்தான் தேனு தேனுன்னு சொல்லி உன்னோட உண்மையான பேரே எனக்கு மறந்து போச்சு".

"அர்ஜுன் மாதிரியே எனக்கு ஒரு தம்பி இருக்கான். அர்ஜுனை முதன் முதலில் பார்த்தபோது எனக்கு என் தம்பிய பார்ப்பது போலவே இருந்தது.ரெண்டு பேரோட மனரிசும் நிறைய ஒரே மாதிரி இருக்கும். எனக்கே இது ஆரம்பத்தில் ரொம்ப ஆச்சர்யமா இருக்கும்" என சொல்ல மது அனைத்தையும் விழியகலாமல் கேட்டுக்கொண்டான்.

வருணனை பார்த்தும் மது வருணிடம் விளையாட ஆரம்பிக்க சுபா கிச்சனுக்கு எழுந்து சென்றாள்.குழந்தையுடன் ஓடிப்பிடித்து விளையாடிக்கொண்டே மது பின்னால் இருந்த தோட்டத்திற்கு சென்றுவிட்டாள். வெளியே செல்ல தயாராக சித்தார்த் கிளம்பி கிழே வந்தவனை, சூப் பாத்திரத்துடன் வந்த சுபா, "என்னடா ஆபீஸ் கிளம்பியாச்சா?" என முறைக்க

"கோச்சிக்காத சுபா, வைரஸ் அட்டாக் ஆகி நூத்தி அம்பது முழுசா SHUTDOWN ஆயிடுச்சி நான் கிளம்பினும். என சொல்லிவிட்டு அர்ஜுனிடம் சென்றவன்,"சாரி MR.அர்ஜுன் நீங்க வந்தும் என்னால் உங்களோடு டைம் ஸ்பென்ட் பண்ண முடியல. அவசரமா ஆபீஸ் போகணும்" என சொல்ல

"பரவாயில்லை MR.சித்தார்த் நீங்க கிளம்புங்க. DUTY FIRST." என்றான்.

"சித்தார்த் இந்த சூப்பையாவது கொஞ்சம் குடிச்சிட்டு போடா"

"சரி கொடு" என இரண்டு ஸ்பூன் மட்டும் எடுத்து குடித்துவிட்டு, வரேன் சுபா. நான் எப்போ வருவேன்னு எனக்கே தெரியாது. நைட் எனக்காக வெயிட் பண்ணாதே.BYE" என சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

சித்தார்த்தை வழியனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்த சுபா, "மதுமிதாவுக்கு அவனை அறிமுகப்படுத்துணும்னு நினைத்தேன் அர்ஜுன். சரி இன்னொரு நாள் பார்ப்போம்" என தன்னையே சமாதானம் செய்துகொண்டு வந்து அமர்ந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் ஹரியும் வந்துவிட அறிமுகப்படலம் அனைத்தும் முடிந்து கலகலவென பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டனர். மாலை ஆறு மணிக்கு அர்ஜுனும் மதுவும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினர். இந்த ஐந்து மணி நேர பழக்கத்தில் மது சுபாவை அண்ணி என்றும், ஹரியை அண்ணா என்று அழைக்கும் அளவுக்கு பழகி இருந்தாள்.

மது, " அண்ணி நான் நாளைக்கு நைட் ஊருக்கு கிளம்பறேன். நீங்க சென்னை வந்தா கண்டிப்பா எங்க வீட்டுக்கு வரணும்" என அன்பு கட்டளை இட்டுவிட்டு கிளம்பினர்.

காரில் வரும்போது மது சுபா, ஹரியை பற்றியே பேசிக்கொண்டு வந்தாள். அர்ஜுனும், தன் பங்கிற்கு பெருமையாக சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்."சுபா அக்கா தம்பி மாதிரின்னு சொல்வது மட்டும் இல்லை மது தன்னோட தம்பிக்கு எது வாங்கினாலும் அதே போல எனக்கும் வாங்கிட்டு வருவாங்க. ஒருமுறை வெளிநாடு போயிட்டு வந்த போது எனக்கும் அவங்க தம்பிக்கும் ஒரே மாதிரி T-ஷர்ட் வாங்கிட்டு வந்தாங்க. உனக்கு கூட அந்த T-ஷர்ட் ரொம்ப பிடிக்குமே" என்றதும்

அந்த பழுப்பு கலரும் வெள்ளை கலரும் சேர்ந்த T-ஷர்ட் ஆ" என்று கேட்க அர்ஜுன் ஒப்புதலாக தலை அசைத்தான்.

அன்று இரவு சந்த்ருவும், விமலாவும் ஒரு பார்ட்டிக்கு சென்றுவிட ராஜேஷ், வித்யா, அர்ஜுன்,மது நால்வரும் மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அர்ஜுனும், ராஜேஷும் ஷேர் மார்க்கெட், தொடங்கி உலக விஷயங்கள் என அலசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அர்ஜுனின் பார்வை மதுவிடம் சென்று வருவதை கவனித்த வித்யா, ராஜேஷிடம், "எனக்கு தூக்கம் வருது கீழே போகலாமா?" என அர்ஜுனையும் மதுவையும் ஜாடையாக காட்டி கேட்க, புரிந்து கொண்ட ராஜேஷ், "ஆமாம் எனக்கும் தூக்கம் வருது போய் படுக்கலாம்" என எழுந்ததும் மதுவும்

எழுந்துக்கொள்ள ,“நீ வேணும்னா உனக்கு தூக்கம் வரும் வரை இருந்து பேசிட்டு வா மது” என சொல்லிவிட்டு வித்யாவை அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

மதுவின் அருகில் வந்து அமர்ந்த அர்ஜுன் மதுவையே புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, மது நாணத்துடன் தலையை கவிழ்ந்துக்கொள்ள, “ அர்ஜுன் நாணமோ, இன்னும் நாணமோ இந்த ஜாடை நாடகம் என்ன அந்த பார்வை கூறுவதென்ன” என பாட

மது ,“ எனக்கு தூக்கம் வருது அர்ஜுன். நான் கீழே போறேன் குட் நைட்” என சொல்லிவிட்டு எழுந்துக்கொள்ள. அர்ஜுன் ஏதும் சொல்லாமல் புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க

மது மீண்டும்,“நான் தூங்கப்போறேன் அர்ஜுன்” என்றான்.

“எனக்கு நல்லா காது கேட்கும் தேனு. தாராளமாய் போய் தூங்கு. குட் நைட்” என்றான். மதுவுக்கு வந்த எரிச்சலில் பொத்தென மீண்டும் சேரில் அமர்ந்தான்.

மதுவை ஏற இறங்க பார்த்தவன் ,“என்ன தேனு தூங்க ப்போல” என கேட்க.

மது எரிச்சலுடன்,“ஹம்ம்.... எனக்கு தூக்கம் வரல”.

“தூக்கம் வரலையா? சரி அப்போ நீ இரு ஆனால் எனக்கு தூக்கம் வருது நான் போய் படுக்கறேன். உனக்கு தூக்கம் வரலன்னா இந்த புக்கை படிச்சிகிட்டு இரு” என சொல்லி அவன் மடியில் வைத்துவிட்டு “குட் நைட் தேனு என சொல்லிவிட்டு இருகைகளையும் உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தபடி ஹப்பா என்ன ஒரு அசதி போய் நல்லா தூங்கணும்” என சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்து சென்றுவிட மது எரிச்சல் அதிகமாகி உள்ளுக்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்தான்.

“இவனுக்காக நான் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கேன். இவன் என்னடான்னா தூங்க போய்ட்டான். இதுல தூக்கம் வரலன்னா படின்னு புக் வேற” என சொல்லிக்கொண்டே கோபத்தோடு புக்கை தூக்கி எறிய, எதிரில் வந்து நின்ற அர்ஜுன் புக்கை கேட்ச் பிடித்துக்கொண்டு சிரிக்க, அவன் திரும்ப வந்து எதிரில் நிற்பான் என எதிர்பாராத மது கோபத்துடன் எழுந்து செல்ல

அவன் கையை பற்றி நிறுத்திய அர்ஜுன்,“என்ன தேனு தூக்கம் வருதா” என பரிதாபமாக கேட்க. “இப்போ உங்களை என்ன செய்றேன்னு பாருங்க ” என அர்ஜுனை துரத்த, அவளுக்கு பயந்து ஓடுபவன் போல ஓடிய அர்ஜுன் சிரித்துக் கொண்டே ஓரிடத்தில் நின்று விட, மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே அவன் மார்பில் சாய்ந்துகொண்டு “ஐ லவ் யூ அர்ஜுன்” என்றான்.

அர்ஜுன் மதுவை அணைத்து அவன் தலையில் தன் கன்னத்தை பதித்துக்கொண்டு “ஐ லவ் யூ தேனு” என்றான். இருவரும் கண்களை மூடி அந்த இனிய நேரத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“தேனு நான் ரொம்ப லக்கிடி செல்லம் ” என சொல்ல “உங்களை விட நான் தான் ரொம்ப லக்கி அர்ஜுன். சின்ன வயசுலேயே அம்மா அப்பா இல்லாம வளர்ந்த எனக்கு மாமா அத்தை ரெண்டு பேரும் ஒரு குறையும் இல்லாமல் வளர்த்து ஆளாகிட்டாங்க. கல்யாணத்துக்கு பிறகும் எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் மாமனார் மாமியர்ன்னு சொல்ல முடியாமல் அவங்களும் எனக்கு இன்னொரு அம்மா அப்பாவா இருக்க போறாங்க , எல்லாத்துக்கும் மேல எனக்கு நீங்க கிடைசிருக்கீங்கன்னு நினைக்கும் போதே நானும் கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கேன் போல” என கண்கலங்க.

“என்னடா தேனு எதுக்கு இப்போ இப்படி கண்கலங்குற” என அவள் கண்களை துடைக்க

“நான் இப்போ ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன் அர்ஜுன். இப்படியே நான் செத்துப்போனாலும் எனக்கு சந்தோசம்” என சொல்ல தன் மார்பில் சாய்ந்திருந்தவலை விலக்கி நிறுத்தி.

“போய் படு மது நேரம் ஆகுது” என சொல்லிவிடு அவளுக்கு முதுகை காட்டிக்கொண்டு திரும்பி நின்றுக்கொண்டான். என்னவாயிற்று இவனுக்கு என யோசித்தபடியே,“நீங்க வரலியா?” என்றான்.

“நீ போ நான் கொஞ்சம் நேரம் கழித்து வருகிறேன்” என திரும்பாமலேயே பதில் சொல்ல , மது ஏதும் புரியாமல் தன் அறைக்கு சென்று படுத்துக்கொண்டான்.

மறுநாள் காலையில் எப்போதும் வரும் போனும் வராமல், மது தவிப்புடன் தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு கீழே வந்தாள். விமலாவிடம் எப்படி கேட்பது என புரியாமல் உடன் சேர்ந்து வேலைகள் செய்துகொண்டிருக்க. காலையில் TIFFAN சாப்பிடவாவது வருவான் என எண்ணி காத்திருக்க அவன் வரவேயில்லை.

“அத்தை, அவர் சாப்பிட வரலியா?” என விமலாவிடமே கேட்க

“அவன் காலை ஐந்து மணிக்கே கிளம்பி போய்டானேம்மா. உன்னிடம் நேத்தே சொல்லி இருப்பான்னு நினைத்தேனே” என சொல்லிவிட்டு மதுவின் முக வாட்டத்தையும் கவனித்துவிட்டு ஆனால் ஏதும் கேட்காமல் சென்றுவிட்டார்.

இதை கவனித்துவிட்டு அருகில் வந்த வித்யா, “என்ன மது, உனக்கும் அண்ணனுக்கும் ஏதாவது பிரச்சனையா?” என கேட்க.

மது சிரித்துக்கொண்டே, “ச்ச ..ச்ச... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. நான் போய் என்னோட ட்ரெஸ்செல்லாம் PACK பண்ணேன் ” என சொல்லி விட்டு தன் அறைக்கு வந்து அர்ஜுன் ஏன் இப்படி செய்தான். ஒரு வேலை நான் ஏதாவது தப்பா சொல்லிட்டேனோ என யோசிக்க கடைசியில் தான் சொன்ன வார்த்தை தான் அவனை காயப்படுத்தி இருக்கிறது. என புரிந்துகொண்ட, நான் சொன்ன வார்த்தையையே அவனால் தாங்க முடியவில்லையே நான் ரொம்ப கொடுத்துவச்சவன் என மகிழ்ச்சியுடன் அர்ஜுனின் நம்பருக்கு போன் செய்ய இவன் நம்பரை பார்த்ததும் அர்ஜுன் போனை கட் செய்தான். திரும்ப திரும்ப முயல் அர்ஜுன் போனை SWITCHOFF செய்து வைத்துவிட்டான்.

மதுவிற்கு அழுகை வர, ஒரு வேலை முக்கியமான மீட்டிங் ஏதாவதில் இருக்கிறானோ அவனே தன்னை தொடர்புகொள்வான் என்று தன்னையே சமாதானம் செய்துகொண்டான்

ஆனால் இரவு ஸ்டேஷன் வரும் வரை அர்ஜுன் வீட்டிற்கு வரவே இல்லை. மது தன்னை சாதாரணமாக இருப்பது போல காட்டிக்கொண்டாலும் அவளின் முக வாட்டத்தை வைத்தே இருவருக்கும் ஏதோ பிரச்சனை என்று ஊகித்து யாரும் ஏதும் கேட்கவில்லை. விமலாவிற்கு தான் அர்ஜுன் மீது கோபமாக வந்தது. எப்போ பாரு அந்த பொண்ணை அழவைப்பதே இவனுக்கு வேலையாக போச்சு என மனதிற்குள் திட்டிக்கொண்டு இருந்தார்.

ட்ரைனில் ஏறிய பின்னரும் மது அர்ஜுன் எங்காவது வருகிறானா என எட்டி எட்டி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ட்ரைன் கிளம்ப ஐந்து நிமிடம் இருக்கும் போது அர்ஜுன் தூரத்தில் வருவது தெரிந்ததும் மதுவின் முகம் மலர்ந்தது, சந்தோஷத்துடன், “அத்தை அவர் வராரு” என சொல்லி சிரிப்புடன் அர்ஜுனை பார்க்க, வந்தவன் ராஜேஷுடனும், வித்யாவுடனும் பேசிக்கொண்டு மதுவை திரும்பி பார்க்கவே இல்லை.

விமலா, “மது ட்ரைன் கிளம்ப சிக்னல் கொடுத்தாச்சு ஏறும்மா” என சொல்ல மதுவும் கலங்கிய விழிகளுடன் அர்ஜுனை பார்த்தபடி ஏற, அவ்வளவு நேரம் மதுவை பார்க்காமல் தவிர்த்த அர்ஜுனால் அதற்கு மேல் முடியாமல் மதுவை பார்க்க, அந்த நேரம் மது அர்ஜுனை பார்க்காமல் தன் கண்களை துடைத்தபடி உள்ளே செல்ல திரும்புவது தான் அவன் கண்ணில் பட்டது.

அவளின் கலங்கிய விழிகளை பார்த்த அர்ஜுனால் அன்று இரவு முழுதும் தூங்க முடியாமல் தவித்தான். விமலாவும் ஜாடைமாதையாக அர்ஜுனை திட்டிக்கொண்டிருந்தார். ட்ரைனில் வித்யாவின் வற்புறுத்தலால் மது ஏதோ சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்த மது தன் அத்தை மாமாவுடன் பேசிவிட்டு தன் அறைக்கு வந்தாள். வெளியே சென்றிருந்த தீபக் மதுவை தேடிக்கொண்டு அவள் அறைக்கு வந்தான். “ஏய் அல்லிராணி உன்னோட அர்ஜுனரை பார்த்துட்டு வந்துட்டியா? என்ன சொன்னார் உன்னோட அர்ஜுன். உன்னை பார்த்ததும் அப்படியே ஃப்ரீஸ் ஆகிட்டாரா” என கேட்க கேட்க மது ஒன்றும் சொல்லாமல் தலை குனிந்து அமர்ந்திருக்க

“என்னடி டெல்லி போயிட்டு வந்ததும் அப்படியே பேசாமடந்தை ஆயிட்டியா?” என அவள் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்த மது அவசரமாக தன் கண்களை துடைத்தாள்.

“மது என்னடா, என்ன ஆச்சு?” என பதறிப்போய் கேட்டதும் மது அனைத்தையும் சொல்ல

“சரிடா, நீ பேசினது அவருக்கு கஷ்ட்டமா இருந்திருக்கும். சரி விடு எல்லாம் சரி ஆகிடும். நான் இப்போவே அர்ஜுனுக்கு போன் செய்து பேசறேன்” என செல்ல.

“ஒண்ணும் தேவை இல்ல. யாரும் எனக்காக அவர்கிட்ட போய் பேச வேணாம். எங்க பிரச்சனையை நாங்களே பேசி தீர்த்துக்கறோம். சொல்லபோனால் இது ஒண்ணும் பிரச்சினையே இல்லை. அவர் மனசு கஷ்டப்படறா மாதிரி நான் தான் பேசினேன். அவர் மேல எந்த தப்பும் இல்லை. யாரும் எனக்காக பேசவேண்டாம். அவருக்கா எப்போ பேசுனும்னு தோணுதோ அப்போ அவரே போன் பண்ணுவார்” என சொல்லிக்கொண்டே திரும்பி தீபக்கை பார்க்க அங்கே தீபக் இல்லை. ஆனால் அர்ஜுன் நின்றுகொண்டிருந்தான்

தன் கண்களை நன்கு ஒரு முறை மூடி திறந்து பார்க்க அர்ஜுன் புன்னகையுடன், “ஐ அம் சாரிடா தேனு” என்று கை நீட்ட அவன் கைகளில் மது தானாக சென்று சிறைபட்டாள்.

“நான் தான் அர்ஜுன் சாரி சொல்லணும். உங்க மனசை கஷ்ட படுத்திட்டேன்”

“அதை விட நான் தான் உன்னை கஷ்ட படுத்தினேன். ஆனால் மாத்தி மாத்தி சாரி சொன்னா சொல்லிகிட்டே இருக்கணும். நான் நைட் FLIGHTLAYER கிளம்பணும். சோ நீ கிளம்பி வா நாம ரெண்டு பேரும் கோவிலுக்கு போயிட்டு வரலாம்”

மது சந்தோஷத்துடன் கிளம்பி கோவிலுக்கு சென்றுவந்தாள். கடவுளே எங்க ரெண்டு பேரையும் கடைசி வரைக்கும் இப்படியே சந்தோஷமா வைத்திரு என வேண்டிக்கொண்டாள்.

அர்ஜுன் கிளம்பும் நேரம், “மது நான் போன் செய்றேன். இதோடு கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் தான் வர முடியும் அது வரைக்கும் தாங்குறா மாதிரி ஒரு gift குடேன்” என சொல்ல மது அவன் உள்ளங்கையில் ஒரு முத்தமிட்டுவிட்டு. “மத்ததெல்லாம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் தான்” என சொல்லி சிரிக்க. “ஓகே இதாவது கிடைத்ததே தேங்க்ஸ்”. என்றவன் அவள் கன்னத்தை தட்டிவிட்டு கிளம்பினான்.

என்னை கொஞ்சம் மாற்றி ... என் நெஞ்சில் உன்னை ஊற்றி
நீ என்னை மெல்ல மெல்ல கொல்லாதே
நேற்றும் இன்றும் வேற ?
இன்று காணும் நானும் நானா ?
உன் பேச்சில் என்னை வீழ்த்து செல்லாதே

வருகிற வழிகளில் மலர்களின் கூட்டமுண்டு
ஒரு முறை கூட நின்று ரசித்ததில்லை
இன்று மட்டும் கொஞ்சம் நின்று ஒரு பூவை கிள்ளி
சிரிப்புடன் செல்வேனென்று நினைத்ததில்லை

நீ கிள்ளும் பூக்களை..நான் சூடி கொள்ளவே
ஏன் இன்றை எண்ணம் வந்தாச்சே
ஆனாலும் நேரிலே ...எப்போதும் போலவே
இயல்பாக பேசி போவது என்றாச்சே

என்னை இங்கே வர செய்தாய்
என்னென்னவோ பேச செய்தாய்
புன்னகைகள் பூக்க செய்தாய் இன்னும் என்ன
அருகினில் அமர்ந்துஎன்னை
உற்று உற்று பார்க்கும் உந்தன்
துரு துரு பார்வைக்குதான் அர்த்தம் என்ன ?

என் பார்வை புதுசுதான்
என் பேச்சும் புதுசுதான்
உன்னாலே நானும் மாறிபோனேனே
கூட்டத்தில் என்னை தான்

உன் கண்கள் தேடனும் என்றெல்லாம்
எண்ணும் பைத்தியம் ஆனேனே

*****

அத்தியாயம் -44

அர்ஜுனும் மதுவும் தங்கள் திருமண நாளை எதிர்பார்த்து நாட்களை கடத்திக்கொண்டிருந்தனர். அர்ஜுன் நினைத்த போது மதுவுடன் போனில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். தீபக்கின் கிண்டலையும் பொருட்படுத்தாமல் மது அர்ஜுனின் போனை எதிர்பார்த்து காத்திருப்பதும், போன் வந்ததும் மணிக்கணக்கில் பேசுவதுமாக தங்களின் காதலை மேலும் மேலும் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மதுவிற்கு எப்போது அர்ஜுனை நேரில் பார்ப்போம் என ஏங்க ஆரம்பித்தாள். அங்கே அர்ஜுனின் நிலையும் அதே போல இருந்தது. திருமணத்திற்கு ஒரு வாரம் இருக்கும் நிலையில் சந்த்ருவும், விமலாவும் வந்து சேர்ந்தனர். மதுவிற்கு நகை, புடவை என வாங்கி குவித்திருந்தனர். அர்ஜுன் வேறு டெல்லியிலிருந்து மதுவிற்கு வாங்கி தன் தாயிடம் கொடுத்து அனுப்பி இருந்தான். நாட்கள் இறக்கை கட்டிக்கொண்டு பறந்தது.

அர்ஜுனும் மதுவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த அந்த நாளும் ஆனால் அந்த நாளை யாரும் மறக்க முடியாத நாளாக அமைய போவது புரியாமல் வீடே கலகலப்பில் இருந்தது.

அர்ஜுன் திருமணத்திற்கு பிறகு விடுமுறை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என எண்ணி இன்று காலை விமானத்தில் தான் டெல்லியிலிருந்து கிளம்பினான். அர்ஜுன் வந்ததும் நேராக ஸ்ரீராமின் வீட்டிற்கு செல்வதாகவும், அங்கிருந்து மாலை திருமண மண்டபத்திற்கு அழைத்து வரலாம் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டு அதன் படி ராஜேஷும், ஸ்ரீராமும் ஏர்போர்ட்டு சென்றனர். ஆனால் பிள்ளையில் ஏதோ கோளாறு காரணமாக நான்கு மணி நேரம் தாமதம் ஆகும் என அறிவிக்கப்பட்டது.

தீபக்கும், சுரேஷும் பம்பரமாக சுழன்று வாசலில் இருந்து வீடு முழுதும் தோரணம் கட்டுவது, வந்தவர்களை வரவேற்பது என மும்முரமாக இருக்க மது கையில் காபியுடன் தீபகிடம் வந்தாள்.

மது, "அத்தான் இந்தாங்க. முதலில் காஃபியை குடிங்க."

தீபக், "நீ ஏண்டா இன்னைக்கும் வேலை செய்துக்கிட்டு இருக்க. நீ போய் ரெஸ்ட் எடு. இன்னும் ரெண்டு நாளைக்கு ஆசிர்வாதம் வாங்கறேன்ற பேர்ல குனிந்து நிமிர்ந்து எல்லோர் காலிலும் விழுந்து எழுந்து exercise செய்யவே சரியா இருக்கும்." என சிரிக்க.

"எல்லோரும் இதையே சொல்லுங்க. எனக்கு ஒரே இடமா உட்கார்ந்திருக்க போர் அடிக்குது" என சினுங்க

"பின்ன எப்படி போர் அடிக்காம இருக்கும்? இன்னும் அர்ஜுன் பிளைட்ல தானே இருக்கார். இன்னைக்கு பார்த்தா உன்னை சோதிக்கிறா மாதிரி பிளைட் லேட்டா வரணும்" என சொல்ல

மதுவின் மனம் அர்ஜுனின் வரவை நினைத்து சந்தோஷமும், இந்த பிளைட்டே இப்படி தான். எப்போ பாரு லேட் ஆகும். இவர் ரெண்டு நாள் முன்னால் வரக்கூடாதா என ஏக்கமாகவும் இருக்க, தோழிகளின் "மது" என்ற சத்தத்தில் கலைந்த மது அவர்களை வரவேற்பதில் தன் கவனத்தை திசை திருப்பினாள்.

வழக்கம் போல் கலாட்டாவும் பேச்சும், சிரிப்புமாக வீடே அமர்க்களமாக இருந்தது. இவர்களின் சந்தோஷத்தை கண்ட, பெரியவர்களின் நெஞ்சம் முழுதும் ஆனந்தத்தில் மிதந்துக்கொண்டிருந்தது. ஈஸ்வரன் அனைவரையும் வரவேற்பதும், அவர்களை கவனிப்பதுமாக, வளைய வந்துக்கொண்டிருந்தார்.

மதுவிற்கு தான் இனி காலம் முழுதும் அர்ஜுனோடு வாழ்நாள் முழுதும் ஒன்றர கலந்து இருக்க போகிறோம் என்ற எண்ணத்தில் ஒரு புறம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தாலும். அத்தை, மாமா, வித்யா, தீபக், ராஜேஷ், மற்றும் தன் நண்பர்களை பிரிந்து செல்ல வேண்டுமே என்று அவள் உள்ளம் கலங்கத்தான் செய்தது

காலையில் வர வேண்டிய flight ஒரு வழியாக மதியம் இரண்டு மணிக்கு வந்து இறங்கியது. ராஜேஷும், ஸ்ரீராமும் அர்ஜுனை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ராமின் வீட்டிற்கு சென்றனர். ஏர்போர்டில் வந்து இறங்கியதுமே மதுவிற்கு போன் செய்து தான் வந்துவிட்டதை அறிவித்துவிட்டு, வீட்டிற்கு வந்ததும் பேசறேன் என்று வைத்து விட்டான்.

ஸ்ரீராமின் வீட்டிற்கு வந்ததும், ராஜேஷ், மாலை ஐந்து மணிக்கு தயாராக இருக்கும் படி சொல்லிவிட்டு கிளம்பியவுடன் அர்ஜுன் மதுவிற்கு போன் செய்தான். அரை மணி நேரம் இருவரும் ஏதேதோ பேசிவிட்டு மாலையில் சந்திப்பதாக சொல்லி மனமே இல்லாமல் போனை வைத்தான்.

மாலை ஆறு மணிக்கு சுற்றமும் நட்பும் புடை சூழ அர்ஜுன் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் திருமண மண்டபத்திற்கு வந்து இறங்கினான். மிக நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டுமே அழைக்க பட்டிருந்தனர். மதுவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து, அர்ஜுனின் விழிகள் தவமிருக்க, மது அலங்கார சிலையாக ரோஜா வண்ண பாட்டில் அழைத்துவரப்பட்டான்.

அர்ஜுனின் விழிகள் காதலுடன் தீண்ட, அந்த ஸ்பரிசத்தில் விழி உயர்த்தி அர்ஜுனை பார்த்த மதுவின் கண்கள் அர்ஜுனின் கண்களை நேருக்கு நேராக சந்திக்க, அதனால் எழுந்த நாணத்தில் வெட்க புன்னகையுடன் மது தன் விழிகளை தாழ்த்தி நிலம் பார்க்க, வெட்கத்தில் சிவந்த அவள் முக அழகை ரசித்தபடி புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அனைத்து சம்பிரதாயமும் முடிந்து அர்ஜுனையும், மதுவையும் வைத்து விதம் விதமாக போட்டோக்கள் எடுத்தவுடன் அனைவரும் சாப்பிட சென்றனர். அப்போது தான் மதுவும், அர்ஜுனும் நேரடியாக பேசிக்கொண்டனர். அவர்களின் அருகில் வந்த வித்யாவும், மேகலாவும் இனி காலம் பூரா பேசிகிட்டு தானே இருக்க போறீங்க, எல்லாத்தையும் இன்னைக்கே பேசி முடிச்சிடனுமா?" என சிரித்துக்கொண்டே சொல்ல.

கண்ணு போடறீங்களா, "சரி மது நீ கிளம்பு நாம நாளைக்கு பேசிக்குவோம். அப்போ யார் நடுவில் வராங்கன்னு பார்க்கலாம்" என்றபடி எழுந்து கையை கழுவிக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்றுவிட்டான்.

தன் அறைக்கு வந்ததும் தான் அர்ஜுனுக்கு தான் செய்ய மறந்த வேலை ஒன்று நினைவிற்கு வந்தது. ஸ்ரீராமை போனில் அழைத்து தானும் அவனுடன் வீட்டிற்கு வருவதாக சொன்னான். பின் தன் தந்தையிடம் சென்று, "அப்பா நான் ஸ்ரீராமோட அவன் வீட்டுக்கு போறேன். காலையில் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வந்துவிடுகிறேன்" என்றான்.

"என்ன அர்ஜுன், எதுக்கு இப்போ நீ வீட்டுக்கு போகணும். காலைல முகூர்த்தத்தை வச்சிக்கிட்டு. நீ எங்கேயும் போக வேண்டாம்" என்றார்

"ப்ளீஸ் அப்பா போயிட்டு காலைல சரியாய் ஐந்து மணிக்கு வந்திடுறேன். அம்மாவிடம் நீங்க சமாளிசுக்கோங்க" என்றபடி அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

ஸ்ரீராமுடன் வாசல் வரை வந்தவன் என்ன நினைத்தானோ, "ஸ்ரீ நீ இங்கேயே இரு நான் இதோ வந்துவிடுகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு மது தங்கி இருந்த அறைக்கு வந்தான்.

மதுவின் அறைக்கதவை தட்ட ,வித்யா வந்து கதவை திறந்தாள், "வித்யா மதுவை கொஞ்சம் கூப்பிடேன்" என சொல்ல வித்யா சிரித்துக்கொண்டே சென்று மதுவை வெளியே அனுப்பிவைத்தாள்.

வெளியே வந்த மது அர்ஜுன் அந்த மாடியின் மூலையில் நின்றுகொண்டிருக்க மது அர்ஜுனை நெருங்கி, "என்ன அர்ஜுன், இப்போ தானே பேசிட்டு வந்தோம். அதுக்குள்ளே என்ன விஷயம் பேச வந்திருக்கீங்க" என சிரிக்க.

அர்ஜுன், "நான் ஸ்ரீராம் கூட அவன் வீட்டுக்கு போறேன். அதான் உன்னிடம் பார்த்து நான் போறேன்னு சொல்லிட்டு போக வந்தேன் மது. நான் கிளம்பறேன். நீ பத்திரமா இருடா "என அவள் கன்னத்தை தட்டிவிட்டு சென்றவன் திரும்பி வந்து அவளை இறுக அனைத்து, "ஐ லவ் யூ தேனு" என சொல்லிவிட்டு அவள் இருகன்னத்திலும் முத்தமிட்டவன் மதுவின் முகத்தை தன்னுள் நன்கு

பதித்துக்கொள்வது போல ஆழப்பார்வை ஒன்றை அவள் மீது செலுத்திவிட்டு “பாய் மது” என சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து சென்றாள்.

இவ்வளவிற்கும் மது அவனிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. அவனின் செய்கை அவளுக்கு வித்யாசமாக இருந்தது. எப்போதும் இருக்கும் ஒரு துள்ளல் பேச்சே இப்போது அவனிடம் இல்லை. மதுவின் மனதிற்கு ஏதோ நெருடலாக தோன்றியது. யோசனையுடன் அவன் சென்ற வழியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இனி அந்த குறும்பு பேச்சையும், காதல் பார்வையையும் திரும்ப காணப்போவதில்லை என்ற எண்ணம் இல்லாமல் ஏதோ மாய வலையில் சிக்கியது போன்ற ஒரு தயக்கத்துடன் யாரிடமும் பேசாமல் தன் அறைக்கு வந்து படுத்துக்கொண்டான். அவ்வளவு நேரம் நன்றாக பேசிக்கொண்டிருந்தவன் இப்போது ஏன் இப்படி சுருண்டு படுத்துக்கொண்டான்? என்று எண்ணியபடி மேகலாவும், வித்யாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். படுத்த மதுவிற்கு தூக்கம் மட்டும் வரவில்லை, என்னவோ நடக்க போகிறது என அவள் உள்மனம் எச்சரிக்க, பயத்துடன் சட்டி கவசம் சொல்லியபடி கண்களை மூடி உறங்க முற்பட்டாள்.

ஸ்ரீராமும், அர்ஜுனும் பத்து மணிக்கு வீட்டை அடைந்ததும், அர்ஜுன் ஒரு பார்சலை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அதை கவனித்த ஸ்ரீராம், “என்னடா அர்ஜுன்? மணி பத்து ஆகுது இந்த நேரத்திலா போய் இதை கொடுக்கணும்? அப்படி என்ன அவசரம்? அப்படியே கொடுக்கணும் என்றாலும் நாளைக்கு நான் கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்.” என்றான்

“இல்லை ஸ்ரீ, நான் இன்னைக்கே கொடுத்திருக்கணும், இந்த பிளைட் லேட் ஆனதால் எல்லா வேலையும் கேட்டுது. நாளைக்கு காலையில் அவங்க ஊருக்கு போய்டுவாங்க. அதுவும் இல்லாமல் சுபா அக்காவோட அண்ணன் வீடு, அதனால் நாளே கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன். எனக்கும் கல்யாணம் முடிந்து மூணாவது நாளே ஊருக்கு கிளம்பணும்.”

“உனக்கு ரொம்ப பிடிவாதம்டா. சொன்னால் கேட்க மாட்ட. நீ தனியாக போக வேண்டாம். நானும் உன் கூட வருகிறேன், வா” என ஸ்ரீராமும் உடன் கிளம்பி சென்றான்.

ஆனால் சென்ற இடத்தில் அவர்கள் நாளைக்கு போவதாக இருந்த பிளானை மாற்றி அன்று மாலை தான் ஊருக்கு கிளம்பி சென்றதாகவும் வர பத்து நாள் ஆகும் என அந்த வீட்டின் வாட்ச்மேன் சொல்ல பார்சலை அவர்களிடம் கொடுத்துவிடும்படி சொல்லி கொடுத்துவிட்டு கிளம்பினர்.

மனசஞ்சலத்துடன் அரைகுறை உறக்கத்தில் இருந்த மது திடீரென எழுந்து அமர்ந்தான். அவள் உடல் தெப்பலாக நனைந்திருந்தது. என்ன இது இப்படி ஒரு கனவு, யாருக்கு என்ன ஆச்சு? என பயத்துடன் திரும்பி பார்க்க அங்கே மேகலா, வித்யா இருவருமே இல்லை. எங்கே போய்ட்டாங்க ரெண்டு பேரும் என நினைத்தபடி மணியை பார்த்தான். மணி இரண்டு

படபடவென அடித்துக்கொண்ட இதயத்தை ஆழமூச்செடுத்து சற்று நிதானப்படுத்த முயற்சித்தபடி கட்டிலில் இருந்து இறங்கினான். அப்போது தான் வெளியில் பேச்சுக்குரல்களும், யாரோ அழுவது போலவும் இருக்க, மனதில் பயத்துடன் கதவை திறந்தவன் மாடியிலிருந்து எட்டிப்பார்த்தான். தீபக்கும், ராஜேஷும் வேகமாக கார் பார்க்கிங்கை நோக்கி ஓடுவது தெரிந்தது.

யாருக்கு என்ன ஆச்சோ? ஒருவேளை இதற்குத்தான் தன் மனம் இப்படி அடித்துக்கொண்டதோ? என யோசனையுடன், முகத்தில் பயரேகையுடன் வேகமாக படி இறங்கி ஓடிவந்தான். மது ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டு மற்றவர் திரும்பி பார்க்க ராஜி அழுகையோடு “மதும்மா” என வந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டார்.

பயத்தில் மதுவின் கண்களில் நீர் திரள “அத்தை, யாருக்கு என்ன ஆச்சு? சொல்லுங்க அத்தை எனக்கு பயம்மா இருக்கு” என அழ வித்யாவும், மேகலாவும் “மது” என அவள் தோளில் சாய அழுகையோடு நிமிர்ந்தவளுக்கு அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் தன்னை பரிதாபமாக பார்ப்பது போல தோன்றியது. அப்போது தான் கவனித்தாள் அங்கே, விமலா, சந்துரு, ஈஸ்வரன் மூவரும் மட்டும் இல்லை.

“வித்யா, விமலா அத்தை, மாமாங்க ரெண்டு பேரும் எங்கே?” என கேட்கவும், அவளுக்கு உள்ளுக்குள் அர்ஜுன் வித்யாசமாக நடந்து கொண்ட முறை தன்னுடைய பயம் எல்லாம் சேர்ந்து அர்ஜுனுக்கு எதாவதா..... கடவுளே அப்படி ஏதும் இருக்காது. இருக்கவும் கூடாது என எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் நேரம் ராஜேஷ் காரை கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டு மதுவின் அதிர்ந்த முகத்தை பார்த்தவனால்

ஸ்டியரிங்கை பிடிக்க முடியாமல் தடுமாற அதை பார்த்த தீபக், "ராஜேஷ் நான் காரை ஓடறேன்" என டிரைவர் சீட்டில் வந்து அமர்ந்தான்

ராஜி, "மது வாம்மா" என அழைத்து சென்று காரில் அமரவைத்தார். கண்களை மூடி கடவுளை வேண்டியபடி அமர்ந்திருந்த மதுவை பார்த்த தீபக், கடவுளே அவளை சோதிச்சிடாதே என வேண்டிக்கொண்டு தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டு காரை எடுத்தான்.

ஹாஸ்பிட்டல் சென்று சேர்ந்ததும் ராஜி இறங்கி உள்ளேயே அமர்ந்திருந்த மதுவை பார்த்து, "மது வாடா" என சொல்ல மதுவால் தன் கால்களை அசைக்க கூட முடியாதபடிக்கு கனத்து போனது போல இருந்தது.

"இல்ல..., இல்ல... அத்தை நான் வரமட்டேன், நான் வரமட்டேன், எனக்கு பயம்மா இருக்கு" என அழ. அதைக்கண்ட ராஜேஷ் தன் தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டு காரின் மீது சாய்ந்துக்கொண்டான். ராஜேஷின் அருகில் வந்த தீபக், "ராஜேஷ் ப்ளீஸ் CONTROL யுவர் ஸெல்ப். நீயே இப்படி இடிந்து போனா என்ன செய்வது? வா வந்து மதுவை கூப்பிடு" என்றான்.

"முடியாது தீபக், என்னால் முடியாது. அவளே விஷயத்தை புரிந்துக் கொண்டாள். இனி என் தங்கையோட வாழ்க்கை என்ன ஆகும்?"

"டாக்டர் சொல்வது எல்லாமே நடந்திடுமா? ஏதாவது மிராக்கல் நடந்து அர்ஜுன் நல்லபடியா திரும்பி வரலாம் இல்லையா? நாம நல்லதையே நினைப்போமே" என்று ராஜேஷை தேற்றி அழைத்து வந்தான்.

மதுவை பார்த்த ராஜேஷ், "அவளோட அழகையை என்னால் பார்க்க முடியாதுடா. எப்போதும் பூ போல சிரிச்சிகிட்டு இருந்தவடா அவ. அவளுக்கு இப்படி ஒரு சோதனை வரணுமா?" என சொல்ல

தீபக்கே மதுவின் அருகில் சென்று, "மது பயப்படாமல் வா" என அவள் கையை பிடித்து அழைக்க தளர்ந்த நடையுடன் சென்றான். அங்கே ICU வின் முன்னால் சந்துரு, ஈஸ்வரன், விமலா கண்களில் கண்ணீரோடு அமர்ந்திருக்க மது வருவதை பார்த்த விமலா தாங்க முடியாமல் அழ,

விமலாவை பார்த்துவிட்டு ஓடிவந்து அவர் முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்து, "அத்தை.... அத்தை ... அவருக்கு என்ன ஆச்சு அத்தை....? சொல்லுங்க அத்தை எனக்கு பயம்மா இருக்கு" என அவர் மடியில் முகம் புதைத்து கதறினாள்.

"மது... மது..., இங்கே பாருமமா அவனுக்கு ஒன்னும் ஆகாது. நீ கவலை படாதேடா. தைரியமா இருடா" என தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டார்.

ICU லிருந்து வெளியே வந்த டாக்டர், "I AM SORRY Mr.சந்துரு. ஏதாவது பேசுனும்னா போய் பேசிட்டு வாங்க" என சொல்லிவிட்டு செல்ல, மது "அர்ஜுன்...." என கதறிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள்.

"அங்கே கட்டிலில் இருந்த அர்ஜுனை கண்ட மதுவால் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. எப்போதும் குறும்பு பார்வையுடன், சிரிப்புடன், துருதுருவென வளைய வந்தவன் இன்று கிழிந்த நாறாய் படுக்கையில் கிடந்ததை கண்டவளின் கண்கள் கண்ணீரை அருவியாக பொழிந்தது. உடல் முழுதும் கட்டு போடப்பட்டு, செயற்கை சுவாசம் தரப்பட்ட நிலையில் கிடந்தவனை அருகில் சென்று சலைன் ஏறிக் கொண்டிருந்த அவன் கையை பற்றி தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு நடுங்கும் குரலில் "அர்ஜுன்...." என அழைக்க வலியின் வேதனையில் இருந்த அர்ஜுன் மெல்ல "தேனு..." என முனங்கியபடி கண்களை திறந்து பார்க்க, மது அழுதபடி அர்ஜுனின் முகத்தருகில் வந்தாள், "தேனு.... I am சாரிடா" என சொல்ல

"அர்ஜுன், உங்களுக்கு ஒன்னும் ஆகாது அர்ஜுன். ஒன்னும் ஆகாது." என தான் தைரியமாக இருப்பது போல காட்டிக்கொள்ள முயன்று தோற்றுப்போய் அழ. விமலா அர்ஜுனின் அருகில் வந்து அவன் தலையை கோதினார்.

தன் அம்மாவை பார்த்த அர்ஜுன், "அம்மா நான் உங்களையெல்லாம் விட்டு போகப்போறேன். என்னை மன்னிச்சிடும்மா" என சொல்ல

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதடா அர்ஜுன்.... நீ இல்லாமல் நாங்களெல்லாம் எப்படி இருப்போ? இங்கே பாருடா.... மதுவை பாரு.... அவளுக்காகவாவது நீ கண்டிப்பா குணமாகி வரணும்”

“மது , இனி என்னோட அம்மா அப்பாவை நீ தான் பார்த்துக்கணும். அவங்களுக்கு என்னை விட்டா வேற யாரும் கிடையாது.....”

“இல்ல அர்ஜுன் அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க. நீங்க குணமாகி வரத்தான் போறீங்க நாம எல்லோரும் சந்தோஷமா இருக்கத்தான் போறோம்” என அழுதபடியே சொன்னாள்.

“அழாதே மது நீ அழாதே. நீ எப்போதும் சந்தோஷமா இருக்கணும்.” என்றவன் தன் அம்மாவை பார்த்து, “அம்மா எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து கொடுமா” என்றான்.

“என்னடா கண்ணா சொல்லு கண்டிப்பா செய்றேன்” என்றார்.

“அம்மா மதுவை இனி உன்னோட பொண்ணா நினைச்சிக்கோ. அவ உங்க ரெண்டு பேரையும் பத்திரமா பார்த்துப்பா. அவளுக்கு ஒரு நல்லவனா அவ மனசை புரிந்து நடந்துக்கொள்வனா பார்த்து கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்னு சத்தியம் செய்து கொடுமா” என வலியோடும் வேதனையோடும் பேச

“அத்தை இல்ல அத்தை தயவு செய்து நீங்க ஏதும் சொல்லாதீங்க. அர்ஜுன்... அர்ஜுன்... உங்களுக்கு ஏதும் ஆகாது. எனக்காக.... எனக்கா... இந்த ஒரு விஷயத்தில் என்னை ஏமாத்திடாதீங்க அர்ஜுன். நீங்க எனக்கு வேணும். நீங்க இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாது. இந்த ஒரு விஷயத்தில் நான் சுயநலக்காரியாவே இருக்க ஆசைப்படறேன். எனக்கு தெரியும் நான் கஷ்டப்படுவதை உங்களால் பார்க்க முடியாது. நீங்க என்னை விட்டுட்டு போக மாட்டீங்க. அர்ஜுன்... அர்ஜுன்...” என அவன் கனனங்களை தன் கைகளால் ஏந்தி கதற

“நான் உன்னை விட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேண்டா மது. உன்கூடவே இருப்பேன் .நீ என்னையே நினைச்சிகிட்டு உன் வாழ்க்கையை பாழாக்கிக்காதே. யாரையாவது கல்யாணம் செய்துகிட்டு சந்தோஷமா இருக்கணும். உனக்கு நானே வந்து குழந்தையா பிறப்பேன். உன் கூடவே இருப்பேன்.”

மது வெறிகொண்டவள் போல, “முடியாது அர்ஜுன், முடியாது. நான் உங்களை விடமாட்டேன். நீங்க என்னை விட்டுட்டு போக கூடாது. நீங்க போக மாட்டீங்க” என கத்த

ராஜேஷும், தீபக்கும் அவளை பிடித்து நிறுத்த ராஜேஷிடம் திரும்பிய மது, “அண்ணா , பாருண்ணா அவர் என்ன சொல்றாருன்னு பாருண்ணா. நீ சொல்லுண்ணா அவருக்கு ஒன்னும் ஆகாது இல்ல. என் மேல ஏதாவது கோபம்னா என்னை ரெண்டு அடி அடிக்க சொல்லுண்ணா, ஆனால் அவரை இப்படி பேசவேண்டாம்னு சொல்லுண்ணா, சொல்லு... சொல்லு... என ராஜேஷின் சட்டையை பிடித்து உலுக்க, தன் தங்கையின் வேதனையை கண்ட ராஜேஷ் அவனும் சேர்ந்து அழ நடுவில் வந்த தீபக் “மது அர்ஜுனுக்கு ஒன்னும் ஆகாது. அழாதே” என தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

திடீரென அர்ஜுனுக்கு மூச்சு திணற ஆரம்பிக்க விமலா, “அர்ஜுன்..., அர்ஜுன்.... என பதட்டத்துடன் அழைக்க அர்ஜுனின் இறுதி போராட்டம் ஆரம்பித்தது. “கடவுளே என் பிள்ளைய எடுத்துக்கறது தான் எடுத்துக்கற, அவனை ரொம்ப கஷ்ட்ட படுத்தாம எடுத்துக்கோப்பா” என அழுதுகொண்டே மயங்கி விழ, மது வேகமாக அர்ஜுனிடம் வந்தவள், “அர்ஜுன்.... ப்ளீஸ் என்னைவிட்டுட்டு போய்டாதீங்க அர்ஜுன்.....” என கதற

அவன்கையை பிடித்து முத்தமிட்டவன், “I LOVE YOU தேனு.....” என திணறியபடி சொல்லிகொண்டே இருக்க அவனின் இதயம் தன இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டது. அவனின் கடைசி துடிப்பையும், வேதனையையும் கண்ட மது , “என்னை தனியா தவிக்க விட்டுட்டு போய்டீங்களா? அர்ஜுன்....” என்றவனின் கண்களில் இருந்து ஒரு துளி கண்ணீர் கூட வரவில்லை. ஓய்ந்து போனவன் போல அந்த அறையிலிருந்து தள்ளாடியபடி வந்து வராண்டாவில் இருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்தான்.

அவன் பின்னாலேயே வந்த ராஜி, “மதும்மா... மதும்மா...” என அவளை உலுக்க பதில் ஏதும் சொல்லாமல் வெறித்த பார்வையுடன் அப்படியே அமர்ந்தான். தீபக், மது, விமலா, ராஜியை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்த மது அதே வெறித்த பார்வையுடன் யாருடனும் பேசாமல் சுவற்றை பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். மற்றவரின் பேச்சோ, அழைப்போ எதுவும் அவளை திசைதிருப்பவில்லை.

விஷயத்தை கேள்விப்பட்ட நண்பர்கள் கூட்டம் மொத்தமும் ஓடிவந்தது. திருமணத்திற்கு வந்த உறவினர், நண்பர்கள் கூட்டம் வீட்டிற்கு வந்து குவிந்தது. அர்ஜுனின் உடலை கொண்டுவந்ததும், அவ்வளவு நேரம் அசையாமல் இருந்த மது எழுந்து சென்று அர்ஜுனின் பக்கத்தில் அமர்ந்துக்கொண்டு அவன் வலதுகையை பிடித்தபடி அவன் கைகளிலேயே தலையை சாய்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

ஒருவழியாக எல்லாம் முடிந்து உறவினர்கள் கூட்டமும் சென்றுவிட வீடே அமைதியாக இருந்தது. கல்யாணம் முடிந்து கலகலவென்று இருக்க வேண்டிய வீடு களையிழந்து ஆளுக்கொரு மூலையில் அமர்ந்து மௌனமாக அழுதுகொண்டிருந்தனர்.

திருமணம் எப்படி நடந்தது என விசாரிக்க ஹரி டெல்லியிலிருந்து போன் செய்ய, அர்ஜுனின் மரண செய்தியை கேட்டு இடிந்து போனார். அதுவும் தனக்காக சென்றுவந்த போது தான் இந்த அசம்பாவிதம் நடந்தது என கேள்வியுற்று அவரின் மனம் வேதனையில் தவித்தது.

ஸ்ரீராமு இடது கை முறிவு மட்டுமே இருந்ததால் மறுநாளே வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டனர். நடந்த அனைத்தையும் ஸ்ரீராம் தான் சொன்னான். பார்சலை கொடுத்துவிட்டு வரும் வழியில் கார் ரிப்பேர் ஆகிவிட வேறு ஒரு காரில் லிப்ட் கேட்டு வந்ததாகவும், எதிரில் வந்த லாரி நேருக்கு நேராக மோதியதில் முன்னால் அமர்ந்திருந்த டிரைவர் அங்கேயே இறந்துவிட தான் அமர்ந்திருந்த பக்கம் கதவு சரியாக லாக் ஆகாததால் தான் இடித்த வேகத்தில் கதவு திறந்துக்கொள்ள வெளியில் விழுந்து விட்டதாகவும் சொன்னான்.

மதுவின் நிலையை கண்ட ஈஸ்வர் டாக்டரை வரவழைத்து பார்க்க, “அவங்க அதிர்ச்சியில் இருக்காங்க. டிப்ரெஷன். அவங்களை மனசுவிட்டு அழ வைங்க சரி ஆகிடும் இப்போ தூங்க இன்ஜெக்ஷன் போடறேன்” என்றார்.

மதுவும் படுத்து தூங்கிவிட, மேகலா, வித்யா, கீதா, மூவரும் அவளுடன் அந்த அறையிலேயே படுத்துக்கொண்டனர். ராஜேஷ் மதுவை பார்த்துவிட்டு கண்களை துடைத்துக்கொண்டு செல்ல, தீபக் அவன் தலையை தடவி கொடுத்தான், முன்பெல்லாம் இருவரும் சண்டை போடும் போது “பார்த்துகிட்டே இரும எங்களை எவ்வளவு படுத்தற, இதுக்கெல்லாம் சேர்த்து வச்சி ஒரு நாள் உட்கார்ந்து அழப்போற பாரு” என சொல்ல, மது, “அது இந்த ஜென்மத்துல நடக்காது. அப்படியே நான் அழுதாலும் நீ சந்தோஷமா அதை பார்த்து சிரிச்சிகிட்டு இரு” என சொன்னது நினைவில் வர நான் சொன்ன வார்த்தை இப்படியா பலிக்க வேண்டும் என எண்ணி அழுதபடி அங்கிருந்து சென்றான்.

நெஞ்சம் எனும் ஊரினிலே
காதல் எனும் தெருவினிலே
கனவு எனும் வாசலிலே
என்னை விட்டுவிட்டு போனாயே

வாழ்க்கை எனும் வீதியிலே
மனசு எனும் தேரினிலே
ஆசை எனும் போதையிலே
என்னை விட்டுவிட்டு போனாயே

நான் தனியாய் தனியாய் நடந்தேனே
சிறு பனியாய் பனியாய் கரைந்தேனே
ஒரு நுரையாய் நுரையாய் உடைந்தேனே
காதலாலே.....

மறுநாள் காலையில் வித்யா, மேகலா, கீதா மூவரும் தூங்கிக்கொண்டு இருக்க திடீரென பாட்டு பாடும் சத்தமும், வெளிச்சமும் கண்ணை கூச எழுந்தவர்கள் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தனர்.

மது தலைக்கு குளித்துவிட்டு அர்ஜுன் வாங்கிக்கொடுத்த பட்டுப்புடவையை கட்டிக்கொண்டு தலையை வாரியபடி பாடிக்கொண்டிருந்தான். மூவருக்கும் மதுவின் செய்கை பயத்தைக்கொடுக்க வித்யா, “அம்மா” என அழைத்தபடி கீழே இறங்கி ஓடினாள்.

வித்யாவின் சத்தத்தில் திரும்பி பார்த்த மது மேகலாவையும், கீதாவையும் பார்த்து, "குட் மார்னிங்" என சொல்லி சிரித்தாள்.

பதில் சொல்லாமல் நிற்பதை பார்த்த மது, "என்னடி நின்னுகிட்டே தூங்கறீங்களா? போய் குளிச்சிட்டு வாங்க மணியாகுது என்னையே அர்ஜுன் தான் போன் பண்ணி எழுப்பினார். நேத்து கல்யாண மண்டபத்தில் இருந்த மாதிரி தான் நினைவிருக்கு அப்புறம் எப்படி வீட்டுக்கு வந்தோம்னு புரியவேஇல்லை. சரி அதை அப்புறம் யோசிப்போம் சீக்கிரம் கிளம்புங்க" என சொல்லியபடி தன் வேலையை தொடர்ந்தாள்

மேகலாவும், கீதாவும் ஒருவர்கையை மற்றவர் பற்றிக்கொள்ள வித்யாவுடன் வந்த விமலாவும், ராஜியும் அதிர்ந்து போய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். மதுவின் அருகில் வந்த விமலா, "மது என்னம்மா இதெல்லாம்" என கேட்க

"இப்போதான் அதை அவர் போன் செய்தார். முகூர்த்த நேரம் நெருங்கிட்டு இருக்கு இன்னும் தூங்கிட்டு இருக்கியேன்னு சொன்னார். சரி நாம முதலில் ரெடி ஆகிட்டு அப்புறம் இவங்களை எழுப்பலாம்னு நினைத்தேன். ஆமாம் நீங்க ஏன் டல்லா இருக்கீங்க?

ராஜி, "மது நேற்று என்ன நடந்துதுன்னு உனக்கு நினைவில்லையா? என கலவரத்துடன் கேட்க

"நினைவிருக்கே. காலை இருந்து நடந்ததை சொல்லவா என சொன்னவன் திருமண தினத்திற்கு முன் தினம் நடந்ததை அப்படியே சொல்ல அர்ஜுன் வந்து தன்னிடம் விடை பெற்று சென்றது வரை சொன்னான்." அதுக்கு அப்புறம் எதோ நடந்தா மாதிரி இருக்கு ஆனால் நினைவில்லை"

அதற்குள் அங்கே வந்திருந்த மற்றவர்களும் மதுவின் பதிலில் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றிருந்தனர். அவளருகில் வந்த ராஜேஷ் மதுவின் கையை பிடித்து தரதரவென இழுத்துச்சென்றான். அண்ணா எங்கே என்னை இப்படி இழுத்துக்கொண்டு போற" என மது கேட்க கேட்க பதிலே சொல்லாமல் இழுத்துசென்று, ஹாலில் ஒரு ஓரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அர்ஜுனின் புகை படத்தின் முன்பு நிறுத்தினான்.

"அங்கே பாரு உன்னோட அர்ஜுனை பாரு" என சொன்னவன் அதற்கு மேல் முடியாமல் தடுமாற. அங்கிருந்த போட்டோவை பார்த்த மது கோபத்தோடு, "யார் என் ரூமல் இருந்து இந்த போட்டோவை எடுத்தது. என்ன வேலை செய்து வசிருக்கீங்கமாலஸ்லாம் போட்டு, போட்டெல்லாம் வச்சி சீ.... என மாலைகளை கழற்றி தூக்கி வீசினாள். போட்டி அழித்துவிட்டு அந்த போட்டோவை எடுத்து தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

அர்ஜுன் எங்கே? ஸ்ரீ ராம் அண்ணா வீட்ல தானே இருக்கார். நானே போன் செய்து பேசிக்கிறேன் என்ற போது தான் கவனித்தாள் ஸ்ரீ ராமும் அங்கே தான் இருக்கிறான் என்று. அவன் அருகில் சென்று, "அண்ணா அர்ஜுன் எங்கே? நீங்க இங்கே இருக்கீங்க" என தயக்கத்துடன் கேட்டவன் அவன் கையில் போட்டிருந்த கட்டை பார்த்தாள். "அண்ணா உங்களை தான் கேட்கிறேன் அர்ஜுன் எங்கே?" என கத்த ஸ்ரீராம் ஏதும் சொல்லாமல் தலையை குனிந்துக்கொள்ள ஏன் யாரும் ஏதும் சொல்ல மாட்டேன்றிங்க. எனக்கு பைத்தியமே பிடிச்சிடும் போல இருக்கு" என அழ

விமலா, "மது அர்ஜுன் இனி திரும்பி வரமாட்டான்" என சொல்லிவிட்டு சேலை தலைப்பில் தன் வாயை மூடிக்கொண்டார்.

"என்ன அதை சொல்றீங்க? நீங்க சொல்வதுக்கு என்ன அர்த்தம்? நீங்க யார் சொல்றதையும் நான் நம்ப மாட்டேன்." ஈஸ்வரனிடம் சென்றவன் "மாமா நீங்க உண்மையை சொல்லுங்க. அர்ஜுன் எங்கே மாமா சொல்லுங்க?" என கேட்க. அவனை கண்டு கண்களில் நீர் தளும்ப "மதும்மா அவங்க சொல்வது உண்மை தாண்டா." என சொல்ல இரண்டடி பின்னால் சென்றவன்

"நான் நம்ப மாட்டேன் நீங்க எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை ஏமாத்தறீங்க. அண்ணா நீயாவது சொல்லு எனக்கு ஒரே குழப்பமா இருக்கு என ராஜேஷின் தோளில் சாய்ந்துக்கொள்ள." ராஜேஷ் முகத்திலேயே அறைந்து கொண்டு அழுதான், "ஐயோ அவன் மேல இப்படி உயிரையே வச்சிருக்கியே உன்கிட்ட நான் எப்படிடா சொல்லுவேன்? இனி அவன் திரும்பி வரமுடியாத இடத்துக்கு போய்ட்டான்னு, என் வாயால் என் தங்கை கிட்ட சொல்ல வச்சிட்டியே கடவுளே" என கதற

ராஜேஷின் வார்த்தைகளை கேட்ட மது போட்டோவை நழுவவிட இறுகி போய் நின்றாள். ராஜேஷ் அவன் தோளை பிடித்து உலுக்கினான். "மது அழுதா, உன் மனசுல இருக்கும் துக்கமெல்லாம்

கண்ணீராக வெளியே வரட்டும் அழுடா. நீயும் இப்படியே இருந்து எங்களை கொல்லாதே அழும்மா அழு. அர்ஜுன் ஒருவன் எங்களை அழவைத்தது போதும், நீயும் எங்களை வதைக்காதேடா” என அவளை உலுக்க

“அண்ணா.... அர்ஜுன்...., என்றவள் கீழே விழுந்து கிடந்த அர்ஜுனின் போட்டோவை பார்த்தபடி, “இப்போவும் என்னை ஏமாத்திட்டு போய்ட்டிங்க இல்ல அர்ஜுன், என்னை தனியா தவிக்க விட்டுட்டு போய்ட்டிங்களே அர்ஜுன்” என பெருங்குரல் எடுத்து கதறியபடி போடோவின் மீது விழுந்தாள். போடோவில் இருந்த கண்ணாடி சில்லும், அவளின் வளையல் உடைந்தும் அவள் கைகளில் கீறி காயத்தை ஏற்படுத்த அந்த உணர்வு கூட இல்லாமல் அவன் போட்டோவை அணைத்தபடி அழுதவளை ராஜியும், விமலாவும் வந்து அணைத்துக்கொண்டு அழுதனர்

அர்ஜுன் இறந்த துக்கம் ஒருபுறம் இருக்க மதுவை தேற்றுவதே பெரும் பாடாக இருந்தது. அன்றெல்லாம் அழுது அழுது ஜூரம் வந்துவிட, ஜூர வேகத்திலும் அர்ஜுன், அர்ஜுன் என புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். பத்து நாட்களுக்கு பிறகு ஓரளவு தெளிந்தது போல இருந்தாள். ஆனால் நினைத்த நேரத்தில் மல்லிப்பந்தலின் கீழே அமர்ந்துக்கொள்வதும், அங்கேயே படுத்துக்கொள்வது. திடீரென சுவற்றை வெறித்து பார்த்தபடி இருப்பது என இருந்தாள். யாரிடமும் சரியாக பேசாமல் அர்ஜுனின் t-ஷர்டை அணைத்தபடி படுத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

ஒரு மாதத்திற்கு பிறகு சந்துரு தாங்கள் டெல்லி கிளம்புவதாக தெரிவிக்க ஈஸ்வரனும் சரி என்றார். தன் அறைக்கு சென்ற மது அந்த அறையை ஒருமுறை சுற்றி பார்த்தாள். தன் பிறந்த நாள் அன்று அர்ஜுன் அவன் அறைக்கு வந்தது முதல் அவன் நின்ற இடம் அமர்ந்த இடம் என்று ஒவ்வொரு இடத்தையும் தொட்டுபார்த்து அழுதாள். தன் சூட்கேசை எடுத்து தன் துணிமணிகளை அடுக்கத்தொடங்கினாள். மதுவிற்கு மாத்திரை எடுத்துக்கொண்டு வந்த ராஜி என்ன என்று விசாரிக்க, தானும் அவர்களுடன் டெல்லி போக போவதாகவும் இனி அவர்களுடன் தான் இருக்கபோவதாகவும் சொன்னாள்.

அனைவரும் எவ்வளவோ எடுத்துக்கூறியும் கேளாமல், “அர்ஜுன் என்னை நம்பி சொல்லி இருக்கார். இனி அவங்க எனக்கு அத்தை மாமா இல்லை அப்பா அம்மா” என சொல்ல விமலா கண்ணீரோடு அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டார். அடுத்த நான்காம் நாள் அவர்களுடன் கிளம்பி டெல்லி வந்து சேர்ந்தாள். அர்ஜுனின் அறையிலேயே தாங்கிக்கொண்டாள்.சபாவும் ஹரியும் அடிக்கடி வந்து அவர்களை பார்த்துவிட்டு சென்றனர்.

ஒருநாள் விமலா சமையலறையில் நெஞ்சை பிடித்துக்கொண்டு மயங்கி சரிய மது துடித்துவிட்டாள். டாக்டர் மாசிவ் அட்டாக் என சொல்லிவிட பெரும் போராட்டத்திற்கு பிறகு காப்பாற்றி பிழைக்கவைத்தனர். அன்று முதல் மது விமலாவை விட்டு அந்தப்பக்கம் இந்த பக்கம் செல்வதில்லை. ஓரளவு உடல் தேறியும் டாக்டர் பயணம் செயலாம் என்று சொன்னதும் அணைத்து சொத்துக்களையும் விற்றுவிட்டு, பெசென்ட் நகரில் ஒரு வீடு வாங்கி அங்கே குடிவந்தனர்.

நடுவில் மதுவின் ரிசல்ட் வர மது அர்ஜுனுக்கு சொன்னபடியே கோல்ட் மெடல் வாங்கினாள். மெடலை வாங்கிக்கொண்டு வந்து அர்ஜுனின் படத்தின் முன்பு வைத்துவிட்டு அழுதாள். “என் கூடவே இருப்பேன்னு சொன்னீங்கலே நான் என்னோட வாக்கை காப்பாத்திட்டேன், ஆனால் நீங்க என்னை ஏமாத்திட்டிங்களே” என அழுதாள்.

“அவன் உன் கூடவே இருந்து எல்லாத்தையும் பார்த்துகிட்டு இருப்பான் மது அழாதே ” என சந்துரு ஆறுதல் கூறினார்.

அர்ஜுன் இறந்து ஆறுமாதத்திற்கு பிறகு மதுவிற்கு வரன் பார்ப்பது பற்றி பேச்சுவர, மது மறுத்துவிட்டாள். அதில் கொஞ்சம் ராஜேஷுக்கு வருத்தம். அந்த நேரம் வெளிநாடு செல்லும் வேலை வர. அடுத்த நான்கு நாட்களில் கிளம்பிவிட்டான்.

மதுவிற்கு சென்னை வந்த பின் ஒரே மாற்றம் அடிக்கடி ஹோமிற்கு சென்று வந்தாள். ஹோமிர்க்காக நிறைய சாரிட்டி ப்ரோக்ராம் செய்தாள். மதுவை இரண்டு மூன்று முறை ஹோமியிலும், சாரிட்டி ப்ரோக்ரமிலும் பார்த்த ஒருவன் தான் மதுவை திருமணம் செய்து கொள்வதாக வந்து சந்த்ருவிடம் பேச, அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் மதுவிடம் சொல்ல மது ஏதும் சொல்லாமல் அவனுடைய வீட்டிற்கு போன் செய்து தன்னை பற்றி அனைத்தையும் சொல்லிவிட அத்துடன் அந்த கல்யாண பேச்சு நின்றுவிட்டது

தீபக் தான் சண்டை போட்டான். அவன் பேசி முடிக்கும் வரை மது ஏதும் பேசாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டாள். தீபக் சத்தம் போட்டுவிட்டு ஓய்ந்து போய் அமர மது பேச ஆரம்பித்தாள்,” நீயே நினைத்து பாரு ஒருத்தனை காதலிச்சிட்டு, கல்யாணம் வரை வந்து அந்த மாப்பிள்ளை இறந்து

போனால் அந்த பொண்ணை யாரு முழு மனதோடு ஏற்றுக்கொள்வார்கள். என்னால் எப்படி இன்னொருவரோடு சேர்த்து குடும்ப வாழ்க்கை வாழ முடியும்? ஒன்னு அந்த பொண்ணை அவன் புரிஞ்சிகிட்டு விட்டுக்கொடுத்து போற நல்ல மனசு இருக்கணும். இல்லை அந்த பொண்ணுக்கு அவன் மேல் காதல் வரணும். ரெண்டுமே நடக்க போறதில்லை. அப்படி பெருந்தன்மையா நடந்துக்கொள்பவர் யாரும் கிடையாது. என்னால் இன்னொருவரின் வாழ்கை பாழாக வேண்டாம் ” என சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றுவிட,

தீபக்கிற்குள் ஒருவாரமாக இதே சிந்தனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஒருவழியாக ஒரு முடிவை எடுத்துவிட்டு தன் மாமாவை போன் செய்து சென்னைக்கு அழைத்தான். அவரும் கல்யாணம் பற்றி பேச அழைத்துள்ளனர் போல என எண்ணியபடி கிளம்பி வந்தார். மது மட்டும் வீட்டில் இல்லை அந்த நேரம் தீபக் தன்னுடைய முடிவை அனைவரிடமும் சொல்ல விஷயத்தை கேட்ட அனைவரும் திகைத்து இருக்க, மேகலாவின் அருகில் சென்ற தீபக், “சாரி மேகலா” என சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தான்

மேகலாவின் தந்தை சத்தம் போட, மேகலா, “அப்பா ஒன்னும் சொல்லாதீங்க அப்பா, அத்தான் எடுத்த முடிவு சரிதான். அவர் முடிவுக்கு நானும் சம்மதிக்கிறேன். மதுவுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும்னு நாம நினைக்கிறோம். அதுக்கு அத்தானே அவனை கல்யாணம் செய்துகொள்வது தான் சரி. அவரால் தான் அவனை புரிஞ்சிக்க முடியும்” என சொல்ல மேகலாவின் தந்தை கோபத்தோடு மேகலாவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பி சென்றுவிட்டார்.

அன்று அர்ஜுனின் முதலாம் ஆண்டு நினைவு நாள் மது கிளம்பி ஹோமிற்கு சென்று குழந்தைகளுடன் இருந்து தன் மனதை சற்று அமைதி படுத்திக்கொண்டான். அன்று மாலை மாமா வீட்டிற்கு வந்து அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மறுநாள் காலையில் போன் ஒலிக்க மாடியில் மது போனை எடுத்த அதே நேரம் கீழே ராஜி போனை எடுத்து பேச மேகலா அழுதபடி தனக்கு வேறு இடத்தில் மாப்பிள்ளை பார்ப்பதாக சொல்ல மது செய்வதறியாமல் திகைத்து நின்றிருந்தான்.

ராஜி பேசிவிட்டு போனை வைத்ததும், மது வேகமாக ராஜியிடம் வந்து கேட்க, ராஜி மேகலா வந்தது, தீபக்கின் முடிவு என அனைத்தையும் சொல்லிவிட கோபத்தோடு ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்த தீபக்கின் கையிலிருந்து பேப்பரை பிடுங்கி எறிந்தான். அவளின் கோபத்தை கண்ட தீபக், “என்ன மது?” என கேட்டதும் அவன் சட்டை காலரை பிடித்து உலுக்கினான்

“நீ என்னடா நினைச்சிகிட்டு இருக்க உன் மனசுல? பெரிய தியாகியா நீ? யாரை கேட்டு என்னைத்தான் கல்யாணம் செய்துக்க போறேன்னு சொன்ன, நீ சம்மதித்தால் போதுமா? என்னோட சம்மதத்தை கேட்டியா?” என அவன் மேலும் பதில் சொல்ல முடியாத கேள்வியை கேட்டுவிட்டு “சொல்லு மேகலாவுக்கு என்ன பதில் சொல்ல போற.

போதும் ஒரு மதுமிதா போதும் இந்த வீட்டுக்கு. மேகலாவை அதே போல ஆக்கிடாதே. என் ஒருத்திக்காக நம்ம மூணு பேர் வாழ்க்கை பாழ் ஆவதை நான் விரும்பல. தயவு செய்து மேகலாவை கல்யாணம் செய்துக்கோ அவனை ஏமாத்திடாதே ” என அவன் மார்பிலேயே சாய்ந்து அழுதான்.

தீபக் அவளை விலக்கி நிறுத்தி, “உன்னை ஆசைப்பட்டு நான் கல்யாணம் செய்துகொள்கிறேன்னு நான் சொல்லவில்லை. உனக்கும் ஒரு பாதுகாப்பு தேவைன்னு அந்த காரணத்திற்காக தான் நான் அப்படி சொன்னேன். சரி உன் இஷ்டப்படியே நான் மேகலாவை கல்யாணம் செய்துக்கறேன். ஆனால் எனக்கு நீ ஒரு சத்தியம் செய்து கொடு” என்று மதுவின் முன் தன் கையை நீட்டினான்.

“என்ன செய்யணும் சொல்லு” என கேட்டவனை பார்த்து “நான் மேகலாவை கல்யாணம் செய்துக்கணும் அப்படின்னு நீ நினைத்தால் அதுக்கு முன்னால் நீ யாரையாவது கல்யாணம் செய்துக்க சம்மதிக்கணும். நீ சரின்னு சொன்னால் எனக்கும் மேகலாவுக்கும் கல்யாணம் நடக்கும் இல்லை என்னை ஏமாத்தலாம்னு நினைக்காதே” என்றான்.

மது அதிர்ச்சியுடன் இப்படி நடக்கும் என நினைக்கவில்லையே என எண்ணிக்கொண்டு, சரி முதலில் உங்க கல்யாணம் நடக்கட்டும் அப்புறம் நான் சம்மதிக்கிறேன்” என்றான்.

“பேச்சு மாறக்கூடாது மது நீ அப்புறம் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கலைன்னா நான் மேகலாவை அவங்க வீட்டுக்கு அனுப்பிடுவேன், இல்லை இதே வீட்டில் அவ தனியா இருப்பா” என்று மிரட்ட மது பயத்துடனும் வேதனையுடனும் தலையை ஆட்டினான்.

ராஜேஷ் மேகலாவிற்கு போன் செய்து , "நீ கவலை படாதே நான் உன் கல்யாணத்தை முன்னால் நின்று நடத்திவைக்கிறேன் என்று சொல்ல, மேகலாவும் அன்று காலையில் நடந்ததை ராஜி போன் செய்து மேகலாவிடம் சொன்னதாக சொன்னாள்.

முதலில் மேகலாவின் தந்தையின் கோபத்தை குறைக்க வேண்டும் என முடிவெடுத்து அடிக்கடி ராஜேஷ் அவரிடம் பேசினான். மது அப்போது தான் ஜீவாவின் அலுவலகத்தில் வேலைக்கு சேந்தான். கீதாவும் அங்கேயே இருந்தது அவளுக்கு மற்றொரு ஆறுதலாக இருந்தது, கீதா, சிவா, லதாவின் நட்பு மதுவை கொஞ்சம் மாற்றியது என்றாலும் அந்த பழைய துள்ளலோ, துரு துரு பேச்சோ இல்லை

மெல்ல தன் கடந்த காலத்திலிருந்து நிகழ்காலத்திற்கு வந்த மது கண்களை துடித்துக்கொண்டு எழுந்தாள். நன்கு இருட்டி இருந்தது. விளக்கை போட்டவள் மணியை பார்க்க மணி எட்டு, ஐயோ ... அம்மாவுக்கு ஒன்பது மணிக்கு மாத்திரை கொடுக்கணுமே என எழுந்து முகத்தை கழுவிக் கொண்டு கீழே வந்து அறையில் பார்க்க விமலா கட்டிலி படுத்திருந்தார். சந்துரு ஈசி சேரில் அமர்ந்தபடி ஜன்னல் வழியாக வானத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

மளமளவென கிச்சனில் புகுந்து சப்பாத்தி , குருமா செய்துவிட்டு இருவரையும் சாப்பிட அழைத்தாள். அவர்களும் மறுப்பு ஏதும் சொல்லாமல் வந்து அமர்ந்தனர். ஆனால் மூவருக்கும் இருந்த மன நிலையில் உணவு இறங்கவில்லை. பேருக்கு சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து சென்றனர். ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவும் இல்லை.

மது சிறிது நேரம் கழித்து அவர்கள் இருவருக்கும் மாத்திரைகளை கொடுத்துவிட்டு தன் அறைக்கு வந்தவள் அர்ஜுனின் படத்தை பார்த்து பெருமூச்சுடன் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தாள் தூக்கம் வராது போல தோன்ற தானும் ஒரு தூக்க மாத்திரையை போட்டுக்கொண்டு படுத்தாள்

*****

அத்தியாயம் -45

இரவின் துணையோடு சித்தார்த் ரூஃப் கார்டனில் அமர்ந்து வானத்தை வெறித்தபடி யோசனையில் மூழ்கி இருந்தவனின் எதிரில் சுபா வந்து அமர்ந்தாள்.

"என்ன சித்தார்த், எந்த கோட்டையை பிடிக்க இந்த யோசனை?" என்றாள் புன்னகையுடன்.

சித்தார்த் சலிப்புடன் "மச்...." என்றான். "ஒஹ்ஹ்....மதுமிதாவோட மனக் கோட்டையை பிடிக்க தான் இந்த யோசனையா?"

"நான் எவ்வளவு முட்டாள்தனமா நடந்து இருக்கேன் சுபா. ரெண்டு மூணு முறை அவளை டெல்லியில் பக்கத்தில் இருந்தும் பார்க்க முடியாமல் போச்சு. ராஜேஷ் முதலில் மதுவை பற்றி சொல்லும் போது நான் இந்த அர்ஜுன்தான்னு நினைக்கவே இல்லை. ஆனால் போட்டோவை பார்த்ததும், என்னால் அதிர்ச்சியை ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. அர்ஜுன் இறந்து ரெண்டு வருஷம் ஆகபோகுது. ஆனாலும் மது மனதில் இன்னும் அவன் வாழ்ந்துக்கொண்டு தான் இருக்கான். அப்போ அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் எவ்வளவு அண்டர்ஸ்டாண்டிங் இருந்திருக்கணும்."

"நீயும் தானேடா அவளை உன் உயிரா காதலிக்கிற" என்றாள் ஆறுதலாக.

"என்ன காதலிச்சி என்ன சுபா, அவளை நான் நமபலையே. எனக்கு அவ மேல நம்பிக்கை இல்லாமல் போச்சே. இந்த கடவுளுக்கு கண்ணே இல்லைன்னு சொல்வது உண்மைதானோன்னு தோணுது. அர்ஜுனையும், மதுவையும் ஒண்ணு சேர்த்து வச்சிருக்கலாம். அந்த வருத்தம் என் ஒருத்தனோட போய் இருக்கும். இப்படி ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தி என் மதுவை ரொம்பவே அழ வச்சிட்டானே" என விரக்தியுடன் சொன்னாள்.

"ம்ம்.. அர்ஜுன் இறந்தது எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி தான். அதுக்காக நடந்ததையே நினைத்து நீ கவலைபடாதேடா. நாளைக்கு நாங்க மது வீட்டுக்கு போறோம். நீயும் வரியா?"

“எனக்கும் அவளை பார்க்கணும்னு ஆசை தான். ஆனால் நான் வந்தால் வீணா பிரச்சனை தான் வரும். ஈவ்னிங் தான் பெரிசா அவகிட்ட சேலஜ்ஜெல்லாம் செய்துட்டு வந்திருக்கேன். இன்னைக்கே என்னை என்னவோ வில்லனை பார்ப்பது மாதிரி தான் பயத்தோட பார்த்தா” என சொல்ல

அதை கேட்டு சுபா சிரித்தாள். “சிரிக்காதே சுபா நானே வயிற்றில் நெருப்பை கட்டிக்கிட்டு இருக்கேன். அவ சம்மதத்தை எப்படி வாங்கறதுன்னே தெரியவில்லை” என்றான் கவலையுடன்

“டோன்ட் வொர்ரி பிரதர் நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கே. எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது. எது நடக்குமோ அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும். நாளைக்கு நான் மதுவிடம் நீ ரொம்ப விசாரித்ததா சொல்லட்டுமா?” என கிண்டலாக கேட்க.

சித்தார்த் இரு கைகளையும் உயர்த்தி ஒரு பெரிய கும்பிடாக போட்டு, “அம்மா தாயே நீ உன் திருவாயை மூடிகிட்டு இரு. வந்த வேலை முடிந்ததும் மூட்டையை கட்டிக்கிட்டு கிளம்பு. இருக்கும் பிரச்சனையை தீராத பிரச்சனையா மாத்திட்டு போய்டாதே” என சொல்ல

சுபாவும் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு பெருந்தன்மையாக சொல்வது போல, “ஏதோ நீ ரொம்ப பீலிங்ஸ் இருக்கியேன்னு சொன்னேன். என்னவோ என்னை இந்த துரத்து துரத்துறியே?” என்றாள்

“நீ ஒன்னும் சொல்ல வேணாம். நாளைக்கு மது வீட்டுக்கு போனீங்களா இன்னைட் செய்திங்கலான்னு கிளம்பி வந்துகிட்டே இருக்கணும். அங்கே போய் மதுவை அப்படியே பரிதாபமா லுக் விடற வேலை எல்லாம் வேண்டாம். நீ என்னோட அக்கான்னு தெரிஞ்சி போச்சு, இனியும் அவ உன்னிடம் பழைய மாதிரி பேசுவாளான்னே சந்தேகம் தான்” என சொல்லிக்கொண்டிருக்க அதை கேட்டபடியே வந்த மீரா,

“அட்டட்டா... என்ன ஒரு பாசம் மது மேல, விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன்றிங்களே சித்தார்த். அவளுக்காக இவ்வளவு பார்க்கறீங்களே, ஆனால் அவ உங்களை புரிஞ்சிக்கவே இல்லையே?” என்றாள்.

“மது என்னோட பாதி அண்ணி. அவளுக்காக நான் தான் பார்க்கணும். அவ பட்ட கஷ்டம் எல்லாம் முடிந்தது. இனி அவ வாழ்க்கை சந்தோஷம் மட்டும் தான் இருக்கணும். அதுக்காக என்ன முடியுமோ கண்டிப்பா செய்வேன். மது என்னை புரிஞ்சுக்கும் நாள் பக்கத்திலேயே தான் இருக்கு. நான் என்னை அவளுக்கு புரிய வைப்பேன்” என உறுதியோடு சொன்னான்.

மீரா பெருமையுடன் சித்தார்த்தை பார்த்தாள். “ஆல் த பெஸ்ட் கொழுந்தனாரே. நாங்க எல்லோரும் உங்க பக்கம் தான். மது உங்க பக்கம் சாயத்தான் போறா. அதுக்கு என்னோட அட்வான்ஸ் வாழ்த்துக்கள்” என சித்தார்த்தின் கையை பிடித்து குலுக்கினாள். சித்தார்த்தும் சிரித்துக்கொண்டே தலையை கோதிக்கொண்டான்.

அன்று வெள்ளிக்கழமை காலையில் கோவிலுக்கு சென்று வந்த மது நிதானமாக சமைத்து விட்டு காலை உணவை முடித்துக்கொண்டு பூக்களை சரமாக தொடுத்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்

விமலா மெதுவாக, “என்ன மது இன்னைக்கு ஆபீஸ் போகலையா? நேற்றோடு உன் லீவ் முடிந்திருக்குமே?” என்றார் கேள்வியுடன் மதுவை பார்த்தபடி.

மதுவும் இந்த கேள்வியை எதிர்பார்த்தே காத்திருந்தாள். அதனால் தயங்காமல், “இல்லம்மா, திங்கட்கிழமை இருந்து போகலாம்னு இருக்கேன்” என தலையை நிமிராமலே சொல்லிவிட்டு பூவை பூவை தொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். வாய் அவர்களுக்கு பதில் சொன்னாலும், மனம் அவர்களிடம் தேவை இல்லாமல் பொய் சொல்கிறோமே என வருத்தப்பட்டது.

எதையுமே கண்களை பார்த்து பேசும் மது இன்று நேருக்கு நேராக பார்க்காமல் பேசியதிலிருந்தே அவளுக்கு இனி ஆபீஸ் போக விருப்பம் இல்லை என்பதை புரிந்துகொண்டனர். அவர்கள் அதையும் எதிர்பார்த்து தான் காத்திருந்தனர். சரி நடப்பதை பேசாமல் வேடிக்கை பார்க்கலாம் என இருந்தனர். தீபக்கின் திருமணத்திற்கு முன்பே இனி அந்த அலுவலகத்துக்கு செல்லக்கூடாது என முடிவெடுத்து அதன்படி வேறு வேலைக்கு விண்ணப்பித்து போனிலும், அடுத்த கட்டமான ஆன்லைன் இண்டேர்வியூவிலும் செலக்ட் ஆகி வேலையில் சேரும் அனுமதி கடிதத்திற்காக காத்திருக்கிறாள். எப்படியும் வேலைக்கு போய் சேர பதினைந்து நாட்கள் இருக்கிறது.

அதுவரை என்ன செய்வது என யோசித்தவள், இப்போதைக்கு இந்த விஷயத்தை வீட்டில் சொல்ல வேண்டாம், பதினைந்து நாட்களும் ஸ்ரீ ராமின் ஹோமிற்கு சென்று வரலாம், புது வேலையில் சேர்ந்த பின் வீட்டில் சொல்லிக்கொள்ளலாம். இப்போது சொன்னால் ஏன்? எதற்கு என்ற பல கேள்விகளை சந்திக்க வேண்டி இருக்கும் அதை பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என முடிவெடுத்து இருந்தாள்.

“அம்மா நான் ஸ்ரீ ராம் அண்ணாவோட ஹோம் வரைக்கும் போயிட்டு வரட்டுமா?” என அனுமதி கேட்க.

“போயிட்டுவாம்மா. ஆனால் நேரத்தோடு வந்துவிடு” என்றார்.

“சரிம்மா என்றவள்” ஹாலில் மாட்டி இருந்த அர்ஜுனின் படத்திற்கு பூவை போட்டுவிட்டு மெல்ல அந்த போட்டோவை வருடியபடி நின்றவளை, “வாங்க வாங்க” என்ற குரல் கலைத்து நினைவிட வரவழைத்தது. யார் வந்திருப்பது என திரும்பி பார்த்த மது ஹரி, அத்வைத், மீரா, சுபா நால்வரும் நின்றிருப்பதை பார்த்ததும் ஒரு கணம் ஏதும் தோன்றாமல் அப்படியே நின்றிருந்தாள். மதுவின் தயக்கத்தை கண்ட ஹரி, “என்ன மதுமிதா எப்படி இருக்கிறாய்?” என கேட்டதும்

“சாரி, வாங்க வாங்க உட்காருங்க. நான் நல்லா இருக்கேன். நீங்க எல்லோரும் எப்படி இருக்கீங்க?” என விசாரித்தபடி அவர்களை நோக்கி வந்தாள். “இதோ வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய தடுமாற்றத்தை மறைக்க கிச்சனுக்கு சென்றாள்.

ஹாலில் இருந்தவர்கள் பேசிக்கொண்டு இருக்க, சுபா சித்தார்த்தின் அக்கா என தெரிந்ததும் சந்திரவும், விமலாவும் ஆச்சர்யம் அடைந்தனர். பிறகு ஆண்கள் மூவரின் பேசும் வேறு திசையில் செல்ல பெண்கள் மூவரின் பேச்சு வேறு புறமும் சென்றது.

கிச்சனில் மதுவின் மனமோ இப்போது எதற்கு இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்? என யோசித்தபடியே காஃபியை போட்டு எடுத்துக்கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தாள். அவளுக்கு அவர்கள்; வீட்டு விசேஷத்திற்கு அழைக்க வந்திருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் சிறிதும் வரவில்லை.

காஃபியை கொடுத்துவிட்டு நின்றிருந்த மதுவை, “உட்கார் மது” என மீரா தன் அருகில் அமரவைத்துக்கொண்டாள்.

சுபா, “என்ன மது ஆபீஸ் போகலையா?” என கேட்டதும் “இல்லை லீவ் எக்ஸ்டர்ன் பண்ணி இருக்கேன்” என்றவளை மீராவின் விழிகள் குறுகுறுவென அளவெடுத்துக்கொண்டிருப்பதை கவனித்த மதுவிற்கு அங்கே அமர்ந்திருப்பதே சங்கடமாக இருந்தது. ஒருவேளை சுபா தன்னை பற்றி வீட்டில் அனைவரிடமும் சொல்லி இருப்பாளோ என்ற எண்ணமே அவளை அமைதி இல்லாமல் செய்தது.

“குங்குமம் எடுத்துக்கோ மது” என சுபாவின் குரல் அழைக்கும் வரை யோசனையில் இருந்த மது எழுந்து குங்குமம் எடுத்துக்கொண்டு சுபாவை பார்த்தாள். சுபா சிரித்துக்கொண்டே மதுவின் நெற்றியில் இருந்த குங்குமத்தை சரியாக வைத்தாள்.

மீராவும், அத்வைத்தும் தாம்பூலத்துடன் பத்திரிகையை வைத்து கொடுத்து அனைவரும் கட்டாயம் வரவேண்டும் என அழைத்தனர். அதுவரை குழம்பிக்கொண்டிருந்த மதுவிற்கு அவர்கள் வந்த காரணம் தெரிந்ததும் நிம்மதியாக இருப்பது போல தோன்றியது.

மதுவின் போன் ஒலிக்க, “எக்ஸ்கியூஸ்மீ” என கேட்டுக்கொண்டு எழுந்து சென்றாள். போனில் கிளம்பிட்டேன்..., கெஸ்ட் வந்திருக்காங்க..., வந்திடுவேன்... என பேசிவிட்டு வந்தாள்.

சுபா மதுவை பார்த்து, “எங்கேயாவது வெளியே போகணுமா மது, நீ கிளம்புவதானால் கிளம்பு” என்றாள்.

“இல்லை பரவாயில்லை நான் மெதுவா போகிறேன்” என சொல்ல

சுபா ஏதோ பேச விரும்புகிறாள் என புரிந்துக்கொண்ட விமலா, “நீ கிளம்பு மது” என சொல்ல சரியென மது அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

மது கிளம்பி சென்றதும் சுபா," என்னம்மா, மது இப்போ எப்படி இருக்கா?"

விமலா,"அவ அப்படியே தான் இருக்கா சுபா. நடுவில் ஆள் கொஞ்சம் மாறினா மாதிரி இருந்தது என நாங்க கொஞ்சம் சந்தோஷமா இருந்தோம். ஆனால் இப்போ திரும்பவும் அவ உள்ளுக்குள்ளே சுருண்டுகிட்டா" என்றார் கண்கள் கலங்க.

சுபா,"கவலைபடாதீங்க அம்மா, சித்தார்த் மதுவை நல்லபடியா பார்த்துப்பான். எங்க அம்மா அப்பாவுக்கும் கூட எல்லா விஷயமும் தெரியும். அவங்களுக்கும் மது எங்க வீட்டு மருமகளா வர சம்மதம் சொல்லிட்டாங்க. நீங்க மதுகிட்ட பேசி எப்படியாவது சம்மதம் வாங்குங்க".

மீரா,"அவ இருப்பதை பார்த்தால் இனி ஆபீஸ் போகமாட்டான்னு நினைக்கிறேன்."

சந்துரு, "நாங்களும் அதை தான் நினைக்கிறோம். அவளும் ஏதும் சொல்லவில்லை. நாங்களும் ஏதும் கேட்கவில்லை. இப்போ கூட ஸ்ரீராமோட ஹோமுக்கு போறேன்னு கிளம்பி போய் இருக்கா" என்றார்.

ஹரி,"யாரு நம்ம அர்ஜுனோட பிரெண்ட் ஸ்ரீ ராமா?" என்றார்.

சந்துரு,"ஆமாம் அங்கே தான் போய் இருக்கா ஏன் என்ன விஷயம்?" என்றார்.

ஹரி,"ஒன்னும் இல்லை இதோ வருகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு எழுந்து வெளியே சென்றார். தன் மொபைலை எடுத்து சித்தார்த்தின் நம்பரை அழைத்து, "சித்தார்த் என் ரூம்ல ஒரு ப்ளூ கலர் சூட்கேஸ் இருக்கும் அதை நான் சொல்லும் அட்ரஸ்ஸில் கொடுத்துவிட்டு வர முடியுமா?" என்றார். சித்தார்த்தும் சரி என சொன்னதும் அட்ரஸ் சொல்லிவிட்டு நீயே நேர்ல போய் கொடுத்துவிடு, இப்போதே கிளம்பி போனால் நல்ல இருக்கும்"என்றார்.

சித்தார்த்துடன் பேசிவிட்டு உள்ளே சென்ற ஹரி சிறிது நேரம் மதுமிதா சித்தார்த் பற்றி பேசிவிட்டு "அறுபதாம் கல்யாணத்துக்கு வாங்க பேசுவோம்" என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினார்கள்.

மது ஹோமிற்கு சென்று சேர்ந்த போது ஸ்ரீராம் எங்கேயோ வெளியே சென்றிருப்பதாக அங்கிருந்த ஒருவர் சொல்ல மது,"சரி நான் குழந்தைங்க கூட பேசிகிட்டு இருக்கேன் நீங்க அண்ணன் வந்ததும் சொல்லுங்க" என சொல்லிவிட்டு குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அறைக்கு சென்று அமர்ந்தாள். அவளை கண்டதும் குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியுடன் மதுவை வரவேற்றனர்.

சற்று நேரத்தில் ஸ்ரீராம் வந்து சேர்ந்ததும், மது வந்திருப்பதை சொன்னதும் "சரி நானே போய் பார்த்துக்கொள்கிறேன்" என்றவன் மது இருந்த அறைக்கு சென்றான், மது குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து பாட்டு பாடுவதை கண்டவன் சிரித்துக்கொண்டே அவளை அழைக்காமல் திரும்ப சென்றுவிட்டான்.

ஸ்ரீராம் தன் அறைக்கு வந்ததும் போனில் பேசிக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் போது சித்தார்த் தன்னுடைய விசிட்டிங் கார்டை ஸ்ரீராமிடம் கொடுக்க சொல்லிவிட்டு வெளியில் இருந்த சேரில் அமர்ந்தான். விசிட்டிங் கார்டை பார்த்த ஸ்ரீராம், சித்தார்த், ஸ்ரிஷ்டி மல்டிமீடியா என்ற பெயரை பார்த்ததும் அட நம்ம மதுவோட எம்.டி என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்து வெளியில் வந்தவன் "ஹலோ Mr. சித்தார்த் நான் ஸ்ரீராம்" என தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு உள்ளே அழைத்துசென்றான்.

"உங்களை பற்றி மதுமிதா சொல்லி இருக்கா. இவ்வளவு சீக்கிரம் உங்களை நான் சந்திப்பேன்னு நினைக்கவே இல்லை" என்றான்.

சித்தார்த் ஆச்சரியமாக "மதுவா மதுவை உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?" என்றான் தன் குரலில் ஆவலை தேக்கி.

"மது இங்கே ரெகுலரா வருவானே. எங்க ஹோமுக்காக சாரிட்டி ப்ரோக்ராம் செய்து கொடுப்பா."

“ஓஹ்..., அப்படியா ஆனால் நான் வந்ததே வேற விஷயம். Mr.ஹரி பிரசாத் chief cammander in air force அவர் என்னோட அக்கா வீட்டுக்காரர். அவர் தான் இந்த சூட்கேஸை உங்களிடம் கொடுக்க சொன்னார் அதற்கு தான் வந்தேன்”

“ஹரி சார் உங்க அக்கா வீட்டுக்காரரா? என ஆச்சரியமாக கேட்டான். நான் சார் கிட்ட சில புகல் கேட்டிருந்தேன் அதை தான் வாங்கி அனுப்பி இருக்கார். நான் ரொம்ப தேங்கல் சொன்னேன்னு சொல்லிடுங்க. நான் அப்புறம் போன் செய்து பேசுறேன்” என்றான்.

சித்தார்த் அந்த ஹோமை பற்றி விசாரித்துக்கொண்டு தன் செக் புகை எடுத்து எழுதிக்கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீராம் வந்துவிட்டதை தெரிந்துகொண்டு மது ஸ்ரீராமின் அறைக்குள் சித்தார்த் இருப்பதை அறியாமல், “என்னண்ணா என்னை சீக்கிரம் வர சொல்லிட்டு நீங்க எங்கே போய்டீங்க?” என கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்தவள் இன்னொருவர் அங்கே அமர்ந்திருப்பதை பார்த்தும் “சாரி, நான் அப்புறம் வரேன்” என சொல்லிக்கொண்டே திரும்ப சித்தார்த்தும் குரல் கேட்டு திரும்பி பார்க்க இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு சித்தார்த், “மது நீயா..?” என ஆனந்த அதிர்ச்சியிலும், மது “சித்தார்த்” என முனங்கியபடி செய்வதறியாமலும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க ஸ்ரீராம் இருவரையும் மாறி மாறி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

இருவரின் நிலையையும் பார்த்த ஸ்ரீராம், “வா மது” என அழைத்ததும் வேறு வழி இல்லாமல் மதுவும் உள்ளே சென்றாள்.

“ஹலோ மது எப்படி இருக்க?” என சித்தார்த் கேட்டதும், “நல்ல இருக்கேன் என்ற மது ஸ்ரீராமிடம் “அண்ணா நான் கிளம்பறேன் நீங்க ப்ரோக்ராமுக்கு தேவையானதை செய்துடுங்க. மீதியை நான் போன் செய்து கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்றாள். மது பேசுவதை பார்த்துக்கொண்டே இருந்த சித்தார்த்தின் பார்வை விலகாமல் அவளிடமே நின்றிருந்தது. சித்தார்த்தின் பார்வையை கண்ட ஸ்ரீராம் அவன் கண்களில் தெரிந்த ஆர்வத்தையும், காதலையும் கவனிக்க தவறவில்லை.

சித்தார்த் மதுவை பார்க்கும் பார்வையில் சித்தார்த்தின் காதலையும் மதுவின் விலகலையும் மனதில் குறித்துக்கொண்டான். ஆனால் மதுவிற்கே புரியாத ஒன்று ஸ்ரீ ராமுக்கு புரிந்தது.

“மது நீ கொஞ்சம் இரு நான் உன்னிடம் பேசவேண்டும் என்றவன் சித்தார்த் கொண்டுவந்து கொடுத்த சூட்கேஸை மதுவிடம் கொடுத்து இந்த புகையை லைப்ரெரியில் கொஞ்சம் அடுக்கி வைத்துவிட்டு வருகிறாயா?” என கேட்டதும் மதுவும், சரியென சூட்கேஸை வாங்கிக்கொண்டு சித்தார்த்தை ஒரு ஓரப்பார்வை பார்த்துவிட்டு சென்றாள்.

சித்தார்த்தும் செக்கை எடுத்து ஸ்ரீராமிடம் கொடுத்துவிட்டு “இனி என்னோட டொனேஷன் ரெகுலரா உங்களுக்கு வரும். உங்களுக்கு கூடிய சீக்கிரமே நல்ல செய்தி ஒன்று சொல்கிறேன். நான் கிளம்பறேன்” என சொல்லி கைகொடுத்து விட்டு கிளம்ப ஸ்ரீராமும் சித்தார்த்தின் கார் வரை வந்து வழி அனுப்பினான்.

மது அனைத்தையும் லைப்ரரியிலிருந்து ஜன்னல் வழியாக பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வளவு நேரம் சித்தார்த் எதற்கு வந்தான்? எங்கே போனாலும் என்னை தொடர்ந்து வருவதே இவனுக்கு வேலையாய் போச்சு என திட்டிக்கொண்டிருந்தவள், அவன் கிளம்புவதை பார்த்துவிட்டு தன்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லாமல் கிளம்புகிறானே என தவித்தது. ஆனால் அந்த தவிப்பை கூட அவளால் உணர முடியவில்லை.

சித்தார்த்தை வழி அனுப்பிவிட்டு லைப்ரரியை நோக்கி வந்த ஸ்ரீராம், “மது கொஞ்சம் என்னோடு வா. உன்னிடம் பேசவேண்டும்.” என சொல்லி அந்த காம்பெளண்டிலேயே இருந்த தன்னுடைய வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றான்.

மது என்ன அப்படி முக்கியமான விஷயம் இங்கே வந்து தனியாக பேசும் அளவுக்கு என எண்ணியபடி சோஃபாவில் அமர்ந்தாள். ஸ்ரீராம் காஃபி போட்டு எடுத்து வந்து மதுவிடம் ஒரு கப்பை கொடுத்துவிட்டு எதிரில் அமர்ந்தான். ஸ்ரீராமே ஆரம்பிக்கட்டும் என மது காத்திருந்தாள்.

“மது நான் நேரடியாக விஷயத்துக்கு வரேன். சுத்திவளைத்து பேச எனக்கு தெரியாது” என்றவன் மதுவை பார்க்க மதுவும் ஸ்ரீ ராமை நேராக பார்த்தாள். “மது நீ உன் லைப் பத்தி என்ன முடிவு செய்திருக்க?” என்றான்.

மது புரியாமல், "நீங்க என்ன கேட்க வரீங்கன்னு எனக்கு புரியவில்லை?" என்றாள்.

"சரி நேராகவே உனக்கு புரியறா மாதிரி கேட்கிறேன். உன் கல்யாணத்தை பற்றி என்ன முடிவு செய்திருக்க" என கேட்டதும் மது அந்த கேள்வியை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை அவள் முகமே உணர்த்தியது.

மது ஏதும் சொல்லாமல் தன் விரலால் கப்பின் விளிம்பில் வட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். "என்ன மது நான் கேட்ட கேள்விக்கு ஒன்னுமே சொல்லவில்லையே?" என்றான்.

"நீங்க கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லணும்னு தோணலை" என்றாள்.

"சொல்லணும்னு தோணலையா, இல்லை என்ன சொல்வதுன்னு தெரியலையா?" என விடாமல் கேட்க

மது சற்று கோபத்தோடு, "உங்களுக்கு எப்படி தோணுதோ அப்படியே வச்சிக்கோங்க" என்றாள்.

"எதுக்கு மது இப்போ இவ்வளவு கோபம்? நான் என்ன தப்பா கேட்டுவிட்டேன்?"

"எனக்கு தெரியும் யார் என்ன சொல்லி இருப்பாங்க, எதனால் இத்தனை நாளா இல்லாமல் திடீர்னு இன்னைக்கு இந்த கேள்வி நீங்க கேட்க காரணம் சித்தார்த் என்று எனக்கு புரியுது. நான் ஒன்னும் சின்ன குழந்தை இல்லை அதை கூட புரிந்துக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு."

"மது எதுக்கு நீ இப்போ சித்தார்த்தை நடுவில் இழுக்கற. சித்தார்த் உன்னை பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட என்னிடம் சொல்லவே இல்லை. நானா தான் உன்னை கேட்டேன். நான் இந்த கேள்வி கேட்க சித்தார்த் தான் காரணமனு நீயே நினைத்துக்கொண்டால் எப்படி? இப்போ நீ சொல்வதை பார்த்தால் இதில் என்னவோ பெரிய விஷயம் இருக்கு போல" என்றான் மதுவை கூர்ந்து பார்த்தபடி.

மது தன் வாயால் தானே உளறிவிட்டோமோ என உதட்டை கடித்துக்கொண்டாள். ஸ்ரீராமே தொடர்ந்து, "மது அர்ஜுன் உன்னை கல்யாணம் செய்து கடைசிவரை இருந்து உன்னோடு வாழ்ந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அது நடக்காத விஷயமா முடிந்து போச்சு. மது உனக்கு சின்ன வயசு. நீ ஒன்னும் எல்லாத்தையும் ஆண்டு அனுபவித்த நூத்து கிழவி இல்லை. உனக்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு வரணும்னா நீ ஏன் ஒரு கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள கூடாது? அர்ஜுனோட கடைசி ஆசையும் அதானே?" என்ற போதே ஸ்ரீராமின் குரல் கம்ம, மதுவின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது

தன்னை சுதாரித்துக்கொண்ட ஸ்ரீராம், "மது நீ ஏன் சித்தார்த்தை...." என்று சொல்ல ஆரம்பித்ததும், "நோ, நோ..." என்று தலையை அசைத்து மறுத்தாள்.

ஸ்ரீராம், "மது வீணா பிடிவாதமா இருக்காதே, இந்த சித்தார்த் உன்னை ரொம்பவே நேசிக்கிறான், அது அவன் உன்னை பார்த்த அந்த பார்வையிலேயே தெரியுது. நிதானமா யோசி மது... உனக்காக, உன்னை சேர்ந்தவங்களோட சந்தோஷத்துக்காக.... யோசித்து நல்ல முடிவாக எடு. எனக்கு தெரிந்து சித்தார்த் இஸ் எ வெரி குட் சாய்ஸ்." என முடித்துவிட்டு மதுவை பார்த்தான்.

மது எதற்கும் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள். அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை என்பது போல ஸ்ரீ ராமும் அமர்ந்திருந்தான். மது எழுந்தாள். "நான் கிளம்பறேன் அண்ணா. அதுக்கு முன்னால் ஒன்று சொல்லிவிட்டு போறேன். நான் என் மன நிம்மதிக்காக அடிக்கடி இங்கே வந்து போவது உங்களுக்கு பிடிக்கலைன்னா நேரடியாக சொல்லிடுங்க. இப்படி என கல்யாணத்தை பற்றி பேசி நான் இங்கே வருவதை தடுத்து நிறுத்த பார்க்காதீங்க" என சொல்லிவிட்டு கிளம்பிவிட்டாள்.

ஸ்ரீராம் மது செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

வேறு இடம் தேடி போவானோ
இந்த வேதனையில் இருந்து மீள்வானோ
நூறு முறை இவள் புறப்பட்டாள்
விதி நூலிழையில் இவள் அகப்பட்டாள்

பருவமழை பொழிய பொழிய
பயிர் எல்லாம் செழிக்காதோ
இவள் பருவ மழையாலே வாழ்க்கை
பாலைவனம் ஆகியதே

தருவதனால் பெறுவதனால்
உறவு தாம்பத்தியம் ஆகாதோ
இவள் தரவில்லை, பெறவில்லை
தனிமரமாய் ஆனாளே...

*****

அத்தியாயம் -46

ஸ்ரீராமின் ஹோமிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் மதுவின் கோபம் கொஞ்சம் கூட குறையவில்லை. மது வருவதற்கு முன்பே ஸ்ரீராம் விமலாவிற்கு போன் செய்து நடந்த அனைத்தையும் சொல்லி இருந்தான். வெளியில் சென்றுவந்த சந்த்ருவிடம் விமலா ஸ்ரீராம் சொன்ன அனைத்தையும் சொல்ல, சந்துரு அமைதியாக கேட்டுக்கொண்டார்.

“மது அவ மனசுல என்ன தான் நினைச்சிகிட்டு இருக்கா? இன்னைக்கு அவ வரட்டும். நான் எல்லாத்தையும் பேசிடபோறேன். இனியும் என்னால் அவ மனசு மாறுவான்னு காத்துகிட்டு இருக்க முடியாது” என கோபமாக சொல்ல.

“விமலா நீ வீணா கோபப்பட்டு உன் உடம்பை கெடுத்துக்காதே. ஸ்ரீராம் தான் சொன்னானே விட்டு பிடிக்க சொல்லி அதையும் கடைசியா செய்து பார்ப்போமே” என்றார்.

“என்னத்த விட்டு பிடிக்கிறது இதுக்கு மேலயும் பொறுமையா எப்படி இருக்க முடியும்? நானும் இப்போ மாறுவா, அப்போ சம்மதிப்பான்னு எவ்வளவு நாளைக்கு காத்துகிட்டு இருக்க முடியும். அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும்னு நான் வேண்டாத தெய்வம் இல்லை. அதை அவ என்னைக்கு புரிஞ்சிக்க போறா?” என கண் கலங்க சொல்ல

“புரியும் விமலா முடிந்து போனது வாழ்க்கை இல்லை, இனி நடக்க போவது தான் நிஜம்னு அவ புரிஞ்சிப்பா நீ கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு” என சொல்லி விமலாவின் கை பிடித்து உள்ளே அழைத்து சென்றார்.

ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கிய மது கோபத்துடன் கேட்டை திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். இத்தனை நாளில் மதுவின் முகத்தில் இப்படி ஒரு கோபத்தை கண்டதில்லை. ஹாலில் அமர்ந்திருந்த சந்த்ருவை பார்த்தும் ஒரு கணம் தயங்கிய மது, “அப்பா மதியம் சாப்பிட்டீங்களா? மாத்திரை போட்டுகிட்டீங்களா?” என கேட்டவனை பார்த்த சந்த்ருவின் கண்கள் பாசத்தை வெளிப்படுத்த “நான் சாப்பிட்டேன்டா, மாத்திரை எல்லாம் போட்டாச்சி” என்றார்.

“அம்மா எங்கே அப்பா?” என்றதற்கு, “தூங்கிட்டு இருக்காமா நீ என்ன ஈவ்னிங் வருவேன்னு சொன்ன மதியமே வந்துவிட்டாயே?” என கேட்டதும், ஒரு கணம் முகம் சுருங்க அதை சீர் படுத்தியபடி “தலைவலி அதான் வந்துவிட்டேன்” என்றவன் விமலாவின் அறைக்கு சென்று தூங்குவதை எட்டி பார்த்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

“நீ சாபிட்டியாம்மா?” என்றவரின் குரலுக்கு, “எனக்கு பசி இல்லை அப்பா அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்குள் புகுந்துக்கொண்டான்.

அவள் செல்வதையே பார்த்திருந்த சந்த்ருவின் மனம் எங்களுக்காக இப்படி பார்த்து பார்த்து செய்கிறாயே, உனக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும் என நாங்கள் நினைப்பது தவறா? அதை நீ என்று புரிந்துகொள்வாய்? என வருந்திய படியே அர்ஜுனின் படத்தை பார்த்து இப்படி ஒரு பொண்ணு கூட உனக்கு வாழ கொடுத்துவைக்கலையே என ஒரு பெருமூச்சுடன் தங்களின் அறைக்கு சென்றார்.

அறைக்கு வந்த மது இன்று ஸ்ரீராம் கேட்ட கேள்விக்கு தான் தேவை இல்லாமல் அவனை எடுத்தெறிந்து பேசியதை நினைத்து வருத்தப்பட்டாள். இது எல்லாத்துக்கும் காரணம் அந்த சித்தார்த் தான் என கோபம் முழுதும் அவன் மீது திரும்பியது. அடுத்துவந்த இரு நாட்களும் அறையிலேயே அடைந்திருந்தாள்.

திங்கட்கிழமை கிளம்பி ஹோமுக்கு சென்றவளுக்கு ஸ்ரீராமின் முகத்தை பார்ப்பதற்கே தயக்கமாக இருந்தது, இருந்தாலும் தான் செய்த தவறுக்கு தான் தான் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீராமின் எதிரில் சென்று நின்றாள். அவனை பார்த்து சிரித்த ஸ்ரீராம் சாதாரணமாக பேசியதை பார்த்து மதுவும் மன்னிப்பு கேட்டு கொண்டாள். அந்த வாரம் வேகமாக விரைய ராஜேஷும், தீபக்கும் தங்கள் ஹனிமூனை முடித்துக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தனர்

ஈஸ்வரன் , சந்த்ருவிடம் பேசி ஞாயிற்றுக்கிழமை சித்தார்த் வீட்டு விசேஷத்திற்கு தங்கள் வீட்டிலிருந்தே சென்றுவிடலாம் என முடிவு செய்ய , சந்துரு, விமலா, மது மூவரும் சனிக்கிழமை அன்றே கொட்டிவாக்கம் வந்துவிட்டனர். பெரியவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்க, மது வித்யாவையும், மேகலாவையும் கிண்டல் செய்துகொண்டிருந்தாள். மேகலாவும் ,வித்யாவும் வெளிக்கு சிரித்துக்கொண்டாலும், இருவரும் ஏதோ செய்தியை கண்களாலேயே பரிமாறிக்கொண்டனர்.

மறுநாள் காலையில் மது எழுந்து குளித்துவிட்டு வெளியில் வந்த போது, அனைவரும் எங்கேயோ கிளம்ப தயாராக இருப்பது தெரிய , அங்கே வந்த மேகலா, சுடிதாரில் நின்றிருக்கொண்டிருந்த மதுவை பார்த்து, " என்ன மது நீ கிளம்பாமல் சுடிதார்ல நின்னுகிட்டு இருக்க?"

"எங்கே கிளம்பனும்" என புரியாமல் கேட்ட மதுவை பார்த்து, "எண்டி நீ இந்த உலகத்தில் தான் இருக்கியா? இல்லையா? இன்னைக்கு சித்தார்த் வீட்ல விசேஷம்னு தெரியாது? இல்லை அது கூட மறந்து போச்சா?"

மதுவிற்கு அப்போது தான் அவர்கள் வந்து சென்ற பின் தான் அந்த அழைப்பிதழை பார்க்கவே இல்லை என்றும், அதற்காக தான் தன்னை இங்கே அழைத்து வருவதாக கூட யாரும் சொல்லவில்லையே என்ற எண்ணமும் வந்தது. சொல்லாமல் கூட்கிட்டு வந்தா நான் கிளம்பி வந்துவிடுவேனா? என எண்ணியபடி "அங்கேயெல்லாம் நான் வரல நீங்க எல்லோரும் போய்ட்டு வாங்க" என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்குள் சென்று அமர்ந்துக்கொண்டாள்

மதுவின் பதிலை கேட்ட மேகலா வித்யாவை அழைத்தாள், " வித்யா இங்கே வாடி, இந்த மதுவை கொஞ்சம் கவனிக்கணும் வா" என வித்யாவை அழைத்துக்கொண்டு மதுவின் அறைக்கு சென்றாள். மது ஊஞ்சலில் அமர்ந்து அம்புலிமாமா புத்தகத்தை படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

உள்ளே வந்த வித்யாவும், மேகலாவும் இதை பார்த்ததும் எரிச்சலின் உச்சத்திற்கே சென்றனர். "கழுதைக்கு ஆகறா மாதிரி இருபத்தி மூணு வயசாகுது, இப்போதான் சின்ன குழந்தை போல அம்புலிமாமா படிச்சிகிட்டு இருக்கா. எழுந்து கிளம்பி வாடி. நாங்க எல்லோரும் தயாராகிவிட்டோம்" என வித்யா கத்தாத குறையாக சொன்னாள்.

இருவரையும் பார்த்த மது, " என்ன ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வந்து திட்டினா வந்திடுவேனா? இந்த கதையெல்லாம் வேண்டாம் கிளம்பினவங்க எல்லோரும் போயிட்டு வாங்க நான் வரலை"

"பைத்தியமாடி நீ அவங்க அவ்வளவு தூரம் வந்து அழைத்துவிட்டு போய் இருக்காங்க, நீ என்னடான்னா வரலைன்னு சட்டம் பேசிகிட்டு இருக்க. சரி அவங்களுக்காக வேண்டாம் உங்க அண்ணனுக்காகவாவது வா."

"நான் தான் வரவில்லை என்றேனே. அப்புறம் என்ன என்னை ஏன் கட்டாயப்படுத்துறீங்க? என் மனதுக்கு பிடிக்காத எந்த விஷயத்தையும் செய்யமாட்டேன்னு தெரியும் இல்ல?" என்று காட்டமாக கூற.

இவகிட்ட இப்படி பேசினால் சரிபடாது என எண்ணிய மேகலா, "தெரியுமட நீ ஏன் வரமாட்டேன்னு சொல்வதற்கு என்ன காரணம்னு எனக்கு புரிஞ்சி போச்சி"

"என்னடி புரிஞ்சிகிட்ட சொல்லேன். நானும் நீ புரிந்துகொண்ட விஷயத்தை தெரிந்துகொள்கிறேன்" என எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“நீ உன் மனதில் எதை வைத்துக்கொண்டு இப்படி வரமாட்டேன்னு பிடிவாதமா இருக்கேன்னு சொன்னால் மட்டும் நீ ஒத்துக்கவா போற... ஆனாலும் சொல்றேன் கேட்டுக்கோ, உனக்கு சித்தார்த் மேல ஒரு ஈடுபாடு வந்திருச்சின்னு நினைக்கிறேன், உனக்கே இப்போ உன்னை பார்த்து பயம் அதான் அவங்க வீட்டுக்கு போகணும்னு சொன்னதும் உன்னால் வர முடியல....” என்ற மேகலாவை பார்த்து

“போதும் நிறுத்துடி...விட்டா பேசிகிட்டே போற. உனக்கு பிடிக்காத ஒருத்தரோட பேரை சொல்லுன்னு சொன்னால் யோசிக்காமல் சொல்லுவேன் சித்தார்துன்னு. என் மனதில் எந்த விகல்பமும் இல்லை” என சத்தம் போட

மதுவின் பதிலில் வித்யாவும், மேகலாவும் திகைத்து நின்றனர். இவளுக்கு சித்தார்த் மேல் இவ்வளவு வெறுப்பா? சித்தார்த்தின் நல்ல மனதை இவள் எப்போது புரிந்துகொள்வாள்? ஏற்கெனவே கோபமாக இருந்தவளை மேலும் சித்தார்த் பேரை சொல்லி மேலும் தூண்டிவிட்டோமோ என எண்ணிய மேகலா, “உன் மனதில் எந்த விகல்பமும் இல்லைன்னு நாங்க எப்படி நம்புவது?” என்றாள்

“நீங்க நம்புனா நம்புங்க, நம்பாவிட்டால் போங்களேன். எனக்கென்ன” என வெறுப்போடு சொன்னாள்.

“அது எப்படி மேடம் முடியும்? சந்தேகம்தான் உன் பேர்ல வந்ததால் அதை தவறுன்னு நீ தானே எங்களுக்கு புரியவைக்கணும். நிரூபிங்க மேடம் நான் சொன்ன விஷயம் தவறுன்னு நிரூபிங்க மது மேடம். அப்போ நான் ஒத்துக்கறேன். உன் மனதில் எந்த விகல்பமும் இல்லைன்னு எங்ககூட விசேஷத்துக்கு வந்து நிரூபி” என சொல்லிவிட்டு மதுவையே பார்க்க, மறுக்க நினைத்த மது யோசித்தபடி ஊஞ்சலில் இருந்து எழுந்தாள்.

இவ்வளவு தூரம் கேட்கும் போது நான் போகாமல் இருந்தால் தான் பிரச்சனை. சொன்னது போல போய்விட்டு வந்தால் நாளைக்கு சித்தார்த் பற்றி என்னிடம் பேசுவதற்கு யோசிப்பார்கள் என்ற எண்ணத்தோடு, “சரி வரேன்” என சொல்லிவிட்டு தயாராக தொடங்கினாள்.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அனைவரும் சித்தார்த் வீட்டிற்கு சென்று சேர்ந்தனர். மது கேட்டின் அருகில் வரும்போதே வரவேற்பில் நின்றிருந்த சித்தார்த் மதுவை கவனித்துவிட்டான். வெண்பட்டு நிற புடவையில் கால்முளைத்த மேகமாக நடந்து வருபவளை பார்த்து தன்னை மறந்து ரசித்தவன், அந்த அழகை தன் இதயத்தில் கல்வெட்டாக பதித்துக்கொண்டான்

வீட்டிலிருந்து கிளம்பும்போது இருந்த மதுவின் கோபமனநிலை மாறி ஒருவிதமான தவிப்பும், படபடப்புமே மிஞ்சி இருந்தது. அமைதியாக வந்துகொண்டிருந்தவள் வரவேற்பில் பட்டுவேட்டி சட்டையில் நின்றிருந்த சித்தார்த்தை விழியகலாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளை நேத்ராவின் அழைப்பு திசைதிருப்ப, நேத்ராவை பார்த்து புன்னகை புரிந்தாள். அதன் பிறகு சித்தார்த் இருந்த பக்கம் மறந்தும் திரும்பவில்லை.

பெரியவர்களை வணங்கி வரவேற்றவன், ராஜேஷ், தீபக்கின் கைகளை பற்றி குலுக்கிவிட்டு இருவரையும் அழைத்து சென்றான். ஆண்கள் அனைவரும் தனியாக சென்று அமர்ந்துக்கொள்ள, நேத்ரா மற்றவர்களை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

ஜீவா, ரமேஷ், சுரேஷ் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களின் கவனம் வந்தவர்களின் மீது சென்றது. ரமேஷ் ஆச்சர்யமாக, “மது வரமாட்டான்னு நினைத்தேன், வந்திருக்காளே?” என்றான்.

சுரேஷ், “அவ வரமாட்டேன்னு சொன்னால் யார் விடுவது? கூட்டிகிட்டு வந்திருப்பாங்க. என சொல்லிக்கொண்டே திரும்பியவன் மதுவின் பார்வை தன் மீது சற்று எரிச்சலுடன் விழுவதை கவனித்துவிட்டு, ஐயோ என்னைத்தான் பார்க்குறா. நான் போய் பேசிட்டுவரேன்” என மதுவின் அருகில் சென்றான்

“என்ன மது எப்படி இருக்கே? நல்லா இருக்கியா?” என்றவனை பார்த்து, “பார்த்தா எப்படி தெரியுது?” என்றாள் வெடுக்கென.

“என்ன மது ரொம்ப சூடா இருக்கே, பேசும்போதே அனல்பறக்குதே, என்ன கோபம் உனக்கு?” என கேட்க

சுற்றி இருப்பவர்கள் தன்னை கவனிப்பது போல தோன்ற தன் முகத்தை சுற்று சிரிப்பது போல வைத்துக்கொண்டு "நீ வந்த வேலையே மட்டும் பார்த்துக்கிட்டு போ. வலிய வந்து பேசற வேலையெல்லாம் வசிக்காதே" என கடுப்புடன் சொன்னாள்.

சுரேஷ் மதுவை வினோதமாக பார்த்தான்."சரி மது உன்னோட மூட் இப்போ சரி இல்லை நான் பிறகு பேசறேன்" என்றவன் சோர்ந்த முகத்துடன் விலகி செல்ல, சுரேஷின் முகத்தை பார்த்த மதுவிற்கு கஷ்டமாக இருந்தது. தன் இயல்பு நிலையே மாறிவிடுமோ என அஞ்சினான். இதற்கெல்லாம் காரணம் அந்த சித்தார்த் தான் என தேவை இல்லாமல் அவள் மனம் சித்தார்த்தை திட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நேத்ரா தேவகியிடம் சொல்ல அவர்களும் தம்பதி சமேதராக வந்து வரவேற்றனர். சுபாவும், மீராவும் வந்து உபசரித்தனர்.

தேவகி,"வாங்க வாங்க. நீங்க எல்லோரும் குடும்பத்தோடு வந்தது எங்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். என்னம்மா மது எப்படி இருக்க?"

மது சிரித்துக்கொண்டே தலையை மட்டும் ஆட்டினான்."வாங்க டிபன் சாப்பிடலாம் " என அழைத்தார்.

ராஜி,"இருக்கட்டும் பங்ஷன் முடியட்டும்" என சொல்ல

"முதலில் சாப்பிடுங்க பங்ஷன் ஆரம்பிக்க இன்னும் டைம் இருக்கே" என்றவர் தூரத்தில் நின்றிருந்த அஷ்வந்தை அழைத்தார். அஷ்வந்த் வருவதை பார்த்த மதுவிற்கு சிரிப்பு வர, சிரித்தபடி திரும்பிக்கொண்டான். ஆனால் மதுவின் சிரிப்பை கவனித்த அஷ்வந்த், "என்னங்க என்னை பார்த்து இப்படி சிரிக்கிறீங்க. ஜோக்கர் மாதிரி இருக்கேனா?" என்று கேட்க

"இல்லை இல்லை சாரி. இத்தனை முறை பாண்டிலும் ஜீன்சிலும் பார்த்திருக்கேன், இப்போ வேட்டி சட்டையில் பார்த்ததும் ஒரு அவஸ்தையோடு நடந்து வந்தீங்களா அதுக்கு தான் சிரிச்சிட்டேன்" என சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரிக்க

"நானே கொடுமையேன்னு இந்த வேட்டியை கட்டிகிட்டு இருக்கேன் எப்போ அவிழ்ந்து கீழே விழுமோன்னு தெரியலை, சொன்னா வெட்ககேடு அதுக்கு பயந்து உள்ளே பாண்ட் கூட போட்டுக்கிட்டு இருக்கேன் "என சொல்ல அனைவரும் அடக்க முடியாமல் சிரித்தனர்.

"போடா இவனே, பாண்ட் போட்டிருக்கானாம் பாண்ட். ராம ராஜன் ,ராஜ்கிரண் மாதிரி ட்ரெஸர் போட்டுக்கோ அது போதும்" என சுபா சொல்ல மதுவின் சிரிப்பு அடங்க வெகு நேரம் ஆகியது

"சரி சரி வாங்க வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு பொறுமையாய் உட்கார்ந்து சிரிங்க. இப்போ வாங்க" என அழைத்துக்கொண்டு சென்று சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை கூடவே இருந்து கவனித்துக்கொண்டான். சிரிக்க சிரிக்க பேசி அனைவரையும் சிரிக்க வைத்துக்கொண்டும் இருக்க அந்த பக்கம் வந்த சித்தார்த் மது தன்னை மறந்து சிரிப்பதை பார்த்தவன், தான் நேரில் சென்று நின்றால் அவளுடைய இந்த சிரிப்பு மறைந்துவிடும் என்று எண்ணியபடியே ஏக்கத்துடன் அவளை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வந்த வழியே திரும்பி சென்றான். இவை அனைத்தையும் மீரா வேலையோடு வேலையாக கவனிக்க தவறவில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டு கீழே வந்த அனைவரும் பெண்கள் அமர்ந்திருந்த பக்கமாக அமர்ந்தனர்.

நேத்ரா அவசரமாக வந்து மதுவை," நீங்க கொஞ்சம் வாங்களேன் என் பிரெண்ட்ஸ்க்கு உங்களை அறிமுகப்படுத்தணும்," என கையை பிடித்து அழைத்துசென்று அறிமுகப்படுத்த அனைவரும் அவளை பார்த்து ஒரு மாதிரி சிரிப்பது போல் தோன்ற, சங்கடத்துடன் நின்றிருந்தாள்.

அங்கே வந்த சுபா மதுவை அவர்களிடமிருந்து தனியாக அழைத்து வந்தாள்,"ரொம்ப தேங்க்ஸ். நல்ல நேரத்திற்கு நீங்க வந்து என்னை காப்பாத்திட்டீங்க" என சொல்ல சுபா மதுவை வித்யாசமாக பார்த்தாள். என்ன அப்படி பார்க்குறீங்க?" என கேட்க

"ஏன் மது முன்னெல்லாம் என்னை வாய் நிறைய அண்ணின்னு கூப்பிடுவ, இப்போ என்ன ஆச்சு உனக்கு? அன்னைக்கு வீட்டுக்கு வந்தபோதும் அப்படி தான் வாங்க, போங்களன்னு சொல்ற. நான் உன்னை எந்த விஷயத்திலாவது வருதப்படவைத்தேனா?" என கேட்க மதுவின் நிலை தர்மசங்கடத்தில் இருந்தது.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை அண்ண...ணி” என சொன்னாள். சித்தார்த் மீது இருந்த கோபத்தை அவன் குடும்பத்தாரிடம் காட்ட அவளால் முடியவில்லை.

சிரித்த சபா, “சரி இந்தா இந்த தட்டில் கொஞ்சம் கற்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு வா, அந்த ரூம்ல தான் இருக்கு” என தட்டை கொடுக்க தயங்கிய மதுவிடம் “அண்ணிக்காக இதை செய்யமாட்டியா?” என்றதும் சிரித்துக்கொண்டே தட்டை எடுத்துக்கொண்டு அந்த அறைக்கு சென்றாள்.

மது கதவை திறந்து உள்ளே செல்ல அங்கே சித்தார்த் யாருடனோ மொபைலில் பேசிக்கொண்டே திரும்பி பார்க்க, அவனை அங்கே எதிர்பார்க்காத மது அதுவும், பட்டுவேட்டி சட்டையில் மொபைலில் பேசியபடி திரும்பியவனை கண்ட மதுவிற்கு அந்த நேரம் சித்தார்த் மறைந்து அந்த இடத்தில் அர்ஜுன் தெரிய, அவன் கண்கள் இருட்டிக்கொண்டுவர தட்டை நழுவவிட்டு விட்டு தள்ளாடியவனை, சித்தார்த் ஓடிவந்து தாங்கிக்கொண்டான்

“மது... மது... என்னாடா ஆச்சு உனக்கு” என கவலையுடன் அவன் கன்னத்தில் தட்டியபடி சுற்றி பார்த்தவன் வெளியே போய் யாரையும் அழைத்து வர முடியாது வீணான குழப்பம் தான் ஏற்படும் என்று நினைத்தபடியே சுற்றி பார்த்தவனின் கண்களில் அருகில் இருந்த பன்னீர் பாட்டில் தெரிய அவனை தன் மார்பின் மீது சாய்த்து அணைத்தபடியே பாட்டிலை திறந்து சிறிது பன்னீரை எடுத்து அவன் கண்களை துடைத்துவிட்டு மீண்டும் அவன் கன்னத்தை தட்ட, மது மெல்ல கண்களை திறந்து பார்த்தான்.

தான் யாருடைய அணைப்பிலோ நிற்பது புரிய நிமிர்ந்து பார்த்த மதுவை, “என்ன ஆச்சு மது ஏன் திடீரென மயக்கம் வந்தது” என கவலையுடன் ஒலித்த சித்தார்த்தின் குரல் அவன் மனதில் பதியவில்லை. இரண்டாவது முறையாக தான் அவனுடைய கையணைப்பில் இருக்கிறோம் என்ற அந்த வெறுப்பில், “சீ.....” என சித்தார்த்தை தள்ளிவிட்டு சடாரென விலகினாள்.

சித்தார்த்திற்கோ கோபம் சுறுசுறுவென ஏறியது. தன் கைகளை இறுக மூடிக்கொண்டு தன் கோபத்தை அடக்கினான். கண்களை இறுக மூடித்திறந்தவன் வேகமாக அந்த அறையைவிட்டு வெளியே சென்றான். சித்தார்த்தின் கோபத்தை கண்ட மதுவிற்கு பயத்தை கொடுத்தாலும் அந்த நேரத்தில் அவன் முகம் ஒரு சிறு வேதனையில் சுருங்கியத்தையும் கண்டுக்கொண்டான்

அருகில் இருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்தான். அவன் மனம் வறண்ட பாலைவனமாக காட்சியளித்தது. சித்தார்த் மீது எந்த தவறும் இல்லையே. நான் விழ இருந்த நேரத்தில் தானே என்னை தாங்கி பிடித்தார். எனக்கு எதற்கு இப்படி கோபம் வரவேண்டும்? என எண்ண, மறு நொடியே நான் மயங்கி விழுந்தால் இவனுக்கு என்ன வந்தது? யாரையாவது கூப்பிட வேண்டியது தானே. மனசுல பெரிய ஹீரோன்னு நினைப்பு. இப்படியெல்லாம் செய்து என் மனதில் வரலாம் என்று நினைக்கிறான் போல அது மட்டும் இந்த ஜென்மத்தில் நடக்க போவதில்லை என அவன் மனமே இரு பிரிவாக பிரிந்து அவனுடன் வாதாடிக்கொண்டு இருந்தது. அந்த போராட்டத்துடனே அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

மது அந்த அறைக்குள் சென்ற சில நிமிடங்களில் சித்தார்த் கோபத்தோடு சென்றது. இப்போது மது சோர்ந்த முகத்துடன் வருவது வரை வித்யா, மேகலா மட்டும் அல்ல அந்த அறையில் சித்தார்த் இருப்பது தெரிந்து வேண்டுமென்றே மதுவை அனுப்பி வைத்த சபா, அந்த திட்டத்தை சொன்ன மீராவும் கவனித்தனர்.

நல்ல நேரம் தொடங்க சஷ்டியப்பதூர்த்தி நல்லபடியாக நடந்து முடிந்தது. அவர்கள் குடும்பத்தினரை தொடர்ந்து அனைவரும் அவர்களின் கால்களில் விழுந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டனர். விமலாவும் ராஜியும் இவர்களையும் சென்று ஆசிவாதம் வாங்கிக்கொள்ள சொல்ல. ராஜேஷ், தீபக் சென்று வந்ததும், மது சென்று காலில் விழுந்து வணங்க, தேவகி மதுவின் நெற்றியில் குங்குமம் வைத்து “சீக்கிரமே கண்ணுக்கு நிறைந்த புருஷன் வரணும்” என ஆசிர்வதிக்க, விதிர்ந்த மனதுடன் நிமிர்ந்தவனின் கண்கள் அங்கே நின்றிருந்த சித்தார்த்தின் விழிகளை சந்திக்க அவன் விழிகளில் ஒருவித எதிர்ப்பார்ப்பு தெரிவதை உணர்ந்த மது இமைகளை தாழ்த்திக்கொண்டு அங்கிருந்து சென்று விமலாவின் பின்னால் மறைந்தார் போல அமர்ந்துக் கொண்டான்.

விழாவிற்கு வந்திருந்த உறவினர்கள், சித்தார்த்தின் அலுவலகத்தில் பணிபுரிவர்கள், என அனைவரும் கிளம்பி சென்றதும் ராஜேஷும் கிளம்ப, தேவகி,வற்புறுத்தி இருக்க சொல்ல எப்படியும் இன்று சித்தார்த், மது திருமணம் பற்றி பேசுவார்கள் என எண்ணி அனைவரும் இருந்தனர்.

ஜீவா, ரமேஷ் குடும்பத்தினர், இரு சம்மந்திகள், ஸ்ரீராம், மது குடும்பத்தினர் மட்டும் இருக்க அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மதுவிற்கு எப்போது அங்கிருந்து கிளம்புவோம் என இருந்தது. மது மட்டும் எதிலும் ஒட்டாமல் தனியாக அமர்ந்திருந்தான்.சுபாவும், மீராவும் இடையிடையே மதுவை பேச்சில் இழுக்க முயல, அந்த நேரத்திற்கு ஒரு புன்னகையை மட்டும் பதிலாக கொடுத்துவிட்டு மது அமர்ந்திருந்தான்.

அஷ்வந்த், “வாங்க எல்லோரும் குரூப் போட்டோ எடுத்துக்கொள்ளலாம்” என சொல்ல, அதன்படி போட்டோ எடுத்து முடித்ததும் சித்தார்த்தின் குடும்பம் மட்டும் தனியாக ஒரு போட்டோ எடுத்துக்கொண்டனர். தேவகியும், ராமமூர்த்தியும், சோஃபாவில் அமர்ந்திருக்க அவர்களுக்கு பின்னால் ஹரி,சுபா, சித்தார்த், அத்வைத், மீரா, நின்றிருக்க, குழந்தைகள் நால்வரும் கீழே அமர்ந்து கொண்டும், நேத்ராவுமும், அஷ்வந்தும் தன் பெற்றோரின் இருபுறமும் நின்றுக்கொண்டும் ஒரு போட்டோ எடுத்து முடித்ததும், நேத்ரா, ஸ்ரீராமுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மதுவை நோக்கி சென்று, “வாங்க எங்க கூட சேர்ந்து ஒரு போட்டோ எடுத்துக்கோங்க” என அழைக்க

“அதுதான் ஏற்கெனவே நிறைய போடோல இருக்கேனே நேத்ரா” என சொல்ல. “அது எங்க மொத்த பாமிலியும் இல்லையே வாங்க ப்ளீஸ்” என மதுவின் கையை பிடித்து இழுக்க

விமலாவும், “போ மது எவ்வளவு ஆசையா வந்து கூப்பிடுறா, போம்மா” என சொல்ல மது நிமிர்ந்து பார்க்க சித்தார்த் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு இருப்பது தெரிய, ஒரு கணம் துடிக்க மறந்த இதயம் மீண்டும் துடிக்க படபடத்த இதயத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் நேத்ராவுடன் சென்றவள் நேராக மீராவின் அருகில் சென்று நின்றுக்கொண்டாள்.

மதுவிடம் நேத்ரா சென்று பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே அஷ்வந்த் போட்டோ கிராபாரிடம் சென்று, ஏதோ சொல்லிவிட்டு வந்து அமர்ந்தான். மது மீராவின் அருகில் நின்றதும் போட்டோகிராபர் “மேடம், நீங்க நடுவில் வந்து நில்லுங்க, இல்லையா கலர் கான்ட்ராஸ்ட் நல்லா வராது” என சொல்ல

மது வெளிப்படையாக தன் முகத்தில் எரிச்சல் தெரிய சித்தார்த் தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் அவன் தான் முன்பே சொல்லி இந்த ஏற்பாட்டை செய்திருக்க வேண்டும் என மனதிற்குள் அவனை திட்டியபடி, சித்தார்த் மேல் இடிக்காமல் சுபாவை நெருங்கி நின்றான். போடோகிராபரோ இன்னும் சேர்ந்து நிற்க சொல்லி சித்தார்த்தின் தோளோடு தோள் உரச நிற்க வைத்த பின்தான் போடோவே எடுத்தார். பல்லை கடித்து தன் கோபத்தை கட்டுப்படுத்தியபடி நின்றிருந்த மது போட்டோ எடுத்து முடித்ததும் விறுவிறுவென அங்கிருந்து சென்று ராஜியின் பக்கத்தில் அமர்ந்துக்கொண்டு, “அத்தை கிளம்புங்க வீட்டுக்கு போகலாம், எனக்கு தலைவலியா இருக்கு” என்றாள்

“இரும்மா பெரியவங்க அவ்வளவுதூரம் சொல்லி நம்மை இருக்க சொல்லி இருக்காங்க. நாம நடுவில் கிளம்பினா நல்லா இருக்காது. கொஞ்சம் பொறு கிளம்பலாம்” என சொல்லிவிட்டு மற்றவருடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

மதுவின் கடுகடுப்பை கண்ட சித்தார்த் அஷ்வந்தை அழைத்து திட்டிக்கொண்டிருந்தான் “ஏண்டா இப்படி செய்ற, அவ ஏற்கெனவே உச்சாணி கம்பில் ஏறி உட்கார்ந்து இருக்கா. மேல மேல அவ மேருப்பை வளர்க்கிரா மாதிரி ஏன் நடந்துக்கறீங்க? இப்போ மொத்தமா அவ கோபம் எல்லாம் என் மேல தான் இருக்கும். என்னவோ நான் தான் எல்லாத்தையும் பிளான் பண்ணி செய்றா மாதிரி” என சற்று கோபத்தோடு சொல்ல

அஷ்வந்த், “உச்சாணி கொம்பில் ஏறினா எப்படியும் ஒரு நாள் இறங்கி வந்து தானே ஆகணும். விடுங்க பிரதர். காதல்ன்னா சும்மாவா. அவனவன் காதலுக்காக செருப்படியே வாங்கறான், ஆனால் அண்ணி ரொம்ப டிசென்ட். வெறும் முறைப்போட நிறுத்திக்கிறாங்க” என சொல்லி சிரித்துக்கொண்டே அழைத்து சென்றான்.

மது எழுந்து சென்று ஜன்னல் அருகே நிற்கொண்டு வெளியே குழந்தைகள் விளையாடுவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான். தேவகி ராஜியை பார்த்து, “தீபக் கல்யாணத்தை நல்லபடியா முடிச்சிட்டீங்க, அடுத்து மதுவோட கல்யாணம் தானே, மதுவுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கிறீர்களா?” என கேட்க ஜன்னல் அருகில் நின்றிருந்த மது திரும்பி ராஜியை பார்க்க அவரோ மகிழ்ச்சியுடன், “பார்க்கணும், ஆரம்பிக்க வேண்டியது தான். அவளுக்கும் முடிச்சிட்டா எங்க கடமை முடியும்” என சொல்ல மதுவோ கலங்கிய மனதுடன் நின்றிருந்தான்

“நாங்களும் எங்க சித்தார்த்துக்கு பார்க்கணும். இவ்வளவு நாளா பிடி கொடுக்காமல் இருந்தான். இப்போ தான் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கிட்டு இருக்கான்” என சொல்ல மது அடுத்த பேச்சு என்னவாக இருக்கும் என யூகித்து அங்கேயே இருந்தால் கோபத்தில் ஏதாவது சொல்லிவிடுவோமோ என அஞ்சி வீட்டிற்கு வெளியே வந்து நின்றுக்கொண்டாள்.

அதன் பிறகு அனைவரும் கூடி பேசி நாளை நான் நன்றாக இருப்பதால் தாங்கள் பெண் கேட்டுவருவதாக சொன்னதோ, அதற்கு ஈஸ்வரன், சந்துரு உட்பட மொத்த குடும்பமும் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதம் சொன்னதோ ஏதும் தெரியாமல் மது கனத்த மனதுடன் வெளியில் நின்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

ராஜேஷிற்கு தான் மதுவின் இந்த செய்கை கோபத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அவன் ஈஸ்வரனிடம் ரகசியமாக “மாமா மதுவிடம் இப்போது ஏதும் சொல்ல வேண்டாம் நாளைக்கு வரும் போது அவளே தெரிந்து கொள்ளட்டும் இல்லாவிட்டால் அவளை சமாளிக்க முடியாது” என சொல்ல அவரும் சரி என ஒத்துக்கொண்டார்.

ஸ்ரீராம் அனைவரிடமும் விடைபெற்று கிளம்ப, நேத்ராவின் விழிகள் ஸ்ரீராமையே தொடர்ந்தது.

நிறைந்த மனதுடன் ஈஸ்வரன் குடும்பத்தினர் அனைவரும் கிளம்ப சித்தார்த் வீட்டிலும் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வழியனுப்பி வைத்தனர். ஆனால் சித்தார்த்தின் மனதில் மட்டும் ஒரு கலக்கம் இருந்துக்கொண்டே இருந்தது. கிளம்பும் போதும் அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்ட மது சித்தார்த்தை நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை. அவன் விழிகள் தன்னை காதலுடன் வருடுவதை கூட உணர விரும்பாமல் இருந்தான். அவளின் இதயக்கதவு தனக்காக திறக்காதா? என்ற ஏக்கத்துடன் பார்த்திருந்தான்

வெண்மேகம் பெண்ணாக உருவானதோ?
இந்நேரம் எனைப் பார்த்து வினையாடுதோ?
உன்னாலே பல ஞாபகம் என் முன்னே வந்தாடுதே!
ஓர் நெஞ்சம் திண்டாடுதே!

வார்த்தை ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன?
பார்வை ஒரு பார்வை பார்த்தால் என்ன?
உன்னாலே பல ஞாபகம் என் முன்னே வந்தாடுதே!
ஓர் நெஞ்சம் திண்டாடுதே!

மஞ்சல் வெயில் நீ! மின்னல் ஒளி நீ!
உன்னைக் கண்டவரைக் கண்கலங்க நிற்கவைக்கும் தீ!
பெண்ணே என்னிடம்! உண்மை சொல்லிட!
ஒரு புன்னகையில் பெண்ணினமே கோபப்பட்டதென்னிட!

தேவதை வாழ்வது வீடில்லை கோயில்!
கடவுளின் கால்தடம் பார்க்கிறேன்!
ஒன்றா? இரண்டா? புன்னகையைப் பாட!
கண்மூடி ஒரு ஓரம் நான் சாய்கிறேன்!
கண்ணீரில் ஆனந்தம் நான் காண்கிறேன்!
உன்னாலே பல ஞாபகம்என் முன்னே வந்தாடுதே!
ஓர் நெஞ்சம் திண்டாடுதே!

எங்கள் மனதைக் கொள்ளையடித்தாய்!
இந்த தந்திரமும் மந்திரமும் எங்கு சென்று படித்தாய்?
விழியசைவில் வலை விரித்தாய்!
உன்னைப் பல்லக்கினில் தூக்கிச் செல்ல கட்டளைகள் விதித்தாய்!
உன் விரல் பிடித்திடும் வரம் ஒன்று கிடைக்க
உயிருடன் வாழ்கிறேன் நானடி!
என் காதலும் என்னாகுமோ! உன் பாதத்தில் மண்ணாகுமோ!

*****

காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு வந்த மது வார்ட்ரோபை திறந்து புடவைகளை பார்த்துக்கொண்டு வர அர்ஜுன் அவளுக்கு கடைசியாக வாங்கிக்கொடுத்த இளம் கத்தரிப்பு நிற புடவை கண்ணில் பட அதை ஒருமுறை தடவியவள் அந்த புடவையை எடுத்தாள்.

அர்ஜுனின் மறைவுக்கு பிறகு அவன் வாங்கிக்கொடுத்த எந்த பொருளையும் உபயோகப்படுத்தாமல் பத்திரமாக பாதுகாத்து வைத்திருந்தாள். இன்று என்னவோ அந்த புடவையை கட்டிக்கொள்ளவேண்டும் போல தோன்ற அதையே கட்டிக்கொண்டு இறங்கி வந்தாள்.

ராஜியும் விமலாவும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க அங்கே சென்ற மது, "அத்தை நான் கொஞ்சம் வெளியே போய்விட்டு ஈவ்னிங் வருகிறேன்."

"போய்டுவா ஆனால் மதியம் வந்திடு" என சொல்ல "ஏன் மதியம் என்ன விசேஷம்?" என்றாள்

"எல்லாம் காரணமா தான் சொல்றேன் மதியம் வந்துவிடு" என கட்டளை இடுவது போல சொல்ல மதுவும் இருவரையும் பார்த்துவிட்டு சரியென தலையை ஆட்ட. அவள் மனமோ என்ன இது ஆபீஸ் போகலையான்னு கேட்கல? எங்கே போறேன்னு கேட்கல? என்ன ஆச்சு இவங்களுக்கு ஒருவேளை நான் வேலைக்கு போகாது தெரியுமோ சரி தெரிந்தால் என்ன என்னைக்கு இருந்தாலும் தெரிய தானே போகிறது என எண்ணிக்கொண்டு கிளம்பி சென்றாள்.

விமலா, "என்ன ராஜி, அவ வெளியே போறேன்னு சொன்னதும் சரின்னு சொல்லி அனுப்பி வச்சிட்ட" என கேட்க.

ராஜி, "ஆமாம் அக்கா அவ வீட்டிலே இருந்தால் ஒன்றும் பேச முடியாது செய்யமுடியாது. அதான் அவள் வெளியே போய் வருவதே நல்லது" என்றார்.

"நீ சொல்வதும் சரிதான்" என்றவர் அதன் பிறகு செய்யவேண்டிய வேலைகளை பார்க்க ஆரம்பித்தனர். மதியம் மது வருவதற்குள் மாலை வருபவர்களுக்கு பலகாரம் தயாரிக்க எல்லாவற்றையும் தயார் செய்து வைத்தனர்

மது வந்ததும் உணவருந்திவிட்டு ஹாலில் அமர்ந்து புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருக்க, அங்கே வந்த விமலா, "மது என்ன கொஞ்சம் நேரம் படுத்து எழுந்திரு, வெளியே போய் வந்தது அலுப்பாக இருக்குமே" என சொல்ல எப்போதும் சொல்லும் அதே பாச வார்த்தைகள் என்பதால் மதுவும் "சரி" என எழுந்து சென்று தன் அறையில் படுத்துக்கொண்டாள்.

படுத்த மது நன்கு அசந்து உறங்கிவிட மாலை ஐந்து மணிக்கு தான் எழுந்தாள். முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வெளியில் வந்தவளை வீடு முழுதும் நெய் வாசம் வரவேற்றது. கிச்சனுக்கு வந்த மது வித விதமாக தயாரித்து வைத்திருந்த பலகாரங்களை பார்த்ததும், "என்ன அத்தை மேகலா வீட்டிலிருந்து வருகிறார்களா? ஒரே அசத்தல் சமையலா இருக்கே" என சிரித்துக்கொண்டே கேட்க

நீ மட்டும் எல்லாவற்றையும் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுகொண்டிருந்தால் எங்க எல்லோருடைய சந்தோஷத்தையும் உன்னிடமும் சொல்லி பகிர்ந்து கொண்டிருப்போம், இப்போ என்னவோ திருட்டுதனமாக எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது என எண்ணிய ராஜி, பேச்சை மாற்றும் விதமாக, "மது தீபக்கிற்கு போன் செய்து ஆபீஸ்ல இருந்து கிளம்பிட்டானா என்று கேள்" என அவளை அனுப்பி வைத்தார்.

சிறிது நேரத்தில் ராஜேஷ் வரும்போதே, "மது" என அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

"என்னண்ணா இன்னைக்கு இவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கீங்க, ஏதாவது குட் நியூசா?" என்று கேட்க

"இந்தாடா பிரித்து பார், பிடிச்சிருக்கா சொல்லு" என ஒரு கவரை கொடுத்துவிட்டு ஆர்வத்துடன் மதுவின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கவரை பிரித்த மது ஆரஞ்சு வண்ணத்தில் பச்சை நிற பார்டரில் பளிச்சென்றிருந்த சிலக் காட்டன் புடவையை பார்த்தவுடன் பிடித்துவிட, "கலர் ரொம்ப நல்லா இருக்கு அண்ணா. வித்யாவுக்கு ரொம்ப நல்லா இருக்கும்" என்றாள்

"ஹே, இது உனக்கு தாண்டா. வித்யாவுக்கு இப்போ வேண்டாமாம். அதான் உனக்கு எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். போய் கட்டிக்கிட்டு வாடா" என்றான்.

“நானைக்கு கட்டிக்கிட்டுமா?” என கேட்டவனை “இப்போவே கட்டிக்கிட்டுவா” என சொல்ல சிரித்துக்கொண்டே சென்றவனை பார்த்தபடி ஒரு பெருமூச்சுவிட்டான்.

புடவையை கட்டிக்கொண்டு வந்தவனை தன் பெற்றோரின் படத்தின் முன்பு அழைத்துசென்று நிற்கவைத்து, இனி அவளுக்கு அமையபோகும் வாழ்க்கையாவது அவளுக்கு சந்தோஷமா அமையணும் என வேண்டியபடி குங்குமத்தை எடுத்து தன் தங்கையின் நெற்றியில் வைக்கும்போது அவனையும் அறியாமல் அவன் கண்கள் கலங்கியது.

“அண்ணா ஏன் அண்ணா கண்கலங்குற?” என ஆதரவுடன் கேட்டவனை பார்த்து “ஒன்னும் இல்லைடா, நீ எப்போதும் சிரிச்சிகிட்டு சந்தோஷமா இருக்கணும்” என சொல்லிக்கொண்டே ஹாலுக்கு வந்தவனை மது வினோதமாக பார்த்தான். பார்ப்பது எல்லாம் இப்போது அவளுக்கு சந்தேகத்தை கொடுத்தது. ஈஸ்வரனும், சந்த்ருவும் யாரையோ எதிர்பார்த்து காத்திருந்தது, விதவிதமான சமையல், அண்ணனின் நெகிழ்ச்சி என ஒவ்வொன்றையும் யோசித்து பார்த்தவளுக்கு விஷயம் ஓரளவுக்கு புரிபட ஆரம்பிக்கவும் வாசலில் இரண்டு கார்கள் வந்து நின்றதும் அனைவரும் அவசரமாக அனைவரையும் வரவேற்க செல்ல,

விமலா,” மது நீ இங்கே வா என டைனிங் ஹாலில் அழைத்துசென்று நிற்க வைத்து விட்டு,”நீ இங்கேயே இரு” என சொல்லிவிட்டு வந்தவர்களை வரவேற்க ஹாலுக்கு சென்றார். யார் வந்திருப்பது என எட்டிபார்த்தவளுக்கு முழுக்காரணமும் தெள்ள தெளிவாக புரிந்தது. சித்தார்த்தை தவிர மொத்த குடும்பமும் வந்திருந்தது.

நேற்று எல்லாவற்றையும் தெளிவாக பேசிவிட்டு தான் வந்திருக்கிறார்கள். எனக்கு தான் இந்த விஷயம் தெரியாமல் போச்சு. என ஒரு பக்கம் ஆத்திரமும், தன்னிடம் சொல்லாமல் எப்படி இந்த ஏற்பாடு செய்யலாம் என்ற கோபமும் சேர்ந்து அவளை யோசிக்க விடாமல் கோபம் முழுதும் சித்தார்த்தின் மேல் பாய்ந்தது

கிச்சனுக்கு சென்ற வித்யாவின் பின்னாலேயே சென்ற மது,”வித்யா சித்தார்த் வீட்டிலிருந்து இப்போ எதுக்கு வந்திருக்காங்க?” என்று கோபத்தோடு கேட்க.

அனைவருக்கும் டிபன் எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருந்த வித்யா மதுவை நிமிர்ந்தும் பாராமல்,”ஏன் இவ்வளவு நேரத்தில் உனக்கே அது புரிந்திருக்குமே, புரியாத அளவுக்கு நீ ஒன்னும் முட்டாள் இல்லையே” என்று சொல்ல

மது ஆத்திரத்துடன் “யாரை கேட்டு இந்த ஏற்பாடு செய்தீங்க?”

வித்யா,”யாரை கேட்கணும்? என சொல்ல. “யாரை கேட்கணுமா என்னை கேட்கணும்”

வித்யா,” எதுக்கு நீ முடியாதுன்னு ஏதாவது முரண்டு பிடிக்கவா?”

மது,” ஏன் இப்போ முரண்டு பிடிக்கமாட்டேனா? இல்லை வேற ஏதும் செய்ய மாட்டேனா?” என்று கோபத்துடன் நின்றிருந்தவனை பார்த்து, “கண்டிப்பாக செய்யமாட்ட” என சொல்லிவிட்டு அனைவருக்கும் டிபன் எடுத்துக்கொண்டு செல்ல,”வித்யா அண்ணனையாவது கொஞ்சம் கூப்பிடு நான் பேசணும்” என்றாள்

“பேசலாம் பேசலாம் இப்போ இல்லை அவங்க எல்லோரும் கிளம்பி போனதற்கு பிறகு பேசலாம்”

“வித்யா வீணா என்னை சீண்டிவிட்டு எல்லோரும் சேர்ந்து வேடிக்கை பார்க்கறீங்க, எனக்கு கோபம் வந்தா நான் எப்படி மாறுவேன்னு எனக்கே தெரியாது” என சொல்லிக்கொண்டிருக்க வித்யா எதையும் காதில் வாங்காமல் ஹாலுக்கு சென்றுவிட்டாள்.

மதுவின் கோப உணர்வுகள் அலையென புரண்டு அவளை சுற்றி படர்ந்தது. உள்ளுக்குள்ளே குழறிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவனை “என்னம்மா கல்யாண பொண்ணு செளக்கியமா?” என்ற மீராவின் குரலில் நினைவிற்கு வந்தவன், அவளிடம் தன் கோபத்தை காட்ட முடியாமல் மெல்ல புன்னகைக்க முயன்றாள்.

சரி இவங்க பார்க்க தானே வந்திருக்காங்க பார்த்துவிட்டு போகட்டும், அதன் பிறகு எல்லோரிடமும் பேசிக்கொள்ளலாம் என எண்ணிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

சுபா, "வா மது" என அவளின் கையை பிடித்து அழைத்துசெல்ல ஹாலுக்கு வந்த மது அனைவருக்கும் தலையை நிமிராமலே வணக்கம் சொல்ல அதுவரை உள்ளுக்குள் என்ன நடக்குமோ என பயந்துக்கொண்டிருந்த மது வீட்டினர் சற்று இறுக்கம் தளர்ந்தனர்

"வாம்மா மது இங்கே உட்கார்" என தேவகி தன் பக்கத்தில் அமர வைத்துக்கொண்டார்.

ஈஸ்வரன், "ஏன் மாப்பிள்ளையையும் அழைச்சிகிட்டு வந்திருக்கலாமே" என கேட்க

ராம மூர்த்தி, "அவன் மதியம் கிளம்பி பெங்களூர் போய் இருக்கான், முதலில் ஜீவா தான் போவதாக இருந்தது, கடைசியில் இவன் போக வேண்டியாதாக ஆகிவிட்டது."

ஒன்னும் தெரியாத மாதிரி இருந்துகிட்டு எல்லா வேலையும் செய்துட்டு, இப்போ திடீர்னு பெங்களூர் கிளம்பி போயாச்சாம், இங்கே வந்தா எந்த முகத்தோடு என்னை பார்ப்பது அதான் வராமல் இருக்க ஒரு சான்ஸ்னு கிளம்பி போயாச்சு என சித்தார்த்தை திட்டிக்கொண்டிருந்தான். இவன் மன நிலையை அறியாமல் அனைவரும் சித்தார்த்தை பற்றி பேசிக்கொண்டு மதுவின் எரிச்சலை அதிகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

தேவகி, "மது எங்க வீட்டுக்கு மருமகனா வரணும்னு பார்த்த நாள் முதலா நானும் மீராவும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்போம், அதன்படியே இப்போ நடக்க போகுது எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கணும்"

மது எதுவும் சொல்ல முடியாமல் அமைதியாக தலையை குனிந்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

தீபக் மட்டும் மதுவின் ஒவ்வொரு செயலையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அவளின் இந்த அமைதி சுனாமிக்கு முன்னால் வரும் அமைதியை போன்று அவனுக்கு தோன்றியது. பேச்சு எங்கெங்கோ சுற்றி வந்து கடைசியில் ராமமூர்த்தி, "சரி சம்மந்தி இந்த வாரத்திலேயே நல்ல நாளா பார்த்து நிச்சயம் வசிக்கலாம். அடுத்து வரும் முகூர்த்தத்திலேயே கல்யாணத்தை வச்சிக்கலாம்" என சொல்லிக்கொண்டிருக்க மது தன் மனக்குமுறலுடன் அங்கே அமர முடியாமல் விடுவிடுவென எழுந்து சென்றான்.

மதுவின் இந்த செயல் அனைவரையும் சங்கடப்படுத்த, விமலாவும், ராஜியும், அவள் பின்னாலேயே செல்ல மது தன் அழுகையை அடக்கியபடி சுவற்றில் தலையை சாய்த்து நின்றுக்கொண்டிருந்தான்.

ராஜி, கோபத்தோடு, "மது நீ என்ன நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்? பெரியவங்க எல்லோரும் பேசிக்கொண்டு இருக்கும் போது கொஞ்சம் கூட மரியாதை இல்லாமல் எழுந்து வருகிறாயே? என்ன பழக்கம் இது? என்று கடிந்துக்கொள்ள

மது ராஜியின் கைகளை பிடித்துக்கொண்டு, "அத்தை ப்ளீஸ் எனக்கு இந்த கல்யாணம் வேண்டாம். தயவு செய்து என்னை புரிஞ்சிக்கோங்க அத்தை" என கெஞ்சியவளை பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது ராஜிக்கு அவர் விமலாவை பார்க்க.

விமலா, "இங்கே பாரு மது, இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நீ இதையே சொல்லுவ" என கேட்க

மதுவும் விடாமல், "நான் சாகறவரைக்கும்" என சொல்ல

விமலா கோபத்தோடு, "அப்படியே அறைந்தால் எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? நல்ல விஷயம் நடக்கும் போது இப்படி அபசகுனமா பேசுற" என ஆத்திரத்துடன் சொல்ல

"ப்ளீஸ் அம்மா நீங்களாவது என்னை புரிஞ்சிக்க மாட்டீங்களா?" என பரிதாபமாக பார்க்க விமலா சிறிதும் அசைந்து கொடுக்காமல், "நாங்க எல்லோரும் சேர்ந்து பேசித்தான் அவங்களை வரச்சொல்லி சொன்னோம். நீ அவங்களை அவமானப்படுத்தறா மாதிரி நடந்துக்கொள்கிறாய். எப்பேர்ப்பட்ட குடும்பம், உன்னோட இந்த புறக்கணிப்பை கூட பொறுத்துக்கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்காங்க. பேசாமல் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கோ. உன்னோட நல்லதுக்கு தான் சொல்கிறோம்" என சொன்னதும்

மது கோபத்தோடு "நல்லதா? எது நல்லது என் மனசுக்கு பிடிக்காத இந்த விஷயத்தை செய்வது தான் நல்லதா? நீங்க என்ன சொல்வது நானே போய் அவங்களிடம் நேரடியா சொல்லிவிடுகிறேன் எனக்கு இந்த கல்யாணத்தில் இஷ்டம் இல்லை என்று" என சொல்லிவிட்டு நேராக ஹாலுக்கு சென்றவளை ராஜி விமலாவின் அழைப்பு ஒன்றும் பாதிக்கவில்லை.

கோபத்தோடு வேகமாக வந்து நின்ற மதுவையே அனைவரும் பார்க்க இரு கைகளையும் எடுத்து கும்பிட்டு "தயவு செய்து எல்லோரும் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். இந்த கல்யாணத்தில் எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. எனக்கு நீங்க வரப்போகும் விஷயம் முதலிலேயே தெரியாது, தெரிந்திருந்தால் என்னோட முடிவை நான் முதலிலேயே சொல்லி இருப்பேன். உங்கள் எல்லோரையும் வரவைத்து அவமானப்படுத்திவிட்டதாக நினைக்காதீங்க. நான் உங்க எல்லோரிடமும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே செல்ல திரும்பியவளை தேவகி, "மதும்மா" என அழைக்க

தேவகி புறம் திரும்பிய மது அவர் முகத்தை பார்க்க முடியாமல் தலைகுனிந்தபடி, "சாரி ஆன்ட்டி என்னை மன்னிச்சிடுங்க. உங்க பிள்ளைக்கு ஒரு நல்ல பொண்ணு கிடைப்பா" என சொல்ல

"கண்டிப்பா கிடைப்பா மது ஆனால் அந்த பொண்ணு நீயா இருக்கணும்னு தான் எங்க ஒவ்வொருவரின் விருப்பமும். யோசித்து பாருமமா" என அன்புடன் சொல்பவரை கண்கலங்க பார்த்தபடி "சாரி ஆன்ட்டி என்னை மன்னிச்சிடுங்க..." என்றவளால் அதற்கு மேல் என்ன சொல்வது என தோன்றாமல் அங்கிருந்து சென்றாள்.

மது வீட்டினர் அனைவரும் என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் திகைத்து நிற்க மீண்டும் ராமமூர்த்தியே, "இதை நாங்க ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்தது தான். எங்களுக்கு ஒன்னும் அவசரம் இல்லை. மதுகிட்ட பேசுங்க" என்றார்.

விமலா, "அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்கை அமையணும்னு நாங்க எல்லோரும் ஒவ்வொரு நாளும் படாத பாடு பட்டுகிட்டு இருக்கோம். ஆனால் அவ என்னடான்னா அதை புரிஞ்சுக்காமல் நடந்துக்கொள்கிறாள்."

தேவகி, "வருத்தப்படாதீங்க. மது பேசியதிலும் தப்பில்லை. அடிபட்டவர்களுக்கு தான் அதன் வேதனை தெரியும். இந்த சின்ன வயசுல அவ எல்லா கஷ்டத்தையும் அனுபவிச்சிட்டா. எல்லோரும் நிதானமா சொல்லி அவளுக்கு புரியவைங்க. புரிஞ்சுக்குவா.

ராம மூர்த்தி, "அப்போ நாங்க கிளம்பறோம், நல்ல பதிலா எதிர் பார்க்கிறோம்." என சொல்ல இடைமறித்த சுபா, "அப்பா கொஞ்சம் இருங்க வந்துவிடுகிறேன்" என்றவள் மீராவையும் அழைத்துக்கொண்டு மதுவின் அறைக்கு சென்றாள். கதவை திறந்த மது இருவரையும் பார்த்து திகைத்தவள் பின்னர் "உள்ளே வாங்க" என அழைத்தாள்.

சுபா, "மது சித்தார்த் உன் மேல் உயிரையே வச்சிருக்கான். நீ இன்னும் பழசையே நினைத்து உன் வாழ்க்கையை பாழ்படுத்திக்கிற. சித்தார்த் உன்னை நல்லபடியா பார்த்துப்பான். அவன் ரொம்ப நல்லவன் மது. தயவு செய்து இந்த கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொல்லி அவன் மனதை காயப்படுத்திடாதே...." என சொல்லிக்கொண்டே போக ஒரு கட்டத்தில் பொறுமை இழந்த மது

"போதும் சுபா அண்ணி. உங்க தம்பிய பத்தி கதாகாலட்சேபம் கேட்கும் நிலையில் நான் இல்லை. எனக்கு இந்த கல்யாணத்தில் இஷ்டம் இல்லை. அவ்வளவுதான். உங்க தம்பிகிட்ட சொல்லுங்க நான் போகும் இடத்திற்கெல்லாம் பின்னாலேயே வருவது, வம்பாக வந்து பேசுவதெல்லாம் வேண்டாம்னு சொல்லுங்க. இதெல்லாம் செய்வதற்கு பேரே வேறு. நானும் என்னைக்கும் ஒரே மாதிரி இருக்கமாட்டேன். எனக்கும் கோபம் வரும். அன்னைக்கு எனக்கு என்ன தோணுதோ அதை செய்திடுவேன் அப்புறம் என் மேல் கோபப்பட்டு பிரயோஜனம் இல்லை" என கோபத்தோடு சொன்னவளை பார்த்து மீராவுமே, சுபாவுமே ஒரு நிமிடம் ஆடிவிட்டனர்.

அதற்கு மேல் ஒன்றும் பேசாமல் இருவரும் திரும்பி சென்றனர். சற்று நேரத்தில் கார் கிளம்பி செல்லும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் ஏனோ மதுவால் நிம்மதியாக உட்கார கூட முடியவில்லை. அவர்கள் சென்றவுடன் வீட்டில் எப்படியும் ஒரு பூகம்பம் வெடிக்கும் என எண்ணியபடி அறையைவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

ஆனால் யாருமே அவளை ஒருவார்த்தை கூட கேட்காதது அவளுக்கு பயத்தையே கொடுத்தது. ராஜேஷின் முகத்தை பார்க்கவே முடியவில்லை. அவளை முறைத்தபடியே தன் அறைக்கு சென்றான். மாலையில் இருந்த கலகலப்பு முற்றிலும் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்த வீட்டை பார்க்கவே மதுவிற்கு பயமாக இருந்தது. தீபக் மட்டும் சமாதானமாக அவள் தோளை தட்டிவிட்டு சென்றான்.

பெங்களூரில் இருந்து போன் செய்த சித்தார்த்தின் சுபா மது தன்னிடம் அறையில் சொன்னதை மட்டும் சொல்லாமல் மற்றதை சொல்ல சொல்ல அவன் முகம் உணர்ச்சிகளை துடைத்துவிட்டு கற்பாறையாக இறுகியது. மனம் பெரும் யுத்த களமாய் தோன்ற நாளை ஊருக்கு சென்றதும் செய்ய வேண்டியவை பற்றி யோசிக்க தொடங்கினான்

தாலாட்டும் காற்றே வா ,தலைகோதும் விரலே வா
தொலை தூர நிலவேவா ,தொட வேண்டும் மாணே வா
உன் சின்னஇதழ் முத்தம் தின்னாமல் என்
ஜென்மம் வீணென்று போவேனோ
உன் வண்ண திரு மேனி சேராமல்
என் வயது பால் என்றுஆவேனோ
உன் அழகு ராஜாங்கம் ஆளாமல்
என் ஆவி சிறிதாகிபோவேனோ
என் உயிரே ,நீ தானோ

கண்ணுக்குள் கண் வைத்து கண் இமையால் கண் தடவி
சின்னதொரு சிங்காரம் செய்யாமல் போவேனோ
பேச்சிழந்த வேளையிலே பெண் அழகு என் மார்பில்
முச்சுவிடும் ரசனையை உணராமல் போவேனோ
உன் கட்டு கூந்தல்காட்டில் , நுழையாமல் போவேனோ
அதில் கள்ளதேனை கொஞ்சம் ,பருகாமல் போவேனோ
நீ பாதி தூக்கதில் புலம்புவதை ஓலிபதிவு நான் செய்ய மாட்டேனோ
நீ ஊடல் கொண்டாடும் பொழுதுகளில் அதை உனக்கு ஓலிபரப்பமாட்டேனோ என் உயிரே ,நீ தானோ

ஒரு நாள் ஒரு பொழுது உன் மடியில் நான் இருந்து
திருநாள் காணாமல் செத்தொழிந்து போவேனோ
தலை எல்லாம் பூக்கள் பூத்து ,தள்ளாடும் மரம் ஏறி
இலை எல்லாம் உன் பெயரை எழுதாமல் போவேனோ
உன் பாதம் வாங்கி நெஞ்சில் பதியாமல் போவேனோ
உன் கண்ணீர் எச்சில் ருசியை அறியாமல் போவேனோ
உன் உடலை விட்டு உயிர் போனாலும்
என் உயிரை உன்னோடு பாய்ச்சேனோ
உன் அங்கம் எங்கெங்கும் உயிராகி
நீ வாழும் வரை நான் வாழ்வேனோ

*****

அத்தியாயம் -48

மறுநாள் சித்தார்த் வீட்டிற்கு வந்ததும் தேவகி சற்று சங்கடத்துடனேயே சித்தார்த்தை பார்த்தார். தன் அன்னையின் சங்கடத்தைக் கண்ட சித்தார்த் தன் முகத்தையும் சாதாரணமாக வைத்துக்கொள்ள முயன்றான். ஆனாலும் தாய் அறியாத சூலா? சித்தார்த் தன் வேதனையை மறைத்துக்கொண்டு சுபாவுடன் பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

கைகழுவிவிட்டு வந்தவன் ,“சுபா கொஞ்சம் என் ருமுக்கு வாயேன்” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்று அமர்ந்தான்.

பின்னாலேயே வந்த சுபா ,“என்ன சித்தார்த், போன வேலை எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்ததா?” என கேட்டதும், “ஹம்ம்... முடிஞ்சது அந்த ப்ராஜெக்ட்டும் நமக்கே கிடைத்திருக்கு” என சொன்னதும்

“என்னடா எவ்வளவு நல்ல விஷயத்தை இப்படி சாதாரணமா சொல்ற? கையை கொடு” என தன் தம்பியின் கையை பிடித்து குலுக்கினாள். “உன்னோட உழைப்புக்கு இதெல்லாம் சாதாரணம் நீ இன்னும் எவ்வளவு பெரிய உயரத்தை எல்லாம் பிடிக்க போற பாரு. அப்போ நாங்க எல்லோரும் உன்னை அப்பாயின்மென்ட் வாங்கிகிட்டு தான் பார்க்கணும்” என சொல்லி சிரிக்க

தன் தலையை கோதியவன் விரக்தியுடன் சிரித்துவிட்டு, “என்ன உயரத்தை பிடிச்சு என்ன சுபா? என் மனசுக்கு பிடிச்சவளோட இதயத்தில் ஒரு சின்ன இடத்தை பிடிக்க என்னால் முடியலையே. அப்புறம் நான் பிசிஸஸ்ல ஜெயிச்சி என்ன பிரயோஜனம் என் வாழ்க்கை தொடங்கிய அதே இடத்தில் தானே இருக்கும்” என சொன்னவனை பார்த்து என்ன ஆறுதல் சொல்வது என புரியாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

“மது வீட்டில் என்ன நடந்தது?” என்றான். சுபா மது தன்னிடம் சொன்ன விஷயத்தை மட்டும் சொல்லாமல் தவிர்ந்துவிட்டு மற்ற அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு, அவனுக்கு தைரியம் சொல்லும் விதமாக, “அவங்க வீட்ல அவகிட்ட பேசி நல்ல பதிலா சொல்றேன்னு சொல்லி இருக்காங்க சித்தார்த். சீக்கிரமே மது சம்மதிச்சிடுவா” என சொல்ல சித்தார்த் சுபாவை நேருக்கு நேராக பார்த்தான்.

“அப்புறம் வேறென்ன சொன்னா?” என கேட்க.

சுபா தடுமாற்றத்துடன், “என்ன சொன்னா ? ஒன்னும் சொல்லலையே”

“என்கிட்டே எதையும் மறைக்காதே சுபா. உனக்கு உண்மையை மறைத்து சொல்ல தெரியவில்லை. உன் கண்ணே சொல்லுது. சொல்லு மது என்னை பற்றி ஏதோ சொல்லி இருக்கா? சொல்லு சுபா. அவளோட புறக்கணிப்பையே தாங்கிட்டு இருக்கேன் அவளோட வார்த்தைகளா என்னை பாதிக்க போகுது?” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான்

“சித்தார்த் நான் சொல்றேன் ஆனால் நீ கோபப்பட்டு ஏதும் பேசக்கூடாது” என சொல்லிவிட்டு தயங்கி தயங்கி மது சொன்னதை சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்த்தான். அவன் முகம் சொல்லவொண்ணா துயரத்தில் இருந்தது. ஒரு கையால் தன் நெற்றியை தடவிவிட்டுக்கொண்டான்.

“சித்தார்த் பீல் பண்ணாதேடா அவ உன்னை புரிஞ்சுக்குவா. அவளும் சின்ன பொண்ணு தானே ஏதோ கோபத்தில் பேசிட்டாடா” என ஆதரவாக சொல்ல.

“அதான் இவ்வளவு தெளிவா என்னை பற்றி தப்பா புரிந்து வைத்திருக்கிறாளே. அதுக்கு பேரே வேறு அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்? அவ என்ன சொல்ல வரா? என்னை பொறுக்கின்னு சொல்லாமல் சொல்றாளா.....? ஆனால் அவளை அநாவசியமாக சந்தேகப்பட்டதற்கு எனக்கு இந்த தண்டனை தேவை தான்” என வேதனையும் கோபமும் கலந்த குரலில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, அவனின் மொபைல் ஒலித்தது. எடுத்து பார்த்தவன் ஸ்ரீராமின் நம்பர் என தெரிந்ததும் பேசிவிட்டு உடனே கிளம்பி வருவதாக சொல்லிவிட்டு வைத்தான்.

“நான் கொஞ்சம் வெளியே போகணும் சுபா போயிட்டு வரேன்” என்றவன் அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் கிளம்பி சென்றுவிட்டான்

தன் தம்பியை இதற்கு முன்பு இவ்வளவு வருத்தத்துடன் பார்த்ததில்லை. மதுவை தவறாக எண்ணி இருந்த போது கூட அவன் இவ்வளவு வேதனை அடைந்து பார்த்ததில்லையே. இப்போது அவளுக்காக எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு இருக்கிறானே. இந்த மது அவனை புரிந்துக்கொள்ளாமல் குதிரைக்கு கடிவாளம் போட்டது போல இருக்கிறானே என எண்ணியபடி அமர்ந்திருந்தான்.

ஸ்ரீராமை சந்தித்து சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு ஸ்ரீராம் கொடுத்த கவரை வாங்கி பார்த்தவன் அதை பாகெட்டில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு முடிவுடன் ஸ்ரீராமிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான். அவன் மனம் முழுதும் கோபமும் வேதனையும் நிறைந்திருந்தது.

வீட்டில் யாரும் மதுவிடம் முகம் கொடுத்து பேசவில்லை. பட்டும் படாமலும் இருந்தனர். மதுவிற்கு வெறுப்பாக இருந்தது. ஏதும் செய்ய பிடிக்காமல் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டதும் எழுந்துவந்து கதவை திறந்தவன் அங்கே ராஜேஷ் நிற்பதை பார்த்ததும், “அண்ணா” என்றான் ஆச்சர்யத்துடன். ஏனெனில் ராஜேஷ் தான் மது மேல் மிகவும் கோபத்தில் இருந்தான். இப்போது அவனே அவனை தேடி வந்திருக்கிறானே

“மது மனசே சரி இல்லை கொஞ்சம் வெளியே போய் வரலாம் வருகிறாயா?” என்றதும், கோபமாக இருந்தவனே இப்போது வந்து பேசும் போது முகத்தை திருப்பி செல்ல மனம் இல்லாமல், “இதோ பத்து நிமிடம் வந்துவிடுகிறேன்” என்றவன் உடை மாற்றிக்கொண்டு ராஜேஷுடன் கிளம்பினான்.

ராஜேஷ் ஏதும் பேசாமலேயே காரை செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். கோவளம் அருகில் சென்றதும் காரை நிறுத்திவிட்டு, “மது ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் வந்துவிடுகிறேன்” என்றவன் இறங்கி செல்ல மது தூரத்தில் கடல் அலையை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். சரியாக இரண்டு நிமிடத்தில் வந்து அமர்ந்தவனை பார்க்காமலேயே, “சொன்னது போல ரெண்டு நிமிடத்தில் வந்துவிட்டாயே” என திரும்பியவன் அங்கே டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்திருந்தவனை பார்த்ததும் அதிர்ச்சியுடன், “நீங்களா...? நீங்க எப்படி இங்கே வந்தீங்க? அண்ணன் எங்கே?” என பதட்டத்துடன் கேட்க உணர்ச்சிகளை துடைத்த முகத்துடன் சித்தார்த் மதுவை பார்த்துவிட்டு சாலையில் தன் கவனத்தை திருப்பினான்.

ஏதும் சொல்லாமல் இருப்பவனை பார்த்து, “உங்களை தானே கேட்கிறேன் அண்ணன் எங்கே? நீங்க எப்படி வந்தீங்க?” என கேட்டுக்கொண்டிருக்க கார் ஜீவாவின் கெஸ்ட் ஹௌசிற்ருள் நுழைந்தது. மதுவிற்கு மூச்சு முட்டுவது போல இருந்தது. பயத்தில் காது அடைத்துக்கொண்டது. வாசலிலும் யாரும் இல்லை

கேட் திறந்தே இருந்தது. போர்ட்டிகோவில் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கிய சித்தார்த் மறக்காமல் காரை பூட்டிவிட்டு கெஸ்ட் ஹவுஸ் கதவை திறந்துவிட்டு வந்த சித்தார்த் காரின் கதவை திறந்து “இறங்கு மது” என்றான்.

மதுவோ பயத்தில் எதற்கு இப்போ தன்னை இங்கே அழைத்து வந்திருக்கிறான் என எண்ணியவனின் எண்ணம் ஒரு நொடியில் தேவை இல்லாத கற்பனைகளை செய்தது. பொறுமை இழந்த சித்தார்த் மதுவின் கையை பிடித்து வெளியே இழுத்தான்.

அவன் பிடியில் இருந்த தன் கையை விடுவித்துக்கொள்ள மது முயல அவன் இரும்பு பிடியிலிருந்து அவன் கையை விடுவித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

மது பயத்துடன், “சித்தார்த்.... விடுங்க நான் வரமாட்டேன். என்னை விடுங்க சித்தார்த்...” என சத்தம் போட அது எதையும் காதில் வாங்காமல் கெஸ்ட் ஹௌசின் உள்ளே இழுத்து சென்று கதவை பூட்டிய பின்பே அவன் கையை பிடித்திருந்த பிடியை விட்டான். அவன் பற்றி இருந்த இடம் கன்றி சிவந்திருக்க, மது கையை தடவியபடி பருந்திடம் அகப்பட்ட கோழிக்குஞ்சை போல நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் ஏதும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்தபடி நின்றுக்கொண்டிருந்தான். மது மனதிற்குள் பயம் இருந்தாலும் சித்தார்த் மீது ஒரு நல்ல எண்ணம் இருந்தாலும் பயத்துடன், அதை வெளியில் கட்டிக்கொள்ளாமல், “சித்தார்த் நீங்க உங்க மனதில் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? கதவை திறந்து விடுங்க நான் போகணும்?” என சத்தமாக கேட்க நினைத்தாலும் குரல் இருக்க இருக்க தேய்ந்து கொண்டே போனது.

சித்தார்த் மதுவை நெருங்கி வரவர, மதுவின் இதயம் வேகமாக துடிக்க தொடங்கியது. அவன் இதயம் துடிக்கும் ஓசை அவளுக்கே தெளிவாக கேட்டது. பின்னாலேயே சென்ற மது டபாயில் முட்டி தடுமாற சித்தார்த் ஏதும் செய்யாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான். மதுவே சமாளித்து நின்றான். மதுவின் முகம் பயத்தில் வெளுத்திருந்ததை பார்த்த சித்தார்த் கண்களை மூடி ஆழமூசெடுத்தவன், கண்களை திறந்து மதுவை பார்க்க அவளோ இன்னும் அச்சத்துடனே அவனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அங்கிருந்த சோஃபா ஒன்றில் அமர்ந்த சித்தார்த் மெல்ல மதுவிடம், “உட்கார் மது” என எதிரில் இருந்த சோஃபாவை காட்டி சொல்ல மது அதிசயமாக அவனை பார்த்தான். “பயப்படாதே மது உட்கார் நான் உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசணும்” என்றான்

சித்தார்த்தின் சமாதான பேச்சில் சற்று பயம் தெளிந்த மது சித்தார்த்தின் எதிரில் பட்டும் படாமலும் அமர்ந்தான். நிமிர்ந்து சித்தார்த்தை பார்த்தவன் அவளோ வேதனையுடன் நெற்றியை தேய்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். இதுவரை இப்படி ஒரு வேதனையை அவன் முகத்தில் பார்த்திராத ,மதுவின் மனம் என்னவோ போல இருந்தது.

“சித்தார்த் ப்ளீஸ் என்னை சீக்கிரம் அனுப்பிடுங்க அண்ணன் என்னை காணாமல் தேடுவார்” என சொல்ல.

சித்தார்த் சற்று தயங்கியபடி, “நான் தான் மது ராஜேஷுக்கு போன் செய்து உன்னை கூட்டிவர சொன்னேன். நான் உன்னை இங்கே கூட்டிகிட்டு வந்தது அவனுக்கும் தெரியும்” என்றதும் அவ்வளவு நேரம் சற்று சமாதானமாக இருந்தவன் மனதில் கோப அலை அடிக்க ஆரம்பித்தது.

கோபத்துடன் “உங்களுக்கெல்லாம் ஆம்பளைங்க என்ற திமிர்தானே. நீங்க என்ன செய்தாலும் எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியாதுன்னு தானே இருக்கீங்க” என கத்த

“ரிலாக்ஸ் மது. நான் உன்னை இப்படி கூட்டிகிட்டு வந்தது தப்புதான். ஆனால் எனக்கு வேற வழியே தெரியல மது. நான் உன்னிடம் பேசுனும்னு சொன்னா நீ ஒதுக்கமாட்ட. உன் வீட்டுக்கும் வந்து பேசமுடியாது. அதான் உன்னை இப்படி கடத்திகிட்டு வராமாதிரி ஆகிடிச்சி. ஜஸ்ட் பத்து நிமிடம் நான் பேசிடறேன். அப்புறம் நீ போகலாம்” என அவளின் முகத்தை பார்க்க

மது எரிச்சலுடன், “என்னை நிம்மதியாகவே இருக்கவிடக்கூடாதுன்னு முடிவு செய்திருக்கீங்களா? ஏன் என்னை இப்படி நிழல்மாதிரி தொடர்ந்து வந்து தொல்லை கொடுக்கறீங்க” என கத்த

“மது கொஞ்சம் பொறுமையா பேசு” என தன் பொறுமையை இழுத்துபிடித்துக்கொண்டு பேசினான்.

“என்ன பொறுமையா பேசணும்? நீங்க யாரு சார் என் சொந்த விஷயத்தில் தலையிட? எங்க வீட்டில் எல்லோரிடமும் நல்ல பேர் வாங்கி உங்க பக்கம் இழுத்துட்டீங்க. எதுக்காக என்னை இப்படி சுத்தி சுத்தி வரீங்க? உங்களை பார்த்தாலே எனக்கு பயம்மா இருக்கு. உங்களை என்னைக்கு பார்த்தேனோ அன்னைல இருந்து என் நிம்மதி போச்சி.” என தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருக்க

“மது நான் சொல்வதை கொஞ்சம் கேட்கிறாயா?”

“முடியாது நான் எதுக்கு நீங்க சொல்வதை கேட்கணும். கேட்கமாட்டேன். நான் போற இடத்துக்கெல்லாம் தொடர்ந்து வருவது, வலிய வந்து பேசுவது, இவ்ளோ நாள் இதோட நின்னு இருந்தது. ஆனால் இன்னைக்கு ஒரு பொண்ணு கிட்ட நடந்துக்குற மாதிரியா நடந்துக்குறீங்க, ஒரு ரௌடி மாதிரி பிஹேவ் பண்ணீங்க. எனக்கு இப்போ என் வீட்டில் இருக்கவே பயமா இருக்கு. கூட பிறந்த அண்ணனே இப்படி நடந்துக்கறான். என் நிம்மதியை ஒட்டுமொத்தமா அழிச்சிடீங்க” என கண்கலங்க அமர்ந்திருந்தவனை பார்க்கவே அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. தன் கோபமெல்லாம் அவளின் கண்ணீரை கண்டதும் குறைவதை உணர்ந்தான்.

“நான் செத்தாதான் எனக்கு நிம்மதி போல என மெல்ல முனங்கியவனை “என்ன சொல்ற மது சொல்வதை சத்தமா சொல்லு, திட்டுவதுன்னா சத்தமா திட்டு. இப்படி உனக்குள்ள முனங்கிட்டு இருக்காதே” என்றான் சற்று எரிச்சலுடன்.

“நான் யாரு சார் உங்களை திட்ட. என்னோட நிலைமையை நினைத்து நானே பரிதாபபடுகிறேன். நான் என்னைக்கு சாகறனோ அன்னைக்கு .....” என சொல்லிக்கொண்டிருந்தவனை

“ஏய் மது, அறிவு இருக்காடி உனக்கு? என்ன பேச்சு பேசற நீ? அப்படியே ஒரு அறைவிட்டேன்னா தெரியும். செத்துபோறாளாம். ஏண்டி இப்படி பேசி என்னை கொல்லாம கொல்ற” என கத்தியவனை பார்த்ததும் அவ்வளவு நேரம் வாய் ஓயாமல் அவனை பேசிக்கொண்டிருந்தவன் அவன் கோபத்தைகண்டு பயத்துடன் ஒடுங்கிபோய் அமர்ந்திருந்தான்.

அதை பார்த்த சித்தார்த் இரு கைகளையும் உயர்த்தி, “சாரி..., சாரி..., ஐயம் சாரி... மது. நீ சொன்ன வார்த்தையை என்னால் தாங்க முடியலடா. அதான் கொஞ்சம் .... எமோஷன் ஆகிட்டேன்” என்றவன் வாட்டர் ஜக்கில் இருந்த தண்ணீரை ஊற்றி குடித்து தன்னை அமைதிபடுத்திக்கொண்டு இன்னொரு டம்ளர் தண்ணீரை மதுவிற்கு கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அவளும் மறுக்காமல் வாங்கி குடித்துவிட்டு வைத்தாள்.

அவள் தண்ணீர் குடித்து முடிக்கும் வரை பேசாமல் அமர்ந்திருந்தவன், தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஸ்ரீராம் கொடுத்த கவரை எடுத்து டிபாயின் மீது வைத்தான். என்ன கவர் இது என மது பார்க்க, “எடுத்து பாரு மது” என சொல்ல

மது தயங்கிக்கொண்டே எடுத்து பார்த்ததும் அது தன் புது வேலைக்கான உத்தரவு கடிதம் என அறிந்து, “இது...இது... எப்படி உங்கிட்ட எப்படி..?” என தடுமாற

“நீ ஸ்ரீராம் வீட்டு அட்ரஸ் கொடுத்திருந்தியாம். அங்கே வந்ததுன்னு ஸ்ரீராம் தான் என்னிடம் கொடுத்தான்” என சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்க்க அவன் முகம் கோபத்தில் சிவந்திருந்தது.

சீற்றத்துடன் “அங்கே போய் இங்கே போய் கடைசியில் ஸ்ரீராம் அண்ணாவையும் உங்க கைக்குள்ள போட்டுகிட்டங்க இல்ல. ஒஹ்.... பெரிய பிசினஸ் மேன் இல்லையா...? அதான் உங்க போர்ட் ரூம் டாக்டர்ஸ் எல்லாம் வைத்து எல்லோரையும் உங்க பக்கம் திருப்பிக்கிறீங்க. ஆனால் உங்களுடைய எந்த முயற்சியும் என்னிடம் நடக்காது” என சத்தம் போட

சித்தார்த் கோபத்தோடு அவன் உடல் இறுக கைமுட்டியில் நரம்பு தெறிக்க வந்த கோபத்தில் இறுகிய குரலில் இறைந்தான், “என்னை எப்போதும் நீ தப்பாக தான் புரிஞ்சிக்குவியா? அப்படி நான் என்ன மது தவறு செய்தேன். என்னை எத்துக்க நீ இவ்வளவு தயங்குற. சரி அதுக்கும் காரணம் இருக்குன்னு வைத்துக்கொண்டாலும் தேவை இல்லாமல் என் மேல் பழி சொல்ற. நான் யாரையும் என் கைக்குள் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. அந்த அவசியமும் எனக்கு இல்லை. நீ எனக்கு வேணும்னு நினைத்தால் யாரோட உதவியும் எனக்குத்தேவை இல்லை.

ஆனால் எனக்கு தேவை உன்னோட மனசு, உன்னோட காதல், என் வாழ்நாள் முழுக்க உனக்கு துணையாக இருக்கணும். உன்னை என் கண்ணுக்குள்ளே வச்சி பார்த்துக்கணும்னு நினைத்தேன். ஆனால் நீ ஆரம்பத்தில் இருந்தே என்னை ஒரு சந்தேகத்தோடே பார்த்துவிட்டாய். நீ எப்போ என் மனதை புரிந்துக்கொள்வாய்” என கோபத்தோடு அவளையே உருவியபடி கூறினான்.

சித்தார்த்தின் கோபம் அவளுக்கு உள்ளுக்குள் பயத்தை கொடுத்தாலும் இதுவரை அவன் தன்னிடம் அத்துமீறி நடக்காதே அவனின் குணத்தை அவளுக்கு புரியவைத்திருந்தது. ஆனாலும் வீம்புடன், “தேவை இல்லை. நான் உங்களை புரிஞ்சுக்கணும்னு என்னைக்குமே நான் நினைக்கவில்லை. என் வாழ்க்கையில் அனாவசியமா குறுக்கே வராதீங்க. உங்களால் தான் நான் இந்த வேலையை விட்டே போறேன்” என சினத்துடன் கூற, சித்தார்த்தின் முகம் சுருங்கி பலவகையான உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தியது.

“ஏன் மது நீ வேலையே விட்டு போக நானா காரணம். அந்த அளவுக்கா நான் உன்னை வேதனைபடுத்தி இருக்கேன். நீ எப்போது என் காதலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுன்னு சொன்னாயோ அப்போதிலிருந்து நான் உன்னை விட்டு விலகி தானே இருக்கேன். அப்போதாவது நீ என்னை புரிந்துகொள்வாய் என எண்ணி இருந்தேன். ஆனால் நாளுக்கு நாள் என் மேல் உனக்கு வெறுப்பு தான் கூடுகிறது. உன்னோட அன்பு எனக்கு ஒரு சதவீதம் கூட கிடைக்கவில்லை”.

“அன்னைக்கு நீ என் காதலை மறுத்துவிட்டு போன போது அதன் காரணம் தெரிந்துக்கொள்ள தான் உனக்கு போன் செய்தேன். ஆனால் நீ போன்ல கூட என்னோடு பேசவில்லை. அதனால் தான் நேரில் வந்தேன். அதன் பிறகு உன்னைப்பற்றி ராஜேஷ் சொல்லி உன்னைப்பற்றி தெரிந்ததும் உன்னை தொந்தரவு கொடுக்க கூடாது என்று தானே விலகி இருந்தேன். திரும்ப உன்னை பார்த்து பேசி உன்னோட காயத்துக்கு நல்ல மருந்தாக இருக்கணும் என்று ஆசைப்பட்டேன். என்னை புரியவைக்கும் முயற்சியாக தான் உன்னை சந்திக்க போன் செய்தேன் ஆனால் நீ மறுத்ததும் விட்டுவிட்டேன். ஆனால் நான் அன்றே உன்னை சிட்டிசென்டரில் பார்த்து தற்செயல் தான்.”

“சுபாவாக தானே உன்னிடம் பேசினான். நான் உன்னிடம் ஏதாவது பேசினேனா? சுபா சொல்லித்தான் நான் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு சென்றேன். நீயாக தான் அன்றைக்கும் பேச்சை ஆரம்பித்தாய். இல்லா விட்டால் நான் உன்னை நேராக வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு போய் இருப்பேன்.”

“ஸ்ரீராம் ஹோமுக்கு நான் வந்த போது நீ அங்கே தான் இருந்தாய் என்று எனக்கு தெரியாது மது. இவ்வளவு ஏன் உனக்கு ஸ்ரீராமை தெரியுமேனே எனக்கு தெரியாதுமா” என ஒரு குழந்தைக்கு புரியவைப்பதுபோல அவளுக்கு புரியவைக்கும் முயற்சித்தான்

“ஸ்ரீராம் ஹோமுக்கு நான் வந்த போது நீ அங்கே தான் இருந்தாய் என்று எனக்கு தெரியாது மது. இவ்வளவு ஏன் உனக்கு ஸ்ரீராமை தெரியுமேனே எனக்கு தெரியாதுமா” என ஒரு குழந்தைக்கு புரியவைப்பதுபோல அவளுக்கு புரியவைக்க முயற்சித்தான்.

ஆனால் எதையும் புரிந்துக்கொள்ள மாட்டேன் என பிடிவாதத்துடன் இருப்பவனை என்ன செய்ய முடியும்? சித்தார்த் சொன்ன அனைத்தையும் வேண்டா வெறுப்பாக கேட்டவள், "இதெல்லாம் போகட்டும், அன்னைக்கு உங்க வீட்டு விசேஷத்தில் நான் மயங்கி விழுந்ததும் நீங்க வேறு யாரையாவது கூப்பிட வேண்டியது தானே? நீங்களே என்னை உங்க மேலே...." என பாதியில் நிறுத்திவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க.

"விசேஷம் நடக்கும் வீட்டில் நீ மயங்கி விழுந்ததை யாராவது பார்த்தால் வீணாக குழப்பம் தான் வரும் அதனால் தான் நானே உனக்கு மயக்கம் தெளிய வைத்தேன். அது மட்டும் இல்லை மது அந்த போட்டோ விஷயம் கூட அதற்கும் நான் காரணம் இல்லை. ஏற்கெனவே நீ பேசியும் ஒத்துக்கவில்லை, இதில் நானும் ஏதாவது சொல்லி இருந்தால் நாம் ரெண்டு பேரும் அங்கிருந்தவர்களுக்கு அவலாக மாறி இருப்போம், அதான் காரணம்" என்றவனை வெறுப்போடு பார்த்தாள்.

இந்த கதையெல்லாம் நல்லா சொல்லுங்க. யாருக்கும் மசியாத கீதாவோட அப்பாவையே பேசி பேசி கரைத்தவர் தானே நீங்கள். உங்க வீட்டிலிருந்து பொண்ணு பார்க்க வராங்கன்னு தெரியும் இல்ல உங்களுக்கு அப்படி எனக்காகவே யோசிக்கும் நீங்கள் ஏன் அதை தடுத்து நிறுத்தவில்லை?" என கேட்டதும் பதில் சொல்ல வாய் திறந்த சித்தார்த்தை, "போதும் இனியும் நீங்க சொல்லும் கதையை கேட்க நான் தயாராக இல்லை. நீங்க சொன்ன டைமுக்கு மேலேயே ஆயிடுச்சி. நான் கிளம்பறேன்" என எழுந்தவனை

"ஒரு நிமிடம் மது" என சொன்னதும் மது நின்று சித்தார்த்தை பார்த்தாள். அவனை ஒரு நிமிடம் பார்த்தவன் ஆழ்ந்த மூச்செடுத்து, "நீ ரெண்டு நாள் ஆபீஸ் வந்து உன்னோட பெண்டிங் வொர்க்கை எல்லாம் முடிச்சி கொடுத்துட்டு, உன் அக்கௌண்டையும் செட்டில் பண்ணி வாங்கிட்டு போய்டு. உன்னோட எம்,டி யா தான் சொல்றேன். இதில் எந்த உள் அர்த்தமும் இல்லை. ஒரு நல்லா ஸ்டாஃபை நாங்க இழந்துட்டோம். எனிவே, ஆல் த பெஸ்ட்" என சொல்லி டீபாய் மீது இருந்த அப்பாயிண்ட்மென்ட் ஆர்டரை எடுத்து அவள் கையில் கொடுத்தாள்.

வாங்கிக்கொண்டதும் சென்று கதவை திறந்தவன், "இனி என்னால் உனக்கு எந்த தொல்லையும் இருக்காது. நீ தைரியமாக இருக்கலாம். நீயாக என்னை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள சம்மதம்னு சொல்லும் வரை எங்க வீட்டிலிருந்து யாரும் வந்து உன்னை தொல்லை செய்ய மாட்டாங்க.

ஆனால் ஒன்று தெரிஞ்சுக்கோ மது எனக்கு மனைவின்னா இந்த ஜென்மத்தில் அது நீ மட்டும் தான். நீ சந்தோஷமா இருக்கணும்னு தான் நான் நினைத்தேன் ஆனால் நான் உன் வாழ்க்கையிலிருந்து வெளியேறினால் தான் உனக்கு அந்த சந்தோஷம் கிடைக்கும் என்றால் அதற்கும் எனக்கு சம்மதம்" என்று சொல்ல

"போதும் உங்களோட இந்த செண்டிமெண்ட் பேச்சில் மயங்கி உங்க காலடியில் விழுந்திடுவேன்னு நினைக்காதீங்க. குட் பாய்" என்றவள் வேகமாக வெளியே சென்றாள். சித்தார்த் காயப்பட்ட வலியுடன் எந்தவிதமான சலனமின்றி மதுவையே வெறித்தபடி நின்றிருந்தான்.

வெளியில் வந்த மது ராஜேஷ் காரில் சாய்ந்து நின்றுக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்ததும் அவளது ஆத்திரம் இருமடங்காக அதிகரித்தது. அவனிடம் ஏதும் பேசாமல் காரில் ஏறி அமர்ந்தாள், அவளின் கோபத்தை எதிர்பார்த்தே இருந்த ராஜேஷ் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான். இருவருமே வீடு வந்து சேரும் வரை ஏதும் பேசவில்லை.

வீட்டி வந்து இறங்கிய மது தன் கோபம் மொத்தத்தையும் காட்டி காரின் கதவை அறைந்து சாத்தினாள். நேராக தன் அறைக்கு சென்றவள் தன் உடைகளை எடுத்து பாகில் அடுக்கியவள் அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் "அத்தை அத்தை" என அழைத்தபடி கீழே இறங்கி வந்தாள்.

மதுவின் குரலை கேட்டு வித்யாவும், மேகலாவும் வந்தனர். "வித்யா, அம்மாவும் அத்தையும் எங்கே?" என்றாள்.

வித்யா பதில் ஏதும் சொல்லாமல் முகத்தை திருப்பிக்கொள்ள, மேகலா, "ரெண்டு பேரும் கோவிலுக்கு போய் இருக்காங்க மது. நீ எங்கே கிளம்பிட்ட?" என்றாள்.

"நான் வீட்டுக்கு போறேன் மேகலா. அத்தை வந்தா சொல்லிடு. அம்மாவையும் அப்பாவையும் வீட்டுக்கு வர சொல்லிடு" என சொல்லிவிட்டு செல்ல வாசலின் அருகில் நின்றிருந்த ராஜேஷை

பார்த்த மது வெறுப்புடன் முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு செல்ல தன் தங்கையின் கையை பிடித்து தடுத்த ராஜேஷ், "மது சொல்வதை கேளுடா உன்னோட நல்லதுக்கு தான்...." என சொல்ல

"முதலில் நீ என் கையை விடு. எது ... எது நல்லது. நீ செய்த காரியம் நல்லதா" என இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்க வெளியே சென்றிருந்த தீபக் மது கையில் பாக்குடன் நின்று கொண்டு பேசிக்கொண்டிருப்பதை பார்த்தவன் வாசலிலேயே நின்றான்.

"கூட பிறந்த தங்கைக்கு ஒரு நல்லா வாழ்க்கை அமையணும் என எதிர்பார்ப்பது தப்பா?" என கேட்க

மது ஆத்திரத்துடன் என்ன பேசுகிறோம், என புரியாமல், "உன் தங்கை நல்லா வாழணும்னு நினைத்து தான் இந்த மாதிரி ஒரு கேவலமான வேலை செய்தியா? உன் தங்கை வாழ்க்கை நல்லா இருக்கணும்னு யாராவது கூட்டிகிட்டு வர சொன்னா கூட்டிகிட்டு போயிடுவியா?" என கேட்டதும் ராஜேஷ், "மது முட்டாள் மாதிரி பேசாதே" என இறைந்தான்.

"என்ன நீ குரல் உயர்த்தி பேசினால் நீ செய்தது எல்லாம் சரின்னு ஆகிடுமா? நீ என கூட பிறந்த அண்ணன் தானே.... எனக்கே சந்தேகமா இருக்கு. நீ செய்த வேலை ஒரு அண்ணன் செய்யும் வேலையா... ? அதுக்கு வேற பேர் இருக்கு...." என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே ராஜேஷ் சுரீரென ஒரு அறை அறைந்தான். அடுத்த அறை அவன் மீது விழும் முன் மதுவை தன் பக்கம் இழுத்த தீபக் ராஜேஷின் கையை பிடித்தான்.

"விடு தீபக் அவனை என்ன செய்றேன் பார்" என சத்தம் போட.

தீபக் கோபத்தோடு, "ராஜேஷ்..., என்ன செய்றேன்னு தெரிந்து தான் செய்றியா. இப்படியா அவனை அடிப்ப. அவனை அடிக்க உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கு. அவ கேட்டதில் என்ன தப்பு இருக்கு. அவதான் பிடிவாதமா இருக்கா நாம தான் கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுத்து போகணும்.

ஆளாளுக்கு அவனை போட்டு இந்த பாடுபடுத்தினா அவ யாரிடம் போய் சொல்லுவா. யாரோ ஒரு சித்தார்த்துக்காக யோசிக்கும் நீ ஏன் உன் தங்கையோட மனசை புரிந்துக்கொள்ளவில்லை" என்றவன் அழுதுகொண்டிருந்த மதுவை தன் தோளில் சாய்த்துக்கொண்டான்.

ராஜேஷ் ஏதும் சொல்லாமல் மது பேசிய வார்த்தையை விட தன் கையால் இதுவரை அடித்திராத தன் தங்கையை அடித்து விட்டோமே என்ற எண்ணத்திலேயே மருகியபடி அமர்ந்திருந்தான்.

ராஜேஷின் தோற்றத்தை பார்த்த வித்யா, "அத்தான்" என அவன் தோளை தொட்டு ஆறுதலாக தட்டிக்கொடுத்தாள். தீபக்கை பார்த்து, "அண்ணா என்ன பேச்சு பேசற நீ. அண்ணன் தங்கை ரெண்டு பேரும் பேசிகிட்டு இருக்கும் போது நீ எதுக்கு தலையிடுற. ஒரு அண்ணனை பார்த்து கேட்கும் கேள்வியா இது? படிச்சவ தானே எதுக்கு இப்படி செய்தாங்கன்னு புரிஞ்சிக்க தெரியாத முட்டாளா அவ?" என்றதும்.

"வித்யா வாயை மூடு. நீ ஏதும் பேசாதே. எல்லோரும் சேர்ந்து அவனை ஏன் இப்படி டார்ச்சர் பண்ணீங்க. அவ என்ன செய்வா. அவளுக்கும் யோசித்து பார்க்க கொஞ்சம் டைம் கொடுக்க வேண்டாமா" என பேசிக்கொண்டே ஏதும் சொல்லாதே என வித்யாவுக்கு கண்களாலேயே தகவல் பரிமாறிவிட்டு மதுவிடம் திரும்பினான்.

தன் கன்னத்தை பிடித்தபடி அழுதுகொண்டிருந்தவனை பார்த்து, "மது வா வெளியே போய் வரலாம்" என்றான்.

மது பயத்துடன் இரண்டடி பின்னால் சென்றவன், "இல்லை நான் வரமாட்டேன். எனக்கு இங்க இருக்கவே பயமா இருக்கு. யாரை நம்பறது யாரை நம்பக்கூடாதுன்னே தெரியலை" என முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள்.

ராஜேஷ் கண்களை மூடி தன் மனதின் வலியை மறைக்க முயன்றான். அருகில் சென்ற தீபக், அழாதடா மது, போதும் நீ அழுததெல்லாம். உன்னை மீறி எதுவும் நடக்காது வா" என்றவன் மேகலாவிடம் திரும்பி "மேகலா நீயும் வா" என்றான்.

"இல்லை அத்தான் நீங்க ரெண்டு பேரும் போய்ட்டுவாங்க." என்றாள்.

தீபக் மதுவை அழைத்துக்கொண்டு பீச்சில் வந்து அமர்ந்தான். கண்கள் அலையை பார்த்துக்கொண்டிருக்க கைகள் மணலில் அலைந்துக்கொண்டு இருந்தது. "மது என்ன நடந்தது எனக்கு சொல்லு" என்றதும், மது நடந்த அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு, "சித்தார்த் நல்லவரா இருக்கவும் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. இல்லாவிட்டால் என்னோட நிலைமை" என்று சொன்னதும் தீபக்கிற்கு அழுவதா சிரிப்பதா என தெரியவில்லை.

சற்று நேரத்திற்கு பின், "அப்போ சித்தார்த் நல்லவன்னு நீ ஒத்துக்கொள்கிறாயா?" என்றான்.

"நல்லவனை நல்லவன்னு சொல்வதில் தப்பில்லை. எத்தனையோ முறை நான் சித்தார்த்தோடு தனியாக காரின் போய் இருக்கேன், ஆபீஸ்சில் தனியாக இருந்திருக்கேன். அவரோட பார்வை ஒரு முறை கூட என மேல் தவறாக விழுந்ததில்லை" சிரிப்புடன் தீபக் ஏதோ சொல்லவர இடைமறித்த மது, "அதுக்காக சித்தார்த்தை கல்யாணமெல்லாம் செய்துக்க முடியாது. புரிந்ததா. வாங்க வீட்டுக்கு போகலாம்" என்று எழுந்து முன்னால் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

தீபக் எழுந்து பான்ட்டில் இருந்த மணலை தட்டிவிட குனியும் போது அவன் மொபைல் பாகெட்டிலிருந்து கீழே விழுந்துவிட அதை எடுத்தவனின் கண்கள் ஈரமணலில் மது எழுதி இருந்ததை பார்த்தவன் மனதில் குப்பென சந்தோஷம் பரவ மதுவை திரும்பி பார்த்தான். தன் கைகளை கட்டிக்கொண்டு நடந்து செல்பவனை பார்த்து, "அடி முட்டாள் பெண்ணே உன் மனசே இன்னும் உனக்கு புரியவில்லையா?" என தன் தானே சொன்னவன் தன் மொபைலில் அவன் எழுதி இருந்ததை ஒரு ஸ்நாப் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி பார்க்க மது கையசைத்து அவனை அழைப்பதை பார்த்துவிட்டு விரைந்து சென்றவன் ஆவலுடன் இணைந்து நடந்தான்

மதுவிடம் பேசிவிட்டு சித்தார்த் கெஸ்ட் ஹௌசிலேயே கண்களை மூடி சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்தான். இருட்ட ஆரம்பித்ததும் அங்கிருந்து கிளம்பியவன் வீட்டி வந்து சேர்ந்தான். சேர்ந்த முகத்துடன் வரும் மகனை பார்த்த தேவகி, "சித்தார்த் என்னப்பா ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்?" என்றார்.

"ஒன்னும் இல்லை அம்மா. கொஞ்சம் பிசினஸ் டென்ஷன். நான் வெளியிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டேன். நான் என் ரூமுக்கு போகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்று லாஞ்சில் வெறும் தரையில் படுத்துக்கொண்டான்.

"சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சுபா குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு அங்கே வர குழந்தைகள் ஓடிவந்து அவன் அருகில் அமர்ந்துக்கொண்டு, "மாமா ஒரு கதை சொல்லுங்க சித்தப்பா யானை கதை சொல்லுங்க" என்றதும், குழந்தைகளின் மழலையில் சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து அவர்களுடன் பேசி சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அருகில் வந்த சுபா போய் எல்லோரும் படுங்க போங்க என்றதும் ஓடி சென்று குழந்தைகள் நால்வரும் சித்தார்த்தின் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டனர். எப்போதும் டெல்லியிலிருந்து சுபா வந்தால் குழந்தைகள் நால்வரும் சித்தார்த்துடன் தான் படுத்துக்கொள்வார்கள். சித்தார்த்தும் குழந்தைகளுக்கு கதை சொல்வது பாட்டு பாடுவது என அவர்களுடன் சேர்ந்து தானும் ஒரு குழந்தையாக மாறிவிடுவான்.

குழந்தைகள் சென்றதும் சித்தார்த்தின் அருகில் வந்து அமர்ந்த சுபா, "என்ன சித்தார்த் எங்கே அவ்வளவு அவசரமாக போனாய்?" என்றான்.

சித்தார்த் கிளம்பி சென்று ஸ்ரீராம பார்த்துவிட்டு மதுவை சந்தித்து பேசியது வரை ஒன்றுவிடாமல் சொல்லிவிட்டு சுபாவை பார்த்தான். சுபா கோபத்தோடு, "பைத்தியமாடா உனக்கு? அவளே எதிலும் பட்டும் படாமலும் இருக்கா. அவளே மனசு மாறி வர மாட்டாளா? நீ ஏண்டா நடுவில் போய் இப்படி சொல்லிட்டு வந்திருக்க" என கோபத்துடன் பேச.

"இல்லை சுபா, நானும் முதலில் ஆத்திரத்தில் தான் இருந்தேன். ஆனால் அவ என்னை பார்த்தாலே பயப்படுவது அவ கண்ணில் தெரியுது. என்னால் அவ சந்தோஷமாக இருக்கணும்னு தான் நான் நினைத்தேன். ஆனால் என்னை பார்த்தாலே பயப்படுபவனை, என்னால் தன் நிம்மதியே போச்சுன்னு சொல்பவனை என்ன செய்வது? அவனை பார்த்தால் எனக்கு பாவமாக இருக்கு. நான் அவ வாழ்க்கையில் இருந்து போனால் தான் அவளுக்கு சந்தோஷம் என்றால், என்னோட காதல் தான் அவளோட நிம்மதியை குலைக்கிறது என்றால் அவ நிம்மதியை குலைக்கும் அப்படிப்பட்ட காதல், அதன் மூலம் வரும் கல்யாணம் எனக்கு தேவை இல்லை"

“என் மது என்னை கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்தாலும், இல்லை நாளைக்கே அவ மனசு மாறி வேற யாரையாவது கல்யாணம் செய்துக்கொண்டு சந்தோஷமா இருந்தால் எனக்கு அது போது. அவளோட சந்தோஷத்தை பார்த்துக்கொண்டே நான் நிம்மதியாக இருந்துவிடுவேன்” என்றான்.

தன் தம்பியை பார்த்து வருத்தபடுவதா இல்லை அவன் மனதை பார்த்து சந்தோஷப்படுவதா என புரியாமல் “சித்தார்த் உன்னோட நல்ல மனசு உன்னை நிச்சயமாக அவளோட சேர்த்து வைக்கும். பார்த்துக்கொண்டே இரு நிச்சயம் மது உன்னை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள சம்மதிப்பா” என கண்கலங்க சொன்னான்.

சாப்பிடாமல் வந்து விட்ட மகனுக்காக பால் எடுத்துக்கொண்டு அவன் அறைக்கு வந்த தேவகி தன் மகன் சொன்ன அனைத்தையும் கேட்டுவிட்டு கனத்த மனத்துடன் ,கடவுளே என் மகனோட நல்ல மனசை அவ என்னைக்கு புரிந்துக்கொள்வாளோ அந்த நல்ல நாளை சீக்கிரமே காட்டுப்பா என வேண்டிக்கொண்டு வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பி சென்றார்.

சற்று நேரத்தில் சுபாவும் சென்றுவிட சித்தார்த் அப்படியே கைகளை தலைக்கு அடியில் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு வானத்தை பார்த்தபடி படுத்துக்கொண்டிருந்தான்

காதல் வந்தால் சொல்லி அனுப்பு
உயிரோடு இருந்தால் வருகிறேன்
என் கண்ணீர் வழியே உயிரும் வழிய
கரையில் கரைந்து இருக்கிறேன்
சுட்ட மண்ணிலே மீனாக
மனம் வெட்ட வெளியிலே வாடுதடி
கண்ணீர் கலந்து கண்ணீர் கலந்து
கடல்நீர் மட்டும் கூடுதடி

உயிரை தவிர சொந்தம் இல்லையே காதலிக்கும் முன்பு
இந்த உலகே எந்தன் சொந்தம் ஆனதே காதல் வந்த பின்பு
சாவை அழைத்து கடிதம் கேட்டேன் காதலிக்கும் முன்பு
ஒரு சாவை புதைக்க சக்தி கேட்கிறேன் காதல் வந்த பின்பு
உன்னால் தான் என் கடல்அலை உறங்கவே இல்லை
உன்னால் என் நிலவுக்கு உடல் நலம் இல்லை
கடல் துயில் கொள்வதும் நிலா குணம் கொள்வதும்
நான் உயிர் வாழ்வதும் உன் சொல்லில் உள்ளதடி
உன் இறுக்கம் தான் என் உயிரை கொல்லுதடி கொல்லுதடி

பிறந்த மண்ணை அள்ளி தின்றேன் உன்னை காணும் முன்பு
நீ நடந்த மண்ணை அள்ளி தின்றேன் உன்னை கண்ட பின்பு
அன்னை தந்தை கண்டதில்லை நான் கண் திறந்த பின்பு
என் அத்தனை உறவும் மொத்தம் கண்டேன் உன்னை கண்ட பின்பு
பெண்ணே என் பயணம் இன்னும் தொடங்கவே இல்லை
அதற்குள் அது முடிவதா விளங்கவே இல்லை
நான் கரையாவதும் இல்லை நுரையாவதும்
வளர் பிறையாவதும் உன் சொல்லில் உள்ளதடி
உன் இறுக்கம் தான் என் உயிரை கொல்லுதடிகொல்லுதடி ...

*****

அத்தியாயம் -49

“அம்மா நான் ஆபீஸ் கிளம்பறேன், வரேன் அத்தை” என சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பி செல்பவளை அனைவரும் ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தனர். சித்தார்த்திடம் பேசியதையோ ராஜேஷிடம் தான் சண்டை போட்டதையோ மது தன் அத்தையிடமும் அம்மாவிடமும் சொல்லவில்லை. ஆனால் வீட்டில் இருந்த ஒருவிதமான இறுக்கத்தை வைத்தே ஏதோ நடந்திருக்கிறது என அறிந்துக்கொண்டனர்.

ஆனால் இன்று மது ஆபீஸ் கிளம்பி செல்வாள் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் மது வேலையே விடப்போவது இவர்களுக்கு தெரியாது இல்லையா!!!!

ஆபிஸிலும் கீதா, சிவா, லதாவுக்கு மது வந்தது குறித்து ஆச்சர்யம் ப்ளஸ் சந்தோஷம். சித்தார்த் தன் அறையிலிருந்தபடியே மது வந்திருப்பதை பார்த்தான். மது வேலையே விட்டு செல்லப் போவதை ஜீவா, ரமேஷிடம் கூட சொல்லவில்லை. காலையில் விரைவாகவே வந்து விடுவதும், மாலையில் மது சென்ற பின்னே செல்வதும், மதிய உணவு நேரத்தில் எதாவது காரணம் சொல்லி வெளியே கிளம்பி சென்றுவிடுவதுமாக இருவரும் மூன்று நாட்களாக கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் ஆடிக்கொண்டிருந்தனர்

அன்று மாலை ஆபீஸ் முடியும் நேரம் சித்தார்த் , ஜீவா, ரமேஷ், இருவரிடமும், நாளை தான் மது ஆபீஸ் வருவது கடைசி நாள் அதனால் அவளுக்கு சென்ட் ஆப் பார்ட்டிக்கு ஏற்பாடு செய்யும் படியும், மதியம் அனைவருக்கும் லஞ்ச் தன்னுடைய செலவு என்று சொல்ல

ரமேஷ், அதிர்ச்சியுடன், “ என்னடா என்ன நடக்குது இங்கே? எங்களுக்கு ஒன்னுமே புரியலை. அவ என்னவோ சமாதானம் ஆகி வரா, நீ தான் கொஞ்சம் விலகி போகிறாயோ என்று நாங்கள் நினைக்க நீ இப்படி சொல்கிறாயே” என்றான்.

சித்தார்த் ஏதும் சொல்லாமல் இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து டேபிள் மேல் வைத்து அதில் தன் நெற்றியை பதித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவனை பார்க்கவே இருவருக்கும் வேதனையாக இருந்தது. ஜீவா, “எண்டா அவ திடீர்னு இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தா?”

“சித்தார்த் கண்களை மூடியபடியே , “அவ வேலையே விட்டு போவதற்கு காரணமே நான் தாண்டா. ப்ளீஸ் என்னை இதுக்கு மேல எதுவும் கேட்காதீங்க” என்றவன் எழுந்து வெளியில் சென்றான். அதே நேரம் மதுவும் தன் கேபினிலிருந்து வெளியில் வருவதை பார்த்தவன் சித்தார்த் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த சிவாவிடம் ஏதோ கேட்பதை போல நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தான். ரமேஷும்,ஜீவாவும் இவை அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சித்தார்த்தின் செய்கை மதுவிற்கே சற்று கஷ்டமாக இருந்தது. சிவாவிடம் பேசிவிட்டு சித்தார்த் அந்த ஹாலை கடந்து வெளியில் செல்லும் வரை மது அவன் முதுகையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அன்று காலையில் இருந்தே மனதில் என்னவோ இனம் புரியாத ஒரு உணர்வு ஆட்கொண்டு அவனை அலைகழித்துக்கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் காலையில் ஆபீஸ் வந்த சித்தார்த் பதினோரு மணிக்கே முக்கியமான வேலை இருக்கு நான் கிளம்புகிறேன் என்று கிளம்பி விட்டான். மதியம் மூன்று மணிக்கு மதுவிற்கு பிரிவு உபசார விழா நடந்தது. யாருமே எதிர் பார்க்கவில்லை. கீதா தான் மிகவும் வருத்தப்பட்டாள்.

சிவாவும், லதாவும் கூட வந்து பேசினார்கள், ஆனால் மது அனைத்துக்கும் வலிய வரவழைத்த புன்னகை ஒன்றை பரிசாக கொடுத்துவிட்டு, “ என்னால் உங்க யாரையும் மறக்க முடியாது. நாம எப்போதும் நல்ல பிரெண்ட்சா இருப்போம்” என்றான்.

சிவாவும், லதாவும் பேசிவிட்டு சென்றதும் கீதா மதுவை பார்த்து, “ நீ எங்கே போனாலும் சித்தார்த்தை உன்னால் மறக்க முடியாது” என சொல்லிவிட்டு தன் பாகை எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டாள். மது ஏதும்சொல்லாமல் டேபிளில் தலைகவிழ்ந்து அமர்ந்துக்கொண்டாள்

மதுவை தேடிவந்த ரமேஷ், மது அமர்ந்திருந்ததை பார்த்து விட்டு ஜீவாவை பார்த்தான். ஜீவா “மதுமிதா” என்று அழைக்க மது வேகமாக நிமிர்ந்தாள். ஜீவாவும், ரமேஷும் நின்றிருந்தனர்.

ரமேஷ், “மது நீ ரொம்ப புத்திசாலின்னு நினைத்தேன். ஆனால் நீ இவ்வளவு முட்டாளாக இருப்பாய் என நினைக்கவே இல்லை. சித்தார்த் மாதிரி ஒருவன் கிடைக்க நீ கொடுத்துவைத்திருக்க வேண்டும். அவனோட வலியும் வேதனையையும் அவனுக்குள்ளேயே புதைச்சிகிட்டு நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் நீ வலிய வரும் ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை உதறி தள்ளிட்டு நிற்கிறாய். உன்னோட பிடிவாத குணத்தை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி செய்.”

ஜீவா, “கையில் கிடைத்த பொக்கிஷத்தை நழுவவிட்டுட்டு நிற்கிறாய் மது. இப்போதும் ஒன்றும் ஆகவில்லை, நழுவவிட்ட அந்த பொக்கிஷம் இன்னும் உன் முன்னால் தான் இருக்கு. அதை பாதுகாப்பா எடுத்து வைத்துக் கொள்வதும், இல்லை போனால் போகட்டும் என விட்டுவிட்டு

போவதும் உன் கையில் தான் இருக்கு.” என சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்க்க தலைகுனிந்தபடி இருவர் சொன்னதையும் கேட்டுக்கொண்ட மது வாயை திறக்கவே இல்லை.

ஒரு பெருமூச்சுடன் இருவரும் சென்றதும் சித்தார்த்தின் அறையை வெளியில் இருந்தபடியே நின்று ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு முதல் நாள் நடந்தது முதல் அனைத்தும் நினைவில் வர தலையை சிலிப்பி தன்னை மீட்டுக்கொண்டவன் பாகை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். ஆஃபிஸிலிருந்து வெளியில் வந்த மது நேராக பீச்சில் வந்து அமர்ந்தான். சிறிது நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தவன் தன் பாகில் இருந்த புது வேலைக்கான உத்தரவு கடிதத்தை எடுத்து கிழித்து போட்டுவிட்டு தன் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

வீட்டிற்கு வந்த மது தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த சந்துரு, விமலாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான். அவளது முக வாட்டத்தை கண்ட விமலா, “என்னம்மா ஒரு மாதிரி இருக்க? வேலை அதிகமா?” என்று கரிசனத்தோடு கேட்டார்.

“உங்ககிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணும்” என தயங்கியபடி சொல்ல சந்துரு, “சொல்லும்மா என்ன ரொம்ப முக்கியமான விஷயமா?” என்றார்.

மது தயக்கத்துடன், “நான்... நான்.. வேலையை விட்டுவிட்டேன் அப்பா” என்றான். விமலாவும், சந்துருவும் ஒருசேர அதிர்ந்தனர். “என்னம்மா சொல்ற வேலையை விட்டுட்டியா? எங்ககிட்ட கூட சொல்லாமல் ஏன் இந்த திடீர் முடிவு?” என கேட்டதும்

“எனக்கு பிடிக்கவில்லை அதான் விட்டுட்டேன்” என்றான்.

விமலா கோபத்தோடு, “மது நாங்க உன்னை வேலைக்கு போக வேண்டாம் என்று சொன்னபோதெல்லாம் எனக்கு ஒரு மனமாற்றம் தேவைன்னு சொல்லி நீயாதானே வேலையில் சேர்ந்த. இப்போ திடீர்னு பிடிக்காமல் போக என்ன காரணம்? வேலைக்கு போக பிடிக்கலையா? இல்லை அங்கே இருப்பவர்களை பிடிக்கலையா?” என கேட்க விமலா கேட்டது புரிந்தும் என்ன பதில் சொல்வது என மது தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தான்.

“சரி விடு விமலா. அவளுக்கு போக பிடிக்கவில்லை விட்டுட்டா. அதை ஏன் பெரிசுபடுத்துகிறாய்?”

“நீங்க சும்மா இருங்க. வரவர நம்மை மதிப்பதே இல்லை. எல்லாம் அவ இஷ்டத்துக்கு தான் நடந்துக்கொள்கிறாள்” என சொல்ல

மது மறுப்பாக “அப்படியெல்லாம் இல்லை அம்மா” என சொல்ல

“என்ன அப்படியெல்லாம் இல்லை. இன்னைக்கு உன்னை நான் நேரடியாக கேட்கிறேன் சொல்லு. ஏன் சித்தார்த்தை வேண்டாம்னு சொல்ற? என கேட்டதும் “இப்போ எதுக்கு அம்மா அந்த பேச்சு. நடுவில் சம்மந்தமே இல்லாமல்” என எரிச்சலுடன் கேட்டாள்

“இதோ இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் உன் அண்ணன் வந்திடுவான் வந்து அவனே கேட்கட்டும்” என சொல்லும்போதே கார் வந்து நிறுத்த ஓசை கேட்டது.

“இதோ வந்தாச்சு, போ போய் நீயே கதவை திற” என்றார். கடவுளே இந்த நேரம் பார்த்தா இவங்க வரணும் என எண்ணிக்கொண்டே கதவை திறந்தான். ஈஸ்வரன், ராஜி இருவரும் கல்லூரியில் அனைவருடனும் சுற்றுலா சென்றிருக்க அவர்களை தவிர மற்ற நால்வரும் வந்திருந்தனர். வித்யா இன்னும் மதுவிடம் சரியாக பேசுவதில்லை. மதுவின் “வாங்க” என்ற வரவேற்புக்கு தீபக், “என்ன அல்லிராணி, வாய் தான் வாங்கன்னு வரவேற்குது, முகம், ஏண்டா இவங்க வந்தாங்கன்னு கேட்பது போல இருக்கு என்ன விஷயம்?”

அதற்குள், “வாங்கப்பா, அப்பா அம்மா எப்படி இருக்காங்களாம்?” என கேட்டுக்கொண்டே தோட்டத்திலிருந்து வீட்டி வந்தனர்.

ராஜேஷ் அப்போது தான் உள்ளே நுழைந்தான். மதுவிற்கு அவனை பார்க்கவே சங்கோஜமாக இருந்தது, “மது எப்படிடா இருக்க?” என வாஞ்சையுடன் கேட்டதும், “நான் நல்லா இருக்கேண்ணா” என கண்களில் நீர் தளும்ப கூறினாள்

அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க தீபக், "ரெண்டு நாள் லீவ் தானே எங்கேயாவது அவுட்டிங் போகலாமா?" என கேட்க ஆளுக்கொரு இடத்தை சொன்னார்கள். மது மட்டும் பேசாமல் மௌனமாகவே அமர்ந்திருந்தான்.

மேகலா மதுவை பார்த்து, "என்ன மது, உனக்கு நாளைக்கு ஆபீஸ் லீவ் தானே" என கேட்டதும்

விமலா "இனி மதுக்கு எபோதுமே லீவ் தான். அவதான வேலையை விட்டுட்டு வந்துவிட்டாளே" என்றார்.

ராஜேஷ், "ஏன் வேலையே விட்ட மது?" என கேட்டும் மது ஏதும் சொல்லாமல் கலவரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். "இன்னைக்கு கூட சித்தார்த் கிட்ட பேசினேனே அவன் என்னிடம் ஒன்னுமே சொல்லவில்லையே? மது நீ செய்யும் வேலையெல்லாம் வர வர எனக்கு பிடிக்கவே இல்லை. அப்படி உன் மனதில் என்ன தான் இருக்கு? இப்படி கேட்பது எதற்கும் பதிலே சொல்லாமல் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தால் என்ன அர்த்தம். அன்னைக்கு வீட்டுக்கு வந்த சித்தார்தோட அப்பா அம்மாவிடம் வாய் கிழிய பேசின இல்ல இப்போ என்ன வாயே திறக்க முடியலையா? சொல்லு" என அவள் முகத்தை பிடித்து நிமிர்த்தினாள்.

மது கோபத்தோடு, "எனக்கு போக இஷ்டம் இல்லை அவ்வளவுதான். ஒரு வேலையை விட்டுவிட்டு வந்ததற்கா இவ்வளவு கேள்வி? நீங்க இதை சாக்கா வச்சி என்ன பேசுவீங்கன்னு எனக்கு தெரியாதா?" என்றாள்

தீபக், "மது ஒரு குடும்பம்னு இருந்தா அதில் இருக்கும் எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும் என நினைப்பது இயல்பு தானே. நாங்களெல்லாம் எங்க குடும்பத்தோடு இருக்கும் போது நீயும் அப்படி இருக்கவேண்டும் என நினைப்பதில் தவறு என்ன இருக்கு?" என்றான்.

"வேண்டாம், நான் இப்படியே இருந்துவிட்டு போறேன்"

"ஏய் மது, அறிவு இருந்து தான் பேசறியா? ஏம்மா, இப்படி இருக்க? எங்களோட ஏக்கத்தை புரிஞ்சுக்கவே மாட்டியா? நீ புருஷன், குழந்தைகள்னு உன் குடும்பத்தோடு சந்தோஷமா இருப்பதை பார்க்க எங்களுக்கு ஆசை இருக்காதா?" என சொன்னதும்.

தன் கண்ணீரை அடக்கியபடி, "வேண்டாம்னா உன் தங்கைக்கு அந்த குடும்பினை இல்லைன்னு நினைத்துக்கொள். எனக்கு நீங்க இத்தனை பேர் இருக்கீங்க. யாராவது எனக்கு மூணு வேளை சாப்பாடு போட மாட்டீங்களா? உங்களுக்கு பிறக்க போகும் குழந்தைகளை பார்த்துக்கொண்டு உங்க எல்லோருடனும் சந்தோஷமா இருந்துவிட்டு போகிறேன்" என்றாள்

ராஜேஷ் வெறுப்புடன், "குழந்தைகளா அது எப்படி வரும்? உனக்காக, உனக்கு ஒரு குடும்ப வாழ்க்கை அமையும் வரை நமக்கு குழந்தை வேண்டாம்னு இருக்கா வித்யா. அவளை விடு அவளாவது உனக்கு மாமா பொண்ணு. ஆனால் மேகலா, அவ என்ன பாவம்பண்ணினா அவளுக்கு தலையெழுத்தா? கல்யாணம் இதுநாள் வரைக்கும் ரெண்டு பேரும் தனிதனியாக தான் இருக்காங்க. தெரியுமா உனக்கு? இதேல்லாம் யாருக்காக உனக்காக உன் மேல் இவ்வளவு பாசம் வைத்திருப்பவர்களை நீ எவ்வளவு வேதனை படுத்துகிறாய் என்று புரிந்துக்கொள்" என்றான்.

மதுவின் நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போல இருந்தது. விமலாவும், சந்த்ருவுமே இதை கேட்டு உறைந்திருந்தனர்.

"ஏன் எல்லோரும் என்னை கொல்லாமல் கொல்றீங்க. நான் எந்த ஜென்மத்தில் செய்த பாவமோ இந்த ஜென்மத்தில் மனதில் நிம்மதியே இல்லாமல் இருக்கேன். நீங்களும் சேர்ந்து ஏன் என்னை வதைக்கிறீங்க" என முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள்.

"மது நம்ம மூணு குடும்பத்து சந்தோஷமும் உன் கையில் தான் இருக்கு. நீ உன் கல்யாணத்திற்கு சம்மதம்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லு. உன்னோட அந்த ஒரு வார்த்தைக்காக எத்தனை பேர் ஏங்கிகிட்டு இருக்காங்க? புரிஞ்சுக்கோடா" என தீபக் சொல்ல

ராஜேஷ், “மது, சித்தார்த்துக்கு என்ன குறை? படிச்சிருக்கான், அழகா இருக்கான், புத்திசாலி, நல்லவன் எல்லாத்துக்கும் மேலே உன்னை அளவுக்கு அதிகமாக நேசிக்கிறான். இதுக்கு மேல என்னடா வேணும்?”

“நான் தான் கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொல்றேன் இல்ல ஏன் என்னை போட்டு திரும்ப திரும்ப வதைக்கிறீங்க” என்றவன் தன் அறைக்கு செல்ல படியேற சென்றவனை வேகமாக சென்று கையை பிடித்து திருப்பிய ராஜேஷ் சீற்றத்துடன், “லூசா நீ, கிளிபிள்ளைக்கு சொல்றா மாதிரி சொல்லிக்கிட்டு இருக்கேன். நீ என்னடானா உன் விருப்பப்படி இருக்க. அதென்ன அப்படி ஒரு பிடிவாதம் உனக்கு” என்றவன்

அவனை இழுத்து சென்று விமலா, சந்துரு எதிரில் நிற்கவைத்து “இவங்க யாரு? உனக்கும் இவங்களுக்கும் என்ன சம்மந்தம். அர்ஜுனை பெத்து வளர்த்து ஆளாக்கி பிள்ளைக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்கணும் என்ற நேரத்தில் மொத்தமா அவனை இழந்துவிட்டு நிற்கிறாங்க. அவங்களே மனசை தேற்றிக்கொண்டு இல்லயா? தன் பிள்ளை உன்னை ஆசைப்பட்டான்னு அவன் சொன்ன ஒரு சொல்லுக்காக அவனோட விருப்பத்தை நிறைவேற்ற உன்னை அவங்க பொண்ணா ஏத்துக்கிட்டு உனக்கு ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொடுக்கணும்னு நினைக்கிறாங்களே அவங்களை பற்றி ஒரு நாளாவது நினைத்து பார்த்தாயா?”

“அவங்களோட கெஞ்சல் கொஞ்சமாவது உன் காதில் விழுதா? நீ செய்வதை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு போறாங்க. சொல்லப்போனா நீ இழந்தது ஒன்றுமே இல்லை. ஆனா அவங்க வாழ்க்கையோட மொத்த சந்தோஷத்தையும் அர்ஜுனோட இழப்போடு சேர்த்து இழந்துட்டு நிக்கிறாங்க.” என சொன்னதும்

“நீ என்ன சொன்னாலும் சரி, எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம் வேண்டாம் வேண்டாம். வீணாக என்னால் சித்தார்த்தோட வாழ்க்கையே நரகம் ஆகிடும். உன் பிரெண்டோட வாழ்க்கையே நரசம் ஆகிடும் அது தான் உனக்கு வேண்டுமா?” என்றாள் கோபத்தோடு.

தீபக், “மது எல்லாவற்றிற்கும் நம் மனசு தான் காரணம். என் கல்யாணம் நடக்க நான் போட்ட கண்டிஷனை நீ இன்னும் மறந்து இருக்க மாட்டேன்னு நினைக்கிறேன். நான் சொன்னதை செய்வேன் மது. யோசி ரெண்டு நாள் நல்லா யோசி நல்ல முடிவா எடு. சித்தார்த் வீட்டுக்கு நல்ல பதிலா சொல்லு” என சொல்ல

“ஐயோ...! என்னை ஏன் புரிஞ்சிக்கமாட்டேன்றீங்க? எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம், சித்தார்த்தோட வாழ்க்கை என்னால் கெட வேண்டாம். சித்தார்த் சந்தோஷமா இருக்கணும். என்னை கல்யாணம் செய்துகிட்டா அவருக்கு பிரச்சனை தான். என்னை வற்புறுத்தி கல்யாணம் செய்து வைத்து அவரோட வாழ்க்கையை சூனியமாக ஆக்கிடாதீங்க” என்றவன் வேகமாக தன் அறைக்கு சென்றுவிட்டான்.

நடந்த அனைத்தையும் நடுவில் தலையிடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்துரு, விமலா இருவரும் ஒன்றும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தனர். விமலா கண்கலங்க அதைக்கண்ட தீபக் அவரிடம் வந்து “ஆன்ட்டி, ப்ளீஸ் அழாதீங்க. அவ கூடிய சீக்கிரமே நல்ல பதிலா சொல்லுவா. நாங்க கிளம்புகிறோம், வரோம் அங்கிள்” என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு அனைவரும் கிளம்பினர்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் மது தனக்குள் சுருண்டுகொண்டான். தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என இருந்தான். ராஜேஷ் வந்து பேசிவிட்டு சென்ற நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு விமலா ஒருநாள் மயங்கி விழுந்துவிட ஹைபெர் டென்ஷன் கம்பளீட் பெட் ரெஸ்ட்ல இருக்கணும் என டாக்டர் அறிவுறுத்த அதன்படி சந்த்ருவும், மதுவும் எப்போதும் விமலாவின் அருகிலேயே இருந்தனர்.

மது நேரதிற்கு தேவையானதை செய்துகொண்டு விமலாவின் அறையிலேயே இருந்தான். ஆனால் விமலா மதுவை பார்க்கும் போதெல்லாம் வேதனையோடு தன் மகனுக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியத்தை எங்கே காப்பாற்ற முடியாமல் போய் விடுமோ அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுக்காமலேயே இறந்து விடுவோமோ என மருகிட உடல் நலம் மேலும் குன்றதொடங்கியது.

ஒருநாள் இரவு விமலாவிற்கு பிபி அதிகமாகி தன் சுயநினைவை இழக்க சந்த்ருவும், மதுவும் அவசரம் அவசரமாக அவருக்கு தேவையானதை எடுத்துக்கொண்டு ஹாஸ்பிட்டலுக்கு விரைந்தனர். அவரை

ICU வில் அட்மிட் செய்துவிட்டு வெளியே நின்றுக்கொண்டிருந்தனர். சற்று நேரத்தில் சந்த்ருவும் மருந்து வாங்க சென்றுவிட மது நெற்றியை பிடித்தபடி சுவற்றில் சாய்ந்து நின்றுக்கொண்டிருக்க ,

“அண்ணி, நீங்க எங்கே இங்கே?” என்ற குரலில் நிமிர்ந்து பார்த்தவள் எதிரில் நின்றிருந்த அஷ்வந்தை பார்த்து விஷயத்தை சொல்லி விட்டு, “யாரும் எதுவும் சொல்லமாட்டேன்றாங்க அஷ்வந்த் எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு” என்றாள்.

“கவலைபடாதீங்க அண்ணி, இங்கே அப்பாவோட பிரெண்ட் தான் ஹார்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட் நான் போய் அவரை பார்த்து பேசிவிட்டு வரேன்” என ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு, டாக்டரின் அறையை நோக்கி சென்றுக்கொண்டே சித்தார்த்திற்கு போன் செய்து விஷயத்தை சொன்னாள்.

அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் ஒரு டாக்டர் குழு சேர்ந்து விமலாவை பரிசோதித்து வைத்தியம் செய்துக்கொண்டிருந்தனர். சந்துரு வந்ததும் விஷயத்தை சொல்ல கேட்டுக்கொண்டு டாக்டர்களுக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தனர். அதே நேரம் சித்தார்த் தன் அம்மாவை அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்

சந்துரு நின்றிருக்கொண்டிருக்க மது அங்கிருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்து சஷ்டி சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அருகில் வந்த சித்தார்த் மதுவின் சோர்ந்த முகத்தை பார்த்தவனின் நெஞ்சத்தை கனக்க செய்தது. அவளை தன் மீது சாய்த்து ஆறுதல் கூற துடித்த கரங்களை கட்டுபடுத்திக்கொண்டு சந்த்ருவிடம் சென்று பேசினாள்.

தேவகி மதுவின் அருகில் அமர்ந்து, “மது” என அழைக்க கண்ணை திறந்து பார்த்த மது “ஆன்ட்டி” என்றபடி அவர் தோளில் சாய்ந்து குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள். அவள் முதுகை ஆதரவுடன் தட்டிக்கொடுத்த தேவகி அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அந்த ஆறுதல் வார்த்தையில் சற்று தெளிந்த மது நிமிர்ந்து பார்க்க சித்தார்த் சந்த்ருவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

தேவகி எடுத்துவந்திருந்த பாலை ஊற்றி இருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டுவந்து மதுவிற்கும் ஒரு டம்ளரை கொடுத்தார். “எனக்கு வேண்டாம் ஆன்ட்டி” என்றவளை, “நைட் சாப்பிட்டு கூட இருக்கமாட்ட மணி பன்னெண்டு ஆகுது இந்த பாலையாவது குடிம்மா வயிற்றை காயபோடாதே” என சொல்ல

“இல்ல ஆன்ட்டி, அம்மாவுக்கு இப்படி ஆக நான் தான் காரணம். என்னையே நினைத்து தான் அவங்களுக்கு இந்த நிலைமை அவங்களுக்கு ஏதாவது ஆனால் என்னால் யார் முகத்திலும் விழிக்க முடியாது” என அழுதவளை ஆறுதலுடன் அணைத்துக்கொண்டார்

“மது நல்லதையே நினைப்போம். ஒன்னும் ஆகாது கவலைபடாதே நல்லபடியா அவங்க குணமாகி நாளைக்கு இந்த நேரம் உன்னோட பேசுவாங்க பார்த்துகிட்டே இரு. இந்தா முதலில் இந்த பாலை குடி” என கொடுக்கவும் மதுவும் மறுக்காமல் வாங்கிக்கொண்டாள்.

“ஆன்ட்டி நீங்களும் கொஞ்சம் குடிங்க” என்றாள். “இல்லம்மா எனக்கு இந்த நேரத்தில் வேண்டாம் நீ குடி”

முழுதாக ஒருமணி நேரம் டாக்டர்களும் அஷ்வந்தும் தேவையான பரிசோதனை அதற்குண்டான வைத்தியம் என செய்துவிட்டு வெளியில் வந்தனர். டாக்டர் சந்த்ருவிடம் “ஒன்னும் பயப்பட வேண்டாம், செகண்ட் அட்டாக். மயக்கம் கொடுத்து ரெஸ்ட்ல வைத்திருக்கிறோம், ரொம்ப கோபமோ டென்ஷனோ வராமல் பார்த்துக்கோங்க” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்திடமும் தேவகியிடமும் பேசிவிட்டு சென்றார்.

மது அஷ்வந்தை பார்த்து, “ரொம்ப தேங்க்ஸ் அஷ்வந்த் நீங்க மட்டும் இல்லைனா என்ன நடந்து இருக்குமோ?” என்றாள் கண்கலங்க. “ஐயோ என்ன அண்ணி இதுக்கு போய் தேங்க்ஸ் சொல்லிக்கிட்டு. நீங்க எனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லலுமன்னா அதை வேறு மாதிரி சொல்லுங்க. சரி நான் கிளம்பறேன் நாளைக்கு காலேஜ் போகணும்” என்றாள்.

தேவகி மதுவிடம், “வாயேன் மது உன்னை உங்க மாமா வீட்டில் விட்டுவிட்டு போகிறேன்” என்றார்.

“இல்லை ஆன்ட்டி மாமா வீட்டில் யாரும் இல்லை. அண்ணனும் அத்தானும், கும்பகோணம் போய் இருக்காங்க. மாமாவும் அத்தையும் டூர் போய் இருக்காங்க. எல்லோரும் நாளைக்கு காலையில் தான் வருவாங்க. போன் செய்யாமல் SMS மட்டும் அனுப்பி இருக்கேன்.” என்றாள்.

“சரி அப்போ நானும் உனக்கு துணையாக இங்கேயே இருக்கேன்” என்றார்.

“அம்மா நீங்க கிளம்புங்க. நைட்ல நீங்க இங்கே கண்விழிக்க வேண்டாம். நான் இங்கே இருந்துவிட்டு காலையில் வருகிறேன். ஏதாவது தேவை என்றால் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். அஷ்வந்த் நீ அம்மாவை கூட்டிகிட்டு காரை எடுத்துக்கொண்டு போ” என்றதும்

மது அவசரமாக, “வேண்டாம் ஆன்ட்டி நாங்களே இருந்து கொள்கிறோம். இப்போ ஒன்னும் அவசியம் இல்லையே” என்றாள்.

சித்தார்த் மதுவை முறைத்து பார்க்க, தேவகி, “இருக்கட்டும் மது ஏதாவது அவசரம்மா என்ன செய்வது. நீ இரு சித்தார்த்.” என சொல்லிவிட்டு சந்த்ருவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினார்

சித்தார்த்தும் கார் வரை வந்து அம்மாவை அனுப்பிவிட்டு டாக்டரிடம் சென்று பேசிவிட்டு வந்தான். சந்த்ருவிடம், “அங்கிள் பக்கத்து ரூமை நமக்கு தங்கிக்க சொல்லி இருக்காங்க. நீங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோங்க” என்றான்.

சந்துரு, “இல்லப்பா நான் இங்கேயே உட்கார்ந்திருக்கேன்” என்றார்.

அவர் அருகில் வந்த மது, “அப்பா நீங்க ரொம்ப நேரம் கண்முழிக்காதீங்க. கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோங்க. நான் இங்கே உட்கார்ந்துகொள்கிறேன்” என்றாள்.

சித்தார்த், “ரெண்டு பேரும் ரெஸ்ட் எடுங்க. ஆன்ட்டி மயக்கத்தில் தானே இருக்காங்க. இப்போ நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கே உட்கார்ந்து என்ன செய்வீங்க. ICU ல் அவங்க பாத்துப்பாங்க” என்று சொல்ல அரை மனதாக இருவரும் சென்றனர்.

மது அங்கிருந்த கட்டிலில் சந்த்ருவை படுக்க சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்தாள். அவள் அருகில் வந்த சித்தார்த், “மது நீ போய் அந்த பெஞ்சில் படுத்துக்கோ” என்றான்.

மது நிமிர்ந்த அவனை பார்க்காமலேயே, “வேண்டாம், நீங்க போய் படுத்துக்கோங்க நான் இங்கேயே உட்கார்ந்துகொள்கிறேன்” என்றாள்.

“சொல்வதை கேளு மது. நீ போய் படு. சோர்ந்து போய் இருக்க. நான் இங்கேயே உட்கார்ந்து அப்படியே தூங்கிடுவேன். உனக்கு பழக்கம் கிடையாது. நீ போய் படு” என சொல்ல எழுந்த மது அந்த பெஞ்சில் சென்று படுத்துக்கொண்டாள்.

சோஃபாவில் அமர்ந்த சித்தார்த் எதிரில் இருந்த டீபாயில் காலை நீட்டி கண்களை மூடிக்கொண்டான். ஆனால் உறக்கம் மட்டும் வரவில்லை. கண்களை திறந்து மதுவை பார்த்தவன் ஏசி குளுமையால், புடவை முந்தானையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு காலை குறுக்கிக்கொண்டு, லைட் வெளிச்சத்தில் கண்கள் கூசியதால் கண்களை கைகளால் மறைத்தபடி படுத்திருந்தான். எழுந்து சென்று ஏசி யை குறைத்துவிட்டு கட்டில் மேல் இருந்த ஒரு பெட்ஷீட்டை எடுத்து அவன் தூக்கம் கலைந்து விடாமல் மெல்ல போர்த்திவிட்டு இரவு விளக்கை போட்டுவிட்டு லைட்டை ஆப் செய்துவிட்டு வந்து சோஃபாவில் அமர்ந்தான்

இவை அனைத்தையும் தூங்குவது போல கண்களை மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்த சந்துரு கவனித்ததை சித்தார்த் கவனிக்கவில்லை. காலையில் எழுந்த மது தன் மீது போர்த்தி இருந்த பெட்ஷீட்டை பார்த்தாள். சித்தார்த்தை பார்த்தாள், அவன் அசந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். எழுந்து சென்று தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு ICU அருகில் இருந்த பெஞ்சில் சென்று அமர்ந்துக்கொண்டாள்.

சற்று நேரத்தில் காலடி ஓசை கேட்டது நிமிர்ந்து பார்க்க தீபக்கும், ராஜேஷும் வந்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களை கண்ட மது எழுந்தாள். என்னவாயிற்று என கேட்டவர்களுக்கு நடந்ததை சொன்னாள். தீபக், “வீட்டுக்கு வந்ததும் தான் மெசேஜ் பார்த்தோம். உடனே வந்துட்டோம். அப்பாவுக்கும் போன் செய்து சொல்லிவிட்டேன். ட்ரைன் வந்தாச்சு இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் வந்திடுவார்கள்” என்றான்.

சந்த்ருவும், சித்தார்த்தும் எழுந்து வெளியில் வர ராஜேஷும், தீபக்கும் முதலில் சந்த்ருவை விசாரித்துவிட்டு, சித்தார்த்திற்கு தன் நன்றியை கூறினர். தீபக் சொன்னது போல ஈஸ்வரும், ராஜியும் ஸ்டேஷனிலிருந்து நேராக ஹாஸ்பிட்டல் வந்துவிட்டனர். தன் அத்தை மாமாவை பார்த்தும் மதுவிற்கு சற்று தைரியமாக இருந்தது. அருகில் வந்த ஈஸ்வரனை, “மாமா” என்று அழைத்த மதுவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு சந்த்ருவிடம் சென்று பேசிவிட்டு வந்தவர், மதுவின் அருகில் வந்து நின்று மதுவை வெறுப்போடு பார்த்தார்

தயக்கத்துடன், “மாமா” என்றவனை “சீ... அப்படி கூப்பிடாதே. நான் வளர்த்த பொண்ணா நீ. எனக்கு அப்படி சொல்லிக்கவே வெட்கமா இருக்கு. அவன் ஒருத்தன் போனது போதாதா? நீ இருந்து இன்னும் எத்தனை பேரை சாகடிக்க போற. என் மூஞ்சியிலேயே முழிக்காதே” என்று கோபமாக சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து வேகமாக சென்றுவிட, தன் கண்களை மூடி உதட்டை கடித்துக்கொண்டு தன் அழுகையை கட்டுபடுத்திக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

அருகில் வந்த ராஜி, “மதும்மா மாமா ஏதோ கோபத்தில் சொல்லிட்டாருடா. கவலைப்படாதேடா” என சொல்ல தீபக் கோபத்தோடு, “ஏம்மா அப்பாக்கு எப்போ என்ன பேசுவதுன்னு தெரியாது. அவளே பயந்து போய் இருக்கா இந்த நேரத்தில் அவளை வாய்க்கு வந்தபடி பேசிட்டு போறாரு. இதுக்கா நீங்க ரெண்டு பேரும் இவ்வளவு அவசரமா வந்தீங்க” என கடிந்துக்கொண்டான்.

அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டே மது அந்த அறைக்குள்ளே வந்து சோஃபாவில் அமர்ந்தவன் தாங்க முடியாமல் தன் கைகளில் முகத்தை பொத்திக்கொண்டு அழுதான். தன் மொபைலை எடுக்க உள்ளே வந்த சித்தார்த் அவள் அழுவதை தாங்க முடியாமல் “மது ப்ளீஸ் அழாதே. அவர் ஏதோ கோபத்தில் சொல்லிட்டார். அதை பெரிசு படுத்தாதே” என்றான்.

கண்களை துடைத்துக்கொண்ட மது, “இது எங்க குடும்ப விஷயம் நீங்க தலையிடவேண்டாம்” என முகத்தில் அடித்தாற்போல சொல்ல சித்தார்த் வந்த கோபத்தை கட்டுபடுத்திக்கொண்டு திரும்ப வாசலில் ராஜேஷ் கண்களில் கோபத்தோடு நின்றனவருண்டிருந்தான். ராஜேஷையும் அழைத்துக்கொண்டு சித்தார்த் அங்கிருந்து கிளம்பி சென்றான்.

அன்று காலை தேவகியும், ராம மூர்த்தியும் வந்து பார்த்துவிட்டு சென்றனர். இரண்டு நாட்கள் ICU வில் இருந்த விமலாவை ரூமுக்கு மாற்றினார்கள். ரூமுக்கு வந்ததும் முதலில் விமலா மதுவை தான் அழைத்து பேசினார். மது அழுதான். ஈஸ்வரன் வந்து பார்த்தார். அன்றிலிருந்து ஈஸ்வரன் வரும் நேரம் மது அங்கே இருப்பதில்லை. முடிந்தவரை அவர் கண்ணில் படாமல் ஒதுங்கி இருந்தான்.

தேவகியும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துவிட்டு சென்றார். சித்தார்த் தினமும் இருவேளையும் வந்துவிட்டு சென்றான். பத்து நாட்கள் ஹாஸ்பிட்டலில் இருந்துவிட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

இந்த பத்து நாட்களாக மது ஆழ்ந்த யோசனையிலேயே இருந்தான். வீட்டிற்கு வந்ததும் ஒருநாள் விமலா சந்த்ருவிடம், “நம்ம மது இந்த கல்யாணத்துக்கு ஒதுக்கவேமாட்டா போல. அவ கல்யாணத்தை பார்க்காமலேயே நான் செத்துபோய்டுவேன் போல” என சொல்ல சந்துரு அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னார். அந்த பக்கம் வந்த மதுவின் காதில் இந்த வார்த்தை விழுந்ததும் துடித்துவிட்டான். இரண்டு நாட்கள் ரொம்பவுமே யோசனையில் இருந்தான். அன்று இரவு ஒரு முடிவுடம் உறங்கினான்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு கோவிலுக்கு சென்று வந்தவன் சந்த்ருவிடமும், விமலாவிடமும் வந்தான். விமலா குங்குமத்தை எடுத்து மதுவின் நெற்றியில் வைத்தார். மது தயக்கத்துடன் நிற்க, விமலா, “என்னம்மா தயங்கி தயங்கி நிற்கிறாய்” என்றார்.

“அம்மா, நான் உங்ககிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணும். அதான் எப்படி சொல்வதுன்னு தெரியலை.” என்றான்.

“அப்படி என்னம்மா விஷயம்” என கேட்க. தயக்கத்துடன், “நான் உங்க விருப்பப்படியே சித்தார்த்தை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள சம்மதிக்கிறேன்” என்றான்.

விமலா ஆச்சர்யத்துடன், “மதும்மா உண்மையாவா சொல்ற. நல்லா யோசித்து தானே சொல்ற. உனக்கு மனப்பூர்வமா சம்மதம் தானேடா. இல்லை எனக்காக உன் மனதை மாற்றிக்கொண்டது போல நடிக்கிறாயா?” என்றார்.

மது பதட்டத்துடன், " இல்லை அம்மா உண்மையாக தான் சொல்கிறேன். எனக்கு சம்மதம்" என்றான்.

விமலா சந்தோஷத்துடன், " பார்த்தீங்களா என் பொண்ணு கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் சொல்லிட்டா. எனக்கு தெரியும் அவ கண்டிப்பா தன்னோட மனசை மாத்திப்பான்னு. சீக்கிரம் முதலில் ராஜி வீட்டுக்கு போன் பண்ணுங்க. சித்தார்த் வீட்டுக்கு போய் என்னைக்கு பேசுவதுன்னு கேளுங்க. ஐயோ...! என்னால் சந்தோஷத்தை தாங்க முடியலையே" என சந்தோஷப்பட்டவரை சந்துரு கட்டுபடுத்திவிட்டு ஈஸ்வரனுக்கு போன் செய்து உற்சாகமாக விஷயத்தை சொன்னார்.

அனைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே தன் அறைக்கு சென்ற மது கதவை மூடிவிட்டு கதவில் சாய்ந்தபடியே நின்று குலுங்கி குலுங்கி அழுதான். அன்று மாலை அமர்ந்து லாப்டாப்பில் அர்ஜுனுடன் தான் எடுத்துக்கொண்ட போட்டோக்களை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அந்த நினைவுகளை கடைசி முறையாக நினைத்துக்கொண்டு அனைத்து போட்டோக்களையும் வீடியோக்களையும் அழித்தான். அர்ஜுன் தனக்கு வாங்கி கொடுத்த அனைத்து பொருட்களையும் ஒரு பாகில் போட்டு கொண்டு வந்து சந்த்ருவிடம்

"அப்பா இது எல்லாம் உங்க பிள்ளை எனக்காக வாங்கிக்கொடுத்தது. இனி இதை உபயோகிக்கும் உரிமை எனக்கு இல்லை. அதனால் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்திருக்கேன் இந்தாங்க, இது அவரோட செயின்" என எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு சென்றான். அவள் செல்வதையே சந்துரு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

அன்றே ஈஸ்வரன் சித்தார்த் வீட்டிற்கு சென்று நேரில் விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு அப்போதே நிச்சயத்திற்கு நல்ல நாள் பார்த்துக்கொண்டு வந்துவிட்டனர். அலுவலகத்தில் இருந்து வந்த சித்தார்த்தை அஷ்வந்தும் ,நேத்ராவும் சேர்ந்து கிண்டல் செய்துகொண்டிருக்க. தேவகி மது கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்துவிட்டாள் என்ற விஷயத்தை சொல்ல சித்தார்த் சந்தோஷப்பட்டாலும், லேசான தயக்கம் இருந்தது

தன் அறைக்கு வந்த சித்தார்த் ராஜேஷுக்கு போன் செய்ய, தீபக் சித்தார்த்தை பீச்சுக்கு வர சொல்ல சொல்லும்படி கூற, ராஜேஷும் சொன்னதும் உடனே கிளம்பி வருவதாக சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான். பீச்சுக்கு வந்ததும் தீபக், "ஹலோ மாப்பிள்ளை வாங்க வாங்க கையை கொடுங்க. நினைத்ததை நடத்தி முடிச்சிட்டங்க" என சொல்லி சிரிக்க.

கை கொடுத்த சித்தார்த், " அவ எல்லோருடைய வற்புறுத்தலுக்காக தான் சம்மதித்திருப்பா" என்றான்.

ராஜேஷ், " இருந்தாலும் கல்யாணம் வேண்டாம்னு இத்தனை நாள் சொன்னவ இப்போது சொல்லி இருக்க மாட்டாளா? எதுக்கு சம்மதிக்கணும்" என்றான்.

"உன் தங்கைக்கு என் மேல் ஒரு பர்சன்ட் கூட காதல் கிடையாது. நான் தான் அவளை நினைத்து உருகிக்கிட்டு இருக்கேன். அவ மனசில் நான் இல்லை" என்றான்.

"ஹலோ மாப்பிள்ளை சார். என்ன சொல்றீங்க நீங்க, அவ உங்க மேல வச்சிருக்க காதல் தான் சார் இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் சொல்ல வச்சிருக்கு. புரியாமல் பார்த்த சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்தபடியே அவ உன்னை மனப்பூர்வமா காதலிக்கிறா சித்தார்த்" என்றான்.

ராஜேஷ், " சும்மா ஏதாவது சொல்லாதடா. அதுக்கு என்ன ஆதாரம்?" என்றான்.

"இந்தா இதை பாரு, புரியலென்னா கம்ப்யூட்டர்ல போட்டு என்லார்ஜ் பண்ணி பாரு புரியும்" என்றான்.

" என்னடா இது ஒன்னும் சரியா தெரியல" என்றான் ராஜேஷ்.

"ஹம்ம்...உன் அருமை தங்கை அன்னைக்கு உன்னிடம் அடிவாங்கிக்கிட்டு சமாதானம் படுத்த நான் பீச்சுக்கு கூட்டிகிட்டு போனேன் இல்லையா அப்போ என்கிட்ட பேசிகிட்டே சித்தார்தோட பேரை மணலில் எழுதி வச்சிருந்தா. கிளம்பும் போது நான் பார்த்துட்டு ஒரு ஸ்நாப் எடுத்து வைத்தேன்" என சொன்னதும் சித்தார்த் வாங்கி பார்த்தான். அவன் மனதில் சந்தோஷ அலை பரவியது.

“அதுமட்டும் இல்லை இவ்வளவு நாள் கல்யாணம் வேண்டாம்னு அவனை பத்தி தானே ஏதாவது காரணம் சொல்லுவா. ஆனால் இந்த முறை நாம பேசும்போது சித்தார்தோட வாழ்க்கை பாழாகிடும், நரகம் ஆகிடும்னு முழுக்க முழுக்க சித்தார்த்தையே மையமா வச்சி தான் பேசிகிட்டு இருந்தா” என சொன்னதும் ராஜேஷும் அதை ஆமோதித்தான்.

தீபக் சித்தார்த்தின் அருகில் வந்தவன்,” சித்தார்த் அவ உன்னை விரும்புவது இன்னும் அவளுக்கே புரியலை. நீ தான் அவளுக்கு புரியவைக்கணும். ஏதோ ஒரு காரணம் தான் அவளுக்கு புரியவிடாமல் தடுக்குது. இல்லை எந்த காரணத்திற்காகவோ அவ பயப்படறா, அவ ஏதாவது சொன்னாலும் நீ கொஞ்சம் பொறுத்துபோ சித்தார்த். அவ மனசு பூ மாதிரி. அவ கோபமா ஏதாவது பேசினாலும் நீ கொஞ்சம் தணிந்து போ. உன்னோட நடவடிக்கையால் தான் நீ அவ மனதில் இருப்பதை அவளுக்கு புரியவைக்க முடியும். இப்போ அவ அரைமனதாக சம்மதம் சொல்லி இருந்தாலும் கூடிய சீக்கிரம் உன்னை புரிந்துக்கொள்ளுவாள்” என சொன்னதும்

சித்தார்த்,” நீ எனக்கு சொல்லணுமா தீபக், மதுவை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என மனம் நிறைய சந்தோஷத்துடன் சொன்னான்.

ஈஸ்வரனும் ராஜியும் நிச்சயத்திற்கு தேதி குறித்துவிட்டு நேராக மது வீட்டிற்கு வந்தனர். மது ஈஸ்வரன் எதிரில் வரவே இல்லை. அவரே எழுந்து சென்று கிச்சனில் நின்றுக்கொண்டிருந்தவனை சென்று பார்த்து,” மதும்மா” என்றதும் மது “மாமா” என சொல்லி அழ “சாரிடா கண்ணா உன்னை நான் அது போல பேசி இருக்க கூடாது. உன்னிடம் அப்படி பேசிவிட்டாலும் என் மனம் இத்தனை நாளாக சரியே இல்லை. சரி போனது போகட்டும். நீ ஒரு சந்தோஷமான செய்தி சொல்லி இருக்க உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றார்.

“சொல்றேன் மாமா” என்றவன் அவருடன் ஹாலுக்கு வந்தான். “நான் கல்யாணம் செய்துக்கொண்டு போனதும் அப்பாவும் அம்மாவும் இந்த வீட்டில் தனியாக இருப்பாங்க. அவங்களுக்கு தனிமை ரொம்ப கொடுமையா இருக்கும். அதனால் இனி அவங்க ரெண்டு பேரையும் நீங்க நம்ம வீட்டிலேயே வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு சம்மதம் என்றால் என் கல்யாணத்திற்கு நானும் சம்மதிக்கிறேன்” என்றான்.

நிறைய வாக்குவாதத்திற்கு பிறகு விமலாவும், சந்துருவும் சம்மதித்தனர். மளமளவென வேலைகள் நடந்தது. மது தன் முகத்தில் எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. சந்தோஷத்தை காட்டவும் இல்லை அதே நேரம் சோகத்திலும் புரளவில்லை.

மது திருமணத்திற்கு சம்மதித்தது, அனைவருக்குமே மகிழ்ச்சி. சித்தார்த்தே சுபாவிற்கு போன் செய்து சொன்னதும் ,முதலில் சுபாவால் நம்பவே முடியவில்லை. மறுநாளே குடும்பத்துடன் கிளம்பி வந்துவிட்டனர். வீடே சந்தோஷத்தில் மூழ்கி இருந்தது. விஷயம் கேள்விப்பட்டு கீதாவும், சுரேஷ் தன் குடும்பத்துடனும் வந்து பார்த்து தங்கள் வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துவிட்டு சென்றனர்

நிச்சயத்திற்கு நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். நிச்சயத்தன்று சித்தார்த்தை நண்பர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து உண்டு இல்லை என ஆக்கிக்கொண்டிருந்தனர். நல்ல நேரத்தில் தாம்பூல தட்டு மாற்றப்பட்டு நிச்சயம் உறுதி செய்யப்பட்டது. முதலில் மது சித்தார்த்திற்கு மோதிரம் போட, அடுத்து சித்தார்த் மதுவிற்கு மோதிரம் போட்டுவிட்டு கையை விடாமல் பிடித்திருக்க மது சங்கடத்துடன் நின்றுக்கொண்டிருந்தான்.

மது தன் கையை இழுக்க சித்தார்த்தோ வேண்டுமென்றே அவள் கையை பிடித்து தன் விரலால் அவள் உள்ளங்கையில் லேசாக சுரண்ட மதுவிற்குள் மின்சாரம் பாய கையை வேகமாக இழுத்துக்கொண்டான். சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே நிமிர்ந்து பார்க்க நண்பர்கள் கூட்டம் மொத்தமும் சேர்ந்து அவனை பார்த்து சிரிக்க சித்தார்த் அசடு வழிய சிரித்தான்.

அஷ்வந்த் ,” அண்ணா, இதெல்லாம் ரொம்ப ஓவர். நாங்க இத்தனை பேர் இருக்கோம் இப்படியா டைரக்டா ரெண்டு பேரும் கையை பிடித்து இழுத்து விளையாடுவீங்க. அங்கே பாரு அண்ணி எப்படி வெட்கபடறாங்க” என சிரிக்க

மது ஒன்றும் பேசாமல் தலையை குனிந்தபடி நின்றிருந்தான். மேகலாவும், வித்யாவும், “ஏய் மது கொஞ்சம் சிரிச்சா மாதிரி இருடி. முகத்தை என்னவோ தின்ன எதோ போல வச்சிருக்க” என சொல்லியும் மதுவால் லேசான புன்னகை கூட செய்யவில்லை

சுரேஷ், “மது வெட்கபடுவதை இப்போவே நல்லா பார்த்துக்கோங்க. கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் அப்படியே ரெண்டு பேரும் ஆப்போசிட்டா ஆகிடுவாங்க. விட்டா அண்ணன் மதுக்கு கூஜாவே தூக்குவார்” என சிரித்தான்.

“டேய் என் பொண்டாட்டிக்கு நான் கூஜா தூக்காம வேற யாருடா தூக்குவா, என்ன கீதா உங்க கல்யாணத்துக்கு அப்புறமும் அப்படிதானே” என கேட்க கீதாவோ, “இப்போவே அப்படிதான் அப்புறம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் மட்டும் என்ன மாறிடவா போகுது” என சொல்ல இப்போது அனைவரும் சுரேஷை பார்த்து சிரித்தனர்.

அனைத்து பேச்சையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், மதுவின் மனதில் கொஞ்சம் கூட சிரிப்பே இல்லை. தன் வருங்காலத்தை எண்ணி பயம் தான் நிறைந்திருந்தது. சித்தார்த் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவளின் மனம் அவனுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. கண்களில் காதலை தேக்கி விரைவிலேயே உன் மனதை உனக்கு புரிய வைத்து உன்னை எப்போதும் சந்தோஷத்தோடு வைத்துக்கொள்வேன் மது என எண்ணிக்கொண்டான். வீடே மகிழ்ச்சி கடலில் இருந்தது. மணமக்களைவிடசுற்றி இருந்த அவர்களின் சுற்றத்தின், மனமெல்லாம் நிறைந்திருந்தது

மாபிள்ளைக்கு நிச்சயதார்தம்
மாப்பிள்ளை தோழர்கள் நாம் தாண்டா
மாத்தியாச்சு வெத்தல பாக்கு மனம் போல் தானே
பயலுக்கிப்போ அடிச்சது யோகம் புடிச்சான் புலியன் கொம்பதான்
வலையப்பட்டி தவிலுக்கு ஏத்த வாத்தியம் தானே
ஹே நண்பா பொண்ண பூ போல காப்பது
கூஜாவா தான் காலம் பூராவும் நீ தூக்கு

யார் மனதில் யாரென்று காணுவது எளிதன்று சிதம்பர ரகசியமே
யார் கழுத்தில் யார் மாலை கூறுவது யார்
வேலை இறைவனின் திரு உளமே
நேசமிதை நெஞ்சில் போட்டாலும் நாள் முழுதும்
நீரை விட்டாலும் நாற்று வர வேறிடம் சேருமே
பெண்கள் இடம்விட்டு இடம் வந்துவினைகின்ற பயிரடா

காதல் கதை டைட்டானிக் காதலுக்கு அது டானிக்
கடலையும் புயலையும் கடந்து நில் அஞ்சாதே
மனைவிக்கொரு மரியாதை கொடுப்பதற்கு மறவாதே
போன பின் அவளுக்கு தாஜ்மகால் கட்டாதே
கொடுத்து வாய்த்த நண்பா நீ வாழ்க
கோலமயில் நிழலில் நலமாக
இன்று முதல் ஆயிரம் ஆண்டுகள்
தினம் எடுஎடு இரவினில் சுகம் என்ற புதையலடா

*****

அத்தியாயம் -50

நிச்சயதார்த்தம் முடிந்த மறுநாள் சித்தார்த் சற்று தாமதமாக ஆபீஸ் சென்றான். சித்தார்த் உள்ளே நுழைந்ததும் அனைவரும் எழுந்து நின்று கைதட்டி வரவேற்றனர். சித்தார்த் புன்னகையுடன் அவர்களின் வரவேற்பிற்கு நன்றி கூறினான்.

“மது வேலையை விட்டு போனதும் நாங்களெல்லாம் என்னவோ ஏதோ என்று நினைத்தோம், ஆனால் கடைசி வரைக்கும் நீங்க ரெண்டு பேரும் உங்க காதலை வெளியே யாருக்கும் தெரியாமலேயே மறைத்து வைத்திருந்து விட்டீர்களே?”

“நிச்சயத்திற்கு தான் எங்களை எல்லாம் கூப்பிடவில்லை அட்லீஸ்ட் கல்யாணத்துக்காவது சொல்வீங்களா” என ஆளாளுக்கு கேட்க.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே, "சாரி பிரெண்ட்ஸ் கல்யாணத்துக்கும் யாரையும் கூப்பிட முடியாது. ஆனால் எல்லோருக்கும் ரிசப்ஷனுக்கு அழைப்பு உண்டு. அனைவரும் குடும்பத்தோடு வந்து உங்களுடைய வாழ்த்துக்களையும், ஆசிர்வாதத்தையும் கொடுக்கணும்" என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

பின்னாலேயே வந்த ரமேஷும், ஜீவாவும், " என்னடா மாப்பிள்ளை லீவ் போட்டுட்டு கனவுலகத்தில் இருப்பேன்னு பார்த்தா ஆபீஸ் வந்து நிக்கிற"

"கனவுலகத்தில் இருக்கணுமா, கனவு காணத்தான் நைட் இருக்க. பகல்ல பிழைப்ப பாருங்கப்பா" என்றான் சிரிப்புடன்.

"டேய் ஜீவா சித்தார்த் முகத்தில் எக்ஸ்ட்ரா பிரகாசம் தெரியுது இல்ல" என சொல்ல

ஜீவாவும், "ஆமாம்டா ரமேஷ், இவ்வளவு நாள் சீரோ வாட்ஸ் பல்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது, இப்போ தான் தவுசண்ட் வாட்ஸ் பல்பு எரியுது" என சொல்லவும்

"ரெண்டு பேரும் என்னை போட்டு ஓற்றதுன்னு முடிவோட இருக்கீங்க. போங்கடா போய் வேலையை பாருங்க." என்றான். "வேலையா அது எங்கேடா போகுது, இன்னைக்கு ஒரு நாள் கொஞ்சம் நேரம் கழித்து வேலையை தொடங்கினால் ஒன்னும் தப்பில்லை" என்ற ஜீவா "ஆமாம் என்னடா கல்யாணத்துக்கு யாரையும் கூப்பிடமாட்டேன்னு சொல்லிட்ட?" என கேட்க

"கல்யாணத்தை கொஞ்சம் சிம்பிளா பண்ணிக்கலாம்னு தான். கோவில்ல கல்யாணம், அங்கிருந்து நேரா ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸ் போய் ரெஜிஸ்டர் பண்ணிட்டு, ஈவ்னிங் ரிசப்ஷன். இது தான் பிளான்" என்றான்.

"நீயே முடிவு பண்ணிட்டியா அம்மா அப்பாகிட்ட சொன்னாயா? என்ன சொன்னாங்க ? மது வீட்டில் ஒத்துக்கிட்டாங்களா?" என ரமேஷ் கேட்டதும்

சிரித்துக்கொண்டே, "அம்மா அப்பாவுக்கு சொல்லிட்டேன். இந்த முடிவு எடுக்க காரணமே மது தான். கல்யாணம் கிராண்டா செய்தா அவளுக்கு மனசு கஷ்டமா இருக்கும் அதான் இந்த முடிவு" என்றான் புன்னகையுடன்.

"என்னடா இதுக்குள்ள வரப்போற பொண்டாட்டிக்கு சப்போர்டா" என்றான் ஜீவா.

"சப்போர்ட் இல்லடா அவ மனசை காயப்படுத்தாம இருக்க தான். கல்யாணத்துக்கே அரை மனதா தான் சம்மதம் சொல்லி இருப்பா. அதனால் தான் அப்படி முடிவெடுத்தேன். மதுவோட எண்ணமும் அதுவாக தான் இருக்கும். அம்மாவும், அப்பாவும் கல்யாணத்துக்கு நாள் குறித்துவிட்டு இன்னைக்கு ஈவ்னிங் மது வீட்டுக்கு போய்பேசறேன்னு சொல்லி இருக்காங்க."

"உன்னை பார்த்தா எனக்கு பெருமையா இருக்குடா. நீ கண்டிப்பா மதுவோட மனசை மாற்றுவாய் அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு" என ரமேஷ் சித்தார்த்தை அணைத்துக்கொண்டான்.

மது தன் வீட்டிலும் அதையே தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். "கல்யாணத்தை சிம்பிளா வச்சிக்கலாம்னு சொல்லுங்க மாமா" என்றதும்.

"அது எப்படிடா? அவங்க என்ன பிளான் வச்சிருக்காங்களோ? அதுமட்டும் இல்லை நம்ம வீட்டில் ரெண்டு கல்யாணம் அவங்க வீட்டில் ரெண்டு கல்யாணம் எல்லாம் நல்லா கிராண்டா செய்துவிட்டு உன் கல்யாணத்தை மட்டும் எப்படிமா சிம்பிளா பண்ணமுடியும்?"

"ப்ளீஸ் மாமா" என கெஞ்சியவளை பார்த்த ஈஸ்வர் அவள் மனதில் என்ன எண்ணம் இருக்கிறது என்பதை அறிந்துகொண்டு, "சரிடா அவங்க வரட்டும், பேசுவோம். அவங்க சரி என்று சொன்னால் தான் நீ சொல்வது போல நடக்கும். இல்லாவிட்டால் நாம தான் கொஞ்சம் மாத்திக்கணும்" என்றார். மதுவும் அரை மனதாக ஒத்துக்கொண்டான்.

ஆபிஸிலிருந்து சற்று முன்பாகவே கிளம்பிய சித்தார்த் நேராக புடவை கடைக்கு சென்று இலைபச்சையில் இருந்த சிம்பிள் பட்டு புடவை ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து நகை

கடைக்கு சென்றவன், அந்த புடவைக்கு ஏற்ற நிறத்தில் எமரல்ட் செட் ஒன்றையும் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து தன் அம்மாவிடம் காட்டினான்.

தன் மகன் வாங்கி வந்ததை பார்த்த தேவகி, "ரொம்ப நல்லா இருக்குப்பா. ஒண்ணு செய் நீயும் கிளம்பி வா. உன் கையாலேயே கொடுத்துவிடேன்" என்றார்.

"வேற வினையே வேண்டாம். இதை கொண்டுபோய் கொடுங்க. ஆனால் நான் தான் வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்னு சொல்லாதீங்க" என்றான்.

சித்தார்த் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டே வந்த சுபா, "என்ன பயம்டா உனக்கு மதுவிடம்? இப்போவே உன்னை ஆட்டி படைக்கிறா பார்த்தியா? நான் அப்போதே நாலு வருஷத்துக்கு முன்பே சொல்லவில்லை, உனக்கு வரப்போற பொண்டாட்டி உன் காதை பிடித்து திருகுவானு" என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே

"சுபா நேரமாகுது கிளம்பு வந்து பேசிக்கலாம். மீரா தயாரானு பாரு கிளம்பலாம்" என கிளப்ப.

சுபா சித்தார்த்திடம், "சரி இந்த புடவையை பார்த்துவிட்டு உன் ஹனி என்ன சொல்றானு கேட்டுகிட்டு வந்து அதை அப்படியே உன்னிடம் சொல்றேன் ஓகே" என கூறிவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே சென்றாள்.

மது வீட்டில் மேகலாவும், வித்யாவும் சேர்ந்து "மது இந்த புடவை கட்டு, இந்த நகையை போட்டுக்கோ மேட்சா இருக்கும்" என ஆளாளுக்கு போட்டு குழப்ப, மது அமைதியாக கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டு இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மதுவிற்கு பூ எடுத்துக்கொண்டு வந்த ராஜி, "மது இன்னுமா நீ ரெடி ஆகல அவங்க கிளம்பிட்டாங்க. இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் வந்திடுவாங்க. சீக்கிரம் ரெடி ஆகும்மா." என்றார்.

"அத்தை இவங்க ரெண்டு பேரையும் முதலில் இங்கே இருந்து இழுத்துக்கொண்டு போங்க. நானே கிளம்பி வரேன்" என்றாள்.

"நீங்க ரெண்டு பேரும் கீழே போய் கிச்சன் வேலையை பாருங்க போங்க" என சொல்லி இருவரையும் கீழே அனுப்பிவிட்டு மதுவிடம் திரும்பியவர், மது அப்படியே அமர்ந்திருப்பதை பார்த்து, "மதும்மா உனக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாதாண்டா இருக்கும். எங்களுக்கு புரியுது. அவங்க வரும் போது முகத்தை கொஞ்சம் சிரித்தது போல வச்சிக்கடா. சரியா" என வாஞ்சையுடன் சொன்னவரை பார்த்து சரியென சொல்ல.

"என் ராஜாத்தி, சீக்கிரம் கிளம்பிவாடா" என சொல்லிவிட்டு கீழே சென்றார். சிலநொடிகள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நின்றிருந்தவள் தன்னை ஆசுவாச படுத்திக்கொண்டு கிரேப்சில்க் ஒன்றை எடுத்து கட்டிக்கொண்டு, தயாராக ஆரம்பித்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் கார் வந்து நிற்க தன் பெற்றோருடன், அத்வைத் குடும்பமும், சுபா குடும்பமும் வந்து இறங்கினர். அனைவரும் வாசலுக்கே வந்து வரவேற்க மது மட்டும் தன் அறையிலேயே இருந்தாள். அவளுக்கு அவர்களை பார்க்க தயக்கமாக இருந்தது. அன்று அவ்வளவு வேகமாக அனைவரையும் எடுத்தெறிந்து பேசியது நினைவிற்கு வந்தது.

சுபா, "சித்தி மது எங்கே?" ராஜி, "அவ ரும்ல இருக்காமா. போய் பாரேன். வித்யா அக்காவை கூட்டிகிட்டு போம்மா" என்றார். மீராவும், சுபாவும் வித்யாவுடன் செல்ல மது அறையில் நிற்குகொண்டு ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மது சத்தம் கேட்டு திரும்பி இருவரையும் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

மீரா, "என்ன மது எப்படி இருக்க?" என கேட்க "நான் நல்லா இருக்கேன் நீங்க எல்லோரும் எப்படி இருக்கீங்க?" என்றாள்.

மதுவின் காதருகில் சென்று "நைட்ல தூக்கம் வருதா? தூக்கத்தில் கனவு வருதா?" என கேட்டுவிட்டு குறும்புடன் சிரிக்க. மது என்ன சொல்வது என தெரியாமல் நிற்க

சுபா, "அண்ணி மூணு கேள்வி கேட்டாங்க போல ஆனால் வந்தது, ஒரே ஒரு பதில்தானா. சரி விடு. நாங்க எல்லோரும் நல்லா இருக்கோம். நீ எப்போ எங்க வீட்டுக்கு வரப்போற அப்படின்னு

எதிர்பார்த்து காத்துகிட்டு இருக்கோம்” என சொன்னதும், மது வேண்டாவெறுப்பாக ஒரு புன்னகை புரிந்துவிட்டு தலையை கவிழ்ந்துக்கொண்டாள்.

மீரா, “சரி வா மது கீழே போகலாம். எல்லோரும் நம்ம வீட்டில் இருப்பவர்கள் தானே அப்புறம் என்ன வெட்கம் வா” என அழைத்தாள்.

மது, “அக்கா, அண்ணி” என தயக்கத்துடன் அழைக்க.

இருவரும் நின்று திரும்பி மதுவை பார்த்தனர். “உங்க ரெண்டு பேரிடமும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அன்னைக்கு நான் உங்க ரெண்டு பேரையும் எடுத்தெறிந்து பேசிட்டேன். சாரி ப்ளீஸ்” என கெஞ்சலாக கேட்க.

மீரா சிரித்துக்கொண்டே, “இவ்வளவு தானா, நாங்க என்னவோ ஏதோன்னு நினைத்தோம். அதை நாங்க மறந்தே போய்ட்டோம்” என்றாள்.

சுபா ஆதரவுடன் மதுவின் தோளை தொட்டு, “என்ன மது இன்னும் அதையே நினைத்து குழப்பிக்கொள்கிறாயா? பெரியவங்க முன்னால் அப்படி பேசினோம் இப்போ எப்படி போய் இருப்பதுன்னு பீல் பன்றியா? அதுக்கு தான் நிச்சயதார்த்தம் அன்னைக்கு சோர்ந்து போய் இருந்தியா?” தயக்கத்துடன் நின்றிருந்தவளை பார்த்த மீரா, “நீ உன் மனதில் இருந்ததை தானே மது சொன்ன. இதில் தப்பு என்ன? நாங்க யாரும் உன்னை தப்பாக நினைக்கவில்லை போதுமா, வா” என மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கீழே வந்தனர்.

அனைவரும் மதுவிடம் நலம் விசாரிக்க மதுவும் தன்னை சாதாரணமாக இருப்பது போல காட்டிக்கொண்டாள். மீரா தேவகியிடம் சித்தார்த் கொடுத்தனுப்பிய பார்சலை கொடுக்க தேவகி மதுவிடம் கொடுத்தார், “இந்தா மது இது உனக்கு. பிரித்து பார்த்து பிடிச்சிருக்கான்னு சொல்லும்மா.” என கனிவாக சொல்ல.

“எதுக்கு ஆன்ட்டி... என்றவள் நாக்கை கடித்துக்கொண்டு அதை... இப்போ இந்த கிப்ட் எல்லாம்.”

சுபா, “மது அது வேறு, இது வேறு... இது சம்திங் ஸ்பெஷல். பிரித்து பார்த்து உன்னோட கமெண்டை சொல்லு. உன்னோட கமெண்டுக்காக ரொம்ப நேரமா வெய்ட்டிங்” என ரகசியமாக சிரிக்க. சம்திங் ஸ்பெஷல் என்றதிலே மற்றவர்கள் புரிந்து கொண்டனர். அனைவரும் ஒரு புன்சிரிப்புடன் இருக்க மது மட்டும் எதிலும் கவனம் செலுத்த முடியாமல் இருந்தாள்.

“மது பிரித்து பாரும்மா. பிடிச்சிருக்கா சொல்லு” என தேவகி கேட்டதும், மது கிப்ட் ராப் செய்பட்டிருந்த அந்த பார்சலை பிரித்தாள். உள்ளே ஒரு ஜுவெல் பாக்கம், ஒரு புடவையும் இருந்தது. மது தயங்கியபடியே முதலில் புடவை இருந்த பெட்டியை பிரித்தாள். உள்ளே அழகிய இலைபச்சையில் இருபக்கமும் பார்டர் இல்லாமல் கோல்டன் கலர் சரிகையில் சற்று இடைவேளிவிட்டு மயில் பிரிண்ட் செய்யப்பட்டு அழகாக இருந்தது. மதுவிற்கு பார்த்தவுடன் பிடித்துவிட அவள் முகத்தில் அது புன்னகையாக வெளிப்பட்டது.

மீரா, “என்ன மது பிடித்திருக்கா” என்று கேட்க. “ம்ம்.. ரொம்ப அழகா இருக்கு அக்கா. எனக்காக இவ்வளவு அழகா செலக்ட் பண்ணி வாங்கிட்டு வந்திருக்கீங்க அதை, தேங்க்ஸ்” என்றாள்.

சிரித்த தேவகி, “போய் கட்டிக்கிட்டு வாயேன் மது பார்ப்போம் எப்படி இருக்கு என்று” என்றதும் எழுந்த மதுவிடம், ஜுவெல் பாக்கையும் கொடுத்து அனுப்பினார். மது அருகில் வந்த சுபா மது அதிலேயே ரெடிமேட் பிளவுஸ் ஒன்னும் இருக்கு” என சொல்லி அனுப்பினாள்.

மதுவும், புடவையை கட்டிக்கொண்டு நகைகளை போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். தேவகி மதுவின் கன்னத்தை வழித்து திருஷ்டி கழித்துவிட்டு, ராஜாத்தி மாதிரி இருக்கேடா கண்ணம்மா” என்றாள்.

சுபா தன் மொபைலில் மதுவை போட்டோ எடுத்து சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு அனுப்பிவைத்துவிட்டு சித்தார்த்திற்கு போன் செய்தாள். ஐந்தாறு ரிங் போனதற்கு பின் எடுத்து எரிச்சலுடன், சுபா, நான் முக்கியமான மெயில் அனுப்பிகிட்டு இருக்கேன். நீ அப்புறம் பேசு” என போனை வைக்க முயல.

“டேய் இருடா, உன் பர்சனல் மொபைலுக்கு ஒரு இமேஜ் அனுப்பி இருக்கேன் அதை பாரு” என்றாள்.

“ஏய் ... எனக்கு வேலை இருக்கு நான் அப்புறம் பார்த்துக்கொள்கிறேன். நீ போனை வை” என்றவன் போனை கட் செய்துவிட்டு வேலையில் முழுகினான்

அடுத்த இரண்டாம் நிமிடம் மீண்டும் மொபைல் ஒலிக்க, எடுத்த சித்தார்த் எரிச்சலுடன், “ நான் தான் அப்புறம் பார்க்கிறேன்னு சொல்றேன் இல்ல சுபா” என்றதும்.

“போடா நீயும் உன் வேலையும். இப்போ போய் நீ அந்த இமேஜை பாரு அதுக்கு பிறகு திட்டலாமா வேண்ண்டாமன்னு முடிவு பண்ணி சொல்லு. நம்ம மீதி சண்டையை வீட்டுக்கு வந்து வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்றாள்

“உன்கிட்ட பெரிய தொல்லையா போச்சடி. இரு பார்த்துட்டு சொல்றேன், என்றவன் தன் மற்றொரு மொபைலை எடுத்து இமேஜை ஓபன் செய்து பார்க்க, அதில் மது தான் வாங்கிகொடுத்த புடவையை கட்டிக்கொண்டு நகைகளை அணிந்துக் கொண்டிருப்பதை பார்த்த சித்தார்த் சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காடி விட்டான். இந்த முறை சித்தார்த்தே சுபாவிற்கு போன் செய்து, “சுபா, ப்ளீஸ்...ப்ளீஸ்... ஒரு க்ளோசப் ஷாட் எடுத்து அனுப்பேன்” என கெஞ்ச

சுபாவோ, “ முடியாது போடா. நீ போய் உன் மெயிலை அனுப்பு” என கோபித்துக்கொண்டது போல சொல்ல, “ அக்கா.., அக்கா... ப்ளீஸ்... உன் தம்பிக்காக இதை கூட செய்யமாட்டியா, ஒன்னே ஒன்னு. ப்ளீஸ்... ” என கெஞ்ச, “பிழைத்துப்போடா சிறுவா” என சொல்லிவிட்டு மதுவை ஒரு க்ளோசப் ஷாட் எடுத்து அனுப்பினாள்.

போட்டோவை பார்த்த சித்தார்த் உதட்டில் புன்னகை இருந்தாலும் அந்த கண்களில் அந்த புன்னகையின் பிரதிபலிப்பு சற்றும் இல்லாமல் ஒரு வெறுமை மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் அதுவும் ஒரு வகையில் அழகாய் தோன்ற மனமளவென மெயிலை அனுப்பிவிட்டு மொபைலை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் கிளம்பி சென்றுவிட்டான்

மேகலா, “மது இந்த புடவை உனக்கு ரொம்ப அழகா இருக்கு” என சொல்ல, மது “தேங்க்ஸ்” என்றாள்.

மீரா, “யாரோட செலக்ஷன், நம்ம மாப்பிள்ளை சாரோட செலக்ஷன் ஆச்சே சும்மாவா.... பொண்ணையே சூப்பரா செலக்ட் பண்ணவருக்கு புடவை செலக்ட் பன்றதா கஷ்டம்” என ரகசியத்தை போட்டு உடைக்க, அதை கேட்ட மதுவின் முகம் சுருங்கியது. அதை கண்ட மேகலா உடனே மதுவின் தோளை தொட்டு அழுத்த மது தன்னை நிதானபடுத்திக்கொள்ள கைகளை இறுக மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். ஆனாலும் சுபா, மீராவின் கண்களுக்கு எதுவும் தப்பவில்லை.

பொதுவாக பேசிக்கொண்டிருந்த பெரியவர்களின் பேச்சு கல்யாணத்தை பற்றி திரும்பியது.

ராமமூர்த்தி, “ சம்மந்தி இன்னும் பதினைந்து நாளில் ஒரு முகூர்த்தம் அருமையா இருக்கு. அதை விட்டால் இன்னும் ரெண்டு மாசத்துக்கு முகூர்த்தம் அவ்வளவு நல்லதாக இல்லை. நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” என்றதும்

ராஜேஷ் அவசரமாக, “ வர்ற முகூர்த்தத்திலேயே வச்சிக்கலாமே, மாமா. அதன் பிறகு என்றால் நானும் ஆபீஸ் போய் ஜாயின் பண்ணனும். அப்புறம் லீவ் கிடைப்பது கஷ்டம். தீபக்கும் இப்போ லீவ்ல தான் இருக்கான். அப்புறம் அவனுக்கும் லீவ் போட முடியாது. அதனால் தான் சொல்கிறேன்” என ஓரக்கண்ணால் மதுவை பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்.

ராஜேஷின் அவசரமான பேச்சை கேட்ட மது நிமிர்ந்து தன் அண்ணனை பார்த்தாள். லீவுக்காகவா சொல்ற நீ உன்னை பற்றி எனக்கு தெரியாது. என்னோட மனசு மாறி எதாவது சொல்லி விடுவேனோன்னு உனக்கு பயம் என நினைத்துக் கொண்டாள். அனைவரும் கல்யாண பேச்சில் முழுகிவிட மதுவிற்கு தொண்டையை அடைப்பது போல இருந்தது. இன்னும் பதினைந்து நாள் தான் இங்கே இருக்க முடியுமா? என என்னும் போதே அழுகை வரும் போல தோன்றியது.

தேவகி, “ அப்புறம் ஒரு விஷயம், கல்யாணம் கொஞ்சம் சிம்பிளா பண்ணா நல்லா இருக்கும்னு சித்தார்த் சொல்கிறான். ஈவ்னிங் ரிசப்ஷன் கிராண்டா வைத்துக்கொள்ளலாம். நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” என்றார்.

சந்துரு புன்னகையுடன், "நாங்களும் இதை எப்படி சொல்வதுன்னு தான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தோம். மதுவும் அதே தான் சொன்னா. பரவாயில்லை ரெண்டு பேருக்கும் இந்த விஷயத்திலே ஒரே மாதிரி யோசித்து இருக்காங்க." என சிரிக்க மதுவிற்கோ எரிச்சலாக வந்தது.

சித்தார்த் சொன்னானாம் சித்தார்த். அப்படியே என மனசுல இருப்பதை சொல்றானாம். எனக்காக எல்லாத்தையும் செய்வது போல எல்லோரிடமும் நடிக்க வேண்டியது என மனசுக்குள் திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திருமணம் அடுத்த முகூர்த்தத்தில் நடத்திவிடுவது , அன்று மாலையே கிராண்டாக ரிசப்ஷன் வைத்துக்கொள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது. அனைவரின் பேச்சும் கல்யாணத்தை பற்றி இருக்க. மதுவிற்கு அங்கு அமர்ந்திருப்பது ஒருவித இறுக்கத்தை கொடுக்க மது தேவகியிடம், "அத்தை நான் என் ருமுக்கு போகட்டுமா?" என கேட்டதும். தேவகி "சரிம்மா" என்றார்.

அங்கிருந்து எழுந்து தன் அறைக்கு வந்தவன் மனம் முழுவதும் ஒருவிதமான பயம் சூழ்ந்திருந்தது. இவ்வளவு நாள் இருந்த சொந்தங்களை விட்டுவிட்டு செல்லப்போகிறோம், புது சொந்தங்கள், புது இடம், அவர்களுடன் எப்படி பொருந்தப் போகிறோம்? என்ற எண்ணமே அவன் மனதில் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொன்றாக நினைத்துக்கொண்டே வந்தவளுக்கு, கடைசியாக சித்தார்த்தை நினைத்ததும் பயத்தில் இதயம் வேகமாக துடிக்க ஆரம்பித்தது. இனி நாளெல்லாம் அவனோடு ஒரே அறையில்..... கடவுளே நினைக்கும் போதே நெஞ்சம் கனத்து மூச்சு முட்டியது. எப்படி...? எப்படி....? அவனுடன் ஒரே அறையில் இருக்க போகிறோம். நூறு பேருக்கு முன்பாக மோதிரம் போடும்போதே தன் விரலால் உள்ளங்கையில் சுரண்டினான். இனி தனியறையில் என்னவெல்லாம் செய்வானோ... என எண்ண எண்ண தான் அவசரப்பட்டுவிட்டோமோ என ஒரு எண்ணம் தோன்றியது

இதையெல்லாம் எண்ணி பயந்து கொண்டிருந்தவளின் பின்னால் வந்த மேகலா மதுவின் தோளை தொடவும், மது, "ஆஆ ...." என கத்த மதுவை விட மேகலா பயத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்தாள். திரும்பி பார்த்த மது அங்கே மேகலாவை கண்டதும், நிம்மதி பெருமூச்சு ஒன்றை வெளியேற்றி, "நீயா....?" என்றாள்.

மேகலா, "வேற யாருடி வருவாங்க? நீயான்னு ஒரு கேள்வி வேற. ஏண்டி திடீர்னு இப்படி கத்தின. எனக்கு பயத்தில் உடம்பே நடுங்கிடுச்சி. அப்படி என்ன நினைப்புல இருந்த?" என்று கேட்டுக்கொண்டே தன் முகத்தை துடைத்துக்கொண்டாள்.

"அதுவந்து கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் நானும், சித்தார்த்தும்....." என்றவள் சட்டென நிறுத்திவிட்டு மேகலாவை பார்க்க மேகலா ஒருமாதிரி மதுவை பார்த்து சிரித்தாள். "ஒஹ்.. கனவா . நான் போறேன் நீ உட்கார்ந்து நல்லா கனவு காணு" என சொல்லிவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே செல்ல, "ஏய் நீ நினைக்கிறாமாதிரி ஒன்னும் இல்லை" என சொல்லிகொண்டிருக்க அதை கேட்க மேகலா அங்கே இல்லை.

'இவ ஒருத்தி நடுவில் வந்து அவளா ஒன்றை கற்பனை பண்ணிக்கிட்டு போறா" என சொல்லிக்கொண்டே தன் உள்ளங்கையை பார்க்க, சித்தார்த் தன் விரலால் தீண்டியது ஞாபகம் வர, அப்போதும் உடலில் ஒரு குறுகுறுப்பு தெரிய புடவை முந்தானையால் தன் கையை இறுக கட்டிக்கொண்ட போதும் அந்த குறுகுறுப்பு அடங்கியது போல தெரியவில்லை.

கீழே இறங்கிவந்த மது ஆர்த்தி, அருந்ததியுடன் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தாள். அனைவரும் அங்கேயே இரவு உணவைமுடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்

மொபைலை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் சென்ற சித்தார்த் இரண்டு மணி நேரம் கழித்து ஒரு பாக்கிங்கை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான். அது வரைக்கும் கூட வீட்டிற்கு யாரும் வந்து சேரவில்லை. தன் அறைக்கு வந்த சித்தார்த் அந்த பாக்கிங்கை பிரிக்க சற்று நேரத்திற்கு முன்பு சுபா அனுப்பிய மதுவின் க்ளோசப் படம் பெரிதாக்கப்பட்டு லமினேஷன் செய்து எடுத்துவந்திருந்தான்.

போட்டோவை கையிலெடுத்தவன் போடோவில் மதுவின் கன்னத்தை மெல்ல வருடியவாரு , "ஐ லவ் யூ மை லிட்டில் ஏஞ்சல்" என்றவன் தன் வார்ட்ரோபை திறந்து ஏற்கெனவே தீபாவின் திருமணத்தில்

எடுத்த மதுவின் போட்டோவை மாட்டிவைத்திருந்த இடத்திற்கு பக்கத்தில் இந்த படத்தையும் மாட்டிவைத்தான்.

நாட்கள் ரெக்கை கட்டிக்கொண்டு பறந்தது. ஆளாளுக்கு கல்யாண வேலையில் பிஸியாக இருக்க சித்தார்த் திருமண நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான். ஆனால் மதுவோ அதற்கு நேர்மாறாக, தவித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

கல்யாண புடவை சித்தார்த்தின் செலக்ஷன் தான். மதுவை முதன் முதலில் பார்த்த போது கட்டி இருந்த அதே சிகப்புநிற நிறத்தில் நேவி ப்ளூ பார்டரில் அதே போன்ற டிசைனை அவனே வரைந்து கொடுத்து அதே போல நெய்து நேரில் சென்று பார்த்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். அந்த புடவைக்கு ஏற்றார் போல ரூபி முத்து செட் ஒன்றையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். அனைவருக்கும் புடவை பிடித்து திருப்திகரமாக அமைந்தது.

அனைவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த நாளும் வர காலையில் சித்தார்த் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் தயாராகி வீட்டிலிருந்து கிளம்பி வடபழனி கோவிலை அடைந்தனர். முதல் நாள் இரவெல்லாம் மதுவிற்கு ஏதோ குழப்பமும், பதட்டமும் தோன்றி தூக்கமே இல்லாமல் புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆவலுடன் படுத்துக்கொண்டிருந்த விமலா அவளின் அலைப்புருதலை கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். விடியும் நேரம் தான் களைப்பில் உறங்க ஆரம்பித்தான்.

அசந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்துக்கொண்டே அவள் தலையை பாசத்துடன் தடவிகொடுத்துவிட்டு கண்கலங்க எழுந்து சென்று கிளம்புவதற்காக எல்லோரையும் தயாராக சொல்லி கொண்டிருந்தார். அனைவரும் எழுந்து கிளம்பிக்கொண்டிருக்க ராஜி வந்து மதுவை எழுப்பினார்.

குளித்து முடித்து பூஜை செய்துவிட்டு முகூர்த்த புடவையை அனைவரும் ஆசிர்வாதம் செய்து கொடுக்க புடவையை கட்டிக்கொண்டு மணக்கோலத்தில் வந்தவனை அனைவரும் மனநிறைவுடன் பார்த்து கொண்டிருக்க, ராஜேஷ் கண்கலங்க தன் தங்கையை பார்த்தான். தன் பெற்றோரின் படத்தை வணங்கியவள், பக்கத்தில் இருந்த அர்ஜுனின் படத்தை வணங்கிய போது வந்த அழகையை சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு பெரியவார்கள் அனைவரிடமும் ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டு வணங்கி எழுந்தான்.

அனைவரும் கிளம்பி கோவிலுக்கு சென்று சேரும்போது, அவர்களுக்கு முன்பாகவே வந்து சேர்ந்திருந்த சித்தார்த் குடும்பத்தினர், வந்தவர்களை வரவேற்றனர். நேத்ரா ஓடிவந்து மதுவின் கையை பற்றிகொண்டாள். முதலில் சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு பிறகு மணவறைக்கு அழைத்து சென்றனர்.

மதுவிற்கு கால்கள் பின்ன கண்கள் இருட்டிக்கொண்டு வருவது போல இருந்தது. சமாளித்துக்கொண்டு ஒருவழியாக வந்து சேர்ந்தான். மணவறையில் சித்தார்த்தின் பக்கத்தில் அமர வைத்தனர். சிகப்புபட்டில் எழில் ஓவியமாய் தன் அருகில் வந்து அமர்ந்தவனை பார்த்த சித்தார்த் தன்னுடைய வாழ்வின் மொத்த சந்தோஷத்தையும் ஒன்றாக அடைந்தது போல மகிழ்ந்தான்.

மது, சித்தார்த்தின் குடும்பம், ரமேஷ் குடும்பம், கீதா, ஜீவா, ஸ்ரீராம், இருவீட்டு சம்மந்திகள் என அனைவரும் குழுமி இருக்க, வேத மந்திரம் முழங்க நல்ல நேரத்தில் மதுவின் சங்கு கழுத்தில் சித்தார்த்தின் வலிய கரங்கள் மங்கள நாணை பூட்ட அனைவரும் மனநிறைவுடன் அட்சதை தூவி வாழ்த்த திருமணம் நல்லபடியாக முடிந்தது. அனைவரின் மனமும் நிம்மதியிலும் சந்தோஷத்திலும் இருக்க மதுவின் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர் சித்தார்த்தின் கைகளில் பட்டு தெறிக்க சிறுவேதனையுடன் மதுவை பார்த்தான்

மதுவின் நெற்றியில் திலகமிட அருகில் வந்தவன் அவள் காதுகளில் மட்டும் விழும் குரலில், "மது கன்ட்ரோல் யுவர் ஸெல்ப் டா" என சொல்ல மது நாசுக்காக தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டான்.

அதன் பின் நடந்த சடங்குகளில் ஒருவிதமான இயந்திரதனத்துடன் தான் நடந்துகொண்டான். அவளின் கண்ணீரை கண்ட சித்தார்த் அவளை ஏதும் சீண்டவில்லை. சடங்குகள் முடிந்ததும் கிளம்பி ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸ் சென்று திருமணத்தை பதிவு செய்துகொண்டு ஸ்ரீராமின் ஹோமிற்கு சென்று காலை உணவை அங்கிருந்த குழந்தைகளுடன் அருந்திவிட்டு சித்தார்த்தின் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆரத்தி சுற்றி மணமக்களை வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றனர். அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிகொண்டிருக்க மது சித்தார்த் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த போதும் இருவருமே ஏதும்

பேசிக்கொள்ளவில்லை. சற்றுநேரம் கழித்து சித்தார்த் எழுந்து சென்று தன் நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

தேவகி நேத்திராவை அழைத்து “அண்ணியை உன் ரூமுக்கு கூட்டிகிட்டு போ கொஞ்சம் நேரம் படுக்க சொல்லு. ரெஸ்ட் எடுக்கட்டும்” என்றதும், நேத்ரா மதுவை அழைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்கு வந்தாள்.

பின்னாலேயே வந்த சுபா, “இந்தா மது புடவையை மாற்றிக் கொண்டு கொஞ்சம் படுத்து எழுந்திரு. மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்ப நேரம் சரியாக இருக்கும் சொல்லி விட்டு இருவரும் சென்றதும், மது புடவையை மாற்றிக்கொண்டு தலையை தளர பின்னிக்கொண்டு முகத்தை கழுவி விட்டு வந்து கட்டிலில் படுத்தும், இரவில் சரியாக உறங்காததும், சோர்வும் சேர்ந்து அழுத்த படுத்த அடுத்த நிமிடமே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

சித்தார்த் அந்த அறைக்கு வந்ததையோ, ஆழ்ந்து உறங்கும் தன்னை காதலுடன் பார்த்தாயோ அறியாமல் நித்திரையில் இருந்தாள்.

மதுவை எழுப்ப வந்த மீரா அவள் அசந்து தூங்குவதை பார்த்துவிட்டு எழுப்பாமல் சென்றுவிட்டாள். சிறிதுநேரம் கழித்து எழுந்த மது மணியை பார்க்க மணி இரண்டை காட்டியதும், இரண்டு மணிநேரம் தூங்கி இருக்கிறோம் ஐயோ அத்தை என்ன நினைத்து கொள்வார்களோ என்று எண்ணி அவசரம் அவசரமாக முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

தேவகி, “என்னம்மா நல்லா தூங்கினாயா?” என்றதும். “சாரி அத்தை ரொம்ப டயர்டா இருந்தது அதான்...” என இழுக்க, “அதனால் என்ன சரி சாப்பிடவாம்மா” என்றவர், நேத்ராவிடம் “நேத்ரா அண்ணி எழுந்தாசுன்னு சொல்லி அண்ணனை சாப்பிட கூட்டிக்கொண்டுவா” என்றார்.

மீரா, “உனக்காக தான் சித்தார்த் காத்துகிட்டு இருந்தார். நீ சாப்பிடாம அவர் சாப்பிடமாட்டாராம்” என சிரிக்க. ஆமாம் அவருக்கு நடிக்க சொல்லி கொடுக்கணுமா நடிப்புல தான் மன்னனாச்சே என நினைத்துக்கொண்டாள்.

அனைவரும் மதிய உணவை முடித்துக்கொண்டு கிளம்பினர். ராஜா முத்தையா ஹாலில் தான் மாலை வரவேற்பு. மாலை ஆறுமணிக்கு சித்தார்த், ஆழ்ந்த நீல நிற கோர்ட் சூட்டில் கம்பீரமாக நிற்க, மது மெருன் வண்ண பட்டில் அவனுக்கு இணையாக பொருத்தமான ஜோடியாக உதட்டில் மென்னகையுடன் நின்றிருந்தாள்.

நண்பர்கள், உறவினர்கள், அலுவலக ஊழியர்கள், என மண்டபமே நிரம்பி வழிந்தது. அனைவருமே பொருத்தமான ஜோடி என வாழ்த்தினர். அதிரடி இசை ஏதும் இல்லாமல் மென்மையான புல்லாங்குழல் இசையில் கச்சேரி நடந்து கொண்டிருந்தது. போட்டோ எடுக்கும் போதும் போட்டோ கிராபர் எவ்வளவோ சொல்லியும் சித்தார்த் சில போட்டோக்களுக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

சுபா வந்து “ஒன்னே ஒன்னு எடுத்துக்கோடா” என வற்புறுத்த சித்தார்த் மதுவை பார்க்க மதுவோ நிமிர்ந்து அவனை பார்க்கவே இல்லை. மீரா வந்து மதுவிடம் சொல்ல மது அரைமனதுடன் தலையாட்டினாள். அதன் பிறகே சித்தார்த் சம்மதித்தான். சித்தார்த் மதுவை அணைத்திருப்பது போல ஒரு போட்டோ மட்டும் எடுத்துக்கொண்டனர்.

ராஜேஷின் மனம் சொல்லமுடியாத அளவுக்கு மகிழ்ச்சியில் இருந்தது. தன் தங்கைக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையுமா என இருந்தவனுக்கு, நல்ல படியாக திருமணம் முடிந்து தன் தங்கை தன் கணவனுடன் நிற்பதை பார்த்து பார்த்து அவன் உள்ளம் பூரித்தது. மன நிறைவுடன் அவன் உள்ளம் இருவரையும் வாழ்த்தியது.

வரவேற்பு முடிந்ததும் சித்தார்த்தை தனியாக அழைத்து சென்ற ராஜேஷ் சித்தார்த்தை ஆரத்தழுவிக்கொண்டான். “சித்தார்த் உனக்கு ரொம்ப பெரிய மனசு. அவ ஏதாவது கொஞ்சம் இடக்காக நடந்து கொண்டாலும், நீ கொஞ்சம் பார்த்து நடந்துக்கோடா” என சொல்ல

“இதை நீ சொல்லணுமா. என் மதுவை அதாவது உன் தங்கையை நான் பத்திரமாக பார்த்துக்கொள்கிறேன் போதுமா” என்றான்.

சித்தார்த் சொன்னதை கேட்டு சிரித்த ராஜேஷ் "எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இருக்கு. நீ அவளை புரிந்து நடந்துகொள்வாய். அவளும் உன்னை புரிந்து கொள்ளும் நாள் தூரத்தில் இல்லை. உன்னுடைய குடும்ப வாழ்க்கைக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள் என கையை பிடித்து குலுக்கி தன் வாழ்த்தை தெரிவித்தான்

அலங்கார ஓவியம் அன்பென்னும் காவியம்
அண்ணனின் தங்கை அங்கே நலம் பாடும் நெஞ்சமே
நாளெல்லாம் கொண்டவன் தங்கையின் அண்ணன் இங்கே
கண்ணனின் சந்நதியில் எந்தன் கண்மணி புன்னகையில்
இனிமேல் காலங்கள் உள்ளவரை எந்தன் பொன்மணிகென்ன குறை

மாலையுடி கொண்டு எந்தன் மஞ்சள்
வாழை கன்று நாணம் பொங்க நின்று
நான் காண வேண்டும் என்று அண்ணன்
செய்த யாவும் நீ அறிந்ததில்லை இன்று
காலம் சொல்லக்கூடும் என்ன உள்ளம்
என்னவென்று கட்டிலில் ஓர் உறவு
பின்னால் தொட்டிலில் ஓர் உறவு
இதுபோல் ஆயிரம் உறவு வரும்
எங்கே அண்ணனின் நினைவு வரும்

*****

அத்தியாயம் -51

வரவேற்பு முடிந்ததும் சித்தார்த், மது இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு மதுவின் மாமா வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். சித்தார்த்துடன் வந்த சுபா ஹரி இருவரும் சற்று நேரம் இருந்துவிட்டு கிளம்பி சென்றதும், மது தன் அறைக்கு வந்து அமர்ந்தான். எப்போது இந்த புடவை, நகைகளையும் அவிழ்போம் என இருந்தது.

வித்யாவும், மேகலாவும் மதுவுடன் அவள் அறையில் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வித்யா மதுவிற்கு தலைவாரிக்கொண்டிருக்க, மேகலா மதுவின் நகைகளை எடுத்து ஜுவெல் பாக்ஸில் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மது கொஞ்சம் பதட்டத்துடன் தான் அமர்ந்திருந்தான். அவள் மனம் திக்திக்கென அடித்துக்கொண்டது. மதுவின் முகத்தை கவனித்த வித்யா, "என்ன மது ரொம்ப டென்ஷனா இருக்க?" என கேட்க.

மது, "ஒண்ணுமில்லை" என்றாள். மேகலா, "இன்னைக்கு சடங்கு இல்லை மது, நேரம் அவ்வளவாக நன்றாக இல்லையாம். அதான் நாளை மறுநாள் வைத்திருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

மதுவிற்கு அப்பாடா, என இருந்தது. வித்யாவும், மேகலாவும் கீழே சென்றுவிட, மது தன் அலுப்பு தீர் நன்கு குளித்துவிட்டு கீழே இறங்கிவந்தான்

மது மாடியிலிருந்து இறங்கி கிச்சனுக்கு செல்லும் வரை ஹாலில் அமர்ந்திருந்த சித்தார்த் கண்ணை அகற்றாது மதுவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மதுவும் சித்தார்த்தின் பார்வை தன்னை தொடர்வதை உணர்ந்தாலும் அவனை திரும்பி பார்க்கவில்லை. ஒரு பார்வைக்கு கூட பஞ்சமாகி போனதை எண்ணி சித்தார்த் பெருமூச்சு விட்டபடி அமர்ந்திருந்தான்.

மதுவை அழைத்த ராஜி, "மது நீ உன்னோட பக்கத்துக்கு ரூமில் படுத்துக்கோ. உன் ரூமில் சித்தார்த் தங்கிக்கொள்ளட்டும்" என்றதும், மது அவசரமாக, "அத்தை என்னோட ரூமை நான் யாருக்கும் கொடுக்க மாட்டேன். வேண்டுமானால் அவரை பக்கத்து ரூமில் தங்கிக்கொள்ள சொல்லுங்க" என்றாள்.

“மது என்ன இது. நீ என்ன யாருக்கோவா உன் ரூமை கொடுக்க போகிறாய். உன் வீட்டுக்காரர் தானே அவருக்கு கொடுத்தால் என்ன” என்றான்.

“ஏன் சித்தார்த் பக்கத்துக்கு ரூமில் படுத்தா தூங்கமாட்டாரா?” என்றான்.

“என்ன மது இது இப்படி தலையில் அடிப்பது போல பேரைசொல்லி கூப்பிடுகிறாய். அத்தான்னு கூப்பிடு” என சொல்ல

“என்னது அத்தானா...!! அதெல்லாம் கூப்பிட முடியாது அத்தை” என்றான். இருவரின் பேச்சையும் கேட்டுக்கொண்டே வந்த வித்யாவும், மேகலாவும் மதுவை பார்த்து சிரிக்க, ராஜி இருவரையும் பார்த்து முறைத்துவிட்டு, “சரி நீ எப்படியாவது கூப்பிட்டுக்கொள். நான் சொல்வதை கேளு. அந்த ரூமில் ஏசி சரியாக வேலை செய்யவில்லை. நீ தான் ஏசி போட்டுக்கொள்ள மாட்டாயே. அதனால் தான் உன்னை அந்த ரூமில் தங்கிக்கொள்ள சொல்கிறேன். உன் ரூமில் நன்றாக காற்றுவரும். அதனால் சித்தார்த் அந்த ரூமில் தங்கிக்கொள்ள சொல்லலாம்”

மது யோசனையுடன் இருக்க, “வேறு யாருடைய ரூமாக இருந்தாலும் அங்கே தங்கிக்கொள்ள சித்தார்த்துக்கு சங்கடமாக இருக்கும். அதனால் தான் சொல்கிறேன் மது. ரெண்டு நாளைக்கு தானே” என்றதும் மதுவும் பட்டும்படாமலும் “சரி” என்றான்.

ராஜி சிரித்துவிட்டு, “வரவர உனக்கு பிடிவாதம் அதிகமா ஆகிடுச்சி. சரி அவரை உன் ரூமுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போ” என்றதும். என்னவோ கேட்கக்கூடாத ஒன்றை கேட்டுவிட்டது போல மது, “என்னது.... நானா... நான் போய் அவரை எப்படி அத்தை கூட்டிகிட்டு போவது?” என்றதும்.

மேகலா, “என்னடி என்னவோ சித்தார்த் அத்தானை இன்னைக்கு தான் பார்ப்பது போல பேசுற. ஏற்கெனவே நல்லா பேசி பழகியவர் தானே. இதில் இப்போ என்ன புதுசா வெட்கம்?” என்றான்

வித்யா, “எப்படி கூப்பிடுவதுன்னு சொல்லிகொடுக்க உனக்கு டியூஷனா எடுக்க முடியும். வேணும்னா நான் சொல்வதை ட்ரைபண்ணி பாரு , அத்தான், வாங்க அத்தான், உங்க ரூமுக்கு போகலாம்” அப்படின்னு பழைய காலத்து ஹிரோயின் மாதிரி அப்படியே அன்ன நடையில் போய் பக்கத்தில் நின்று சொல்லு” என சொல்லிவிட்டு சிரிக்க,

மது வித்யாவை பார்த்து முறைக்க, ராஜி தன் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, “போ மது நேரம் ஆகுது பாரு” என்றதும் மது முணுமுணுத்துக்கொண்டு ஹாலுக்கு சென்றான்.

சித்தார்த் தன மொபைலுக்கு SMS சில் வந்த வாழ்த்து செய்திகளை பார்த்து அவற்றிற்கு பதில் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான். சித்தார்த்தின் அருகில் சென்று நின்ற மது அவனாக நிமிர்ந்து தன்னை பார்ப்பான், அப்போது அவனை பார்க்காமலேயே விஷயத்தை சொல்லி அழைத்து சென்று அறையை காட்டிவிட்டு வந்துவிடவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு நின்றிருக்க, சித்தார்த்தோ அங்கே ஒருத்தி வந்து நிற்பதை கூட பார்க்காமல் SMS அனுப்புவது தான் முக்கியம் என்பது போல பதில் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான்

மது எரிச்சலுடன் அவனை பாராமலேயே “க்கும்” என தொண்டையை செருமினான். நிமிர்ந்து பார்த்த சித்தார்த் அவள் தன்னை பார்க்காமல் வேறெங்கோ பார்த்துகொண்டிருப்பதை பார்த்து தன் வேலையில் மீண்டும் கவனத்தை செலுத்தினான். அவனே என்ன என்று கேட்பான் என ஓரகண்ணால் பார்க்க அவன் தன் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பதை பார்த்தவளுக்கு , திமிர்பிடித்தவன், ஒருத்தி வந்து நிறாளே என்ன என்று கேட்போம் என்று கேட்கிறானா பார்? இப்போது SMS அனுப்புவது தான் முக்கியம். வர ஆத்திரத்திற்கு மொபைலை பிடுங்கி தூர எறிய வேண்டும் என்று வந்த ஆத்திரத்தை கட்டுபடுத்திக்கொண்டு, “உங்களை தானே” என சித்தார்த்தை அழைக்க அந்த குரல் அவளது காதிலேயே விழவில்லை.

அவன் நிமிர்ந்தும் பாராமல் இருப்பதை பார்த்து ஒருவேளை தன் அழைத்து அவனுக்கு கேட்கவில்லையோ என்று எண்ணிக்கொண்டு ,வந்த எரிச்சலை அடக்கிக்கொண்டு , “சித்தார்த் உங்களை தானே கூப்பிடுகிறேன்” என்றான்.

அப்பாடா இப்போதாவது வாயை திறந்து பேசணும் போல தோன்றியதே, சந்தோஷம் என நினைத்தவன், “என்ன மது?” என்றான்.

“நீங்க தங்க வேண்டிய ருமை காட்டுகிறேன் வாங்க” என சொல்லிவிட்டு முன்னால் நடக்க சித்தார்த் அவளை பின் தொடர்ந்து சென்றான். தன் அறையை திறந்துவிட்டவள், “உங்க திங்க்ஸ் எல்லாம் உள்ளேயே இருக்கிறதாம். நீங்க இங்கே தங்கிக்கொள்ளுங்கள்” என சொல்லிவிட்டு அந்த அறையின் உள்ளே செல்லாமல் வாசலோடு திரும்பி கீழே இறங்கி வந்துவிட்டாள்.

உள்ளே வருவாள், அவளுடன் சிறிது நேரம் ஏதாவது பேசலாம் என எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அவளோ வாசலோடு திரும்பி செல்வதை பார்த்தவனுக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டது. உள்ளே சென்று பைஜாமாவையும், டவலையும் எடுத்துக்கொண்டு குளிக்க சென்றான்.

சித்தார்த்தை அழைத்துக்கொண்டு மேலே சென்றவள் அதே வேகத்தில் கீழே இறங்கி வந்ததை கண்ட விமலா, ராஜியிடம், “என்ன ராஜி, இவ இப்படி கொஞ்சம் கூட ஒட்டாமல் விலகியே இருக்கா” என கவலையுடன் சொல்ல,

“அவளுக்கு கொஞ்சம் சங்கோஜமாக இருக்கு போல அக்கா, ரெண்டு மூணு நாள் ஆனால் சரியாகிவிடும்” என சொல்ல

“என்னவோ ராஜி, இவ நமக்காக கல்யாணத்துக்கு ஒத்துகிட்டு இருக்கா என்று எனக்கு தோணுது. நம்மை சமாதானபடுத்த கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டு, இப்போ நாம எல்லோரும் சேர்ந்து சித்தார்த்தை ஏமாற்றியது போல ஆகிவிட்டது” என சொன்னதும்

ராஜி அவசரமாக, “அதெல்லாம் இல்லை அக்கா, நீங்க வீணா வருத்தப்பட்டு உங்க உடம்பை கெடுத்துக்காதீங்க. நான் அவளுக்கு பக்குவமாக எடுத்து சொல்கிறேன்” என்றார்.

ஹாலில் அமர்ந்து ஏதோ யோசனையில் மூழ்கி இருந்த மதுவை அழைத்த ராஜி, “மது இந்த பாலை கொண்டுபோய் உன் வீட்டுக்காரருக்கு கொடு” என்றார்.

“என்ன அத்தை நீங்க அவர் இவ்வளவு நேரம் இங்கே தானே இருந்தார். அப்போதே கொடுத்து இருக்கலாம் இல்லையா?” என சலிப்புடன் சொன்னவளை ராஜி வைத்த கண்வாங்காமல் உற்று பார்க்க, மது தலையை குனிந்து கொண்டாள். “மது நீ உன் மனதில் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். கல்யாணத்திற்கு சம்மதம் சொல்லி கல்யாணம் செய்துகொண்டால் மட்டும் போதாது. இனி நீ அவரில் பாதி. அவருக்கு வேண்டியதை நீ தான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நீ என்னவோ தாலிகட்டியதோடு அவர் கடமை முடிந்தது என்றும், தாலி கட்டிக்கொண்டதோடு உன் கடமை முடிந்தது என நினைத்துக்கொண்டாயா? இனி தான் உங்களுக்கு வாழ்க்கையே ஆரம்பிக்கிறது. நீ இன்னும் சின்ன பெண்ணில்லை. ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு அந்த குடும்பத்தில் ஒருத்தியா இருந்து அந்த குடும்பத்துக்காகவே நீ இருக்கணும். இனி உன்னோட கஷ்டம், நஷ்டம், இன்பம் துன்பம் எல்லாமே சித்தார்த்தோடு தான்

இதுக்கு மேலும் உனக்கு பளிச்சின்னு எப்படி சொல்வது? நான் சொல்ல வருவது உனக்கு புரியாத அளவுக்கு முட்டாள் இல்லை நீ என்று எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்” என ராஜி சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டு நின்றிருந்தவளை பார்த்து,

“நீ நடந்துகொள்வதை பார்த்து விமலா அக்கா கவலைபடுகிறார்கள். நீ எங்களுக்காக சித்தார்த்தை கல்யாணம் செய்து கொள்ள சம்மதித்து விட்டு இப்போது சித்தார்த்தை வருத்துகிராயோ என அவர்களுக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது” என சொன்னதும் மது கண்கலங்குவதை கண்ட ராஜி, “மது உன்னுடைய மனம் எனக்கு புரிகிறது. அதுக்காக இன்னும் பழைய கதையையே நினைத்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா?” என ஆதரவுடன் அவள் தலையை வருடிகொடுக்க,

மது அவசரமாக, “இல்லை அத்தை, எனக்கு பழைய ரூபகம் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் சொல்லும் எல்லாம் எனக்கும் புரிகிறது. என்னவோ அவரை பார்த்தாலே என்னால் சகஜமாக பேச முடிவதில்லை. அவர் முகத்தை பார்க்கவே எனக்கு சங்கடமாக இருக்கு அத்தை” என அழுதவளை தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டு முதுகை தட்டிகொடுத்தார்.

“உன்னுடைய கஷ்டம் எனக்கும் புரியுதடா . ஆனால் அதற்காக சித்தார்த்திடம் இருந்து இப்படி விலகியே இருக்க முடியுமா?” என்றவர் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி, “இதுக்கு மேல் உனக்கு நான் ஒன்றும் சொல்ல தேவை இல்லை என நினைக்கிறேன், இந்தா இந்த பாலை கொண்டு போய் சித்தார்த்திற்கு கொடு” என்று மதுவின் கையில் பால் டம்ளரை கொடுத்தவர், “மது உன் முகத்தை

கழுவிக்கொண்டு போ, பாலை கொடுத்துவிட்டு கொஞ்சம் நேரம் சித்தார்த்திடம் பேசிக்கொண்டிரு” என்றவரை பார்த்து தலையாட்டிவிட்டு சென்றாள்.

மது பால் டம்ளரை வாங்கிக்கொண்டு சித்தார்த் இருந்த அறைக்கதவை நோக்கி சென்றால், என்னவோ அந்த தூரம் முடிவிலாத தூரம் போல தோன்ற அறையை நெருங்கிகதவை மெல்ல தயங்கி தயங்கி தட்டினாள். குளிக்கும் அறையில் இருந்த சித்தார்த்திற்கு இந்த மெல்லிய அழைப்பு காதில் விழவில்லை. தட்டியதற்கு உள்ளே சத்தமே இல்லை என மது மெல்ல கதவை தள்ள அது திறந்துகொண்டது. உள்ளே எட்டிபார்த்தவள் பால்கனி கதவு திறந்திருப்பதை பார்த்து ஒருவேளை அங்கே இருக்கிறானோ என எண்ணிக்கொண்டே கதவை திறந்து பால்கனியை நோக்கி சென்றாள்.

பால்கனியிலும் அவனை காணாமல் திரும்பி உள்ளே வந்தவள், பாத்ரூம் கதவை திறந்துக்கொண்டு சித்தார்த் குளித்துவிட்டு பைஜாமா அணிந்துக்கொண்டு வெற்றுடம்புடன் தலையை துடைத்தபடி வெளியே வந்தவன் கொலுசுசத்தத்தில் திரும்பி பார்க்க சித்தார்த் தை பார்த்த மது தடுமாற்றத்துடன் நிற்க. அவள் தயக்கத்துடன் நிற்பதை கண்ட சித்தார்த் என்ன என புருவங்களை உயர்த்தி கேட்டதும், மது சற்று பதட்டத்துடன், இல்லை..... எனக்கு , இல்லை உங்களுக்கு அத்தை பால் கொடுத்துவிட்டு வர சொன்னாங்க,.... நீங்க பாத்ரூமில் இருந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை, சாரி” என பதட்டத்துடன் திக்கி திணறி சொல்லிவிட்டு பாலை கட்டில் அருகில் இருந்த சைட் டேபிள் மீது வைத்துவிட்டு சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்க்காமல் தலையை குனிந்தபடி அவனை தாண்டி செல்லும் போது சித்தார்த், “நில்லு மது உன்னிடம் நான் கொஞ்சம் பேசணும்” என்றான்.

எப்போதடா அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறுவோம் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தவனை அவன் அழைப்பு கலவரப்படுத்த, “எனக்கு தூக்கம் வருது, நாளைக்கு பேசலாமே” என சித்தார்த்தை திரும்பிபார்க்காமலேயே சொல்லிவிட்டு வெளியே செல்ல முயல் சித்தார்த், “நில்லு மது” என அவளின் கையை எட்டி பிடித்தான். அதை எதிர்பார்த்த மது அதே வேகத்தில் சித்தார்த்தின் பிடியிலிருந்த தன் கையை உதறி விடுவித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து ஓடிவராத குறையாக பக்கத்துக்கு அறைக்கு சென்று கதவை தாளிட்டு கொண்டு படபடவென அடித்துக் கொண்ட நெஞ்சத்தை தன் வலது கையால் அழுத்தியபடி கதவின் மீதே சாய்ந்து நின்றனாள்.

ராஜி சொன்னதில் இருந்த உண்மையை உணர்ந்து அதை ஏற்று, சற்றுநேரம் தன் எரிச்சல் கோபம் எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கிவிட்டு சித்தார்த்துடன் கொஞ்சம் நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம் என எண்ணித்தான் மது சித்தார்த் இருந்த அறைக்கு சென்றது. ஆனால், அவனை வெற்றுடம்புடன் பார்த்ததும் ஏதோ ஒன்று அவனை அங்கே நிற்க விடாமல் தடுக்க, வெளியே வர நினைத்தவனை சித்தார்த்தின் தொடுகை அவளையும் அறியாமல் பயத்தை கொடுக்க சித்தார்த்தின் கையை உதறிவிட்டு ஓடிவந்துவிட்டாள்.

சித்தார்த் அப்படி தன்னிடம் அத்துமீறி நடப்பவன் இல்லை என்று புரிந்தாலும், இப்போது தன்னிடம் எல்லா உரிமையும் உள்ளவன், என்ற அந்த எண்ணம் அவனுக்கு இருந்தால்..... தன் நிலை என்ன என்ற எண்ணம் அவளை சுற்றி சுற்றி வந்தது. இன்று எப்படியோ சமனித்துவிட்டோம். ஆனால் இனிவரும் நாட்களில்.....!!! மது பயத்துடனே கட்டிலில் விழுந்தாள்.

இங்கே சித்தார்த்தின் நிலையோ சொல்லவே வேண்டாம். மதுவின் இந்த நிராகரிப்பு அவனுக்கு முள்ளாய் உறுத்தியது. மது திருமணத்திற்கு சம்மதம் என்று சொன்ன நிமிடத்திலிருந்து பால் போல் பொங்கிக்கொண்டிருந்த அவன் இதயத்தில் காலையில் அவள் சிந்திய கண்ணீர் துளி விழுந்ததில் சட்டென்று அடங்கியது!!

அவளை தன் அறையில் எதிர்பாராமல் கையில் பால் தம்ளருடன் கண்டதும் இதயத்தில் எஸ்ட்ரா பிஜிஎம் ம்யூசிக்கோடு துவங்கிய இசைக்கச்சேரியை மதுவின் இந்த செய்கை தாளம் தப்பி சுருதி பேதத்தை கொடுத்தது. இவ்வளவு நாளாக வேறுவேறாக இருந்தவர்கள் இன்று திருமணபந்தத்தில் இணைந்து தங்கள் வாழ்வில் அடியெடுத்து வைத்த முதல் நாளே இப்படி ஒரு பார்வைக்கும், ஒருவார்த்தைக்கும் தான் ஏங்கி காத்திருக்கையில் இப்படி தன்னை கண்டதும் பயந்து ஓடினால்..... என்ன செய்வது????.

இது இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு தொடருமோ..... இல்லை காலம் முழுதும் இப்படி இருவரும் வேறு வேறு பாதையில் பயணிக்க நேரமோ என்ற ஏக்கமும், இன்னும் தன்னையும், தன் காதலையும் புரிந்துக்கொள்ள அவள் சிறிதும் முயலவில்லையே என்ற கோபமும் ஒன்று சேர, தூங்க பிடிக்காததால் எழுந்து சென்று பால்கனியில் நின்று தூரத்தில் தெரிந்த கடலலையை பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்

மதுவும், தூங்காமல் தன் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தாள். எழுந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு பால்கனி கதவை திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள். பக்கத்துக்கு அறையிலிருந்து வந்த விளக்கு ஒளியில் சித்தார்த் இருகைகளையும் கட்டிக்கொண்டு பால்கனியில் நின்றுகொண்டு சற்று தூரத்தில் தெரிந்த கடலலையை வெறித்துக்கொண்டு, யோசனையோடு நின்றிருப்பதை கண்ட மது சிலநொடிகள் அவனையே பார்த்தாள். மீண்டும் தன் அறைக்கு வந்தவள் படுத்துவிட, ஆனாலும் மதியம் ஆழ்ந்து உறங்கியதாலோ இல்லை மனதில் இருந்த சஞ்சலமோ அவளை தூங்க விடாமல் தடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

தூக்கம் வராமல் கண்களை மூடியபடி படுத்திருந்தவளின் கண்களுக்குள் சித்தார்த் மீண்டும்மீண்டும் வந்து சிரித்தான். ஏக்கத்தோடும் காதலோடும் அவனை பார்த்தான். சட்டென கண்ணை திறந்த மது அதன்பிறகு மறந்தும் கண்ணை மூடவில்லை. அதே நேரம் நமக்கு ஏன் இப்படி தோன்றுகிறது என்றும் அறியவும், அதை உணரவும் தோன்றாமல் வெகு நேரம் விழித்துக்கொண்டு இருந்தவள் விடியும் நேரம் தன்னை அறியாமல் நித்திரை தழுவ, உறங்க ஆரம்பித்தாள்.

நீ இன்றி நானும் இல்லை
என் காதல் பொய்யும் இல்லை
வழி எங்கும் உந்தன் முகம் தான்
வலி கூட இங்கே சுகம் தான்
தொடுவானம் சிவந்து போகும்
தொலை தூரம் குறைந்து போகும்
கரைகின்ற நொடிகளில் நான் நெருங்கி வந்தேனே

இனி உன்னை பிரிய மாட்டேன்
துளி தூரம் நகர மாட்டேன்
முகம் பார்க்க தவிக்கிறேன்
என் இனிய பூங்காற்றே
ஓஹ் ஷாந்தி ஷாந்தி ஓஹ் ஷாந்தி
என் உயிரை உயிரை நீ ஏந்தி
ஏன் சென்றாய் சென்றாய் எனை நீங்கி ?
நான் வந்தேன் வந்தேன் உன்னை தேடி

விரலோடு விழியும் வாடும்
விரைகின்ற காலம் நோகும்
இருந்தாலும் வருகிறேன்
உன் மடியில் நான் தூங்க
எனை வந்து உரசும் காற்றே
அவளோடு கனவில் நேற்றே
கைகோர்த்து நெருங்கினேன்
கண் அடித்து நீ ஏங்க

*****

அத்தியாயம் -52

காலையில் விமலா மதுவை அழைத்து சித்தார்த்தை அழைத்துக்கொண்டு கோவிலுக்கு சென்று வரும்படி சொல்ல மதுவிற்கு வெறுப்பாக இருந்தாலும், எதையும் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் சித்தார்த்துடன் கிளம்பி சென்றாள்.

மது கோவில் வாசலில் அர்ச்சனை தட்டு வாங்கிகொண்டிருக்க சித்தார்த் மதுவிற்கு பூ வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தான். ஏதும் சொல்லி மறுக்காமல் மது பூவை வாங்கி கொண்டதும் சித்தார்த் மனம் சற்று மகிழ்ந்தது. இருவரும் சுவாமி சன்னதியில் சென்று நின்றனர் மது அர்ச்சனை தட்டுடன் சித்தார்த் வாங்கிக்கொடுத்த மொத்த பூவையும் சேர்த்து கொடுத்துவிட்டு கண்களை மூடி பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

தான் ஆசையுடன் அவளுக்கு பூ வாங்கிக்கொடுத்தால் அதை அப்படியே எடுத்து கொடுத்துவிட்டாளே என வருத்தமாக இருந்தாலும், நானும் உனக்கு தான் வாங்கினேன் என்று சொல்லாமல் கொடுத்தால், சுவாமிக்கு வாங்கினேன் என நினைத்து கொடுத்துவிட்டிருப்பாளாக இருக்கும் என தன்னை தானே சமாதானம் செய்துகொண்டு மதுவுடன் இணைந்து கோவிலை சுற்றி வந்தான்.

இப்போதாவது ஏதாவது பேசுவாளா? அப்படி இல்லை என்றால் நாமே ஏதாவது பேசவேண்டியது தான் என நினைத்தபடி பிரகாரத்தில் வந்து அமர்ந்தனர் சித்தார்த் அமர்ந்ததும் மது, சற்று தள்ளி இருந்த தூணில் சாய்ந்து கண்களை மூடி தியானம் செய்வது போல அமர்ந்துகொண்டான். சித்தார்த்திற்கு அவளின் விலகல் கடும் எரிச்சலை கொடுத்தது. இருந்தாலும் அவளின் மன நிலையை கருத்தில் கொண்டும், ஒரு முறை பேசும்போது அவள் மனம் மாறும் வரை காத்திருப்பதாகவும் சொல்லிவிட்டு இப்போது எரிச்சல்பட்டால் எப்படி? என தன்னை தானே சமாதானமும் செய்துக்கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் மொபைல் ஒலிக்க எடுத்து பேசிவிட்டு மதுவை அழைத்து “சுபா, அண்ணி எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்களாம் வா கிளம்பலாம்” என அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான். வீட்டிற்கு வந்ததும் அனைவரையும் விசாரித்துவிட்டு பிரசாதத்தை எடுத்து அனைவருக்கும் கொடுத்தான்.

ஹரியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தவன், மற்றவரிடம் பேசும் போது மலர்ந்த செந்தாமரையை போல இருந்த அவளின் முகத்தை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். ஹரி, “மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் இங்கேயும் எங்களை கவனிப்பா” என சொல்ல சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே மதுவை பார்த்தான்.

மது குழந்தைகள் நால்வரையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்று அங்கிருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்துக்கொண்டு அவர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். சற்று நேரம் கழித்து சித்தார்த் அறைக்கு உள்ளே வந்ததை அறியாமல் மது குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து பால்கனியில் ஓடிப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் சத்தம் போடாமல் கட்டிலில் அமர்ந்து ஜன்னல் வழியாக வெளியில் நடப்பதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஆர்த்தி “சித்தி, ஒரு கதை சொல்லுங்க சித்தி” என்றதும், மதுவும், “ஓகே, ஒரே ஒரு கதை தான் சரியா” என கேட்க

குழந்தைகளும் ஒன்றாக, “சரி” சென்றனர். மது ஊஞ்சலில் அமர்ந்து அருந்ததியை மடியில் வைத்துக்கொண்டு இருக்க, ஆர்த்தியும், ஆகாஷும் இரண்டு பக்கமும், வருண் ஊஞ்சலின் கைபடியில் அமர்ந்துகொண்டு மதுவின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு கதை கேட்டுக்கொண்டிருக்க குழந்தையோடு குழந்தையாக, கதைக்கு ஏற்றார் போல கண்களில் பாவத்தை கொண்டுவந்து கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்க சித்தார்த் இவை அனைத்தையும் அமர்ந்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த்தை தேடி அங்கே வந்த சுபா, சித்தார்த் வெளியே பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருப்பதை கண்டு, “சித்தார்த் என்னடா இது நீ இங்கே தனியாக உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்கிறாய். நான் வெளியே நின்று எத்தனை முறை கதவை தட்டினேன் தெரியுமா? நீ என்னடான்னா தனியாக உட்கார்ந்து மதுவை ரசித்துக்கொண்டிருக்கிறாயா?” என்றாள்.

“நான் அங்கே போனா அப்புறம் மது எழுந்து போயிடுவாளே?” என்று சொல்லும் போது சித்தார்த்தின் முகம் சற்று சுருங்கியதை கவனித்த சுபா, “சித்தார்த் இதெல்லாம் தெரிந்து தானே கல்யாணம் செய்துக்கொண்டாய். மாறுவாடா, நிச்சயம் மாறுவா. நீ மட்டும் கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. உன்னோட கோபத்தையெல்லாம் அவகிட்ட காட்டாதே புரிந்ததா?” என்றாள் ஆறுதலாக.

சித்தார்த் அமைதியாக தலையை ஆட்டிக்கொண்டான். “சரி நான் மதுவிடம் பேசிவிட்டு வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு பால்கனிக்கு சென்றாள். சிரித்துக்கொண்டே மதுவை நோக்கி செல்ல குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த மது சுபாவை பார்த்ததும் சிரித்துக்கொண்டே அருவையும் தூக்கிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

“என்ன மது குழந்தையோடு குழந்தையா மாறிட்டியா?” என சுபா கேட்டதும். “ஆமாம் அண்ணி குழந்தைகளோட விளையாடிகிட்டு இருந்தா எவ்ளோ நல்லா இருக்கு. நாமளும் குழந்தையாக மாறிவிட்டது போல ஒரு பீலிங் வரும். எனக்கு குழந்தைகள் என்றால் ரொம்ப பிடிக்கும்” என்றாள்.

“ஒஹ்... அப்போ அடுத்த வருஷம் உன் கைகளிலும் ஒரு குட்டி பாப்பாவை எதிர்பார்க்கலாம்” என சிரிக்க, மது திடுக்கிடலுடன் சுபாவை பார்த்து ஒரு வறண்ட புன்னகை செய்துவிட்டு, “நான் கீழே போகிறேன் அண்ணி” என சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் வர சித்தார்த் வாசற்படியில் நின்றுக்கொண்டு மதுவையே பார்ப்பதை பார்த்த மது சித்தார்த்தை எதிர்கொள்ள முடியாமல் தலையை கவிழ்ந்துகொண்டு அவனை தாண்டி வெளியே சென்றாள்.

வருண், “அத்தை எவ்வளோ ஜாலியா எங்ககூட விளையாடிகிட்டு இருந்தாங்க. போங்கம்மா இப்போ யாரு எங்க கூட விளையாடுவாங்க” என அழ, “வாங்கடா குட்டிஸ் நாம எல்லோரும் விளையாடலாம்” என சித்தார்த் அழைத்ததும் குழந்தைகள் அனைவரும் ஓடி சென்று சித்தார்த்தின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

சுபா சித்தார்த்தை பார்த்துவிட்டு மறுபுறம் திரும்பி நிற்குகொண்டாள். கடவுளே எப்போ மதுவோட மனம் மாறுவது, சித்தார்த்தும் அவளும் எப்போது மனம் ஒன்றி வாழ்வது, சித்தார்த்திற்கு அதுவரை பொறுமையை கொடு கடவுளே என வேதனையோடு வேண்டிக்கொண்டு தன் கண்களில் துளிர்த்த கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து சென்றாள்

மாலையில் அனைவரும் கிளம்பி பீச்சுக்கு சென்றுவிட்டு, இரவு உணவையும் முடித்துக்கொண்டு, சித்தார்த் வீட்டினர் அப்படியே கிளம்பி சென்றுவிட, சித்தார்த்தும் மதுவும் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். காரில் வரும் போது கூட மது சித்தார்த் இருந்த பக்கம் திரும்ப கூட இல்லை. சித்தார்த்தும் அமைதியாக காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

வீட்டு வாசலில் வந்து இறங்கியதும் சித்தார்த் காரை பூட்டிவிட்டு வரும் வரை அங்கேயே நின்றிருந்துவிட்டு சித்தார்த்துடன் இணைந்து முகத்தில் புன்சிரிப்புடன் வீட்டினுள்ளே நுழைந்தான். சித்தார்த் மதுவின் இந்த திடீர் மாற்றத்தை கண்டதும், உள்ளுக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டான். பெரியவர்கள் நால்வரும் அமர்ந்து பேசிகொண்டிருக்க, சித்தார்த்தும் அவர்களுடன் பேச்சில் இணைந்துகொண்டான்.

சற்றுநேரம் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த மது, கிச்சனுக்கு சென்று பாலை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அனைவருக்கும் கொடுத்துவிட்டு சித்தார்த்திற்கும் கொடுத்தாள். சித்தார்த்தும் வாங்கி பக்கத்தில் இருந்த டேபிள் மேல் வைத்தான். தன் அறைக்கு சென்ற மது அப்பாடா....! இன்னைக்கு தப்பித்தோம் என்று எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே குளித்துவிட்டு மீண்டும் கீழே செல்ல சித்தார்த் தன் அறைக்கு செல்ல மேலே வந்துகொண்டிருந்தான்

மது ஹாலுக்கு வந்ததும் தன் அறை வாசலில் வந்து நின்ற சித்தார்த், மதுவை நோக்கி, “மது, ஒரு ஹெல்ப் பண்ணேன். பாலை குடிக்காமல் அப்படியே வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாயா?” என கேட்டதும். மதுவின் முகம் போன போக்கை பார்த்து சித்தார்த்துக்கு சிரிப்பாக வந்தது. என்னிடம் இருந்து அவ்வளவு சீக்கிரம் தப்பித்துவிடுவாயா? என்பது போல மதுவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

உடனே மது தன் முகத்தை சீர்படுத்திக்கொண்டு பால் டம்ளரை எடுக்க ராஜி, “மது பாலை கொஞ்சம் சூடா கொண்டுபோம்மா ஆறிவிட்டிருக்கும்” என்றார். மது, “சரி அத்தை” என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு அவர்களுக்கு பின்னால் சென்றதும் முனங்கிக்கொண்டே சென்றாள்.

எடுத்துக்கொண்டு சென்று அறைகதவை தட்டினாள். சித்தார்த் கதவை திறந்து விட்டு நிற்க மது பாலை அவன் முன்னால் நீட்டினாள். சித்தார்த் அதை வாங்காமல் வழிவிட்டு விலகி நின்றான். மது தயக்கத்துடன் நிற்க, “உள்ளே வா மது. நீ அங்கேயே நின்றிருந்தால் பெரியவங்க யாராவது பார்த்தால் என்ன சொல்வார்கள்? அதனால் தான் உள்ளே வா” என அழைத்தான்

அவன் சொன்னதன் உண்மை உணர்ந்த மது தயங்கிய படியே உள்ளே வந்து டேபிள் மேல் பாலை வைத்துவிட்டு, “நான் என் ருமுக்கு போறேன்” என்றாள். “உன் ருமா இது தானே உன் ரும். இதை தானே எனக்கு கொடுக்க மாட்டேன்னு சொன்ன?” என கேட்க.

நேத்து எல்லாத்தையும் கேட்டுகிட்டு தான் இருந்திருக்கான். நான் கிச்சென்ல அதையிடம் சொன்னது கேட்டிருக்கு. நேத்து பக்கத்தில் இருந்து கூப்பிட்டது காதில் விழவில்லையா? என சித்தார்த்தை முறைக்க.

“என்ன மது முறைக்கிற? நீயே எனக்கு சொந்தம் ஆகிட்ட. இனி உன்னோடது எல்லாமே என்னோடது , உன்னோட உரிமை இனி எனக்கும் உரிமை தானே” என கேட்டுக்கொண்டே அவன் பின்னால் வந்து நின்றதும், மது பயத்துடன், “அத்தை கூப்பிடுறா மாதிரி இருக்கு நான் போய் பார்த்துவிட்டு வரேன்” என அங்கிருந்து செல்ல முயல

சித்தார்த் மதுவிற்கு முன்னால் வந்து நின்று, “அவங்க உன்னை கூப்பிட்டு இருந்தால் அது என் காதிலும் விழுந்திருக்கும்” என்றான்.

மது திணறலுடன், பயமுற்றப்பதட்டமும் சேர அவள்பகைகள்நடுங்க ஆரம்பித்தது. “என் மது என்கிட்டே பேச கூட மாட்டேன்கிறாய்? நீயா சம்மதித்து தானே இந்த கல்யாணம் நடந்தது. பிறகும் உனக்கு என்ன தயக்கம்? சொல்லு மது நான் உன்னை என்ன செய்தேன்?” என்றதும்

“எல்லாம் உங்களால் தான். நீங்க என் வாழ்க்கை வந்த பிறகு தான் எல்லா குழப்பமும் வந்தது. எனக்கு நிம்மதியே இல்லாமல் போச்சு” என சொல்ல

“நான் என்ன உன்னை கடத்திகிட்டு போயா கல்யாணம் செய்துகிட்டேன். நானே விலகி போனதற்கு பிறகு நீயே சம்மதம் சொல்லி தானே நம்ம கல்யாணம் நடந்தது” என ஆத்திரத்துடன் சொன்னான்.

அவனுடைய கோபத்தை கண்ட மது ஒரு அடி தன்னையும் அறியாமல் பின்னால் சென்றான். அதை கண்ட சித்தார்த் தன்னேயே நொந்துகொண்டான். தலையை அழுத்தி கோதிக்கொண்டு “சரி போனதெல்லாம் போகட்டும் விடு” என்றவன் தான் கொண்டு வந்த கவரிலிருந்து மல்லிகை பூவை எடுத்துக் கொடுத்தான்” இந்தா மது உனக்காக வாங்கிட்டு வந்தேன் தலையில் வச்சிக்க” என்றான்.

நானும் இவன் கூடவே தானே இருந்தேன் இந்த பூவை எப்போது வாங்கினான் என யோசிக்க அதை யூகித்த சித்தார்த், “காஃல் வரும்போது சிக்னல் வாங்கினேன். நீ கொஞ்சமாவது என்னை திரும்பி பார்த்திருந்தால் தெரிந்திருக்கும். நீதான் என் பக்கம் திரும்பவேயில்லையே” என ஏக்கமாக சொல்லி கொண்டே மதுவிடம் பூவை நீட்டினான். மது பேசாமல் நிற்க, “காலையிலேயே கோவிலுக்கு போகும்போது உனக்கு தான் பூ வாங்கினேன். ஆனால் நீ அம்மனுக்கு என்று நினைத்து எடுத்து கொடுத்துவிட்டாய்” என சொல்லி சிரித்துக்கொண்டே தலையை கோதிக்கொண்டு சிரிக்க

அதை பார்த்த மது, “நீங்க எனக்கு தான் வாங்கினீங்கன்னு நல்லா தெரியும். தெரிந்து தான் எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கொடுத்தேன்” என சொன்னதும் சித்தார்த் ஒரு நிமிடம் கோபத்தில் இறுகினான். எவ்வளவு ஆசையாக இவளுக்காக வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். எவ்வளவு திமிர் உனக்கு என்னிடமே இவ்வளவு தைரியமாக சொல்கிறாய் என எண்ணியவன் வெறுப்புடன் தன் கையில் இருந்த பூவை பார்த்தவன் மறுநிமிடம் அங்கிருந்த குப்பை கூடையில் போட்டான்.

சித்தார்த்தின் செய்கையை பார்த்த மது ஒரு நிமிடம் செய்வதறியாமல் நின்றிருக்க, “உன்னிடம் வந்தாலும் திரும்ப இந்த பூ குப்பைக்கு தானே போக போகுது” என சொல்லிக்கொண்டே சென்று கதவை திறந்துவிட்டு மதுவை பார்க்க, சித்தார்த்தின் ஆத்திரத்தையும் கோபத்தையும் கண்ட மது வெளிறிய முகத்துடன் அந்த அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

எதிரில் மொட்டை மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்த மேகலா, தீபக் இருவரும் மதுவை பார்த்துவிட்டு நிற்க கலங்கிய கண்களை துடைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்கு சென்ற மது இருவரையும் கவனிக்கவில்லை. அவ்வளவு நேரம் இருவரும் பேசி சிரித்தது எல்லாம் மறந்து போக தீபக் மாடியிலிருந்து இறங்கி செல்ல மேகலாவும் மதுவின் அறையை திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே தீபக்கை தொடர்ந்து தன் அறைக்கு சென்றான்

தீபக்காக ஏதாவது பேசுவான் என காத்திருக்க அவன் ஏதும் பேசாமல் லாப்டாபில் அமர்ந்துவிட மேகலா கோபத்தோடு வந்து அவன் மடியிலிருந்த லாப்டாபை பிடுங்கி தூரமாக வைத்தான். “என்ன மேகி, இப்போ என்ன ஆச்சு உனக்கு. இவ்ளோ நேரம் நல்லா தானே இருந்த. உன்னை மேகின்னு கூப்பிடுவதால், ரெண்டு நிமிஷத்துக்கு ஒருமுறை நீ மூட் மாறிகிட்டே இருப்பியா?” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

“ஹய்யோ, போதுமே இந்த வக்கணையில் ஒன்னும் குறைச்சலே கிடையாது. அங்கே ஒருத்தி அழுதுகிட்டே இருக்கா. நீங்க இங்கே என்னை நக்கல் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க” என சத்தம் போட.

“ஹப்பா....! என் காது, சின்ன வயசுல உனக்கு ஒரு கழுதை பாலை வாங்கி ஒண்ணா ஊதினாங்களா என்ன? இந்த கத்து கத்தற. நீ இப்படி பேசினால் என் காது சீகிரமே செவிடாகிவிடும்” என சொல்லிவிட்டு மேகலாவை தன் அருகில் இழுக்க, மேகலா அவன் கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

“என்ன மேகி என்னை என்ன செய்ய சொல்ற?” என கேட்டுக் கொண்டே எழுந்து மேகலாவின் அருகில் சென்றாள். “உங்களை எத்தனை முறை சொல்றேன் மேகலான்னு கூப்பிடுங்கன்னு. என்னவோ கண்ணாவிடா மேகி, நாடுல்ஸ்னு” என்றவள், அதை விடுங்க நான் போய் மதுவை பார்த்து என்ன ஆச்சுன்னு கேட்கபோறேன்?” என சொல்ல.

“மேகலா சொல்வதை கொஞ்சம் புரிந்துக்கொள். கல்யாணத்துக்கு முன்னால் அவ நம்ம மது. ஆனால் இப்போ அவ Mrs. மதுமிதா சித்தார்த். இனி அவ மேல நமக்கு உரிமை கிடையாது. அதுவும் இல்லாமல் அவங்க ரெண்டு பேரோட பிரச்சனைக்கு நடுவில் நாம எப்படி தலையிட முடியும்?” என கேட்டுவிட்டு மேகலாவை பார்த்தாள்.

“நீங்க என்ன தான் சொல்லுங்க என்னால் சமாதானம் ஆக முடியவில்லை. நான் போய் ராஜேஷ் அண்ணாகிட்ட சொல்ல போறேன்” என சீரியசாக சொல்லவும். குறுக்கிட்ட தீபக், “யாரு, ராஜேஷ்கிட்ட சொல்ல போகிறாயா? அவன் நேரா எழுந்து போய் மதுகிட்ட தான் சண்டை போடுவான். அதுக்கு நீ சும்மா இருக்கலாம். அவனுக்கு கோபம் வராது வந்தால் அவ்வளவு தான். பேசாமல் போய் படுடி” என சொல்லிவிட்டு லாப்டாப்பை எடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்தாள்.

மேகலா, “சரி நான் போய் தண்ணி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு வெளியே செல்ல, அந்த நேரம் சித்தார்த் இறுகிய முகத்துடன் தோட்டி செல்வது தெரிந்ததும் தீபக்கிடம் சென்று சொன்னாள். தீபக் யோசனையோடு அமர்ந்திருக்க, மேகலா இனி இங்கேயே இருந்தால் வேலைக்கு ஆகாது என எண்ணி மதுவின் அறைக்கு செல்ல கதவை நோக்கி செல்ல

“ஏய் மேகலா, உனக்கு தானே சொல்றேன், நீ போய் வீணா பிரச்சனையை பெரிசுபடுத்தாதே. அவங்களே சமாதானம் ஆகிக்கொள்வார்கள்” என சொல்ல.

“நீங்க சும்மா இருங்க. நான் ஒன்னும் உங்க அத்தை பொண்ணுகிட்ட பேச போகவில்லை. என் பிரெண்டை பார்த்து பேசபோகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு மதுவின் அறைக்கு சென்றாள்.

மதுவின் அறைக்கதவில் கை வைத்ததுமே கதவு திறந்துக்கொள்ள மேகலா, “மது” என குரல் கொடுத்ததும், சித்தார்த் தோட்டத்தில் உலவிகொண்டிருந்ததை பார்த்தபடி பால்கனியில் நின்றுகொண்டிருந்த மது அவசரமாக கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள்.

“வா மேகலா, என்ன இன்னும் தூங்கவில்லையா? மணி பதினொன்று ஆக போகுதே” என கேட்க. “நீ ஏண்டி இன்னும் தூங்கவில்லை? கண்ணெல்லாம் சிவந்து போய் இருக்கு என்ன விஷயம் அழுதியா?” என மதுவை உற்றுபார்த்துக்கொண்டே கேட்க.

மது சிரித்தபடி, “இல்...இல்லையே.. அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. கண்ணில் தூசி விழுந்துவிட்டது” என சமாளிப்பாக சொல்லி சிரிக்க. “தூசி விழுந்ததுக்கும், அழுதுதுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அளவுக்கு நான் குழந்தை இல்லை. தூசிவிழுந்து கண்ணில் தண்ணி வந்தால் குரல் கரகரன்னு இருக்குமா என்ன?” என சொன்னதும் மது உதட்டை கடித்துக்கொண்டு நிற்க

“மது, உனக்கு என்னதான் பிரச்சனை. ஏன் அழுதாய். சித்தார்த் ஏதாவது சொன்னாரா?” என கேட்டும் மது தலையை மட்டும் இல்லை என்பது போல அசைத்துவிட்டு பேசாமல் நின்றிருக்க. “மது உன் மனதை விட்டு பேசு. அப்படியே உனக்குள்ளேயே எல்லாத்தையும் போட்டு புதைத்துக்கொண்டு அழுத்தமா இருக்காதே மது. ஒரு நாள் இல்லை ஒரு நாள் உன்னாலேயே தாங்க முடியாது. சொல்லு மது நீயும் சந்தோஷமா இருக்கணும் என்று தானே நாங்க எல்லோரும் ஆசைபடுகிறோம். நீ எப்போதும் இப்படி அழுது கொண்டிருந்தால் என்ன தான் நினைப்பது” என சொன்னதும்

மது தாங்கமுடியாமல் அழ ஆரம்பித்தாள். “நான் எவ்வளவு சொன்னேன் எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம் வேண்டாம். என்னால் ஒருத்தரோட வாழ்க்கையே பாழாகிவிடும் என்று. ஆனால் நீங்க எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை எப்படிகெல்லாம் பேசினீங்க. அம்மாவுக்கு என்னால் அட்டாக்கே வந்துவிட்டது. அதனால் தான் நான் கல்யாணத்துக்கே சம்மதம் சொன்னேன். அதன் பிறகும் அர்ஜுனோட நினைப்பு எனக்கு இருக்க கூடாது, அப்படி இருந்தால் அது நான் சித்தார்த்துக்கு செய்யும் துரோகம் அப்படின்னு தான் என்னை நானே தேற்றி சமாதானம் செய்துகொண்டு, அவருக்கு

உண்மையா இருக்கணும் என்று அர்ஜுன் சம்மந்தப்பட்ட எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு போய் அப்பாவிடம் கொடுத்துவிட்டேன். ஆனால் அது எல்லாமே கொஞ்சமும் பிரயோஜனம் இல்லாமல் போய்விடுமோ என்று எனக்கு பயமாக இருக்கிறது” என சொல்ல

“அதுக்கும் இப்போ நீ அழுவதற்கும் என்ன சம்மந்தம்” என கேட்ட மேகலாவை பார்த்து. “நானும் சித்தார்த்திடம் சாதாரணமா பேசணும் என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆனால் சித்தார்த் என் அருகில் வந்தாலோ, அவர் பேசும் போது அவரோட மேனரிசம், இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது எனக்கு அவர் அர்ஜுனை அப்படியே ஞாபகப்படுத்துகிறார். அந்த ஆத்திரத்தில் நான் அவரை ஏதாவது சொல்லிவிடுகிறேன். இன்னிக்கும் அப்படிதான் ஆகி விட்டது. நான் எந்த விஷயம் எனக்கு ஞாபகம் வரக்கூடாது என நினைக்கிறேனோ அந்த விஷயமே என் கண் முன்னால் நடக்கும் போது என்னால் சித்தார்த்தோடு சேர்ந்து எப்படி வாழமுடியும்? என்னால் அர்ஜுனையும் நினைக்காமல் சித்தார்த்துடனும் வாழமுடியாமல் தவித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். சித்தார்த் வாழ்க்கையையே நான் பாழாக்கி கொண்டிருக்கிறேன் என்ற உறுத்தல் தான் எனக்கு வருகிறது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, காதலித்தவரையே கல்யாணம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று எல்லோரிடமும் சொல்லி கொண்டிருந்த எனக்கே இப்படி ஒரு வாழ்க்கை அமைய வேண்டுமா? நான் என்ன மேகலா பாவம் செய்தேன். நான் கடைசி வரை இப்படி நிம்மதியே இல்லாமல் தான் இருக்க வேண்டுமா?” என சொல்லி அழுவதை தேற்ற வார்த்தைகள் இல்லாமல் தடுமாறிய மேகலா மதுவை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்து ஆறுதலாக முதுகை தட்டிகொடுத்தாள்

“அழாதே மது ஒரு பிரச்சனை என்றால் அதற்கு கண்டிப்பாக ஒரு தீர்வு இருக்கும். உன்னுடைய பிரச்சனைக்கும் ஏதாவது ஒரு தீர்வு நிச்சயம் இருக்கும். மனதை போட்டு குழப்பிக்கொள்ளாமல் நிம்மதியாக இரு. நீ கொஞ்சம் சித்தார்த்திடம் சகஜமாக பேசுவாவது முயற்சி செய் மது. அவரும் சாதாரண மனிதன் தானே மது. அவருக்கும் காதலித்து கல்யாணம் செய்துகொண்ட உன்னிடம் சாதாரணமா பேச கூட முடியாமலிருப்பதும் தவிப்பாக தானே இருக்கும். இப்போ எதையும் யோசிக்காமல் படுத்து தூங்க முயற்சி செய். குட் நைட்” என சொல்லி சிரிக்க.

“குட் நைட்” என சொல்லிவிட்டு மதுவும் மேகலாவை அனுப்பிவிட்டு வந்து படுத்தாள்.

மேகலா தீபக்கிடம் அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு தீபக்கின் முகத்தை பார்த்தாள். தீபக் தலையை பிடித்தபடி அமர்ந்துவிட்டான். “என்ன அத்தான், ஒன்னுமே சொல்லாமல் இப்படி உட்கார்ந்து இருக்கீங்க?” என கேட்க.

“அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும் என நினைத்தோமே தவிர, மதுவிற்கு இப்படி ஒரு எண்ணம் வரும் என்று யோசிக்க மறந்து போய்விட்டோமே மேகலா. சித்தார்த்தும், அர்ஜுனும் நிறைய விஷயங்களில் ஒத்துபோவதை வைத்து சித்தார்த்தோடு மது சீக்கிரமே சேர்ந்துவிடுவான் என்று நினைத்தோமே? இப்போ அவளோட மனகுழப்பதிற்கு நாமே வழி ஏற்படுத்தி விட்டோமே” என கவலையுடன் சொன்னாள்

“நீங்களே இப்படி சொன்னால் எப்படி? எனக்கு பயமாக இருக்கு. அவ ஏன் சித்தார்த்தை பார்த்து ஒதுங்கி ஒதுங்கி போனாள் என்று இப்போது தானே நமக்கு புரிகிறது. இதை அவள் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லி இருந்தாலும் நாம யாரும் அதை யோசித்து இருக்கமாட்டோம். அவ கல்யாணத்தை மறுக்க காரணம் சொல்கிறாள் என்று தான் நினைத்திருப்போம்” என்றாள்.

தலையை ஆட்டிக்கொண்டே எழுந்த தீபக், “நான் போய் சித்தார்த்தை பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சட்டையை எடுத்து போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினான்.

தோட்டத்தில் உலவிக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் தன்னையே திட்டி கொண்டிருந்தான். அவ தான் புரியாமல் நடந்துகொள்கிறான். நானும் அவளிடம் கொஞ்சம் கடுமையாக தான் நடந்துகொண்டேன். பாவம் பயந்துவிட்டாள் போல. கண்ணெல்லாம் கலங்கியது போலதான் தெரிந்தது. ச்சே. எனக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது. அவளை பற்றி தெரிந்துதானே கல்யாணம் செய்துகொண்டேன். அவளும் சின்ன பெண் தானே. சுபாவுக்கு தெரிந்தால் அவ்வளவு தான் என்னை பேசியே தீர்த்துவிடுவாள். இனி மது ஏதாவது கோபமாக பேசினாலும், நான் கொஞ்சம் பொறுத்து போக வேண்டும். அவளை அவளுக்கே புரியும் வரை கொஞ்சம் பொறுமையாக தான் இருக்க வேண்டும். என்னை அவ புரிந்துகொண்டு கண்டிப்பாக மாறுவாள் என தனக்கு தானே சொல்லிக்கொண்டதும், மனம் சற்று லேசானது போல இருந்தது. தன் அறைக்கு செல்ல எழுந்து வீட்டின் உள்ளே வர அவளை நோக்கி தீபக் வந்துகொண்டிருந்தான்

“என்ன தீபக் தூங்கவில்லையா? மணி பதினொன்றரை ஆகிவிட்டதே?” என கேட்டதும், தீபக், “நான் தூங்குவது இருக்கட்டும், புது மாப்பிள்ளை எங்கே இந்த நேரத்தில் தோட்டத்தில் உலவிவிட்டு வருகிறீர்கள்?” என்றான்.

“சும்மாதான். காற்று நல்லா குளுகுளுவென இருந்தது அதான், சரிப்பா எனக்கு தூக்கம் வருகிறது. மது தூங்கிவிட்டாளா என பார்த்துவிட்டு நானும் போய் தூங்குகிறேன். குட் நைட்” என்றான்.

தீபக்கும் தெளிந்திருந்த சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்த்துவிட்டு குட் நைட்” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு திரும்பி சென்றான்.

சித்தார்த் நேராக தன் அறைக்கு செல்லாமல் மதுவின் அறைக்கு சென்று கதவை தட்ட கதவு திறந்தே இருக்க, விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்க சத்தமும் இல்லாததால் கதவை திறந்து உள்ளே சென்றான். மது நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தாள். விளக்கை கூட நிறுத்தாமல் தூங்குபவளையே சற்றுநேரம் நின்று பார்த்தவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் விளக்கை நிறுத்திவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

உயிரிலே எனது உயிரிலே
ஒரு துளி தீயை உதறினாய்
உணர்விலே எனது உடம்பிலே
அணு என உடைந்து சிதறினாய்
ஏன் உன்னை மறுத்து போகிறாய்
கானல் நீரோடு சேர்கிறாய்
கொடுத்ததாய் சொன்ன இதயத்தை
திருப்பி நான் வாங்கமாட்டேனே

அருகிலே உள்ள தூரமே அலை கடல் தீண்டும் வானமே
நேசிக்க நெஞ்சம் ரெண்டு போதாதா போதாதா நீ சொல்லு
நேசமும் ரெண்டாம் முறை வாராதா கூடாதா நீ சொல்லு
இது நடந்திட கூடுமா இரு துருவங்கள் சேருமா
உச்சரித்தே நீயும் விலக தத்தளித்தே நானும் மருக
என்ன செய்வேனோ

ஏதோ ஒன்று என்னை தடுக்குதே பெண்தானே நீ என்று முறைக்குதே
என் உள்ள காயங்கள் ஆறாமல் தீராமல் நின்றேனே
விசிறியாய் உன் கைகள் வந்தாலும் வாங்காமல் சென்றேனே
வா வந்து என்னை சேர்ந்திடு ,என் தோள்களை தேய்ந்திடு
சொல்லவந்தேன் சொல்லிமுடிபேன்,வரும் திசை பார்த்துஇருப்பேன் ,
நாட்கள் போகாதோ ...

*****

அத்தியாயம் -53

ராஜியும், வித்யாவும் காலை உணவு தயாரித்து கொண்டு இருக்க ராஜி, “என்ன வித்யா மது இன்னும் எழுந்து வரவில்லை மணி ஏழரை ஆக போகுது” என சொல்ல வித்யாவும், “ஆமாம் அம்மா என்னன்னு தெரியலையே?” நான் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு மதுவின் அறைக்கு சென்று பார்க்க மது சோர்ந்த முகத்துடன் படுத்திருப்பதை பார்த்து ,அவள் நெற்றியை தொட்டு பார்க்க நெற்றி சூடாக இருந்தது.

ராஜியிடம் சென்று சொல்ல ராஜி வந்து மதுவை பார்த்துவிட்டு, “என்ன இது இன்னைக்கு அவளை அவங்க வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் விடணும். என்ன செய்வது. சரி தேவகி அக்காவுக்கு போன் செய்து சொல்லிவிடுவோம்” என தேவகிக்கு போன் செய்து சொல்ல தான் உடனே அஷ்வந்தை அழைத்துக்கொண்டு வருவதாக கூறி போனை வைத்தார்.

“அம்மா நான் சித்தார்த் அண்ணாவுக்கு போன் செய்து சொல்லட்டுமா?” என கேட்க. “வேண்டாம் அவங்க ஜாகிங் தானே போய் இருக்காங்க இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் வந்திடுவாங்க இருக்கட்டும்” என சொன்னார்

சொன்னபடி தேவகியும், அஷ்வந்தும் வந்து சேர, அஷ்வந்த் மதுவை வந்து பார்த்துவிட்டு “ஒன்னும் இல்லை கொஞ்சம் அலைச்சலில் வந்த பீவர் தான். மூணு நாளில் சரியாகிவிடும்” என சொல்லிவிட்டு மெடிசின் கொடுத்துவிட்டு இறங்கி வர சித்தார்த்தும், ராஜேஷும் வந்து சேர்ந்தனர்.

“என்னடா அஷ்வந்த் திடீர்னு வந்திருக்க. வீட்ல எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க?” என கேட்டதும். “நான் மட்டும் இல்லை அம்மாவும் வந்திருக்காங்க. அண்ணி ரூம்ல இருக்காங்க. அண்ணிக்கு பீவர். அதான் மெடிசின் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன்” என்றான்.

“பீவரா? நான் போய் பார்த்துவிட்டு வரேன்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த் மதுவின் அறைக்கு சென்றான். தன் அம்மாவிடம் பேசிவிட்டு துவண்ட கொடியை போல இருந்தவனை நெற்றியில் தொட்டு பார்த்துவிட்டு “வித்யா நீ கொஞ்சம் மது கூடவே இரு நான் கொஞ்சம் நேரத்தில் வந்து விடுகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

தன் அம்மாவிடம் சிறிது நேரம் பேசியவன் குளித்துவிட்டு மது அருகில் வந்து அமர்ந்துகொண்டான். பெரியவர்கள் அனைவரும் பேசி மதுவின் உடல்நிலையை கருத்திற் கொண்டு மதுவை வீட்டி அழைத்து செல்வது மேலும் நான்கு நாட்கள் தள்ளி வைத்தனர்

அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்களும் நேரத்திற்கு மதுவிற்கு மருந்து கொடுப்பது, சித்தார்த்தின் பொறுப்பாக ஆயிற்று. மது சற்று தெளியும் வரை சித்தார்த்தே அனைத்தையும் கவனித்துக்கொண்டான். சித்தார்த்தின் இந்த கவனிப்பு மதுவிற்கு சற்று தயக்கத்தை கொடுத்தாலும், அவனிடம் அவன் கேட்கும் கேள்விக்கு பதில் சொல்லும் நிலையில் கொண்டுவந்து நிறுத்தி இருந்தது.

மது உடல் நன்கு தேறியதும், நல்ல நாளில் இருவரையும் வீட்டிற்கு அழைத்து செல்ல வந்தனர். சுபா ராஜியிடம், “சித்தி அம்மா உங்க எல்லோரையும் இன்னைக்கு நம்ம வீட்டிலேயே தங்கிட சொன்னாங்க”

ராஜி, “இல்ல சுபா, இருக்கட்டும். நாங்க தான் திரும்ப நாளைக்கு வருவோமே” என்றார்.

சுபா, “இல்ல சித்தி, நீங்க எல்லோரும் இருந்தா மதுவுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும். அதனால் தான் சொல்கிறேன். நீங்க என்ன சொல்றீங்க விமலாம்மா?” என கேட்டதும்

“இல்ல சுபா இப்போ நீங்க அழைத்துக்கொண்டு போங்க. நாளைக்கு மதியம் நாங்க வருகிறோம்” என்றதும் சுபாவும் அரைமனதாக ஒத்துக்கொண்டு சித்தார்த், மது இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினர். மது அனைவரிடமும் ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்கொள்ள. விமலா, சுபாவிடம், “ஒரு நிமிஷம் சுபா மதுவிடம் கொஞ்சம் பேசிவிட்டு அனுப்புகிறேன்” என்றார்.

சித்தார்த் பெரியவர்களுடன் பேசிகொண்டிருக்க, மதுவை அழைத்து சென்ற விமலா, “மது உன் மனதில் கவலை, சஞ்சலம் இருக்கலாம். எங்கள் எல்லோர் மேலும் கோபமும் இருக்கும். என்றதும் நிமிர்ந்து பார்த்தவனை, கண்டிப்பாக இருக்கும். பழசெயல்லாம் கனவாக நினைத்து மறந்துவிட்டு கிடைத்திருக்கும் நல்ல வாழ்க்கையை சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள். இனி மேல் இது தான் உன்னோட வாழ்க்கை. அந்த வாழ்க்கையை சந்தோஷமாக வாழ்வதும், சங்கடபடுத்திக்கொள்வதும் உன் கையில் தான் இருக்கிறது.

அதுமட்டும் இல்லைடா, சந்தோஷம் துக்கம் எல்லாமே நாமளே நமக்கு ஏற்படுத்தி கொள்வது தான். உன்னை மற்றவர்கள் புரிந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும் என நினைக்காமல் நீ மற்றவர்களை புரிந்து அனுசரித்து நடந்துக்கொள்ள முயற்சி செய். நான் சொல்லவருவது உனக்கு புரிந்திருக்கும். புத்திசாலித்தனமாக நடந்து நல்ல பேர் எடு. இனி அவங்க தான் உன்னுடைய முதல் சொந்தம். உன்னால் எல்லோருக்கும் நிம்மதியும், சந்தோஷமும் வரும்படி இருக்கணும்.

மேகலா, “என்ன ஆன்ட்டி இன்னும் உங்க பொண்ணுக்கு அட்வைஸ் முடியலையா?” என கேட்டுக்கொண்டே அங்கு வர விமலா கலங்கிய கண்களை துடைத்துக்கொண்டு “கிளம்புடா மது” என்றதும், மது விமலாவை சேர்த்தணைத்துக்கொண்டு அழ விமலா, “என்ன மதும்மா, எதுக்கு அழற.

இங்கேயே பக்கத்தில் தானே இருக்கிறோம். நீ நினைக்கும் போது எங்களை வந்து பார்த்துக்கலாம். நாங்களும் அடிக்கடி வந்து உன்னை பார்த்துக்கொள்வோம்” என சமாதனம் சொல்ல

“எப்படிமமா உங்க எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு நான் இருப்பேன்” என அழுகையோடு சொல்ல.

அங்கே வந்த ராஜி,” என்ன மது நீ என்ன தனியாகவா இருக்க போகிறாய். உனக்கு புதுசா எவ்வளவு சொந்தம் வந்திருக்கு. தேவகி அக்கா உன்னை தன் பொண்ணு மாதிரி பார்த்துப்பாங்க. எல்லாவற்றிற்கும் மேல சித்தார்த் இருக்கார். உன்னை பத்திரமா பார்த்துப்பார். கண்ணை துடை. நாங்க எல்லோரும் இப்போ உன் கூட வரபோகிறோம். அப்புறம் என்ன. வா நேரம் ஆகுது” என சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு வர, ராஜேஷையும், தீபக்கையும் பார்த்ததும் தானாக அழுகை வர அங்கே சித்தார்த்தும் நின்றிருப்பதை பார்த்தவள் தன்னை கட்டு படுத்திக்கொண்டாள்.

சித்தார்த்தின் கையை பிடித்த ராஜேஷ்,” சித்தார்த் என தங்கையை பத்திரமா பார்த்துக்க அப்படின்னு நான் உனக்கு சொல்லவேண்டியது இல்லை. ஆனாலும் சொல்கிறேன், அவ கொஞ்சம் படபடன்னு பேசுவா ஆனால் மனதில் எதையும் வைத்துக்கொள்ள மாட்டாள். அவ ஏதாவது உன்னிடம் கடுமையாக நடந்துக்கொண்டாலும் நீ கொஞ்சம் அவளை பொறுத்துக்கோ சித்தார்த்” என்றவன் மதுவின் கையை பற்றி சித்தார்த்தின் கைகளில் ஒப்படைத்தான்

“நான் பத்திரமாக பார்த்துக்கொள்கிறேன் ராஜேஷ்” என்றவன் கண் கலங்கிய மதுவின் தோளை ஆதரவாக தட்டிகொடுத்தான். தீபக்கை பார்த்து, “நான் கிளம்பறேன் அத்தான்” என்றவளை பார்த்து,” மது, நாம் பார்க்கும் எல்லா விஷயத்தையும் நாம் பார்க்கும் விதத்தில் பார்த்தால், அதில் இருக்கும் நல்லதும், கேட்டதும், ஒற்றுமையும், வேற்றுமையும் தனித்தனியாக தெரியும். எல்லாம் நாம் பார்க்கும் விதத்தில் தான் இருக்கு. அதனால் அதையும் இதையும் போட்டு குழப்பிக்கொள்ளாமல் தெளிவாக சிந்தித்து நல்ல முடிவு எடு” என அவளுக்கு மட்டும்புரியும் விதத்தில் சொன்னான்.

சுபாவும், ஹரியும் ஒரு காரில் செல்ல, சித்தார்த் தன்னுடைய காரில் மதுவுடன் கிளம்பினான். பின்னாலேயே மற்றவர்களும் அவர்களை தொடர்ந்து சென்றனர். ஆரத்தி எடுத்து சித்தார்த், மதுவை அழைத்து சென்றனர். மது பூஜை அறையில் விளக்கேற்றிவிட்டு வந்து ஹாலில் சோஃபாவில் அமர, அங்கு வந்த சித்தார்த் இயல்பாக அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தான். சித்தார்த்தின் அருகாமை மதுவிற்குள் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் சித்தார்த்தோ எந்தவிதமான தயக்கமும் இல்லாமல் அனைவரிடமும் பேசிகொண்டிருந்தான். அதே நேரம் ஜீவாவும், ரமேஷும் வந்தனர். ஜீவா உள்ளே நுழையும் போதே,” என்னடா புது மாப்பிள்ளை எப்போ வந்தாய்? எப்படி இருக்கிறாய்?” என கேட்டுக்கொண்டே வர, அதுதான் சமயம் என மது எழுந்து , “வாங்க ஜீவாண்ணா, ரமேஷண்ணா, எப்படி இருக்கீங்க?” என்றாள்

இருவரும் புன்னகையுடன் , நான் நல்லா இருக்கேன் மது நீ எப்படி இருக்க?” என விசாரிக்க. நான் நல்லா இருக்கேன். உட்காருங்க” என அவர்களை உபசரித்துவிட்டு கிச்சனுக்கு சென்றாள். அங்கு தேவகி சமையலை மேற்பார்வை செய்துகொண்டிருக்க ராஜியும், விமலாவும், அவருடன் பேசிகொண்டிருந்தனர்.

“என்ன மது எழுந்து வந்துவிட்டாய்” என தேவகி கேட்க,”ஜீவாண்ணாவும், ரமேஷண்ணாவும் வந்திருக்காங்கஅத்தை அதான் காஃபி போட்டு கொண்டு போகலாம்னு வந்தேன்” என்றாள்.

“நீ இரும்மா நான் கொடுத்தனுப்புகிறேன்” என்றவர் வேலையாட்கள் மூலமாக கொடுத்தனுப்பினார். “நீ போய் சுபா, மீராவோட பேசிகொண்டிரு மது” என்றவர், நேத்ராவை அழைத்து அவளுடன் மதுவை அனுப்பிவைத்தார்.

சந்த்ருவும், ஈஸ்வரனும், சித்தார்த்தின் தந்தையுடன் அமர்ந்து பேசிகொண்டிருக்க, அத்வையும், ஹரியும் சித்தார்த்தின் அறையை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தனர் . சித்தார்த் ஜீவா, ரமேஷுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இரவு உணவுக்கு பின் ஜீவாவும், ரமேஷும் கிளம்பிவிட, அத்வைத், சித்தார்த்தை அழைத்தான். தன் அறைக்கு சென்ற சித்தார்த் அங்கு செய்திருந்த அலங்காரத்தை பார்த்து, “என்ன அண்ணா இது? இப்போ எதுக்கு இப்படி அலங்காரம் செய்யணும்? அவளே மனசு கஷ்டப்படும்னு தானே கல்யாணமே சிம்புளா செய்தோம்” என சற்று கோபத்தோடு கேட்க

ஹரி,”சித்தார்த், இதுக்கு எதுக்கு டென்ஷன் ஆகற. போ போய் ரெடியாகு” என்றதும் ஏதும் சொல்லாமல் முணுமுணுத்தபடிசென்று குளித்துவிட்டு பட்டுவேட்டி சட்டையில் வந்தான். ஆனாலும்

அவன் கோபம் குறையவில்லை. ஏற்கெனவே முறுக்கிக்கொண்டு இருக்கிறான். இன்னும் இதையெல்லாம் பார்த்தால் அவ்வளவுதான். வேப்பிலை எடுக்காத குறையாக ஆடினாலும் ஆடுவான் என எண்ணிக்கொண்டு சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

சுபா, மீராவின் லேசான ஒப்பனையிலேயே தேவதையாக தெரிந்தவளை ராஜி கன்னத்தை வழித்து திருஷ்டி கழித்துவிட்டு, “மதும்மா. சொன்னதெல்லாம் புரிந்தது இல்லையா. நாங்க இப்போ கிளம்பறோம். நாளைக்கு வருகிறோம்” என சொல்லிவிட்டு சுபாவையும், மீராவையும் அழைத்துபோக சொன்னார்.

இருவரும் மதுவை அழைத்து சென்று சித்தார்த்தின் அறையில் விட்டுவிட்டு சென்றனர். அறையின் விஸ்தரிப்பையும், செய்திருந்த அலங்காரத்தையும் பார்த்த மதுவின் இதயம் மேலும் வேகமாக துடிக்க ஆரம்பித்தது. சற்று தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சித்தார்த் எங்கே இருக்கிறான் என கண்கள் தேட சித்தார்த் பால்கனியில் நிற்குகொண்டு யாருடனோ மொபைலில் பேசிகொண்டிருந்தான். களைப்பாக இருப்பது போல தோன்ற சோஃபாவில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான்

அதன் பிறகு எவ்வளவு நேரம் ஆனதோ சித்தார்த் உள்ளே வர அங்கே சோஃபாவில் அமர்ந்திருந்த மதுவை பார்த்துவிட்டு புன்சிரிப்புடன் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

வெண்பட்டில் தேவதை போல இருந்தவளை காதலுடன் பார்த்தவன், மெதுவாக “மது” என அழைத்தும், அந்த குரல் அவனுக்கே கேட்டிருக்குமோ என்னவோ ஆனால் மது வாரிசுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தவள், சித்தார்த் தன் அருகில் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்ததும், எழுந்து ஓரடி விலகி நிற்குகொண்டாள். ஒருபக்கம் மதுவின் செய்கை சிரிப்பை வரவழைக்க மறுபக்கம் ஈவ்னிங் என் பக்கத்தில் உட்கார முடிந்தது. இப்போ உட்கார முடியவில்லையோ என எண்ணியவனுக்கு அவளை கொஞ்சம் சீண்டி பார்க்க தோன்றியது.

“என்ன மது எழுந்து நின்றவிட்டாய்? மரியாதை மனதில் இருந்தால் போதும். உட்கார்” என்றதும் அவனின் வார்த்தைகள் மதுவை சீண்டிவிட, சோஃபாவில் அமர்வதாக எண்ணிக்கொண்டு விறைப்பாக அமர்ந்தவள், பொத்தென கார்பெட்டில் அமர்ந்தாள். அதற்குள் சமாளித்த மது, அப்படியே சோஃபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டாள்.

சித்தார்த்திற்கு சிரிப்பாக வர கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு, “இப்போதானே சொன்னேன் மரியாதை மனதில் இருந்தால் போதும் வந்து மேலே உட்கார்” என்றான்

மது பட்டென, “எனக்கு கீழே உட்கார்ந்தால் வசதியாக இருக்கும் அதனால் தான் கீழே உட்கார்ந்தேன்” என வீம்பாக கூற, “சரி அப்போ நானும் கீழேயே உட்கார்ந்துகொள்கிறேன். என்னில் பாதி நீயே கீழே உட்கார்ந்து இருக்கிறாய் அப்புறம் நான் மட்டும் எப்படி மேலே உட்காருவது?” என சொல்லிக்கொண்டே தரையில் மதுவின் அருகில் அமர்ந்தான்.

சற்று நகர்ந்து அமர முயன்ற மதுவின் கையை பிடித்து தன் கைகளில் வைத்துக்கொள்ள, மதுவிற்கு பயத்தில் இதயம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. அவன் கைகளில் இருந்து தன் கையை எடுக்க முயல சித்தார்த் விடாமல் கையை பற்றி திருப்பி அவள் உள்ளங்கையில் தன் ஆள்காட்டிவிரலால் கோடு போட மது குறுகுறுப்பில் தன் கையை இழுக்க என இருக்க, சித்தார்த், “ஏன் மது நம்ம கல்யாணம் ரொம்ப சிம்புளா முடிந்து விட்டதேன்னு உனக்கு கவலையா?” என கேட்க

மது எரிச்சலுடன், “கவலையா, எனக்கா, ச்சே ச்சே அப்படியே சுவிட்சர்லான்ட் பனிமலையில் நின்னா மாதிரி குளுகுளுன்னு இருக்கேன். எனக்கென்ன கவலை” என வெடுக்கென சொன்னாள்.

“ஆஹ்... ஸ்விஸ்ன்னு சொன்னதும் தான் ஞாபகம் வருது, நாம ரெண்டு பேரும் ஹனிமூன் எங்கே போகலாம் சொல்லு?” என உள்ளங்கையில் கோடுபோடுவதை விட்டுவிட்டு விரலில் சொடுக்கெடுத்தபடி கேட்க, தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு “கொஞ்சம் கையை விட்டுவிட்டு பேசறீங்களா?” என கேட்க

“நோ மது அதுமட்டும் முடியாது. உன்னை கடைசிவரை கைவிடாமல் காப்பாற்றுவேன் அப்படின்னு உன் கழுத்தில் தாலி கட்டும் போதும், அக்னியை வலம் வரும் போதும் மந்திரம் சொல்லி உன் கையை பிடித்திருக்கேன் என்னை போய் என்ன வார்த்தை சொல்லிவிட்டாய் மது?” என மிகவும் கவலையுடன் கேட்டதும், மது “ஐயோ...! கடவுளே என்னை ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாய்” என முணுமுணுத்துக்கொண்டே தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்துவிட்டாள்.

ஆனாலும் சித்தார்த் அதை கண்டுகொள்ளாமல், "என்ன மது ஒன்னுமே சொல்லமாட்டேன்ற? எங்கே போகலாம். இப்போதைக்கு இந்தியாலேயே ஏதாவது ஒரு இடத்திற்கு போகலாம். கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும், ஒரு ஃபாரின் ப்ராஜெக்ட் ஒன்னு வரும் போல தெரியுது, அதோட சேர்த்து நம்ம ஹனிமூனையும் வைத்துக்கொள்ளலாம்" என அவன் பாட்டுக்கு சொல்லி கொண்டிருக்க மது கண்ணை மூடி தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

திரும்பி மது அமர்ந்திருப்பதை பார்த்தவன், "என்னடா மது தூக்கம் வருதா?" என்றதும் மது அவசரமாக "இல்லையே, எனக்கு தூக்கமெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. உங்களுக்கு தூக்கம் வந்தால் நீங்க போய் படுத்துக்கோங்க" என சொல்ல. "ரொம்ப நல்லதா போச்சு எனக்கும் தூக்கம் வரலை, தூக்கம் வரும் வரை நாம ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் பேசிகொண்டிருக்கலாம்" என்றதும் மதுவிற்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. பேசாமல் அமர்ந்திருப்பவனை பார்த்தவன் அடுத்த கேள்விக்கு தாவினான்

"ஏன் மது உனக்கு நல்லா சமைக்க வருமா?" என கேட்டதும்,

"ரொம்ப பிரமாதமாக சமைக்க வராது. ஏதோ சாப்பிடும் அளவுக்கு சமைப்பேன்" என்றான்.

"ஒஹ்... சாப்பிடும் அளவுக்கு சமைப்பாயா? காஃபி போட தெரியுமா?" என்றான்.

"திரும்பி அவனை பார்த்து முறைத்துக்கொண்டே," காஃபி நல்லாவே போட தெரியும்" என்றான்.

"வெரி குட், சரி காஃபியில் எத்தனை ஸ்பூன் உப்பு போட்டு குடிப்ப?" என கேட்டதும் மதுவும் சட்டென, "ஒரு ஸ்பூன் போட்டுக்குவேன்" என்றதும் சிரித்தவன், "நானெல்லாம் காஃபியில் சர்க்கரை தான் போட்டு குடிப்பேன். உப்பெல்லாம் போட்டு குடிக்கமாட்டேன்" என்றதும் மது எரிச்சலுடன், "என்ன சமையலுக்கு ஆளா எடுக்குறீங்க? இப்படியெல்லாம் எடக்குமடக்கா கேள்வி கேட்கிறீர்கள்? இதெல்லாம் ஒரு கேள்வி, அதுக்கு சிரிப்போட பதில் வேற" என பொரிந்தான்.

"நான் என்னதான் செய்யட்டும்? நீ தான் என் முகத்தை பார்த்தாலே திருப்பிகிட்டு போற. அந்த லட்சணத்தில் உன்னிடம் ரொமான்ஸ் ஆகவா பேசமுடியும்? சினிமால வரா மாதிரி பக்கம் பக்கமா லவ் டயலாக் பேசுனும்னு நெஞ்சு நிறைய ஆசை இருக்கு. ஆனாலும் எல்லாத்தையும் உனக்கு பயந்தே கன்ட்ரோல் பண்ணிக்க வேண்டியதாக இருக்கு. நீ மட்டும் உம்ன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லு காதல் வசனமா பேச நான் ரெடி" என காதலுடனும், ஏக்கத்துடனும் சொன்னவனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க தைரியம் இல்லாமல், "ப்ளீஸ், ஏன் இப்படி பேசிகிட்டு இருக்கீங்க? என்றவனின் கண்கள் கலங்கின.

அதை கண்ட சித்தார்த் அவள் கண்ணீரை துடைக்க துடித்த கைகளை அடக்கிக்கொண்டு அவளின் மன நிலையை மாற்றும் பொருட்டு, கைகள் இரண்டையும் உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தவன். "ஹப்பா... எனக்கு தூக்கமாக வருது. நான் தூங்க போகிறேன் மது. நீ தான் சாதாரணமா என்னோடு பேச கூட பைசா கேட்பாய் போல. நீ எங்கே என் பெட்ல என் பக்கத்தில் படுப்பாய். நீ ஒரு பெட்ஷீட்டை போட்டு கீழே படுத்துக்கொள். இல்லையென்றால் இந்த சோஃபாவில் படுத்துக்கொள்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தவனை தொடர்ந்து எழுந்த மது, "இங்கே பாருங்க எனக்கு கீழே படுத்தோ, சோஃபாவில் படுத்தோ பழக்கம் கிடையாது. நான் பெட்ல தான் படுப்பேன். உங்களுக்கு வேண்டுமானால் என் பக்கத்தில் படுக்க பிடிக்கவில்லை என்றால் நீங்க கீழே படுங்க. நான் பெட்டில் தான் படுப்பேன்" என சொன்னவன் நேராக சென்று கட்டிலின் ஒரு பக்கத்தில் அமர்ந்து தன் கழுத்து காதில் இருந்த நகைகளை அவிழ்த்து கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் சிரித்தபடி, எனக்கு தெரியாத மது உன்னை பற்றி நான் என்ன சொல்வேனோ அதுக்கு நேர்மாறாக தானே செய்வாய் அதனால் தானே நான் அப்படி சொன்னேன். சுரேஷ் உனக்கு ஒரு தேங்க்ஸ். டிப்ஸ் கொடுத்ததற்கு என எண்ணிகொண்டே, "ஓகே, எனக்கு ஒன்னும் ப்ரோப்ளம் இல்லை. நீ தாராளமா பெட்லையே படுத்துக்கோ. நான் எல்லாவற்றையும் உன் கூட ஷேர் பண்ணிக்க தயார். சிலரை மாதிரி நான் என் ரூமை யாருக்கும் கொடுக்க மாட்டேன்னு, பிடிவாதம் பிடிக்க மாட்டேன்" என சொல்லிகொண்டே கட்டிலில் அமர்ந்தவன் மதுவை பார்க்க மது தன் வேலையை சில நொடிகள் நிறுத்திவிட்டு பிறகு தொடர்ந்தான்

"எனக்கு ஏசி பிடிக்காது. அதனால் கொஞ்சம் ஏசியை நிறுத்துறீங்களா?" என திரும்பாமலேயே கேட்டதும்.

“அதுமட்டும் முடியாதே, எனக்கு ஏசி இல்லைன்னா தூக்கமே வராது” என்றதும் மது கோபத்துடன், “எனக்கு நைட் குளிரினால் என்ன செய்வது?” என்றாள்.

“நான் தான் உன் பக்கத்திலேயே இருக்கேனே அப்புறம் குளிரினால் என்ன செய்வது என்று என்ன கேள்வி?” என கேட்டதும், “என்ன என்ன சொல்றேங்க என பதட்டத்துடன் சித்தார்த்தை திரும்பி பார்க்க அவனோ படித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகத்திலிருந்து கண்ணை அகற்றாமலேயே, “உனக்கு கற்பனை சக்தி அதிகம்னு எனக்கு தெரியும், ஆனாலும் உனக்கே இது கொஞ்சம் ஓவராக தெரியவில்லை. நான் சொல்ல வந்தது, என்னிடம் கேட்டால் நான் ப்ளங்கெட் எடுத்து கொடுக்க மாட்டேனா? என்ற அர்த்தத்தில் தான்” என சொல்லி விட்டு அவன் சிரிப்பை அடக்க முயல்வதை கண்ட மது, பார்க்க தான் என்னவோ ஒன்னும் தெரியாத மாதிரி இருக்கார். ஆனாலும் லொள்ளு அதிகம் தான். என எண்ணிகொண்டே அவன் எடுத்துக்கொடுத்த ப்ளங்கெட்டை மூடிக்கொண்டு சித்தார்த்திற்கு எதிர்புறமாக திரும்பி படுத்துக்கொண்டாள்

என்னவோ காலையில் இருந்து இருந்த தயக்கம், பயம், பதட்டம் எல்லாம் இப்போது சற்று குறைந்தது போல இருந்தது. அந்த நிம்மதியுடன், கண்ணை மூடியவுடன் தூங்கிவிட்டாள். சற்றுநேரம் புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தவன், திரும்பி மதுவை பார்க்க, தூக்கத்தில் இவன் புறமாக திரும்பி படுத்தவளின் முகத்தில் புரண்ட முடியை மெல்ல ஒதுக்கிவிட்டவன், மது இப்போ என்னோட பெட்டை ஷேர் பண்ணிக்கிட்டு இருக்க, கூடிய சீக்கிரம் எல்லா விஷயத்திலும் நடக்கும், என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே எழுந்து ஏசியை நிறுத்தியவன், ஃபானை போட்டுவிட்டு பால்கனி கதவை திறந்துவிட்டான். குளிர்ந்த காற்று இதமாக உடலை தழுவி செல்ல அதை நின்று ரசித்தவன், அறைக்குள்ளே வந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு வந்து படுத்தான். மதுவின் அருகாமையே அவனுக்கு இதம் அளிக்க அவளின் மனம் விரைவில் மாறும் என்ற நம்பிக்கையுடன் படுத்ததும் உறக்கம் அவனை தழுவியது.

காலையில் மது எழுந்துகொள்ளும் போது சித்தார்த் அறையில் இல்லை. மது தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு கீழே பூஜை அறைக்கு வந்தவனை அங்கிருந்த தேவகி புன்னகையுடன் எதிர்கொண்டு, “என்ன மதும்மா சீக்கிரம் எழுந்துவிட்டாய்? இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கி இருக்கலாமே?” என கேட்டதும்

“நான் எப்போதும் இந்த நேரத்திற்கு எழுந்துவிடுவேன் அத்தை” என்றவள் சுலோகம் சொல்லிவிட்டு ஹாலுக்கு வந்தாள். தேவகி பெருமையுடன் மதுவை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

சுபாவும் தன் அறையிலிருந்து அருவை தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வர மது, “குட் மார்னிங் சுபா அண்ணி” என்றதும், சுபாவும், “குட் மார்னிங் மது” என்றதும் மது அருந்ததியை வாங்கிக்கொண்டாள். “என்னடா குட்டி அம்மாவை தூங்க விடவில்லையா?” என கேட்டதும் குழந்தையும் சிரித்துக்கொண்டே “ஆமாம்” என மழலையில் சொல்ல அந்த மழலையை ரசித்த மது, “என் செல்ல குட்டி சிரிக்கிற” என சொல்லிகொண்டே குழந்தையின் மூக்கை பிடித்து ஆட்டினாள்.

“அண்ணி நீங்க இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோங்க. இந்த குட்டி பொண்ணை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என சொல்லவும், “ரொம்ப தேங்க்ஸ் மது கொஞ்சம் நேரம் பார்த்துக்கோ” என்ற சுபா மீண்டும் தன் அறைக்கு சென்றதும், மது கிச்சனுக்கு சென்று அருந்ததிக்கு பால் கலந்து எடுத்துவந்தாள்.

பாலை பார்த்ததும் குழந்தை ஓடி, மதுவும் குழந்தையின் பின்னாலேயே ஓடி, தாஜா செய்து பாலை முழுதுமாக குடிக்கவைத்தாள். பூஜை அறையிலிருந்து தேவகி வெளியே வந்ததும் தனக்கும் அவருக்கும் சேர்த்து காஃபி கலந்து கொண்டுவந்து தன் அத்தைக்கு கொடுத்தாள்

வாங்கிக்கொண்ட தேவகி, காஃபியை ஒரு வாய் குடித்துவிட்டு ரொம்ப நல்லா இருக்கு மது” என பாராட்ட மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே தேங்க்ஸ் அத்தை என்றாள். இருவரும் பெசிகொண்டிருக்க மது, “அத்தை இன்னைக்கு காலையில் என்ன மெனு சொல்லுங்க, இன்னைக்கு நான் தான் சமைப்பேன்” என்றதும்.

“இனி காலம் பூரா வேண்டாம் வேண்டாம்னு சொன்னாலும் சமைத்து தான் ஆகணும். அதனால் கொஞ்சம் நாளைக்கு நீ ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ” என்றார்.

எனக்கு சும்மா இருந்தால் போரடிக்குமே அத்தை” என்றவனை மாடியிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்த மீரா, “என்ன புது கல்யாணபொண்ணுக்கு போர் அடிக்குதா? நல்லா கதையாக இருக்கே? நீ

சித்தார்த்தை நல்லா கவனித்துக் கொள். சித்தார்த் உனக்கு போர் அடிக்காமல் பார்த்துப்பார்” என்றதும் மது தலையை குனிந்துகொண்டாள். “ஓஹ்.. பொண்ணுக்கு வெட்கமா?” என மீரா சிரித்தாள்.

“சரி மது உன் ஆசையையும் ஏன் கெடுக்கணும். இன்னைக்கு காலையில் உன் சமையல் தான். என சொல்லி மெனு சொல்லிவிட்டு “தக்காளி சட்னி சித்தார்த்துக்கு ரொம்ப பிடிக்கும் அதை செய்துவிடு” என சொல்லி முடித்ததும். மதுவிற்கு தக்காளி சட்னி சித்தார்த்துக்கு ரொம்ப பிடிக்கும் என்ற வரியே மீண்டும் மீண்டும் மனதில் ஓடியது.

மூவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க மது அருந்ததியை மடியில் வைத்துக்கொண்டு இருந்தாள். சித்தார்த், ஹரி, அத்தைத், அஷ்வந்த் நால்வரும் ஜாகிங் முடித்துவிட்டு உள்ளே வர, அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்ததும், நால்வரும் வந்து அமர்ந்தனர். சித்தார்த் மது பக்கத்தில் அமராமல் அவள் அமர்ந்திருந்த சோஃபா கைப்பிடியில் அமர்ந்து கொண்டு அருந்ததியை கொஞ்ச மதுவிற்கு என்ன இது இவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் இப்படி செய்கிறானே? என தர்ம சங்கடத்துடன் உட்காரவும் முடியாமல் எழுந்து செல்லவும் முடியாமல் தடுமாறினாள். ஆனால் மற்றவர்கள் இவர்கள் இருவர் இருந்த பக்கம் திரும்ப கூடவில்லை.

அஷ்வந்த்,” என்ன அம்மா எல்லோரும் சேர்ந்து யாரை வம்பு வலித்துக்கொண்டு இருந்தீர்கள்?” என்றான். “இல்லடா, நம்ம மது தான் இன்னைக்கு காலையில் சமைக்க போறாளாம் அதான் என்ன செய்யணும்னு கேட்டா நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்.” என்றார்.

மதுவின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த சித்தார்த்,”ஏன் இந்த விஷபரிட்சை? நாங்களெல்லாம் நல்லா இருப்பது உனக்கு பிடிக்கவில்லையா?” என மதுவை பார்த்து கேட்டான். மது சித்தார்த்தை முறைக்க,

“டேய் காஃபி போட்டுக்கொண்டுவந்தா எவ்வளவு நல்லா போட்டிருந்தா தெரியுமா?” என தேவகி மதுவிற்கு பரிந்துவர, “அப்போ அண்ணி எனக்கு நீங்களே காஃபி போட்டு கொண்டு வரீங்களா?” என்றான்.

“எல்லோருக்குமே நானே போட்டுக்கொண்டுவரேன் அஷ்வந்த்” என எழுந்தவளை பார்த்து “மது எனக்கு காஃபி ஸ்ட்ராங்கா இருக்கட்டும், ஆனால் இங்கே வேண்டாம் எனக்கு ஸ்பெஷலாக ரும் சர்வீஸ்” என சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றான். மீராவும், சுபாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொள்ள, மது எரிச்சலுடன் கிச்சனுக்கு சென்றாள்.

ஏன் இங்கே எல்லோரோடும் உட்கார்ந்து குடித்தால் தொண்டையில் இறங்காதா ரும் சர்வீசாம் ரும் சர்வீஸ். இது என்ன ஹோட்டெலா ரும் சர்வீஸ் பண்ண? என முனங்கிக்கொண்டே அனைவருக்கும் காஃபி கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் கிச்சனுக்கு சென்றவள் நேத்து என்னை என்ன கேட்டங்க? காஃபில் எத்தனை ஸ்பூன் உப்பு போட்டு காஃபி குடிப்பாய்னு தானே. இன்னைக்கு தெரியும் யாரு எத்தனை ஸ்பூன் உப்பு போட்டு காஃபி குடிக்க போறாங்கன்னு என எண்ணிக்கொண்டே இரண்டு ஸ்பூன் உப்பை போட்டு கலக்கி எடுத்துக்கொண்டு அறைக்கு சென்றாள்.

சித்தார்த்திடம் கொடுத்துவிட்டு வெளியே நகர முயன்றவளை என்ன மேடம், உங்க காஃபியை குடித்துவிட்டு எப்படி இருக்குன்னு கமென்ட் கேட்டுவிட்டு போங்க” என சொல்ல மதுவும் வேறு வழில்லாமல் நிற்க ஒரு வாய் குடித்தவனின் முகம் சுருங்க நிமிர்ந்து மதுவை பார்த்தான், மதுவும் ஓரக்கண்ணால் சித்தார்த்தை பார்ப்பதை கண்டதும், சித்தார்த் ஏதும் சொல்லாமல் அந்த காஃபி முழுவதையும் குடித்துவிட்டு,”ரொம்ப தேங்க்ஸ் இந்த மாதிரி ஒரு காஃபி யை நான் குடித்தே இல்லை” என சொல்லிவிட்டு குளிப்பதற்காக எழுந்து பாத்ரூமிற்கு சென்றான்

மது இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஒருவாய் குடித்துவிட்டு, உப்பு போட்டிருக்கிறது என்று வைத்துவிடுவான் ஏதாவது கேட்டால் நன்றாக பதிலுக்கு ஏதாவது சொல்லவேண்டும் என நினைத்து தான் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். நாம் ஒருவேளை உப்புக்கு பதிலாக சர்க்கரை பவுடர் போட்டு கொடுத்துவிட்டோமோ என எண்ணிக்கொண்டே கிப்பில் இருந்த காஃபியை தன் வாயில் ஊற்றி பார்க்க சரியான உப்பு கரிப்பு. ஆனால் அந்த காஃபி யையும் குடித்துவிட்டு தேங்க்ஸ் வேறு சொல்லிவிட்டு செல்கிறானே சரியான கல்லுளிமங்கன், அழுத்தம் அதிகம் தான். தேங்க்ஸ்சா தேங்க்ஸ் என எண்ணியவன் எதிரில் நிமிர்ந்து பார்க்க சித்தார்த் பாத்ரூம் வாசலில் நின்று மதுவை பார்த்து நக்கலாக சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மது கப்பை எடுத்துக்கொண்டு அந்த அறையை விட்டு போனால் போதும் என ஓட்டமும் நடையுமாக அங்கிருந்து சென்றான். சித்தார்த் சிரித்துவிட்டு குளியலறைக்கு சென்றான். குளித்துவிட்டு சாப்பிட வந்து அமர்ந்தவனின் எதிரில் மது தனியாக கிச்சனிலிருந்து சித்தார்த்திற்கு தனியாக எக்ஸ்ட்ரா மிளகாய் வைத்து அரைத்த தக்காளி சட்னி கொண்டுவந்து வைத்தான். தானே அனைவருக்கும் பரிமாறுவதாக சொல்லி யாரையுமே அருகில் வரவிட வில்லை. மது தனியாக தனக்கு எடுத்துவரும் போதே சித்தார்த் மது ஏதோ செய்திருக்கிறான் என எண்ணிக்கொண்டே அந்த சட்னியை தொடாமல் இருந்தான். ஏற்கெனவே சுரேஷுக்கு நேர்ந்ததை நேரில் பார்த்தவன். போதா குறைக்கு இன்று காலை அவனுக்கே நடந்த அனுபவம் எல்லாம் சித்தார்த்தை உஷாராக்கின.

மது திரும்ப கிச்சனுக்கு சென்ற நேரம் அங்கே வந்த அஷ்வந்த், “வாவ், தக்காளி சட்னி வாசனையே மூக்கை துளைக்குதே” என சொல்லிக்கொண்டே சித்தார்த்தின் பக்கத்தில் இருந்த தக்காளி சட்னியை பார்த்தவன், “பிரதர் கொஞ்சம் இந்த பக்கம் சட்னியை தள்ளுவது” என சொன்னதும்,

சித்தார்த், “இந்தாடா உனக்கு இல்லாததா? மொத்தமும் நீயே எடுத்துக்கோ” என சொல்லி அஷ்வந்திடம் அந்த கிண்ணத்தை எடுத்து கொடுக்க, அதை கவனித்த மது அவசரம் அவசரமாக வந்து, “அஷ்வந்த் நான் உங்களுக்கு வேற சட்னி கொண்டு வரேன். இது வேண்டாம்” என்றதும்.

“என்ன அண்ணி அண்ணனுக்காக ஸ்பெஷலா செய்திங்களா?” என கேட்டதும், “ஆமாம்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு மதுவை பார்த்தான். மதுவின் முகம் கோபத்திலும், போட்ட பிளான் தப்பி விட்டதே என்ற ஆத்திரத்தில் முகம் சுருங்கி விட்டது.

சித்தார்த், “அம்மா எனம்மா இப்போதெல்லாம் நீங்க பச்சை சுண்டக்காய் குழம்பு வைப்பதில்லை?” என சம்மந்தம் இல்லாமல் கேட்டதும். ஹாலில் அமர்ந்திருந்த தேவகி, “பச்சை சுண்டக்காய் கிடைப்பதில்லை சித்தார்த்” என அவன் கேள்விக்கு கவனமாக பதில் சொல்ல சிரித்தபடி சித்தார்த், “நம்ம வீட்டையே ஐந்தே முக்கால் அடிக்கு ஒரு சுண்டக்காய் செடி புதுசா வச்சிருக்கோமே அப்பறம் என்ன இனி சுண்டக்காய் நிறைய கிடைக்குமே” என சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்று கையை கழுவினான்

“என்னடா சொல்ற நம்ம வீட்ல ஏதுடா சுண்டக்காய் செடி?” என்று தேவகி கேட்டுக்கொண்டிருக்க சித்தார்த்தோ மதுவை பார்த்து “நினைத்தது ஒன்னு நடந்தது ஒன்னு அதனாலே முழிக்குதே அம்மா பொண்ணு.” என பாடிவிட்டு வெளியே கிளம்பி சென்றான்.

மது பதினோரு மணி வரை இதையே நினைத்துக்கொண்டு இருந்தான். பதினோரு மணிக்கு மது வீட்டிலிருந்து அனைவரும் வந்ததும் அவர்களுடன் பேசுவதும் சித்தார்த் வீட்டினரோடு அனைதிலும் ஒன்றாக கலந்து இருப்பதுமாக இருந்தான். ராஜியும், விமலாவும் அவன் சித்தார்த் குடும்பத்தினருடன் சேர்ந்து கலகலப்பாக பழகுவதை பார்த்ததும் நிம்மதி அடைந்தனர்.

சித்தார்த்தின் தந்தை, அனைவரிடமும் மது காலையில் செய்த டிபனை பற்றியே பெருமையாக சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். மது மாமா வீட்டினர் அனைவரும் இரவு உணவு வரை அங்கேயே இருந்தனர். மதுவிற்கு தான் இரவு நெருங்க நெருங்க பயம் ஏற்பட்டது. காலையில் ஏதோ ஒரு தைரியத்தில் என்னென்னவோ செய்தாகி விட்டது. இப்போது என்ன செய்வது என பயத்துடன் அறைக்கு சென்றான்.

சித்தார்த் ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்தான். மது சத்தமே இல்லாமல் கட்டிலில் வந்து படுத்துக்கொண்டாள். சிறிதுநேரம் கழித்து உள்ளே வந்த சித்தார்த், “என்ன மேடம் என்னை பார்த்தும் தூங்குவது போல நடிக்கிறீங்களா? அப்படியெல்லாம் கஷ்டப் படாதீங்க. நான் உங்களை ஒன்றும் சொல்ல மாட்டேன். சொல்ல போனால் உன்னோட இந்த குறும்பு தான் எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருக்கு. தேங்க்ஸ் மது” என சொல்லவும்

கண்ணை திறந்து சித்தார்த்தை பார்த்த மது, “உங்களுக்கு என் மேல் கோபம் இல்லையா?” என விழிகளை விரித்து கேட்டதும், அவனையே இமைக்காமல் பார்த்த சித்தார்த், “என் மது மேல் எனக்கு எதற்கு கோபம் வரணும், சொல்ல போனால் உனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லணும். தேங்க்ஸ் மது” என்றவன் அவன் கையை பிடித்து உள்ளங்கையில் ஒரு முத்தம் கொடுக்க, மது கையை இழுத்துக்கொண்டாள்.

“சாரி மது, டிபன் ரொம்ப நல்லா இருந்தது. காலையிலேயே சொல்லணும் என்று நினைத்தேன்” என்றவன் புன்னகையுடன் படுத்துவிட, மதுவிற்கு தான் உறக்கமே வரவில்லை. இதயம் கனப்பது

போல தோன்ற தூக்கம் வராமல் புரண்டுகொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் படுத்திருந்த சித்தார்த்தோ நிம்மதியாக உதட்டில் புன்னகையுடன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். சித்தார்த்தின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளையும், தூக்கம் தழுவியது

வா வா என் வீணையே லலா
விரலோடு கோபமாலலா

மீட்டாமல் காதல் ராகம்
யாவும் விளங்கிடுமா
கிள்ளாத முல்லையே
காற்றோடு கோபமா
இளந்தென்றல் தேடும் போது
ஊடல் ஆகுமா

தண்டோடு தாமரையாட
வண்டோடு மோகனம் பாட
நான் பார்த்ததும் நெஞ்சிலே
உன் ஞாபகம் கூட

*****

சித்தார்த் திருமணம் முடிந்து இருபது நாட்களுக்கு பிறகு இன்றுதான் அலுவலகம் செல்கிறான். மது சித்தார்த் இருவரின் வாழ்வும், தாமரை இலை தண்ணீர் போல ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டாமல் சென்றுகொண்டிருந்தது. அன்றைய நிகழ்வுக்கு பிறகு மது சித்தார்த்திடம் தன் குறும்புதனத்தை காட்டாமல் இருந்தான். ஆனால் சித்தார்த்தோ நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மதுவை சீண்டிகொண்டே இருந்தான். அந்த நேரம் அவனிடம் முகம் திருப்பினாலும், அதை நினைத்து சில சமயம் தனிமையில் சிரித்துக்கொள்வான்.

இடைப்பட்ட நாட்களில் மது, சித்தார்த்தை, தவிர வீட்டில் அனைவரிடமும் நன்கு ஒட்டிகொண்டான். நாளை சுபா டெல்லி கிளம்புகிறாள். சுபாவிற்கும், குழந்தைகளுக்கும், ஏதாவது நல்ல கிப்ட் வாங்கி கொடுக்க வேண்டும் என எண்ணிகொண்டே காலையில் சமையலறையில் யோசனையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் அலுவலகம் செல்ல கிளம்பி வந்தவன், டைனிங் டேபிளில் வந்து அமர்ந்தான். மது சித்தார்த்திற்கு டிபன் வைத்துவிட்டு தேவகியின் அருகில் சென்றாள். “அத்தை” என மெல்ல அழைத்தவனை, “என்ன மது?” என்றாள்

“அத்தை சுபா அண்ணிக்கு ஏதாவது நல்ல கிப்டா வாங்கலாம்னு இருக்கேன். வரீங்களா ஈவ்னிங், நாம கடைக்கு போய்விட்டு வரலாம்?” என கேட்டதும்.

“என்மா, சித்தார்த் கூட போயேன். நீயும் வந்து பத்து நாள் ஆச்சு. ரெண்டு பேரும் எங்கேயும் போகவே இல்லையே. இன்னைக்கு ஷாப்பிங் போயிட்டு அப்படியே வெளியே சாபிட்டுவிட்டு வாங்க” என்றாள். நான் போய் எப்படி அவரை கூப்பிடுவது? என நினைத்தபடி தயங்கி நின்றவனை பார்த்த மீரா “என்ன மது என்ன யோசிக்கிற?” என்றாள்.

இல்ல அக்கா இன்னிக்கு தான் அவர் ஆபீஸ் போறார். வேலை இருக்கும். நான் எப்படி அவரை சீக்கிரம் வர சொல்வது?” என கேட்டதும் சிரித்த மீரா, “நீ சொல்லு, சித்தார்த் சரியா வந்து நிற்கிறாரா? இல்லையான்னு பாரு?” என சொல்லி சிரித்தாள்.

அதற்குள் சித்தார்த் சாப்பிட்டு முடித்து, கிளம்ப ஷூ போட்டுக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்த மது, சித்தார்த்தின் பின்னால் சென்றாள். சித்தார்த் என்ன என்பது போல பார்க்க,” இன்னைக்கு ஈவ்னிங் கொஞ்சம் சீக்கிரம் வரீங்களா?” என்றதும், சித்தார்த் ஆச்சர்யத்துடன், “என்ன இன்னைக்கு ஏதாவது விசேஷமா ட்ரை பண்ண போறியா? காஃபில் உப்பு, சர்க்கரைக்கு பதிலா வேற ஏதாவது கலந்து கொடுக்க போறியா?” என கேட்டதும் மது எரிச்சலுடன் அவனை பார்த்தாள்

அதே கோபத்தோடு திரும்ப உள்ளே செல்ல திரும்பியவனை, “ஏய் மது... நில்லுடா” என அவள் கையை பிடிக்க, “விடுங்க, உங்ககிட்ட போய் பேச வந்தேன் பாருங்க” என அதே கோபத்தோடு சொல்ல, “மது அம்மா நின்னு நம்மையே பார்த்துகிட்டு இருக்காங்க. முகத்தை இப்படி கடுகடுன்னு வச்சிக்கிட்டு பேசாத, கொஞ்சம் சிரித்தா மாதிரி வச்சிக்கிட்டு பேசு” என்றான்.

மதுவும், தங்கள் இருவரும், இயல்பாக இல்லை என்பதை எதற்கு அனைவருக்கும் வெளிச்சம் போட்டு காட்ட வேண்டும், அவர்கள் நிம்மதி ஏன் குலைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, சிரித்தபடி, “இன்னைக்கு சீக்கிரம் வந்தா போய் சுபா அண்ணிக்கு ஏதாவது நல்ல கிப்ட் வாங்கி வரலாம்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க, “சரி முடிந்த அளவுக்கு சீக்கிரம் வர பார்க்கிறேன்” என சொன்னவன் அங்கிருந்த ரோஜா செடியில் இருந்து ஒரு பூவை பறித்து மதுவின் கூந்தலில் சொருகிவிட்டு அவள் கன்னத்தை தட்டிவிட்டு காரில் ஏறினான்.

சித்தார்த் தட்டிய கன்னத்தை தடவியபடி வீட்டின் உள்ளே செல்ல திரும்பியவனுக்கு, அவர்கள் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்தை வீட்டின் உள்ளே இருந்து பார்த்தால் ஒன்றும் தெரியாது என்பது அப்போது தான் புரிந்தது. அப்போ தன்னிடம் இப்படி பேச தான் அதை உள்ளே இருந்து பார்ப்பதாக பொய் சொன்னான் என உணர்ந்த மது எரிச்சலுடன் தலையில் வைத்த ரோஜாவை எடுத்து கீழே எறிய போனவன், பின் என்ன தோன்றியதோ பூவை தூக்கி எறியாமல் மீண்டும் தன் கூந்தலிலே வைத்துக்கொண்டு வீட்டின் உள்ளே சென்றாள்.

சித்தார்த் அலுவலகத்தின் உள்ளே நுழைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், ஜீவாவும், ரமேஷும், ஒருவர் பின்னால் ஒருவராக நுழைந்தனர். இருவரும் சேர்ந்து சித்தார்த்தின் அறைக்கு வந்தனர்.

ரமேஷ், “என்னடா புது மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்க?” என கேட்டபடி வந்தவனை பார்த்த சித்தார்த் புன்னகையுடன், “எனக்கென்னடா, ஜம்முன்னு இருக்கேன்?” என்றான்.

சித்தார்த்தின் முகத்தில் இருந்த சந்தோஷத்தை பார்த்த ஜீவா, “உண்மையாக தான் சொல்கிறாயா? நீங்க ரெண்டு பேரும் கல்யாணத்தில் இருந்த நிலையை பார்த்து நான் என்ன நடக்குமோ எது நடக்குமோ என பயந்து கொண்டிருந்தேண்டா. நீ சந்தோஷமாக இருந்தால் அது போதும்டா” என சிரித்தான்.

ரமேஷ், “மது எப்படி இருக்கா? உங்க ரெண்டு பேரையும் அம்மா வீட்டுக்கு கூப்பிடணும்னு சொல்லிகொண்டிருந்தாங்க. நான் தான் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும் என்று சொன்னேன். என்றவன் தயங்கியபடி, சித்தார்த் மது உன்னிடம் நல்ல படியாக நடந்து கொள்கிறாளா?” என கேட்டதும்.

சித்தார்த், “உங்களுக்கு என்னடா இவ்வளவு சந்தேகம்” என்றவன் மது காபியில் உப்பு போட்டு கொடுத்தது முதல், தக்காளி சட்னியில் மிளகாய் வைத்து அரைத்து கொடுத்தது வரை சொல்லிவிட்டு சிரிக்க, ரமேஷும் இணைத்து சிரித்தான்

ஜீவா மட்டும் ஏதும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்த சித்தார்த், “என்னடா சைலண்டா இருக்க. அம்மா கூட எங்கே உன்னை இந்த பக்கம் காணோம்னு கேட்டாங்க. சண்டே வாங்கடா ரெண்டு பேரும். லஞ்ச் நம்ம வீட்ல சாபிடுவது போல.” என்றதும் அதை கேட்ட ஜீவாவின் முகம், இன்னதென்று சொல்ல முடியாமல் பல பாவத்தை வெளியிட,

“ஏண்டா, நாங்க என்னடா பாவம் செய்தோம். உனக்கு தான் தலையெழுத்து, மாட்டிகிட்டு முழிக்கணும்னு இருக்கு. எங்களையும் ஏண்டா இந்த விஷயத்தில் நடுவில் இழுத்து விடுற. நான் வேற அடிக்கடி உங்க வீட்டுக்கு சாப்பிட வருவேன். போதாகுறைக்கு மதிய சாப்பாடு எனக்கும் சேர்த்து இத்தனை நாள் உங்க வீட்ல இருந்து தான் வந்தது. இவனுக்கு எதுக்கு தண்டமா இங்கே இருந்து சாப்பாடு போகணும் என்ற ஆத்திரத்திலோ, இல்லை உன் மேல இருக்கும் கோபத்திலோ சாப்பாட்டில் ஏதோ செய்ய போய் அதில் நான் மாட்டிக்கொள்ளவா? நான் எங்க அம்மாவுக்கு ஒரே பையன்டா. என்னை பார்த்தா பாவமா இல்லையா...? தயவு செய்து என்னை விட்டுடுங்கடா. இந்த வினையாட்டுக்கு நான் வரலைடா சாமி” என பெரிதாக ஒரு கும்பிடு போட்டவனை பார்த்த சித்தார்த்தும், ரமேஷும் சிரிப்பதை பார்த்தவன்

“சிரிங்கடா சிரிங்க. ஏற்கெனவே மயிரிழையில் உயிர் தப்பினவன் நான். அந்த பயம் எனக்கு தானே தெரியும்.” என்றதும் மேலும் இருவரின் சிரிப்பும் அதிகரித்தது.

சித்தார்த்தின் தோளை தட்டிய ரமேஷ், “சித்தார்த், மதுவை இப்படி திரும்ப குறும்புக்கார மதுவாக பார்க்க சந்தோஷமாக இருக்குடா. அவனை முழுதுமாக பழைய மதுவாக கூடிய சீக்கிரமே பார்ப்போம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு வந்தாச்சுடா” என சந்தோஷத்துடன் சொன்னான்.

“சரிடா, நான் ஈவ்னிங் கொஞ்சம் சீக்கிரமாக வீட்டுக்கு போகணும். சுபா நாளைக்கு ஊருக்கு கிளம்பறா. அவளுக்கு ஏதாவது வாங்கணும்னு மது சொன்னா”.

“ஈவ்னிங் அந்த பாரின் கம்பெனி ஜாயின்ட் வென்ச்சர், பத்தி பேசுவரேன்னு சொல்லி இருந்தாங்கலேடா” என ரமேஷ் சொல்ல. “சரி அதை முடிச்சிட்டு கிளம்பி போறேன்” என்றவன் அதன்பிறகு தன் வேலையில் மூழ்கினான்.

ஆனால் சொன்னபடி அவனால் மாலையில் கிளம்ப முடியவில்லை. அந்த பிசிஎஸ் பற்றிய பேச்சு இழுத்துக்கொண்டே போக, வீட்டிற்கு போன் செய்து தன்னால் இன்று சீக்கிரம் வர முடியாது என்று விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான். அவனுக்காக தயாராக இருந்த மதுவிற்குள் ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. பிறகு அவளே தன்னை சமாதானம் செய்துகொண்டாள்

அருந்ததி மதுவுடன் தான் படுத்துக்கொள்வேன் என அடம்பிடிக்க, அருந்ததியை தூக்கிக்கொண்டு தன் அறைக்கு வந்த மது கதை சொல்லியபடியே குழந்தையுடன் படுத்திருந்தவள் அப்படியே தானும் உறங்கிவிட்டாள்.

சித்தார்த் வீட்டிற்கு வரும்போது மணி பதினொன்றுக்கு மேல் ஆகிவிட ஏற்கெனவே போன் செய்து சொல்லி இருந்ததால், அனைவரும் உறங்கிவிட்டிருந்தனர். தன் அறைக்கு வந்தவன் மெல்ல கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான். கட்டிலில் அருந்தி மதுவின் கழுதை கட்டிக்கொண்டும், அருந்தியை தன் இடது கையால் அணைத்தபடி உறங்கிக்கொண்டிருந்தவனை இரவு விளக்கின் ஒளியிலும் தனி அழகோடு இருந்தவனை நின்று சில நொடிகள் பார்த்திருந்தவன், ஒரு பெருமூச்சுடன், அகன்றவன் குளித்து உடை மாற்றிகொண்டுவந்து வார்ட்ரோபில் இருந்த மதுவின் படத்தை ஒருமுறை ஆசையுடன் வருடியவன் வந்துபடுத்தான்.

இரவு விரைவாக உறங்கியதால் எப்போதும் விழிக்கும் நேரத்திற்கு முன்பே மதுவிற்கு விழிப்புவந்துவிட, கண்களை திறந்தவளின் மிக அருகில் சித்தார்த்தின் முகம் தெரிய திடுக்கிட்டவள், அவ்வளவு நேரமும் தான் சித்தார்த்தின் தோளில் கன்னம் பதித்து உறங்கி இருப்பதை உணர்ந்து படபடப்புடன் எழுந்தாள்

அசந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் மதுவின் அசைவில் மறுபுறமாக திரும்பி படுத்தான். எங்கே எழுந்துவிடுவானோ என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தவள், அவன் மறுபுறம் திரும்பி படுத்தும் நிம்மதியுடன் மூச்சு விட்டவள் எழுந்து கட்டிலின் ஓரமாக படுத்திருந்த அருந்தியை தூக்கி சித்தார்த்தின் அருகில் படுக்கவைத்துவிட்டு எழுந்து பாத்ரூமிற்கு சென்று கதவை மூடினாள்.

பாத்ரூம் கதவை மூடும் சத்தம் கேட்டதும் சித்தார்த் கண்ணை திறந்தான். மது சாய்ந்து படுத்திருந்த தன் தோளை ஒருமுறை தடவி சிரித்துக்கொண்டான். மது தூக்க கலக்கத்தில் தன் புறம் திரும்பி படுத்தவள் தன் தோளில் சாய்ந்துகொண்டது முதல் அவள் முகத்தையே பார்த்தபடி தன் மனதை கட்டுபடுத்திக்கொண்டு படுத்திருந்தவன் மதுவின் அசைவால் தூங்குவது போல கண்ணை மூடிகொண்டான். மது எழுந்து சென்ற பின்னும், தூக்கம் வராமல் அந்த சில நிமிட சந்தோஷத்தை மனதில் இருத்தி மகிழ்ந்துக்கொண்டிருந்தான்.

குளித்துவிட்டு புத்தம் புது ரோஜாவாக வந்தவனை அவன் அறியாமல் ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஈரகூந்தலை உதறிய மது பால்கனியில் சென்று நின்றாள். ஆதவன் மெல்ல மெல்ல எழுந்துவரும் காட்சியை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளின் பார்வை வீட்டின் பின்புறம் இருந்த பறவைகளின் கூண்டின் மேல் சென்று நிலைத்தது.

வீட்டிற்கு வந்த இத்தனை நாட்களில் ஒருமுறை கூட தான் பின்புறம் செல்லவில்லை என்று எண்ணிய மது, தன் ஈர கூந்தலை அடியில் முடிந்துக்கொண்டு, சென்றாள். தோட்டத்தை சுற்றிக்கொண்டு பின்புறம் வந்தவள், கூண்டில் எந்த பறவையும் இல்லாமல் இருப்பதை யோசனையோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்க,

“குட் மார்னிங் அண்ணி” என்ற குரலில் திரும்ப அங்கே நேத்ரா, புன்னகையுடன் இருகைகளிலும் ஆவிபறக்க காஃபிகப்புடன் நின்றிருந்தாள். மதுவும் புன்னகையுடன், “குட் மார்னிங் நேத்ரா” என்றவளிடம் தன்னிடமிருந்த காபி கப்பில் ஒன்றை கொடுத்தாள். “தேங்க்ஸ் என்றபடி மது வாங்கிக்கொண்டாள்”

இருவரும் பேசிக்கொண்டே தோட்டத்தை சுற்றிவர, மதுவின் நினைவு முழுதும் பறவைகளையே சுற்றி சுற்றி வந்தது. “நேத்ரா, பின்னால் கூண்டிலிருந்த லவ் பார்ட்ஸ் எல்லாம் எங்கே?” என்றாள். “நீங்க முதல் தடவை நம்ம வீட்டுக்கு வந்துவிட்டு போன அன்றைக்கே அண்ணன் கூண்டை திறந்து எல்லா பறவையையும் பறக்க விட்டுட்டாரே. அம்மா கூட கேட்டாங்க என்னடா நீ தானே ஆசையா வாங்கிவந்தாய் இப்போ நீயே எல்லாவற்றையும் திறந்து விட்டுவிட்டாயே என்றதற்கு சிரித்துக்கொண்டே ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்ட்டார்” என சொன்னாள்

“ஓ... ” என கேட்டுக்கொண்ட மது தான் சொன்ன ஒரு வார்த்தைக்காகவா, தான் ஆசையாக வளர்த்த லவ் பார்ட்ஸ் அனைத்தையும் திறந்துவிட்டுவிட்டான், என எண்ணிகொண்டே வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள்.

தன் அறைக்கு வந்த மது அறையில் சித்தார்த்தை காணாமல் ஜாகிங் சென்றுவிட்டிருப்பான் என எண்ணிகொண்டே அறையை ஒழுங்குபடுத்த தொடங்கினாள். அதற்குள் அருந்தி கண்விழித்து எழுந்திருக்கவும், “ஹாய் அரு குட்டி குட் மார்னிங்” என குழந்தையை தூக்கி “செல்ல குட்டி நைட் அத்தைகூடவே படுத்து தூங்கிடங்களா? சமத்துகுட்டியா நீங்க” என கொஞ்சியபடி குழந்தையின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக்கொண்டே நிமிர்ந்தவன் பால்கனி வாசலில் இருகைகளையும் கட்டிக்கொண்டு

சாய்ந்துநின்றபடி தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்ததும் தன்னையும் அறியாமல் குழந்தையை இறக்கிவிட்டுவிட்டு எழுந்து நின்றாள்.

சித்தார்த்தை கண்டதும், அருந்ததி “மாமா” என ஓடிசென்று அவன் காலை கட்டிகொண்டதும், சித்தார்த் குனிந்து குழந்தையை தூக்கி நெற்றியில் முத்தமிட்டவன், வந்து மதுவின் அருகில் நின்றதும், மது தன் வேலையை தொடர்வது போல திரும்பி நிற்குகொண்டாள்

“என்ன டார்லிங் நேத்து நைட் நல்ல தூக்கம் போல. நல்லா அசந்து தூங்கிட்டு இருந்தீங்களே” என குழந்தையை கேட்பது போல மதுவை பார்த்து கேட்டதும் மது ஏதும் சொல்லாமல் தன் வேலையை செய்துகொண்டிருந்தாள். “அத்தை” என குழந்தை அழைத்தும் “என்னடா குட்டி” என திரும்பிய மதுவை நோக்கி தாவிய குழந்தையை வாங்கிக்கொள்ள கைநீட்டிய மதுவிடம் அருந்ததியை கொடுக்காமல், “ரொம்ப டயர்டோ அதான் என் தோளில் சாய்ந்து தூங்கியது கூட தெரியாமல் தூங்கிட்டு இருந்தீங்களோ” என கேட்டதும், சட்டென நிமிர்ந்து சித்தார்த்தை பார்த்த மது சித்தார்த்தின் கண்களில் தெரிந்த குறும்பை கண்டதும் கன்னம் சிவக்க குனிந்துகொண்டவள், “ப்ளீஸ், குழந்தையை கொடுங்க அவளுக்கு பால் கலந்து கொடுக்கணும்” என்றதும் குழந்தையை கொடுத்தாள்.

மது அவசரமாக அங்கிருந்து செல்ல, “மது எனக்கும் அப்படியே காஃபி கலந்து ருமுகே கொண்டுவா” என்றதும், தலையை ஆட்டிவிட்டு சென்றாள். அவளுக்குள் இருந்த படபடப்பு மட்டும் அடங்கவில்லை. அவனுக்கு ஏதும் தெரியாது தூங்கி கொண்டிருக்கிறான், என தான் நினைத்து தான் தவறு என எண்ணியவள், மீண்டும் எப்படி அவன் முன்னால் சென்று நிற்பது என எண்ணிக்கொண்டு காஃபி கலந்து நேத்ராவிடம் கொடுத்து அனுப்பினாள்

கன்னம் சிவந்து நின்றவளையே நினைத்தபடி இருந்த சித்தார்த், என்னடா இது இன்னைக்கு ரொம்ப அதிசயமெல்லாம் நடக்குது. என்னை பார்த்து வெட்கத்தோடு குனிந்துகொண்டாள், சண்டை போடுவான்னு நினைத்தேனே. ஆனால் என்னோட வாக்கை கடைசிவரை காப்பாற்றமுடியாது போல இருக்கே. இதுக்கு தான் அவசரப்பட்டு வாயை விடக்கூடாது என சொல்வார்கள் போல. இப்போ இந்த மாதிரி அவ முகம் சிவந்து நிற்கும் போது பெரிய அவஸ்தையாக இருக்கே, சித்தார்த் கன்ட்ரோல் யுவர் ஸெல்ப் அவசரப்பட்டாதே அவனோட மனம் இன்னும் முழுதாக மாறவில்லை. பொறுமை பொறுமை என தனக்கு தானே சொல்லியபடி அமர்ந்திருந்தவனை

“அண்ணா காஃபி” என்ற குரலில் கண்களை திறக்க நேத்ரா காஃபி கப்புடன் நின்றிருந்தவனை பார்த்து சிரித்தவன், “குட் மார்னிங் நேத்ரா, தேங்க்ஸ்” என சொல்லி வாங்கிகொண்டவன் “அண்ணி எங்கே? வேலையாக இருக்காளா?” என்றான். “ரொம்ப முக்கியமான வேலை கீழே எட்டி பாரு” என சொல்லிவிட்டு அவன் கையை பிடித்து இழுத்து சென்று தோட்டத்தை காட்ட அங்கே மது கையில் பால் டம்ளருடன் அருந்ததியின் பின்னால் சுற்றி சுற்றி ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது நேரம் நின்று இதை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தவன் தன் வேலைகளை கவனிக்க தொடங்கினான். முதல் வேலையாக ஜீவாவிற்கு போன் செய்து தான் இன்று ஆபிஸ் வரவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு அன்று செய்யவேண்டிய வேலைகளை பட்டியலிட்டு கொண்டிருந்தான்.

காலை உணவை முடிதுக்கொண்டவன், “மது உன் வேலையை முடிச்சிட்டு கொஞ்சம் மேலே வா” என அழைத்தான். மதுவும், அப்படி இப்படி என வேலைகளை ஒவ்வொன்றாக இழுத்து செய்துகொண்டிருந்தவனை, “மது அப்போவே சித்தார்த் உன்னை கூப்பிட்டானே, நீ போ நாங்க பார்த்துக்கொள்கிறோம்” என சுபா மதுவை அனுப்பிவைத்தாள்.

என்னவோ ஏதோவென்று எண்ணிகொண்டே வந்தவனை பார்த்த சித்தார்த் தன் பிரீப் கேசிலிருந்து சில பேப்பர்சை எடுத்து வைத்தான். “உட்கார் மது” என்றவன், “இந்தா இதை படித்துவிட்டு கையெழுத்து போடு” என பேனாவை அவளிடம் கொடுத்தான். படித்து பார்த்த மது “எதுக்கு இப்போ இதெல்லாம். அதெல்லாம் ஏதும்...” என்றவனை கை உயர்த்தி “நீ கையெழுத்து மட்டும் போடு வேறு ஏதும் பேசவேண்டாம்” என்றான்.

“இது அத்தை மாமாவுக்கு தெரியுமா? எதுக்காக இப்போது உங்க பேர்ல இருக்கும் நம்ம கம்பெனி ஷேர்ஸ் பாதியை என் பேர்ல மாத்தறீங்க? அதற்கு என்ன அவசியம்?” என்றாள்.

“இது இன்னைக்கு புதுசா யோசித்து செய்வது இல்லை மது எப்போதோ முடிவு செய்தது தான். கையெழுத்து போடு. அப்பா அம்மாவிடம் நான் முதலிலேயே சொல்லிவிட்டு தான் செய்கிறேன்” என்றதும் அரைமனதாக மது கையெழுத்து போட்டாள்.

“கங்ராஜுலேஷன்ஸ் மேடம், இனி நீங்களும் ஒன் ஆப் தி டைரக்டர் ஆப் ஸ்ருஷ்டி மல்டிமீடியா” என சொல்லிவிட்டு கையை நீட்டினான். மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே தன் கையை கொடுத்தான். “மது இந்த பேப்பர்சலையும் சைன் பண்ணு, உன் பேர்ல தனியாக பேங்க் அக்கௌன்ட் ஆரம்பிக்கணும் அதற்கு தான்”

“எனக்கு தான் தனி அக்கௌன்ட் இருக்கே அப்புறம் இது எதற்கு?” என்றான். இது நான் உனக்காக செய்வது. இந்தா ட்வென்டி தெளசன்ட் இது உனக்கு இந்த மாச செலவுக்கு. உனக்கு ஏதாவது வாங்கணும்னு தோணினால் வாங்கிக்க.” என கொடுத்தான். மது தயங்கி கொண்டே வாங்கி கொண்டான். “இந்த மாசம் உன்னிடம் கொடுத்துவிட்டேன். நெக்ஸ்ட் மன்த்ல இருந்து பாங்கில் போட்டுவிடுகிறேன்” என்றா

“அவ்வளவு தானே நான் கிளம்பட்டுமா?” என்றவனை “என்ன அவசரம் இரு உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசணும்” என்றான். கையில் இருந்த வளையலை மாற்றி மாற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்து, “போதும் மது திரும்ப திரும்ப எத்தனை முறை அதையே எண்ணுவ. கொஞ்சம் நிமிர்ந்து எங்க கிட்டயும் பேசலாமே” என்றான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தவனை பார்த்து புன்னகையுடன், “ஏன் மது உனக்கு இங்கே எல்லாம் சௌகர்யமா இருக்கா?” என்றான். “இருக்கே எனக்கு இங்கே எந்த பிரச்சனையும் இல்லையே” என்றான். “ஆனால் என்னை பார்த்தால் தான் பிரச்சனை இல்லையா?” என்றவனை பார்த்து, “அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை” என்றான். “அப்போ எல்லோரிடமும் நன்றாக பேசும் நீ என்னிடம் மட்டும் விலகி விலகி போகிறாயே?” என ஏக்கத்தோடு கேட்டதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தவனை பார்த்தவன், “என்னை ஒரு பிரண்ட் மாதிரி கூடவா நினைக்க கூடாது. இல்லை அதற்கு கூடவா நான் தகுதி இல்லாதவன் ஆகிவிட்டேன்?” என கேட்டதும் மதுவிற்கே ஒருமாதிரி ஆகிவிட்டது.

“சாரிங்க, நீங்க இவ்ளோ பீல் பண்ணுவீங்கன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை. நானும் உங்களிடம் சாதாரணமாக பேசணும்னு தான் நினைக்கிறேன் ஆனால் என்னால் முடியவில்லை” என்றதும், “சரி இனியாவது பிரண்ட்டாக ஏற்றுக்கொள்கிறாயா?” என்றதும் சரி என தலையை அசைத்தான். ஆனால் அவனை முடிந்தவரை நிமிர்ந்து பார்ப்பதை தவிர்த்தான்.

“சரி கிளம்பு மது சுபாக்கு கிப்ட் வாங்கணும்னு சொன்னாயே போய் வாங்கி வந்துவிடலாம்” என்றான். “நீங்க இன்னைக்கு ஆபீஸ் போகலையா?” என கேட்டதும். “இல்லை லீவ் போட்டுவிட்டேன். சீக்கிரம் கிளம்பு போய் வந்து நாம தான் சுபாவை ஏர்போர்ட் கூட்டிகிட்டு போகணும்” என்றதும் விரைவாக கிளம்பி அனைவரிடமும் சொல்லிவிட்டு கிளம்பினர்.

ஆனால் இவ்வளவு தூரம் அமர்ந்து பேசியதெல்லாம் அன்று இரவே தலை கீழாக மாறப்போவதை இருவருமே உணரவில்லை

*****

அத்தியாயம்—55

சித்தார்த்துடன் சென்ற மது சுபாவுக்கு மட்டும் இல்லாமல், குழந்தைகள் நால்வருக்கும் சேர்த்து டிரஸ் எடுத்தவள், நேத்ராவுக்கும் ஒரு அனார்கலி சுடிதார் எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள். மது சுபாவிற்கு புடவை செலக்ட் செய்த நேரத்தில் மதுவிற்கு தெரியாமல் அவளுக்காக ரா சில்க்கில் ஒரு புடவை எடுத்து தனியாக வைத்திருந்தான். ஆனால் அந்த புடவையால் ஒரு பிரச்சனை வரபோகிறது என அப்போது தெரியவில்லை.

சித்தார்த் மதுவிற்கு எடுத்த ஒரு கவரை மட்டும் தனியாக வைத்துவிட்டு மற்ற கவரை எடுத்து மதுவிடம் கொடுத்தான். இருவரும் வீட்டிற்கு உள்ளே வரும் போது சுபா ஹாலில் அமர்ந்து தேவகியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். “அம்மா நான் என்ன வனவாசமா போறேன், பருப்பு பொடி, தேங்கா பொடி, எள்ளு போடின்னு எல்லாத்தையும் செய்து கொடுத்து இப்படி என்னை போட்டு இம்சை பண்ணிங்களே. நான் என்ன இதெல்லாம் கிடைக்காத இடத்திலா இருக்கேன். கடைக்கு போனா எல்லாமே கிடைக்குதே.”

“எல்லாம் கிடைக்கும் ஆனால் நாமளே தயார் செயறாமாதிரி வருமா? அதை எவ்ளோ பக்குவமா செய்து கொடுக்கிறார்கள் ஏதும் சொல்லாமல் கொண்டு போ சுபா” என மீராவும் ஒத்து ஊத

சுபா எரிச்சலுடன், “நான் எப்போ வந்து போனாலும் பாதி பிளைட் அடைக்கிற அளவுக்கு லகேஜ் சேர்ந்து போகுது” என சொல்ல

அதை கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்த சித்தார்த், “சுபா இனி நீ பசெஜ்ஜர் பிளைட்ல போகாதே கார்தோ பிளைட்ல போ” என சிரிக்க. “நக்கலாடா உனக்கு, ஏன் பேசமாட்ட? கார்தோ பிளைட்ல போக நான் என்னடா ஜடப்பொருளா? ” என சீறினாள்.

இப்படியாக ஒருவரை மாற்றி ஒருவர் கிண்டல் செய்து கொண்டிருப்பதை மது நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சித்தார்த் ஆபீஸில் ஒரு எம்.டி எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படி இருக்கிறான், வீட்டில் அனைவரிடமும் மரியாதை கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் மரியாதையாகவும் யாரிடம் எப்படி பேசவேண்டுமோ அப்படி அனைவருக்கும் தகுந்தார் போல பழகுவதை கடந்த பத்து நாட்களாக பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறானே!!!!

சித்தார்த் அருந்ததியை தூக்கி கொஞ்சியபடியே திரும்பியவன் மது தன்னையே பார்ப்பதை கண்டதும் சித்தார்த் அருந்ததியின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக்கொண்டே மதுவை பார்த்து இரு புருவங்களையும் உயர்த்தி என்ன என்பது போல செய்யவும், மதுவிற்கு தூக்கிவாரிபோட தடதடத்த இதயத்துடன், தேவகியின் அருகில் சென்று அமர்ந்துகொண்டான்.

“என்ன மது நாம வாங்கிட்டு வந்ததை அம்மாகிட்ட காட்டவில்லையா?” என சித்தார்த் கேட்டதும், “இல்ல அதை வேலையா இருந்தாங்க அதான் முடிச்சிட்டுவந்ததும் காட்டலாம்னு இருந்தேன்” என சொல்லிக்கொண்டே திரும்பி சித்தார்தை பார்க்க சித்தார்த் வேண்டுமென்றே மீண்டும் அருந்ததியின் கன்னத்தில் முத்தமிட, அதை கண்ட மது பல்லைகடித்துக்கொண்டு திரும்பியவன் அதன் பின் மறந்தும் சித்தார்த் இருந்த பக்கம் திரும்பவே இல்லை. சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே குழந்தையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

மதுவின் செலெக்ஷன் அனைவருக்கும் பிடித்துவிட கடைசியாக நேத்ராவிற்கு எடுத்த அனார்கலி சுடிதாரை பார்த்த நேத்ரா, “ஐயோ அண்ணி எனக்கா? கலர் சூப்பரா இருக்கு. அண்ணினா அண்ணிதான்” என மதுவை சேர்த்து அணைத்து கன்னத்தில் அழுத்தமாக ஒரு முத்தமிட்டான்.

“ஐயோ..! என்ன நேத்ரா இது எல்லோரும் இருக்காங்க” என மது வெட்கப்பட. “அண்ணி அண்ணா எதிரில் இப்படி வெட்கப்பட்டு சிரிக்க மாட்டீங்களா? அங்கே பாருங்க அண்ணன் முகத்தில் எவ்வளவு ஏக்கம்?” என சொல்ல. “என்ன நேத்ரா இது அதை காதில் விழ போகுது சும்மா இரு?” என ரகசிய குரலில் சொல்ல

“அண்ணி அப்படியே திரும்பி கொஞ்சம் அண்ணனை ஒரு பார்வை பாருங்களேன் அப்படியே பார்வையில் காதல் ரசம் சொட்டுது” என்றதும் மது சற்று எரிச்சலுடன் “நேத்ரா என்ன இப்படியெல்லாம் பேசற?” என்று சொன்னதும் தான் நேத்ரா கொஞ்சம் அடங்கினாள்.

மது அதன் பிறகு மீரா, சுபாவுடன் பேசி சிரித்துக்கொண்டே திரும்ப சித்தார்த்தின் பார்வையில் எந்த விதமான உணர்ச்சியும் இன்றி தன்னையே பார்ப்பதை பார்த்தவளுக்கு தன்னுள் ஏதோ ஒரு மாற்றம் நிகழ்வது போல தோன்ற தலையை தாழ்த்திக்கொண்டான்.

சித்தார்த்தின் மடியிலேயே அரு தூங்கிவிட குழந்தையை தூக்கிசென்று தன் அறையில் கட்டிலில் கிடத்தினான். தானும் உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்து சிறிது நேரம் படுத்தான். கனவில்; மதுவின் முகமே மீண்டும் மீண்டும் வர சரியாக தூங்க முடியாமல் சிறிது நேரத்தில் எழுந்துகொண்டான்.

தன் கவனத்தை திசை திருப்ப சிறிது நேரம் வேலையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டான். ஆனாலும் அவனின் எண்ணம் முழுதும் மதுவையே சுற்றி சுற்றி வந்தது. ஏன் இன்று இப்படி என்னை அலைகழிக்கிறாய் மது என தன்னையே நொந்து கொண்டவன் மதுவின் போட்டோவை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்

அருவை தூக்கி செல்ல வந்த சுபா தன் தம்பியின் தவிப்பை கதவருகில் நின்று பார்த்தவன் வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பி சென்றான். அவள் வந்ததோ , சிறிது நேரம் நின்று தன்னை கவனித்ததோ எதையும் அறியாமல் சித்தார்த் தன் எண்ணத்துடன் போராடிக்கொண்டிருந்தான்.

மதியம் மூன்று மணிக்கு மது சித்தார்த்தை எழுப்ப அறைக்கு செல்ல அங்கே கட்டில் மேல் லாப்டாப் திறந்து இருக்க அருகில் சித்தார்த் அயர்ந்து தூங்குவது தெரிந்தது. லாப்டாப்பை எடுத்து வைக்க அருகில் சென்ற போது தான் லாப்டாப் ஸ்க்ரீன் சேவரில் தன்னுடைய போடோக்கள் மாறி மாறி வருவதை பார்த்தான்.

அதில் தான் பாவாடை தாவணியில் இருக்கும் படம் சிலதும் இருப்பதை கண்டான். அவை தீபாவின் கல்யாணத்தில் எடுத்த புகைப்படங்கள் என்று புரிந்தது. இது எப்படி இவனுக்கு கிடைத்தது? என எண்ணிகொண்டே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு வேளை சுரேஷிடம் இருந்து வாங்கி இருப்பானாக இருக்கும் என அவளே ஒரு தீர்மானமும் செய்து கொண்டான்.

ஆனால் இந்த போட்டோக்களை தானே இத்தனை நாட்கள் பார்த்ததில்லையே என எண்ணி கொண்டே சித்தார்த்தின் அருகில் சென்று, “என்னங்க, என்னங்க” என குரல் கொடுக்க.. ஆனால் சித்தார்த் கண்ணை திறக்கவே இல்லை. அவளது குரல் அவளுக்கே கேட்காத போது அவனுக்கு எப்படி கேட்கும்? சித்தார்த்தின் அருகில் குனிந்து மெல்ல தயங்கியபடி நடுங்கும் விரல்களால் அவன் கையில் தன் கையை வைத்து அசைத்து, “என்னங்க நேரம் ஆகுது எழுந்திருங்க” என சொல்ல சித்தார்த் கண் விழித்தான்.

இன்னும் தன் மீது இருந்த மதுவின் கையை பார்த்தும், மது சட்டென தன் கரத்தை அவன் மீதிருந்து விலக்கிக்கொண்டான். “நேரம் ஆகுது அண்ணியை ஏர்போர்ட் கூட்டிகிட்டு போகணும்” என சொல்லிவிட்டு அவன் பார்வை தன்னை தொடர்வதை உணர்ந்தவளாக, அருவை தூக்கிக்கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

நேராக சுபாவின் அறைக்கு சென்றவள் அருவை எழுப்பி கிளம்ப தயார் செய்ய தொடங்கினாள். மது அருவை தயார்செய்து முடிக்கவும், சித்தார்த் தயாராகி சுபாவின் அறைக்கு வந்து மதுவிடம் இருந்து அருவை வாங்கிக்கொண்டு ஹாலுக்கு சென்றான். மதுவும் ஹாலுக்கு செல்ல முயல் சுபா மதுவை நோக்கி, “மது நான் உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசணும். பேசலாமா?” என கேட்டாள்.

சுபா என்ன பேசபோகிறாள் என ஓரளவுக்கு மது அறிந்தே இருந்தான். “என்ன அண்ணி இதென்ன கேள்வி தாராளமா நீங்க சொல்ல வந்ததை சொல்லுங்க” என்றான்.

“நான் என்ன சொல்லபோகிறேன் என நீ ஓரளவுக்கு யூகித்து இருப்பாய். இருந்தாலும் நான் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிடுகிறேன் மது. நீ தப்பாக நினைக்காதே. சொல்லபோனால் நான் இன்னும் உங்க விஷயத்தில் தலையிடுவதாக நினைக்காதே. ஏன்னா இது உங்க ரெண்டு பேரோட வாழ்க்கை சம்மந்தப்பட்டது” என்றான்.

“பரவாயில்லை அண்ணி சொல்லுங்க. நான் தப்பாக நினைக்கமாட்டேன்” என்றான்.

சற்று தயங்கிய சுபா, “மது நீயும் சித்தார்த்தும் சந்தோஷமாக இருக்கீங்களா?” என்றான். மதுவும், “நாங்க நல்லா தான் அண்ணி இருக்கோம்” என்றான்.

“இல்லை மது நான் கேட்பது உனக்கு சரியா புரியுதா?” என கேட்டதும். மது குனிந்தபடியே புரியுது என தலையை அசைத்தான். ஒரு பெருமூச்சுடன் தொடர்ந்த சுபா, “கல்யாணம் ஆகி இருப்பது, நாளைக்கு மேல ஆகுது. ஆனால் நீங்க ரெண்டு பேரும் சகஜமா பேசுவது கூட இல்லை, இல்லையா?” என கேட்டதும் மது ஏதும் சொல்லாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான்

“நீ எங்களிடம் பேசுவதில் பாதி கூட சித்தார்த்திடம் பேசுவதில்லை. உன்னை பார்த்தால் எனக்கு என்ன சொல்வதென்றும் தெரியவில்லை மது. உனக்கு தெரியுமா, சித்தார்த்தை இவ்வளவு பொறுமையானவனாக நாங்க பார்த்ததே இல்லை. அதுக்காக அவன் அவசரக்காரன் இல்லை. எல்லாத்திலும் யோசித்து தான் முடிவெடுப்பான். ஆனால் யாருக்காகவும் அவன் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளமாட்டான். ஆனால் உன் விஷயத்தில் அவன் ரொம்பவே பொறுமையாக இருக்கான். அவனையே அறியாமல் கூட உன்னை காயப்படுத்த கூடாது என நினைக்கிறான். அதுக்கு காரணம் அவன் உன் மேல் வைத்திருக்கும் உண்மையான காதல் தான் மது” என்ற சுபாவை மது நேருக்கு நேராக நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“கல்யாணத்துக்கு முன்னால் அவன் உன்னிடம் சில சமயம் கொஞ்சம் கடுமையாக பேசி இருக்கலாம். அதுக்கு காரணம் அவனோட காதல் தான் மது. நீ வேலையே விட்டு போக அவன் தான் காரணம்தான் சொன்னதும் அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டது என்று தெரியுமா உனக்கு? அவன் இனி நான் உன் வாழ்க்கையில் வரமாட்டேன்னு உன்னிடம் பேசிவிட்டு வந்த அன்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு ரொம்பவே கஷ்டப்பட்டான். நான் கூட கேட்டேன் இப்படி பைத்தியக்காரதனமாக பேசிவிட்டு வந்திருக்கிறாயே என்று. ஆனால் அதற்கு அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?” என சொல்லி நிறுத்திவிட்டு மதுவை பார்த்தாள்.

மதுவிற்கும் அப்படி என்ன சொன்னான் என அறியும் ஆவல் அவள் கண்களில் தெரிந்தது, “நான் அவ வாழ்க்கையில் இருந்து போனால் தான் அவளுக்கு சந்தோஷம் என்றால், என்னோட காதல் தான் அவளோட நிம்மதியை குலைக்கிறது என்றால் அவ நிம்மதியை குலைக்கும் அப்படிப்பட்ட காதல், அதன் மூலம் வரும் கல்யாணம் எனக்கு தேவை இல்லை. என் மது என்னை கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்தாலும், இல்லை நாளைக்கே அவ மனசு மாறி வேற யாரையாவது கல்யாணம் செய்துக்கொண்டு சந்தோஷமா இருந்தால் எனக்கு அது போது. அவளோட சந்தோஷத்தை பார்த்துக்கொண்டே நான் நிம்மதியாக இருந்துவிடுவேன் என்று சொன்னான் மது.”

இதை கேட்டதும் மதுவின் கண்கள் கண்ணீரை பொழிய, அவள் கண்களை துடைத்த மீரா, “மது நீ அழனும் என்று நாங்க இதை உனக்கு சொல்லவில்லை. நீ கொஞ்சம் சித்தார்த்தை ஏற்றுக்கொள்ள முயற்சி செய் அப்படின்னு தான் சொல்கிறோம். காதலித்த பொண்ணை கைக்கெட்டும் தூரத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் கையைகட்டி வேடிக்கை பார்ப்பது எவ்வளவு அவஸ்தை என்று உனக்கு சொல்லி தெரிய வேண்டியது இல்லை. இப்போ சித்தார்த் பொறுமையாக இருப்பதா இருக்கலாம். ஆனால் இதுவே இன்னும் கொஞ்சம் நாள் தொடர்ந்தால் ஒரு அலுப்பு தட்டிவிட்டால், எல்லாவற்றிலும் ஒரு சலிப்பு வந்தால் வாழ்க்கையே வெறுத்துவிடும் மது” என்றாள்

சுபா, “அதுக்காக உன்னை மொத்தமாக உடனே மாற சொல்லவில்லை. அவனுடைய உணர்வுகளை நீயும் கொஞ்சம் புரிந்து நடந்துக்கொள்ள முயற்சி செய் என்று தான் சொல்கிறோம். நாம் நினைத்தால் முடியாதது ஒன்றும் இல்லை. நீயும் முயற்சி செய்கிறாய் என்று எங்களுக்கு புரியுதுமா. ஆனால் அவனை சில சமயம் பார்க்கும் போது ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கு மது. நாங்க சொன்னதை அறிவுரையா எடுத்துக்காமல் ஒரு ஆலோசனையாக எடுத்துக்கோ மது. நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமா இருக்கணும். அது தான் எங்க எல்லோருடைய ஆசையும்” என்று சொல்லிவிட்டு மதுவின் கையை பற்றி அழுத்திவிட்டு “தேவையான அளவு யோசி மது. ஆனால் காலம் தாழ்த்திவிடாதே மது. நமக்காக நேரம் காத்து இருப்பதில்லை. நான் கிளம்பறேன். நீயும் சித்தார்த்தும் அவசியம் வீட்டிற்கு வரணும்” என்றவள் அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு சித்தார்த் மதுவுடன் கிளம்பி சென்றாள்.

சுபாவை பிள்ளை ஏற்றிவிட்டு வரும் போது இருவரின் இடையேயும் கனத்த மௌனமே நிலவியது. வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் போதே சித்தார்த் மதுவை கவனித்தான். லேசாக சிவந்திருந்த விழிகள் அவள் அழுததை சொல்லாமலே அவனுக்கு உணர்த்தியது. சுபாவும், மீராவும் அவளிடம் ஏதோ பேசி இருக்கிறார்கள் என புரிந்து கொண்டான். இதே நிலைமையில் அவனை வீட்டுக்கு அழைத்து சென்றாள் தனக்குள் முடங்கிக்கொள்வாள் என தெரிந்து வண்டியை நேராக கொட்டிவாக்கத்திற்கு செலுத்தினாள்

“மது இப்போ நாம் உங்க மாமா வீட்டிற்கு போக போகிறோம் முகம் கொஞ்சம் டல்லா இருக்கு முகத்தை கழுவிக்கோ” என்றவன் வழியில் வண்டியை நிறுத்தி வீட்டிற்கு ஸ்வீட், பூ என வாங்கிக்கொண்டான். அதற்குள் மதுவும் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்தாள். காரை போர்ட்டிகோவில் நிறுத்தியவுடன், மது அனைவரையும் பார்க்கும் ஆவலில் கதவை திறந்து கொண்டு இறங்கி வீட்டினுள் சென்றாள்.

“அத்தை” என உற்சாக குரல் கொடுத்தபடி வீட்டினுள் செல்ல, கார் சத்தம் கேட்டதும் தன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்த ராஜி, மதுவின் குரலை கேட்டதும், சந்தோஷத்துடன், “மதும்மா” என அவளை எதிர்கொண்டு வந்து அணைத்துக்கொண்டவரை மகிழ்ச்சியுடன் பிடித்து இரண்டு சுற்று சுற்றினாள்.

“மது எப்படிடா இருக்கே?” என ஆசையுடன் அவள் கன்னத்தை வருடிகொண்டே கேட்டதும். சலுகையுடன் அவர் தோளில் சாய்ந்துகொண்டு கழுத்தை தன் கைகளால் கட்டிக்கொண்டு, “போங்க அத்தை. என்னை எல்லோரும் மறந்துட்டங்க இல்ல, நான் வீட்டுக்கு போன அன்னிக்கு மறுநாள் வந்ததோடு சரி அதன் பிறகு வரவே இல்லை. போன் செய்து நாலு வார்த்தை பேசுவதோடு சரி. என்னை அனுப்பிட்டு நீங்க எல்லோரும் நிம்மதியாக இருக்கீங்க இல்ல?” என சினுங்கலாக கேட்டுக்கொண்டிருக்க

தன் அத்தையிடம் இவ்வளவு வாஞ்சையுடன் தோளில் சாய்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த்தின் விழிகளில் ஒரு ஏக்கம் தெரிந்தது. இதுவரை தன்னிடம் சாதாரணமாக கூட சிரித்து பேசியதில்லையே என்ற எண்ணம் தோன்றினாலும், அவளின் முகத்தில் தெரிந்த சந்தோஷத்தையும், புன்னகையையும் வாசற்படியில் சாய்ந்து நின்று ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“அப்படியெல்லாம் இல்லடா மது, உன்னை போய் நாங்க மறப்போமா, எல்லோருக்கும் வேலை அதான் வேற ஒன்னும் இல்லை. நீ இல்லாமல் வீடே வெறிச்சின்னு இருக்குடா ராஜாதி” என கன்னத்தை தடவியபடி நிமிர்ந்து பார்க்க. அப்போது தான் சித்தார்த்தை கவனித்த ராஜி, “வாங்க வாங்க. உள்ளே வாங்க சித்தார்த் என்ன அங்கே நின்றுவிட்டீர்கள்?” என கேட்டதும்

“நான் நேராக உள்ளே வந்திருந்தால், இவ்வளவு நேரம் நடந்த கண்கொள்ளா காட்சியை பார்த்திருக்க முடியாதே?” என மதுவை பார்த்துக்கொண்டே சொல்ல மது உதட்டை கடித்தபடி ராஜியின் பின்னால் ஒட்டிக்கொண்டாள்.

“உட்காருங்க. ரெண்டு பேரும் பேசிகிட்டு இருங்க நான் உங்களுக்கு சாப்பிட எடுத்துவருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு கிச்சனுக்கு செல்ல, சித்தார்த்தின் பார்வை மதுவையே அளவிட மது ஒருவித அவஸ்தையுடன் நின்றவள், “அத்தை நானும் வந்து உங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ணேன்” என சொல்லிக்கொண்டே ராஜியின் பின்னால் விரைந்தாள். சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்த மேகசினை எடுத்து புரட்ட ஆரம்பித்தான்.

ராஜியும், மதுவும் கிச்சனில் இருந்து பேசியது தெளிவாகவே சித்தார்த்தின் காதில் விழுந்தது, “மதும்மா, வீட்டில் எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க? சௌக்கியமா இருக்காங்களா?” என்றார்.

“ஹம்ம்..., எல்லோரும் நல்லா இருக்காங்க அத்தை. மாமாவும், அத்தையும் என்னிடம் ரொம்ப பிரியமாக இருக்காங்க. மீரா அக்கா சொல்லவே வேண்டாம். ரொம்ப அட்ஜஸ்டபுல். பெரிய அத்தான் சைலென்ட் ஆனால் அவர் டைமிங் ஜோக் அடிப்பதில் கில்லாடி. ரெண்டு குட்டிசும் ரொம்ப சமத்து. ஆர்த்தி மழலைல பேசினா கேட்டுகிட்டே இருக்கலாம். அவ்ளோ நல்லா இருக்கும். அப்புறம் எங்க வீட்டு விஜயி ரெண்டு பேர் இருக்காங்க. அஷ்வந்த், நேத்ரா. குழந்தைங்க ரெண்டு பேரையும் கூட சமாளித்துவிடலாம். ஆனால் இவங்க ரெண்டு பேரையும் சமாளிப்பது ரொம்ப கஷ்டம் அத்தை. அத்தை புலம்பியே தள்ளுவாங்க. ஆனாலும் ரெண்டு பேரும் பேச ஆரம்பிச்சா போதும் அது கடைசியில் சண்டைல தான் முடியும்” என ஒவ்வொருவரை பற்றியும் விலாவரியாக கூறிக்கொண்டிருந்தாள்

சிரித்துக்கொண்டே அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராஜி, “மது சித்தார்த்தை ருமுக்கு அழைச்சிட்டு போ. முகம் கழுவிக்க சொல்லிவிட்டு வந்து டிபனை எடுத்துக்கொண்டு போ. இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் எல்லோரும் வந்திடுவாங்க. நீ நைட் இருந்து ரெண்டு பேரும் சாப்பிட்டுவிட்டு தான் கிளம்ப வேண்டும்.” என்றார்.

“நாங்க அத்தைகிட்ட சொல்லாமல் வந்திட்டோம் அத்தை. நான் அவரிடம் ஒருவார்த்தை கேட்டு சொல்றேனே” என சொன்னதும். அவளின் பதில் ராஜிக்கு மகிழ்ச்சியை கொடுத்தது.

ஹாலுக்கு வந்த மது, “என்னங்க வந்து முகம் கழுவிக்கோங்க வாங்க” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு அழைத்து சென்றாள். முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தவனிடம் தன் ஷெல்பிலிருந்து டவலை எடுத்துக்கொடுத்தாள். “அத்தை இன்னைக்கு நைட் இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம்னு சொல்றாங்க. நீங்க என்ன சொல்றீங்க. நாம அத்தையிடம் இங்கே வருவதை சொல்லவே இல்லையே?” என சொன்னதும்.

“அதனால் என்ன போன் செய்து அம்மாவிடம் சொல்லிடறேன். நீ சித்திகிட்ட போய் சரின்னு சொல்லு” என்றான். ராஜியிடம் சொல்லிவிட்டு டிபன் எடுத்துக்கொண்டு வந்தவன் சித்தார்த் ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்துவிட்டு அங்கேயே எடுத்துசென்று கொடுத்தான். இருவரும் சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை ஏதும் பேசவில்லை.

மது பிளாஸ்க்கில் இருந்த காபியை ஊற்றி கொடுத்தும் சித்தார்த் கப்பை எடுத்துக்கொண்டு மாடி கைப்பிடி சுவரில் சாய்ந்து நிற்குகொண்டு தோட்டத்தை பார்த்தபடி ரசித்து குடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மதுவின் பார்வை மெல்ல உயர்ந்து சித்தார்த்தின் முதுகையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள், எங்கே திரும்பி பார்த்துவிடுவானோ என்ற எண்ணம் தோன்ற கலவரத்துடன் தன்னை மீட்டுக்கொண்டாள்.

வானில் பௌர்ணமி நிலா பவனிவர தொடங்க அந்த அந்தி நேரம் இருவரின் தனிமை சித்தார்த்திற்கு இருமாதங்களுக்கு முன் வந்த பௌர்ணமி தன் வாழ்வை அமாவாசையாக ஆகிவிட்டதோ என்று எண்ணி எண்ணி மருகிய அதே பௌர்ணமியில் இன்று அதே மது தன் அருகில் மனைவி என்ற உரிமையுடன் இருந்தும், எந்த வித உரிமையும் இல்லாமல் தான் நிற்பதை உணர்ந்தான்.

திரும்பி பார்த்தான் மதுவின் முகத்தில் ஏதோ குழப்ப ரேகைகள். திரும்பி வந்தவன் ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்த மதுவின் அருகில் வந்து சற்று நெருங்கியே அமர்ந்தான். மதுவிற்கு தான் திகைப்பாய் இருந்தது.

“அப்புறம் சொல்லு மது” என அவளின் முகம் பார்த்து கேட்டதும். “ம்ம்.... என்...ன. என்ன.. சொல்லணும்?” என கேட்டுக்கொண்டே அவன் புறமாக திரும்பியவன் அவன் முகத்தை இத்தனை நெருக்கத்தில் பார்த்ததும், ஒரு கணம் தடுமாறித்தான் போனாள். தலையை கவிழ்ந்துகொண்டவள், “நான் இதையெல்லாம் கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” என எழுந்தவளின் கையை பற்றி அமரவைத்தவன் அதெல்லாம் அப்புறம் செய்துக்கலாம் உட்கார்” என்றான்.

மீறமுடியாமல் அமர்ந்தவனை சித்தார்த் தன் இடது கையால் வளைத்தான். மதுவின் இதயம் பந்தய குதிரை வேகத்திற்கு ஓடியது. ஒருபக்கம், அனைவரின் அறிவுரை, ஒரு பக்கம் சித்தார்த்தின் அன்பு, மறுபக்கம் தான் அவனிடம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் அன்பில் தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறோமோ என்ற எண்ணம் என அவனை கலவையாக குழப்பிக்கொண்டிருக்க தன்னை சமாளித்தபடி இருக்க முயன்றும் முடியாமல், “ப்ளீஸ் யாராவது பார்க்க போறாங்க” என நிமிர்ந்து பாராமலே சொல்ல

எழுந்தவன் அவள் கையை பற்றி அழைத்துக்கொண்டு அறைக்குள் சென்று முதல் வேலையாக அறையின் கதவை தாளிட்டான். மது கலவரத்துடன் சித்தார்த்தை பார்த்தவன் பயத்துடன் அவனுக்கு முதுகை காட்டிக்கொண்டு நின்றாள். சித்தார்த் அவள் பின்னால் வந்து நிற்பதை அவளின் மூச்சுக்காற்றின் வெப்பம் அவள் கழுத்தில்பட்டு உணர்த்தியது. பயத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டவனை சித்தார்த்தின் கரங்கள் மாலையென பின்னால் நின்றபடி தழுவிக்கொள்ளவும், அந்த அணைப்பை ஏற்கவும் முடியாமல், விலக்கவும் முடியாமல் மது தனக்குள் தவித்துக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த்திற்கு மதுவின் இந்த மௌனமே போதுமானதாக இருக்க அவளின் அணைப்பு இன்னும் இறுக்கமாக மதுவின் கழுத்தில் முத்தமிட்டவனை அவளின் மொபைலின் அழைப்பு கனவுலகிலிருந்து நினைவுலகிற்கு கொண்டுவந்தது.

நினைவிற்கு வந்தவன் முதலில் தான் அவசரப்பட்டுவிட்டோமோ என்ற எண்ணம் தான் முதலில் தோன்றியது. தன்னை மீறி மதுவிடம் இப்படி நடந்து கொண்டோமே என எண்ணியவன் மொபைலை எடுத்து பேசிக்கொண்டே மதுவை பார்க்க, மதுவிற்கோ நடந்தது நிஜமா கனவா என புரியாமல் இப்போதைக்கு அந்த இடத்தை விட்டு போனால் போதும் என்ற முடிவுடன் கதவை திறந்துகொண்டு வெளியே சென்றாள். மதுவின் உள்ளம் இனம் புரியாத உணர்வில் தத்தளிக்க அது அவள் முகத்தில் நன்கு பிரதிபலித்தது. அவள் வெளியே செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டு மொபைலில் பேசிக்கொண்டிருந்தான்

மது ஹாலில் சென்று அமர்ந்த சிறிது நேரத்தில், “ஏய் அல்லிராணி..! எப்போ வந்த ? எப்படி இருக்கே? என சிரித்துக்கொண்டே வந்த தீபக் மதுவின் பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

தீபக்கை பார்த்து சிரித்த மது, “ஹாய் அத்தான் நான் நல்ல இருக்கேன். நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?” என்றாள். “ஹம்ம்... என்றவன் எங்கே உன்னோட ஹீரோ ஆளை காணோம்?”

மது மேலே சுட்டிகாட்டி, “மேலே ரூம்ல மொபைல்ல பேசிட்டு இருக்கார்” என்றாள். அவரை தனியா ரூம்ல விட்டுட்டு நீ என்ன பண்ண இங்கே?” என கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே சித்தார்த் இறங்கி வந்தான்.

சத்தம் கேட்டு திரும்பிய தீபக், “ஹலோ புது மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்கீங்க?” என எழுந்து சென்று சித்தார்த்தை அணைத்துக்கொண்டாள். இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்க, மது தீபக்கிற்கு டிபனும் காபியும் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

“சித்தார்த்துக்கு கொண்டுவா மது” என்றவனிடம். “நாங்க இப்போ தான் சாப்பிட்டோம் தீபக்” என்றான். இருவரும் பேசிகொண்டிருக்க, மது ராஜிக்கு உதவியாக கிச்சனில் நின்றிருந்தான். சற்று நேரத்தில் ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளியே சென்றிருந்த வித்யாவும், மேகலாவும் வர, சற்று நேரத்தில் ராஜேஷ் அலுவலகத்திலிருந்தும், ஈஸ்வரன் கல்லூரியிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்தனர். அனைவரும் சேர்ந்து கதைகள் பேசிக்கொண்டும், ஒருவரை ஒருவர் கிண்டல் செய்துக்கொண்டும் இருக்க, மதுவும் சற்று நேரத்தில் அவர்களுடன் இணைந்துகொண்டான்.

இரவு உணவுக்கு பின் ராஜேஷ், “வாங்களேன் இன்னைக்கு பெளர்ணமி அப்படி பீச் போயிட்டு வரலாம்” என்றதும் ஈஸ்வரன், “என்னையும் என் மனைவியையும் தொல்லை பண்ணாம எங்களுக்கு தனிமை கொடுத்துட்டு நீங்க எல்லோரும் முதலில் இடத்தை காலி பண்ணுங்க” என சொல்ல. “அப்பா நீங்க வரலைனு சொல்வதற்கு இவ்வளவு பில்லப்பா” என தீபக் சிரித்தான்

மூன்று ஜோடிகளும் பீச்சில் அமர்ந்து பேசிகொண்டிருக்க சற்று நேரம் கழித்து எங்களுக்கு கொஞ்சம் தனிமை வேண்டும் நாங்க தனியா பெளர்ணமியை ரசிக்க போகிறோம் என சொல்லிவிட்டு மது சித்தார்த்திற்கு தனிமை கொடுத்து ராஜேஷும், தீபக்கும் வேறு வேறு திசையில் தங்கள் மனைவிகளுடன் சென்று விட்டனர்.

சில நொடிகள் ஏதும் பேசாமல் இருவரும் மௌனமாய் அமர்ந்திருக்க, அந்த மௌனமே மதுவிற்கு ஒரு தயக்கத்தை கொடுத்தது. சுற்றிலும் தான் பாவையை சுழல விட்ட மது அங்கங்கே அமர்ந்திருந்த காதல் ஜோடிகளின் நெருக்கம் கண்ணில் பட லேசாக கன்னம் சிவக்க திரும்பியவளை சித்தார்த்தின் கண்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதை கண்டதும் நாணம் பொங்க தலையை கவிழ்த்துக்கொண்டான்.

அவளின் நாணத்தை கண்ட சித்தார்த் புன்னகைத்துக்கொண்டே, மதுவின் அருகில் இன்னும் சற்று நெருங்கி அமர்ந்தான். மதுவிற்கு வெலவெலத்து போய் கைகள் சில்லிட ஆரம்பித்தது. அருகில் வந்து அமர்ந்தவன், அவள் கையை எடுத்து தான் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு, “ஏய் மது.... என்ன இப்படி உன் கை ஜில்லுன்னு இருக்கு” என சொல்லிகொண்டே அவள் கைகளில் முத்தமிட, மது கையை உருவ முயல, சித்தார்த் விடாமல் மற்றொரு கையில் முத்தமிட மது, “ப்ளீஸ் ....” என்றாள்

சித்தார்த் புன்னகையுடன், “ ஏன் மது ராஜி சித்திகிட்ட நம்ம வீட்டில் இருப்பவர்கள் எல்லோரையும் பற்றி சொன்னாய் ஆனால் என்னை பற்றி ஒன்னுமே சொல்லவில்லையே?” என ஏக்கத்துடன் கேட்க. மது தயக்கத்துடன் அப்போது தான் தான் அவனை பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை என்று உணர்ந்து, “ எனக்கு என்ன சொல்வதுன்னு தெரியவில்லை அதான் ஏதும் சொல்லவில்லை” என்றாள்.

“ஹம்ம்.... உனக்கு ஒன்னு தெரியுமா நமக்கு ரொம்ப பிடிச்சவங்களை பற்றி கூட சிலசமயம் சொல்வதற்கு ஒன்றுமே இல்லாதது போல தோன்றுமாம். அது நிஜமா மது.....” என கேட்டுக்கொண்டே, மதுவின் தோள் மேல் கை போட்டு தான் பக்கமாக அவளை இழுக்க, மதுவால் அவனை ஏற்றக்கவும் முடியாமல், விலக்கவும் முடியாமல் தவித்த நிலையில், என்ன சொல்வதென்று புரியாமல், “ சித்து.... ப்ளீஸ்... இது பப்ளிக் பிளேஸ்,....” என குரலே எழும்பாமல் சொல்ல, அவள் முதல் முறையாக தன்னை சித்து என அழைத்ததை குறித்துக்கொண்டான். உள்ளுக்குள் மலர்ந்த புன்னகையுடன், “ அப்போ நம்ம ப்ரைவசி போகாத நம்ம ரூமா இருந்தா ஓகேவா” என தாபத்துடன் அவள் காதருகில் கேட்டதும் மது ஏதும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் மௌனத்தையே சம்மதமாக கொண்டு “தேங்க்ஸ் மது” என்றவன் சட்டென அவள் கன்னத்தில் தன் இதழ் பதித்தான்.

சிறிது தூரத்தில் ராஜேஷ் வருவது தெரிந்ததும், “மது கிளம்பலாமா ராஜேஷ் வந்துவிட்டான்” என்றதும் மது, அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமலேயே, “ம்ம்..” என்றாள். எழுந்தவன், மது எழுந்துக்கொள்ள தன் கையை நீட்டினான். மதுவும் மறுக்காமல் அவன் கையை பற்றி எழுந்தாள். பற்றிய கரத்தை விடாமல் வீடுவரை வந்து சேர்ந்தனர்.

அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பும் நேரம், “அத்தை அம்மாவும் அப்பாவும் என்னைக்கு ஊர்ல இருந்து வராங்க?” என்றாள். “இன்னும் 4 நாள் ஆகும் மது” என்றார் ராஜி.

“சரி அத்தை நாங்க கிளம்புகிறோம். வீட்டுக்கு வாங்க என சொல்லிக்கொண்டு கிளம்ப. இரு மது குங்குமம் எடுத்துக்கோ. என்றவர். இந்தா மது திரும்பு இந்த பூவை வைத்துக்கொள் என்று சொல்லி அவள் தலையில் பூவை வைத்ததும் அங்கிருந்த மீதி பூவை எடுத்துக்கொண்ட மது நான் அம்மா அப்பா படத்துக்கு இந்த பூவை வைத்து விட்டு வருகிறேன் என்று சொல்லி எடுத்துச்சென்றாள்.

பூவை எடுத்து சென்று தன் பெற்றோரின் படத்திற்கு போடும் வரை எந்த சலனமும் இல்லாமல் இருந்த மதுவின் கண்களில் பூவை வைத்துவிட்டு திரும்பும் நேரம் அர்ஜுனின் படத்தை பார்த்தவளின் விழிகள் கலங்க கடவுளே இதை நான் எப்படி மறந்தேன் என எண்ணிகொண்டே அப்படியே சுவற்றில் சாய்ந்து நின்றுவிட்டாள். தான் ஏன் இப்போது பூஜை அறைக்கு வர வேண்டும் என்றும் எண்ணம் தோன்ற அதற்காகவும் தன்னையே நொந்துக்கொண்டாள்.

வெளியே சித்தார்த்தின் சிரிப்பு சத்தம் கேட்டதும் அதுவும் சேர்ந்து அவளின் இதயத்தை குத்தி கிழிப்பது போல இருந்தது.

கடவுளே என்னை இப்படி ஒரு இக்கட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டாயே? என கலங்கியவளை , “மது இன்னும் என்னம்மா செய்கிறாய் நேரம் ஆகுது பார்” என்ற ஈஸ்வரின் குரலுக்கு தன்னை கொஞ்சம் நிலைபடுத்திக்கொண்டு வந்தவள் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினாள்

சித்தார்த் இருந்த மன நிலையில் அவன் மதுவின் நிலையை சரிவர கவனிக்கவில்லை. மது தன் பார்வை முழுதையும் சாலையில் பதித்திருந்தாலும், மனம் முழுதும் குழப்பத்திலேயே உழன்றது.

வீட்டிற்கு வந்ததும் காரை நிறுத்தும் போதே பார்த்திருந்தான். அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்திருந்ததை. மது காரில் இருந்து இறங்கும் போது “ஹே... ஹனி.... உனக்கு வெறும் பத்து நிமிடம் தான் டைம் அதுக்குள்ளே எல்லோரையும் பேசி சமாளிச்சிட்டு நீ மேல வர. வரும் போது சூடா பால் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடு” என்றவன் உள்ளே சென்றுவிட, மதுவிற்கு தான் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் இறுக்கத்துடன் இருந்தான்.

முடிந்தவரை முகத்தை மலர்ச்சியாக வைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள். சித்தார்த் தான் அம்மாவிடம் பேசிவிட்டு அறைக்கு செல்லும் முன் மதுவை பார்த்து சீக்கிரம் வா என சைகை செய்துவிட்டு சென்றான். மதுவின் நிலையோ இருதலைகொள்ளி எறும்பாய் தவித்துக்கொண்டு இருந்தாள்

தேவகியிடம் அமர்ந்து மாமா வீட்டில் அனைவரை பற்றியும் சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்திற்கு பால் எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் அறைக்கு சென்றாள். மது வருவதற்குள் குளித்துவிட்டு வந்த சித்தார்த் மது கதவை திறக்கும் ஓசை கேட்டதும் ஒளிந்து நின்றுக்கொண்டான். சித்தார்த்தை காணாமல் மது அறை முழுதும் தன் பார்வையை ஓட்ட, சித்தார்த் பின்னால் வந்து மதுவை அனைத்துக்கொண்டு , “ஐ லவ் யு டா ஹனி” என சொல்ல

சித்தார்த் பின்னால் இருந்து அனைத்துமே கண்களை இறுக மூடிக்கொண்ட மது , “ உங்களுக்கு பால் கொண்டுவந்திருக்கேன் சூடா கேட்டீங்களே அப்புறம் ஆறிடும்” என திக்கி திணறி சொல்ல “பால் மட்டுமா சூடா இருக்கு நானும் தான் சூடா இருக்கேன்” என தாபத்துடன் சொன்னவனுக்கு தான் காலையில் எடுத்துவந்த புடவை நினைவிற்கு வர

“மது உன் ஷெல்பில் ஒரு கவர் இருக்கு எடுத்துக்கொண்டுவா” என்றான். மது ஏதும் சொல்லாமல் சென்று கவரை எடுத்தாள். “பிரித்து பாரு மது” என்றான். எடுக்கும் போதே அது புடவை என புரிந்தது. பாரு மது” என மீண்டும் சொல்ல மது மெல்ல கவரை பிரிக்க உள்ளிருந்த புடவையை பார்த்ததும் மதுவின் கண்கள் மளமளவென நீரை பொழிந்தது.

சித்தார்த் மதுவின் பின்னால் நின்றிருந்ததால் அவளின் முகபாவத்தை அறிய முடியவில்லை. பார்த்திருந்தால் அதன் பிறகு ஏற்பட ஓகும் மன வருத்தம் அதிகம் ஆகாமல் தடுத்திருக்க முடியும். ஆனால் நடப்பது நடந்தே தானே தீரும்.

அருகில் வந்தவன், “ என்ன மேடம், எப்படி இருக்குன்னு சொல்லவே இல்லையே?” என கேட்க. அவள் காதில் அர்ஜுன் அன்று கேட்டது போலவே கேட்கவும் அதுவும் அர்ஜுன் முதன் முதலாக ஆசையுடன் வாங்கி கொடுத்த அதே தேன் நிறத்தில் இருக்கவும் மதுவின் கோபத்தை அதிகபடுத்த அந்த ஒன்றே போதுமானதாக இருந்தது

நடுங்கும் விரல்களால் அந்த புடவையை கையில் எடுத்தவள் சித்தார்த்தின் புறம் திரும்பி அவனையும் புடவையும் மாறி மாறி பார்த்தவள், அவளின் புன்னகை நிறைந்த முகத்தை பார்த்ததும், என்ன செய்கிறோம் என்று உணரும் முன்பே, ஆத்திரத்துடன் தன் கையிலிருந்த புடவையை சித்தார்த்தின் முகத்திலேயே விட்டெறிந்தாள்.

அடுத்த நொடியே வெறி பிடித்தவன் போல கத்த தொடங்கினான். " யாரை கேட்டு இப்போ புடவை வாங்கிட்டு வந்தீங்க. நானா உங்களை புடவை கேட்டேன். என்ன புடவை வாங்கி கொடுத்து, பேங்க் அக்கௌன்ட் ஆரம்பிச்சு கொடுத்து, கம்பெனில் பாட்னர் ஆக்கிட்டா நான் உங்க இஷ்டப்படி ஆடுவேன்னு நினைத்தீங்களா? இல்ல இதெல்லாம் செய்தா நான் உங்க கிட்ட மயங்கி உங்க காலடியில் விழுந்திடுவேன்னு நினைச்சீங்களா?" என சத்தம் போட

மதுவின் செய்கையில் அதிர்ந்து போய் நின்றிருந்த சித்தார்த், அவளின் வார்த்தைகளை கேட்டதும் ஆத்திரத்துடன், " ஏய... என்ன பேசறோம்னு புரிஞ்சு பேசறியா இல்லையா? அப்படியே ஒரு அறைவிட்டா எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? நான் எதுக்குடி உன்னை மயக்கணும். நீ என் பொண்டாட்டி . உன்கிட்ட எனக்கில்லாத உரிமை வேற யாருக்கு இருக்கு. நானும் பொறுமையாக போயிட்டு இருக்கேன் ஆனால் நீ என்னடான்னா என்னையே இவ்வளவு கேவலமா பேசுற. ஒரு புடவை ஆசையாய் வாங்கி கொடுத்தா அதுக்கு இப்படி தான் பேசுவியா. நீ யாரையும் எதிர்பார்க்க கூடாதுன்னு நினைத்து தானே உனக்கு பேங்க் அக்கௌன்ட் ஆரம்பித்து கொடுத்தேன்." என சித்தார்த்தும் பதிலுக்கு சத்தம் போட அன்று முழுதும் இருந்த ஒரு நூலிழை அன்பும் முற்றிலுமாக அறுந்து விழுந்தது.

"என்னை வெறுப்பேத்த தானே இந்த கலர்ல புடவை வாங்கி கொடுத்தீங்க." என சொல்ல

"ஏதாவது உளறாதடி. நான் எதுக்கு உன்னை வெறுப்பேத்தணும்? உங்க அண்ணன் கல்யாணத்தில் இந்த கலர்ல நீ கட்டி இருந்த புடவை பார்த்தேன். உனக்கு ரொம்ப பொருத்தமா இருந்தது. அதான் கடையில் பார்த்தும் உனக்கு என்று ஆசையாக வாங்கி வந்தேன். அதுக்கு என்னவெல்லாம் சொல்லிவிட்டாய். என்னை பார்த்தா உனக்கு எப்படி தோணுது? சே....." என தலையை அழுந்த கோதிக்கொண்டு கோபத்துடன் கார் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டான்.

மதுவும் அழுதுக்கொண்டே தரையில் அமர்ந்தான். காரை எடுத்துக்கொண்டு வந்த சித்தார்த் பீச்சில் காரை நிறுத்திவிட்டு ஸ்டிரிங் வீல் மீது

கவிழ்ந்து கொண்டான். தன் வாழ்க்கையில் என்றுமே அமாவாசைதானோ என்று அவன் இதயம் கேள்வி கேட்டது. என்ன பேச்சு பேசிவிட்டான். நான் எதற்கு அவளை வெறுப்பேற்ற வேண்டும். அவள் கேள்விக்கு ஏதாவது உள்ளர்த்தம் இருக்கிறதா என யோசிக்க ஆரம்பித்தான்

சில நிமிட யோசனைக்கு பிறகு ஏதும் தோன்றாமல் மீண்டும் வீட்டிற்கே திரும்பி வந்தான். அவன் வரும் வரை கூட மது தூங்காமல் கோபமாக சென்றானே எங்கே சென்றானோ, என கவலையுடன் அறைக்குள்ளேயே உலாவிக்கொண்டிருந்தான். இரண்டு மணி நேரம் கழித்து சித்தார்த் அறைக்குள் வந்ததை பார்த்தவுடன் ஒன்றும் சொல்லாமல் சென்று படுத்துக்கொண்டான்.

அவளை பார்த்தபடியே வந்தவன் கட்டிலின் அருகில் இருந்த டேபிள் மேல் அவன் கொண்டு வந்த புடவை மடித்துவைக்கப்பட்டிருந்தது. திரும்பி மதுவை பார்த்தவன் அவன் முதுகைக்காட்டிக்கொண்டு படுத்திருப்பதை கண்டவன் ஏதும் சொல்லாமல் தன் இடத்தில் படுத்துக்கொண்டான்.

*****

அத்தியாயம்—56

அன்று இரவு நடந்த பிரச்சனைக்கு பிறகு மது சித்தார்த் இருவரும் அடுத்து வந்த இரு நாட்களும் ஒன்றும் பேசிக்கொள்ளவே இல்லை. இது இருவருக்கும் இடையே சண்டையால் வந்த கோபம் அல்ல. அவன் மனதை இப்படி காயப்படுத்திவிட்டோமே என்ற குற்றஉணர்வில் தவிக்க. சித்தார்த்தோ தான் தான் அவன் மனம் மாறும் முன் அவசரப்பட்டுவிட்டோமோ, தன்னுடைய செய்கையால் தான் அவன் ஆரம்பத்தில் ஏதும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தானோ தன் செயல் அவளை காயப்படுத்தி இருக்குமோ என தனக்குள் புழுங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

காலையில் விரைவாக கிளம்பி அலுவலகம் சென்றுவிடுவதும், இரவில் நேரம் கழித்து வருவதுமாக, மதுவுடன் இருக்கும் நேரத்தை குறைத்துக்கொண்டான். மதுவோ தன்னால் தான் அவன் இப்படி

வேலையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு வருத்திக்கொள்கிறான் என கவலையில் இருந்தால். அதே நேரம் அவனை அணுகி பேசவும் அச்சமாக இருந்தது.

இந்த நிலையில் மீரா வீட்டில் ஒரு விசேஷம் வர, சித்தார்த்தின் அப்பா, “கட்டாயம் நாம எல்லோரும் குடும்பத்தோட போய் வரணும். நாம எல்லோரும் சேர்ந்து போய் ரொம்ப நாள் ஆகிவிட்டது. சம்மந்தியும் வரும் போதெல்லாம் சொல்லிட்டு போறாங்க. அதனால் எல்லோரும் ஒரு பத்து நாள் போய் தங்கி வரலாம்” என்றார்.

“இல்லப்பா, என்னால் வர முடியாது. நானே ரொம்ப நாள் லீவ் போட்டுட்டேன்” என சித்தார்த் சொல்ல,

“எங்களாலும் வர முடியாது அப்பா, இன்னும் ரெண்டு எக்ஸாம் தன் இருக்கு. அதை முடித்தும் நாங்க எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு டீர் போறோம். அதனால் எங்களாலும் வர முடியாது என அஷ்வந்தும், நேத்ராவுமே சேர்ந்து சொல்லிவிட்டனர்.

“அப்போ சரி இவங்க மூணு பேரும் வரல. கல்யாணம் ஆகி மதுவை மட்டும் தனியாக முதல் முதல் எப்படி கூட்டிக்கொண்டு போவது? அதனால் நாம மட்டும் போகலாம் அத்தை. இவங்க நாலு பேரும் இருக்கட்டும்” என மீரா சொன்னதும் தேவையும் ஆமோதிப்பாக, “அதான் சரி, மதுவை மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு போனால் நன்றாக இருக்காது. மீரா சொன்னபடியே செய்துவிடலாம். ஆதி நீ ட்ரவல்ஸ் சொல்லி டிக்கெட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்” என்றார்.

தேவகி கிளம்பும் முன் மதுவிடம், “உன்னை தனியாக விட்டுவிட்டு போவது கஷ்டமாக இருக்க மது, என்றும் அதற்கு முதன் முதலாக போகும் போது ஜோடியாக போகணும் அதன் நல்லா இருக்கும்” என விளக்கமும் சொல்லிவிட்டு கிளம்பினார். மதுவும், “அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை அத்தை. நீங்க தைரியமாக போய் வாங்க” என சொல்லி விடைக்கொடுத்தாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் சித்தார்த்தும் மதுவும் வெளியே சென்று வந்த போது சித்தார்த்தின் முகத்தில் இருந்த மகிழ்ச்சியை பார்த்து இருந்த மீரா இருவரையும் கவனித்துக்கொண்டு தான் இருந்தால். சித்தார்த் தன் அறைக்கு செல்லும் முன் மதுவிற்கு ஜடை காட்டிவிட்டு சென்றதை பார்த்து இருவருக்கும் எல்லாம் சரியாகிவிட்டது என எண்ணி கொண்டு இருக்க, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சித்தார்த் கோபத்துடன் காரை எடுத்து செல்வதை தற்செயலாக பார்த்த மீரா, அத்வைதிடம் சொல்ல இருவரும் தூங்காமல் சித்தார்த்தின் வருகைக்காக காத்து இருந்தனர்.

இரண்டு மணி நேரம் சித்தார்த் வந்ததும் ஹாலில் அமர்ந்து டிவி பார்ப்பது போல அமர்ந்திருந்த இருவரையும் கவனிக்காமல் தன் அறைக்கு சென்றதையும் பார்த்த பின் இருவருக்கும் தனிமை அவசியம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் இன்னும் புரிந்துகொள்ளவில்லை என முடிவெடுத்து, அத்வைத், “இப்போ போய் அவனை ஹனிமூன் போக சொன்னால் ஏதாவது காரணம் சொல்லி தட்டி கழிப்பான். அதனால் அவங்களுக்கு தனிமை கொடுத்து நாம எல்லோரும் கொஞ்சம் நாள் எங்காவது போய் வரலாம்” என்றான்.

“ஆமாம். எங்க சித்தி பொண்ணு கல்யாணம் வருது இல்லையா? அதை முன்வைத்து நாம ஒரு பத்து நாள் தங்கிட்டு வருவோம்” என மீராவும் சொல்ல அத்வைதும் ஒப்புக்கொண்டு இன்று அனைவரும் கிளம்பி சென்றுவிட்டனர்.

யார் சொல்லி என்ன? யார் என்ன செய்து என்ன? பிரச்சனையை ஏற்படுத்திக்கொண்ட இருவரும் பேசி தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாத போது என்ன பயன் இருக்கும்? மேலும் இரு நாட்களும் ஓடியது தான் மிச்சம். பிரச்சனையும் கிணற்றில் போட்ட கல்லை போல அப்படியே இருந்தது. ஒன்றை தவிர.

சித்தார்த் மது வீட்டில் தனியாக இருப்பாளே என்ற காரணத்தால் மாலையில் விரைவாக வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவான். மதியத்திற்கு மேல் ஆபிஸிலிருந்து போன் செய்வான். “சாப்பிட்டாயா?” என்ற ஒற்றை கேள்விக்கு, மதுவிடம் இருந்து “ஹம்..” என்ற ஒற்றை வார்த்தை பதிலுடன் ஒரு தலையாட்டல் மட்டும் தான் இருக்கும்.

அப்படியே மாலையில் வீட்டுக்கு வந்ததும், மது ஊஞ்சலிலோ, சோஃபாவிலோ, அமர்ந்திருப்பதும், சித்தார்த் லாப்டாப்பில் மூழ்கிவிடுவதுமாக இருந்தனர். அன்றும் அப்படியே மது ஊஞ்சலில்

அமர்ந்திருக்க சித்தார்த் அறையில் லாப்டோப்பில் வேலை செய்துக்கொண்டிருக்க சித்தார்த்திற்கு ஸ்ரீராமிடமிருந்து போன் வந்தது.

ஸ்ரீ ராம் சொன்னதையெல்லாம் கவனமாக கேட்டுக்கொண்டே மதுவை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அவன் அமர்ந்து இருந்த தோற்றத்தை பார்க்க பார்க்க அவனுக்கு பரிதாபமாக இருந்தது. ஸ்ரீ ராம் சொல்லி முடித்தும், "சரி ஸ்ரீ ராம். நீங்க எல்லா ஏற்பாடும் செய்துவிடுங்கள் மற்றதை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்" என்றான்.

அதன் பிறகு அவனுக்கு வேலையே ஓடவில்லை. உள்ளே இருந்தபடியே கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக ஊஞ்சலில் அமர்ந்து இலக்கின்றி வெறித்துக்கொண்டிருந்த மதுவையே பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில் ராஜேஷிடமிருந்து போன் வந்தது.

"சொல்லு ராஜேஷ் எப்படி இருக்க?" என்றான். நான் நல்லா இருக்கேன். மது எப்படி இருக்கா? என்றவன் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு சந்துரு அங்கின் பேசனுமாம்" என போனை சந்த்ருவிடம் கொடுத்தான்.

அனைவரையும் விசாரித்துவிட்டு சந்துரு தயக்கத்துடன், "சித்தார்த் நாளைக்கு அர்ஜுனுக்கு நினைவு நாள்" என சொன்னதும்.

"தெரியும் சித்தப்பா, இப்போ தான் ஸ்ரீ ராம் போன் செய்தார்" என்றான்.

"ஓஹ்... என்றவர், சொல்லவந்ததை சொல்ல முடியாமல் தவிப்புடன் சரிப்பா, நான் போனை ராஜேஷிடம் கொடுக்கிறேன்" என சொல்லி கொடுத்துவிட்டு சென்றதும். ராஜேஷிடம் பேசிவிட்டு போனை வைத்தான். சிறிது நேரம் யோசனையில் இருந்தவன், பால்கனி கதவை திறந்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான்.

"மது" என அழைத்ததும் அவன் அழைப்புக்காகவே காத்திருந்தது போல "ஆஹ்... என்னங்க ஏதாவது வேண்டுமா?" என்றான். "அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம்மா. மணி பதினொன்று ஆகிறது. வந்து படும்மா" என சொன்னதும், மதுவும் ஏதும் சொல்லாமல் வந்து படுத்தான். ஆனால் உறக்கம் மட்டும் வரவில்லை. இரவு விளக்கின் ஒளியில் மதுவின் தோள்கள் அழுகையில் குலுங்குவதை கண்டவனால் அவனை என்ன சொல்லி சமாதானம் செய்வது என புரியாமல் இந்த நிலையில் இருப்பதை எண்ணி தன் மீதே வெறுப்பாக வந்தது.

காலையில் சித்தார்த் கண்விழிக்கும் போது மது அருகில் இல்லை. எழுந்து ஜாகிங் போகும் எண்ணம் இல்லாமல் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தவன், குளித்துவிட்டு கீழே வந்தான். மது காலைஉணவை தயார் செய்து கொண்டிருந்தான். கிச்சனுக்கு வந்த சித்தார்த், "குட் மார்னிங் மது" என்றான்.

சத்தம் கேட்டு திரும்பிய மது, ஐந்து நாட்களுக்கு பிறகு இன்று தான் குட் மார்னிங் சொல்கிறான் என நினைத்துக்கொண்டே, "குட் மார்னிங்" என்றான்.

"என்ன மது வேலைக்கு யாரும் வரவில்லையா?"

"இல்லை நான் தான் வர வேண்டாம்னு சொல்லிவிட்டேன். நாம ரெண்டு பேர் மட்டும் தானே. அஷ்வந்தும், நேத்ராவும் காலையிலேயே கிளம்பி கம்பைன் ஸ்டடின்னு போய்ட்டாங்க" என்றான்.

சித்தார்த்திற்கு டிபனை எடுத்து வைத்தான். "வாங்க சாப்பிடுங்க" என்றான். நீயும் உட்கார் மது சேர்ந்து சாப்பிடலாம்" என்றவனை பார்த்தவன். "இல்ல நான் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன் நீங்க சாப்பிடுங்க" என சொல்லிவிட்டு உள்ளே செல்ல.

"நீ சொன்னா கேட்க மாட்ட. இருப்பது நாம ரெண்டு பேர் இதில் என்ன தனி தனியா சாப்பிடுவது உட்கார்" என கட்டாயப்படுத்தி அமரவைத்தவன், தானே டிபனை தட்டில் வைத்து மதுவின் முன் வைத்தான்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் மதுவும் சாப்பிட ஆரம்பித்தான். சாப்பிட்டு முடித்ததும், மது பாத்திரங்களை எடுத்துசென்று கிச்சனில் வைக்க, சித்தார்த் ரமேஷிற்கு போன் செய்து தான் இன்று வேலைக்கு

வரவில்லை என்றும், அப்படி அவசியம் ஏற்பட்டால் போன் செய்யும் படியும் சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான். பேசிவிட்டு வந்தவன், கிச்சனில் எட்டிப்பார்க்க மது அங்கே இல்லை. எங்கே என்று தேடிக்கொண்டு வந்தவன், அவள் பின்னால் பறவைகள் இருந்த கூண்டின் அருகில் நின்று கொண்டிருப்பதை பார்த்துவிட்டு அருகில் சென்றான்.

“என்ன மது இப்படி வெயில்ல வந்து நின்னுகிட்டு இருக்க. உள்ளே வா” என்றான். மது ஏதும் சொல்லாமல் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். பதினோரு மணி அளவில் “மது கிளம்பு கொஞ்சம் வெளியே போய் வரலாம்” என்றான்.

மது தயக்கத்துடன், “சாரி.., நான் வரலை நீங்க போய்ட்டுவாங்க” என்றான்.

“கிளம்பு மது, வெளியே போவதே உனக்காக தான். உனக்கும் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கும். போய் தயாராகி வா” என்றான் பொறுமையாக.

“நான் தான் வரலைன்னு சொல்றேன் இல்ல. அப்புறம் கிளம்பி வா கிளம்பி வான்னு ஏன் என்னை தொல்லை செய்றீங்க. நான் எங்கேயும் வரலை” என்றவன் நேராக தங்கள் அறைக்கு சென்று அமர்ந்துக்கொண்டான்.

பின்னாலேயே வந்த சித்தார்த் மதுவின் அருகில் வந்து குனிந்து, “இப்போ நீ வருகிறாய். உனக்கு பதினைந்து நிமிடம் தருகிறேன். அதற்குள் கிளம்பி வர” என்றவன், தான் தயாராகி “இன்னும் ஏழு நிமிடம் தான் இருக்கு சீக்கிரம்” என சொல்லிவிட்டு ஹாலில் சென்று அமர்ந்தான்.

மது கோபத்துடன், “சே.... என சோஃபாவில் இருந்த குஷினை தூக்கி கட்டில் மேல் எறிந்தான். இருந்தும் அவனின் பிடிவாதமான குரலை கேட்ட மது கிளம்பி தன் அறையில் இருந்து வெளியே வரும் போது சித்தார்த் காரில் அமர்ந்திருந்தான். சரியாக பதினைந்து நிமிடம் ஆனதும் ஹாரனை நிறுத்தாமல் அடிக்க ஆரம்பித்தான்.

மது வந்துகொண்டே எரிச்சலுடன், ஹப்பா... பிடிவாதம் பிடிவாதம் உடம்பு முழுக்க பிடிவாதம். தான் நினைத்ததை சாதித்தே தீரணும் என எண்ணிக்கொண்டே காரில் வந்து அமர்ந்ததும் கதவை கோபத்தோடு வேகமாக சாத்தினான். சித்தார்த்தும் மது காரில் அமர்ந்ததும் தான் ஹாரன் அடிப்பதை நிறுத்தினான்.

மதுவை பார்த்து விட்டு புன்னகையுடன் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான். இந்த சிரிப்பில் ஒன்னும் குறைச்சல் இல்லை. பெரிய புன்னகை மன்னன்னு நினைப்பு. என எண்ணிக்கொண்டே கண்களை மூடி சீட்டில் சாய்ந்து அமர்ந்துக்கொண்டான். இருபது நிமிட பயணத்திற்கு பிறகு சித்தார்த் காரை ஸ்ரீ ராமின் ஹோமில் கொண்டு நிறுத்தினான். கார் நின்றதை உணர்ந்து கண்களை திறந்த மதுவிற்கு தான் இருக்கும் இடத்தை பார்த்தும் திரும்பி சித்தார்த்தை பார்த்தான்.

“இறங்கு மது” என்றவன், காரை பூட்டிவிட்டு மதுவுடன் இணைந்து ஸ்ரீ ராமின் ஆபீஸ் ரூமிற்கு சென்றான். மதுவை திரும்பி பார்த்தவன் மதுவின் உணர்ச்சியற்ற முகத்தை பார்த்து ஏதும் கணிக்க முடியவில்லை.

ஸ்ரீ ராமிடம் பேசும்போதும், ஒருவித இறுக்கத்துடனேயே அமர்ந்து இருந்தான். “ஓகே ஸ்ரீ நான் கிளம்புகிறேன்” என்றவன் மதுவிடம் திரும்பி, “மது நான் இப்போ கிளம்பறேன் ஈவ்னிங் வந்து உன்னை கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பி சென்றுவிட்டான்.

மதுவிற்கோ என்னவென்று புரியாத ஒரு மனநிலையில் ஒரு பக்கம் எரிச்சலும், ஒரு பக்கம் ஆத்திரமும் போட்டியிட அமர்ந்திருந்தான்.

சித்தார்த் நேராக தீபக் வீட்டிற்கு சென்றான். சித்தார்த் அப்போது அங்கே வருவான் என்பதை யாரும் எதிர் பார்க்கவில்லை என்றதை அங்கிருந்தவர்களின் பார்வையே உணர்த்தியது. தான் வாங்கி வந்திருந்த மாலையை தான் கையாலேயே அர்ஜுனின் போட்டோவிற்கு போட்டவன் அர்ஜுனின் போட்டோவை வணங்கிவிட்டு வந்தான்.

சந்துரு சற்று நெகிழ்ச்சியுடன் கண்கலங்க, அவர் கைகளை ஆதரவுடன் பற்றிக்கொண்டு, சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். “சித்தி எங்கே சித்தப்பா?” என்றான். “ரெண்டு நாளா அர்ஜுனை நினைத்து

அழுதுக்கொண்டே இருந்தாள். காலை திடீர்னு பிபி அதிகமாக ஆகிவிட்டது. அதான் டாக்டர் பார்த்து இன்ஜெக்ஷன் போட்டுவிட்டு போனார். தூங்கிக்கொண்டு இருக்கா” என்றவர் அறைக்கு அழைத்துச்சென்றார்.

அதே நேரம் விமலாவும் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தார். சித்தார்த்தை பார்த்ததும் லேசாக கண் கலங்கினார். விமலா பக்கத்தில் அமர்ந்த சித்தார்த், விமலாவிற்கு ஆறுதல் சொல்ல, விமலா, “மது வந்திருக்காளா?” என்றார். “இல்லை அவளை ஹோம்ல விட்டுவிட்டு வந்திருக்கேன்” என்றான்.

விமலா சித்தார்த்தின் கரத்தை பற்றி கண்ணில் வைத்து ஒற்றிக்கொண்டு கண்கலங்கியபடி, “உன்னை மாதிரி ஒரு புருஷன் கிடைக்க அவ புண்ணியம் செய்து இருக்கணும். அவளும் உன் அருமை புரிந்து நடந்துக்கொள்ளவேண்டும். என்றவர். நடந்துக்குவா... நடந்துக்குவா... அவ எங்களுக்காக தான் உன்னை கல்யாணம் செய்துக்க சம்மதிச்சா. ஆனால் உன் மேல அவளுக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் சித்தார்த். கூடிய சீக்கிரம் அவ மாறுவா. உனக்கு தெரியுமா. உன்னை கல்யாணம் செய்துக்க அவ சம்மதம் சொன்னதும் அர்ஜுன் சம்மந்தப்பட்ட, அர்ஜுன் அவளுக்கு வாங்கி கொடுத்த எல்லா பொருளையும் திரும்ப எங்ககிட்டயே கொண்டுவந்து கொடுத்துட்டா. தெரியுமா உனக்கு? என ஷெல்பில் வைத்திருந்த மது திருப்பி கொடுத்த அனைத்து பொருட்களையும் சுட்டிக்காட்டினார்.

திரும்பி ஷெல்பை பார்த்த சித்தார்த்தின் கண்களில் அந்த தேன் கலர் புடவை பளிச்சென்று தெரிந்தது

அவர் அருகில் வந்த சந்துரு, “விமலா போதும்மா. நீ ரொம்ப ஸ்ட்ரைன் பண்ணிக்காதே. கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு” என எல்லாவற்றையும் இப்படி சித்தார்த்திடம் சொல்லிகொண்டிருக்கிராரே என எண்ணி அதை தடுக்க முயல். “நீங்க சுமமா இருங்க. சித்தார்த் யாரு அவனும் என் பிள்ளை தான்” என்றவர், சித்தார்த்தை பார்த்து ஏன் சித்தார்த் என்னை இனி மேல் அம்மான்னு கூப்பிடுறியா?” என கேட்டு கண்கலங்க சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த்தும், “கண்டிப்பா நீங்களும் எனக்கு அம்மா தான். நான் இனி உங்களை அம்மாள்ளே கூப்பிடுகிறேன்” என்றான்.

“அர்ஜுன் என்னை வாய் நிறைய அம்மான்னு கூப்பிடுவான். ஆனால் இப்போ அவன் எங்களை தனியா விட்டுட்டு போய்ட்டான் என சித்தார்த்தின் மீது சாய்ந்து அழ, “நான் இருக்கேன் அம்மா உங்களுக்கு” என சித்தார்த்தும் கண்கலங்க ஆரம்பித்தவன் தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு “சரி நீங்க கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுங்க” என சொல்லி அவர் மறுபடி உறங்கும் வரை அவர் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தான்.

வீட்டில் இருந்த அனைவருமே ஒருவிதமான இறுக்கத்துடன் இருந்தனர். ராஜேஷ் சித்தார்த்தை சாப்பிட அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். மாலைவரை அங்கேயே இருந்த சித்தார்த் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான். வரும் வழியெல்லாம் சித்தார்த்திற்கு மது அன்று புடவையை பார்த்ததும் கத்தியது நினைவு வந்தது. இன்று அதை நினைக்கும் போது அவளுடைய செய்கை நியாயமாகவேபட்டது. தான் தான் அன்று கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு கோபத்துடன் அவளிடம் கத்திவிட்டோம் எப்படியாவது இன்று அவளிடம் சாரி கேட்டுவிட வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு ஹோமிற்கு சென்றான்

ஸ்ரீ ராமின் ஹோமிற்கு வந்த சித்தார்த், சிறிது நேரம் அவனுடன் பேசிவிட்டு , குழந்தைகளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். காரில் சித்தார்த் மதுவை திரும்பி பார்க்க, மதுவோ யோசனையில் இருந்தாள். சரி வீட்டிற்கு சென்றதும் பேசிக்கொள்ளலாம் என எண்ணிக்கொண்டான்.

மது, அவன் நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அன்று தன் மாமா வீட்டில் அர்ஜுனின் போட்டோவை பார்த்ததும், தான் அவளுக்கு அவன் நினைவு நாள் நினைவிற்கு வந்தது. தான் இந்த நாளை எப்படி மறந்தோம்? என்று கலங்கினாள். அதே நினைவுடன் தான் வீட்டிற்கும் வந்தாள். ஆனால் சித்தார்த் அவளுக்கு வாங்கி கொடுத்த புடவை, அந்த நேரம் அவன் பேசிய வார்த்தைகள், எல்லாம் அர்ஜுனின் நினைவை அவளுக்கு அதிகமாக்கிவிட, தன்னையும் மீறி அவளிடமிருந்து வார்த்தைகள் சித்தார்த்தை தாக்கி வந்தது.

சித்தார்த் கோபத்தோடு கிளம்பி சென்றதும், தன்னுடைய வார்த்தைகளின் வீரியம் புரிய, தன்னையே நொந்துகொண்டவள், புடவையை எடுத்து மடித்து வைத்தாள்

அர்ஜுனின் மறைவிற்கு பிறகு மது அர்ஜுனின் பிறந்த நாளிலும், நினைவு நாளிலும், ஸ்ரீ ராமின் ஹோமிலிருந்த அனைவருக்கும் தன் செலவில் உணவும், உடைகளும் எடுத்துக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் இனி தன்னால் அதை செய்ய இயலாதே என்ன செய்வது? என்ற எண்ணத்தோடு அடுத்துவந்த நாட்களை கடத்திக்கொண்டிருக்க சித்தார்த் வீட்டில் அனைவரும் கிளம்பி மீரா அம்மா வீட்டிற்கு சென்றுவிட, தனிமையில் மதுவிற்கு இதே எண்ணம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அர்ஜுனின் நினைவு நாள் அன்று, மது சரி நம்மால் இனி அப்படி போய் ஏதும் செய்ய முடியாது. அதனால் ஸ்ரீ ராமிற்கு செக் அனுப்பிவிடலாம் என்ற யோசனையுடன் பறவைகளின் கூண்டருகே நின்று கொண்டிருக்க சித்தார்த் அவளை கட்டாயப்படுத்தி அழைத்துவந்துவிட்டான். ஆனால் ஹோமிற்கு வந்து சேரும் வரை கூட மதுவிற்கு தான் செல்லும் இடம் தெரியாததால், சித்தார்த்தின் மேல் அவளுக்கு எரிச்சல் தான் வந்தது.

ஒருவிதமான இறுக்கத்துடனேயே அமர்ந்திருந்த மதுவை ஸ்ரீ ராம் அழைத்துக்கொண்டு குழந்தைகள் இருக்கும் இடத்திற்கு சென்றான். மதுவை பார்த்ததும் அனைத்துக்குழந்தைகளும் ஆசையுடன் அவள் அருகில் வந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மதுவின் மனமும் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் சற்று அமைதி அடைந்திருந்தது.

மதிய உணவை குழந்தைகளுக்கு பரிமாறிவிட்டு மதுவும் ஸ்ரீ ராமும் அவர்களுடனேயே அமர்ந்து உண்டனர். மேலும் சிறிது நேரம் குழந்தைகளுடன் இருந்த மதுவை ஸ்ரீ தன் வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றான்.

“என்ன மது ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? கொஞ்சம் நேரம் படுத்துக்கொள்கிறாயா?” என்றான்.

“இல்லைண்ணா. அதெல்லாம் ஒன்னும் வேண்டாம்” என மறுத்தவளின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

“மது நீ ஏன் முன்பு போல வருவதில்லை. வாரத்தில் ஒரு நாளாவது வந்து போவாய். ஆனால் நீ வந்தே ரெண்டு மாதம் ஆகிவிட்டதே?”

“இனி என்னால் எப்படி அண்ணா அடிக்கடி வர முடியும்? எங்க அதை வீட்டில் கேட்க்கணும், சித்தார்த்தை கேட்க்கணும். இனி நான் தனி ஆள் இல்லையே.” என்றவளை பார்த்து ஸ்ரீ சிரித்தான்.

“என்னண்ணா சிரிக்கிறீங்க?” “மது நம்ம ஹோம்ல ஏதாவது வித்தியாசம் தெரியுதா?” என்றான்.

“ஹம்ம்.... இடம் கொஞ்சம் பெரிசா ஆகி இருக்கீங்க. புதுசா பில்டிங் கட்டிக்கொண்டு இருக்கீங்க. நானே கேட்க்கணுமனு நினைத்தேன். பரவாயில்லை நாட்டில் இப்போ நிறைய தாராள மனம் படைத்தவர்கள் இருக்காங்க போல” என்றாள்

“ஆமாம், இருக்காங்க அவங்க யாருன்னு நீ தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டாமா?” என்றதும். “எனக்கு அவங்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறீங்களா?” என குதூகலத்துடன் கேட்டாள்.

“அறிமுகப்படுத்தவேண்டிய அவசியமே இல்லை. என்னென்றால் உனக்கு அவர்களை நல்லாவே தெரியும்” என சொல்லி புன்னகைத்தான். “எனக்கு தெரிந்தவர்களா யார் அது?” என்றவள் சட்டென “அண்ணா, அது சித்தார்த்தா....!!!” என கேட்டதும். ஸ்ரீயும் ஆம் என தலையசைத்தான்.

“மது, சித்தார்த்தை நான் முதல் முறை பார்த்ததுமே சொன்னேன். உனக்கு ஒரு நல்ல துணைன்னு. நல்ல குணமும் கூட. சித்தார்த் இங்கே முதல் முறை வந்து செல்லும் போது சீக்கிரமே நல்ல செய்தியோடு உங்களை வந்து சந்திக்கிறேன்னு சொல்லிவிட்டு போன போது, நான் கூட உங்கள் கல்யாண விஷயமாக இருக்கும் என நினைத்தேன். ஆனால் சித்தார்த் நான்கு நாட்கள் கழித்து வந்து என்னோடு பேசினார்.

ஹோம் நடத்த ஆகும் செலவு, உணவு, பராமரிப்பு செலவு என எல்லா விவரமும் வேண்டும் என சொல்லி வாங்கிக்கொண்டு சென்றார். அதன் பிறகு வேலை விரைவாக நடந்தது. இந்த ஹோமையே மொத்தமாக, தன் கம்பெனி மூலமாக அவர்களுடைய பொறுப்பில் எடுத்துக்கொண்டனர். அதே போல இங்கே இருக்கும் குழந்தைகளின் படிப்பு செலவு முதல், அவர்கள் பெரியவர்கள் ஆகி அவரவர்கு ஏற்ற வேலை கிடைக்கும் வரை அனைத்துப்பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர்

பக்கத்து நிலங்களையும் வாங்கி, இடத்தை பெரிதுபடுத்தி இருக்காங்க. புது பில்லிங் கட்டி கொடுத்திருக்காங்க” என ஒவ்வொன்றாக சொல்ல சொல்ல மது மௌனமாக கேட்டுக் கொண்டாள். இவை அனைத்துமே அவளுக்கு புதிய செய்தி அல்லவா!!!!.

“இவ்வளவையும் நடத்துவது சாதாரண வேலை இல்லை என்று உனக்கே தெரியும் மது. தன் பிரெண்ட்ஸ் கூட பேசி அவங்களையும் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார். நான் கூட கேட்டேன் ஏன் மது இப்போதெல்லாம் வருவதில்லை என்று. நான் அவளை தடுக்கவில்லை ஸ்ரீ. அவள் வருவதாக இருந்தாள் தாராளமாக வரட்டும் எனக்கு எந்த பிரச்சனையும் இல்லைன்னு சொன்னார்.

சித்தார்த் போனவாரம் இங்கே வந்திருந்த போதே சொன்னேன், அர்ஜுன் பிறந்த நாளுக்கும், நினைவு நாளுக்கும் நீ இங்கே வந்து நான் முழுதும் இங்கே குழந்தைகளோடு நேரம் செலவழித்துவிட்டு போவாய் என்று சொன்னேன். உடனே அதற்கு அவரே செக் கொடுத்துவிட்டு, “இனி மது இதை எப்படி செய்வது என்று நினைத்துக்கொண்டு தயக்கத்துடன் இருந்தால் என்ன செய்வது? என்னால் மதுவிற்கு அப்படி ஒரு நிலை வர வேண்டாம். அதனால் நானே செக் கொடுத்துவிடுகிறேன். எனக்கு ஒரு போன் செய்து கொஞ்சம் ஞாபகபடுத்துங்கள் இருக்கும் வேலையில் நான் மறந்தாலும் மறந்துவிடுவேன் அன்று நானே அவளை அழைத்துவந்து விட்டுவிட்டு போகிறேன் அப்படின்னு சொன்னார். அதான் நேற்று இரவுதான் நானும் ஊரிலிருந்து வந்தேன். உடனே சித்தார்த்திற்கு போன் செய்தேன்” என்றான்

அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்ட மதுவின் மனதில் சித்தார்த்தின் குணத்தை தான் தவறாக புரிந்துக்கொண்டிருக்கிறோமோ என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டு குழம்பிக்கொண்டிருந்தாள். இன்னும் அந்த குழப்பம் தீராமலேயே வீட்டிற்கு சென்றுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

கார் வீட்டை நெருங்கும் நேரம் சித்தார்த்தின் மொபைல் ஒலித்தது. காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு சித்தார்த் மொபைலில் பேச தொடங்கினான். ஐந்து நிமிடத்தில் வந்துவிடுவதாக சொல்லிவிட்டு மொபைலை நிறுத்திவிட்டு காரை கிளப்பிக்கொண்டே மதுவிடம், “மது ரமேஷும், அம்மாவும் நம்ம வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார்களாம்” என செய்தி சொல்லிக்கொண்டே விரைவாக வீட்டை அடைந்தான்.

வாசலிலேயே அபிராமியும், ரமேஷும் நின்றிருந்தனர். “வாங்க ஆன்ட்டி, வாங்க அண்ணா,” என புன்னகையுடன் மது அபிராமியை நோக்கி சென்றாள். “என்ன மதம்மா, எப்படி இருக்கிறாய் என பேசிக்கொண்டிருக்க சித்தார்த்தும் அவர்களை வரவேற்றுவிட்டு உள்ளே அழைத்து சென்றான்.

“நாங்க மட்டும் தானே வீட்டில் இருக்கிறோம் என்று வேலைக்கு யாரும் வர வேண்டாம்னு சொல்லிவிட்டாள் மது. அதான் வாட்ச்மேன் மட்டும் இருக்கார். ஏன் நீங்க வெளியே நின்றுட்டு இருந்தீங்க. உள்ளே உட்கார்ந்து இருந்திருக்கலாமே?” என்றான்

“உள்ளே வாட்ச்மேன் உட்கார சொன்னார். நாங்க தான் வெளியே காத்து அருமையா இருந்தது. அப்படியே நிற்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டோம்” என்றான் ரமேஷ்.

“ஆன்ட்டி, முதல் முதலா நம்ம வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள், இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு தான் போகவேண்டும்” என்றாள்.

“என்ன மது மெனு? இட்லி, தக்காளி சட்னியா?” என ரமேஷ் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டதும். சித்தார்த், “டேய் ரமேஷ் சும்மா இருடா” என்றான். தன்னை பார்த்து முறைத்த மதுவை பார்த்து தர்ம சங்கடத்துடன் சிரித்துவைத்தான்.

“அப்புறம் காஃபி.... ” என தொடங்கிய ரமேஷின் கையில் ஒரு கிள்ளு கிள்ளிய சித்தார்த், “அப்புறம் என்னமோ முக்கியமான விஷயம்னு சொன்னியே என்னடா?” என கேட்டான்.

மதுவும் எழுந்து காஃபி போட கிச்செனுக்கு சென்றுவிட, அபிராமியும் மதுவுடன் பின்னாலே சென்றார். ரமேஷிடம் திரும்பிய சித்தார்த், “டேய் பாவி.... உன் வாயை வச்சிக்கிட்டு சும்மா இருக்க மாட்டியா? அவ வேப்பிலை எடுத்து ஆடாத குறையா ஆடுவதற்கா?” என கேட்டதும் சிரித்த ரமேஷ், “அடடா.... தி கிரேட் பிசினஸ் மேன் சித்தார்த் அவர் பொண்டாடிக்கு எப்படி பயப்படறாருன்னு பாருங்க....” என சத்தமாக சொல்ல எழுந்து அவன் முதுகிலேயே ஒன்று போட்டான் சித்தார்த்

“எதுக்குடா இப்படி கத்தற? அவ காதில் விழ போகுதுடா....” என கிச்சனை திரும்பி பார்க்க ரமேஷ் சத்தமாக சிரித்தான். “போதும்டா சிரித்தது. பல்லு சுளுக்கிக்க போகுது. உனக்கும் நாளைக்கு கல்யாணம் ஆகும். அன்னைக்கு தெரியும்டா உனக்கு” என்றான்.

“அதை அப்போ பார்த்துக்கலாம்டா” என்றவன். “சரிடா விஷயத்துக்கு வரேன். அந்த வெளிநாட்டு கம்பெனி ஜாயின்ட் வென்ச்சர் பத்தி பேச இன்னைக்கு நைட் வர சொல்லி இருக்கான். நமக்கு டின்னர் அங்கே தான் கிளம்பு” என்றான்.

“என்னடா இப்போவே கிளம்பனுமா?” என கேட்டதும். என்னடா ஆச்சு உனக்கு? உடனே கிளம்பறவன் நீ தான். நீயே இப்படி தயங்குற?” என்றான்,

“கண்டிப்பா நான் வரனுமா, நீங்க ரெண்டு பேரும் சமாளித்துக்கொள்ளுங்களேன். நான் நாளைக்கு வந்து உங்களிடம் விவரம் கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்றான்.

“டேய் நீ இப்படி தலைகீழா மாறுவேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லைடா. ஆனால் ஒன்னும் செய்ய முடியாது. நீ வந்து தான் ஆகணும். அவன் நம்ம மூணு பேரையும் கட்டாயம் வரனுமனு சொல்லி இருக்காங்க.”

யோசித்த சித்தார்த், “சரிடா, ஓகே கிளம்பலாம். ஆனால் மது வீட்டில் தனியாக இருப்பாளே” என்றான். “அம்மா இருக்காங்கலேடா. அஷ்வந்த், நேத்ரா ரெண்டு பேரும் வரும் வரை அம்மா இருக்கட்டும். அப்புறம் அம்மா என் காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பட்டும். நான் உன்னோடு வந்துவிடுகிறேன்” என்றான்.

தன் கைக்கடிகாரத்தை பார்த்த சித்தார்த், “சரி மணியாகுது நான் போய் டிரஸ் சேன்ஜ் பண்ணிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்” என்று தன் அறைக்கு சென்றான்.

காபியுடன் வந்த மது, ரமேஷிற்கு கொடுத்துவிட்டு, “அண்ணா அவர் எங்கே?” என்றான். விஷயத்தை சொன்ன ரமேஷ், “அம்மா இருக்கட்டும் மது. அஷ்வந்த் வந்தவுடன் அம்மா கிளம்பட்டும்” என்றான். மதுவும் சரி என தலையாட்டினாள்.

சித்தார்த்தும் தயாராக கோட் சூட்டில் வந்தான். அபிராமி சித்தார்த் மது இருவரையும் பார்த்து, “நீங்க ரெண்டு பேரும் நாளைக்கு கட்டாயம் நம்ம வீட்டுக்கு வரணும். காலையிலேயே வந்துவிடுங்கள். ராஜேஷையும், தீபக்கையும் கூட வர சொல்லி சொல்லி இருக்கேன். எல்லோரும் கட்டாயம் வருவாங்க. அஷ்வந்த் நேத்ராவையும் கூட்டிக்கொண்டு வாங்க” என்றார்

“கட்டாயம் வரோம் அம்மா. அஷ்வந்தும், நேத்ராவும் நாளைக்கு டூர் போறாங்க. எக்ஸாம் முடிந்ததும் என்ஜாய் பண்ணாங்களாம்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த் சிரித்தான். “சரிடா கிளம்பலாமா?” என ரமேஷ் கேட்டதும். சித்தார்த் மதுவிடம் திரும்பி, “மது நான் கிளம்புகிறேன். நீ சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துக்கோ. நான் வர லேட் ஆகும். ஜாக்கிரதை” என சொல்லிவிட்டு ரமேஷுடன் சென்றான். மதுவும் வாசல் வரை சென்று வழி அனுப்பிவிட்டு வந்தான்.

அபிராமியும் மதுவும், அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அஷ்வந்த் நேத்ரா இருவரும் வந்ததும், அனைவருடனும் சேர்ந்து சாப்பிட்டுவிட்டு அபிராமி காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினார். மது வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு வந்து படுத்துவிட்டாள்.

சித்தார்த்தும் வீட்டிற்கு வர நள்ளிரவு ஆகிவிட்டது. தூங்கிக்கொண்டிருந்த மதுவை பார்த்தவன், அவளருகில் குனிந்து முகத்தில் புரண்ட முடியை ஒதுக்கிவிட்டுவிட்டு நெற்றியில் மெல்ல பட்டும் படாமலும் முத்தமிட்டான். நாளை எப்படியும் ரமேஷ் வீட்டிற்கு சென்றுவந்ததும் பேசிவிட வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே உடையை மாற்றிக்கொண்டுவந்து படுத்தான்.

மறுநாள் காலை விரைவாக எழுந்த மது, அஷ்வந்த் நேத்ராவிற்கு தேவையான பொருட்களை எடுத்துவைத்துவிட்டார்களா என்று ஒருமுறை பார்வை இட்டவள், அவர்களுக்கு தேவையான உணவை சமைத்து பக் செய்துவைத்துவிட்டு நேத்ராவின் உடைகளை எடுத்து பெட்டியில் அடுக்கும் போது அவள் உடையின் நடுவிலிருந்து ஒரு போட்டோ விழுந்தது. எடுத்து பார்த்த மது அது அறுபதாம் கல்யாணத்தின் போது எடுத்த குரூப் போட்டோ. சிரித்துக்கொண்டே மது போட்டோவை துணிகளுடன் வைத்துவிட்டு நேத்ராவை எழுப்பி கிளம்ப சொன்னாள்.

மது அந்த போட்டோவை நன்றாக கவனித்திருந்தால் புரிந்திருக்கும். அந்த போட்டோவில் ஸ்ரீ ராமும் சேர்ந்து இருந்தது. மொத்த குடும்பமும் இருக்கும் அத்தனை படங்களை விட்டுவிட்டு எதற்கு இந்த படத்தை எடுத்து செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமாவது தோன்றி இருக்கும். அஷ்வந்த் நேத்ரா இருவரையும் வழியனுப்பிவிட்டு மதுவும், சித்தார்த்தும் ரமேஷின் வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

இருவரும் சென்று சேரும் முன்பே மற்றவர்கள் அனைவரும் வந்து சேர்ந்திருந்தனர். ஜீவாவும், கீதாவும் கூட வந்திருந்தனர். மதுவும் வெகு நாட்களுக்கு பிறகு அனைவரையும் ஒன்றாக பார்த்ததும் அனைவருடனும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்

“சித்தார்த் அண்ணா உங்களுக்கு விஷயம் தெரியுமா, நம்ம ஜீவா அண்ணாவோட அம்மா இன்னைக்கு மதியம் வராங்க” என சுரேஷ் சொன்னதும்.

“என்னடா இவ்ளோ நாளா புலி வருது புலி வருதுன்னு சொல்லிக்கிட்டு இருந்த அப்போலாம் வரல திடீர்னு இப்போ வராங்கன்னு சொல்கிறாயே?” என்றான்.

“இப்போதாவது அவங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கான்னு நினைத்து வராங்கலேன்னு நானே சந்தோஷமா இருக்கேன். நீ வேற ஏண்டா” என ஜீவா சொன்னதும்

“பார்த்தீங்களா அம்மா, ஜீவா அண்ணா அம்மாவுக்கும், உங்களுக்கும் ஏறக்குறைய ஒரே வயசு தான் ஆனால் அவங்க உலகம் முழுக்க சுத்திட்டுவந்துவிட்டார்கள்” என்று சொல்ல

“அவங்க ஒன்னு பெத்தாலும் முத்து மாதிரி ஒரு பிள்ளையை பெத்து இருக்காங்க. ஆனால் நான் அப்படியா, முன்னாலையும் பின்னாலையும் ரெண்டு முத்தை பெத்தாலும், நடுவில் உன்னை மாதிரி ஒரு அறுந்தவாலையும் பெத்துவசிருக்கேனே உன்னை நம்பி நான் பக்கத்துக்கு தெருவுக்கு கூட போக முடியாது. இந்த லட்சணத்தில் நான் எங்கே போய் உலகத்தை சுத்துவது” என்றதும்.

மது, “தேவையா உனக்கு தேவையா? உன் வாயை வச்சிக்கிட்டு சும்மா இரேன்,” என சொல்லி சிரித்தாள்.

“அம்மா இத்தனை பொண்ணுங்களுக்கு நடுவில் இப்படி என்னை இன்சல்ட் பண்ணிட்டிங்களே. இனி நான் எப்படி? எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அவங்க முகத்தில் விழிப்பேன்?” என சினிமா வசனம் பேச.

“இருக்குற இந்த மூஞ்சியை வச்சிக்கிட்டு தான் முழிக்கணும். அதுக்குன்னு தனி மூஞ்சியை போய் வாங்கி வந்து ஓட்ட வைச்சிகிட்டு முழிப்பியா?” என கீதா கேட்டதும்.

“இந்த மூஞ்சிலையே மயங்கி தானே என் பின்னாலேயே சுத்தி சுத்தி வந்த இப்போ இந்த மூஞ்சியை பார்த்தா உனக்கு கஷ்டமா இருக்கா மேடம்” என்றான் நக்கலாக.

“ஏய் ஏய்... பொய் சொல்லாதே நீ தானே என் பின்னாலேயே சுத்தி சுத்தி வந்த இப்போ கதையையே மாற்றுகிறாயா? மது நீ சொல்லுடி? என மதுவை நடுவில் இழுக்க”

“நீ யாரு உன்னை எனக்கு தெரியவே தெரியாது” என மது சொன்னதும். “அப்படி போடு அப்படி போடு என்ற சுரேஷ் எழுந்துவந்து மதுவிற்கு கை கொடுத்தான். “அடிப்பாவி இப்படி காலை வாரிவிட்டுட்டியேடி” என கீதா சொல்ல நண்பர்களின் சிரிப்பில் வீடே கலகலத்துக்கொண்டு இருந்தது

மதுவை பார்த்த ஜீவா, “ஏன் மது இன்னைக்கு தண்ணீர் அபிஷேகம் ஏதும் கிடையாதா?” என கேட்டுவிட்டு சிரிக்க மது சித்தார்த்தை பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பிக்கொண்டாள்.

தீபக் “அது என்னப்பா தண்ணீர் அபிஷேகம்?” என கேட்டதும் ஜீவா விளக்கமாக விளக்க அனைவரும் சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்தனர்.

ஆனால் மது மட்டும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தாள். அபிராமி சமைக்க எழுந்து செல்ல பெண்கள் அனைவரும் எழுந்து உடன் சென்றனர். உணவு நேரத்தின் போது ஜீவா மட்டும் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க ராஜேஷ், “என்ன ஜீவா சாப்பிட ஆரம்பிக்கவில்லையா?” என்றான்.

“நான் கொஞ்சம் விவரமானவன். நீங்க எல்லோரும் சாப்பிடுங்க நான் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன்” என்றான். தீபக், “ஏன் என்ன ஆச்சு? ” என கேட்டதும். “நான் ஏன் வாயை வச்சிக்கிட்டு சும்மா இல்லாமல் காலையில் மது வந்ததும் அவளை கிண்டல் செய்வது போல பேசிவிட்டேன். அதான் கோபத்தில் எனக்கு சாப்பாட்டில் எதையாவது கலந்து வைத்திருந்தான் என்ன செய்வது? அதான் இந்த முன்னெச்சரிக்கை” என்றதும்.

“ஜீவாண்ணா.... இதெல்லாம் ரொம்ப அதிகம்” என்றாள் மது. ஜீவா சிரித்துக்கொண்டே, “ எல்லாம் ஒரு முன்னெச்சரிக்கை தான் மது” என்று சிரித்தான். வந்ததிலிருந்தே அனைவரின் கண்களிலும் பட்டது மதுவும், சித்தார்த்தும் இயல்பாக இல்லை. இருவருமே எதையோ விழுங்க முடியாமல் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டதை போல அவஸ்தையுடன் இருப்பதை கண்டனர்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும், ஆண்கள் அனைவரும் மாடிக்கு சென்றுவிட, பெண்கள் அனைவரும் தீபாவின் அறையில் படுத்துக்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவராக அப்படியே தூங்கிவிட, மதுவிற்கும், கீதாவிற்கும் மட்டும் உறக்கம் வரவில்லை. மது அறையைவிட்டு வெளியே வந்து சிட்டவுட்டில் அமர்ந்தாள். சற்று நேரத்தில் கீதாவும் எழுந்துவந்து மதுவின் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

மாடியில் ரமேஷின் அறையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஜீவா, “ஓகே பா நான் கிளம்பறேன். ஏர்போர்ட் போக நேரம் சரியாக இருக்கும்” என சொல்லிகொண்டே கிளம்பினான். சித்தார்த்தும் தானும் உடன் வருவதாக சொல்லி கிளம்பினான்.

“சாரிடா.... என்னால் வர முடியவில்லை” என ரமேஷ் வருத்தத்துடன் சொல்ல ஜீவாவும், “நீ வந்திருக்கும் கெஸ்ட்டை கவனிடா” என்றான். “சரி நான் போய்....” என சித்தார்த் ஆரம்பிக்க ஜீவா தொடர்ந்து, “ என்ன ஹோம் மினிஸ்ட்டர் கிட்ட பர்மிஷன் வாங்கப்போறியா?” என சிரிக்க.

“ஒன்னும் முடியலடா உங்களுக்கு” என சொல்லிவிட்டு கதவை திறந்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தான்.

“என்ன மது ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்க? நானும் வந்தது முதல் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். என்னடி ப்ராப்ளம் உனக்கு. சித்தார்த் உன்னை நல்லா தானே வச்சிருக்கார்?”

கீழே இறங்கி வந்த சித்தார்த் பேச்சில் தன் பெயர் அடிபடுவதை கேட்டதும் நின்று கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

“மது சொல்லுடி ஏன் எல்லாத்தையும் உன் மனசுலையே போட்டு புதைத்துக்கொண்டு இருக்க. வாட் இஸ் ஈட்டிங் யூ? மது. கமான்யா” என மதுவின் முகத்தை நிமிர்த்திய கீதா கலங்கி இருந்த மதுவின் கண்களை பார்த்தவள், “ஏய்... என்னப்பா ஏன் கண்கலங்கற?” என உண்மையான அன்பில் பதறினாள்.

மதுவிற்கும் தான் யாரிடமாவது தன் மனதில் உள்ளதை சொல்லவேண்டும் என்ற உந்துதலில் தன் மனதில் இருந்ததை எல்லாம் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். கல்யாணம் நடந்த அன்று முதல் நடந்த அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் கீதாவிடம் சொன்னாள்

“என்ன மது நீ சொல்வதை பார்த்தால் உனக்கும், சித்தார்த்துக்கும் பெரிசா பிரச்சனை இருப்பதாக தெரியவில்லையே. உனக்காக எல்லாவற்றையும் பார்த்து பார்த்து செய்வது போலதானே இருக்கு” என்றாள்.

“என்னோட பிரச்சனையே அதான் கீதா. சித்தார்த் எனக்காக பார்த்து பார்த்து செய்வதாக நினைத்து என்னை மேலும் மேலும் நான் எதை மறக்கணும்னு நினைக்கிறேனோ அதையே நினைவு படுத்துவது போல செய்கிறார். அது அவர் தப்பும் இல்லை” என்று அழுதாள்.

“மது சும்மா அழாதே. உனக்கே தெரிகிறது, சித்தார்த் உனக்கு செய்வது எல்லாம் உன்னை சந்தோஷப்படுத்தணும்னு நினைத்து செய்கிறார். ஆனால் அது உனக்கு அர்ஜுனை நினைவுபடுத்துகிறது. இது தான் உன் பிரச்சனை. இதை நீ தெளிவா சித்தார்த்திடம் சொல்லலாமே. சொல்லாமல் உன் மனதில் இருப்பது அவருக்கு எப்படி தெரியும்?

சும்மா சும்மா நினைத்து நினைத்து அழுதுக்கொண்டு, இருந்தால் என்ன தீர்வு? எப்படி எல்லோருக்கும் யோசனையும், அறிவுரையும் சொல்லிக்கொண்டிருந்த மது இன்னைக்கு நீ உன்னோட பிரச்சனையை சால்ப் பண்ண இவ்வளவு தயங்குகிறாயே? முதலில் உன் மனதை திறந்து பேசு. இப்போ கண்ணை துடை இதுக்கு போய் அழுதுக்கொண்டு” என அவள் கன்னத்தை துடைத்துவிட்டாள்

“நானும் பேசணும்னு தான் நினைக்கிறேன், ஆனால் சில சமயம் என்னால்..... என்னன்னு சொல்ல முடியல கீதா” என்றாள்.

“உன்னோட குழப்பம் புரியுது. ஆனால் எந்த நல்ல முடிவையும் நீ தான் எடுக்கணும். என்ன கொஞ்சம் டைம் ஆகும். எடுத்துக்கோ ஆனால் அதுக்கு முன்னால் நீ சித்தார்த்திடம் பேசு. ரெண்டு பேரும் உட்கார்ந்து பேசுங்க. தன்னால் வழிகிடைக்கும். நான் உன்னை அடுத்த முறை பார்க்கும் போது நீங்க ரெண்டு பேரும் இயல்பாக இல்லைன்னாலும் மனசுல குழப்பத்தோடு பார்க்க கூடாது. ஓகே. ஆல் த பெஸ்ட்” என மதுவை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே கை நீட்ட, மதுவும் சரி என சொல்லி கீதாவின் கையை பிடித்து குலுக்கி சிரித்தாள்.

சித்தார்த்தும் இனியும் காலம் தாழ்த்துவது சரி இல்லை. இன்று எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் அவளிடம் பேசிவிட வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே அவர்களை நோக்கி வந்தான்.

“மது” என அழைத்துக்கொண்டே வந்தான். சித்தார்த்தின் குரலை கேட்டதும் இருவரும் எழுந்து பார்க்க, மது தாங்கள் பேசியதை கேட்டிருப்பானோ என நினைத்து பார்க்க, அவனோ முகத்தில் எந்த மாறுதலையும் காட்டாமல், “நான் ஜீவா கூட ஏர்போர்ட் போகிறேன். வந்து உன்னை கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு ஜீவாவையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்

சித்தார்த், ஜீவா இருவரும் சென்றதும் மாலையில் அனைவரும் மொட்டை மாடியில் காஃபி குடித்தபடி அமர்ந்திருக்க, ரமேஷ் யாருடனோ போன் பேசியபடி ஒருபுறம் நின்றுக்கொண்டிருந்தான். மதுவும், சுரேஷும் கீதாவுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க தீபக், ராஜேஷிடம் “வெளியே போய் ரொம்ப நான் ஆகுதுப்பா. நம்ம பாமிலியில் எல்லோரும் ஒரு நாளைக்கு கிளம்பி அவுட்டிங் போகலாம்” என்றதும்.

சுரேஷ், கீதாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மது, “ஹே.... அவுட்டிங்கா? எங்கே போகலாம்? நல்ல இடமா, இதுவரை போகாத இடமா போகலாம். சீக்கிரம் சீக்கிரம் சொல்லுங்க” என குழந்தையின் குதூகலத்துடன் சொல்ல அருகில் அமர்ந்திருந்த வித்யா, “ஹலோ மது மேடம் நாங்க பாமிலின்னு சொன்னது எங்க பாமிலி. அதாவது, நான் என் வீட்டுக்காரர். என் அண்ணன் எங்க அண்ணி. இது தான் நாங்க சொன்ன பாமிலி. அவங்க அவங்களுக்கு போகணும்னா அவங்க அவங்க குடும்பத்தோடு போங்க. யாரும் நடுவில் வந்து ஓட்ட வேண்டாம்.” என சொன்னதும் அங்கிருந்த அனைவரின் முகமும் சற்று வாடிவிட்டது.

மதுவின் நிலையோ சொல்லவே வேண்டாம், அவளுக்கு கண்ணை கலங்கிவிட்டது. “ஓஹ்.... சாரி வித்யா. அநாவசியமா உங்க குடும்ப விஷயத்தில் நான் குறுக்க பேசிவிட்டேன். சாரி” என்றவன் கண்கள் கலங்க அங்கிருந்து சென்றுவிட, கீதா வெறுப்புடன் வித்யாவை பார்த்துவிட்டு செல்ல, சுரேஷும் அவளுடன் சென்றுவிட்டான்

மூவரும் கீழே சென்றதும், ரமேஷ், “வித்யா ஏன் இப்படி பேசின பாவம் அவ மனம் எவ்வளவு கஷ்டப்படும்? என்ன ராஜேஷ் நீயாவது வித்யாவை கொஞ்சம் கன்ட்ரோல் பண்ணி இருக்கலாமே?” என கேட்டதும். “அவ சொன்னதில் என்ன தப்பு?” என ராஜேஷ் சொல்ல மேகலா மட்டும் சற்று கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

ரமேஷ் சலிப்புடன் தலையசைத்துவிட்டு சென்றுவிட்டான். கீழே வந்த மது கண்கலங்க, கீதாவும், சுரேஷும் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல தீபக்கும், ராஜேஷும் கீழே இறங்கி வந்து அபிராமியிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். மேகலா மட்டும் மதுவின் கையை அழுத்திவிட்டு கிளம்பி சென்றாள்.

இரவு எட்டுமணிக்கு வந்த சித்தார்த் வாட்டத்துடன் அமர்ந்திருந்த மதுவை பார்த்ததும், அருகில் சென்றவன், “என்னடா மது ஏன் டல்லா இருக்கிறாய்? உடம்பு ஏதாவது சரி இல்லையா?” என்றான் பரிவுடன்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை.” என்றதும், சுரேஷ் கோபத்தோடு, “என்ன ஒன்னும் இல்லை. இன்னும் என்ன உனக்கு பாசம் வேண்டி கிடக்கு.அவ தான் அவ்வளவு தெளிவாக சொல்லிவிட்டு போய்விட்டாளே?” என்றதும்

“ப்ளீஸ் சுரேஷ் விஷயத்தை பெரிதுபடுத்தாதே. அவ சொன்னதுக்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கும்” என மது சொல்ல.

“ஆமாம் பெரிய காரணம். அண்ணா அவ சொல்லவே மாட்டா ஆனால் நான் சொல்கிறேன்.” என்றவன் நடந்தது அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க. சித்தார்த் “ஓஹ்...” என்ற ஒற்றை சொல்லோடு கேட்டுக்கொண்டு மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்.

வீட்டிற்கு சென்ற சித்தார்த் மதுவை கேட் அருகிலேயே விட்டுவிட்டு, “நீ உளளே போ மது. நான் ஒன் அவர்ல வரேன்” என்றவன் மதுவின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் கிளம்பிவிட்டான். இப்போ எங்கே இவ்வளவு அவசரமாக செல்கிறான். இன்னிக்கு எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் அவனிடம் பேசிவிட வேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டு வீட்டை பூட்டிவிட்டு தன் அறையில் சென்று காத்திருந்தான்.

சித்தார்த் காரை வெளியேவே நிறுத்திவிட்டு கோபத்துடன் கேட்டை திறந்துக்கொண்டு தீபக்கின் வீட்டிற்கு சென்றான். பெரியவர்கள் அனைவரும் டிவி பார்த்துக்கொண்டிருக்க, இளையவர்கள் டைனிங் ஹாலில் அமர்ந்து சிரித்து பேசிக்கொண்டிருக்க, யாரும் எதிர்பார்க்காமல் சித்தார்த் வீட்டில் நுழைந்தான்

விமலா தான் முதலில் சித்தார்த்தை பார்த்தார். அவன் கோப முகத்தை கண்டதும், மது தான் ஏதோ செய்துவிட்டான் போல என எண்ணிக்கொண்டே, “சித்தார்த் என்னப்பா..... என்ன இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கிறாய்....வா வந்து உட்கார்” என தயக்கத்துடன் சொல்ல, அவனின் கோபத்தில் சிவந்த முகத்தை பார்த்து என்ன பிரச்சனையோ என அனைவருமே கவலையுடன் அவனை பார்த்தனர்.

“அம்மா, நான் இங்கே உட்கார்ந்து பொறுமையா பேச வரல. தீபக், ராஜேஷ் எங்கே?” என்றான்.

“என்னப்பா சித்தார்த் ஏதாவது உங்களுக்குள் பிரச்சனையா?” என ஈஸ்வரன் நடுவில் வர அதற்குள் சித்தார்த்தின் குரலை கேட்டு நால்வரும் ஹாலுக்கு வந்தனர்.

“வா சித்தார்த்” என்ற ராஜேஷை கை நீட்டி நிறுத்திய சித்தார்த், அவன் அருகில் வந்து . “டேய் ரெண்டு பேரும் மதுவை என்னடா சொன்னீங்க?” என்றான்.

“அது ஒன்னும் இல்லைடா.... சுமமா விளையாட்டுக்கு....” என ராஜேஷ் சொல்ல

“எதுடா விளையாட்டு. நீங்க பேசின பேச்சு தான் விளையாட்டா? என் மது அழுவதை வேடிக்கை பார்ப்பது உங்களுக்கெல்லாம் விளையாட்டா? எங்க பாமிலி, ஓட்ட வரவேண்டாம்னு சொல்வது தான் விளையாட்டா? அவளுக்கு கேட்க ஆள் இல்லைன்னு நினைச்சிட்டு இருக்கீங்களா? நான் இருக்கேன். இன்னொரு முறை விளையாட்டுக்கு , நிஜத்துக்கு என்று அவளை இப்படி யாராவது அழ வைத்தால் நான் பொல்லாதவனாக ஆகிவிடுவேன்” என முகம் சிவக்க கத்தியவனை அனைவரும் சற்று பயத்துடனே பார்த்தனர்.

“இல்லை சித்தார்த். இப்படி பேசினாலாவது அவ உன்னிடம் கொஞ்சம் தயக்கம் விட்டு பழகுவாளான்னு தான்....” என தீபக் சொல்ல.

“அதை பற்றி கவலைப்பட வேண்டிய நானே கவலைப்படவில்லை. உங்களுக்கு எதுக்கு கவலை. அவ என்னை எது சொன்னாலும் அவளுக்காக, அவள் மேல் நான் வைத்திருக்கும் காதலுக்காக நான் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்வேன். எனக்கு வேண்டியது அவ மனசுதான். அது இன்னைக்கு இல்லைன்னாலும் என்றாவது ஒரு நாள் என்னிடம் வரத்தான் போகிறது. அதுவரை பொறுமையாக நான் காத்திருப்பேன். இல்லை காலம் பூராவும் அவ மனம் மாறாமல் இருந்தாலும் அவளுக்காக நான் அதையும் ஏற்றுக்கொள்வேன்” என பேசி முடித்து ஓய்ந்து போய் முகத்தை அழுந்த துடைத்துக்கொண்டு சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

“என்ன தான் நடந்தது? யார் மதுவை என்ன சொன்னீங்க?” என்று நால்வரின் முகத்தையும் பார்த்த ராஜி, “மேகலா நீ சொல்லு என்ன நடந்தது?” என கேட்டதும். தீபக்கை ஒரு பார்வை பார்த்த மேகலா நடந்ததை சொல்ல ராஜி கோபத்தோடு வித்யாவை பார்த்து கத்தினார்.

“இல்லம்மா நான் வேண்டாம்னு தான் சொன்னேன். அண்ணன் தான் மது சித்தார்த் அண்ணா கூட சேர்ந்து நல்லபடியா இருக்கணும்னா நாம ஏதாவது செய்யணும்னு.அதுக்கு தான் இப்படி” என இழுக்க.

“ப்ளீஸ் எனக்கு நல்லது செய்வதாக நினைத்து மது மனசை காயப்படுத்தாதீங்க. இவ்வளவு நான் கூட பழகிய நீங்களே அவ மனதை இப்படி வருத்தினால் அவளால் எப்படி தாங்க முடியும்? அவ சந்தோஷமா வந்து போவது இந்த வீட்டுக்கு தான். நீங்களும் இப்படி அவளை மூன்றாவது மனுஷியாக பிரித்துவைத்து பேசினால் அவள் எங்கே போவாள் ? ” என்றவனை ராஜேஷ் தாவி அணைத்துக்கொண்டான்.

“சித்தார்த் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா? என் தங்கை காலம் பூரா சந்தோஷமா இருப்பான்னு எனக்கு நம்பிக்கை வந்துவிட்டது. உன்னோட நல்ல மனதை புரிந்துக்கொண்டு நிச்சயம் அவ உன்னோடு சேர்ந்து வாழத்தான் போறா. நாங்களெல்லாம் பார்க்க தான் போகிறோம்” என சொல்லிக்கொண்டே தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டான். அனைவரின் கண்களுமே கலங்கி தான் இருந்தது

“ஓகே நான் கிளம்பறேன். நானும் கோபத்தில் சத்தம் போட்டதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளாதீர்கள். மதுவை வீட்டில் தனியாக விட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறேன்” என சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்.

அனைவரும் சித்தார்த்தை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வர மேகலா , “இப்போ என்ன தெரியுமா செய்யணும், சித்தார்த் அத்தான் வீட்டுக்கு போகும் முன்னால் இந்த மதுக்கு போன் செய்து அடியேய் மது.... நீ இன்னும் இப்படி இருக்காதே. உனக்காக உன் வீட்டுக்காரர், எங்ககிட்ட வந்து சண்டை போட்டுவிட்டு போகிறார். இனியாவது அவரை புரிஞ்சிக்க முயற்சி செய்ன்னு சொல்ல போறேன்” என்றவள் சொன்னபடியே மதுவிற்கு போன் செய்து சித்தார்த் கோபத்தோடு வந்தது முதல் அவன் பேசிமுடித்து கிளம்பியதுவரை ஒரு வார்த்தையை விடாமல் அனைத்தையும் சொல்ல மறுபக்கம் சுத்தமாக பேச்சு சத்தம் கேட்கவே இல்லை. மேகலா சந்தோஷத்துடன், “அப்பா.... சொல்ல வேண்டியதை சொல்லியாச்சு. இனி அவங்க ரெண்டு பேரோட பாடு” என சிரித்துக்கொண்டே போனை வைத்தாள்.

பெரியவர்களும் சிரித்துக்கொண்டே அமர்ந்தனர். ராஜி, “நல்ல பிள்ளைங்க” என சிரித்தார்

அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் சித்தார்த்தின் கார் போர்ட்டுக்கோவில் வந்து நிற்கும் ஓசை பால்கனி ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்த மதுவிற்கு கேட்டது. மேலே வந்த சித்தார்த் மதுவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான். மது பேசாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டு தலையை குனிந்தபடி தன் இருபுறமும் கைகளை ஊன்றிகொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“மது ஒரு டென் மினிட்ஸ் வெயிட் பண்ணு நான் போய் குளித்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன். நான் உன்னிடம் பேசணும்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றான்.

மதுவும் அதே முடிவுடன்தானே அவனுக்காக காத்திருக்கிறாள். குளித்துவிட்டு சித்தார்த் வர, மது சோஃபாவில் அமர்ந்திருந்தாள். வந்து அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தவன், “மது நான் பேசுவதை கொஞ்சம் பொறுமையாக கேளு. அதுக்கு ஏதாவது மறுப்பு சொல்லணும் என்ற எண்ணம் தோன்றினால் கடைசியில் சொல்லு. இனியும் என் மனதிலும் உன் மனதிலும் இருப்பதை நேரடியாக பேசினால் மட்டும் தான் நம் எதிர்காலம் ஒரு தெளிந்த நீரோடையாக இருக்கும். இல்லையென்றால் கடைசிவரை கலங்கிய குட்டையாக தான் இருக்கும்.

ஒரு முறை அவள் முகத்தை பார்த்தாள். எந்தவித உணர்ச்சியும் இல்லாமல் சுத்தமாக துடைக்கப்பட்ட ஒரு பார்வையுடன் அமர்ந்திருந்தவனை பார்த்து , “என் மது உன் மனதில் இருப்பதை நீ வெளிப்படையாக என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா? அந்த அளவுக்கா நான் உனக்கு வேண்டாதவன் ஆகிவிட்டேன். கீதாவிடம் சொல்கிறாயே? என்னைவிடவா கீதா உனக்கு நெருங்கியவன் ஆகிவிட்டாள்.

என்னிடம் உனக்கு என்ன மது தயக்கம். நான் தான் சொன்னேனே. நீயும் நானும் இனி நல்ல நண்பர்கள் என்று. அந்த உரிமையை கூட நீ எனக்கு கொடுக்கவில்லையா?” என கேட்க கேட்க தான் அவனை எவ்வளவு காயப்படுத்தி இருக்கிறோம் அந்த வலி அவன் வார்த்தைகளிலேயே புரிகிறதே என்று எண்ணிக்கொண்டே தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான்.

“உனக்கு என்ன கஷ்டம். நான் செய்யும் சில பாவனை உனக்கு அர்ஜுன் போலவே தெரிகிறதா? என்று கேட்டுவிட்டு அவள் முகத்தை பார்த்து, சாரிம்மா.... இந்த இடத்தில் நான் அர்ஜுன் பேரை சொல்லி தீரவேண்டி இருக்கு. இதுவும் உன் மனதை காயப்படுத்தினால் சாரி. என்றவன் தொடர்ந்து, அது பிறந்தது முதல் வருவது மது அதை என்னால் உடனே மாற்றிக்கொள்ள முடியாது ஆனால் முடிந்தவரை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி செய்கிறேன். அப்புறம் அந்த புடவை, அதை நான் தெரியாமல் தான் அந்த நிறம் வாங்கிவந்துவிட்டேன்.

பிறகு நேற்று நான் உன்னை ஹோமுக்கு அழைத்து போனது உன்னோட மன திருப்திக்காக தான். உன் மனம் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கும் என்று தான் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். மற்றபடி உன்னை காயப்படுத்தவேண்டும் என்றோ, உன்னை வருத்தப்படவைக்க வேண்டும் என்றோ நிச்சயமாக இல்லை. ஸ்ரீயோட ஹோமை நாம் நம்ம கம்பெனி பராமரிப்பில் வைத்திருப்பதை மட்டும் தான் நான் உன்னிடம் இப்போது சொல்லவேண்டாம் என்று மறைத்தேன். மொத்தமாக நடந்துக்கொண்டிருக்கும் வேலைகள் எல்லாம் முடிந்ததும் உன்னிடம் சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். ஆனால் நீ நேற்று போனதால் அனைத்தையும் தெரிந்துக்கொண்டாய். பரவாயில்லை நானாக சொல்லாமல் தெரிந்துவிட்டது. அவ்வளவு தானே.

இனி எதுவாக இருந்தாலும் உன் மனம் விட்டு சொல்லுமது. உன் மனம் நோக்கக்கூடாது என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். உன் மனம் முழுதாக மாறும்வரை நான் காத்து இருக்கிறேன். ஆனால் நீ உன் மனதை போட்டு குழப்பிக்கொள்ளாதே. நீ உன்னையே முழுதாக உணர்ந்து உன் மனம் அறியும் வரை நான் காத்திருக்க தயாராக இருக்கிறேன். அதில் ஒன்றும் தவறில்லை. அதையெல்லாம் யோசித்து நீ உன்னை வருத்திக்கொள்ளாதே. காத்திருந்து ஜெயிக்கும் காதலுக்கு தான் அன்பு, சக்தி அதிகம். அதிலும் ஒரு சுகம் இருக்கு. நீ அந்த காத்திருப்போட சுகத்தையும் எனக்கு கொடுத்து இருக்க. அந்த வகையில் நான் அதிர்ஷ்டசாலி. குடும்ப வாழ்க்கை மட்டும் வாழ்க்கை இல்லை மது. ஒருவரை ஒருவர் ஐயம் திரிபுர உணரணும் அது தான் வாழ்க்கை” என சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

மது நமக்கு கல்யாணம் ஆனதால் எதுவுமே மாறிவிடவில்லை. நீ இவ்வளவு நாட்கள் உங்க வீட்டில் இருந்தாய். இப்போ கல்யாணத்திற்கு பிறகு நம்ம வீட்டில் இருக்கிறாய். அவ்வளவு தான் வித்தியாசம். நீ பழயபடி உனக்கு விருப்பமானதை செய். உனக்கு திரும்ப வேலைக்கு வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால் சொல், நம்ம கம்பெனி இல்லையென்றாலும் பரவாயில்லை, வேறு கம்பெனியாக இருந்தாலும் எனக்கு சம்மதம். ஹோமுக்கு போ. உனக்கு பிடித்ததெல்லாம் செய். நிச்சயம் நானும் , இந்த வீட்டில் இருப்பவர்களும் தடுக்க மாட்டோம். உனக்கு ஏதாவது பிடிக்கவில்லை என்றால் தாராளமாக சொல்லலாம். அந்த சுதந்திரம் உனக்கு என்றும் உண்டு.

ஆனால் எந்த விஷயம் நீ செய்வதாக இருந்தாலும், என்னிடம் நீ சொல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் அப்பா, அம்மாவிடம் ஒருவார்த்தை சொல்லிவிட்டு செய்.

நீ செய்வது நல்ல விஷயமாக இருந்தால் நிச்சயம் அவர்கள் உன்னை ஊக்குவிப்பார்கள். இல்லை அதில் ஏதாவது வில்லங்கம் இருக்கும் என்று தோன்றினால் நமக்கு சொல்வார்கள். அவர்களெல்லாம் அனுபவசாலிகள் ஆயிற்றே, அதற்கு தான் சொன்னேன்.

அவள் கண்களை ஆழ நோக்கியவன். சொல்லுடா மது இப்போ சொல்லு உனக்கு ஏதாவது மனதில் வருத்தமோ, குழப்பமோ, சந்தேகமோ இருந்தால் தயவு செய்து என்னிடம் கேள். உனக்கு தேவையான பதிலை, உன்னோட குழப்பத்தை முழுதுமாக தீர்த்துவைக்க நான் தயாராக இருக்கிறேன். சொல்லுடா” என சொன்னது தான் தாமதம்.

அவ்வளவு நேரம் தன்னை நினைத்தே மருகிக்கொண்டிருந்தவளுக்கு, அவனுடைய விளக்கமும், தன்னுடைய இந்த விலகலால் தனக்கு மட்டும் அல்ல அவனுக்கு தான் பெரிய இழப்பு. தான் தான் அவனை வருத்திக்கொண்டு இருக்கிறோம். எனக்காக போய் சண்டை போட்டுவிட்டு வருகிறான். அவன் நினைத்திருந்தால் வேறு பெண்ணை திருமணம் செய்துக்கொண்டு நிம்மதியாக இருந்து இருக்கலாம். ஆனால் காதலித்த ஒரு பாவத்துக்காக என்னோட கடந்த காலத்தையும் மதித்து எனக்கும் ஒரு மனம் இருக்கு என நினைத்து வாழ்பவனுக்கு நான் இத்தனை நாளாக என்ன செய்தேன்? கடவுளே இனியாவது சித்தார்த்தின் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருக்கணும். அதற்கு நான் என் மனதை கட்டுப்படுத்தி வேறு எண்ணத்திற்கு இடம் கொடாமல், சித்தார்த்தை ஏற்றுக்கொள்ள எனக்கு சக்தியை கொடு” என வேண்டிக்கொண்டவளின் கண்களில் கண்ணீர் வழிய, சித்தார்த் “மது” என்று ஆதரவுடன் அவன் கையை பற்றியதும் “சித்தா ..... ” என அவன் மார்பிலேயே சாய்ந்து அழத்தொடங்கினான்.

சித்தார்த் அவளை தன்னோடு ஒரு கையால் அணைத்துக்கொண்டு அவள் தலையை பரிவுடன் தடவிக்கொடுத்தான். வேறு ஒன்றும் சொல்லாமல் அவளை அழவிட்டான். அவன் கண்களும் கலங்கியது

இளஞ்சோலை பூத்ததா என்ன ஜாலம் வண்ண கோலம்
ஒரு பூந்தென்றல் தாலாட்ட சில மேகங்கள் நீருற்ற
இளஞ்சோலை பூத்ததா....

எந்த சொந்தங்கள் யாரோடு என்று
காலம் தான் சொல்லுமா..
பூக்கள் சொல்லாமல் பூத்தாவும் மேகம்
சேதி தான் சொல்லுமா
சோலை எங்கும் சுகந்தம்.. மீண்டும் இங்கே வசந்தம்
நெஞ்சம் ஏந்தான் மயங்கும் கண்கள் சொன்னால் விளங்கும்
ஒரு மௌனம் தீர்ந்தது சுதியோடு சேர்ந்தது
ஒரு தாளம் ராகம் சொல்ல சந்தம் பொங்கும் மெல்ல
மாயமல்ல மந்திரம் அல்ல

ஊமையாய் போன சங்கீதம் ஒன்று
இன்று தான் பேசுதோ
மேடை இல்லாமல் ஆடாத கால்கள்
இன்று தான் ஆடுதோ
கண்ணில் என்ன கனவோ நெஞ்சில் என்ன நினைவோ
நம்மை யார்தான் கேட்பது விதிதானே சேர்ப்பது
இந்த பாசம் பாவம் இல்லை நேசம் மோசம் இல்லை
கங்கை என்றும் காய்வதுமில்லை

*****

அத்தியாயம்-57

மறுநாள் காலையில் ,“குட் மார்னிங் மேடம்” என்ற குரலில் கண்விழித்த மது எதிரில் புன்னகையுடன் நின்றிருந்த சித்தார்த்தை பார்த்ததும் பதட்டத்துடன் எழுந்தாள்.

“ரிலாக்ஸ் ரிலாக்ஸ் எதுக்கு இப்போ இவ்வளவு பதட்டம்?” என புன்னகை மாறாமல் கேட்க.

“சாரி நான் கொஞ்சம் அசந்து தூங்கிவிட்டேன் போல” என சொல்லிக் கொண்டே கட்டிலைவிட்டு இறங்கினாள்.

“கொஞ்சம் நேரம் இல்லை மணி ஏழு தான் ஆகுது மேடம் ” என்றதும், “அச்சச்சோ மணி ஏழா” என சொல்லிக்கொண்டே “ப்ளீஸ் ஐந்து நிமிடம், பிரஷ் பண்ணிட்டு வந்து உங்களுக்கு காபி போட்டு கொடுக்கிறேன்” என சொல்லிக்கொண்டே பாத்ரூமுக்கு செல்ல.

“டோன்ட் வொர்ரி மேடம் ஒன்னும் அவசரம் இல்லை. உங்களுக்காக நானே என் கையால் காபி போட்டு கொண்டு வந்திருக்கேன். நீங்க பிரஷ் பண்ணிட்டு வந்து காபியை குடித்து பார்த்து எப்படி இருக்கு? என்று சொன்னால் போதும்” என்றான்

பிரஷ் செய்துக்கொண்டு வந்த மது முகத்தை துடைத்தபடி, “என்னங்க நீங்க போய் காபி போட்டுக்கிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். என்னை கொஞ்சம் எழுப்பி இருக்க கூடாதா?” என ஆற்றாமையுடன் கேட்டாள்.

“ஹம்ம்... ஏன் சொல்ல மாட்டீங்க? நானே காலை நெஞ்சுவலி தாங்காம தானே எழுந்துட்டேன். நைட் கூட சரியாகவே தூக்கம் இல்லை. தெரியுமா உனக்கு? உனக்கு எங்கே தெரியும் நீ தான் நல்லா கும்பகர்ணனுக்கு தங்கை மாதிரி தூங்கிட்டு இருந்தியே” என்றான்.

“என்னது நெஞ்சுவலியா? ஏன் என்ன ஆச்சு?” என்றவன் அவன் அருகில் வந்து நெஞ்சை தடவி கொடுத்துக்கொண்டே “என்னங்க முன்னாலேயே சொல்லி இருக்க கூடாது. வாங்க உடனே டாக்டர்கிட்ட போகலாம்” என சொல்ல.

“ஆஹா.... இப்படி ஒரு டீம்மென்ட் கிடைக்கும்னு தெரிந்தால் உடம்பே வலிக்குதுன்னு சொல்லி இருப்பேனே, நல்ல சான்சை மிஸ் பண்ணிட்டியே சித்தார்த்” என மதுவின் கையை பிடித்தபடி தனக்கு தானே சொல்லிக்கொள்ள தான் இரவு வெகு நேரம் அவன் மார்பில் சாய்ந்து அழுததை தான் சொல்கிறான் என உணர்ந்த மது, அவன் நெஞ்சிலே கைவைத்து தள்ளிவிட அதை எதிர்பார்த்து போல சித்தார்த்தும் சிரித்துக் கொண்டே சோஃபாவில் விழுந்தான்

“இந்த லொள்ளுல ஒன்னும் குறைச்சல் இல்லை” என சொல்லிவிட்டு பக்கத்து சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

சித்தார்த்தே காபியை கப்பில் ஊற்றி “மேடம் காபி” என பவ்யமாக எழுந்து குனிந்து கொடுக்க, மதுவும் “தேங்கஸ்” என சிரித்துக்கொண்டே வாங்கிக்கொண்டான். சித்தார்த் சோஃபாவில் அமர்ந்து பேப்பர் படிக்க ஆரம்பிக்க, கப்பை உதட்டருகில் கொண்டு சென்றவன் மீண்டும் சாசரில் வைத்துவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க அவசவை உணர்ந்த சித்தார்த் நிமிர்ந்து பார்த்து, “கவலைபடாமல் தைரியமா குடிங்க மேடம். நான் உப்பெல்லாம் போடல சுகர் தான் போட்டிருக்கேன்” என சொல்ல.

“சித்தார்த்.....” என சினுங்கலாக சொல்லவும், சிரித்தவனை பார்த்து, “நீங்க சுத்த மோசம். நான் நீங்க காபி குடிக்கலையான்னு கேட்க தான் நினைத்தேன்” என்றான். ஐயோ இப்படி கொஞ்சி கொஞ்சி பேசி என்னை கொல்லாமல் கொல்லாதேடி செல்லம். நான் மோசமா, இல்லை ரொம்ப ரொம்ப மோசமானு போக போக உனக்கே தெரிய வேண்டிய நேரத்தில் தெரியும் என எண்ணிக்கொண்டே மதுவை குறுகுறுவென பார்த்தான்.

“நான் நீங்க காபி குடிக்கலையான்னு கேட்க தான் பார்த்தேன். நீங்க என்னை கிண்டல் செய்துகிட்டே இருக்கீங்க” என சொல்ல “நான் குடித்துவிட்டேன் மது. நீ குடி” என்றான்

“எதுக்கு நான் தனியா குடித்து அதை நீங்க பார்த்து எனக்கு வயற்றுவலி வருவதற்கா? இந்த வம்பே வேண்டாம்” என்றவன் தன் கப்பிலிருந்து பாதி காபியை ஊற்றி சித்தார்த்திடம் நீட்டினான். “சித்தார்த் நீ சொன்ன வார்த்தைகள் எல்லாம் உனக்கே திரும்பி வருது பார்த்தாயா?” என சொல்லிக்கொண்டே கப்பை வாங்கிக்கொண்டு சிரிக்க மதுவும் அதே நினைவில் சிரித்தான்.

காபி குடித்துக்கொண்டே பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தவனை மது பார்த்துக்கொண்டே இருக்க, “என்ன மது எனக்கு எவ்வளவு மார்க்? பாஸ் ஆகிட்டேனா?” என கேட்டதும் தான் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை எப்படி கவனித்தான் என எண்ணிக்கொண்டே திருதிருவென விழித்தபடி அவனை பார்க்க, “அச்சச்சோ... என்ன நான் மார்க் கம்மியா வாங்கி பெயில் ஆகிட்டேனா? ப்ளீஸ் ப்ளீஸ் கொஞ்சம் க்ரேஸ் மார்க் போட்டு பாஸ் பண்ண வச்சிடுங்க மேடம் ” என கெஞ்சுவது போல கேட்க.

மது “சித்து..... உங்களை நான் என்ன செய்வது.....? என சொன்னவன் அங்கிருந்து எழுந்து நிற்க, “என்ன மது இப்படி கேட்கிறாய் நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் ஆனால் எதுவும் செய்யத்தான் மாட்டேன்ற.ஹம்ம்.....” என பெருமூச்சு விட.

மது ,“நேரம் ஆகுது நான் போய் குளித்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” என சொல்லி கொண்டே சென்று குளியலறைக்குள் நுழைந்து கொண்டான். சித்தார்த் சிரிப்புடன் பேப்பரை படிக்க தொடங்கினான்.

காலை உணவு தயாரிக்க மது கிச்சனுக்குள் நுழைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சித்தார்த்தும் கிச்சனுக்குள் நுழைந்தவன் மேடை மேல் ஏறி அமர்ந்து அங்கிருந்த வெங்காயத்தை எடுத்து ஜக்ளிங் செய்துகொண்டிருக்க, மது ஆச்சரியமாக அவனை பார்த்து, “அட நீங்க ஜக்ளிங் கூட செய்வீங்களா?” என கேட்டதும்.

“ஹம்ம்.. ஏன் அது என்ன அவ்வளவு அதிசயமா எல்லாம் பழக்கத்தில் வருவது தானே” என்றான். “ம்ம்..ம்ம்.. ஆனால் ஜக்ளிங் செய்வதற்கு பழக்கம் மட்டும் இல்லை நல்ல கான்சன்ட்ரேஷன் பவரும் ரொம்ப தேவை, அவங்களெல்லாம் ரொம்ப புத்திசாலியா இருப்பாங்களாம்.... அதான் உங்களுக்கு தெரியும் என்றதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது” என கேட்டதும் தான், தான் என்ன சொன்னோம் என

உணர்ந்தவள் நாக்கை கடித்துக்கொண்டு தோளை குலுக்கியபடி மெல்ல திரும்பி சித்தார்த்தை பார்த்தால் அவனும் அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்க

மெல்ல, "சாரி" என்றாள். அவன் அப்போதும் முகத்தில் சிரிப்பே இல்லாமல் அமர்ந்திருக்க "எஸ்.ஓ.ஆர்.ஆர்.ஓய்" என சொல்லி காதை பிடித்துக்கொண்டு "வேணும்னா தோப்புகரணம் போட்டுமா?" என கேட்டுக்கொண்டே "ஒன்னு, ரெண்டு, மூணு...." என எண்ணிக்கொண்டே தோப்புகரணம் போட அவள் அருகில் வந்த சித்தார்த், அவன் கன்னத்தில் புரண்ட முடியை காதின் பின்புறம் எடுத்துவிட்டவன், "எனக்கு ஜக்ளிங் மட்டும் தான் தெரியுமா இன்னும் என்னவெல்லாம் தெரியுமனு உனக்கு தெரியவேண்டிய நேரத்தில் தெரிய வைக்கிறேன்" என மெல்லிய குரலில் அவள் காதருகில் சொல்லிவிட்டு சென்றதும், மதுவிற்கு குப்பென வியர்வை வழிய நின்றிருந்தாள்.

"சும்மா இருப்பவனையும் நீதாண்டி தேவை இல்லாமல் சீண்டி விடற. உன் வாய் இருக்கே வாய் அதை கொஞ்சம் மூடிகிட்டு வேலையை பாரு" என சொல்லிக்கொண்டே திரும்பியவள் அவள் பின்புறமாக நின்றிருந்தவனை கண்டதும் அசடுவழிய சிரிக்கவும், "ரொம்ப வழியுது மது துடைச்சிக்க" என்றதும்,... "ஆஹ்... என்னது" என கேட்க, "வியர்வை வழியுது அதை தான் சொன்னேன்" என்றாள்.

மது தன் நெற்றிவியர்வையை துடைத்துக்கொண்டு அமைதியாக தக்காளியை அரிந்துக்கொண்டிருக்க, "என்ன மது இன்னைக்கு என்ன டிபன்?" என்றாள். "நாம ரெண்டு பேர் தானே நீங்களே சொல்லுங்க என்ன வேண்டும்?" "தோசை மாவு இருந்தா தோசை செய்துவிடு" என்றதும் சரி என மது தோசை ஊற்ற சொல்ல சொல்ல கேட்காமல் சித்தார்த் சட்னி அரைத்து எடுத்தான்.

சாப்பிடும்போது "ஹம்ம்...சட்னி சூப்பர். நீங்க நல்ல சமைப்பீங்களா? காலையில் போட்ட காபியும் சூப்பர். இப்போ சட்னியும் சூப்பர்". "அப்போ மத்தியானம் சமையலும் நானே செய்துவிட்டுமா?" என கேட்டாள்.

"என்ன எம்.டி சார் இன்னைக்கு ஆபீஸ் போகலையா? இப்படி நள மகாராஜா மாதிரி வீட்டில் உட்கார்ந்து சமைத்துக்கொண்டு இருந்தால் என்ன ஆவது?" என்றாள். "இல்லையே..., எம்.டி சார் இன்னைக்கு ஆபீஸ் லீவ்" என்றாள். "சும்மா சும்மா ஆபீஸ் லீவ் போட்டால் என்ன அர்த்தம்? முதலில் கிளம்புங்க" என்றாள் அதிகாரமாக. "அறிவுக்களஞ்சியமே இன்னைக்கு சண்டே. மறந்துபோச்சா?" என்றதும். தலையை தட்டிக்கொண்டு "ஸ்ஸ்ஸ்... மறந்தேபோச்சு"

"ஓகே. கிளம்பு கோவில் போய் வரலாம்" என்றாள், அப்போது ஜீவாவின் போன் வர. "நீ ரெடியாகு மது நான் பேசிவிட்டு வருகிறேன்" என சொல்ல . மதுவும் சரிஎன தங்கள் அறைக்கு சென்று என்ன புடவை கட்டுவது என யோசித்துக்கொண்டு நின்றவளின் கண்ணில் சித்தார்த் முதன் முதலில் எடுத்துக்கொடுத்த இலைபச்சை நிற புடவை பட புன்னகையுடன் எடுத்தாள்.

ஜீவாவிடம் பேசிவிட்டு பத்து நிமிடம் கழித்து அறைக்கு வந்தவன், டிரெஸ்ஸிங் ரூமிலிருந்து வெளியே வந்தவனை பார்த்ததும் ஒரு நிமிடம் அப்படியே இமைக்க மறந்து நின்றாவிட்டாள். சித்தார்த் முதன் முதலில் அவளுக்காக வாங்கிக்கொடுத்த இலைபச்சை சேலையில் பொருத்தமான நகை அணிந்து வந்த தன்னை பார்த்தபடியே நிற்பதை கண்ட மது, "சித்தார்த் நேரம் ஆகுது கிளம்பலாமா....?" என உள்ளடங்கிய குரலில் கேட்டதும்,

சுய நினைவுக்கு வந்த சித்தார்த் "கிளம்பலாம் மது. உனக்கு இந்த புடவை ரொம்ப அழகா இருக்கு" என்றாள் நெகிழ்ந்த குரலில். "தேங்கஸ்" என்றவளின் முகம் சற்று சிவந்தாலும், லேசான குற்றவுணர்வும் எழுந்ததும் தலையை குனிந்துக்கொண்டாள். அதை கண்ட சித்தார்த் தன்னையே நொந்துக்கொண்டு "வா மது" என முன்னே செல்ல மது அவனை தொடர்ந்து சென்றாள்

மதுவுடன் சித்தார்த் கோவிலுக்கு சென்று, மதிய உணவை ஹோட்டலில் முடித்துக்கொண்டு வீடு திரும்பினர். வீட்டிற்கு வந்து சிறிது நேரம் டிவி பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரம் தூங்கி எழுந்து மாலை மது போட்டு கொடுத்த காபி குடித்துமுடித்துவிட்டு தோட்டத்தில் உலவிக்கொண்டிருந்தனர். "மது அப்படியே பீச் வரை போய் வரலாமா?" என்றதும் மதுவும் சரியென கிளம்பி நடந்தே சென்றனர்.

கடற்கரை ஓரமாக இருந்த படகில் சாய்ந்து அமர்ந்தனர். சிறிது நேரம் மௌனத்திலேயே கரைந்தது. ஆனால் அதுவும் ஒரு ஏகாந்தத்தை தருவது போல இருக்க இருவரின் மனமுமே அதை ரசித்தபடி முகத்தில் புன்னகையுடன் ஒருவரை ஒருவர் திரும்பி பார்த்துக்கொள்ள, புன்னகை இருவருக்கும் சிரிப்பாக மாறி வெளிவந்தது.

“அப்படி என்ன சிரிப்பு? சொன்னா நாங்களும் தெரிந்துகொள்வோம்” என்றவனை பார்த்து. “நீங்க ஏன் சிரிச்சீங்க அதை முதலில் சொல்லுங்க” என்றாள்.

“நான் உங்களை மாதிரி பிகு பண்ண மாட்டேன். நானே சொல்கிறேன்” என்று தன் மனதில் தோன்றியதை சொன்னதும் மது ஆச்சர்யத்துடன் சித்தார்த்தை பார்த்து, “சொன்னா நம்ப மாட்டீங்க நானும் அதையே தான் நினைத்தேன்” என்றாள். சில நொடிகள் இருவரும் ஏதும் பேசிக்கொள்ளாமல் இருந்தனர்.

ஆனால் இருவரின் மனமும் ஒரே திசையில் பல விஷயங்களில் ஒன்றாக இருப்பதை உணர்ந்துக்கொண்டனர். சித்தார்த்திற்கு அன்று முழுதும் மது நடந்து கொண்டதை நினைத்து கொண்டே இருந்தான். கூடிய சீக்கிரம் நீ முழுதாக மாறுவாய் மது, என மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

இரவு வீட்டிற்கு வந்ததும் மீரா வீட்டிற்கு போன் செய்து பேசினர். அனைவரும் மதுவிடம் மாற்றி மாற்றி பேசிவிட்டு இன்னும் நான்கு நாட்களில் வந்துவிடுவதாக சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தனர்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் சித்தார்த் மது இருவருக்கும் இடையில் வாழ்க்கை இலகுவாகவே சென்றது. சித்தார்த் காலையில் மதுவை அழைத்து சென்று ஹோமில் விட்டுவிட்டு மாலை வரும்போது சென்று அழைத்துவந்து கொண்டு இருந்தான். சித்தார்த் வீட்டிற்கு கொண்டு வரும் வேலைகளில் அவனுக்கு உதவி செய்துக்கொண்டு இருந்தான்.

ஐந்தாம் நாள் காலை அனைவரும் வந்து இறங்கினர். குழந்தைகள் “சித்தி” என ஓடிவந்து அணைத்துக்கொண்டனர். பெண்கள் மூவரும் பத்து நாள் கதையையும் உட்கார்ந்து பேசினர். அத்வைத், “ஆரம்பிச்சுட்டாங்கடா இவங்க மாநாட்டை அவ்வளோதான் நாம எல்லோரும் இன்னைக்கு வயத்துல ஈர துணிய கட்டிக்கிட்டு உட்காரவேண்டியது தான்” என சிரிக்க.

“எத்தனை நாள் நாங்க இப்படி உங்களை பட்டினி போட்டுட்டோம்? இன்னைக்கு ஒரு நாள் எல்லோரும் வெளியே சாப்பிட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்” என மீரா சொல்ல.

“இத்தனை நாள் வெளியில் தானே சாப்பிட்டோம். இன்னைக்காவது வீட்டில் சாப்பிடலாம்னு நினைத்தால் இன்னைக்கும் வெளில் தான் சாப்பிடணுமா?” என எரிச்சலுடன் கேட்ட அத்வைதை நோக்கி தேவகி, “என்ன ஆதி அப்படியா உங்களையெல்லாம் பட்டினி போட்டுவிடுவோம். கொஞ்சம் இரு சமைத்துவிடுகிறேன்” என எழுந்த தேவகியை பார்த்த மது.

“அத்தை இருங்க நீங்க எல்லோரும் போய் குளிச்சிட்டுவாங்க. நான் மதிய சமையல் செய்து ரெடியா வச்சிருக்கேன்” என்றதும். “நீயேவாடா கண்ணம்மா இவ்வளவு பேருக்கும் சமையல் செய்தாய்?” என தேவகி கேட்டதும்,

“இதெல்லாம் அநியாயம் இல்ல. பாவம் வீட்ல வேலைக்கு இருக்கவங்க எல்லாத்தையும் செய்துவைத்தால் உங்க மருமக நின்னு மேற்பார்வை தான் பார்த்தா. இதுக்கே இவ்வளவு உருக்கமா பேசுனுமா?” என சித்தார்த் கேட்க.

“என் அத்தை என்கிட்டே பாசமா இருப்பதை பார்த்து உங்களுக்கு பொறாமை” என மது சொல்ல

“உங்களுக்கு பொறாமை” என மது சொன்னது போலவே சொல்லிகாட்டி சித்தார்த் கிண்டல் செய்ய மதுவும் பதிலுக்கு சுற்றிலும் பார்த்துவிட்டு தன்னை யாரும் பார்க்கவில்லை என கண்டுகொண்டு உதட்டை சுழித்து ஒழுங்கெடுக்க சித்தார்த் சிரிப்புடன் “வா வா நீ மேலே வருவ இல்ல” என உதட்டை மட்டும் அசைத்து சொல்ல புரியாத மது “ஹ்ம்ம்... புரியல” என சைகையில் சொன்னதும், மீரா மதுவின் அருகில் சென்று “வா வா நீ மேலே வருவ இல்லன்னு சொல்றார் மது” என்றதும் மது அசடுவழிய சிரித்துவிட்டு சித்தார்த்தை பார்க்க அவனும் சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து எழுந்து சென்றான்.

மீராவும், ஆதியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்னகைத்துக்கொண்டனர். அவர்கள் எதற்கு ஊருக்கு சென்றனரோ அந்த எண்ணம் ஓரளவுக்கு ஈடேறிவிட்டதே. மீரா அடுத்த நடவடிக்கையாக இருவரையும் தனியாக எங்காவது ஹனிமூன் அனுப்பிவிட வேண்டும் என்ன செய்யலாம் என யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

சித்தார்த் மதுவிடம் மேலும் மேலும் ஹோமிற்கு என்ன செய்யலாம், ஆபீஸ் விஷயங்கள், வீட்டு விஷயங்கள், என எல்லாவற்றிலும் மதுவை கலந்து அவளுடைய விருப்பு வெறுப்புகளையும் கேட்டு அதற்கு தக்க செய்து கொண்டிருந்தான். மதுவும் அவனுக்கு சில ஐடியா சொல்வதும் அது சரிவராது என்ற பட்சத்தில் அவனின் கருத்தையும் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டான் நேத்ரா அஷ்வந்தும் டீர் முடிந்து வந்துவிட்டனர்.

நாட்களும் வேகமாக நகர ஆரம்பித்தது. நேத்ராவும், அஷ்வந்தும் மேற்படிப்பு குறித்தும், அதற்கு நடுவில் ஒரு ஹாஸ்பிடலில் ப்ராக்டிஸ் டாக்டராகவும் சேர்ந்தனர். சித்தார்த் இருவரையும் அழைத்து ஹோமில் உள்ள குழந்தைகளுக்கு இரண்டு மாதத்திற்கு ஒரு முறை மெடிக்கல் செக்கப் செய்வது குறித்து அவர்கள் ஹாஸ்பிடல் டீனிடம் பேசும்படி கேட்டுக்கொள்ள, நேத்ராவும் தான் அந்த பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதாகவும், முன்வந்து சொல்ல அஷ்வந்த் ஆச்சரியமாக அவனை பார்த்தான்.

தான் அதற்கு முன் ஒருமுறை ஹோமை பார்க்கவேண்டும் என சொல்ல சித்தார்த்தும் சரி அண்ணியுடன் போய்வா என சொன்னதும் அவள் முகத்தில் தோன்றிய சந்தோஷமும், கண்களில் தோன்றிய ஆர்வத்தையும் அஷ்வந்த், மட்டும் அல்ல சித்தார்த்தையும் யோசிக்க வைத்தது.

அன்று அனைவரும் வீட்டில் இருக்க தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அத்வையும், சித்தார்த்தும் ஷேர் மார்க்கெட் முதல் உலக விஷயங்களை அலசிக்கொண்டிருக்க, தேவகியும், ராம மூர்த்தியும் குழந்தைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். மீரா, நேத்ரா, மது மூவரும் ஸ்க்ரபுல் விளையாடிகொண்டே பேசிக்கொண்டிருந்தனர்

“ஹாய் அண்ணிஸ்” என சொல்லிக்கொண்டே அஷ்வந்த் மூவரும் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு வந்து அமர்ந்தான். மீராவும், மதுவும் அவனை பார்த்து “ஹாய்” என சொல்ல நேத்ரா மட்டும் “வந்துட்டான் ரம்பம்” என முணுமுணுக்க ,

மதுவின் பக்கத்தில் இருந்த சேரில் வந்து அமர்ந்தவனை பார்த்த மது, “நாம எல்லோரும் இப்படி வீட்டில் சேர்ந்து இருந்து ரொம்ப நாள் ஆகிவிட்டது. அதுவும் அஷ்வந்த் இவ்வளவு நாளா இல்லாமல் நன்றாகவே இல்லை.”

“அண்ணி, தேங்க்ஸ் அண்ணி. இந்த அஷ்வந்தோட அருமை இந்த வீட்டில் உங்களுக்கு மட்டும் தான் புரிந்து இருக்கு” என சொல்ல நேத்ரா எரிச்சலுடன், “அண்ணி உங்களுக்கு இவனை பத்தி சரியா தெரியல. இவ்வளவு நாள் எக்ஸாம், வேலைன்னு அலைந்ததில் ஆள் வீட்டில் இல்லாமல் எல்லோரும் நிம்மதியா இருந்தோம். இதோ இனி எல்லாரையும் மொக்கை போட்டு காதுல ரத்தம் வர வச்சதும் தான் நிறுத்துவான்” என சொன்னாள்.

“ஏய், பீப்ஸ்.... கொஞ்சம் அடங்கறியா. அண்ணி என்ன கொஞ்சம் புகழ்ந்து சொன்னதும் உனக்கு என் மேல் கடுபஸ். அதான் உன் வயிறு எரியுது” என்றான்.

“நேத்ரா கோபத்தோடு, “தடியா, என்னை பீப்பான்னு சொல்லாதேன்னு எத்தனை முறை சொல்றேன்?” என கத்த.

“ஐந்தரை அடி பீப்பாவை பீப்பான்னு சொல்லாமல் என்ன சொல்வது?” என சொல்லி சிரிக்க

“அஷ்வந்த் ஏன் எப்போ பாரு அவளிடம் சண்டை போட்டுக்கிட்டு, வம்பு பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க? இந்தியன் லேடீஸ் எல்லோருமே நார்மல் ஹைட் ஐந்தரை அடி தான்” என நேத்ராவுக்கு உதவிக்கு வந்தாள்.

“உடனே நேத்ரா கோபத்துடன், “இவனெல்லாம் பனை மரம் மாதிரி ஆறு, ஆறரை அடி வளர்ந்தா அதுக்கு நாம என்ன செய்வது?” என சொன்னாள்.

“நான் சொன்னது உன் உயரத்தை இல்லடா ராஜாத்தி. உன் அகலத்தை” என இரு கைகளையும் இருபுறமும் அகல விரித்து காட்டி சொல்ல. நேத்ரா கோபத்தில் உதடு துடிக்க “போடா ஒட்டக சிவிங்கி” என சொன்னாள். மீராவும், மதுவும் இருவரின் வார்த்தைகளும் அதிகரிப்பதை பார்த்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தனர்.

“பொண்ணுன்னா எப்படி இருக்கணும் தெரியுமா? இதோ நம்ம அண்ணிங்க மாதிரி இருக்கணும், அதான் நம்ம அண்ணங்க ரெண்டு பேரும் சும்மா சுத்தி சுத்தி வராங்க பாரு” என சொல்ல “நீ என்ன தான் எங்களுக்கு ஐஸ் வச்சாலும் உனக்கு ஸ்பெஷலா ஏதும் கிடையாது புரிஞ்சுதா?” என மீரா கேட்டதும்

“நேத்ரா நீ ஒன்னும் இந்த அஷ்வந்த் சொல்வதை கேட்டு கவலை படாதே. உன் ஹைட்டுக்கு நீ இன்னும் கொஞ்சம் வெய்ட் குறைத்தால் போதும். இன்னும் ஆறு மாசம் நான் உன்னை ஸ்லிம் ஆக்கி காட்டுறேன். அப்புறம் இந்த அஷ்வந்த் மட்டும் இல்லை யாரும் உன்னை ஒன்னும் சொல்ல முடியாது” என்றதும். “அண்ணினா அண்ணிதான் என மதுவை சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டாள்.

“ஏய் அந்தபக்கம் போடி சித்தார்த் அண்ணா உன்னை அப்படியே சிவபெருமான் மாதிரி எரிச்சிட போறார்” என்று சிரிக்க “டேய் உன் வாயை வச்சிக்கிட்டு சும்மாவே இருக்க மாட்டியாடா. நாங்க ரெண்டு பேரும் இங்கே உட்கார்ந்து பேசிகிட்டு இருக்கோம். நீ வம்பா எங்க ரெண்டு பேரையும் பிடிச்சி நடுவில் இழுக்குற” என்றான்.

“அவனுக்கு வேற வேலை என்னடா. அவனுக்கும் கல்யாணம் ஆகி இதுமாதிரி ஒரு பொண்டாட்டி வந்தாள் தெரியும்” என்றதும், “இது மாதிரி என்றால் என்னை மாதிரியா? ராட்சஷி மாதிரி வாயாடின்னு சொல்லாமல் சொல்றீங்களா” என மீரா கேட்டதும்

“நான் என் மீராம்மா உன்னை சொல்ல போறேன்.” என கேட்டும் “அப்போ இது மாதிரின்னா யாற மாதிரி ? இன்னைக்கு எனக்கு தெரிந்ததே ஆகணும்” என சொல்லிக்கொண்டே போக அத்தைத் தலையில் அடித்துக்கொள்ளாத குறையாக, நிம்மதியாக சிரித்துக்கொண்டிருந்த அஷ்வந்தை பார்த்து, “போதுமாடா....?” என பாவமாக கேட்க.

“ஹப்பா.... இப்போ தான் நிம்மதியா இருக்கு. நான் வந்த வேலை நல்லபடியா முடிந்தது” என்றதும் அத்தைத் அவன் முதுகிலேயே ஒன்று போட்டான்.

அனைவரும் சிரிக்க, “இப்படி எல்லோரும் சந்தோஷமா சிரிச்சிகிட்டு இருக்காமல் அவங்கஅவங்க தனிதனியா உட்கார்ந்து பேசிகிட்டு இருக்கீங்களே” என சொல்லிவிட்டு சிரித்தான்.

சித்தார்த், “மது நீ நாளைக்கு ஹோமுக்கு போகும் போது நேத்ராவையும் அழைத்துக்கொண்டு போ. கேம்ப் விஷயமாக ஸ்ரீயுடன் பேசணுமாம்” என சொன்னான்.

“சரிங்க, என்றவள், நேத்ராவிடம் திரும்பி நாளைக்கு பத்து மணிக்கு மேலே போகலாம் நேத்ரா சரியா” என்றதும், அதற்காகவே காத்திருந்த நேத்ராவும் புன்னகையுடன், “சரி அண்ணி” என சந்தோஷமாக தலையாட்டினாள்.

மறுநாள் காலையில் நேத்ராவை அழைத்துக்கொண்டு ஹோமுக்கு வந்த போது ஸ்ரீ ராம் யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தான். “அண்ணி அவர் பேசிமுடிக்கும் வரை நாம ஹோமை சுத்தி பார்க்கலாமா?” என்றான்.

“ஓஹ்... தாராளமா பார்க்கலாம்” என்றவள் தானே உடன் சென்று அனைத்து இடங்களையும் சுற்றி காட்டினாள். நேத்ராவும் அனைத்தையும் பார்த்து தன் சந்தேகங்களையும் கேட்டு தீர்த்துக்கொண்டாள்.

இருவரும் ஹோமை பார்த்துவிட்டு வரும் போது ஸ்ரீ ராமே இருவருக்காகவும் காத்து இருந்தான். மது நேத்ராவை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீயின் அறைக்கு சென்றாள். “வா மது, சௌக்கியமா?” என்றவனின் பார்வை நேத்ரா மீது விழுந்தது. அவளை பார்த்து ஒரு சிநேக புன்னகையை வீசினான்.

“அண்ணா இது என் நாத்நார். நேத்ரா. இவங்க தான் டாக்டர். உங்க கிட்ட கேம்ப் பத்தி பேசணுன்னு வந்திருக்காங்க” என்றான்.

“ஹலோ உட்காருங்க.” என இருக்கையை காட்டினான். நேத்ராவும் ஹலோ” என சொல்லி விட்டு அமர்ந்தான். “அண்ணா நான் போய் குழந்தைகளோடு விளையாடிகிட்டு இருக்கேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசுங்க” என்றவள் நேத்ராவிடம் திரும்பி தலையசைத்துவிட்டு சென்றாள்.

நேத்ராவும் தனக்கு தேவையான விஷயங்களை கேட்டு தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீயிடம் தங்களுடைய தேவை எப்படி செய்யவேண்டும் என மேலும் சில விஷயங்களை தெளிவு படுத்திவிட்டு அமர இருவருக்கும் காபி வந்தது.

ஸ்ரீ கப்பை நேத்ராவிடம் கொடுத்தான். அப்படியே நடந்து கொண்டே குடிக்கலாமா?” என கேட்டவளை பார்த்து சரி என்பது போல தோனை குலுக்கினான். இரண்டு நிமிடம் பேசாமல் வந்தவளால் அதற்கு மேல் பேசாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“உங்க கிட்ட பெர்சனல் கேள்வி கேட்கலாமா?” என கேட்டாள். ஸ்ரீ ஆச்சரியமாக, “அப்படி ஒன்னும் பெரிய ஆள் இல்லைங்க நான். என்னிடம் பர்சனல் கேள்வி என்ன கேட்க போறீங்க?” என்றான்.

“ஒருத்தரை பத்தி தெரிஞ்சுக்கவா விஷயம் இல்லை? சரி நான் கேட்கிறேன் நீங்க அதற்கு பதில் சொல்லிக்கொண்டே வாங்க” என்றவள் “முதல் கேள்வி, நீங்க எப்படி இந்த ஹோமை எடுத்து நடத்தணும்னு நினைத்தீர்கள்?”

“இந்த ஹோம் எங்க தாத்தா காலத்தில் இருந்து நடத்திகிட்டு இருக்கோம். அப்பா என்னை ஏரோனடிக்கல் என்ஜினியரிங் படிக்க வைத்தார். நானும் படிப்பை முடித்துவிட்டு ஒரு வருடம் ஏர்போர்சில் வேலை செய்தேன். அப்பா ஹார்ட் அட்டாக்கில் இறந்ததும் நான் என் வேலையே விட்டுவிட்டு இந்த ஹோமை பார்த்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன்” என்றான்.

“அப்போ உங்க அம்மா, அப்பறம் உங்க கூட பிறந்தவங்க எல்லோரும் எங்கே இருக்காங்க?” என்றான். ஸ்ரீ புன்னகைத்துவிட்டு “எங்க அம்மா நான் ஸ்கூல் படிக்கும் போதே இறந்து போய்ட்டாங்க. அப்பா தான் என்னை வளர்த்தார். காலேஜ் படிக்கும் போது நான் எப்போதும் விமலா அம்மா வீட்டில் தானிருப்பேன். நானும், அர்ஜுனும் திக் பிரெண்ட்ஸ். எனக்கு கூட பிறந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்ற எண்ணமே தெரியாமல் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வளர்ந்தோம். ஒன்றாக வேலை செய்தோம். ட்ரைனிங் பிரியடிஸ் உங்க மாமா ஹரி சார் தான் எங்களுக்கு ட்ரெய்னர். இது தான் என்னோட கதை போதுமா?” என்றான்.

“ஹம்ம்... உங்களுக்கு அண்ணியை கூட அவங்க மூலமாக தான் தெரியும் இல்லையா?” என்றதும். “ஆமாம். மது எனக்கு கூட பிறக்காத தங்கை” என்றான் மனம் நிறைய பாசத்துடன். அண்ணி உங்க தங்கைனா, எங்க அண்ணன் உங்க மச்சானா?” என்றாள் புன்னகையுடன்.

ஸ்ரீ ஒரு விசித்திர பார்வையை அவள் மீது செலுத்திவிட்டு, “அப்படிதான்” என சொல்லிவிட்டு முன்னால் செல்ல நேத்ரா, அப்போ மச்சானோட தங்கை உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்று தெரியுமா?” என தனக்கு தானே கேட்டுக்கொண்டு முன்னால் நடந்து செல்லும் ஸ்ரீயை பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

மது என்ன ரெண்டு பேரும் எல்லா விஷயத்தையும் பேசி முடித்து விட்டார்களா?” என்றதும், நேத்ரா “ஹம்ம்... பேசியாச்சு அண்ணி. ஆனால் உங்க அண்ணன் நான் பத்து லைன் பேசினா அவர் பத்து வார்த்தை பேசுகிறார்.” என்றதும்.

“அண்ணா அப்படி தான் நேத்ரா. ரொம்ப அதிகம் பேசமாட்டாங்க” என சிரித்தாள். “ஓகே அண்ணா நாங்க அப்போ கிளம்பறோம்.” என இருவரும் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். கார் வரை உடன் வந்த ஸ்ரீ நேத்ரா இருந்த பக்கம் திரும்பவே இல்லை. மதுவுடனே நின்று பேசிவிட்டு புன்னகையுடன் விடைபெற்றுக்கொண்டாள்

காரில் ஏறியது முதல் நேத்ராவின் நினைவு ஸ்ரீயிடமே சுற்றிக்கொண்டு இருக்க, நேத்ரா அமைதியாகவே வந்தால். மதுவும் யோசனையில் இருக்க நேத்ராவின் இந்த அமைதியை கவனிக்கவில்லை.

நேத்ரா சரியான சாமியார். ஹோம்ல இருந்து இருந்து அப்படியே மாறியாச்சு போல. இருக்கட்டும் சாமியாரை மாத்தும் விதத்தில் மாத்தலாம் என எண்ணிகொண்டே அவன் தன்னை பற்றி சொன்னவைகளை யோசித்துக் கொண்டே வந்தாள். ஸ்ரீ நீங்க விலகிவிலகி போனாலும். நான் உங்களை மிஸ் பண்ணமாட்டேன் என புன்னகையுடன் நினைத்துக்கொண்டே வந்தாள்.

*****

அத்தியாயம் -58

மீராவின் அறையில் அஷ்வந்த், நேத்ரா, மீரா மூவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். “அண்ணி, இன்னும் நாலு நாளைக்கு நம்ம பிளான் சித்தார்த் அண்ணாவுக்கும், அண்ணிக்கும் தெரியாமல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் விஷயம் தெரிந்தால் போட்ட பிளான் எல்லாம் வீணாகிவிடும்” என்றான் அஷ்வந்த்.

“ஆமாம் அண்ணி, அஷ்வந்த் சொல்வது தான் சரி. இல்லைனா ரெண்டு பெரும் அவங்க பிறந்த நாளைக்கு கோவில் போய்விட்டு வந்து, ஹோமில் குழந்தைகளோடு இருந்துவிட்டு வந்தார்களே, அதுபோல தான் செய்வாங்க. சோ நாம அவங்க பார்ஸ்ட் வெட்டிங் டேவை நல்லா கொண்டாடணும்.

“ஹம்ம்...உங்க அண்ணன் தான் வேலை வேலைன்னு அது பின்னாலேயே ஓடிகிட்டு இருக்கார். எங்கேயாவது ஒரு பத்து நாள் வெளியூர் போய் வாங்கன்னு சொன்னா கேட்டால் தானே. புது ப்ராஜெக்ட் போகுது, ஃபாரின் கம்பெனியோட புது கான்ட்ரக்ட் சைன் பண்ணி இருக்கு, என்று ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டு இருக்க வேண்டியது. இந்த மதுவாவது சொல்வதை கேட்கிறாளா? அவளும் அதையே பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறா” என அவர்கள் இதுவரை தனியாக ஹனிமூன் செல்ல ஒத்துக்கொள்ளாத ஆதங்கத்தில் மீரா பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நேரம் கதவை திறந்து உள்ளே வந்த அத்தை, “என்ன மூணு பேரும் சேர்ந்து யாரை கவிழ்க்க கூட்டு சதி செய்றீங்க?” என கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

“வேற என்ன? எல்லாம் உங்க தம்பி கல்யாணநாள் கொண்டாட்டம் பத்தி தான். நானும் சுபாவும் சேர்ந்து ஒரு பிளான் வச்சிருக்கோம் ரெண்டு பேரையும் முதலில் கிளப்பி டெல்லி அனுப்பிட்டா அங்கே சுபா பார்த்துப்பா” என்றான்.

“நாம எல்லோருமே மாத்தி மாத்தி ஏதாவது செய்றோம், ஆனால் அவன் கழுவுற மீனல் நழுவுற மீனா இருக்கானே மீரா என்ன செய்வது? அந்த பொண்ணையும் எங்கேயும் கூட்டிக்கொண்டு போக மாட்டேன்றான். அம்மாவும், அப்பவுமே சொல்லி சொல்லி பார்த்துவிட்டு விட்டுவிட்டார்கள். நாம ஏதாவது சொன்னால் சிரித்தே மழுப்புவான். போதா குறைக்கு மதுவும், இருக்கட்டும் அதை இன்னும் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும் என்று சொல்றா. நாம சொல்லத்தான் முடியும்” என சொல்லிவிட்டு முகத்தைக்கழுவிக்கொண்டு வந்து அமர்ந்தான்.

“ஓகே அண்ணி நாங்க கிளம்பறோம். விஷயம் சீக்ரெட்டா இருக்கட்டும் பாய்” என சொல்லிவிட்டு நேத்ராவும், அஷ்வந்தும் சென்றனர்.

ஹம்ம்.. என பெருமூச்சுடன் ஆதியின் பக்கத்தில் அமர்ந்த மீரா, “ஏன் ஆதி, நான் நினைக்கிறேன் இன்னும் ரெண்டு பேரும் முழுதுமாக சரி ஆகலைன்னு. கல்யாணம் ஆகி முழுசா ஒரு வருடம் ஆக போகுது, வித்யா இவங்களுக்கு மூணு மாதம் முன்னால் கல்யாணம் ஆன மேகலா, ரெண்டு பேருக்கும் இன்னும் ரெண்டு மாதத்தில் குழந்தை பிறக்க போகுது. ராஜி அதையும், விமலா அதையும் சொல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தவித்துக்கொண்டு இருக்காங்க. இதுக்கு மேல நாமளும் இவங்க ரெண்டு பேரோட விஷயத்தில் தலையிடவும் முடியாது. ரெண்டு பேர் மேலயும் தப்பு சொல்ல முடியாது? சில சமயம் நினைத்தால் ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு ஆதி” என அவன் தோளில் சாய்ந்துக்கொண்டான்.

“நாம சொல்லத்தான் முடியும். எப்படியாவது சித்தார்த்தை இந்த முறை விடக்கூடாது. சரி, அவன் ஆபீஸ் வேலை ஏதும் தடைபடாமல் ஜீவா, ரமேஷிடம் நான் பேசிக்கொள்கிறேன். மீதி வேலையை நீ பார்த்துக்கொள். ஓகே வா” என்றதும் நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்த்து சிரித்தவளின் நெற்றியில் புன்னகையுடன் முத்தமிட்டான்.

மறுநாள் மாலை ராஜேஷ் தன் அத்தை மாமா, விமலா, சந்த்ருவுடன் மது வீட்டிற்கு வந்தான். ராஜேஷின் காரை பார்த்ததும் வெளியே வந்து, “அத்தை, மாமா, அப்பா, அம்மா வாங்க வாங்க” என

சந்தோஷத்துடன் வரவேற்றாள். அதற்குள் தேவகியும் வந்து அனைவரையும் வரவேற்று உள்ளே அழைத்து சென்றார்.

காரை பூட்டிவிட்டு வந்த ராஜேஷை பார்த்ததும் “அண்ணா” என ஓடிவந்தவனை “மதும்மா. எப்படிடா இருக்க?” தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான் ராஜேஷ். “நான் நல்லா இருக்கேன் அண்ணா. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க? வித்யா, மேகலா, அத்தான் எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க?” என வரிசையாக கேட்டதும்,

ராஜேஷும், “எங்களை எல்லாம் நேரில் பார்த்ததும் இவ்வளவு விசாரிக்கிறாயே? வர வர போனும் செய்வது இல்லை. எங்களை பார்க்க நேரா வருவதும் இல்லை. நாங்களா வந்து பார்த்தால் தான் உண்டு” என சொன்னதும்,

“இல்லை அண்ணா வேலை சரியாக இருக்கு. ஹோமுக்கு வேற போறேன் இல்லையா. இங்கே ஆர்த்திக்கு நான் இல்லையென்றால் பொழுது போகவில்லையாம். அவளுக்கு நான் தான் எல்லாம் செய்யணும். இல்லனா அழுவா” என சொன்னதும்.

அங்கே வந்த அஷ்வந்த், “ஆமாம் அண்ணி இல்லைனா எங்க அண்ணன் என்ன செய்வாரோ அதை ஆர்த்தி செய்வானு, அண்ணி அதை தான் இப்படி நாசுக்கா சொல்லி இருக்காங்க” என்றான். அனைவரும் சிரிக்க சற்று நேரத்தில் சித்தார்த்தின் காரும் வந்து நிற்க மது சென்று அவன் கையில் இருந்த பிரீப் கேசை வாங்கிக்கொண்டு வந்தாள்.

சித்தார்த்தும் வந்தவர்களை வரவேற்றுவிட்டு முகம் கழுவிக்கொண்டு வருவதாக சொல்லி செல்ல, மதுவும், “இதோ வந்து விடுகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு அவன் பின்னாலேயே அறைக்கு சென்றாள்.

அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்னகைத்துக்கொண்டனர். சித்தார்த்தும் சில நிமிடங்களில் கீழே இறங்கி வந்தான். சித்தார்த்தின் தந்தையும் வந்துவிட, ஈஸ்வரன், ராஜி இருவரும் எழுந்து, “வித்யாவுக்கு வளைகாப்பு வைத்திருக்கிறோம். எல்லோரும் முன்னாலேயே வந்து விசேஷத்தில் கலந்துக்கொள்ள வேண்டும்” என சொல்லி அழைப்பிதழை கொடுத்தார்.

தேவகி, “மேகலாவுக்கு இது எத்தனை மாதம்?” என்றார். “மேகலாவுக்கு இது ஐந்தாம் மாதம். ஏழு மாதம் முடிந்ததும் அவளுக்கும் வளைகாப்பு வைத்துவிட நினைத்து இருக்கிறோம்” என்று ராஜி சொல்லிக்கொண்டு இருக்க சிரித்துக் கொண்டே சித்தார்த்தின் பக்கம் திரும்பிய மதுவின் கண்களில் அவன் முகத்தில் தோன்றிய வேதனையும், உடனே தன்னை சமாளித்துக்கொண்டதையும் கண்டதும் மதுவிற்கு தன்னை மீறி கண்கள் கலங்குவது போல இருக்க சட்டென கிச்சனுக்கு சென்றுவிட மீரா மதுவின் நடவடிக்கையை கண்டுகொண்டாள்.

“என்ன மாப்பிள்ளை சார், இன்னும் கல்யாண நாளுக்கு மூணு நாள் தான் இருக்கு. பார்ட்டி கிடையாதா?” என்றான்

“பார்ட்டி தானே கொடுத்துவிட்டால் போகிறது” என சொன்னதும். “என்னப்பா முதல் கல்யாண நாள் கிராண்ட் செலிப்ரேஷன் தானே” சித்தார்த் மழுப்பலாக் சிரித்தான். இப்படியே ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் பேசிக்கொண்டு இருக்க, இரவு உணவையும் முடித்துக்கொண்டு வந்தவர்கள் கிளம்பினர்.

அழைப்பிதழ் கொடுக்கும் போது கொஞ்சம் டல்லாக இருந்த சித்தார்த் அதன் பிறகு அதை பற்றி நினைக்கவே இல்லை. ஆனால் மதுவிற்கு அதே நினைவாகவே இருந்தது. தன்னால் அவனும் இப்படி வேதனை அனுபவிக்கின்றானே என எண்ணிக்கொண்டே படுத்தவளால் தூங்கவே முடியவில்லை.

மறுநாள் காலையில் வழக்கம் போல ஆபீஸ் கிளம்பி சென்ற சித்தார்த், மதியம் வீட்டிற்கு போன் செய்தான். “மது நான் இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் கிளம்பி வருகிறேன். நீ எனக்கு இரண்டு நாளைக்கு தேவையான டிரஸ் பக் செய்து வை” என சொல்லிவிட்டு போனை வைத்துவிட்டான்.

நாளன்னைக்கு கல்யாண நாள் இந்த நேரத்தில் எங்கே கிளம்பி செல்ல போகிறான் என எண்ணிக்கொண்டே இரண்டு நாளைக்கு தேவையானவற்றை எடுத்து ஒரு பாகில் அடுக்கினான். சொன்னபடி அரைமணி நேரத்தில் வந்தவன், உடையை மாற்றிக்கொண்டே, “மது ஒரு அவசர மீட்டிங் ஸ்ரீ நகர்ல. நான் நாளைக்கு காலையில் எப்படியும் வந்துவிடுவேன். நான் கொஞ்சம் பிஸியாக இருப்பேன் மது. அதனால் நானே போன் செய்து பேசுகிறேன். நீ செய்யவேண்டாம்” என சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தைக்கூட பார்க்காமல் கிளம்பி தன் அம்மாவிடம் விஷயத்தை சொல்ல “

என்ன சித்தார்த் இது நாளன்னைக்கு உங்க கல்யாண நாள். இந்த நேரத்தில் இப்படி அவசரமாக கிளம்பி போகணுமா? ஜீவா இல்ல ரமேஷை அனுப்ப கூடாதா?" என ஆதங்கத்துடன் கேட்டதும்

"அம்மா அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் ப்ராஜெக்ட் வேலை பெண்டிங் இருக்கு. அதான் நான் போறேன். முடிந்த வரைக்கும் நாளைக்கு இல்லனா நாளன்னைக்கு ஈவ்னிங் வந்துவிடுகிறேன் போதுமா" என சொல்லிவிட்டு அவசரம் அவசரமாக கிளம்பி சென்றான்.

வாசலில் சித்தார்த் செல்வதையே பார்த்தபடி நின்றிருந்த மதுவை பார்த்து, "நீ வாம்மா. அவன் கட்டாயம் வந்து விடுவான்" என சொல்லி உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

அன்று இரவெல்லாம் ஏனோ மதுவிற்கு தூக்கமே வரவில்லை. மறுநாள் அதிகாலையில் மொபைல் ஒலிக்க சத்தம் கேட்டு எழுந்தவன் சித்தார்த்தின் நம்பர் என தெரிந்ததும் அவசரமாக எடுத்து சந்தோஷத்துடன் ஹலோ சொல்லும் முன்பே "விஷ் யூ எ ஹாப்பி வெட்டிங் ஆனிவர்சரி டு மை லிட்டில் கார்ஜியஸ்" என்று சித்தார்த்தின் ஆழ்ந்த குரல் கேட்டதும் மதுவின் மனதில் சந்தோஷ மின்னலுடன், "சித்தா....தேங்க்ஸ்" என சொன்னவளின் குரல் உள்ளடங்கி நெகிழ்ந்திருந்தது. கண்கள் சட்டென கலங்கியது.

"உங்களுக்கும் என்னோட வாழ்த்துக்கள்" என சொன்னபோது அவள் குரல் அவளுக்கே கேட்கவில்லை. "தாங்க்யூடா" என்றவன் "ஐ ல்வ் யூ மது" என்றவன் போனை கட் செய்துவிட்டான். "ஹலோ.... ஹலோ...." என மது இந்த புறம் இருந்து சொல்ல மறுமுனையில் எங்கேஜ்டு டோன் வந்தது

அதன் பிறகு மதுவே முயன்றும் லைன் கிடைக்கவே இல்லை. அவன் போன் செய்ததே சந்தோஷத்தை கொடுக்க எழுந்து தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு கீழே செல்ல அவளுக்காகவே அனைவரும் காத்திருந்தனர். அனைவரும் வாழ்த்து சொல்ல மது தன் அத்தை மாமா காலில் விழுந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டாள்.

ஆசிர்வதித்த இருவரும் "மதும்மா, உனக்கு எங்களுடைய கல்யாண பரிசு என தங்கள் பரிசாக வைர நெக்லஸ் ஒன்றை கொடுக்க." மாமா தப்பா நினைக்காதீங்க அவரும் வந்ததும் நான் வாங்கிக்கொள்கிறேனே" என்றாள்.

"பரவாயில்லை அம்மா வாங்கிக்க. காலையில் வந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கும் உன்னை வெறும் கையோடு எப்படி ஆசிர்வாதம் செய்வது?" என்று சொல்லி கொடுத்தும் மதுவும் அதற்கு மேல் மறுக்காமல் வாங்கிக்கொண்டாள். மற்றவர்களும் தங்கள் அன்பளிப்பை கொடுக்க முயல, "ப்ளீஸ்... அவர் வந்ததும் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வாங்கிக்கொள்கிறோம் என நாசுக்கா சொல்லவும் அனைவரும் சரியென ஒப்புக்கொண்டனர்.

காலையில் தேவகி, மீராவுடன் கோவிலுக்கு சென்று வந்ததும் மீண்டும் சித்தார்த் மொபைலில் அழைத்தான். "மது எங்கே இருக்க? வீட்டில் தானே என்றான்" ஆமாம் நீங்க எப்போ கிளம்பி வருகிறீர்கள்?" என கேட்டதும். "இன்னும் மீட்டிங் முடியலை முடிந்ததும் வந்துவிடுகிறேன்" என்றவன், "கொஞ்சம் வெளியே போய் பாரு" என்றான்.

மதுவும் வெளியே சென்று பார்க்க ஒருவர் ஒரு கிப்ட் ராப் செய்யப்பட்ட சிறிய பெட்டியை கொடுத்துவிட்டு சென்றதும் மது அதை பிரித்து பார்த்தாள். சிறிய ஐவரி பாக்ஸ் சிகப்பு ரிப்பன் கட்டப்பட்டு இருந்தது. "என்ன மது பிரித்துவிட்டாயா?" என்றான். "ஹம்ம்.. ஐவரி பாக்ஸ் இருக்கு" என்றாள். "அது மேல கட்டி இருக்கும் ரிப்பனை பிரித்து பாரு அப்புறம் அப்படியே கேட்டுக்கு வெளியே போய் பார். நான் உனக்கு பிறகு போன் செய்கிறேன்" என சொல்லி போனை கட் செய்தான்.

அவசரமாக ரிப்பனை பிரிக்க உள்ளே வெல்வெட் துணியில் ஒரு சிகப்பு ரோஜாவும், ஒரு பேப்பரில் டு மை லிட்டில் ஏஞ்ஜல் என எழுதி இருக்க ஒரு சாவியும் இருந்தது. சாவியை பார்த்ததும் புரிந்துகொண்ட மது வேகமாக வாசலுக்கு ஓடினாள். அங்கே புத்தம் புதிய ஐ -ட்வென்டி அழகான பச்சை நிற கார் பளபளப்புடன் நிற்குகொண்டிருக்க மதுவிற்கு அதை பார்த்ததும் "வாவ்..." என தன்னையும் அறியாமல் சொன்னவள் ஆசையுடன் அந்த காரை தடவி ரசித்தாள்.

மீண்டும் சித்தார்த்திடம் இருந்து போன் வர, " என்ன மது பிடிச்சிருக்கா? உனக்கு பிடிச்ச கலர்" என சொல்லவும் மதுவிற்கு பேச முடியாமல் தொண்டையை அடைத்தது. மது பிடிச்சிருக்காடா...?" என மீண்டும் கேட்டதும் "ம்ம்ம்..." என்றவளால் அதற்கு மேல் பேசமுடியவில்லை. "ஓகேமா மீட்டிங் ஆரம்பித்துவிட்டது நான் அப்புறம் கூப்பிடுகிறேன்" என சொல்லி வைத்துவிட்டான்.

எனக்கு இந்த கலர் பிடிக்கும் என எப்படி தெரியும்? என யோசனையுடன் இருக்க, அதற்குள் வீட்டிலிருந்தவர்கள் வந்து பார்த்து மகிழ்ந்தனர். அதன் பிறகு ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் போன் செய்து வாழ்த்த, ஹோமிற்கு செல்ல, என நேரம் ஓடியது. மாலையில் அவள் மாமா வீட்டிலிருந்து அனைவரும் வந்துவிட அஷ்வந்த் ஏற்பாட்டின் படி பெரிய கேக்கும், இரவு டின்னரும் வந்துவிட அனைத்தும் தயாராக இருக்க சித்தார்த்தின் வருகைக்காக அனைவரும் காத்திருந்தனர்.

கீவா, ரமேஷ் வீட்டினர், கீதா, என அனைவரும் வந்துவிட வர வேண்டிய சித்தார்த் மட்டும் வரவே இல்லை. நேரம் ஆகஆக மதுவிற்கு கவலை அதிகரித்தது. அனைவரின் முன்பும் சிரித்தது போல இருந்தாலும் மனதில் கவலை அரித்துக்கொண்டே இருந்தது. ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு முயல். கேன் நாட் ரீச்சபுள் என்றே வந்துக்கொண்டிருந்தது.

மதுவின் அருகில் வந்த சுரேஷ், "என்ன மது அண்ணன் எங்கே போய் இருக்கார். முதல் கல்யாண நாள் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து இருந்தா தானே எல்லோருக்கும் சந்தோஷமாக இருக்கும்." என்றதும், "இல்ல சுரேஷ், அவர் வேலை விஷயமாக தான் ஸ்ரீ நகர் போய் இருக்கார் என்றதும் அருகில் இருந்த ரமேஷ் வேலை விஷயமா ஸ்ரீ நகர்க்கா?" என சொல்லிக்கொண்டே வந்தவன் விஷயம் புரிய பேச்சை பாதியில் நிறுத்திவிட்டான். ஆனால் மது அதை கவனித்துக்கொண்டான். ஆனால் எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

கடைசியில் ஒன்பது மணி வரை சித்தார்த் வராததால், மதுவை மட்டும் கேக் கட்டபண்ண சொல்ல மது ஆர்த்தி ஆகாஷை வைத்து கேக்கை கட்ட பண்ண வைத்தாள். அனைவரும் சற்று கவலையுடனே இருந்தாலும் எதையும் வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. மதுவிற்கோ இருக்க இருக்க கோபமும், துக்கமும் போட்டிபோட அனைத்தையும் தனக்குள்ளே மறைத்துக்கொண்டு இருந்தாலும் மதுவின் மனநிலையை அனைவரும் அறிந்து அதன் படி நடந்துக்கொண்டனர்.

பெயருக்கு சாப்பிட்டேன் என சிறிது கொறித்தாள். அனைவரும் கிளம்பி சென்றதும், மது தன் அறைக்கு சென்றவள் அவ்வளவு நேரமும் அடக்கி வைத்திருந்த கோபமும், துக்கமும் பொங்கிவர வெகு நேரம் அழுது தீர்த்துக்கொண்டாள்.

அழுதுக்கொண்டே உறங்கியவள் விடியும் நேரம் அறைக்குள் யாரோ நடமாடுவது போல தோன்ற கண்ணைத்திறந்து பார்த்தாள். இரவு விளக்கின் ஒளியில் கண்ணை திறந்தவளுக்கு அந்த ஒளியில் முதலில் ஏதும் புரிபடவில்லை யாரோ பீரோவை திறக்கும் சப்தம் கேட்டதும், இந்த நேரத்தில் அறைக்குள் யார் என பயத்துடன், வீல்லென அலறவும், பீரோவில் டாக்குமென்ட்டை வைத்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் பதற்றத்துடன் ஓடிவந்து "மது... மது ...." என பயத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவளை பிடித்து உலுக்க சித்தார்த்தின் குரலை கேட்டதும், "நீங்க நீங்க ...." என்றவளால் அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் தவிக்க அருகில் இருந்த தண்ணீரை எடுத்து அவளுக்கு கொடுத்தான்.

தண்ணீரை குடித்துவிட்டு அமர்ந்தவளை ஆதரவாக தலையை தடவி கொடுத்தான்."என்னம்மா பயந்துட்டியா. சாரிடா" என்றபடி அவள் முகத்தை இழுத்து தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டான். சிறிது நேரம் தன் பதட்டம் அடங்கும் வரை அப்படியே இருந்தவள் நிலைமையை உணர்ந்து சித்தார்த்தின் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு கட்டிலைவிட்டு இறங்கி நின்றாள்.

அங்கிருந்து செல்ல முயன்றவளை கையை பிடித்து நிறுத்தினான். "கையை விடுங்க சித்தாத்" என சொன்னவளின் கையை விடாமல் எழுந்து அவள் அருகில் வந்தவன், "என்ன மது என் மேல கோபமா இருக்கியா?" என்றதும்.

ஆத்திரத்துடன் திரும்பியவன், "கோபமா, நான் எதுக்கு உங்க மேல கோப படனும். எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கு உங்க மேல கோபப்பட" என சொல்லும் போதே கண்கள் கலங்குவதை கண்டவன். அருகில் வந்து அவளை தன் புறமாக அருகில் இழுக்க அவன் இழுப்பிற்கு வளைந்து கொடுக்காமல்

திமிறியவனை, "மது நீ பேசின நான் கேட்டேன் இப்போ நான் சொல்வதை நீ கேளு என அவன் முகத்தை பிடித்து நிமிர்த்தினான்.

"என்ன என்ன சொல்ல போறீங்க? நீங்க ரெண்டு நாளா புதுசா ஏதாவது கதை எனக்கு சொல்ல யோசித்தீங்களா?" என எரிச்சலுடன் கேட்டதும்.

"இப்போ உனக்கு என்ன கோபம் மது. நான் நேற்று வரவில்லை அதனால் தானே." என்றதும்.

"ஆமாம், ஏன் இப்படி செய்தீங்க? நீங்க வராதபோது எதுக்கு எனக்கு இப்படி பரிசு கொடுக்கணும்? நான் உங்களை கேட்டேனா? அது சரி நீங்க எனக்காகவா இதையெல்லாம் செய்தீங்க எல்லோரும் கேட்பார்கள் என்று தானே இந்த பரிசெல்லாம் கொடுத்தீங்க. நான் தான் முட்டான் மாதிரி நீங்க உண்மையாகவே ஆபீஸ் விஷயமாக போய் இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் நீங்க என்னை மட்டும் இல்லை, அத்தை, மாமா, இன்னும் எல்லோரையும் ஏமாற்றி இருக்கீங்க" என ஆத்திரத்துடன் கத்தியவனை பார்த்து.

"நீ என்ன சொன்னாலும் நான் யாரையும் ஏமாற்றவில்லை மது. நான் எதற்காக மற்றவர்களுக்காக உனக்கு எல்லாம் செய்யவேண்டும். நான் உனக்கே உனக்காக தான் செய்தேன். எல்லாவற்றையும்" என்றவன் எல்லாவற்றிலும் என்ற வார்த்தையில் கூடுதல் அழுத்தத்தை கொடுத்து சொன்னான். "அதனால் தான் நேத்து வராமல் ஏமாற்றினீர்களா?" என்றவளால் அதற்கு மேல் என்ன சொல்வது என புரியாமல் நிற்க.

"மது இப்படி உட்கார் நான் எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன்" என சொல்லி அவளை அழைத்துவந்து கட்டிலில் அமரவைத்தான். "மது நீ நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் நான் சொல்வது அத்தனையும் உண்மை. நீ தர்ம சங்கடத்திற்கு ஆளாக கூடாது என்ற எண்ணத்தில் தான் நான் வெளியூர் செல்வது போல சென்றுவிட்டேன். உனக்கே தெரியும் அஷ்வந்த நம்முடைய பிறந்தநாளைக்கே என்னவெல்லாம் பிளான் செய்து இருந்தான். அதை வைத்து தான் எப்படியும் நம்முடைய கல்யாண நாளுக்கு ஏதாவது செய்வான் என்று எனக்கு தெரியும். அதுமட்டும் இல்லை. நானும் போனவாரம் கவனித்தேன் மீரா அண்ணி, நேத்ரா, அஷ்வந்த மூணு பேரும் ஏதாவது பேசுவது நீயோ இல்லை நானோ வந்தால் மட்டும் பேச்சை நிறுத்தி விடுவார்கள் இல்லையென்றால் வேறு ஏதாவது சத்தமாக பேச ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எல்லாவற்றையும் கவனித்திவிட்டு தான் நான் இந்த முடிவை எடுத்தேண்டா.

கேக் வெட்டுங்க அதை அண்ணிக்கு ஊட்டுங்க, நீங்க அண்ணனுக்கு ஊட்டுங்கன்னு அதோடு விடுவாங்களா நம்மை சேர்ந்து கிண்டல் செய்தால் உனக்கு தான் சங்கடமாக இருக்கும் அதான் நான் மூணு நாளைக்கு பெங்களூர் போய்விட்டேன்" என சொல்லிவிட்டு மதுவை நேருக்கு நேராக பார்த்தான். அவன் கண்களில் அவன் சொல்வது பொய் இல்லை என நன்கு விளங்கியது.

"நீங்க என்னிடம் இதை சொல்லிவிட்டே போய் இருக்கலாமே. அத்தையும் மாமாவும் எவ்வளவு சங்கடப்பட்டாங்க தெரியுமா? அத்தை எனக்காக அவங்க மனதை மறைத்துக்கொண்டு எனக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாங்க" என்றான்.

"நான் ஊருக்கு போவதை அம்மாவிடம் தான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டு தான் போனேன். நான் எந்த விஷயத்தையும் அப்பாவிடம் மறைப்பதில்லை மது. நான் ஒரு முறை அவர்களிடம் மறைத்து அதற்காக பட்ட வேதனையும் துன்பமும் கொஞ்சம் நஞ்சம் இல்லை. அதிலிருந்து நான் என்னால் தீர்க்க முடியாத , குழப்பமான விஷயங்களை அப்பாவிடம் சொல்லி அவருடைய உத்தரவுடன் தான் நடந்துக்கொள்கிறேன்" என்றான்.

சரிமமா நான் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கி எழுந்துக்கொள்கிறேன். காலையில் எழுந்து எல்லோரிடமும் பாட்டு வாங்கணும். முடிந்தால் என்னை கொஞ்சம் காப்பாற்றும்மா" என சொல்லிவிட்டு படுக்க

"பார்க்கலாம் என்னால் முடிந்தால் ஹெல்ப் பண்ணறேன்" என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னதும் சித்தார்த்தும் சிரித்துக்கொண்டே படுத்து தூங்கிவிட்டான்.

மதுவோ தனக்காக எவ்வளவு பார்த்து பார்த்து செய்கிறான் என ஒருபுறம் கவலையாக இருந்தாலும் மறுபுறம் நினைக்கவே சந்தோஷமாக இருந்தது. அது என்ன ஒருமுறை ரொம்பவும் வேதனைபட்டதாக சொன்னான். அதை சொல்லும் போதே அவன் கண்களில் அந்த வேதனை தெரிந்ததே. அப்படி என்ன

விஷயமாக இருக்கும். சரி நாம் எதற்கு அதை கேட்க வேண்டும். சொல்ல வேண்டும் என்றாள் கண்டிப்பாக சொல்வான். அப்போது அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என எண்ணிக்கொண்டு இருந்தாள். ஆனால் அந்த விஷயம் தன் தலையில் இடியை இறக்கபோவது தெரியாமல் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டாள்.

காலையில் மது கீழே வந்ததும், சித்தார்த் விடியற்காலமே வந்துவிட்டதை தான் அத்தையிடம் சொல்லிவிட்டு அவர் முகம் எந்த மாறுதலையும் காட்டாததால் மாமா அத்தையிடம் ஏதாவது சொல்லி இருப்பார்கள் போல என்று முடிவு செய்துக்கொண்டு வீட்டின் பின் பக்கமாக தோட்டத்திற்கு வந்தாள்

தோட்டத்தை சிறிது நேரம் சுற்றிவந்தவள் மனம் முழுதும் சந்தோஷமாக இருப்பது போல தோன்ற சிரித்துக்கொண்டே போர்ட்டிக்கோவி வந்தவள் அங்கே நின்றுக்கொண்டிருந்த புத்தம் புது காரை பார்த்ததும், காரை மெல்ல தடவிக்கொடுத்தவள் காரில் தான் இதழ்பத்தித்துவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே நிமிர எதிரில் சித்தார்த் புன்னகையுடன் நின்றுக்கொண்டிருந்தான்.

மது வெட்கத்துடன், அய்யயோ..!! நான் இப்படி காருக்கு முத்தம் கொடுத்ததை பார்த்துவிட்டானே என எண்ணிக்கொண்டு கன்னம் சிவக்க நின்றவளை ரசித்துக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் அருகில் வந்து, “மேடம் ஒரு டிரைவ் போய் வரலாமா?” என கேட்டதும், “ஹம்ம்... போய் வரலாம். முதலில் கோவில் போய் வரலாம். ஆர்த்தி ஆகாஷையும் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம்” என்றதும்.

“ஓகே நீங்க சொன்னால் அப்பீல் ஏது? நான் குளித்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி அவன் கிளம்பி வருவதற்குள், ஆர்த்தி ஆகாஷை, தயார் செய்து சித்தார்த்திற்காக காத்திருந்தாள். வீட்டில் அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு குழந்தைகள் பின்னால் அமர்ந்துக்கொள்ள, மதுவை காரை ஓட்ட சொல்ல மதுவோ, “நீங்க இப்போ காரை ஓட்டுங்க, வரும் போது நான் ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்றாள். சித்தார்த்தும் காரை ஓட்ட அனைவரும் கை அசைத்து விடைகொடுத்தனர்.

ஆசை ஆசை இப்பொழுது பேராசை இப்பொழுது
ஆசை தீரும் காலம் எப்பொழுது?
கண்ணால் உன்னால் இப்பொழுது
காயங்கள் இப்பொழுது
காயம் தீரும் காலம் எப்பொழுது?
மலையாய் எழுந்தேன் நான் இப்பொழுது
மணலாய் விரிந்தேன் நான் இப்பொழுது
சுவடை பதிப்பாய் நீ எப்பொழுது?

தலை முதல் கால் வரை இப்பொழுது
நீ தவறுகள் செய்வது எப்பொழுது?
ஓ.. இடைவெளி குறைந்தது இப்பொழுது
உன் இதழ்களை துவைப்பது எப்பொழுது?
அறுகம்புல் ஆகிறேன் இப்பொழுது
அதை ஆடு தான் மேய்வது எப்பொழுது?
திருவிழா ஆகிறேன் இப்பொழுது
நீ எனக்குள் தொலைவது எப்பொழுது?

புல்வெளி ஆகிறேன் இப்பொழுது
நீ பணித்துளி ஆவது எப்பொழுது?
ஆ... கொட்டும் மழை நான் இப்பொழுது
உன் குடிநீராவது எப்பொழுது?
கிணற்றில் சூரியன் இப்பொழுது
உன் கிழக்கில் உதிப்பது எப்பொழுது?
புடவை கருவில் இப்பொழுது
நீ புதிதாய் பிறப்பது எப்பொழுது

*****

“ஏய் நில்லுடா என்கிட்ட நல்லா உதை வாங்காமல் நீ போக போவது இல்லை. எப்ப பாரு வந்து என்னிடமே சண்டை போட வேண்டியது. உனக்கு வரப்போறா பாரு ஒரு ராட்சஷி.” என நேத்ரா அஷ்வந்தை துரத்திக்கொண்டு ஓடிவர, அஷ்வந்த் சிரித்துக்கொண்டே மொட்டை மாடிக்கு ஓடினான்.

அங்கே ரூஃப் கார்டனில் மதுவும், மீராவும் செடிகளை சுத்தம் செய்துக்கொண்டு இருக்க, தேவகி குழந்தைகள் விளையாடுவதை பார்த்துக்கொண்டு ஊஞ்சலி அமர்ந்திருந்தார். ஓடிவந்த அஷ்வந்த் தன் அம்மாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்துக்கொண்டான். அவனை அடிப்பதற்காக பின்னாலேயே வந்த நேத்ரா தன் அம்மாவை கண்டதும், “அம்மா பாருங்கம்மா இவனை சும்மா என்னையே வம்பு பண்ணிக்கிட்டு இருக்கான்” என சொல்லி சினுங்க,

“மதுவும், மீராவும் சிரித்துக்கொண்டே தங்கள் வேலையே கவனித்துக்கொண்டு இருந்தனர். “இன்னைக்கு என்ன பிரச்சனை?” என கடமைக்கு கேட்பது போல கேட்டதும், “ஒன்னும் இல்லை அம்மா. இவ உட்கார்ந்து டைரில் எதையோ வச்சிக்கிட்டு இருந்தா, நான் போய் என்ன செய்ற நேத்ரா ஏதாவது திருட்டுத்தனம் செய்றியா? அப்படின்னு கேட்டேன். செய்யலைன்னா செய்யலைன்னு சொல்லணும்” என சொல்லிக்கொண்டு இருக்க

நடுவில் குறுக்கிட்ட நேத்ரா, “அம்மா இவன் என்ன சொன்னான்னு மட்டும் கேளுங்க? வேற கதை ஏதும் வேண்டாமன்னு சொல்லுங்க” என அவசரமாக சொல்ல, அவனை பார்த்த தேவகியின் பார்வையில் ஆராய்ச்சி இருந்தது. என்னம்மா நீங்க அவனை கேட்க சொன்னால் என் முகத்தை பார்க்கறீங்க?” என கேட்டதும்,

“சொல்லேண்டா நீ அவனை என்ன சொன்ன?” என்றார். “ஒன்னும் இல்லைமா, ஒரு கேள்வி கேட்டேன்மா அதுக்கு இந்த அறிவுக்கொழுந்து தப்பா பதில் சொன்னா நான் சிரிச்சேன் அதுக்கு என்னை துரத்திக்கிட்டுவரா” என்றான்.

“அப்படி என்ன கேள்வி?” என மீரா கேட்டதும், “அது அண்ணி, ஒரு ஓட்டப்பந்தய மைதானம் அங்கே ஐம்பது பேர் ஓடறாங்க, உனக்கு முன்னால் நாற்பத்தி ஒன்பது பேர் ஓடறாங்க உனக்கு பின்னால் எத்தனை பேர் ஓடிவருவாங்கன்னு கேட்டேன்? இந்த மேதாவி ஒருத்தர் ஓடிவருவாங்கன்னு சொன்னா எனக்கு சிரிப்பா வந்தது. ஏண்டா சிரிக்கிறன்னு கேட்டா, லூசு உனக்கு முன்னால் நாற்பத்தி ஒன்பது பேர் ஓடினா நீ தானேடி கடைசியா ஐம்பதாவது ஆளா ஓடுவ உனக்கு பின்னாடி யாரு ஓடிவருவான்னு கேட்டேன்? அதுக்கு தான் என்னை துரத்திக்கிட்டு வரா” என்றதும் மற்ற மூவரும் சிரிக்க நேத்ரா திரும்பி அஷ்வந்தை துரத்த ஆரம்பித்தாள்

சிரித்தபடியே மதுவிடம் திரும்பிய தேவகி, “மது இன்னும் நாலு நாள் தான் இருக்கு நம்ம வித்யா வளைகாப்புக்கு. இன்னைக்கு ஈவ்னிங் நாம போய் அவளுக்கு நல்லதா கிஃப்ட் வாங்கிட்டு வந்துவிடலாம். நீயும் சித்தார்த்தும் ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாலேயே கிளம்பி போங்க. உங்க அத்தைக்கும் சந்தோஷமாக இருக்கும்” என்றார்.

“அவரை கேட்கணும் அத்தை. ஏதாவது வேலை இருந்தால் என்ன செய்வது?” என்றாள். “ஆமாம் திருவான்மியூருக்கும், கொட்டிவாக்கத்திற்கும் என்ன பளைடல்யா போய் வரப்போகிறோம்? அதெல்லாம் வேலை இருந்தால் அவன் வந்து செய்துக்கொள்ளட்டும். நீ கிளம்பற வழிய பாரு. அவங்களும் நீ வந்து ரொம்ப நாள் ஆச்சுன்னு புலம்பறாங்க” என சொன்னதை கேட்டு மதுவும், “சரி அத்தை நாங்க நாளைக்கே கிளம்பறோம்” என்றாள்.

மறுநாள் சித்தார்த் மதுவை அழைத்துக்கொண்டு தீபக் வீட்டிற்கு செல்ல மதுவை எதிர்பார்க்காத அனைவரும் ஆச்சர்யத்துடன் வரவேற்றனர். “என்ன மது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்திருக்க?” என ராஜி ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டதும்.

“அத்தை தான் ரெண்டு நாள் முன்னாலேயே கிளம்பி போக சொன்னாங்க” என்றதும் “அதானே பார்த்தேன். இந்த பொண்ணுங்கல்லாம் எப்படி தான் கல்யாணம் ஆனதும் தலை கீழா மாறிடறீங்களோ தெரியலை. இத்தனை வருஷம் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை மொத்தமா மறந்து போய்விடுகிறீர்கள்?” என தீபக் சொன்னதும்

“ஆமாம் அத்தான் மேகலாவோட அம்மா கூட அதை தான் சொன்னாங்க” என சொன்னதும், சித்தார்த் சிரித்தான். “என்ன சிரிப்புப்பா உனக்கு உன் பொண்டாட்டி என்னை எதிர் கேள்வி கேட்காம என்னை கிண்டல் பண்றது உனக்கு சிரிப்பா இருக்கு” என்றான்.

ஆண்கள் அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க, மது தன் அத்தை, விமலா, மேகலா வித்யாவுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தாள். வித்யாவிடமும், மேகலாவிடமும் அவர்களுடைய உடல்நிலை குறித்து விசாரித்தாள்.

மேகலா சத்தமாக, “எங்களை விசாரிப்பது இருக்கட்டும், நீ எப்போ குட் நியூஸ் சொல்லப்போற?” என கேட்டதும் “ஏம் ... மெதுவா பேசுட என் காது ஜவ்வே கிழிந்திடும் போல இருக்கு” என்று சொல்ல “போதும் போதும் கேட்ட கேள்விக்கு நீ மழுப்பாம பதிலை சொல்லு” என வித்யா சொன்னதும், அங்கிருந்து எழுந்த மது ஹாலை நோக்கி வர வித்யாவும் மேகலாவும் தொடர்ந்து பின்னால் வந்தவர்கள், “பதில் சொல்லாமல் ஓடாதடி நீ எப்போ எங்களுக்கு குட் நியூஸ் சொல்ல போறேன்னு கேட்டேன்” என மேகலா திரும்ப கேட்டதும், மது சிரித்துக்கொண்டே தன்னையும் அறியாமல் திரும்பி சித்தார்த்தை பார்க்க, சித்தார்த்தும் அந்த நேரம் மதுவையே பார்த்துக்கொண்டு இருக்க மதுவின் கன்னங்கள் வெட்கத்துடன் லேசாக சிவக்க பார்வையை தழைத்துக்கொண்டவளை பார்த்த சித்தார்த்திற்கு திருமணம் ஆனா புதிதில் சுபா இதே போன்று சொன்ன போது இருந்த மதுவின் முக வெளிப்பாடும் இப்போது அவள் முகத்தில் தோன்றும் வெட்கமும் அவளின் மாறுதலை அவனுக்கு நன்கு உணர்த்தியது.

“இங்கே பாருடி இந்த லுக்கெல்லாம் அப்புறம் விட்டுக்கோ. வீ நீட் தி ஆன்சர்.” என அவளை போட்டு துளைக்க, “மேகலா, வித்யா வந்து இந்த டிபனை கொண்டு போய் எல்லோருக்கும் கொடுங்க” என ராஜி கிச்சனிலிருந்து குரல் கொடுக்க, “வரேன்ம்மா” என்ற வித்யா. “சரியான அழுத்தம்டி நீ” என சொல்லிவிட்டு செல்ல, மது சிரித்துக்கொண்டே தான் அறைக்கு சென்றாள்.

வளைகாப்பன்று காலையில் வீடே உறவினர்களின் வருகையால் கலகலத்துக்கொண்டு இருக்க, வித்யாவை அமரவைத்து வளையல் அணிவித்து நலங்கு வைத்தனர். மது வீட்டிலிருந்து அனைவரும் வந்திருந்தனர். தேவகியும், ராம மூர்த்தியும் வித்யாவை வாழ்த்திவிட்டு தங்கள் அன்பளிப்பை சித்தார்த் மதுவிடம் கொடுத்து கொடுக்க சொல்ல, “அத்தை பெரியவங்க நீங்களே கொடுங்க” என மது சொல்ல. “இது அண்ணன் சீர் தானே நீங்களே கொடுங்க” என்றதும், “அப்போ பெரியஅத்தானும், அவரும் கொடுக்கட்டும்” என மது சொல்ல அவ்வையும், சித்தார்த்தும் வித்யா ராஜேஷிற்கு கொடுக்க, இருவரும் சந்தோஷத்துடன் வாங்கிக்கொண்டனர்.

பச்சைக்கல் வளையலும், பட்டுப்புடவையும், ராஜேஷிற்கு ட்ரெஸ்ஸும் கொடுத்திருந்தனர். விமலா தேவகியிடம், “அக்கா நீங்க வளையலாவது போட்டுவிடுங்க” என்றார். சரி என்று வந்த தேவகி கண்ணாடி வளையலை எடுத்து வித்யாவிற்கு போட்டுவிட்டு பச்சைக்கல் வளையலை எடுத்து மீராவிடம் கொடுத்து போட சொல்ல, மீரா ஒருவளையலை போட்டுவிட்டு “நீ போடு மது” என மதுவிடம் மற்றொரு வளையலை கொடுக்க தயங்கிய மதுவை போடு என் தேவகி கண்ணை காட்ட மதுவும் போட்டுவிட்டு வித்யாவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்

மதுவின் மாமா வீட்டினற்கு பெருமை பிடிபடவில்லை. மதுவை இவ்வளவு சந்தோஷமாக வைத்திருக்கின்றனரே. மதுவும் அவர்களுடன் அனைத்திலும் ஒன்றாக கலந்துக்கொண்டு பெரியவர்களை முன்னிறுத்தி நடந்துக் கொள்கிறாளே என்று மகிழ்ந்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க உறவினர் ஒருவர், “என்ன மது வித்யா, மேகலா ரெண்டு பேரும் நல்ல விஷயம் சொல்லிட்டாங்க. நீ எப்போ சொல்லப்போற?” என கேட்டதும் மது மழுப்பலாக சிரித்ததை சற்று தள்ளி ஸ்ரீயுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த சித்தார்த் பார்த்துவிட்டு, “குறைந்தது ரெண்டு வருஷமாவது ஆகும். நாங்களும் கொஞ்சம் நாள் ஜாலியா இருந்துக் கொள்கிறோமே. அதுக்காக குழந்தைங்க வந்தா தொந்தரவுன்னு சொல்லவில்லை. குழந்தை வந்தா அப்புறம் மது என்னை கவனிக்க மாட்டாளே அதான்” என சொல்லி சிரிக்க.

மதுவிற்கோ தனக்காக இவன் இப்படி தான் மேல் எல்லாவற்றையும் போட்டுக்கொள்கிறாளே இந்த நிலையிலும் எப்படி இவனால் சகஜமாக சிரிக்க முடிகிறது? என எண்ணி கலங்கியவளின் மனதிற்குள் ஏதோ ஒன்று கரைவது போல இருந்தது

அனைவரும் வளையல் அடுக்கிய பிறகு மனையிலிருந்து வித்யாவை எழுப்பியதும், மேகலாவின் அம்மா மதுவை பிடித்து மனையில் அமரவைத்து வளையலை எடுத்து போட்டுவிட்டார். “என்ன சித்தி எனக்கு போடறீங்க?” என மது புரியாமல் கேட்டதும், மேகலாவின் அம்மா சிரித்துக்கொண்டே கூடிய சீக்கிரம் உனக்கும் வளைகாப்பு பண்ண வேண்டாமா அதான் இப்போவே உனக்கு போட்டு பார்க்கிறோம்” என்று சிரிக்க தேவகியும் “ஹம்ம்... கை நிறைய போட்டு விடுங்க. நாங்களும் எங்க

பேரணையோ பேத்தியையோ சீக்கிரமே கொஞ்சணும்” என சொல்ல அங்கே சிரிப்பலை பரவ மது தன் கவலையை முகத்தில் தெரியாமல் இருக்க பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

விழா முடிந்து அனைவரும் கிளம்பிச்செல்ல, மது வீட்டினர், மேகலா வீட்டினர் மட்டும் இருந்தனர். அனைவரும் தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க, பேச்சு சித்தார்த் கல்யாணநாள் அன்று வராதது குறித்து வந்து நின்றது. அனைவரும் சித்தார்த்தை கேள்வி கேட்பதும் சித்தார்த்தும் சமாளிப்பாக அதற்கு தகுந்தார் போல அனைவருக்கும் சிரித்துக்கொண்டே பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவனை பார்க்க பார்க்க மதுவிற்கு மனதில் உறுத்தல் தான் அதிகமாகியது. அவன் மேல் தவறே இல்லாத போதும் என் மேல் இதுவரை யாரிடமும் ஒரு குறையாக ஒரு வார்த்தைக்கூட அவன் சொன்னது இல்லையே. இப்போதும் அனைத்தையும் தன் மீதே தானே போட்டுக் கொள்கிறான் என எண்ணி எண்ணி கலங்கினாள்

மீரா, “சரி போனதெல்லாம் போகட்டும் அடுத்த வாரம் சுபா டெல்லி வர சொல்லி கூப்பிட்டிருக்கா. அதுக்காவது ரெண்டு பேரையும் கிளம்பி போய்வர சொல்லுங்க” என சொல்ல.

“அடுத்த வாரம் என்னால் முடியவே முடியாது. ஆளை விடுங்க” என்றவன் எழுந்து சென்றுவிட, விமலா, “என்ன மது இவ்வளவு தூரம் எல்லோரும் சொல்றாங்க. நீங்க ரெண்டு பேரும் ஏதும் பிடிக்காமல் இருக்கீங்க” என கேட்டதும். “நான் அவர்கிட்ட வீட்டுக்கு போனதும் பேசறேன் அம்மா” என்றாள்.

மதுவின் இந்த பதிலே மீராவிற்கு சந்தோஷத்துடன் நிம்மதியை கொடுத்தது.

மது சித்தார்த்திற்கு பால் எடுத்துக்கொண்டு அறைக்கு சென்றாள். பாலை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, சொல்ல வந்த விஷயத்தை எப்படி ஆரம்பிப்பது என தவிப்புடன் நின்றிக்கொண்டிருக்க, பாலை கொடுத்துவிட்டு படுக்காமல் தன் அருகிலேயே நின்றிருந்தவனை பார்த்து, “என்ன மது தயங்கி தயங்கி நிற்கிறாய். ஏதாவது சொல்லணுமா?” என கேட்டாள்.

“ஆமாம் உங்க கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்” என்றாள். தன் மடியிலிருந்த லாப்டாப்பை மூடி வைத்துவிட்டு தலையணையை முதுகிற்கு வைத்துக்கொண்டு காலை நீட்டி அமர்ந்தவன், “சொல்லு மது, அப்படி என்ன முக்கியமான விஷயம்?” என்றான்

“அது... அது வந்து நம்ம வீட்டில் எல்லோருமே நம்மை எங்கேயாவது வெளியூர் போய் வர சொல்லறாங்க. நாமும் ஏதாவது சொல்லி தள்ளிப்போட்டுகிட்டே இருக்கோம். அதனால் எல்லோருக்குமே கொஞ்சம் வருத்தம் இருக்கு. அதனால்.....” என நிறுத்திவிட்டு அவன் முகத்தை பார்த்த மது கையை கட்டிக்கொண்டு தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்து விட்டு உதட்டை கடித்துக்கொண்டு அங்கிருந்து எழுந்து அவனுக்கு முதுகை காட்டி நின்றபடி “அதனால்... நாம் அடுத்த வாரம் டெல்லி போய் வரலாமே” என்று சொன்னாள்.

சித்தார்த்திடம் இருந்து எந்த பதிலும் இல்லாமல் போக ஒருவேளை அவனுக்கு விருப்பம் இல்லையோ என எண்ணியவள், திரும்பி சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த் நம்ப முடியாத பார்வையை மதுவின் மீது பதித்திருந்தான். “என்ன நான் சொல்லிகிட்டே இருக்கேன் நீங்க என்னையே பார்த்துக்கொண்டு இருக்கீங்க” என்றாள்.

“இது சரியா வருமானனு யோசிக்கிறேன்? நான் இத்தனை நாள் தள்ளி போட்டுக்கொண்டு வந்ததற்கு காரணம், நீயும் நானும் இங்கே இருந்தாலும் நான் பாதி நேரம் வீட்டில் இருக்கமாட்டேன். நீயும் மற்றவருடன் உன் நேரத்தை கழித்துக்கொண்டு இருந்தாய். எங்கேயாவது ஊருக்கு போனால் நீ இருபத்து நாலு மணி நேரமும் என் முகத்தை பார்க்கணும். என்னிடம் தான் பேசணும், என்னை சகித்துக்கொண்டு இருக்கணும்” என்றதும்

“என்ன சகித்துக்கொண்டு இருக்கணும். அப்படியா சகித்துக்கொண்டு இருக்கும் அளவுக்கு இருக்கீங்க? நான் தான் சொல்கிறேனே நாம் போய் வரலாம் என்று நீங்க ஏன் தயங்குறீங்க? ஒரு வேளை என் முகத்தை பார்த்தது சகிக்கலாம் நினைத்து உங்களுக்கு பயம்மா இருக்கா?” என கண்ணை விரித்து பாவனையுடன் கேட்டதும்,

எழுந்து அவன் அருகில் வந்தான். அருகில் நெருக்கத்தில் வந்து நின்றதும் மதுவின் இதயம் லப்டப் லப்டப் என வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. இமைகளை படபடவென அடித்துக்கொண்டு அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க, “இந்த அழகான குழந்தைதனமான முகத்தை பார்த்து தானே நான் விழுந்தேன். பிறை போல நெற்றி, பட்டாம்பூச்சி போல படபடன்னு அடித்துக்கொள்ளும் இந்த

கண்கள் தானே என்னை வலைவிரித்து விழவைத்தது. எடுப்பான இந்த நாசி, கலகலவென சிரித்து என்னை வாவான்னு அழைக்கும் உன்னுடைய அதரங்கள் இளம்ரோஜாவாய் சிவக்கும் இந்த கன்னம், இந்த முகத்தை நாளெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கணும் என்ற எண்ணம் தானே வரும்” என தன் விரல்களால் அவள் முகத்தில் ஓவியம் தீட்டிக்கொண்டே சொல்ல, வெட்கமும், பயமும் போட்டியிட கண்களை மூடிக்கொண்ட மதுவின் முகத்தை தன் கைகளில் ஏந்தி தன் அருகில் இழுத்தவன் என்ன நினைத்தானோ சட்டென அவளிடம் இருந்து விலகினான்.

அவனுடைய விலகல் தெரிந்ததும் கண்களை திறந்த மது அறையில் அவனை தேட அவனோ பால்கனியில் கழுத்தை தடவியபடி நின்றுக்கொண்டிருக்க, பால்கனி கதவருகில் வந்து நின்ற மது மெதுவாக, “சித்தார்த்...” என அழைத்தாள். சித்தார்த் திரும்பாமலேயே, “நீ படு மது நான் அப்புறம் வருகிறேன்” என சொன்னதும். “இல்ல சித்...” என்றவளை, “ப்ளீஸ் மது லீவ் மீ அலோன் ப்ளீஸ்...” என்றதும், அவனின் புறக்கணிப்பை தாங்க முடியாமல் கண்ணை கரித்துக்கொண்டுவர வந்து படுத்துவிட்டாள்.

மது சென்றதும், சித்தார்த்தின் மனச்சாட்சி அவனை கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நீ செய்தது சரியா? என சித்தார்த்தும் நான் செய்தது தான் சரி என பதிலும் அதற்கு விளக்கமும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். சித்தார்த் அவசரப்படாதே மதுவின் மனம் இன்னும் முழுதும் மாறட்டும். அவள் நிலை இப்போதைக்கு மதில் மேல் பூனை என்ற நிலைதான். அவளை அவளே பரிபூரணமாக உணரட்டும் இவ்வளவு காலம் பொறுத்த நான் இன்னும் கொஞ்சம் காலம் பொறுத்துக்கொள்கிறேன். தொடர்ந்து நடக்கும் சம்பவங்களால் அவள் உன் மேல் சற்று நெகிழ்ந்து இருக்கலாம்.

இது போதாது. முழுக்க முழுக்க மதுவின் மனம் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையை அடையவேண்டும். இந்த பத்து நாள் நான் அவளுடன் இருந்து என்னையும் என் காதலையும் அவள் உணரும்படி செய்வேன். மேலும் அவளைப் பற்றி நான் கொண்ட சந்தேகத்தையும் அவளிடம் சொல்லி அவள் அதை மன்னிக்க வேண்டும் அது மிக முக்கியம். இல்லையென்றால் என்னுடைய மனச்சாட்சியே என்னை நிம்மதியாக இருக்கவிடாது. எல்லாவற்றையும் ஏற்ற பின் தான் மதுவுடனான என் வாழ்க்கையை தொடங்கவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே நெடுநேரம் நின்றுக் கொண்டிருந்தவன், உள்ளே வந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு படுக்கையில் விழுந்தவன், அவளை தழுவு துடித்த கைகளை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அவன் கண்களால் உறக்கத்தை தழுவினான்.

காலையில் எழுந்தது முதல் இருவரும் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஆபீஸ் செல்ல தயாராகி வந்து அமர்ந்த சித்தார்த், “அம்மா, நீங்க இத்தனை நாளா கேட்டீங்க இல்ல. எங்கேயாவது வெளியூர் போய் வர சொல்லி. நானும் யோசித்தேன். சரி போய் வந்துவிடலாம்னு முடிவு செய்து இருக்கேன்” என்றான்.

“ரொம்ப சந்தோசம் இப்போவாவது அவளை எங்கேயாவது கூட்டிக்கொண்டு போகணும்னு உனக்கு தோன்றியதே. சரி அடுத்த வாரம் தானே போறீங்க?” என்றார் தேவகி. “இல்லம்மா நாளைக்கு காலையிலேயே கிளம்பறோம்” என சொல்லிவிட்டு மதுவை பார்க்க மது கையிலிருந்த சாம்பாரை கலக்கிக்கொண்டு நின்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

சித்தார்த் காரை எடுக்க செல்ல வழக்கம் போல அவனுடன் வாசல் வரை செல்ல கதவை தாண்டியதும் சித்தார்த் சட்டென திரும்ப கீழேயே பார்த்துக்கொண்டு வந்த மது அவன் மீது மோத “ஆஹ்...” என்றவளை பிடித்தவன் “மேடம் பின்னால் வரும்போது இப்படி தரையை பார்த்து நடந்து வந்தால் இப்படி தான் முட்டிக்கவேண்டி இருக்கும்” என்றதும் “நான் ஒன்னும் கீழே பார்த்துட்டு வரல” என்றாள் எதோ சொல்ல வேண்டும் என்று.

“அப்போ என் மேல முட்டிக்கணும்னு வேணும்னே வந்து முட்டிகிட்டியா?” என கேட்டதும் கோபத்துடன் நிமிர்ந்தவளை பார்த்து இரு புருவங்களை உயர்த்தி என்ன என கேட்க மது தன்னை மறந்து சிரித்துவிட, “ம்.... இது ஓகே. நாளைக்கு டெல்லி கிளம்பறோம். பத்து நாளைக்கு தேவையான திங்க்ஸ் பாக் பண்ணிடு. நைட் நான் வர நேரம் ஆகும்” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பி சென்றான்.

*****

ஹே சித்தார்த், மது வாங்க வாங்க. ஒரு வழியா டெல்லி வரணும்னு தோன்றி இருக்கே ரொம்ப சந்தோஷம்” என்று சொல்லியபடியே சுபா இருவரையும் வரவேற்றாள். பரஸ்பர நல விசாரிப்புக்கு

பிறகு, “என்னடா நீ மட்டும் தனியா வந்திருக்க உன் பின்னாடி லாரி வரலையா?” என்று சுபா கேட்க மதுவும், ஹரியும் புரியாமல் பார்க்க,

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே, “நான் என்ன பார்சல் சர்வீசா நடத்துறேன். நான் என் பொண்டாட்டிகூட ஜாலியா ஒரு பத்து நாள் இருக்கலாமனு என் வேலையெல்லாம் விட்டுட்டு வந்திருக்கேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து அவள் தோளில் கை போட்டதும் மது வெலவெலத்துவிட்டான்.

சுபா கண்டும் காணாதது போல எழுந்து செல்ல, ஹரியும் கையிலிருந்த புத்தகத்தில் பார்வையை பதித்திருக்க, மது எழுந்து செல்ல முயல் சித்தார்த் அவள் தோளை அழுத்தவும், மது, “அண்ணி அரு, எப்போ வருவா?” என வேண்டுமென்றே சத்தமாக கேட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்து வேகமாக எழுந்து சுபாவை தொடர்ந்து சென்றான்.

“மதியம் வந்திடுவா மது. இப்போ தான் அவளை பக்கத்தில் ப்ளே ஸ்கூல்ல சேர்த்து இருக்கு” என மதுவும், சுபாவும் பேசிக்கொண்டிருக்க சித்தார்த் சமையலறைக்குள் நுழைந்து மதுவின் பின்னால் நிற்க, இதை கவனிக்காமல் மதுவிடம் சுபா அனைவரையும் விசாரித்துக்கொண்டு இருந்தாள்

பேசிக்கொண்டே திரும்பிய சுபா சித்தார்த் அங்கே நிற்பதை பார்த்ததும் சத்தமில்லாமல் சிரிக்க, உதட்டில் விரல் வைத்து சத்தம் போடாதே என செய்கை செய்ததும், “மது பால் பொங்கியதும் இறக்கிடு நாள் இதோ வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்தபடி வெளியே செல்ல, பாலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மது தன் அருகில் வந்து நின்றவனை கவனிக்காமல் சுபா தான் திரும்ப வந்திருக்கிறாள் என எண்ணிக்கொண்ட மது, “அண்ணி சுகர் மீடியமா தானே இருக்கணும்” என கேட்டும் பதில் இல்லாததால் திரும்பி பார்த்தவள், அங்கே நின்றிருந்தவனை கண்டதும், “ம்ஹும்.... நீ...நீ...நீங்களா... என்ன வேணும்...?” என அவனை அங்கே எதிர்பார்க்காததால் வந்த பதட்டத்தில் கேட்டாள்.

சித்தார்த் பதில் சொல்லாமல் அருகில் வந்தவன் அவள் மீது உரசுவது போல வரவும், மது பயத்துடன் ஒரு பக்கம் சுவர் மறுபக்கம் சித்தார்த் நிற்கிறான் எப்படி எந்த பக்கம் போவது என தெரியாமல் திணறிக்கொண்டே சமையலறை மேடை மீது சாய சித்தார்த் பொறுமையாக கையை நீட்டி அவளுக்கு பின்னால் இருந்த தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு “இது தான் வேணும். இதுக்கு தான் வந்தேன்” என சொல்லி தண்ணீர் குடித்துக்கொண்டே வெளியே சென்றான்.

மது ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை விட்டுவிட்டு என்னிடம் சொல்லி இருந்தால் நான் எடுத்து கொடுத்திருக்கமாட்டேனா? என எண்ணிக்கொண்டே நிற்குகொண்டிருக்க, சித்தார்த் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டே ஹாலில் வந்து அமர்ந்தான்.

மதிய உணவு நேரத்திற்கு வருணும், அருவும் வந்துவிட, “ஹாய் வருண், ஹே அரு டார்லிங்” என அவளிடம் ஓடி வந்த அருந்ததியை தூக்கிக்கொண்டாள். கொஞ்சியபடியே இரு கன்னத்திலும் மாற்றி மாற்றி முத்தம் கொடுத்து கொஞ்சிக்கொண்டிருக்க, அவள் அருகில் இயல்பாக வந்து அமர்ந்த சித்தார்த், “கல்யாணம் ஆன இவ்வளவு நாள் ஒரு நாளாவது என்னை இப்படி கொஞ்சி, ஒரு முத்தமாவது கொடுத்தியா நீ” என அவன் கையிலிருந்த மேகசினை படிப்பது போலவே மதுவிடம் கேட்டதும் பதைப்புடன் மது சுற்றி சுற்றி பார்க்க “ஹே... முண்டக்கண்ணி... உன் கண்ணை உருட்டி உருட்டி காட்டி இப்படி திரு திருன்னு முழித்தால் எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிடும். இப்போ யாரும் நம்மை கவனிக்கவில்லை” என்றான்.

என்னதிது முண்டக்கண்ணின்னு சொல்றான். இருக்கட்டும் அப்புறம் வச்சிக்கிறேன் உங்களை என எண்ணிக்கொண்டே அவனை ஒரு முறை முறைத்துவிட்டு அருவை தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் ஹரி சித்தார்த்திடம் ஒரு கவரை கொடுத்து, “சித்தார்த் இதில் என் பிரெண்டோட அட்ரஸ் போன் நம்பெர் இருக்கு. நீ பூல்பாக் ஏர்போர்ட் போய் இறங்கினதும் என் பிரெண்ட் கார் அனுப்புவார். அங்கே போக பப்ளிக் போக வர அனுமதி கிடையாது. நான் ஸ்பெஷல் பர்மிஷன் வாங்கி இருக்கேன். இன்னைக்கு என் பிரெண்ட் வீட்டிலே தங்குவதுன்னாலும் தங்கிக்கோங்க. இல்லைனா நீ சொன்னது போலவே கௌசானியில் நீ தங்க எல்லா ஏற்பாடும் செய்துவிட்டேன். அது ஒரு வில்லேஜ் அதனால் ரொம்ப வசதின்னு சொல்ல முடியாது. நீங்க கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்குங்க. நைனிட்டால் வந்ததும் அங்கே தங்கவும் எல்லா ஏற்பாடும் செய்தாச்சு. ரெண்டு மணிக்கு கிளம்பலாம்” என சொல்ல

“என் அண்ணி நீங்களும் வரலாமே? எல்லோரும் போனால் சந்தோஷமாக ஜாலியா இருக்குமே” என்று சொல்லவும். சித்தார்த், “மது போய் ஒருவாரத்திற்கு தேவையான டிரஸ் எடுத்துவச்சிகிட்டு ரெடி ஆகு கிளம்பலாம் என்றதும்” மது அறைக்கு சென்று சித்தார்த் சொன்னதை செய்துக்கொண்டிருந்தான்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்த சித்தார்த்தின் அருகில் வந்து அமர்ந்த சுபா அவன் முகத்தை பார்த்து சிரிசிரியென சிரித்தாள். “ஏய் சுபா கொஞ்சம் உன் சிரிப்பை நிறுத்து” என சித்தார்த் சொன்னதும், “இல்லடா நீ ஹனி மூன் நம்ம வீட்டு மொத்த கும்பலோட போனா எப்படி இருக்கும்னு? நினைத்தேன் என்னால் சிரிப்பை அடக்க முடியலடா” என மீண்டும் சிரிக்க. “அதுக்கு நான் வீட்டிலேயே இருக்கலாம்” என சொல்ல சுபா சிரிக்க மது என்ன அப்படி அக்கா தம்பிக்கு சிரிப்பு? என எட்டி பார்த்துவிட்டு தன் வேலையை தொடர்ந்தாள்.

ஹரி, சித்தார்த், மது இருவரையும், பாலம் ஏர்போர்டில் ப்ளைட் ஏற்றிவிட்டதும் பூல்பாக் ஏர்போர்டில் வந்து இறங்கிய இருவரையும் ஹரியின் நண்பர் நேராக வந்து தன் காரிலேயே நைனிட்டாலுக்கு அழைத்து சென்றார். வழி முழுதும் தெரிந்த இயற்கை அழகையும், வளைந்து நெளிந்து செல்லும் பாதையும், ஓடைகளும், அருவிகளும், விண்ணைமுட்ட வளர்ந்திருக்கும் பைன் மரங்களையும், சுத்தமான காற்றையும் சுவாசித்தபடி, விமானபயணம் என்பதால் அவ்வளவாக அலுப்பும் தெரியாததால் இளங்குளிரை அனுபவித்தபடி முகம் மலர ரசித்தபடி வந்தனர் இருவரும்.

முதலில் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச்சென்ற ஹரியின் நண்பர், அன்று அங்கேயே தங்கச் சொல்ல, “சித்தார்த் இல்லை நாங்க கௌசானிக்கு போய் அங்கே இன்று சன்செட் பார்த்துவிட்டு காலையில் சூர்ய உதயமும் பார்த்துவிட்டு நாளைக்கு ஈவ்னிங் நைனிட்டால் வருவது போல ஏற்பாடு” என்றான். “ஓஹ்..., சரி நீங்க முகம் கழுவிக்கொண்டு தயாராகுங்க போக எப்படியும் ஒன்றரை மணி நேரம் ஆகும். இன்னைக்கே நீங்க பார்க்க முடிந்தால் நல்லது. இல்லாவிட்டால் நாளைக்கு பார்த்துவிட்டு காலையில் கிளம்பி வாங்க” என சொல்லிவிட்டு தன் காரிலேயே அவர்கள் தங்க வேண்டிய இடத்தில் விட்டுவிட்டு கிளம்பினார்.

“மிஸ்டர், சித்தார்த், நான் என் காரையும், டிரைவரையும் இங்கேயே விட்டுவிட்டு போகிறேன். நீங்க காலையில் சுற்றி பார்த்துவிட்டு வர வசதியாக இருக்கும். அவருக்கு எல்லா இடமும் தெரியும்” என சொல்ல. அதெல்லாம் வேண்டாம் சார்” என சித்தார்த் மறுக்க ஹரியின் நண்பரும் சித்தார்த்தை சமாதானம் செய்துவிட்டு கிளம்பினார். “டிரைவர் என்னை இறக்கி விட்டுவிட்டு வருவார். பத்திரமாக இருங்க. பத்து மணிக்கு மேல் தனியாக வெளியே வராதீங்க. இரவில் யாராவது கதவை தட்டினால் உடனே கதவையும் திறக்காதீர்கள். யார் என கேட்டு குரல் கொடுத்தால் மட்டும் கதவை திறங்கள்” என எச்சரிக்கை செய்வதாக எண்ணி அவர்களை பயமுறுத்திவிட்டு கிளம்பினார்.

“என்ன சார் ஏதாவது ப்ராப்ளமா?” என சித்தார்த் கேட்டதும் அவர் சிரித்துக்கொண்டே அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை இரவில் மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத போது சிறுத்தைகளின் நடமாட்டம் இருக்கும். உங்களுக்கு இரவு உணவு என் வீட்டிலிருந்தே கொடுத்தனுப்புகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட, மது பயத்துடன் சித்தார்த்தின் கையை பிடித்துக்கொண்டு அவனுடன் ஓட்டிக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே, “இப்படி ஏதாவது சிறுத்தை, புலி வந்தாதான் என் கையையாவது பிடிப்ப போல இருக்கு” என ஏக்க பெருமூச்சுடன், நக்கலாக கூற. சட்டென அவன் கையை விட்டுவிட்டு மது அந்த ரிசார்ட்டின் உள்ளே சென்றாள். பத்து நிமிடத்திற்கு பிறகும் சித்தார்த் வராமல் போகவே மேலே அறையிலிருந்து எட்டிப்பார்த்தான்.

அங்கே நவநாகரீக ஆடையில் ஐந்தாறு பெண்கள் ஏதோ கேட்டுக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த்தும் அவர்களுக்கு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அந்த பெண்கள் நன்றி சொல்லிவிட்டு செல்ல சித்தார்த் மொபைலில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அந்த பெண்கள் சென்ற திசையை பார்த்த மது அந்த பெண்கள் அத்தனை பேரும் திரும்பி நின்று சித்தார்த்தை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே ஏதோ பேசிக்கொண்டு செல்வது தெரிய மது எரிச்சலுடன் கீழே இறங்கி வந்தான்.

சித்தார்த்தும் உள்ளே வர, “அங்கே என்ன பேச்சி வேண்டுகிடக்கு. நான் வரும் போதே நீங்களும் உள்ளே வர வேண்டியது தானே” என கோபத்தில் முகம் சிவக்க சொல்லவும். “நான் சுபாக்கு போன் செய்து வந்து சேர்ந்ததை சொல்லிக்கொண்டு இருந்தேன். அதுக்கு எதுக்கு நீ இப்படி டென்ஷன் ஆகற?” என கேட்டுக்கொண்டே அறைக்கு சென்று ஸ்வெட்டரை எடுத்து போட்டுக்கொண்டு “கிளம்பு மது போய் சன்செட் பார்த்துட்டு வருவோம். ஆனால் பனி இருப்பதை பார்த்தால் தெரியுமா என

தெரியவில்லை?" என சொல்லிக்கொண்டே பைனாகுலரையும் எடுத்துக்கொண்டு மதுவையும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

கிளம்பும் வரை கோபமாகவே இருந்தவன், வெளியே தெரிந்த இயற்கை அழகைக்கண்டு மனம் அதில் லயிக்க புன்னகையுடன் ரசித்தபடி வந்தவனை ரசித்த சித்தார்த், யாரும் இல்லாத மரங்கள் அடர்ந்த அந்த இடத்தில் சுற்றி பார்த்து தூரத்தில் தெரிந்த இமயமலையின் நந்தா தேவி மலைத்தொடரை ரசித்த மதுவை பார்த்துக்கொண்டே "இந்த இடம் உனக்கு பிடித்திருக்கா? மது" என அவன் காதருகில் ரகசிய குரலில் கேட்டதும், "எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருக்கு" என சந்தோஷத்துடன் இரு கரங்களையும் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தையின் சிரிப்புடன் சொன்னவனை காதலுடன் பார்த்தான்

அவளின் பார்வையை கண்டதும் கன்னங்கள் சிவக்க மரத்தில் சாய்ந்து நின்றிருந்தவளின் கன்னத்தை மெல்ல வருடி, "அந்தி வானமும் உன் கன்னமும் ஒரே நிறத்தில் இருக்கு" என சொல்ல மது புன்னகையுடன் நடக்கத்தொடங்கினாள். அவளை நெருங்கி நடந்த சித்தார்த்தின் கரங்கள் மெல்ல மதுவின் கரத்தை பற்ற, மது ஏதும் சொல்லாமல் அவன் கரத்தில் இருந்த தன் கரத்தை விளக்கிக்கொள்ளாமல் அவள் பார்வை கீழே தழைந்திருக்க அதையே அவளின் சம்மதமாக எடுத்துக்கொண்டு அவள் கரத்துடன் தன் கரத்தை இறுக பற்றியபடி நடந்தான்.

தாங்கள் வந்து சேரவேண்டிய இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்த பிறகும் இருவரும் தங்கள் கரங்களை விலக்கிக்கொள்ள மனம் இல்லாமல் கையை பற்றியபடியே கூட்டம் அதிகம் இல்லாத இடத்தில் ஒரு பெரிய பைன் மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தனர். அங்கு வந்திருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் புதுமணத்தம்பதிகள் இருந்ததால், இவர்களை யாரும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. சொல்ல போனால் மற்றவர்களில் சற்றி விலகி அமர்ந்திருந்தவர்கள் இவர்கள் தான்.

சித்தார்த் மதுவின் கையை எடுத்து முத்தமிட மது புன்னகையுடன் சித்தார்த்தின் தோளில் சாய்ந்துக்கொண்டாள். அவளின் இந்த அருகாமையே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை கொடுக்க, அவள் தலையின் மீது தன் கன்னத்தை பதித்துக்கொண்டாள். நேரம் ஓடியது தவிர பனியால் அஸ்தமனம் தெரியவில்லை.

உங்கள் வாழ்க்கையில் இருந்த அஸ்தமனம் எல்லாம் போதும் இனியாவது சந்தோஷம் உதயமாகட்டும் என எண்ணினாரோ அந்த கடவுள். அதனால் தான் அஸ்தமனத்தை காட்டாமல் இருந்தாரோ.....!!!!

மெதுமெதுவாய் எனை இழந்தேனே
இழந்ததும் புதுசுகம் உணர்ந்தேன்
வெளிச்சத்திலும் நான் தொலைந்தேனே
வானத்தின் தோள்களில் விழுந்தேனே
முதல்முதலாய் வெட்கம் என்னை விழுங்கியதே
நடுக்கத்திலே கண்கள் ரெண்டும் கதகளி ஆடிட

நீ வாழும் வீட்டின் திசை தானே எந்தன்
கிழக்காக என்னை தினம் எழுப்பியதே
எனை தாண்டி நீயும் சிறு தூரம் போனதும்
திசை மேற்காய் மாறுதே
நீ வீசி சென்ற ஒரு பார்வை தானே
உயிர் வாழ வேண்டும் என தூண்டியது
எந்நாளும் உந்தன் நிழல் மட்டும் போதுமே
என உள்ளம் வேண்டுகே

இரவோடு கொஞ்சம், நிலவோடு கொஞ்சம்
உன் மூச்சின் காற்றை மெல்ல கலந்துவிட்டாய்
படுத்தாலும் பாயை மடித்தாலும் போனாய்
என் தூக்கம் போனதே.....
கனவென்னும் ஆற்றில் நான் மூழ்கும் போது
கரை சேர்க்க நீளும் கரம் உனதல்லவா
நினைவென்னும் தீயில் நான் வேகும் போது
மழை தந்தாய் மன்னவா.....
தலையணையா, கன்னம் என்னும் தாமரையா
தவம் இருந்தால் இன்னும் என்ன கிடைத்திடும் கிடைத்திடும்

இருவருமே அந்த நேரத்தை அந்த நிமிடத்தை, அந்த நொடியை ரசித்தபடி தங்களை மறந்து அமர்ந்திருந்தனர். கண்ணை திறந்த சித்தார்த், வெளிச்சம் குறைய ஆரம்பித்து இருள் சூழ்ந்துக்கொண்டு வருவதை பார்த்ததும், “ஹே... மது கிளம்பலாமா?” இருட்ட ஆரம்பிக்குதுடா அப்புறம் சிறுத்தை வந்துவிட போகுது” என்றதும், “அச்சச்சோ.....!!! சொல்லாதீங்க சித்து எனக்கு பயமா இருக்கு” என அவனை இன்னும் நெருங்கி கையை இறுக பற்றிக்கொண்டான்.

“அப்போ அப்படியே பயந்தபடியே என்னை கட்டிபிடிச்சிகிட்டே வா” என சொல்ல. “ம்ம்ம்.... ரொம்ப தான் ஆசை” என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தவன் தான் மேல் ஒட்டி இருந்த மண்ணை தட்டிவிட அமர்ந்திருந்த சித்தார்த், “ஆஹ்...” என கண்ணை கசக்க “என்ன சித்து கண்ணுல தூசி விழுந்துவிட்டதா? சாரி சாரி. இருங்க நான் ஊதிவிடுகிறேன்” என அவன் கண்ணை திறந்து ஊத அருகில் வந்ததும் சித்தார்த் அவன் கழுத்தில் சட்டென முத்தமிட்டதும், மதுவிற்கு அந்த முத்தம், ஏற்படுத்திய பரவசமும், கிளர்ச்சியும், சேர்ந்து எழ வெட்கத்துடன் அவனிடம் இருந்து விலகியவனை கையை பற்றி நிறுத்தியவன் தானும் எழுந்து அவன் தோள் மீது தன் கையை போட்டு சேர்த்து அணைத்தபடி நடக்க, “சித்து ப்ளீஸ் யாராவது பார்க்க போறாங்க சித்து, ப்ளீஸ் சித்து.....” என கெஞ்ச அவனோ அவன் சொல்வதை கேளாமல் அவனை சேர்த்து அணைத்தபடியே நடந்தான்

“எல்லோரும் அவங்க வேலைல தான் கவனமா இருப்பாங்க. யாரு நம்மை பார்ப்பாங்கன்னு நினைக்கிற?” என சொல்ல மது, “ஆஹா.. இந்த குளிருக்கு டீ சாப்பிட்டா நல்லா இருக்கும்” என சொன்னதும். அவ்வளவு தானே வா போய் ஒரு டீ சாப்பிடுவோம் என சற்று தூரத்தில் இருந்த ஒரு கடையை நோக்கி நடந்தான். சற்று வெளிச்சமான இடத்திற்கு வந்ததும், மதுவின் தோளில் இருந்து கையை எடுத்துவிட்டு, அவன் கையை பற்றியபடி அழைத்துசென்று, அங்கிருந்த ஒரு பெஞ்சில் அமரசொல்லிவிட்டு கடைக்காரரிடம் சென்று பேசிக்கொண்டிருக்க அந்த நேரம் மதுவின் அருகில் சிரிப்பொலி கேட்க மது திரும்பி பார்த்தான்.

அங்கே மாலையில் தான் கண்ட அந்த ஐந்து பெண்களும் சிரித்தபடி இவனை தாண்டி கடையை நோக்கி சென்றனர். அவர்களை பார்த்ததும் மது அச்சச்சோ.... இந்த புன்னகை அரசிங்களா? இந்த நேரத்துக்கு இங்கே எதுக்கு வந்தாங்களோ. என் சித்துவை ஈவ்னிங்கே அந்த பார்வை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாங்களே என எண்ணிக்கொண்டே சித்தார்த்தை பார்க்க சித்தார்த் அந்த பெண்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

மது காதில் புகை வராதது தான் மிச்சம். இவருக்கு என்ன சிரிப்பு வேண்டி கிடக்கு. வரட்டும் இன்னைக்கு ருமுக்கு. இருக்கு இவருக்கு. இன்னைக்கு விடுற டோஸ்ல இனி எந்த பெண்ணிடமும் நின்று பேசக்கூடாது. என மனதுக்குள் கருவிக்கொண்டே அமர்ந்திருக்க சித்தார்த் டியுடன் வந்தான். “இந்தாங்க மேடம் டீ” என கொடுத்தும் ஏதும் சொல்லாமல் வாங்கி குடிக்க ஆரம்பித்தான்

“டீ இன்னும் கொஞ்சம் சூடாக இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்” என சித்தார்த் சொல்ல. “கடைக்காரன் டீ போட்டுகொடுத்ததும் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தால் சூடா இருந்திருக்கும். அரைமணி நேரம் ஈன்னு சிரித்து சிரித்து பேசிட்டு வந்தால் இப்படி ஆறி தான் போய் இருக்கும்” என எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

விஷயம் புரிந்த சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே, “என்ன மேடம் பொறாமையா?” என மெதுவாக அவன் நெற்றியில் ஒரு முட்டு முட்டி கேட்டதும். “எனக்கென்ன பொறாமை” என்று சொல்லிவிட்டு டம்ளரை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு நிற்க. “டீ தான் சூடாக இல்லை. ஆனால் மேடம் ரொம்பவே சூடாக இருக்காங்க போல. அதுவும் நல்லதுக்கு தான் குளிருக்கு சும்மா கும்முன்னு இருக்கும்” என தோளை குலுக்க.

“இருக்கும் இருக்கும் ரொம்ப நினைப்புதான்” என சொல்லிவிட்டு வேகமாக முன்னால் நடந்தான். சித்தார்த் “ஹே மது நில்லு நானும் வரேன்” என சொல்ல சொல்ல மது வேகமாக முன்னே சென்றவன் நின்றான். சித்தார்த் மதுவின் அருகில் வரும் நேரம் அந்த ஐந்து பெண்களில் ஒருத்தி, “சார் மார்னிங் சன்ரைஸ் பார்க்க வருவீங்க இல்ல அப்போ பேசுவோம் சார். பாய் சார்” கொஞ்சி கொஞ்சி சொல்ல சித்தார்த் சிரித்தபடி கையைசைத்துவிட்டு வந்தவன் மதுவின் கையை பிடித்தான்.

உள்ளே சென்று கதவை மூடியதும், “என்ன கோபம் உனக்கு மது டார்லிங்” என பின்னாலிருந்து அணைத்தவனை தள்ளிவிட்டுவிட்டு அறைக்கு சென்று கதவை மூடிக்கொண்டான். சித்தார்த்தும் ஏதும்

சொல்லாமல் ஹாலில் அமர்ந்து டிவி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஏற்ற இறக்கத்தில் நடந்து சென்றதால் இரண்டு கால்களும் கடுக்க ஆரம்பித்தன.

குளிரில் பசி வேறு வயிற்றை கிள்ள ஆரம்பித்தது. மெல்ல கதவை திறந்து பார்த்தவன் சித்தார்த் டிவி பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை பார்த்ததும், “இங்கே நான் கால் வலியில் அவஸ்தைபட்டுக்கொண்டு இருக்கேன். இவருக்கு இந்த நேரத்திற்கு டிவி ரொம்ப முக்கியம்” என முனங்கிக்கொண்டே கட்டிலில் சென்று அமர்ந்தான்.

சற்று நேரத்தில் ஹரியின் நண்பர் வீட்டிலிருந்து இரவு உணவு வந்து விட சித்தார்த் வந்து மதுவை சாப்பிட அழைத்தான். இருந்த பசியில் ஏதும் சொல்லாமல் எழுந்து சென்று சாப்பிட ஆரம்பித்தான். சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை சித்தார்த்திடம் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. சித்தார்த்தும் மௌனமாகவே சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தான்.

மது பாத்திரங்களை கழுவி வைத்துவிட்டு, காலை பிடித்தபடி வந்து அமர்ந்தான். மதுவின் முக வாட்டத்தை வைத்தே சாப்பிட்டு எழுந்தவுடனே சித்தார்த் கீசரை ஆன் செய்து வைத்திருந்தான். பாதங்களை அழுத்திவிட்டுவிட்டு மது படுத்து கண்களை மூடிக்கொள்ள அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்த சித்தார்த் இதமாக அவன் பாதங்களை பிடித்துவிட ஆரம்பித்தான்.

கண்களை திறந்த மது, “சித்து என்ன செய்றீங்க நீங்க? விடுங்க” என எழுந்து அமர. “நீ ரொம்ப டயர்டா இருக்க பேசாமல்படும்மா நான் அழுத்திவிடுகிறேன்” என்றான். “இல்ல வேண்டாம் இப்போ பரவாயில்லை. ஏங்க விடுங்க, ஏங்க ஏங்க...” என சொல்ல சொல்ல கேட்காமல் சித்தார்த் “நான் ஏற்கெனவே ஏங்கிட்டு தான் இருக்கேன். நீ தான் என்னை இன்னும் ஏங்க வைத்துக்கொண்டு இன்னும் ஏங்க சொல்ற” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளுக்கு பாதத்தை அழுத்திவிடுவதை பார்த்ததும் கண்களை கரித்துக்கொண்டு வர உதட்டை கடித்துக்கொண்டு அமர்ந்தான்.

அவன் முகத்தை பார்க்காமலேயே, “போதும் பீலிங்கஸ் எல்லாம். கொஞ்சம் இரு வருகிறேன்” என்றவன் குளியலறைக்கு சென்றவன், இதமான கால் பொறுக்கும் சூட்டில் வெந்நீரை பாக்கெட்டில் கொண்டுவந்து சிறிது நீலகிரி தைலத்தை அதில் ஊற்றி “பாதத்தை கொஞ்சம் நேரம் வெந்நீரில் வைத்துக்கொள் மது வலிக்கு இதமாக இருக்கும்” என சொன்னான்.

சிறிது நேரம் மதுவும் காலை வெந்நீரில் வைத்திருந்தான். அந்த நேரத்தில் சித்தார்த் குளித்துவிட்டு வந்தவன், “மது நான் ஹாலில் இருக்கிறேன். உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமென்றால் என்னை கூப்பிடு” என சொல்லிவிட்டு ஹாலிற்கு சென்றுவிட்டான். வெந்நீர் குடு ஆறியதும் மது அந்த தண்ணீரை குளியலறையில் கொட்டிவிட்டு வரும் போது ஹாலை எட்டி பார்த்தான்.

அங்கிருந்த திவானில் அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டு இருந்தான். அவனை பார்த்துக்கொண்டே நின்றுக்கொண்டிருந்தான். உங்களுக்கும் தானே கால் வலி இருந்திருக்கும். ஆனால் எனக்காக செய்த உங்களுக்கு நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லையே. எதுக்கு எனக்கு இவ்வளவு கோபம் வருது. ச்ச என எண்ணிக்கொண்டு கட்டிலின் மீது இருந்த தலையணையில் ஒன்றை கொண்டுவந்து அவன் தலைக்கு வைத்துவிட்டு ரஜாயை அவனுக்கு போர்த்திவிட்டு அவன் தலையை கோதியவன் மெல்ல குனிந்து முதல் முறையாக அவன் நெற்றியில் தன் இதழ் பதித்துவிட்டு அவன் காதருகில் “ஐ லவ் யூ சித்து” என சொல்லிவிட்டு வெட்கத்துடன் ஓடி சென்று கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டான். மனம் நிறைய மகிழ்ச்சியுடன் இருந்ததாலும், உடல் சோர்வும் சேர்ந்து அன்று இரவு அவனை நிம்மதியான உறக்கம் தழுவியது.

காலையில் சித்தார்த் தான் முதலில் எழுந்தான். தன் மீது போர்த்தி இருந்த ரஜாயை பார்த்தவன், அப்போ நைட் மது நெற்றியில் முத்தம் கொடுத்து, காதில் ஐ லவ் யூ சொன்னதெல்லாம் நிஜமா, என சந்தோஷத்துடன் எழுந்தவன், நேராக சென்று மதுவின் பக்கத்தில் அமர்ந்தவன், மதுவின் தலையை வருட, மது ஏதோ கனவில் இருந்திருப்பாள் போல புன்னகையுடன் “சும்மா இருங்க சித்து” என சொல்லிக்கொண்டே அவனை நெருங்கி படுத்துக்கொள்ள, சித்தார்த் புன்னகையுடன், “ஹே மது” என சொல்லியபடி அவனை அணைத்துக் கொண்டான். மதுவும் அவன் மார்பில் தன் முகத்தை புதைத்துக்கொண்டான்.

சிறிது நேரம் அந்த பரவசத்தை அனுபவித்தவன், நேரம் ஆவதை உணர்ந்து, “அவன் காதில் முத்தமிட்டுவிட்டு, “ஹே மை ஏஞ்சல் எழுந்துக்கோடா, சன் ரைஸ் போய் பார்த்துவிட்டு வருவோம்”

என சொன்னதும் கண்ணை திறந்த மது தான் இருந்த நிலையை கண்டவன் வெட்கத்துடன் அவனிடமிருந்து விலகினான். நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்க்க முடியாமல் தவித்தான்.

அவன் தவிப்பை உணர்ந்தவன், “கிளம்புடா” என்றதும், “ம்ம்...” என்றவன் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு இருவரும் கிளம்பி சென்றனர். இருவரின் மனமும் ஒன்றாக சங்கமித்திருந்த அந்த நேரம் அந்த நிலை இருவரையும் மௌனத்தில் ஆழ்த்தி இருந்தது. சுற்றிலும் இருந்த இடம் காலை நேர புத்துணர்ச்சியை அதிகமாக்கியது. சூரியன் மெல்ல மெல்ல தன் முகத்தை உலகிற்கு காட்ட எழுந்துவர வர அவ்வளவு நேரமும் வெள்ளி கிரீடத்தை சூடி இருந்த மலைச்சிகரம் சிறிது சிறிதாக மஞ்சள் பூசிய புதுமணப்பெண்ணை போல அழகு மிளிர் பரவசத்துடன் உயர்ந்து நின்றது. அந்த அழகை அங்கிருந்த அனைவரும் தங்கள் மனதில் சுமந்தபடி அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

மதுவின் காதில், “இன்னைக்கு இந்த விடியல் நம் வாழ்விலும் மறக்க முடியாத விடியலாக இருக்க போகுது” என சொன்னதும் மது புன்னகையுடன் அவன் தோளில் உரிமையுடன் சாய்ந்துக்கொண்டான். தோளில் சாய்ந்தவனை தன் கையணைப்பில் கொண்டு வந்தவன், “மது மைலவ்!” என மென்மையாக முணுமுணுத்தபடி அவன் அணைப்பை இறுக்கினான். மது நாணத்துடன் அவன் மார்பில் தஞ்சம் புக சித்தார்த்திற்கு பெரும் சிலிர்ப்பை தந்தது. மதுவின் மனதிற்குள்ளோ சந்தோஷ சிதறல்களும், நாணப்பூக்களும் ஒருசேர மலர்ந்தது.

தான் நடக்குமா என்று எண்ணி இருந்தது இன்று தன் கண்முன்னே நிஜமாகிக்கொண்டு இருப்பதை நினைத்தபடியே, “மது உனக்கு சம்மதமாடா” என கேட்டதும் அவன் நெஞ்சில் மேலும் தன்னை புதைத்துக்கொண்டவனை அணைத்தபடி நீ எனக்கு அந்த கடவுள் கொடுத்த பொக்கிஷம். உன்னை நான் என் கண்ணாக காப்பாற்றுவேன் என எண்ணிக்கொண்டான்.

அந்த நேரத்தில் இருவருக்குள்ளும் தங்களை பற்றி மட்டுமே எண்ணம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இந்த இனிய ஸ்பரிசத்தை அனுபவித்தவன் சற்று தன்னை மீட்டுக்கொள்ள சுற்றி பார்த்தான். அந்த இடத்தில் யாரும் இல்லாத போதும் யாராவது பார்த்திருந்தால்? என நினைத்தவன் புன்னகையுடன் மதுவுடன் இணைந்து ரிசார்ட்டை நோக்கி நடந்தான்.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் இருவரும் கிளம்பி அங்கிருந்த மகாத்மா காந்தி நினைவிடத்தை சென்று பார்த்தனர். “மது கௌசாணியை இந்தியாவோட சுவிட்சர்லாண்ட்ன்னு சொல்வாங்க. இந்த நினைவிடம் முன்பு மகாத்மா காந்தி தன்னோட விடுமுறை நாளை இங்கே தான் கழிப்பாராம்.” என அவளுக்கு அனைத்தையும் சொல்லிக்கொண்டே வந்தான்.

அதன் பிறகு வழியில் சில கோவில்களையும், பாத் வே என்ற மிக நீளமான நடைபாதையில் இயற்கை அழகை கண்டுகளித்துக்கொண்டே சென்றனர். மாலை அங்கிருந்த பீம் தாலில் போட்டிங், சன்செட்டையும் பார்த்துவிட்டு இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு ரிசார்ட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

“மது நான் போய் போன் செய்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு பால்கனியில் போய் நின்று கொண்டு போன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். மது குளியலறைக்கு சென்று முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வெளியே வரும் நேரம், காலையில் அவசரமாக கிளம்பும் போது கீழே ஊற்றிக்கொண்ட எண்ணையில் காலை வைத்ததும், அந்த புத்தம் புது டைல்ஸ் தரையில் ஊற்றி இருந்த எண்ணையின் மீது காலை வைத்ததும் “ஆ..ஆ ..... அம்மா....” என கத்திக்கொண்டே கீழே விழுந்துவிட சத்தம் கேட்டு சித்தார்த், “மது என்னம்மா ஆச்சு” என கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே ஓடிவந்தான்.

“ஆஹ்.... காலை கிளம்பும் போது கை காலுக்கு எண்ணை தேய்த்தேன். அது கீழே கொஞ்சம் சிந்தி இருந்தது போல. நான் கவனிக்காமல் ஈர காலுடன் எண்ணை மீது காலை வைத்ததும் வழக்கிவிட்டுச்சி” என வலி தாங்காமல் கண்களில் நீர் தேங்க, சொன்னதும் மதுவை மெல்ல தூக்கி நிறுத்தினான்.

“அய்யோ..... சித்து காலை ஊன்றவே முடியவில்லை” என கண்ணீருடன் அவன் மார்பில் முகம் புதைக்க. அவளை அப்படியே தூக்கி சென்று கட்டிலில் படுக்கவைத்தான். “கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோடா.... நான் போய் ரிசார்ட் மேனேஜரிடம் ஹாஸ்பிட்டல் எங்கே இருக்கு? என கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு செல்ல. மது முழங்காலுக்கு கீழே இருந்த வலியில் துடித்தான். வலது கையும் தோள்பட்டை விழுந்த வேகத்தில் தரையில் மோதியதால் வலது தோள்பட்டையும் வலி தாங்க முடியவில்லை அவளால்

ஐந்து நிமிடத்தில் சித்தார்த் வேகமாக வந்தான். “மது இங்கே பெரிய ஹாஸ்பிட்டல் ஏதும் இல்லை. லோக்கலில் ஒரு டாக்டர் இருக்கிறார். அவர் வந்து பார்த்ததும், பிறகு நாம் முடிந்தால் நைனிட்டால் போய்டுவோம். சரியா” என அவனை தான் மீது சாய்த்துக்கொண்டு அவள் கண்ணை துடைத்துவிட்டான். இப்போது அவளுக்கு அவள் வலியை விட சித்தார்த்தின் பாசம் தான் கண்ணீரை வரவழைத்தது.

சற்று நேரத்தில் டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு, பெயின் கில்லர் கொடுத்துவிட்டு, “கால் தசை பிடிச்சிட்டு இருக்கு. பாதம் மூட்டு சுளுக்கி இருக்கு மூணு நாலு நாளைக்கு காலை ஊன்றி நடக்காதீங்க. ரொம்ப ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணாதீங்க. கை தோள்பட்டையில் லேசா ப்ளட்க்ளாட் ஆகி இருக்கு. அதன் வலி. பெயின் கில்லர் போட்டு தூங்கட்டும்” என சொல்லிவிட்டு செல்ல சித்தார்த் மதுவிற்கு மாத்திரையை கொடுத்துவிட்டு, அவள் தூங்கும் வரை அவளை தன் மீதே சாய்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

மறுநாள், காலையில் எழுந்தது முதல் சித்தார்த் மதுவிற்கு தேவையான எல்லாவற்றையும் அவனே செய்தான். வலது கையில் வலி இருந்ததால், பல் தேய்த்து முகம் கழுவிவிட்டது முதல், உணவை ஊட்டிவிட்டது வரை அனைத்தையும் செய்தான். இரவில் அவள் கையை அசைத்துவிடாமல் இருக்க அவள் கையை தான் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, படுத்திருந்தான்.

முழுதாக நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு, மது ஓரளவுக்கு பிடித்துக் கொண்டு நடக்கத்தொடங்கினாள். அதன் பிறகே நைனிட்டால் சென்றனர். அதுவரை ஹரியின் நண்பர் தங்களது காரை சித்தார்த்திடமே அவசரத்திற்கு உதவும் நீங்கள் இங்கே இருக்கும் வரை நீங்கள் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள் என சொல்லி கொடுத்திருந்தார்.

அன்றுதான் அவர்கள் நைனிட்டாலில் தங்கப்போகும் கடைசி நாள். மது கொஞ்சம் காலை தாங்கியது போல நடக்க தொடங்கினாள். முதல் நாள் கூட மது அவனை மட்டுமாவது சென்று சுற்றி பார்த்து விட்டு வரும்படி சொல்ல சித்தார்த் மறுத்துவிட்டான். இன்னொரு முறை வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என சொல்லிவிட மதுவிற்கு மனம் சற்று வாடியது. எல்லாம் என்னால் தான். இன்னைக்கு காலும் பரவாயில்லை. நடக்க முடிகிறது. கையும் ஒன்றும் பிரச்சனை இல்லை என எண்ணியவன் சித்தார்த்தின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான்.

“என்ன மது இப்போ கால் எப்படி இருக்கு? வலி ஏதும் இல்லையே? இருந்தால் சொல்லுமமா” என ஆதரவுடன் கேட்டதும், புன்னகையுடன் “அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. வலியெல்லாம் இல்லை. எனக்கு உள்ளேயே அடைந்துகிடக்க கஷ்டமாக இருக்கிறது. இன்னைக்கு வெளியே போய் வரலாமா?” என கேட்டாள்.

“இல்லடா, இன்னைக்கு ஒரு நாளைக்கு ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணிக்காதே. நாளைக்கு ஊருக்கு போனதும் எங்கேயாவது வெளியே போய் வரலாம்” என்றான். “ஹும்...எனக்கு ஒரே போர் அடிக்குது சித்து, எங்கயாவது போய் வரலாம். ப்ளீஸ்...” என அவன் தாடையை பிடித்து கொஞ்சுவது போல செய்ய சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே, “சரி போகலாம் ஆனால் ஒன்று. உனக்கு கொஞ்சம் வலி தெரிந்தாலும் சொல்லிடனும். புரிந்ததா?” என்றதும். சரி என்றவன் மகிழ்ச்சியுடன் தயாரானான்.

நாள் முழுதும் மகிழ்ச்சியுடன் சுற்றி திரிந்தனர். ஆனாலும் சித்தார்த் அவ்வப்போது கால் வலிக்கிறதா? என கேட்டுக்கொள்ள தவறவில்லை. இரவு கடை வீதியில் சுற்றி திரிந்தனர். இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு இருவரும் தங்கள் தங்கி இருந்த இடத்தின் அருகில் வரும்போது, அவர்கள் தங்கி இருந்த ரிசாட்டின் முன்னால் இருந்த மற்றொரு ரிசாட்டில் கல்லூரி மாணவ மாணவிகள் தங்கி இருந்தனர்.

இவர்கள் இருவரும் தமிழில் பேசிக்கொண்டு வருவதை பார்த்ததும், “சார் நீங்க தமிழா?” என வந்து கேட்டனர். சித்தார்த்தும் ஆமாம் என சொல்ல. பேச்சு இப்படியே தொடர்ந்தது. “சார் நைட் கேம்ப் பையர் இருக்கு வாங்க சார். மேடம் நீங்களும் வாங்க” என சொல்ல மது “இல்ல நீங்க என்ஜாய் பண்ணுங்க” என சொல்லிவிட்டு நடக்க தொடங்கினாள்.

“என்ன சார் எல்லோரும் ஒரே ஊர். வந்து கலந்துக்கொண்டால் எங்களுக்கும் சந்தோஷமா இருக்கும்” என சொல்ல சித்தார்த் மதுவை பார்க்க மது சரி என தலையாட்டவும். இருவரும் கேம்ப் பையரில்

கலந்துக்கொண்டனர். கல்லூரி மாணவ மாணவிகளின் கொண்டாட்டத்தை கேட்க வேண்டுமா? அந்த இடமே களைகட்டியது. பாட்டும் டான்ஸ்மாக நேரம் சென்றது.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொன்று செய்ய சித்தார்த்தின் முறை வந்ததும் அவனை பாட சொல்ல சித்தார்த் மதுவை பார்த்து சிரித்தான். "சாரி நான் பாடல" என்றதும் மாணவர்கள் பாட சொல்லி கத்த, "என்னை விட என் ஒய்ப் நல்லா பாடுவாங்க" என சொன்னதும் "சார், ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ஒரு ரீயட் பாடுங்க சார், பாடுங்க மேடம்" என சொல்ல மது வெட்கத்துடன் மறுக்க சித்தார்த் சிரிப்புடன் வானத்தை பார்க்க பெளர்ணமி நிலா வானில் ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது.

"வெண்ணிலவே வெண்ணிலவே விண்ணை தாண்டி வருவாயா விளையாட ஜோடி தேவை....."

என மதுவை பார்த்துக்கொண்டே பாட மது வெட்கத்துடன் சிரித்தபடி சித்தார்த்துடன் சேர்ந்து பாட

"பூங்காற்று அறியாமல் பூவைத்திறக்க வேண்டும் பூக்கூட அறியாமல் தேனை ருசிக்கவேண்டும்"

என பாடிக்கொண்டே ஏற்கெனவே இளகி இருந்த சித்தார்த்தை காதலுடன் பார்க்க, அவளின் காதல் பார்வையை தன் உள்ளத்தில் தாங்கியபடி

"அட உலகை ரசிக்க வேண்டும் நான் உன் போன்ற பெண்ணோடு"

என்று மதுவின் கையை எடுத்து தான் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு கண்ணை மூடி தன்னை மறந்த நிலையில் இருந்தான். மதுவும் சித்தார்த்தின் காதலை அவன் உருகி பாடிய விதத்தையும் எண்ணி மெய்மறந்து அமர்ந்திருக்க, சுற்றி அமர்ந்திருந்தவர்களின் கைதட்டல் இருவரையும் சுய உணர்விற்ரு கொண்டுவர இருவருமே தங்கள் இருந்த நிலையை கண்டதும் தங்களை மீட்டுக்கொண்டனர்.

சித்தார்த் அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு மதுவை அழைத்துக்கொண்டு தங்கள் இடத்திற்கு சென்றான். அறைக்கு வந்ததும், மது சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்க்காமல் வெட்கத்துடன் உள்ளறைக்கு சென்றுவிட, பின்னாலேயே சென்ற சித்தார்த் மதுவின் முகத்தை தன் ஒற்றை விரலால் பற்றி நிமிர்த்தினான். பயத்துடன் படபடத்த விழிகளை தன் முத்தத்தால் ஈரமாக்கினான். மெல்ல அவன் இதழ் அவள் முகமெங்கும் விளையாட இறுதியில் தன் இணையை கண்ட சந்தோஷத்தில் இருவரின் இதழ்களும் முதல் முறையாக ஒன்று சேர்ந்து கூட்டணி அமைத்து சந்தோஷித்துக்கொண்டது. விலக நினைத்த போதும் கூட்டணியை முறித்துக்கொள்ள விருப்பம் இல்லாமல் இந்த நிலை தொடராதா? என்ற ஏக்கம் நிலவ மனமே இல்லாமல் தங்களை பிரித்துக்கொண்டன

கண்களை மூடி நின்றிருந்தவளின் முகத்தை தன் கைகளில் ஏந்தியவன் அவள் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீரை கண்டதும், "மது என்னடா உனக்கு பிடிக்கவில்லையா?" என பதறினான். அவன் பதறிய குரலை கேட்டதும், அவன் மார்பில் முகம்புதைத்து குலுங்கி குலுங்கி அழுதான். "மது உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் எதுவும் வேண்டாம்" என சொன்னவளின் வாயை தன் கரத்தால் அவசரமாக மூடினாள்.

"ஐயம் சாரி சித்து. ஐயம் சோ சாரி. நான் உங்களை ரொம்பவே சோதித்து விட்டேன். உங்களை ரொம்பவே தவிக்க வைத்துவிட்டேன். உங்களுடைய உணர்ச்சிகளோடு ரொம்பவே விளையாடிட்டேன். உங்களுடைய குணத்தாலேயே என்னையும் அறியாமல் நீங்க எனக்குள்ளே வந்துட்டீங்க சித்து. எந்த காரணத்திற்காகவும் நான் உங்களை இழக்கமாட்டேன் சித்து. நீங்க எனக்கு வேணும், உங்க காதல் எனக்கு முழுமையா வேணும். உங்க அன்புக்கு முன்னால் நான் ஒன்றுமே இல்லை. நீங்க என்னை காதலிக்கும் அளவுக்கு நான் உங்களை காதலிக்கேறேனா என்றே எனக்கு சந்தேகமாக இருக்கு? ஆனால் என்னோட காதல் உண்மை சித்து. உங்க மேல் நான் வைத்திருக்கும் இந்த காதல் நிஜம். உங்களுடைய சந்தோஷத்திற்காக நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்ய காத்திருக்கிறேன். ஐ லவ் யூ சித்து. ஐ லவ் யூ....." என சித்தார்த்தை இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்டாள்.

மதுவின் கண்ணீரை கண்டவன், அவளை விருப்பம் இல்லையோ என்ற எண்ணம் தோன்றிய நேரத்தில் மதுவின் அழுகையும், அவள் காதலையும், அறிந்தவன், ஒரு நொடி தன்னை சுற்றி இயங்கிக்கொண்டிருந்த உலகமே தன் இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டது போல ஒரு உணர்வு அவனுக்குள் எழுந்தது.

ஆனாலும் தான் அவளிடம் உண்மையை சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்ற. அவள் தலையை வருடிகொடுத்தவன்."மது நான் உன்னிடம் இருந்து ஒரு விஷயத்தை மறைத்துவிட்டேன். ஆனால் அதை நீ கட்டாயம் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றான்.

"நீங்கள் என்னிடம் ஒரு விஷயத்தை மறைக்கிறீர்கள் என்றால் அது என் நன்மைக்காக தான் இருக்கும். அதனால் அதை தெரிந்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது? இனியாவது நான் உங்களை மன அமைதியுடன் வைத்திருக்க விரும்புகிறேன். அப்படியே நீங்கள் என்னிடம் அந்த உண்மையை சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்றால், ஊருக்கு சென்றதும் சொல்லுங்கள் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதுவும் உங்களுடைய திருப்திக்காக" என சொன்னவளை பார்த்தவன், "இல்லை மது நான்..." என ஆரம்பிக்கவும் ".ப்ளீஸ் சித்து" என அவளை இறுக அணைத்துக்கொள்ள, அதற்கு மேல் இருவருக்கும் இடையில் பேச்சு சுத்தமாக நின்று, அங்கு வளையல்களின் ஒலியுடன், செல்ல சீண்டல்களும், சிணுங்கல்களுடன், தனக்காகவே அந்த கம்பீர மனிதனின் காத்திருப்புக்கு, அவன் மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த காதலுக்கு, அவனின் நேசிப்புக்கு, அவனின் பொறுமைக்கு ஈடாக தன்னையே அவனுக்கு பரிசாக தந்தான். இருவரும் ஒருவருக்குள் ஒருவர் உருகி கரைந்துக்கொண்டிருந்தனர்.

உன்னை சரணடைந்தேன் மன்னவா மன்னவா
இன்னும் என்ன தேவை சொல்லவா சொல்லவா
இந்த அழகிய நிமிஷம் இது வளர்ந்திட வேண்டும்
இது முடிகிற நேரம் உயிர் விட வேண்டும்
உடலும் மனமும் உணையே தொடர
உன்னை சரண் அடைந்தேன் மன்னவா மன்னவா

காற்றுவழி மின்மினியாய் கண்கள் வழி நீ வந்தாய்
நான் எழுதும் மேஜையிலே எரியும் விளக்காய் ஒளிருகிறாய்
எனது விரல் நீ பிடித்து உயிரெழுத்தை எழுதுகிறாய்
துணையெழுத்து நீயாக உறவின் அழகை உயர்த்துகிறாய்
உன் வெள்ளைமனம் பொன்மஞ்சள் நிறம் நான் என்னை மறந்தேன்
நான் செய்த தவம் நீ தந்த வரம் நான் உன்னை அடைந்தேன்
அந்த சங்கீத சந்திப்பில் சந்தோஷ தித்திப்பில்
ஒரு பனி மழையென மடியில் விழுந்தேன்

தேய்ந்துவரும் வான்மதியாய் நேற்று வரை வாழ்ந்திருந்தேன்
இன்று உந்தன் திருமதியாய் உனது நினைவில் மலருகிறேன்
பூவில் விழும் பனித்துளியாய்மனதில் உனை நான் சுமந்தேன்
நீ கொடுத்த கனவுகளை எனது விழியில் வாங்குகிறேன்
உன் பார்வைகளில் உன் ஸ்பரிசங்களில் நான் என்னை அறிந்தேன்
உன் பூவிதழில் உன் புன்னகையில் நான் இடறி விழுந்தேன்
இங்கு உன் வாசம் என்னோடு என் வாசம் உன்னோடு
கலந்திட சிறகின்றி காற்றினில் மிதந்தேன்

*****

அத்தியாயம் -60

அதிகாலை சூரியன் இதமான அந்த காலை வேளையில் தன் கதிர்களால் வெளிச்சத்தை பரவவிட்டான். தூக்கம் கலைந்து எழுந்த சித்தார்த்திற்கு நேற்றைய இரவின் நினைவில் இனிய நினைவுகள் எழுந்தாலும், மதுவிற்கு உண்மையை சொல்லாமல் அவளுக்கு துரோகம் செய்கிறோமோ என்ற எண்ணம் எழுந்து அவன் இதயத்தை ஊவா முள்ளாக உறுத்தியது.

இது சரியா? என்னதான் அவன் சொல்லவேண்டாம் என்றாலும் தான் சொல்லி இருக்கவேண்டுமோ? காலம் முழுதும் இப்படி ஒரு உறுத்தலுடன் எப்படி வாழ்வது? என கேள்வி கேட்டு கொண்டாலும், இது மதுவிற்காக தானே, மதுவின் சந்தோஷத்திற்காக தானே? இப்போதைக்கு அவளின் மன அமைதி தான் முக்கியம். இவ்வளவு நாள் அவன் பட்ட துன்பமெல்லாம் போதும். இனியாவது அவளை நான் பத்திரமாக பார்த்துக்கொள்வேன்.

அப்படியானால் பின்னால் அவளுக்கு இந்த உண்மை தெரியவருமானால், அப்போது அவளுக்கு அது அதிர்ச்சியாக இருக்காதா? அந்த அதிர்ச்சியை அவள் தாங்குவாளா? நீ அவளை நம்பவைத்து மோசம் செய்ததாக எண்ணமாட்டாளா? என அவன் மனம் மாற்றி மாற்றி கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு இருக்க

இந்த நிமிடம் தான் நிஜம், இந்த நிமிடம் என் மது சந்தோஷமாக, நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும். அவள் சந்தோஷத்திற்காக நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வேன். நாளைக்கே மதுவிற்கு இந்த விஷயம் தெரிய வந்தால் நான் சமாளித்துக்கொள்வேன். என் காதலை அவளுக்கு நான் உணர்த்துவேன். நிச்சயம் மது என்னை புரிந்துக்கொள்வாள். இப்போதைக்கு நான் மதுவின் மனதை சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்வது தான் முக்கியம் என்று ஒரு முடிவிற்கு வந்த பின் தான் அவனுக்கு மனம் நிம்மதி அடைந்தது. குளியலறை கதவை திறக்கும் சத்தம் கேட்டதும் சித்தார்த் கண்ணை மூடிக்கொண்டான்.

நெற்றிக்கு திலகம் வைத்துக்கொண்ட மது அங்கிருந்த சுவாமி படத்தை வணங்கிவிட்டு, சித்தார்த்தின் அருகில் வந்து நின்றான். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பதாக நினைத்து சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டே நின்றிருந்தவன், மெல்ல குனிந்து அவன் கன்னத்தில் இதழ் பதித்தான். அதுவரை தனக்குள் குழம்பிக்கொண்டிருந்தவன், தன்னவளின் அருகாமையில் அவனுக்கு இதுவரை ஓடிய எண்ணங்கள் எல்லாம் மறந்து போய், அவளை முழுதுமாய் அவளே ஆக்கிரமித்தான் அடுத்த நொடி சித்தார்த்தின் பக்கத்தில் அவன் கை அணைப்பில் இருந்தான்.

“குட் மார்னிங் மேடம்” என அவள் மூக்குடன் மூக்கை வைத்து உரசினாள். “விடுங்க சித்து” என எழ முயன்றவளை, இன்னும் இறுக அணைத்து, அவள் கூந்தலில் இருந்து வந்த வாசத்தை முகர்ந்தவன், “இப்படி காலைல குளிச்சிட்டு ப்ரெஷ்ஷா பக்கத்துல வந்து முத்தம் வேற கொடுத்துட்டு, இப்போ விடுங்கன்னு சொன்னா என்ன அர்த்தம்?” என சொல்லிக்கொண்டே அவள் கழுத்து வளைவில் முத்தமிட ஆரம்பித்தவன் தொடர்ந்து முன்னேற மது கூச்சத்தில் தவித்தான்

அந்த நிமிடம் மது தன் கணவனின் அணைப்பில் நெகிழ்ந்தாலும், தன்னை மீட்டுக்கொள்ள முயன்றபடி, “நேரம் ஆகுதுங்க. இன்னைக்கு நாம ஊருக்கு கிளம்பணும். ஞாபகம் இருக்கு இல்ல. எழுந்து ரெடி ஆகுங்க” என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து கொள்ள முயன்றவளை விடாமல் அவளை சிறிது நேரம் முகம் சிவக்க செய்துவிட்டு அவளை விடுவித்தான்.

அடுத்த ஒருமணி நேரத்தில் தயாரானவர்கள் ஹரியின் நண்பரின் வீட்டிற்கு சென்று, அவர்களது உதவிக்கு நன்றி கூறி விடைபெற்றுக்கொள்ள ஹரியின் நண்பர் அவர்களுடன் பூல்பாக் ஏர்போர்ட் வரை வந்து டெல்லி செல்லும் விமானத்தில் ஏற்றிவிட்டு அதன் பிறகே கிளம்பினார். அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்தில் இருவரும் சுபாவின் வீட்டில் இருந்தனர்.

சுபாவும், ஹரியும் இருவரையும் விசாரித்துவிட்டு மதுவின் நலத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு ஹரி தன் அலுவலகத்துக்கு கிளம்பி சென்றுவிட்டார். வருண், அருந்ததி இருவருக்கும் பள்ளி விடுமுறை என்பதால் இருவரும் வீட்டில் இருந்தனர். வருண் சித்தார்த்தை விளையாட அழைக்க சித்தார்த்தும் வருணுடன் வீட்டின் பின்புறம் இருந்த டென்னிஸ் கோர்ட்டில் டென்னிஸ் விளையாடிக்கொண்டிருக்க, வருணுக்கு தகுந்தபடி விளையாடிக்கொண்டு இருந்த சித்தார்த்தை பார்த்துக்கொண்டே, அருந்ததியை மடியில் வைத்து ரைம்ஸ் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்

சற்று நேரத்தில் வருணை அவன் நண்பர்கள் வந்து அழைக்க வருண் அவர்களுடன் சென்றுவிட, சித்தார்த் மது பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான். மது குழந்தையுடன் சேர்ந்து ரைம்ஸ் சொல்லிக்கொண்டு இருக்க, “என்ன ட்ரெய்னிங்கா?” என்றான். மது அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பிக்கொண்டு குழந்தையுடன் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தான்.

சித்தார்த் மதுவின் கழுத்தில் தன் விரல்களால் சில்மிஷம் செய்ய, மது கூச்சத்துடன் நெளிந்தாள். அவனின் சீண்டல் தொடர்ந்துக்கொண்டிருக்க, அருந்ததியை தூக்கி அவன் மடியில் அமரவைத்துவிட்டு எழுந்து அவளை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே வீட்டின் உள்ளே சென்றான்.

அன்று மாலை வரை சித்தார்த்தின் அருகில் வராமலே அவனுக்கு ஆட்டம் காட்டிக்கொண்டு இருந்தான். மாலையில் சித்தார்த் அறைக்குள் இருப்பது தெரியாமல் அறைக்குள் சென்றவளை பின்னாலிருந்து அணைத்தவன், “ஏய்.... இன்னைக்கெல்லாம் எனக்கு விளையாட்டு காட்டிகிட்டு இருந்த இல்ல இப்போ பாரு வசமா மாட்டிகிட்ட” என சொல்ல.

“உங்ககிட்ட பெரிய தொல்லையா போச்சுங்க. ஒரு நேரம் காலம் கிடையாது. கதவு வேற திறந்து இருக்கு. குழந்தைங்க வரப்போறாங்க விடுங்க” என கெஞ்சும் குரலில் சொன்னவளை. “சரி என்

கேள்விக்கு பதில் சொல்லு விட்டுடறேன். தொல்லையா போச்சுன்னு வேற சொல்லிட்ட. அதுக்கெல்லாம் இருக்கு உனக்கு பனிஷ்மென்ட்” என்றவன் “சரி உன் வெயிட் எவ்வளவு இருக்கும்?” என்றான்.

“இதென்ன இப்போ கேள்வி? ஐம்பத்தைந்து கிலோ” என்றான். “அப்போ உன்னை பிபிட்டி கேஜீ தாஜ்மகால்னு பாட முடியாதா? சரி நீ சொல்வது உண்மையானனு டெஸ்ட் பண்ணிடுவோம்” என சொல்லிக்கொண்டே சட்டென மதுவை தூக்கினான். இதை சற்றும் எதிர்பாராத மது, “ஐயோ.... இறக்கிவிடுங்க யாராவது வரப்போறாங்க” என சொன்னவனை இறக்கிவிடாமல் “பார்க்கட்டுமே என் பொண்டாட்டியை நான் தூக்கறேன் அப்படின்னு சொல்லிக்கிறேன் என்ன இப்போ?” என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே சுபா “மது இந்த புடவை...” என பேசிக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்தவள் இருவரும் இருந்த நிலையை பார்த்து என்ன சொல்வது என புரியாமல் நிற்க. சித்தார்த் மதுவின் நிலையோ சொல்லவே வேண்டாம்.

சுபாவை எதிர்பார்க்காத சித்தார்த் மதுவை தூக்கிய நிலையிலேயே நின்றுகொண்டிருக்க, மது இவ்ளோ நேரம் படித்து படித்து சொன்னேன் கேட்டா தானே என எண்ணிக்கொண்டிருக்க, இவை அனைத்தும் ஒரு நிமிடத்தில் நடந்து முடிந்தது. முதலில் சுதாரித்த சுபா, “சாரி” என சொல்லிவிட்டு வந்த சிரிப்பை கட்டுப்படுத்த முயன்றபடி வெளியே சென்றுவிட

சித்தார்த் மதுவை இறக்கிவிட்டுவிட்டு சிரிக்க, மதுவோ ஏக கடுப்பில் இருந்தான். “என்ன சிரிப்பு வேண்டிகிட்டு உங்களுக்கு. நான் எவ்வளவு தூரம் சொன்னேன். ஹய்யோ....!! போச்சு போச்சு என் மானமே போச்சு. அப்போதே சொன்னேன் கதவு திறந்திருக்கு யாராவது வரப்போறாங்கன்னு கேட்டீங்களா? நான் எப்படி இனி அண்ணி முகத்தை பார்ப்பேன்?” என தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தவளின் அருகில் வந்த சித்தார்த், “அப்போ கதவை மூடிட்டு வந்து உன்னை தூக்கவா” என சீரியஸாக கேட்டவனை பார்த்ததும் “உங்களை” என சுற்றி பார்த்தவனை “என்ன அடிக்க ஏதாவது தேடறியா? அடிப்பது தான் அடிக்கிற எதையாவது தூக்கி அடிச்சி வச்சிடாதே. அடிப்பதென்றால் இதிலேயே அடி. அடி மெத்து மெத்துனாவது விழும்” என பக்கத்தில் இருந்த தலையணையை எடுத்து கொடுக்க அதை பார்த்த மதுவிற்கு கோபம் வர தலையணையை வாங்கி, “அடிக்க தலையணையா எடுத்து கொடுக்கறீங்க?” என அவனை துரத்தினான்.

அறைவாசலில் சென்று நின்ற சித்தார்த், “நான் இப்போ வெளியே போறேன் தைரியம் இருந்த நீயும் வெளியே வா பார்ப்போம்” என்றதும் ஆத்திரத்துடன் தலையணையை அவன் மீது தூக்கி எறிய சித்தார்த் மறுபுறம் விலகி சென்றுவிட தலையணை ஹாலில் போய் விழுந்தது.

“ஆஹா...! நீ விட்ட ஏவுகணை குறிதவறி போய்ஞ்சி. இதுக்கு தான் பேச்சு பேச்சா இருக்கணும். இப்போ பாரு என்ன ஆச்சுன்னு?” என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு ஹாலுக்கு சென்றான். மது எரிச்சலுடன் சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

சிரித்துக்கொண்டே ஹாலில் அமர்ந்திருந்த ஹரியின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான், “என்னடா மாப்பிள்ளை. தலையணை ஹாலுக்கு வந்து விழுது? என்னடா வம்பு செய்து?” என்றார்.

“ஏன் இந்த நேரம் இத்தனை மணிக்கு இத்தனை நிமிஷத்துக்கு இத்தனை நொடிக்கு இந்த விஷயம் நடந்ததுன்னு உங்க பொண்டாட்டி பிபிசி ல் நியூஸ் வாசித்து இருப்பாங்களே வாசிக்கலையா?” என அப்பாவிதாக கேட்டான்.

சுபா “கொழுப்புடா உனக்கு” என கையிலிருந்த குஷணை தூக்கி சித்தார்த்தை ஒன்று வைத்தாள். “இந்த பொம்பளைங்களுக்கு தலையணை அடிப்பது என்றால் ரொம்ப பிடிக்கும் போல” என சித்தார்த் சொன்னதும், “உனக்கு இப்போ தான் ஆரம்பித்திருக்கு என்று நினைக்கிறேன். இது வெறும் ட்ரையல் தான் இனி தான் ரும் போட்டு யோசிப்பாங்க எந்த மாதிரி எந்த பொருளால் அடிக்கலாம்னு” என்று சொன்னதும், சுபா, “நீங்க அப்படி எத்தனை முறை அடி வாங்கி இருக்கீங்க?” என கேட்டான்.

“சரி சரி சுபா, விடு நைட் தோப்புக்கரணம் போடும்போது கூட ஒரு ஐம்பத்து சேர்த்து போடா சொல்லிடு. இப்போ விட்டுடு” என சொன்னதும், “அடப்பாவி நீ என்னவோ சப்போர்ட் பண்ணுவன்னு நினைத்தால் இப்படி காலை வாரிவிடுறியே?” என்றார் ஹரி.

“சித்தார்த் நீங்க ரெண்டு பேரும் சமாதானம் ஆகிட்டங்கன்னு தெரிந்ததும் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கு தெரியுமா?” என உண்மையான மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னான்.

சித்தார்த் சலிப்புடன் “ம்ச்சு” என்றான். “என்ன சித்தார்த் ஏன் இவ்வளவு சலிப்பு?” என்றார் ஹரி. தன் தலையை அழுந்த கோதிய சித்தார்த் தன் மனதில் இருக்கும் தவிப்பை சொல்ல சுபா கோபத்துடன், “ஏண்டா நீ உன் மனசுல என்ன நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்? இன்னும் நடந்ததையே நினைத்துக்கொண்டு உன் வாழ்க்கையை பாழாக்கிக்கொள்ள போகிறாயா? மதுவே இப்போதான் மனம் மாறி வந்திருக்கா. பழசெயல்லாம் மறந்துட்டு நிம்மதியா அவளோட குடும்பம் நடத்தும் வழியை பாரு. பைத்தியகாரதனமாக ஏதாவது செய்து இருக்குற நிம்மதியை குலைத்துக்கொள்ளாதே” என அழுத்தம் திருத்தமாக சொன்னான்.

“என்ன பேசற சுபா? எனக்கு மட்டும் மது கூட சந்தோஷமா இருக்கணும் என்ற எண்ணம் இல்லையா? ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் என் மனசாட்சி கேள்வி கேட்குமே?”

“சித்தார்த், நீ நல்லவனா இருக்கலாம் அதுக்காக இவ்ளோ நல்லவனா இருக்க நினைக்கக்கூடாது. இப்போ என்ன ஆகிபோச்சு? நீ ஆரம்பத்தில் சந்தேகப்பட்ட. அப்போ உனக்கு மதுவை பற்றி என்ன தெரியும்? அவ மேல தப்பு இல்லைன்னு தெரிந்ததும் அவளை கல்யாணம் செய்துக்க பிரியப்பட்ட. அவளோட கடந்த காலவாழ்க்கை தெரிந்ததும் அவளுக்காக கவலைப்பட்ட, உன்னால் தான் அவ வாழ்க்கை இப்படி ஆகிவிட்டது என நினைத்து உன்னை நீயே வருத்திகிட்டு இருந்த. அவளை கல்யாணம் செய்து சந்தோஷமா வைத்திருக்கணும்னு நினைத்த. இதுவரைக்கும் நீ செய்ததெல்லாம் சரி. ஆனால் தேவையே இல்லாமல் நீ இந்த கதையை போய் எதுக்காக அவளிடம் சொல்ல போகிறாய்? அவ சந்தோஷமாக இருக்கணும் என தானே நீ நினைக்கிற. இந்த விஷயம் தெரிந்தால் அவ சந்தோஷப்படுவாளா?” என ஹரி அவனுக்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்க, சித்தார்த் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் அமர்ந்து கேட்டு கொண்டிருந்தான். தற்செயலாக ஜன்னல் அருகில் வந்த மதுவின் காதில் இவர்கள் பேசியது ஏதும் விழவில்லை என்றாலும் இந்த காட்சியை பார்த்து குழம்பினான். நின்று கவனிக்க தொடங்கினான்.

“போதும்டா சித்தார்த். நீ பட்ட வேதனை எல்லாம் போதும். இந்த விஷயத்தை நாங்கள் யாரும் வந்து அவளிடம் சொல்லப் போவதில்லை. நீ இன்னும் அந்த டைரியை பத்திரமா பொக்கிஷமா வச்சிட்டு இருக்கியா? ஊருக்கு போனதும் முதல் வேலையாக அந்த டைரியை எடுத்து உன் தலையை சுத்தி தூக்கி கடல்ல போடுவியோ இல்ல எரித்து சாம்பலாக்குவியோ. இன்னொரு முறை உறுத்தலா இருக்கு, அதுவா இருக்குன்னு நீயே உனக்கு கிடைத்திருக்கும் வாழ்க்கையை கெடுத்துக்கொள்ளாதே. புரிந்ததா” என அவன் கையை ஆதரவாக தட்டிக்கொடுத்தான்.

ஏதும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருக்கும் தன் தம்பியை பார்த்தவன் நம்பிக்கை இல்லாமல் தன் கணவனை பார்த்து உதட்டை சுழித்தான். இதற்கு மேல் கடவுள் விட்ட வழி என சொல்வது போல ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு சென்றார். இது அனைத்தையும் ஜன்னல் வழியாக பார்த்துக்கொண்டிருந்த மது, இவ்வளவு நேரம் நல்ல தானே இருந்தார் இப்போ என்ன ஆச்சு? அப்படி என்ன அண்ணனும் அண்ணியும் சொல்லி இருப்பார்கள். ஒருவேளை பிஸினசில் ஏதாவது பிரச்சனையா? என குழப்பத்துடன் அங்கிருந்து விலகினான்.

அப்போதிருந்தே சித்தார்த்தை கவனிக்க ஆரம்பித்தான். அனைவரும் இருக்கும் போது நன்றாக பேசுவன் தனிமை கிடைக்கும் போது சற்று சோர்வாகவே இருந்தான். நாளையும் இதே நிலை தொடர்ந்தால், ஊருக்கு சென்றதும் கட்டாயம் அவளிடம் பேசவேண்டும். அவனுடைய இந்த முகவாட்டம் தன்னை பாதிக்கிறது என உணர்ந்தான். அவன் தன் உயிரோடு கலந்து விட்டான் என புரிந்தது, முகத்தில் மெல்ல புன்னகை மலந்தது. என்ன ஆனாலும் உனக்கு நான் இருக்கிறேன் என தன் நெஞ்சோடு அணைத்து ஆறுதல் சொல்லவேண்டும் போல தோன்றியது.

மறுநாள் எழுந்ததும் சித்தார்த்தின் முகத்தை பார்த்தவன் நேற்று இருந்த குழப்பம் இல்லாமல் சற்று தெளிந்து இருந்தது போல தோன்ற நிம்மதியுடன் தன் வேலைகளை கவனித்தான். மேலும் இரண்டு நாட்கள் சுபாவின் வீட்டில் இருந்தவர்கள் அன்று ஊருக்கு கிளம்பிக்கொண்டிருக்க, சுபா மதுவிற்கு குங்குமம் கொடுத்துவிட்டு, ஆதரவாக அவள் கையை பற்றிக்கொண்டு, “ரொம்ப சந்தோஷம் மது. நாங்க எதிர் பார்த்தது இதை தான். அவன் கொஞ்சம் கோபக்காரன் ஏதாவது முன்கோபத்தில் சொன்னாலும் நீ கொஞ்சம் பொறுமையா போடா. அவன் ஏதாவது அவனையும் அறியாமல் தவறு செய்திருந்தால் நீ மட்டும் அவனை வெறுத்துவிடாதே” என கண்கலங்க சொன்னதும். “என்ன அண்ணி

இப்படி சொல்றீங்க. அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது” என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது சித்தார்த் அருந்ததியை தூக்கிக்கொண்டு வந்தான்.

மது அவசரமாக கண்ணை துடிப்பதை பார்த்தவன், “என்ன சுபா என் பொண்டாட்டியை ஏதாவது மிரட்டினாயா?” என கேட்டதும், சுபா மதுவை பார்த்து சிரித்தாள் தன்னிடம் தாவிய குழந்தையாய் வாங்கிய மதுவும் சிரிக்க, “நான் ஏண்டாப்பா உன் பொண்டாட்டியை திட்ட போறேன். உன்னை பற்றி கொஞ்சம் சொன்னேன் உன் பொண்டாட்டி பயந்துட்டா அவ்ளோதான்” என் பாவனையுடன் சொல்ல மூவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

மதுவிடம் ரகசியமாக, “மது கூடிய சீக்கிரம் நல்ல விஷயம் சொல்லணும் ஓகே வா?” என சுபா கேட்டதும் கன்னங்கள் சிவந்து நாணப்புன்னகையுடன் நின்றவளை கண் நிறைய நிறைத்துக்கொண்டான்.

ஊருக்கு செல்லும் முன்பு இருந்தவர்களுக்கும், இப்போது இருப்பவர்களுக்கும் இருந்த வித்தியாசத்தை அனைவருமே நன்கு உணர்ந்தனர். மறுநாள் காலையில் ஹோமிற்கு செல்ல கிளம்பிய மது அன்று நேத்ராவுக்கு மதியத்திற்கு மேல் தான் ஹாஸ்பிட்டல் போக வேண்டி இருந்ததால், அவளையும் அழைத்து செல்ல அவள் அறைக்கு சென்றால் அங்கே நேத்ரா எப்போதும் துள்ளி குதித்து அஷ்வந்துடன் வம்பு செய்து சிரித்தபடி வளைய வருபவள் இன்று கண்களில் கண்ணீருடன், கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள்

அருகில் சென்ற மது, “நேத்ரா ஏன் டல்லா இருக்க? என்ன ஹாஸ்பிட்டல் ஏதாவது பிரச்சனையா? எதுக்கு அழற” என கேட்டதும் பொங்கிவந்த அழுகையை கட்டுப்படுத்தியபடி “அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லை அண்ணி நேத்து ஹாஸ்பிட்டல் ஒரு கேஸ் ரொம்ப முயற்சி செய்தும் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அதை நினைத்தேன்” என பாதி உண்மையையும் பாதி பொய்யுமாக சொல்லி முடித்தாள்.

“ஓஹ்...!! என்ன செய்வது நேத்ரா, சில சமயம் நம்மையும் மீறி ஏதாவது நடக்கும் போது நாம் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது” என சொல்லிவிட்டு பெருமூச்சு விட்டவள், “சரி நான் ஹோமுக்கு போறேன் நீயும் வரியான்னு கேட்கதான் வந்தேன்.” என்றாள்.

“ஹோமுக்கு என்றதும் அவசரமாக திரும்பியவள் இல்ல அண்ணி எனக்கு எங்கேயும் வர பிடிக்கவில்லை. நீங்க போய்வாங்க” என்றாள்.

மது கிளம்பி சென்றதும் நேத்ரா கதவை மூடிவிட்டு முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள். நேத்ராவின் நடவடிக்கையில் தெரியும் மாற்றத்தை கவனித்து கொண்டு இருந்த அஷ்வந்த் இரண்டு நாட்களாக அவளிடம் பெரும் மாற்றம் தெரிவதை உணர்ந்தான். அதை பற்றி யோசித்தபடி தோட்டத்தில் உலவிக்கொண்டிருந்தவன் அறைக்குள் நடந்த இருவரின் உரையாடலையும், மது சென்றதும் நேத்ராவின் அழுகையும் அவனை ஓரளவிற்கு நடந்தவற்றை யூகிக்கவைத்தது

நேத்ரா இரண்டு நாட்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணி அழுதுக்கொண்டிருந்தாள். அன்று வீட்டிற்கு ஸ்ரீ தன் நண்பரை அழைத்துக்கொண்டு அத்வைதை பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தான். ஸ்ரீயை பார்த்ததும் நேத்ரா அலுவலக அறைக்கு சென்று பேசிக்கொண்டிருக்க, ஸ்ரீ வேண்டா வெறுப்பாக அவளின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லி கொண்டிருப்பதை போல அவளுக்கே தோன்றியது.

அவளுக்கு போன் வரவும் ஸ்ரீயிடம் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்து போன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் பார்வை முழுதும் ஸ்ரீ மீதே இருந்தது. ஆனால் ஸ்ரீ மறந்தும் அவளை திரும்பி பார்க்கவில்லை. காஃபி கொண்டுவந்த மீராவிடமும் ஸ்ரீயை பார்த்து விசாரிக்கவந்த அவள் அம்மாவிடமும் எந்த தயக்கமும் இல்லாமல் நன்றாக சிரித்து பேசுவவன் தன்னிடம் மட்டும் அளந்து வைத்தது போல பேசுவதையும், அதுவும் சில நாட்களாக தன்னை வேண்டு மென்றே தவிர்ப்பது போல தோன்ற இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டாள்.

அவனுக்காக வெளியே தோட்டத்திலேயே காத்திருந்தாள். ஆனால் வெளியே வந்தவன், அவள் அங்கே நின்றிருந்ததை பார்த்தது போல் கூட அவளுக்கு தோன்றவில்லை. தன் நண்பருடன் பேசிக்கொண்டே சென்றுவிட்டான்.

ஸ்ரீ நீங்க என்னை எவ்வளவு அவாய்ட் பண்ணிங்களோ அந்த அளவுக்கு என் மனசுல ஆழமா பதிந்துக்கொண்டே தான் இருக்கிறீர்கள். வரேன் நாளைக்கு வரேன் எனக்கு நாளைக்கு ரெண்டில் ஒன்று தெரிந்ததே ஆகவேண்டும் என்ற அவளின் பிடிவாத குணம் தலைதூக்கியது.

மறுநாள் விடிந்தும் விடியாததுமாக காலையிலேயே கிளம்பி விட்டாள். நேராக ஸ்ரீ ராமின் வீட்டு கதவை தட்டினாள். யாரது இவ்வளவு காலையில் ஏதாவது குழந்தைக்கு பிரச்சனையா? என எண்ணிக்கொண்டே தூக்கம் கலையாத கண்களுடன் அவசரமாக வந்து கதவை திறந்தவன், காலையில் இவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்து அவனை பார்த்து புன்னகைத்த நேத்ராவை பார்த்ததும் என்ன சொல்வது என தோன்றாமல் நின்றுகொண்டிருக்க “குட் மார்னிங் ஸ்ரீ” என நேத்ராவே ஆரம்பித்தாள்.

ஸ்ரீயும் பதிலுக்கு “குட் மார்னிங்” என்றான். “ஹலோ உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கேன் உள்ளே வான்னு கூப்பிட மாட்டீர்களா?” என கேட்டாள். “உள்ளே வா உட்கார்” என சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று முகத்தை கழுவிக்கொண்டு இருவருக்கும் காஃபி எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். “ம்ம்.. தேங்க்ஸ்” என சொல்லி வாங்கிக்கொண்டவள் அதை ரசித்து ருசித்து பருக ஸ்ரீகோ பொறுமை பறந்துக்கொண்டு இருந்தது.

அவள் ஒரு முடிவுடன் தான் வந்திருக்கிறாள் என்று புரிந்துக்கொண்ட ஸ்ரீ, “என்ன விஷயமா என்னை பார்க்க இவ்வளவு காலையில் கிளம்பி வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்றான். நேத்ரா பொறுமையாக, “காஃபி சூப்பரா இருந்தது” என சொல்லி புன்னகைத்தாள்.

கடுப்பான ஸ்ரீ, “அவ்வளவு தானே ரொம்ப தேங்க்ஸ். யாரும் பார்க்கும் முன் கிளம்புங்க” என அவளை துரத்தாத குறையாக சொல்லிவிட்டு கப்புகளை எடுத்துக்கொண்டு கழுவிவைத்துவிட்டு திரும்பியவன் கிச்சன் வாசலில் நின்றிருந்த நேத்ராவை பார்த்தான். இந்த வேலையையும் நீங்க தான் செய்யனுமா? இதுக்கு தன் வீட்ல ஒரு பொண்ணு இருக்கணும் என்பது, வீட்டு வேலையையும் கவனித்துக்கொள்வாள். உங்களையும் கவனித்துக்கொள்வாள்” என சொல்லவும் ஸ்ரீ அவளை ஒரு பார்வை பார்த்தவன், “உங்க சஜஷனுக்கு ரொம்ப நன்றி. நீங்க கிளம்பறீங்களா எனக்கு வேலை இருக்கு” என சொல்லிவிட்டு அவளை தாண்டி செல்ல முயன்றான்.

நேத்ரா கோபத்துடன் குறுக்கே நின்று அவளை தடுத்து நிறுத்தினாள். “நேத்ரா என்ன இது வழியை விடு” என்றான். “ஸ்ரீ இன்னுமா உங்களுக்கு புரியல? இல்ல புரியாதது போல நடக்கிறீங்களா? இன்னும் எப்படி சொல்லி நான் உங்களுக்கு புரியவைப்பேன்” என அழாத குறையாக சொன்னாள்.

“நேத்ரா நீ சொல்வது எனக்கு புரிகிறது. ஆனால் இது நடக்காத விஷயம். நீ உன் மனசை போட்டு குழப்பிக்காதே. நீ சின்ன பொண்ணு. உனக்கு எப்போ என்ன செய்யணும்னு பார்த்து செய்ய உனக்கு அப்பா, அம்மா, கூட பிறந்தவர்கள் இருக்காங்க. நீ முட்டாள் தனமாக ஏதாவது ஏதாவது யோசிக்காதே. இன்னைக்கு சரின்னு தோன்றும் எல்லாம் நாளைக்கு உனக்கு தப்பாக தோன்றும். வீட்டுக்கு போய் நல்லா யோசி உனக்கே புரியும்” என பொறுமையாக சொன்னாள்.

“இல்ல ஸ்ரீ. நான் அவசரப்படவில்லை நிதானமாகத்தான் இருக்கேன். எங்க வீட்டில் ஏதாவது சொல்வார்கள் என நினைக்கிறீர்களா? அதெல்லாம் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள்” என பேசிக்கொண்டே போக ஸ்ரீ கோபத்துடன், “நானும் சின்ன பொண்ணு ஆச்சேன்னு பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். நீ பேசிக்கொண்டே போகிறாய். வீட்ல சொல்லும் மாப்பிள்ளையை கல்யாணம் செய்துக்கொண்டு நிம்மதியாக இரு..

நான் இந்த ஹோமை என் உயிரா நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். இதை விட்டு என்னால் வரமுடியாது. இந்த வீட்டில் உன்னால் வாழ முடியாது. நீ வசதியாக வளர்ந்த பொண்ணு. என்னை கல்யாணம் செய்துக்கொண்டால் அதையெல்லாம் இழக்கணும். என்னை நம்பி வரும் பொண்ணுக்கு மூன்று வேலை சாப்பாடு போட்டு. அவளை நிம்மதியாக வைத்துக்கொள்ளமட்டும் தான் என்னால் முடியும். அதெல்லாம் அப்படி சாதாரணமாக வாழ உன்னால் முடியாது. இந்த ஹோமை கவனித்துக்கொள்ள பொறுமை ரொம்ப முக்கியம். உன்னோட துடுக்குதனத்திற்கும், கோபத்திற்கும், வினையாட்டுதனத்திற்கும், இந்த இடம் ஒத்துவராது இதற்கு மேல் நீ ஏதும் பேசாமல் கிளம்பு. இனி நீ இங்கே வரவேண்டாம்” என சொன்னதும், அவள் அசையாமல் அவளை பார்த்துக்கொண்டே நிற்க ஸ்ரீ கோபத்துடன் அவள் கையை பிடித்து இழுத்துவந்து வெளியே விட்டான்.

நடந்ததை நினைத்தவள் , “ஹீ எப்படி ஹீ என்னோட காதலை மறுக்க உங்களால் முடிந்தது” அழுகையோடு புலம்பினாள். ஜன்னல் வழியாக பார்த்த அஷ்வந்த் தன் தங்கை அழுவதை கண்டதும் தாங்க முடியவில்லை அவனால்தான். இன்றே இந்த விஷயத்திற்கு ஒரு முடிவுகட்டவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே சென்றான்

அன்று மாலை அத்வையும் சித்தார்த்தும் வந்ததும் தன் அண்ணன் அண்ணிகளை , தனியாக அழைத்து சென்ற அஷ்வந்த் அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டான். அதன்படி ஐவரும் கூடி பேசி அப்பாவிடம் சொல்லி நேத்ராவிடம் உடனே மாப்பிள்ளை பார்க்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்ற முடிவுடன் அன்று இரவே தன் பெற்றோரிடம் சென்று பேசினார். இது எதையும் அறியாத நேத்ரா, தன் அறையில் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு பிறகு, அன்று காலையில் நேத்ரா ஹாஸ்பிட்டலுக்கு கிளம்பிக்கொண்டிருக்கும் போது அவளின் தந்தை அவளை அழைத்தார். “நேத்ரா உனக்கு கல்யாணம் செய்துவைக்கலாம்னு முடிவு செய்து இருக்கிறோம். நல்ல சம்மந்தம். நீ மாப்பிள்ளை போட்டோ பார்த்து சரின்னு சொன்னால் மாப்பிள்ளையை வரவைத்து நிச்சயத்தை முடித்துவிடலாம் என்ன சொல்கிறாய்?” என கேட்டதும் நேத்ரா கோபத்துடன் கையில் இருந்த கோட்டை தூக்கி வீசினாள்.

“யாரை கேட்டு இந்த ஏற்பாடு செய்தீர்கள், எனக்கு இப்போ கல்யாணம் வேண்டாம்” என திடமாக சொன்னாள்

“தேவகி, “ஏன் நேத்ரா இப்படி பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய். அப்பா என்ன உன்னோட நன்மைக்கு தானே சொல்கிறார்கள். மாப்பிள்ளைக்கு யாரும் பெரியவர்கள் கிடையாது. ஒரே ஒரு தங்கை மட்டும் தன் இருக்காம்” என மதுவை பார்த்து சொல்ல, மது புன்னகையோடு நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

மீரா, “இப்போ அந்த தங்கையும் அவங்க வீட்டுக்காரரும் அவரோட அண்ணாவும் சேர்ந்து தான் இந்த கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்றாங்களாம்” என சொன்னதும்.

“ஏன் என்னை விட்டா அந்த மாப்பிள்ளைக்கு வேற பொண்ணா கிடைக்காது?” என எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“அட்டட்ட... நீங்க முதலில் மாப்பிள்ளை போட்டோவை பிரித்து அவகிட்ட காட்டுங்க. இந்த மாப்பிள்ளையை அவ வேண்டாம்னு சொன்னால் அவ காலம் பூரா ஒவ்வையார் தான். அவளுக்கு வேற மாப்பிள்ளை பார்க்கவே பார்க்காதீங்க. நேரா நம்ம மாட்டரை முடிச்சிடுங்க” என வெட்கப்படுவது போல சொன்னாள்.

“ரொம்ப நிம்மதி நானா உங்களை கல்யாணம் செய்துவைங்கன்னு கேட்டேன். அப்படி உங்களுக்கெல்லாம் யாருக்காவது கல்யாணம் செய்து வைக்கிறதென்றால் இதோ இந்த தடியனுக்கே கல்யாணம் செய்து வைங்க. எனக்கு நேரம் ஆகுது நான் கிளம்பறேன்” என கிளம்ப ஆயத்தமானாள்

“நேத்ரா இந்த போட்டோவை பாரு உனக்கு பிடிக்கலைனா வேண்டாம்” என அத்வைத் சொல்ல சித்தார்த்தும் , “பாரு நேத்ரா உனக்கு வேண்டாம்னா வேண்டாம்” என சொல்லவும், வேறு வழி இல்லாமல் போட்டோவை வாங்கி பார்த்தவள் நம்பமுடியாமலும், சந்தோஷத்திலும் போட்டோவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க. “என்ன நேத்ரா இந்த மாப்பிள்ளை பிடிக்கலையா? வேண்டாம்னு சொல்லிடலாமா?” என்று கேட்ட அம்மாவை ஓடிசென்று அணைத்துக்கொண்டாள். சந்தோஷத்தில் அழுதுக்கொண்டே தன் தாயை கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

அவளது தந்தை, “ என்னடா நேத்ரா இன்னும் ரெண்டு நாள் நிச்சயதார்த்தம். சந்தோஷமா?” என கேட்டதும், “அப்பா தேங்க்ஸ், அப்பா ரொம்ப தேங்க்ஸ்” என்று அவர் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டாள்.

“ம்ம்...ம்ம்... போதும் போதும் இந்த பாச மழை. இவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த விஷயம் முடிவாக யாரு காரணம்னு நம்ம கல்யாண பொண்ணுகிட்ட எடுத்து சொல்லுங்க” என அஷ்வந்த் சாவதானமாக சோஃபாவில் அமர்ந்து கால் மேல் கால் போட்டு அமர்ந்துக்கொண்டு சொன்னதும், மீரா, “ஆமாம் நேத்ரா அஷ்வந்த் தான் எங்களிடம் வந்து சொன்னான். அதனால் தான் நாங்க நேராக போய் ஹீ ராமிடம் கல்யாணத்திற்கு பேசினோம்.

மது, “மாமாவும், உங்க அண்ணன்களும் நேர்ல போய் பேசினாங்க. ஹரி அண்ணாவும் டெல்லில இருந்து பேசினாங்க” என்றதும் நேத்ரா அஷ்வந்தை நோக்கி வந்து “ரொம்ப தேங்க்ஸ் டா அஷ்வந்த்”

என அவன் மடியில் சாய்ந்து அழுதவனை பார்த்ததும் அஷ்வந்த் மட்டும் அல்ல அனைவருமே நெகிழ்ந்து இருந்தனர்.

அவனை சிரிக்க வைக்கவேண்டி அஷ்வந்த், “ஏய் நேத்ஸ் இப்போ உனக்கு ஒரு கதை சொல்றேன் கேட்க்கிறாயா?” என்றான். “ஏண்டா உன் மேல சாய்ந்து கொஞ்சம் பீளிங்க்சை காட்டினதுக்கு இப்போ நீ கதைனு சொல்லி போடப்போற மொக்கைக்கு நாங்களெல்லாம் பலி ஆகணுமா?” என கேட்டதும்

“ச்சு.. தேவை இல்லாமல் பேசாதே கதைய கேளு” என்றவன் ஒரு காட்டுல ஒரு குரங்கு கூட்டம் இருந்ததாம். அந்த குரங்கு கூட்டத்து தலைவன் இறந்து போச்சாம். உடனே எல்லா குரங்கும் கூடி நமக்கு ஒரு தலைவன் தேவை, அதனால் நாமளே ஒரு தலைவனை தேர்ந்தெடுக்கணும். அப்படின்னு ஒரு வயசான குரங்கு சொன்னதும் எல்லா குரங்கும் ஒத்துக்குச்சாம். நான் ஒரு கேள்விகேட்க்கிறேன் அதற்கு யார் சரியான பதில் சொல்றாங்களோ அவங்க தான் தலைவன் அப்படின்னு சொன்னதும் எல்லா குரங்குகளும் சரின்னு சம்மதம் சொல்லிவிட்டது. இப்போ அந்த வயசான குரங்கு கேட்டுதாம்” என சொல்லிக்கொண்டிருக்க அது என்ன கேள்வி என அனைவரும் அஷ்வந்தின் முகத்தை பார்த்துக்கொண்டே ஆர்வத்துடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

“சேவல் வட்டமா முட்டை போடுமா? இல்ல சதுரமா முட்டை போடுமா?” என கேட்டதும் நேத்ரா அவசரமாக, “டேய் சேவல் எங்கேடா முட்டை போடும் கோழி தானே முட்டை போடும்” என சொல்ல அஷ்வந்த் வயிற்றை பிடித்துக்கொண்டு சிரித்தான்.

“ஏண்டா நீ என்ன லாசா? எதுக்கு இப்படி சிரிக்கிற?” என எரிச்சல் பட்டதும். அஷ்வந்த் அருகில் வந்து “காங்கிராஜுலேஷன்ஸ் ` என அவன் கையை பிடித்து குலுக்கினான். “எதுக்குடா ?” என்றவனை பார்த்து சிரிப்புடன், “நீ சரியா பதில் சொல்லி அவ்வளவு பெரிய குரங்கு கூட்ட தலைவியா ஆகிவிட்டாயே அதுக்கு தான்” என்றதும், அனைவரும் சிரிக்க ஆரம்பிக்க, “அடப்பாவி உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்” என நேத்ரா அஷ்வந்தை துரத்த அவளிடம் வேண்டுமென்றே மாட்டி இரண்டு உதை வாங்கினான்.

அனைவரும் சிரிப்பை நிறுத்த வெகு நேரம் ஆகியது. இந்த சந்தோஷத்திற்கு தன் கணவனும் ஒரு வகையில் காரணம் என்ற பெருமையுடன் தன் கணவனை காதலுடன் பார்த்தாள். அதே நேரம் சித்தார்த்தின் விழிகளும் தன்னையே பார்ப்பதை கண்டு நெஞ்சம் நிறைய சந்தோஷத்துடன் அவன் புன்னகை நிறைந்த முகத்தை தன் மனதில் பதித்துக்கொண்டாள்.

அன்று முழுதும் சந்தோஷத்திலும், சிரிப்பிலுமே நாள் ஓடியது. இரவு, சித்தார்த்திற்கு பால் எடுத்துக்கொண்டு வந்தவனை, கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தவன், கை நீட்டி அழைக்க, புன்னகையுடன் அவன் மார்பில் தஞ்சம் புகுந்தான். இருவருமே சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“ஏங்க. நீங்க ஸ்ரீ அண்ணாகிட்ட போய் பேசி நேத்ரா கல்யாணத்தை இவ்வளவு சீக்கிரம் முடித்துவைப்பீங்கன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை. ஸ்ரீ அண்ணா ஸாபட் ஆனால் ஒரு முடிவெடுத்தா, அதிலிருந்து மாறவே மாட்டார். அதான் எனக்கு ஆச்சர்யம்” என்றான். “அது பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை மது நேத்ரா பத்தி கொஞ்சம் எடுத்து சொன்னேன். அவர் கொஞ்சம் கவுரவம் பார்க்கிறவர். அதான் கல்யாணம் ஆனாலும் நாம் அவருக்கு தெரிந்தோ தெரியாமலோ எந்த விதத்திலும் அவராக கேட்காமல் உதவி செய்யக்கூடாது அப்படின்னு நினைத்தார். அவரோட பேச்சிலேயே அது தெரிந்தது. அதான் அதற்கு ஏற்றார்போல பேசினேன். விஷயம் சுபம்” என்றான்.

“நீங்க யாரு. எவ்வளவு பெரிய பிஸ்னஸ் மேன். உங்கள் பேச்சில் மயங்காத ஆள் இருக்க முடியுமா?” என சொல்லி சிரிக்க. “உன்னை தவிர” என்றான் புன்னகையுடன். சிரித்த மது அவன் மார்பை நீவியபடி, “அது அப்போ, இப்போ...” என சொல்லிவிட்டு அவன் மார்பில் முகம்புதைத்தவன் அவன் நெஞ்சில் முத்தமிட்டாள்

“என்ன மேடம், இன்னைக்கு நல்ல மூட்ல இருக்கீங்களா, கேட்காமலே எல்லாம் கிடைக்குது” என்று சிரித்தான். நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்த்தவன், “இன்னைக்கு நம்ம குடும்பம் சந்தோஷமா இருக்கு என்றால் அதுக்கு நீங்களும் ஒரு காரணம் என்று நினைக்கும் போது எனக்கு அப்படியே பறப்பது போல இருக்கு” என்றான்.

“பறந்தது போதும் , கொஞ்சம் கிழே இறங்கி வாங்க” என மேலும் இறுக அணைத்துக்கொண்டான். அவளும் சிறிது நேரம் அவனுக்கு ஈடுகொடுத்து நடந்துக்கொண்டாள். இருவரும் தங்களை மீட்டுக்கொண்ட நேரத்தில் மது அவனிடமிருந்து விலகி செல்ல முயல , “மது எங்கே போற, போதும் நீ என்னை பார்த்து ஓடி போய் ஒளிந்ததெல்லாம். இனி என்னை விட்டு போக நினைத்தால் அவ்வளவுதான்” என அவளை அருகில் இழுத்து அணைத்துக்கொண்டான்.

மது சிரித்தபடி, “ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள். இப்படி ஒரு பழமொழி இருக்கு தெரியுமா உங்களுக்கு ” என சொல்லிவிடு குறும்பாக அவனை பார்த்து சிரித்தாள். “அது காதலிக்க தெரியாதவர்களுக்காக சொல்லி இருப்பார்கள். நாம தான் காதல் பறவைகள் ஆச்சே” என அவள் கழுத்தில் முத்தமிட்டவன் தொடர்ந்து முன்னேற அவன் கரங்களும் அவளுடலில் அத்துமீற தொடங்கின, ஒரு இனிய இல்லறம் அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தது.

நெஞ்சத்திலே நெஞ்சத்திலே நீ தானே மொத்தத்திலே
மொத்தத்திலே உன்னழகை கண்டேனே முத்தத்திலே
முத்தத்திலே ஓசை இல்லை சத்தமெல்லாம் வெட்கத்திலே
வெட்கத்திலே தத்தளித்தால் காதல் பொங்கும் நெஞ்சத்திலே
நெஞ்சத்திலே நெஞ்சத்திலே நீ தானே மொத்தத்திலே
மொத்தத்திலே உன்னழகை கண்டேனே முத்தத்திலே

நீ பேசியும் நான் பேசியும் தீராதம்மா பொழுதுகள்
பொழுதுகள் தீரலாம் மாறாதென்றும் இனிமைகள்
இனிமைகள் முளைத்தன ஆதாம் ஏவாள் தனிமையில்
தனிமையில் இருவரும் பேசும் மௌனம் இளவெயில்
வெயில் சாரல் அடிக்கும் நிழல் கூடி அணைக்கும்
அணைக்கும் ஆசை ஆயிரம்... களைக்கும் பாஷை பாசுரம்
சுரம் ஏறிலும் சுவை ஆறிலும் கூடும் இன்பம் நெஞ்சத்திலே

வா என்பதும் போ என்பதும் காதல் மொழியில் ஒரு பொருள்
ஒரு பொருள் தருவதால் நீயும் நானும் மறைபொருள்
பொருள் வரும் புகழ் வரும் ஆனால் வாழ்வில் எது சுகம்
சுகம் தரும் சுவை தரும் காதல் போல எது வரும்
வரும் வார்த்தை தயங்கும் நம்மை பார்த்து மயங்கும்
மயங்கும் மாலை சூரியன் கிறங்கும் நாளும் ஐம்புலன்
புலன் ஐந்திலும் திசை நான்கிலும் தேடும் இன்பம் நெஞ்சத்திலே

*****

அத்தியாயம்—61

காலையிலிருந்து அனைவரும் பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருக்க, மது மாமா வீட்டிலிருந்து அனைவரும் வந்தனர். தேவகியும், ராம மூர்த்தியும், வாசலுக்கே வந்து வரவேற்று அழைத்து சென்றனர். “அக்கா ஒரு வழியா பொண்ணுக்கும் கல்யாணத்தை முடிவு செய்துட்டங்க” என ராஜி சொல்ல. “எல்லாம் கடவுள் செயல் ராஜி, விமலா வாங்க இப்படி உட்காருங்க. வாம்மா வித்யா, மேகலா எப்படி இருக்கீங்க? செக்அப் போய் வரீங்களா?” என விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“பெரியம்மா மது எங்கே?” என்றாள் வித்யா. “மேல அவ ரும்ல இருக்காம்மா போய் பாரேன்” என வித்யாவையும் மேகலாவையும் அனுப்பி வைத்தார்.

“சித்து பேசாம நில்லுங்க சித்து, நீங்க என்ன சின்ன குழந்தையா? இன்னைக்கு என்னவோ புதுசா என்னை டை கட்டிவிட சொல்றீங்க?” என்றாள். மது சித்தார்த்திற்கு டை கட்டிக்கொண்டிருக்க சித்தார்த்த மதுவின் இடையை பற்றி அணைத்தபடி நின்றிருக்க மது புலம்பிக்கொண்டே டையை கட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

டையை கட்டி முடித்ததும் விலக முயன்றவனை விடாமல் அவன் இடையில் சித்தார்த்தின் கரங்கள் விளையாட, “என்னங்க இது, எல்லோரும் வந்திடுவாங்க. கிளம்பியாச்சு இல்ல, நல்ல பிள்ளை இல்ல. கீழே போங்க. நான் பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிடுகிறேன்” என அவன் தாடையை பிடித்து கொஞ்சியபடி சொன்னான்

“ஹே ... ஏஞ்சல் இன்னைக்கு என்னவோ தெரியலைடா அப்படியே உன்னை பார்த்துக்கொண்டே இருக்கணும் போல இருக்கு. என் கைக்குள்ளேயே வைத்திருக்கணும் போல இருக்கு. என்ன மாயம்டா செய்த, என்னை இப்படி மயக்கி வச்சிருக்க?” என்றான் கிறக்கமாக.

உதட்டை கடித்துக்கொண்டு சிரித்தவளின் முகத்தை பற்றி அருகில் இழுத்தவன், “மது....மை....ஸ்வீட் லிட்டில் ஏஞ்சல்” என கிறக்க குரலில் கொஞ்சிக்கொண்டே அவன் முகமெங்கும் இதழ் பதித்தான். தன் முகம் சிவக்க வாங்கிக்கொண்டு அவனுக்கு பதில் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தவன், நிலைமையை உணர்ந்து, “சித்து எல்லோரும் வந்திடுவாங்க கிளம்பி போகணும் சித்து” என சொன்னாலும் குரல் வெளியே வராமலும், அவனிடமிருந்து விலகாமலும் சொன்னான்.

அவனும் அவனை விலக்காமல், “போவதென்றால் போ” என்றான்.

“போ போன்னு சொல்லிட்டு இப்படி என்னை விடாமல் பிடித்திருந்தால் என்ன அர்த்தம்?” என பேசிக்கொண்டே தன்னாலும் அவனிடமிருந்து தன்னை மீட்டுக்கொண்டு வர முடியாமலும், அவனின் அன்பின் வேகத்தில் கட்டுண்டு, தன் இரு கைகளையும் மாலையாக கோர்த்து அவன் கழுத்தை சுற்றி போட்டவள்.....

“அச்சச்சோ....., அய்யோ...!! ஐயம் சாரி” என்ற வார்த்தைகளால் திடுக்கிட்டு இருவரும் திரும்பி பார்க்க, மேகலாவும், வித்யாவும், கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியே செல்வதை பார்த்ததும், மது வெட்கத்திலும், சித்தார்த் ஒருவிதமான தவிப்பிலும் இருக்க, சமாளித்த சித்தார்த், “மது நான் கீழே போறேண்டா, நீ சீக்கிரம் வா” என கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தவளின் கரத்தை பிடித்து அழுத்திவிட்டு கதவை திறந்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான்.

வெளியே மேகலாவும், வித்யாவும், மனம் நிறைய மதுவின் மாற்றம் குறித்து சந்தோஷத்துடனும், இப்படி அவர்களின் அந்தரங்கத்தில் அத்து மீறி நுழைந்துவிட்டோமே என சற்று கவலையுடனும் நின்றிருக்க, வெளியில் வந்த சித்தார்த் சாதாரணமாக இருவரையும் விசாரித்து விட்டு, “உள்ளே போங்க” என சொல்லிவிட்டு கீழே சென்றுவிட்டான்.

உள்ளே சென்ற இருவரும், மதுவின் அருகில் சென்று நிற்க மது எழுந்து நின்றதும் வித்யா, “சாரிமா நாங்க ரெண்டு தடவை கதவை தட்டினோம் ஆனால் குரலே இல்லை அதனால் தான்....” என விளக்கம் சொல்ல நிமிர்ந்து இருவரையும் பார்த்த மது, “பரவாயில்லை” என நாணப்புன்னகை புரிய மேகலா, “அத்தான் சரியா சொல்லி இருந்தார் மது, மது சீக்கிரமே மனம் மாறிவிடுவாள், சித்தார்த் அவனை பார்த்துப்பார். பொறுப்பான கைகளில் நாம் மதுவை ஒப்படைத்துவிட்டோம் எந்த கவலையும் நமக்கு வேண்டாம் அப்படின்னு. அது இன்னைக்கு உண்மையாக ஆகிடுச்சி”

“உங்க அண்ணன் இதை கேட்டால் எப்படி சந்தோஷப்படுவார் தெரியுமா? எங்களுடைய இத்தனை நாள் வேண்டுதல் வீண் போகவில்லை. சரி கீழே போகலாமா?” என ஒன்றும் பேசாமல் நின்றிருந்தவனை கேட்டதும், “ம்ம்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னோட சந்தோஷம் எத்தனை பேரை சந்தோஷப்பட வைக்கிறது. ஆனால் இவ்வளவு பாசமாக இருப்பவர்களை நான் எவ்வளவு, கவலைப்பட வைத்திருக்கிறேன்’ என எண்ணிக்கொண்டே கீழே வந்தவள் அங்கிருந்த தன் உறவினர்களை எல்லாம் பார்த்து சகஜ நிலைக்கு திரும்பினாள்.

சற்று நேரத்தில், ஜீவா, சுரேஷ், ரமேஷ், அவன் அம்மா, கீதா, சம்மந்தி வீட்டினர், மற்றும் சில நெருங்கிய உறவினர்கள் சூழ்ந்திருக்க, அத்வையும், ஹரியும், ஸ்ரீயை அழைத்துவர சென்றுவிட, சித்தார்த், அஷ்வந்த் இருவரும் வீட்டில் இருந்து அனைவரையும் வரவேற்று, உபசரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமும் வந்து விட நிச்சய தாம்பூலம் சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது. மதுவும், மீராவும், வீட்டு மருமகள்களாக எல்லாவற்றையும் பொறுப்பாக செய்துக்கொண்டிருந்தனர். இடையிடையே சித்தார்த்தும், மதுவும், கண் ஜாடையிலேயே பேசிக்கொள்ளவும் தவறவில்லை. அது மற்றவர் கண்களுக்கும் தவறவில்லை

ஸ்ரீ ராம் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பிச்சென்றதும், நண்பர்கள் கூட்டம் முழுதும் தோட்டத்தில் போடப்பட்டிருந்த பந்தலின் கீழே அமர்ந்து அரட்டை அடித்துக்கொண்டிருக்க, நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது, அஷ்வந்த் வழக்கம் போல தன் ஜோக்குகளால் அனைவரையும் சிரிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

பேச்சு திசை மாறி திசை மாறி, கணவன் மனைவிக்கு இடையே வரும் பிரச்சனைகளை பற்றி வந்து நின்றுது. ஆண்கள் அனைவரும் பிரச்சனைகளுக்கு முழுக்காரணமும் பெண்களே என்று சொல்ல, பெண்களோ ஆண்களே என சூடாக விவாதித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அஷ்வந்த், “இங்க பாருங்க. பெண்கள் எல்லோரும் வெளிய கிளம்ப சொன்னால் அவ்வளவு தான் நாளைக்கு போறதுக்கு நாம் இன்னைக்கே சொல்லணும். நீங்களே ‘லேடி’ன்னு தமிழ்ல எழுதிட்டு அதை ரிவேர்ஸ்ல படிங்க ‘டிலே’ ன்னு வரும் என்றதும், “டேய் அஷ் எப்படில்லாம் திங்க பன்றடா. மேதைடா நீ” என்றான் சுரேஷ்.

“நன்றி தலைவா” என சொல்லிவிட்டு சிரித்தான். “போதும்டா ரம்பம், கொஞ்சம் உன் வாயை மூடு. உனக்கு வரப்போறா பாரு ஐயோ பாவம் அந்த மகராசி எங்கே இருக்காளோ” என வானத்தை பார்த்து கையை தூக்கி சொன்னாள்

உனக்கே ஒரு ஸ்ரீ ராம் கிடைக்கும் போது எனக்கு ஒரு ஸ்ரீ தேவி கிடைக்க மாட்டாளா?” என பந்தாவாக கூற, தீபக்கும், மதுவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டனர். “என்ன அண்ணி இப்படி மர்மமா சிரிக்கிறீங்க? என்ன விஷயம்?” என்றான்.

“உங்க அண்ணிக்கு நானும் அவளும் சின்ன வயசுல போடும் சண்டையெல்லாம் ஞாபகம் வந்துவிட்டதாம்.” என்றான் தீபக்.

“மது போடாத சண்டையா நாங்க வாங்காத அடியா? அப்பா இப்போ நினைத்தாலும் அப்படியே நடுங்குது உடம்பு” என்றான் சுரேஷ்.

“போதும் போதும் அப்படியே பேசி வேற டாபிக் போய்டாதீங்க. முதலில் விஷயத்தை முடிங்க. மது நீ சொல்லுடி உன்னோட கருத்தை” என கீதா சொன்னதும், மது, “என்னை பொறுத்த வரைக்கும் பிரச்சனை வர ரெண்டு பேருமே தான் காரணம்” என்றதும், சுரேஷ், “மது நீ நியாயவாதி எப்படி உண்மையை சொல்ற பாரு?” என்றான்.

“ஹஸ்பன்ட் அண்ட் வைப் ரெண்டு பேருக்கும் எதனால் பிரச்சனை வருது? ரெண்டு பேரும் முதலில் மனம் விட்டு பேசுவது கிடையாது. ஒருத்தர் மேல ஒருத்தர் நம்பிக்கை வைக்கணும். தெரியாமல் செய்யும் தவறை பெரிசு பண்ணக்கூடாது. ஒருவருக்கு ஒருவர் உண்மையாக ஒளிவு மறைவு இல்லாத வாழ்க்கை வாழ்ந்தால் நிச்சயம் பிரச்சனைகள் வராது. இது தான் என்னுடைய கருத்து” என சொன்னதும் அனைவரும் மதுவின் கூற்றில் உண்மை இருப்பதாக சொல்லிக்கொண்டனர்.

மது சித்தார்த்தை திரும்பி பார்க்க அவன் முகமோ கலவையான முக பாவத்தை வெளிப்படுத்தியது. குழப்பம் நிறைத்து காணப்பட்டது. அன்று சுபா வீட்டில் இருந்த போது சித்தார்த்தின் முகம் இதே போல தானே இருந்தது. இவனுக்கு என்ன பிரச்சனை. இன்று கட்டாயம் என்ன விஷயம் என கேட்டு தெளிவு படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அவன் நிம்மதி தான் தான் வாழ்க்கை என நினைத்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தான்.

இரவு அனைவரும் கிளம்பி சென்றுவிட, அனைவருமே அசதியில் இருந்தனர். சுபா, மது, மீரா மூவரும் சமையலறையை சீர் படுத்திக்கொண்டு இருந்த போது அங்கே வந்த தேவகி, “போதும்மா மூணு பேரும் போய் படுங்க. நேரம் ஆகுது. காலையில் எழுந்து மற்ற வேலைகளை பார்த்துக்கொள்ளலாம். இந்தா மூணு பேரும் பாலை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்புங்க. சொன்னா கேட்க மாட்டீர்கள்” என மூவரையும் பிடித்து தள்ளாத குறையாக அனுப்பி வைத்தார்.

அறைக்கு வந்த மது கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு விட்டத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தவனின் அருகில் வந்தவள், “என்னங்க இப்படி தீவிர சிந்தனையில் இருக்கீங்க?” என்றாள். ஒன்றும் சொல்லாமல் எழுந்து அமர்ந்தவனின் கையை பிடித்து பாலை அவனிடம் கொடுத்தவள் “நீங்க குடிங்க. நான் போய் குளித்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு அவனை பார்த்துக்கொண்டே குளியலறைக்கு சென்றாள்

அலுப்பு தீர நன்றாக குளித்துவிட்டு வந்தவள் தான் கொடுத்துவிட்டு சென்ற பாலை குடிக்காமல் எங்கே சென்றுவிட்டான் என பால்கனியில் எட்டிப்பார்த்தவள் தலையை அழுந்த கோதிக்கொண்டு மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தவனை கண்டதும், அருகில் சென்றவள் பின்னாலிருந்து அவனை அணைத்துக்கொண்டு அவன் முதுகில் தான் கன்னத்தை பதித்துக்கொண்டாள்.

சித்தார்த் கண்களை மூடிக்கொண்டு நின்றிருந்தான். அவனை விலக்கவும் இல்லை. அணைக்கவும் முயலவில்லை. ஒருவிதமான தடுமாற்றத்துடனேயே இருந்தான். அவனிடமிருந்து எந்தவிதமான பதிலும் கிடைக்காததில் மது அவன் எதிரில் வந்து நின்றாள். ஒன்றும் சொல்லாமல் அறைக்குள் சென்றவனை, குழப்பத்துடன் பின் தொடர்ந்தாள்.

இரு கைகளிலும் தலையை தாங்கியபடி அமர்ந்திருந்தவனை கண்டதும் அவன் எதிரில் சென்று மண்டியிட்டு அமர்ந்தாள். "என்னங்க என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு? நானும் இந்த இரண்டு வாரமாக பார்த்துக்கொண்டே தான் இருக்கிறேன். நீங்க அடிக்கடி ஏதோ யோசித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு? ஆபீஸ்ல ஏதாவது பிரச்சனையா? ஆனால் அதுக்கெல்லாம் நீங்க இப்படி அப்செட் ஆகமாட்டீங்கலே? ஏதாவது சொல்லுங்க. எனக்கு உங்களை இந்த நிலையில் பார்க்கவே முடியவில்லை." என கெஞ்சலாக சொன்னதும் அவளை அருகில் அமரவைத்து அவள் கையை பற்றிக்கொண்டாள்

"எனக்கு உன்னிடம் இதை எப்படி சொல்வதென்று தெரியவில்லை மது? என்னை நினைத்து, என் செயலை நினைத்து நானே தினம் வேதனையில் இருக்கிறேன். பல முறை உன்னிடம் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று எண்ணுவேன் ஆனால் என்னால் முடியவில்லை." அவன் சொல்ல சொல்ல மதுவின் மனதில் ஒரு பயம் சூழ ஆரம்பித்தது.

"அதுவும் நீ இன்னைக்கு பேசியதை கேட்டதும், இனியும் உன்னிடம் மறைக்க கூடாது என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். ஆனால் அதை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று தான் தெரியவில்லை" என்றவன் ஒரு முடிவுடன் எழுந்து சென்று தன் பீரோவை திறந்து அடியில் வைத்திருந்த அந்த டைரியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தான்.

"மது இந்த டைரியை படி என்னுடைய இந்த நிலைக்கான விளக்கம் உனக்கு கிடைக்கும். நான் ஒரு ஒரு மணி நேரம் கழித்து வருகிறேன்" என்றவன் அவன் பதிலை எதிர் பாராமல் வீட்டு சாவியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டான். அவன் செல்லும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள் நடுங்கும் விரல்களால் அந்த டைரியை திறந்தாள்.

முன்னால் சில பக்கங்கள் வெற்றுத்தாளாக இருந்தது. திருப்பிக்கொண்டே வந்தவளின் கண்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்தது. சித்தார்த்தின் அழகிய கையெழுத்தில், எழுதி இருந்த கவிதை

"பெண்ணே நீ என் தேவதை
பார்த்தவுடன் என் நெஞ்சில்
நிறைந்த தாரகை
நீயா அல்லி ராணி
இல்லை இல்லை
என் இதய வீட்டில்
குடியிருக்கும் என்
இதய ராணி .....

என் இதய சிம்மாசனத்தில்
அமர்ந்திருக்கும்
உன்னை நான்
மாலைசூட்டி ஆக்குவேன்
என் பட்டத்து ராணி....."

இந்த கவிதையை வாசித்தவள் மெதுவாக திருப்பியவள் அங்கிருந்த போட்டோவை கண்டதும் நம்ப முடியாமல் விழி அகல பார்த்தாள். ஒவ்வொரு பக்கமாக படித்துக்கொண்டே வர அவள் நெஞ்சில் தோன்றிய உணர்வுகளை சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை. அவள் நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் ஆயிரம் ஆயிரம் உணர்ச்சிகள் அலை மோதின

மொத்த டைரியும் படித்தவன் அப்படியே பொத்தென சோஃபாவில் அமர்ந்தான். ஒன்றரை மணி நேரமாக மனக்கலக்கத்துடன் பீச்சில் அமர்ந்திருந்த சித்தார்த் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். தன் அறைக்கதவை திறந்தவன், கண்களை மூடி உதடுகளை இறுக மூடியபடி, தன்னை கட்டுப்படுத்தியபடி அமர்ந்திருந்தவனை நெருங்கிய சித்தார்த், "மது" என அவன் தோளில் கையை வைத்ததும் சரேலென்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த அவன் விழிகளில் தோன்றிய பாவம் இன்னதென்று சித்தார்த்தால் சட்டென்று வரையறுக்க முடியவில்லை.

அவ்வளவு நேரமும் தன்னையே கட்டுபடுத்திக்கொண்டிருந்தவளால் தன் எதிரில் இருந்தவனை கண்டதும், "நீங்களா...? நீங்களா...? என்னை சந்தேகப்பட்டிங்க சித்து!!!" என மெல்லிய குரலில் கேட்டுக்கொண்டே அவனிடமிருந்து விலகி பின்னாலேயே சென்றுக் கொண்டிருந்தவனை, இரண்டே எட்டில் அணுகியவன், "இல்லடா மது...." என பேசத்தொடங்கியவனை "வேற வேற யார் சந்தேகப்பட்டிருந்தாலும் பரவாயில்லை. நீங்க...நீங்க...நீங்க எப்படி சித்து சந்தேகப்படலாம்? அதும் என்னை... என்னைப்போய்..." என கத்திக்கொண்டே பாய்ந்து அவன் சட்டையை உலுக்கியபடி கேட்க, அடிபட்ட மானின் கதறலாய் அவன் வார்த்தைகள் அவன் காதில் நுழைந்தது. 'இதற்கு என்ன பதில் சொல்வேன் கடவுளே!!!' என்று அவன் மனம் அரற்ற தொடங்க அதற்கு மேல் அவன் கதறல் வார்த்தைகள் அவன் காதில் நுழைந்தாலும் கருத்தில் பதியவில்லை

"மது ப்ளீஸ்டா... அழாதே" என சொன்னதும் அவன் சட்டையை பிடித்து உலுக்கியவன் அவன் மார்பிலேயே சாய்ந்து கதறினான், "ஏன் ..ஏன் ..? சித்து நீங்க என்னிடம் இருந்து மறைச்சீங்க. நீங்க என்னை காதலித்ததை ஏன் முதலிலேயே என்னிடம் சொல்லவில்லை? எதுக்காக சொல்லாமல் என்னிடமிருந்து விலகி போனீர்கள்? நீங்க அன்னைக்கே என்னிடம் சொல்லி இருந்தால், அர்ஜுன்னு ஒருவன் என் வாழ்க்கையில் வராமலேயே போய் இருப்பானே. வேற ஏதாவது ஒரு பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு, உயிரோடு இருந்திருப்பானே. என் வாழ்க்கையும் திசை மாறி போகாமல் இருந்திருக்குமே. நாமும் சந்தோஷமாக இருந்திருக்கலாமே? ஏன் சித்து நீங்க முதலிலேயே சொல்லவில்லை? நீங்க என்னை சந்தேகப்பட்ட போதாவது நேரடியாக வந்து என்னிடம் பேசி இருக்கலாமே? " என தன் மீது சாய்ந்துக்கொண்டு புலம்புவவனை தேற்ற வழி தெரியாமல் நின்றுக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் நீ என்னை சந்தேகப்பட்டாயே? என்ற அந்த ஒரு கேள்வியே சுற்றி சுற்றி வந்து அவனை சுட்டேறித்துக்கொண்டிருக்க அவன் புலம்பிய மற்ற எதுவும் அவன் மனதில் பதியவில்லை. மனம் நிறைய வலியுடன் ஒன்றும் பேசாமல் அவனை அணைத்தபடி நின்றுக்கொண்டிருந்தான். தான் இவ்வளவு தூரம் கத்தியும் அவனிடம் இருந்து ஒரு பதிலும் வராததால், நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தவன் ஒரு நிமிடம் திகைத்தான். உலகத்தின் அத்தனை சோகத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டவனைப் போன்ற அவன் முகபாவனை அவனை திகைக்க வைத்தது. அவன் வாயிலிருந்து மேலும் வெளிவர துடித்த வார்த்தைகள் அப்படியே அடங்கின

மெல்ல தன் அணைப்பிலிருந்து விலகத்தொடங்கியவனை சித்தார்த்தின் கரங்கள் அவனை விலகவிடாமல் இறுகப்பற்றியது. தன்னை மறந்து மீண்டும் அவன் மார்பில் ஒண்டியவன் கண்களில் இருந்து ஆறாய் கண்ணீர் பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்தது.

அந்த ஆற்றில் கலக்க துடிக்கும் அருவி நீர் போல் அவன் கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் வெளிவர ஆரம்பித்தது. தன் மேல் விழுந்த முதல் இரண்டு துளி கண்ணீரை உணர்ந்த மது, அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க, கலக்கிய இருவரின் கண்களிலும் அடுத்தவர் உருவம், பனித்திரையின் ஊடே பார்பதுபோல்தான் தெரிந்தது.

தன்னை மறந்து கத்தியதால் எழுந்த உணர்ச்சி வேகத்தில், அவன் உடல் தள்ளாடுவதை உணர்ந்த சித்தார்த், அவனை மெல்ல நடத்தி, கட்டிலில் அமர வைத்தான். பயத்தில் இருக்கும் புறாவின் சிறகுகள் போல், அவன் உடல் நடுங்கவும் அவனை ஆதரவுடன் அணைத்துக்கொண்டான்.

சிறு குழந்தையை தேற்றுவது போல் அவன் விரல்கள் அவனை வருடிக்கொடுத்தன. ஆயிரம் வார்த்தைகள் தராத ஆறுதலை அவனுடைய அந்த வருடல் தந்தது. அவனின் அழகை மெல்ல விசும்பலாகி, ஓய்ந்து போய் அவன் தூங்கும் வரை இந்த நிலை தொடர்ந்தது.

எதிலிருந்தோ அவனை காப்பாற்றத்துடிப்பவன் போல் அவனை தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டு இறுக அணைத்திருந்த சித்தார்த், தூக்கத்தில் அவன் தளர்வதை கண்டதும், அலுங்காமல் அவனை படுக்கையில் படுக்க வைத்தான்..

தூக்கத்திலும் விசிக்கும், அவள் நிலை கண்ட அவன் நெஞ்சம் உலை கலனாய் கொதித்தது. என் மதுவை இனி கண் போல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தேனே ஆண்டவா? இன்று அந்த கண்ணில் வழியும் கண்ணீரைக்கூட என்னால் துடைக்க முடியவில்லையே?? அதற்குரிய தகுதியும் எனக்கில்லையே, அவள் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கும் என்னிடம் பதில் இல்லையே?? என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டவன்.

தன் கண்ணில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர், காய்ந்து இருப்பதையுணர்ந்து, போய் குளிர்ந்த நீரை அடித்து, முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்தவன், அந்த அறையில் மூச்சு முட்டுவது போல் உணர்ந்தான். மது நல்ல உறக்கத்தில் இருப்பதை தெளிவு படுத்திக்கொண்டவன். ஒரு பெருமூச்சுடன், தன் கார் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வேகத்துடன் கிளம்பினான்.

மதுவின் கண்ணீர் துளிகள் பட்டு, கறையாகியிருந்த அவனுடைய சர்ட், கண்ணில் பட்டாலும் அது அவன் கருத்தில் எட்டவில்லை, ஒரு வருத்தமான பாவனையில், தலையை குலுக்கியவன், காரை இயக்கி அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

விவரம் தெரிந்த நாளில் இருந்து காரை இயக்கிக் கொண்டிருப்பதால், அனிச்சை செயலாக கைகளும் கால்களும் ஒத்துழைக்க கார் சாலையில் போய் கொண்டிருக்க, அவன் மனம் மதுவின் வார்த்தைகளிலேயே சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தது. மீண்டும் மீண்டும், தன் காதுகளில் ஒலித்த அவன் கதறல் ஒலி மட்டுமே அவனை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

வெளிக்காற்று முகத்தில் பட்டு, சிறிதே சமநிலை அடைந்த அவன், சடாரென்று காரை நிறுத்தினான். 'ஓ மது நீ என்ன சொன்னாய்', இது வரை அவன் கதறல் ஒலி மட்டுமே காதுகளையும் மனதையும் அடைத்திருக்க, அந்த நொடியில்தான் அவளுடைய வார்த்தைகளின் அர்த்தம், கதறல் ஒலியை கிழித்துக்கொண்டு அவன் மனதில் நுழைந்தது.

ஏன் ஏன் ஏன், சித்து நீங்கள் உடனே வந்து சொல்லவில்லை??' அவளுடைய வார்த்தைகளின் முழு அர்த்தம் முழு வீச்சில் புரிந்ததும், கோடிப்ரகாசம் அவன் கண்களில் தோன்றியது. அந்த நொடி வரை தன்னை உலகதிலேயே அதிகம் சபிக்கப்பட்டவனாய் உணர்ந்தவன் இப்போது, உலகத்திலேயே அதிகம் ஆசிர்வதிகப்பட்டவனாக உணர்ந்தான்

மது இந்த நிலையிலும் நீ என்னை வெறுக்கவில்லை. உனக்கு என் காதலை உன்னிடம் சொல்லாதது தான் வருத்தமா? அப்படியானால் நான் உன்னை தவறாக புரிந்துக்கொண்டதை நீ மன்னித்துவிட்டாயா? நான் தான் நீ சொன்னவற்றின் முழு உண்மையையும் அறியமுடியாத குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன். அவ்வளவு நேரமும் மனதில் இருந்த இறுக்கம் மறைந்தது. மனதில் உற்சாகம் பிறந்தது.

இதோ வந்துவிட்டேன் என் உயிரே, இனி என்னையும் உன்னையும் பிரிப்பதற்கு இந்த உலகத்தில் எதற்கும் சக்தியில்லை என்று கூறியபடி, தன் மனம் முழுதும் உற்சாகம் பெருக்கெடுக்க தன்னவனை உடனே பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் முழு வேகத்தில் அவன் வந்த பாதையில் அவன் காரைத் திருப்பிய போது.....????

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த மது, "சித்து....." என்ற கூக்குரலுடன் அலறித்துடித்து எழுந்தான்.

தூக்கத்திலிருந்து அலறிக்கொண்டு எழுந்த மது ஒரு நிமிடம் ஒன்றும் புரியாமல் முகம் முழுதும் வியர்க்க, அனிச்சை செயலாக அவன் கைகள் முகத்தை துடைத்தபடி என்ன இது இப்படி ஒரு கெட்ட கனவு என எண்ணிக்கொண்டே திரும்பி பார்த்தவன் சித்தார்த் அங்கில்லாததை கண்டதும் ஒரு திடுக்கிடலுடன், அறை முழுதும் தன் கண்களை அலையவிட்டான். அறையில் அவன் இல்லை என்றதும் அவன் அணைப்பிலேயே உறங்கும் வரை அவன் தன் அருகில் இருந்தது நன்கு நினைவில் இருந்தது. ஒரு வேளை உறக்கம் வராமல் பால்கனியில் இருக்கிறானோ என எண்ணிக்கொண்டே பால்கனி கதவை நெருங்கியவன் கதவு பூட்டி இருப்பதை பார்த்தான்.

மனம் நிறைய பயத்துடன் விளக்கை போட்டவன் மணியை பார்க்க மணி இரண்டை தாண்டி இருந்தது. சித்தார்த் அறையில் இல்லாதது, தான் கண்ட கனவையும் சேர்த்து பார்த்து பயத்துடன் அறைக்கதவை திறந்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி ஓடினான். யாரை எழுப்புவது என்ன சொல்வது என புரியாமல் திகைத்தவன் அடிவந்தின் அறையில் விளக்கு எரிவதை கண்டு அங்கு சென்று அவன் அறைக்கதவை வேகமாக தட்டினான்

தூக்க கலக்கத்துடன், யாருடனோ போனில் பேசிக்கொண்டே வந்து கதவைத்திறந்தவன் அந்த நேரத்தில் மதுவை கண்டதும், அவள் கலங்கிய விழிகளை கண்டவன் போனில் பேசியவரிடம், "நான் சொன்ன இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் ஃபாலோ பண்ணுங்க" என அவசரமாக சொல்லிவிட்டு மதுவிடம் திரும்பினான். ஆனால் அந்த அறை நொடியில் மதுவின் மனம் என்னென்னவோ எண்ணி கலங்கியது.

"அண்ணி என்ன ஆச்சு? ஏன் இப்படி இருக்கீங்க? இந்த நேரத்தில் நீங்க... ஆமாம் அண்ணன் எங்கே?" என்றதும், "அஷ்வந்த் உங்க அண்ணனை ரூம்ல காணோம் நான் தூங்கும் வரை என் பக்கத்தில் தான் இருந்தார். கனவு கண்டு திடீர்னு நான் விழித்து பார்த்தேன், பக்கத்தில் உங்க அண்ணன் இல்லை. யாரை எழுப்புவது என்று தெரியாமல் இங்கே விளக்கு எரிந்துக்கொண்டிருந்ததை பார்த்ததும் இங்கே வந்தேன்" என திக்கி திணறி சொல்லி முடித்தாள்.

"ஒரு நிமிடம் அண்ணி வரேன் என்றவன், வீட்டு சாவியை எடுத்து கதவை திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றவன், ஷெட்டில் சித்தார்த்தின் கார் இல்லாததை கண்டதும் வாட்ச் மேனிடம் சென்று விசாரித்தான். வேகமாக உள்ளே வந்தவன் சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு முயன்றுக்கொண்டே, "அண்ணி அண்ணன் பன்னிரண்டு மணிகிட்ட காரை எடுத்துக்கொண்டு போய் இருக்கார்." என சொல்லிவிட்டு தொடர்ந்து சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு முயன்றுக்கொண்டிருந்தான்.

எத்தனையோ முறை முயன்றும், அவுட் ஆப் கவரேஜ் என மீண்டும் மீண்டும் வரவும், ஜீவாவிற்கு போன் செய்து சித்தார்த் அங்கு வந்தானா? என விசாரிக்க, இல்லை என்ன விஷயம் என கேட்டுத்தெரிந்துக்கொண்ட ஜீவா தானும் முயன்று பார்ப்பதாக சொன்னான். மது ஏதாவது ஒரு நல்ல பதில் வராதா என பயத்துடனும், ஒரு எதிர்பார்ப்புடனும், சஷ்டி சொல்லியபடி அஷ்வந்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அஷ்வந்த் சித்தார்த்தின் மொபைலுக்கு முயன்றுக்கொண்டு இருக்க, அதேநேரம் ஹாலில் இருந்த போன் ஒலித்ததும், மது ஓடிசென்று போனை எடுத்து பதட்டத்துடன், "ஹலோ" என்றாள். எதிர் முனையிலிருந்து சொன்னதை கேட்டு அதிர்ச்சியுடன் பேச வாய் வராமல், சிலையாக நின்றவளின் கையிலிருந்து ரிசீவரை வாங்கியவன், மறுபுறம் இருந்து வந்த செய்தியில் சற்று நிலை குலைந்தாலும், சமாளித்துக்கொண்டவன் அனைத்து விவரங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு ரிசீவரை வைத்துவிட்டு மதுவை பார்த்தான்.

செய்தியைக்கேட்டு, மூச்சுக்கு தவிப்பவள் போல திணறியபடி, ஆதாரத்திற்கு சோஃபாவை பற்றிக்கொண்டு கண்களில் நீர் தளும்ப, பிரமை பிடித்தவளை போல நின்றிருந்தவளை பார்த்தவன், அஷ்வந்தத்தின் "அண்ணி என்னாச்சு" என்ற அழைப்புக்கு வாயை திறந்தவள், வார்த்தைகள் தொண்டைய விட்டு வெளிவராமல் தவித்தாள். தண்ணீரை விட்டு வெளியே எடுத்துப்போடப்பட்ட மீன் தன் மூச்சுக்கற்றுக்கு வாயைத்திறப்பது போன்ற அவள் பாவனையில் திகைத்தவன் நேராக அத்வைதின் அறைக்கு ஓடினான்.

விஷயத்தை கேள்விப்பட்ட அத்வைத் உடையை மாற்றிக்கொண்டு வருவதற்கு முன்னால், மீரா மதுவை நோக்கி ஓடிவந்தாள். "மது மது என்னம்மா... என்னம்மா...ஆச்சு?" என பரிவுடன் மதுவை அணைத்துக்கொண்டு, பேசமுடியாமல் தவிப்பவளை பார்த்ததும், பக்கத்தில் இருந்த தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்து மதுவிற்கு சிறிதளவு புகட்டினாள். "மது ஒன்னும் இல்லம்மா, பயப்படாதே" என தேற்றிக்கொண்டிருக்கும் போதே மது, "எனக்கு மட்டும் எனக்கா இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது" என அழுதவளை ஆதரவுடன் அணைத்துக்கொண்டாள்.

களைப்புடன் உறங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள் ஹாலில் ஏதோ சத்தம் கேட்கிறதே என்று எழுந்து வெளியில் வர, மது அழுதுக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்த தேவகியிடம் அஷ்வந்த் நடந்ததை சொல்ல அனைவரும் அதிர்ந்தனர்.

மதுவின் அருகில் வந்த தேவகி, "மது, இங்கே பாரு எல்லாம் சரியாகிவிடும், எழுந்துக்கோம்மா" என்றதும் அந்த பரிவில், "சித்தா" என்று பெருங்குரலேடுத்து முகத்தை மூடிக்கொண்டு கதற ஆரம்பித்தாள். திகைத்துப்போன அனைவரும் அவரவருக்குத் தகுந்த விதத்தில் ஆறுதல் படுத்த முனைந்தனர்.

சுபா, "மது, கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்திக்கோம்மா, அவனை ஹாஸ்பிடலில் போய் பார்க்க வேண்டாமா?" என்று சொல்ல, ஹாஸ்பிட்டல் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும், விலுக்கென்று நிமிர்ந்தவள், "அய்யோ வேண்டாம், அண்ணி ஹாஸ்பிட்டல் வேண்டாம், ஒரு முறை நான் ஹாஸ்பிட்டல் போனதே இந்த ஜென்மத்துக்கும் போதும், என் சித்துவை என்னிடம் கொண்டு வந்து

சேர்த்துவிடுங்கள்,” என்று சமந்தமில்லாமல் அவன் புலம்ப ஆரம்பிக்க செய்வதறியாது அனைவரும் திகைத்தனர்.

நேரமாகிக்கொண்டே இருக்கிறது அங்கே சித்தார்த் என்ன நிலையில் இருக்கின்றானோ என எண்ணிய அஷ்வந்த் உரத்த குரலில், “அண்ணி, கொஞ்சம் நிறுத்தறீங்களா?” என அதட்ட, இதுவரை அதுபோன்ற குரலில் அவன் பேசியறியாத மது, திகைத்துப்போய் அவனை நோக்க, “வாயை முடிக்கொண்டு போய் காரில் ஏறுங்கள்” என்று இரைந்தான்.

ஒரு மன்னிப்பு வேண்டும் பாவனையில் அனைவரையும் அவன் நோக்க, எல்லோரும் புரிந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாக தலையாட்டினர். அடிபட்ட சிறு குழந்தையின் பாவனையில் மதுவின் கண்களில் தெரிந்த வலி, அஷ்வந்தை மிகவும் துன்புறுத்தியது. மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் அண்ணி!!’ என்று மனதோடு அவளிடம் மன்னிப்பு வேண்டியவன் வேகமாக வெளியே ஓட, அனைவரும் பின்தொடர்ந்தனர்.

அத்தைத் ஷெட்டிலிருந்து காரை கொண்டுவந்து போர்ட்டிக்கோவில் நிறுத்த, ஒரு விதமான மரத்த உணர்வோடு பின் தொடர்ந்த மது அஷ்வந்தின் அதட்டலால், புலம்பலை நிறுத்தியிருந்தாலும், மனம் இரு மடங்கு உரக்க தன் புலம்பலை தொடர்ந்தது.

ஹரி, “மீரா நீயும்,சுபாவும், குழந்தைகளோட இங்கேயே இருங்க” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினர்.

வழிமுழுதும் அழுதுக்கொண்டே வந்த மதுவை, தன் துன்பத்தை கூட மறைத்துக்கொண்டு தன் மருமகளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார் தேவகி. அத்தைத் எவ்வளவு விரைவாக செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக காரை செலுத்தி ஹாஸ்பிட்டலை அடைந்தான்

ஹாஸ்பிட்டல் வாசலிலேயே ரமேஷும், ஜீவாவும் நின்றிருந்தனர். அத்தைதின் காரை கண்டதும், இருவரும் அருகில் வந்தனர். முதலில் இறங்கிய சித்தார்த்தின் கையை பிடித்த ஜீவா, “டீர்மென்ட் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்காங்க, ப்ளட் வேணும்னு கேட்டாங்க ஏற்பாடு பண்ணிட்டோம்.” என சொல்லிக்கொண்டு இருக்க தேவகியை தொடர்ந்து இறங்கிய மதுவின் மீது பார்வை விழ, அவளின் மனஉளைச்சல் அவன் முகத்தில் நன்றாகவே தெரிந்தது.

ஜீவா சொன்னதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே இறங்கியவளின் மனமும், உடலும் தளர, அவனுக்கு ஒன்றும் ஆகி இருக்க கூடாது என்று அவளின் மனம் அரற்ற தொடங்கியது. அருகில் வந்த ரமேஷ், “மது டோன்ட் வொர்ரி ஒன்னும் ஆகாது” என்றான். “அண்ணா.... அவர் இப்போ....” என திக்கி திணறியவளை பார்த்து “ICU ல இருக்கான். டாக்டர்ஸ் பார்த்துக்கிட்டு இருக்காங்க” என சொன்னது தான் தாமதம் அனைவரையும் முந்திக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக ICU வார்டின் கதவை திறந்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவளின் பார்வை சித்தார்த்தை கண்டதும் அவன் மீதே நிலைகுத்தி நின்றது.

கையில் கட்டு தலையில் கட்டு, உடலில் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் காயம், அங்கே ஒரே ஒரு நொடி அர்ஜுனாக தெரிய, தடுமாறியவள் கண்களை இறுக மூடி திறந்தவள் கண்களை அகலவிரித்து பார்த்தாள். சித்தார்த் மயக்கத்தில் இருந்தான். வாயை தன் கைகளால் பொத்தியபடி அவன் அருகில் சென்றவள், அவளின் இந்த நிலைக்கு தான் தான் காரணம் என குற்ற உணர்வு எழ, அது பெரிய கேவலாக வெளிப்பட்டதும், தடுப்புக்கு மறுபுறம் இருந்து வந்த நர்ஸ், “மேடம் உங்களை யாரு உள்ளே விட்டது? இங்கெல்லாம் வரக்கூடாது. வெளியே போங்க” என சொல்ல சொல்ல மது சித்தார்த்தை விட்டு நகர மறுத்து, “சித்தா” என அழுதவளை இரண்டு பேராக இழுத்துவராத குறையாக கொண்டுவந்து வெளியில் விட்டனர்.

வெளியே நின்றிருந்தவர்களை பார்த்த நர்ஸ் சத்தம் போட்டுவிட்டு செல்ல, அழுதுகொண்டே திரும்பிய மது வராண்டாவில் பதட்டத்துடன் ராஜேஷும், தீபக்கும் முன்னால் வர, மற்றவர்கள் அவர்கள் இருவரையும் பின் தொடர்ந்து வருவதை கண்ட மது, ராஜேஷை கண்டதும் கோபத்துடன் அவனை நோக்கி சென்றாள். மதுவின் அருகில் வந்த ராஜேஷ் கலங்கிய விழிகளுடன் தன் தங்கையை பாத்துக்கொண்டே, “மதும்மா” என்றதும், “சந்தோஷம் தானே, இப்போ உனக்கு சந்தோஷம் தானே, இதை தானே எதிர்பார்த்த.

இப்போ உனக்கு திருப்தியா? திருப்தியா? நான் எவ்வளவு தூரம் சொன்னேன், எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம் வேண்டாம்னு கேட்டியா? அவர் வாழ்க்கையாவது நல்லா இருக்கணும் என நான்

நினைத்தது தப்பா. கடைசியில் நான் நினைத்தது போல ஆகிவிட்டதே, என் சித்துவை நான் இந்த நிலையில் பார்க்கணும்னு தான் எனக்கு கல்யாணம் செய்து வைத்தாயா? "மது ப்ளீஸ் , நான் உனக்கு..." என சொன்னவனை "நல்லது செய்றேன்னு, நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துக்கொடுக்கணும் என நினைத்தாயா? பார்த்த இல்ல நீ செய்த நல்லதை, என் சித்து இன்னைக்கு எந்த நிலையில் இருக்கார் என்று" என கோபத்துடன் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிய ராஜேஷின் சட்டையை பிடித்து உலுக்கியபடி தன்னை மறந்து கத்தத்தொடங்கினாள்.

அனைவருமே ஒருவித பயத்துடனும், செய்வதறியாமலும் இருவரையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, சத்தம் கேட்டு அங்கே வந்த நர்ஸ், "என்ன இது இப்படி ICU வார்டு முன்னால் நின்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? ஏம்மா படித்தவர்கள் தானே நீங்கள். இப்படி சத்தம் போட்டால் மற்றவர்களுக்கு இடையூறாக இருக்கும் என தெரியாது உங்களுக்கு?" என சொன்ன நர்சையும், மது முறைத்தபடி நின்றுக்கொண்டிருக்க அருகில் வந்த தேவகி மது, "வாம்மா வந்து இப்படி உட்கார்" என்றதும், கோபம் சிறிதும் அடங்காமல், வராண்டாவில் இருந்த சாரில் சென்று அமர்ந்தாள்.

கண்ணை மூடி அமர்ந்த மதுவின் நினைவுகள் சித்தார்த்தை நோக்கி பாய்ந்து சென்றன. "சித்து...சித்து... நீங்கள் என் உயிரல்லவா? நான் உங்களை எப்படி எல்லாம் அருமையாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். எனக்காக நீங்கள் எவ்வளவு துன்பம் அனுபவித்தீர்கள்? அதற்கு ஈடாக நான் என்னதான் தர முடியும், இனி நிம்மதியும் சந்தோஷமும் உங்கள் வாழ்வில் நீங்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைத்து தவறா? ப்ளீஸ் சித்து, இந்த ஒருமுறை நீங்கள், என் பேச்சை கேளுங்கள். நீங்கள் எப்போதும் என் பேச்சைத்தான் கேட்டீர்கள். நான் உங்களுக்கு வேண்டாம் என்று சொன்னபோது கூட. இப்போதும், இந்த ஒரு முறை எனக்காக மீண்டு வாருங்கள்" என்று மானசிகமாக அவனிடம் இரைஞ்சியபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

அவளுடைய மோன தவத்தை கலைக்காமல் அனைவரும் சிறிது ஒதுங்கி அமர்ந்து கொண்டனர். அப்போது காரிடாரில், குழந்தை பிறந்தது, ராசியான நேரம் என்று யாரோ சொல்லிக்கொண்டு போனது சுருக்கென்று, அவள் கவனத்தை தைத்தது.

ராசி.... ராசி.... என்றதும் அவளின் நினைவுகள் பின்னோக்கி சென்றது. அர்ஜுனின் மறைவிற்கு பிறகு, நேரில் பார்த்து, சிரித்து பேசும் உறவினர்களே அவளின் முதுகுக்குப் பின்னே சென்றதும், அவளை ஏளனம் பேசியதும், ராசி இல்லாதவள், பிறந்ததும், அம்மாவை முழுங்கிடுச்சி, வளரும் போதே அப்பாவையும், இப்போ கல்யாணம் செய்துக்க இருந்த பையன்.

இன்னும் எத்தனை எத்தனை பேரை இப்படி தூக்கி கொடுக்கணுமோ என பேசிய போதும் அதையெல்லாம் மனதில் தாங்கிக்கொண்டு, வெளியே சிரித்துக்கொண்டும் நடமாடியதெல்லாம் நினைவிற்கு வந்தது.

ஆமாம் எல்லோரும் சொன்னது உண்மையே உண்மை, ஆண்டவனே இதற்காக தானே நான் இவ்வளவு தயங்கினேன். என்னுடைய வாழ்க்கை எப்படி போனாலும் சரி, சித்து நல்லபடியா இருக்கணும்னு நினைசேன். என்னை புரிந்து கொள்ளாமல் எல்லோரும் கரிச்சு கொட்டினாங்க. கடவுளே, இந்த ஒரு முறை சித்துவை காப்பாற்றி கொடுத்துவிடு. அதன் பின் அவருக்கு, நல்லது எது என்று பார்த்து நான் செய்து கொள்கிறேன்.

என்னை பிரிந்து தான் அவர் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்று விதி இருந்தால், அவரை பிரிவது எனக்கு உயிர் வேதனை என்றாலும், அவர் நலனுக்காக அந்த முடிவை ஏற்க நான் தயார்.' என்று கடவுளிடம் மானசிக பேரம் நடத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்த ஒரு நொடியில் அவள் மனதில் விழுந்த அந்த விதை, அடுத்து வந்த நாட்களில், வேருன்றி பெரிய விருட்சமாய் வளர்ந்து நின்றது

டாக்டர்கள் சொன்ன இருபத்துநாலு மணி நேரம் முடியும் போது மது தான் எடுத்திருந்த முடிவில் திடமாக இருந்தாள். அவன் குணமாகும் வரை உடன் இருக்கவேண்டும், அவனுக்கு பணிவிடைகள் செய்து அவனை பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். என்று ஒருமனதாக முடிவெடுத்துக்கொண்டாள். எங்கே செல்லவேண்டும், யாரை பார்க்க வேண்டும் என்ற முடிவுடன் அமர்ந்திருந்த நேரம், சித்தார்த் கண்விழித்துவிட்டதாக டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு, இனி ஒன்றும் பயமில்லை என்றும் மேலும் செய்ய வேண்டியதையும் சொல்லிவிட்டு கூட்டம் போடாதீர்கள், யாராவது இரண்டு பேர் மட்டும் போய் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள் இன்னைக்கு ஒரு நாள் இங்கேயே இருக்கட்டும், நாளைக்கு ரூமிற்கு மாற்றிவிடலாம் என சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

கடவுளுக்கு கோடி முறை நன்றி சொல்லிவிட்டு தேவகியும், மதுவும், சித்தார்த்தை பார்க்க உள்ளே சென்றனர். கண் மூடி படுத்திருந்தான். வலியின் தீவிரம், முகத்தில் தெரிந்தது. மயக்க மருந்தின் வீரியத்தில் நடு நடுவில் கண் விழிப்பதும் சில நொடிகளில் கண்ணை மூடிக்கொள்வதுமாக இருந்தான்

மகனின் அருகில் சென்ற தேவகி, சித்தார்த்தின் தலையை மெல்ல கோதிவிட்டார். அவரின் கண்கள் கலங்க நாசுக்காக துடைத்துக்கொண்டு, "மதுமா நான் வெளியே இருக்கேன் நீ ஐந்து நிமிடத்தில் வந்துவிடு. அவன் எதிரில் அழாதேம்மா. அவன் கண்திறந்து பார்த்தால் அவனும் வருத்தப்படுவான்" என சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றார்.

சித்தார்த்தின் கையை தொட்டு தடவிய மதுவின் கண்ணீர் சித்தார்த்தின் கரங்களில் விழுந்தது. லேசாக விழிகளை திறந்தவனின் கண்களுக்கு நிழல் உருவமாக தெரிந்தவளை பார்த்ததும், "மது" என முனங்கியவன், மீண்டும் மயக்கத்திற்கு சென்றுவிட, அவனையே பார்த்தபடி சிறிது நேரம் நின்றுக்கொண்டிருந்தவன், கண்களை துடைத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான்.

மறுநாள் சொன்னபடி சித்தார்த்தை ரூமிற்கு மாற்றிவிட்டனர். சித்தார்த் மயக்கத்திலேயே இருந்தான். அறைக்கு வந்த ஒரு மணி நேரத்தில் சித்தார்த் மெல்ல கண்விழித்தான். வலது கையில் வலி இருந்தது, லேசாக முகம் சுளித்தான். அனைவரும் சித்தார்த்தை சுற்றி நின்றுக்கொண்டிருக்க அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் சித்தார்த்தின் கண்கள் மதுவை தேடி அலைந்தது

அவனின் தேடலை புரிந்துக்கொண்டு அனைவரும் ஒவ்வொருவராக வெளியேறினர். சுவற்றில் சாய்ந்தபடி நின்று தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மதுவை பார்த்தான். மது அருகில் வந்த தேவகி, "மது நான் வீட்டுக்கு போய் உங்களுக்கு தேவையானதை எடுத்து வருகிறேன்" என சொல்லிவிட்டு சென்றதும், சித்தார்த்தின் பார்வை மது மீது விழுந்தது. கண்கள் கலங்க நின்றுருந்தவளை நோக்கி தன் இடது கையை நீட்டியதும் தான் தாமதம் ஓடி வந்து அவன் கைகளை பிடித்தபடி அவன் நெஞ்சில் சாய்ந்துக்கொண்டான்.

"மது, ப்ளீஸ்... அழாதடா. எனக்கு தான் ஒன்னும் இல்லையே" என்று சொன்னபோதும் நிறுத்தாமல் அழுது தீர்த்தான். "என்னால் தானே சித்தா, என்னால் தானே நீங்க அந்த நேரத்தில் வெளியே போனீர்கள். நான் உங்களிடம் சத்தம் போடாமல் இருந்திருந்தால் நீங்க என்னை விட்டு அந்த இரவில் எதற்காக போய் இருப்பீங்க. எல்லாத்துக்கும் நான் தான் காரணம். என்னால் உங்களுக்கு எப்போதும் பிரச்சனை தான்" என அழுதவளை தேற்ற வழி தெரியாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

சற்று சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தவனின் மேல் சாய்ந்துக்கொண்டு அழுதவனின் கன்னத்தில் லேசாக குனிந்து முத்தமிட்டான். "ச்சீ....!! அழாதடா ஒரே உப்பு கரிக்குது" என்றதும் நிமிர்ந்து அவனை பார்த்து சிரித்தான். தன் இடது கையை எடுத்து அவனை வளைத்துக்கொண்டான்.

அடிபட்டிருந்த வலது கையை தடவியபடி, "இப்போ எப்படி இருக்குங்க....? ரொம்ப வலிக்குதா....?" என கேட்டுக்கொண்டே அவனின் வலது கையை தடவிக்கொடுத்தான். "ஊகும்" என தலையசைத்தவன், "என் ஏஞ்சல் என் கூடவே இருக்கும் போது எனக்கு எப்படி வலிக்கும்?" என புன்னகைத்தான். அவன் பதிலை கேட்டதும் மதுவின் முகம் சில நொடிகள் கருத்து, பின்னர் தெளிவு பெற்றது.

சித்தார்த்திற்கு நன்கு குணமாகும் வரை கண்டிப்பாக அவனுடனிருந்து தான் ஆக வேண்டும். சித்தார்த்தை விட்டு பிரிந்து செல்வது என்பது உறுதியாகிவிட்டது. இனி அவனை விட்டு செல்லும் வரை தான் எந்த விதத்திலும் அதை வெளிப்படுத்தக்கூடாது. இங்கு இருக்கும் சில நாட்களும் அவனை நிம்மதியாக சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டான்

அதன் பிறகு வந்த நாட்களில் தன் எண்ணப்படியே நடந்துக்கொண்டான். முழுதாக இருபது நாட்களுக்கு பிறகு, சித்தார்த்தை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தனர். தலை காயமும், உடலில் இருந்த பெரும்பாலான காயங்களும் ஆறி இருந்தன. காலில் இருந்த கட்டும், வலது கை கட்டு மட்டும் பிரிக்க இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் ஆகும் என்று சொல்லி இருந்தனர். ஆர்த்தி எடுத்து வீட்டிற்குள் அழைத்து சென்று சித்தார்த்தின் அறையில் அவனை படுக்க வைத்தனர்.

சற்று நேரம் அனைவரும் அமர்ந்து அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் அனைவரும் சென்றுவிட, மதுவும், சித்தார்த்தும் மட்டும் தனிமையில் இருந்தனர். லாப்டாப்பில் தனக்கு வந்த மெயில்களை பார்த்துக்கொண்டிருக்க, மது சோஃபாவில் அமர்ந்து அவனையே வைத்தக்கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கண்களின் ஓரம் துளிர்ந்த கண்ணீரை சுண்டி எறிந்துவிட்டு

எழுந்து சென்று அவனுக்கு இரவு உணவை கொண்டுவந்து தானே ஊட்டிவிட்டாள். மருந்து மாத்திரைகளை கொடுத்து படுக்கவைத்தாள்.

தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு, வந்து சித்தார்த் உறங்கிவிட்டான் என்று தெரிந்துக்கொண்டு, தன் மொபைலை எடுத்துக்கொண்டு பால்கனிக்கு சென்று கதவை மூடிவிட்டு, தன் தோழியுடன் வெகுநேரம் பேசிவிட்டு, சிறிது நேரம் ஊஞ்சலில் எங்கோ வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். இது எல்லாமே சித்துக்காக தானே என நினைத்துக்கொண்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் அறைக்கு வந்தாள்.

வந்து படுத்தவளை சிறிது நேரத்தில் சித்தார்த்தின் இடது கரம் மதுவின் இடையை வளைத்து அருகில் இழுக்க, கண்களில் கண்ணீருடன் இதயத்தை யாரோ கசக்கி பிழிவதை போன்ற வேதனையில் தவித்தாள். 'ஓ' வென்று கண்ணீர் விட்டு கதறி அழுது புலம்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அதை அடக்கியபடி இறுகிப்போய் படுத்திருந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்து பதினைந்து நாட்களுக்கு பிறகு சித்தார்த்தின் கை கட்டும் பிரிக்கப்பட்டது. அதற்குள் மது, தன் தோழி மூலமாக, தன் பயணத்திற்கு தேவையான, பாஸ்போர்ட் அவளிடம் இருந்ததால், விசா மட்டும் தன் தோழி மூலமாகவே வாங்கி மெயிலில் வந்ததை பிரிண்ட் எடுத்து பத்திரமாக மறைத்து வைத்தாள். தன் செர்ட்டிபிகேட், மற்றும் தேவையான பொருட்களையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள்.

இரண்டு நாட்களாக சித்தார்த்தும் அலுவலகம் சென்றுவர ஆரம்பித்திருந்தான். வலது கையை சாதாரணமாக இயக்கலாம் என்று சொல்லி இருந்தாலும், மதுவின் வற்புறுத்தலால் டிரைவர் காரை ஓட்ட சித்தார்த் ஒருநாளைக்கு சில மணி நேரம் மட்டுமே ஆபீஸ் சென்றுவந்தான்.

மாலை நேரங்களில் மது சித்தார்த்துடன் பீச்சில் நடந்துவிட்டு வருவாள். ஒரு நாள் சித்தார்த் மதுவை வெகுவாக கடிந்துக்கொண்டான். "மது நீ என்னை கவனித்துக்கொள்கிறேன்னு சொல்லி உன்னை பற்றி கொஞ்சம் கூட அக்கறை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. சரியாக சாப்பிடுவதில்லை. தூங்குவதில்லை. நான் எத்தனையோ நாள் பார்த்தேன், ஆழ்ந்த தூக்கம் இல்லாமல் அலைப்புருதலோடு இருப்பாய் நான் உன்னை மெல்ல தட்டிகொடுத்தாலோ இல்லை என் அணைப்பில் தான் நீ நன்றாக தூங்குகிறாய்" என்றான்.

இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு இந்த அணைப்பும் ஆறுதலும் ஒரு மாதமோ இரண்டு மாதமோ என எண்ணுகையிலேயே கண்களில் நீர் கோர்த்தது. சித்தார்த் அறியாமல் கண்களை துடைத்துக்கொண்டான்.

அன்று இரவு மது தலையை விரித்து தளர பின்னிக்கொண்டு கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த் பின்னால் வந்து நின்றான். நிமிர்ந்து பார்த்த மதுவிற்கு அவனின் எண்ணம் புரிய, ஒன்றும் சொல்லாமல் பேசாமல் இருந்தாள். "மது" என அணைத்துக்கொண்டவனின் விருப்பத்திற்கிணங்க நடந்துக்கொண்டாள்.

காலையில் மது எழுந்துக்கொள்ளும் போது தலையை தூக்க முடியாமல் தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. எழுந்துக்கொள்ள முயன்றவள் முடியாமல் மீண்டும் படுக்கையிலேயே விழுந்தாள். என்ன ஆச்சு எனக்கு, இரண்டு நாட்களாகவே லேசாக இப்படி தான் இருந்தது. இன்று ரொம்ப தொல்லையாக இருக்கே என எண்ணிக்கொண்டே, மெதுவாக எழுந்தவள் மனதில் சுருக்கென்றது. இதை எப்படி நான் மறந்தேன். சித்தார்த்தை பற்றிய நினைப்பினில் மொத்தமாக நான் இந்த விஷயத்தை மறந்துவிட்டேனா?

இன்றே டாக்டரிடம் போய் வர வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே குளிர்ந்த நீரை முகத்தில் அடித்து கழுவினாள். சற்று பரவாயில்லை போல தோன்றியது. தன் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கீழே வந்தாள். சித்தார்த் அலுவலகம் கிளம்பி சென்றுவிட தன் அத்தையிடம் வெளியே சென்றுவருவதாக கூறிவிட்டு லேடி டாக்டரிடம் சென்று கர்ப்பத்தை உறுதி செய்துக்கொண்டு சற்று அதிர்ச்சியுடன், வெளியே வந்தாள்.

அருகில் இருந்த கோவிலின் உள்ளே சென்று அமர்ந்தவளுக்கு, அழுகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது. கண்களை மூடி தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்தவளின் கண்கள் கண்ணீரை பொழிய, எவ்வளவு சந்தோஷமான விஷயம். சித்துக்கு தெரிந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவார்? வீட்டில் எல்லோருக்கும்

தெரிந்தால் வீடே கொண்டாட்டமாக இருக்குமே, ஆனால் அது எதற்கும் வழி இல்லாமல் போய் விட்டதே. இன்னும் கொஞ்சம் நாளில் சொந்தபந்தம் இல்லாமல் தன் குழந்தை வளரப்போகிறதே என்னும் வேதனையும் சேர்த்து அவளை பாடாகப்படுத்தியது.

இது கடவுள் எனக்கு கொடுத்த பரிசு. சித்தார்த்தின் ஞாபகமாக என் வாழ்க்கையின் பற்றுக்கோடாக எனக்கு ஒரு துணையை கடவுளே கொடுத்திருக்கிறார். என் குழந்தை, என் சித்தார்த்தின் ரத்தம். காலமெல்லாம் தனியாக இருக்கவேண்டுமே என்ற என் எண்ணத்தை மாற்ற கடவுள் இந்த குழந்தையாய் எனக்கு கொடுத்திருக்கிறார். என் குழந்தையாய் நான் நன்றாக வளரப்பேன். என்ற முடிவுடன் கிளம்பினாள்.

காரை நேராக ஸ்ரீயின் ஹோமிற்கு சென்று சிறிது நேரம் செலவழிதவளுக்கு மனம் சிறிது லேசாக வீட்டிற்கு கிளம்பினாள். வரும் வழியிலேயே, இனி வெகு நாட்கள் நாள் கடத்த முடியாது. இப்போதே லேசாக அதற்கான அறிகுறி தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கு தெரிவதற்கு முன் கிளம்பிவிட வேண்டும் என எண்ணி தன் தோழிக்கு போன் செய்து பேசி, தான் இன்னும் பதினைந்து நாட்களுக்குள் வந்துவிடுவதாகவும், அதற்கு தேவையான ஏற்பாட்டை செய்யும்படியும் சொன்னாள்.

வீட்டிலிருந்து எப்படி கிளம்புவது? என யோசித்தவள் அதற்கும் ஒரு வழி கண்டுபிடித்து விட்டு அதையே செய்வது என்ற தீர்மானத்துடன் வீட்டிற்கு சென்றாள். அன்று மாலை தேவகியிடம், "அத்தை நான் ஒரு பதினைந்து நாள் மாமா வீட்டிற்கு போய் வரட்டுமா? என தயங்கி தயங்கி கேட்டதும், தேவகி அவளை ஆச்சரியமாக பார்த்தார்.

"என்ன மது திடீர்னு? நாங்களா போய் வான்னு சொன்னாலும் போக மாட்டாய். இன்னைக்கு நீயே கேட்கிறாயே?" என கேட்டதும், "இல்ல அத்தை இவருக்கு உடம்பு குணமாகிட்டா விரதம் இருப்பதாக வேண்டிக்கிட்டேன், இங்கே இருந்தால் கொஞ்சம் கஷ்டம். அதோடு வித்யாவுக்கும் பிரசவ நேரம் நானும் கொஞ்சம் அங்கே இருந்தால் அத்தைக்கு ஈசியாக இருக்கும் " என தலையை குனிந்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

"சித்தார்த் கிட்ட சொல்லிவிட்டாயா?" என்றார். நான் சொன்னால் அவர் ஏதாவது சொல்லுவார் அத்தை நீங்களே சொல்லிவிடுங்களேன்" என்றாள். தேவகி சிரித்துக்கொண்டே "சரி நான் அவனிடம் சொல்கிறேன். நீ என்னைக்கு கிளம்பற?" என்றார். "நான் நாளைக்கு காலையிலேயே கிளம்புகிறேன்" என்று சொன்னாள்.

அன்று இரவு தேவகி சித்தார்த்திடம் சொன்னதும் சித்தார்த் மதுவை பார்த்தான். மது அவனை பார்க்காமல் உணவு பரிமாறிக்கொண்டிருந்தான். "சரிம்மா உங்க இஷ்டம்" என்றவன் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து சென்றுவிட்டான். அறைக்கு வந்த மது ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்த சித்தார்த்தின் அருகில் வந்தாள், சித்தார்த் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க அவன் தோளில் சாய்ந்துக்கொண்டான்

சித்தார்த் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க அவன் குர்த்தாவில் சூடாக கண்ணீர் இறங்குவதை உணர்ந்தவன், "ஹே...!!! மது என்ன மது எதுக்கு அழற? நான் பேசவில்லை என்றா, நீ பதினைந்து நாள் இருக்கமாட்டாயே என்ற கவலை தண்டா. நீ தாராளமா போய் வா" என்றான்.

"சித்தா... "என அவனை அணைத்துக்கொண்டு அழுது தீர்த்தாள் அவனின் எத்தனையோ விதமான ஆறுதலும் அவளை அமைதிபடுத்தவில்லை. அவளை உள்ளே அழைத்துசென்றான். உள்ளே வந்தவள், சித்தார்த் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, அவன் கழுத்தை வளைத்து முத்தங்களை அவன் முகம் முழுதும் இறைத்தாள். இரவு அவன் தன் அன்பையெல்லாம் வெளிக்காட்டிய போது, அவனிடம் முழுமையாக அடைக்கலம் கொண்டாள்.

மறுநாள் சித்தார்த் அலுவலகம் கிளம்பும் போதே அவனுடன் கிளம்பியவள், தன் அத்தை மாமாவிடம் ஆசிர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டு கண்கள் கலங்க அணைவரிடமும் பிரியா விடைபெற்று வீடு கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை பார்த்துக்கொண்டே சித்தார்த்துடன் சென்றாள்.

கண்டும் காணாமல் விழி காண்பது ஏன்
கேட்டும் கேளாமல் செவி சாய்ப்பது ஏன்
வந்து போவது ஏன் தந்து கேட்பது ஏன்
நினைவுகள் போல மறதியும் வேண்டும்

நேற்றும் நீண்ட நாளை வேண்டும்
தனிமைகள் தீர துணையும் வேண்டும்
தாங்கும் தோளில் சாய்ந்திட வேண்டும்
அருகிலே வந்த போதிலும் ஏனோ தூரமே
நினைவிலே தேங்கும் ஞாபகம் நீங்குமோ எந்த
நாளுமே சேருவோம்! சேருவோம்! வாழுவே
உறவுகள் நீங்கி வாழும் வாழ்வில்
ஏங்கும் நொடிகள் சுமையென தெரியும்
திரைகடல் ஓடி தேடும் தேடல் தீரும்
போது தொலைந்தது தெரியும்
சிறகுகள் வாங்கும் ஆசையில் வாளை நீங்கினோம்
விடைகளை தேடும் ஆவலில் கேள்வி போல் நாளும்
தேங்கினோம் மாறுதல் ஆறுதல் ஆகுமே

*****

அத்தியாயம்—62

“ஹே..!! மது வாவா, வாங்கண்ணா, எப்படி இருக்கீங்க?” நான் நல்லா இருக்கேன் வித்யா. நீ எப்படி இருக்க?” என்றான் புன்னகையுடன். “நல்லா இருக்கேன், வாங்க. அம்மா அண்ணாவும், மதுவும் வந்தாச்சு” என குரல் கொடுத்தபடி என உள்ளே அழைத்து சென்றாள்.

“வாங்க வாங்க” என அழைத்தபடி ராஜியும், விமலாவும் வந்தனர். “என்ன சித்தார்த் இப்போ உன் உடம்பு எப்படி இருக்கு? நல்லா இருக்கியா? மது உன்னை நல்லா பார்த்துக்கொள்கிறாளா?” என தொடர்ந்து கேள்விகளால் அவனை துளைக்க அனைத்திற்கும் சிரித்தபடி பதில் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தவனை, இருவருக்குள்ளும் இருந்த பாசத்தை மௌன புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மதுவின் தோளில் இடித்த மேகலா, “என்னடி இப்படி வைத்தகண் வாங்காமல் சைட் அடிக்கிற” என் மதுவின் காதில் கிசுகிசுக்க, மது ஒன்றும் சொல்லாமல் ஒரு சிறு புன்னகையுடன் பேசாமல் இருப்பதை பார்த்த மேகலா வித்தியாசமாக மதுவை பார்த்தாள்

மேகலாவின் பார்வையை புரிந்து கொண்ட மது, மது அவசரப்பட்டு உன் மேல் மற்றவர்களுக்கு சந்தேகம் வருவது போல நடந்துக்கொள்ளாதே. நீயும் இங்கே இருக்க போவது கொஞ்சம் நாள் தான் அதனால் எல்லோருடனும் முடிந்த வரை சாதாரணமாகவே பழக முயற்சி செய். இனி வாழ்நாளெல்லாம் இதை நினைத்து தான் உன் வாழ்க்கையை ஒட்டவேண்டும் என நினைத்தபடி மேகலாவை திரும்பி பார்த்தாள். மேகலா மதுவின் முகத்தில் தெரிந்த பலவிதமான முகபாவத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் மட்டும் அல்ல சித்தார்த்தும் தான்.

சித்தார்த் கிளம்பும் நேரம் மதுவை அழைத்து, “என்ன மது ஒரு மாதிரி இருக்க? இந்த விரதமும் வேண்டாம் ஒன்னும் வேண்டாம். சாமிகிட்ட ஒரு சாரி சொல்லிக்கலாம். நான் ஈவ்னிங் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். நீ தயாராக இரு” என்றான். அவனின் பதில் ஒருபக்கம் சந்தோஷமாக இருந்தாலும் காரியமே கெட்டுது என எண்ணிக்கொண்டு, “அதெல்லாம் வேண்டாம். இந்த விரதம் உங்களுக்காக. நீங்க நல்லா இருக்கணும் என நான் ஏற்றுக்கொண்டது. கட்டாயம் நான் அதை செய்தே ஆக வேண்டும்” என்று சொன்னாள்.

ஒருமுறை அவளை பார்த்தவன் சரி நான் கிளம்பறேன் ஈவ்னிங் வந்துவிட்டு போறேன். நாளை இருந்து என்னை வரக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்ட அட்லீஸ்ட் போனாவது செய்யலாமா?” என கேட்டதும் “ம்ம்..” என தலையாட்டிய தன் மனைவியை காதலுடன் பார்த்துவிட்டு அவள் கையை பற்றி முத்தமிட்டுவிட்டு கிளம்பினான். கார் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்

அன்று மாலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் சித்தார்த் ஆபிஸிலிருந்து வந்துவிட்டான். விமலாவிடம் அமர்ந்து சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் கழித்து எழுந்து அறைக்கு சென்றான்.

தீபக்கும் சித்தார்த்தை காண அறைக்கு சென்றான். மது இருவருக்கும் காபி கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு கிழே சென்றுவிட “என்ன சித்தார்த் திடீர்னு உங்க பொண்டாட்டியை கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு போக மனசு வந்திருக்கு” என்றான் தீபக்.

“அட நீ வேற சும்மா இருப்பா. என்னவோ விரதமாம். நான் குணமாகிட்டா செய்றேன்னு வேண்டிகிட்டாளாம். இவளை யாரு இப்படியெலாம் விரதம் இருக்க சொல்லி வேண்டிக்கொள்ள சொன்னது. கோவிலுக்கு போயிட்டு வர வேண்டியது தானே” என எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“சிரித்த தீபக்,” என்ன சித்தார்த் உனக்காக அவ வேண்டிக்கொண்டு இருக்கா. இதுல இருந்து தெரியல அவ உன்னை எவ்வளவு காதலிக்கிறாள் என்று. சந்தோஷப்படுப்பா. அன்னைக்கு ஹாஸ்பிட்டல்ல அவங்க அண்ணன் சட்டையை பிடித்து எப்படி கத்தினா தெரியுமா? அப்போதே அவளோட காதலை நாங்க புரிந்து கொண்டோம். என்ன பதினைந்து நாள் தானே கொஞ்சம் பல்லை கடித்துக்கொண்டு ஓட்டுப்பா” என்றான்

“வேற வழி, அதுவும் பார்க்க கூட வரக்கூடாதாம். இதெல்லாம் அதிகமா இல்லை. மனுஷனோட பீலிங்க்ஸ் புரிஞ்சிக்கவே மாட்டேன்னா எப்படி?” என புலம்பினான். அப்போ ஏம்பா இங்க உட்கார்ந்து இருக்க உன் பொண்டாட்டி கிட்ட பேசிக்கொண்டு இரு” என சொன்ன தீபக் எழுந்து சென்றான். சமையலறையில் இரவு உணவுக்கு தயார் செய்து கொண்டிருந்த ராஜி, விமலாவிற்கு மது உதவி செய்துகொண்டிருந்தாள்.

“மது தேவகி பெரியம்மா போன்ல சித்தார்த் கிட்ட பேசிட்டு இருக்காங்க. நீ போய் பேசிவிட்டு பொறுமையாக வா. மீதி வேலையை அம்மா பார்த்துக்கொள்வார்கள்” என்றான். “நானும் அதான் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கேன். போதும் நீ கொஞ்சம் நேரம் உட்கார்னு ஆனா எங்கே சொல்வதை கேட்டா. நீ போ மது நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றார் விமலா.

“சரி அத்தை” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான். சித்தார்த் கட்டிலில் சாய்ந்த படி அமர்ந்திருந்தான். உள்ளே வந்த மது, “என்னங்க அத்தை போன் பேசி வைத்துவிட்டார்களா?” என கேட்டதும் தீபக் தான் அனுப்பி இருக்கிறான் என நினைத்துக்கொண்டே சிரித்தபடி, “வச்சிட்டாங்க” என்றான். “என்ன சொன்னாங்க? ஏதாவது முக்கியமான விஷயமா?” என கேட்டாள்

“ம்ம்... சொன்னாங்களே என்னடா இன்னும் பதினைந்து நாள் கழித்து தான் உன் பொண்டாட்டியை பார்க்க போற அதுவரை தாங்கறா மாதிரி ஸ்ட்ராங்கா வாங்கிட்டு வான்னு சொன்னாங்க” என் சொல்லிவிட்டு கண்ணை சிமிட்டி சிரித்தவனை இடுப்பில் கை வைத்து முறைத்துவிட்டு “ஸ்ட்ராங்கா தானே கொடுத்துவிட்டால் போச்சு” என கை முட்டியை மடக்கி பாக்கிங் போடுவது போல வைத்துக்கொண்டு அவனை பார்த்தபடி, “போனா போகுது சின்ன பையனாசேன்னு விடறேன்” என சொல்லிவிட்டு கதவை நோக்கி நடக்க சித்தார்த் விரைந்து சென்று கதவை தாளிட்டான்.

தாளிட்டவன் திரும்பி மது எதிரில் வந்து நின்றான். என்ன என்பது போல புருவத்தை உயர்த்தினான். “விளையாடாதீங்க சித்து. நான் கீழே போறேன்” என அவனை சுற்றிக்கொண்டு செல்ல முயல அவன் இடுப்பை வளைத்து அருகில் இழுத்தான். “விடுங்க சித்து இதுக்கு தான் உங்களை வரவேண்டாம் என்று சொன்னேன்” என சொன்னாள்.

“நீ சொல்லுவ ஆனால் நான் கேட்கமாட்டேன். என்னை போய் சின்ன பையன்னா சொல்ற இந்த சின்ன பையன் என்னவெல்லாம் செய்றேன்னு பாரு” என்றபடி மதுவின் இதழ்களில் அழுந்த முத்தமிட்டான். மதுவின் கரங்கள் தானாக அவனை இறுக அணைத்தது. அது எவ்வளவு நேரம் நீடித்ததோ விலகும் போது இருவருக்குமே மூச்சு வாங்கியது.

“ஹே... மது எப்படி இருந்தது? என்னவோ நான் மட்டும் தான் ஆசையாக இருப்பது போல பிசு பண்ண” என ரகசிய குரலில் சொல்லிக்கொண்டே அவள் கழுத்தில் முத்தமிட்டவனை வேகமாக தள்ளிவிட்டுவிட்டு செல்ல முயன்றவனை இழுத்து தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டான். “கொஞ்சம் நேரம் இருடின்னா ரொம்ப தான் பிசு பண்றியே?” என்றவன் கட்டிலில் அமர்ந்து தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டு வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் இரவு உணவையும் அங்கேயே முடித்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அவ்வளவு நேரம் சாதாரணமாக நடந்துக்கொண்டவளால் அதற்கு மேல் முடியவில்லை. கண்களில் கண்ணீர் கரைகட்டி நின்றது. அவளின் முகத்தை பார்த்தனரோ என்னவோ யாரும் சித்தார்த்தை வழி அனுப்ப வெளியே வரவில்லை.

கார் கதவை திறந்துவிட்டு, “மது” என அழைத்தபடி திரும்பிய சித்தார்த்தை “சித்து” என இறுக கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். “மது என்ன இது பதினைந்து நாள் தானே நிமிஷமா ஓடி போய்விடும். இங்கே பாரு நிமிர்ந்து என்னை பாருடா” என அவள் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்தினாள் “உங்களை விட்டு நாள் தனியாக எப்படி சித்து இருப்பேன்?” என அழுதவளை “தினம் போன் செய் நானும் போன் செய்கிறேன். கண் எதிரில் இருக்கும் வரை கஷ்டமாக தான் இருக்கும். பார்க்காமல் இருந்தா அந்த அளவுக்கு தெரியாதுடா.ஓகே.இப்போ கண்ணை துடை” என அவனே துடைத்துவிட்டு “நான் கிளம்பறேண்டா” என அவள் கன்னத்தை தட்டிவிட்டு கிளம்பினாள்.

வீட்டிற்கு சென்றதும் சிறிது நேரம் அவளுடன் மொபைலில் பேசினாள். சமாதானம் சொல்லிவிட்டு படுத்தவனால்தான் தூங்கவே முடியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் மதுவே நிற்பது போல தோன்றியது. கட்டிலின் மேல்புற ஷோகேசில் இருந்த மதுவின் போட்டோவை எடுத்து அணைத்தபடி படுத்துக்கொண்டாள்.

அடுத்துவந்த நாட்களை மது தான் செய்ய எண்ணி இருந்த வேலைகளை செய்ய ஆரம்பித்தாள். முதல் வேலையாக சித்தார்த் தன் பெயரில் மாற்றி எழுதி இருந்த கம்பெனி ஷேர்களை சித்தார்த்தின் பெயரிலேயே மாற்றினாள். தான் கம்பெனி டைரக்டர் பதவியை ராஜினாமா செய்வதாக சித்தார்த், ஜீவா, ரமேஷ் மூவருக்கும் தனி தனியாக கடிதம் எழுதினாள்.

சித்தார்த் ஆரம்பித்து கொடுத்த பேங்க் அக்கௌண்ட்டை முடித்துவிட்டு அந்த பணத்தை அப்படியே டிடி எடுத்து அதையும் அந்த கவரில் வைத்தாள். கடைசியாக வக்கீல் ஒருவரின் உதவியுடன், விடுதலை பத்திரம் ஒன்றையும் எழுதி அதில் தனக்கு சித்தார்த்துடன் வாழ விருப்பமில்லை. அதனால் தான் பிரிந்து செல்வதாகவும், அவன் இரண்டாவது திருமணம் செய்துக்கொள்ள சம்மதிப்பதாகவும் அந்த வரிகளை சொல்லும் போது உடைந்து போய் அழுதவளை வக்கீலே ஆச்சர்யமாகவும், சற்று கவலையுடனும் பார்த்தார். தன்னால் அந்த வரிகளை எழுத முடியாது என உணர்ந்து எழுதி கொடுக்க சொல்லி வாங்கி வந்தாள். வீட்டிற்கு வந்து ஒரு மூச்சு அழுது தீர்த்தாள். பிறகு நடுங்கும் விரல்களால் அந்த விடுதலை பாத்திரத்தில் கையெழுத்து போட்டாள். எல்லாமே என் சித்துக்காக தானே என தன்னை தேற்றிக்கொண்டாள்.

மறுநாள் மாலை “அத்தை நாளன்னைக்கு என் ப்ரெண்ட் ஒருத்திக்கு திருநெல்வேலியில் கல்யாணம். நான் போய் வரலாம்னு இருக்கேன்” என்றாள் ராஜியிடம், “நீ தேவகி அக்காவிடம் சொல்லிவிட்டாயா?” என்றார். “காலையேயே சொல்லிட்டேன் அத்தை. அத்தையும் சரி சொல்லிட்டாங்க. நானும் என் பிரெண்ட்ஸ் இன்னும் 2 பேர் சேர்ந்து போய் வர இருக்கிறோம்.”

“சரி போய் வா நான் மாமாவிடம் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.”தேங்க்ஸ் அத்தை” என்று ராஜியை கட்டியணைத்து முத்தமிட்டுவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றாள். சித்தார்த்திற்கு போன் செய்து தான் சென்றுவர இருப்பதாக கூற, சற்று யோசித்த சித்தார்த், சம்மதம் சொன்னான்.

மது சிங்கப்பூர் கிளம்ப வேண்டிய நாள். வீட்டிற்கு சென்று அனைவரையும் பார்த்துவிட்டு செல்ல வேண்டும் போல தோன்ற,காலையில் சித்தார்த்துக்கு போன் செய்தாள். மறுநாள் காலையில் சித்தார்த்திற்கு மது போன் செய்து பேசிவிட்டு தான் கிளம்புவதாக கூறிவிட்டு மீண்டும், “நான் போறேன் சித்தார்த்” என வந்த கண்ணீரை அடைக்கியபடி சொன்னாள். “என்னடா மது நாளைக்கு ஒரு நாள் தானே நடுவில் நாளை மறுநாள் ஈவ்னிங் உன்னை பார்க்க ஓடிவந்திடுவேன் இல்ல. நீ காலையில் வந்துவிடுவாய் இல்ல” என கேட்டுக்கொண்டதற்கு ஏதும் சொல்லாமல் அவன் எத்தனை மணிக்கு வீட்டிற்கு வருவான் என கேட்டுக்கொண்டு சற்று நேரம் வேறுகதைகள் பேசிவிட்டு போனை வைத்தாள்.

அவன் வருவதற்குள் தான் சென்று அனைவரையும் பார்த்துவிட்டு இந்த கவரையும் அவன் பார்வையில் படும்படி வைத்துவிட்டு வந்துவிடலாம் நேத்ராவின திருமணத்திற்கும் தான் இருக்க முடியாது என எண்ணிக்கொண்டு கவரையும் எடுத்துக்கொண்டு நேத்ராவிடம் நல்லதாக அவளுக்கு பிடித்த நிறத்தில் பட்டு புடவையும், பேரல் செட் ஒன்றும் குழந்தைகளுக்கும் டிரஸ் வாங்கிக்கொண்டு சித்தார்த் வீட்டிற்கு கிளம்பி சென்றாள்.

மதுவை பார்த்ததும் அவளை ஆவலுடன் சூழ்ந்து அமர்ந்துக் கொண்டு பேசத்தொடங்கினார்கள். மது தான் நேத்ராவிடம் வாங்கிய அன்பளிப்பை கொடுத்ததும் நேத்ராவின மலர்ந்த முகத்தை பார்த்து சந்தோஷம் அடைந்தாள். அதே போல குழந்தைகளுக்கும் டிரஸ் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்ததை குழந்தைகளிடம் கொடுத்துவிட்டு மற்றவர்களுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆர்த்தி மதுவின் பாகில் இருந்து மொபைலை எடுத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்க அதை கவனிக்காமல் பெரியவர்களின் பேச்சு தொடர்ந்து நடந்துக்கொண்டிருந்தது.

சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றவளின் பின்னாலேயே ஆர்த்தியும் உள்ளே வந்ததை கவனிக்க வில்லை. வார்ட்ரோபை திறந்து, சித்தார்த்தின் t ஷர்ட் ஒன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அங்கேயே அவன் கண்ணில் படுவது போல கொண்டுவந்த கவரை வைத்துவிட்டு கட்டில் இருந்த ஷோகேசில் இருந்த சித்தார்த்தின் போட்டோவை எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு அழுவதை குழந்தை ஆர்த்தி பார்த்துக்கொண்டே நின்றிருந்தாள்.

கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு t-ஷர்ட்டையும், போட்டோவையும் தன் பாகில் வைத்துக்கொண்டு திரும்பிய மது ஆர்த்தி நின்று தன்னையே பார்ப்பதை உணர்ந்த மது, அவசரமாக முகத்தை திருத்திக்கொண்டு, "ஆர்த்தி குட்டி" என கையை நீட்டினாள். "சித்தி ...! ஏன் சித்தி அழறீங்க?" என்றதும் "ஒன்னும் இல்லடா தூசு விழுந்துவிட்டது" என சமாளித்துவிட்டு முகத்தை கழுவிக்கொண்டு, ஆர்த்தியையும் அழைத்துக்கொண்டு கீழே வந்தாள்.

ஈவ்னிங் டிபனை முடித்துக்கொண்டு மது கிளம்பினாள். மது சென்ற அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் சித்தார்த் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். "அண்ணா கொஞ்சம் முன்னாடி வந்திருக்க கூடாது அண்ணி வந்திருந்தாங்களே" என்றாள் நேத்தரா. "மதுவா நான் காலையில் பேசினேனே ஒன்னும் சொல்லவில்லையே" என ஆச்சர்யமாக கேட்டாள். "அது மட்டும் இல்ல எனக்கு ப்ரெசென்ட் வாங்கி வந்து கொடுத்தாங்களே என குழந்தை போல சிரித்துக்கொண்டே கொண்டுவந்து காட்டினாள்.

தேவகியும் சொல்ல யோசனையுடன் தன் அறைக்கு செல்லும் போது, "சித்தப்பா, சித்தி எனக்கு டிரஸ் வாங்கி வந்து கொடுத்தங்களே, என கொண்டு வந்து காட்டவும் சித்தார்த் புருவத்தை சுருக்கி என்ன நாம இல்லாத போது வந்து போய் இருக்கா. நேத்ராக்கு குழந்தைகளுக்கு டிரஸ் வாங்கி வந்து கொடுத்திருக்கா, என நினைத்துக்கொண்டே ஆர்த்தியுடன் பேசிக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அதே நேரம் ஆர்த்தியின் ப்ராக் பாக்கெட்டில் இருந்த மதுவின் மொபைல் ஒலித்தது. எங்கிருந்து சத்தம் வருகிறது என பார்த்த சித்தார்த் ஆர்த்தியின் பாக்கெட்டிலிருந்து மொபைலை எடுத்தான். அதற்குள் மொபைல் தன் அழைப்பை நிறுத்தி இருந்தது. "என்னடா இது சித்தி போனை விட்டுட்டு போய்ட்டாங்களா? அதை நீங்க எடுத்து வச்சிட்டீங்களா?" என சிரித்துக்கொண்டே கேட்டவன் மிஸ்ட் காலில் இருந்த எண்ணை பார்த்தான்.

அயல்நாட்டு அழைப்பு என புரிந்துக்கொண்டான். ஆனால் யார் என அவனுக்கு தெரிய வில்லை. சரி என் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வருவதற்குள் மேலும் இரண்டு முறை கால் வந்து நின்றுவிட்டது. ஆர்த்திக்குட்டி சித்தி வேற என்ன சொன்னாங்க?" என்றான். குழந்தையும் பார்த்ததை மறைக்காமல், "சித்தி உன் போட்டோ பார்த்து அழுதாங்க. அப்புறம் உன் டிரஸ் அந்த போட்டோ எடுத்து பாகில் வச்சிக்கிட்டாங்க" என சொல்ல சொல்ல சித்தார்த்தின் முகம் வெகுவாக குழம்பியது. மீண்டும் மொபைல் ஒரே ரிங்கில் கட்டாகிவிட, இந்த முறை சித்தார்த்தே அந்த எண்ணை தொடர்புக்கொண்டான்.

சித்தார்த் ஹலோ சொல்லும் முன், "எண்டி மது, எத்தனை முறை போன் செய்வது. நான் கிளம்பும் முன் எனக்கு போன் செய்ய சொன்னேன் இல்ல. நான் முழுசா பேசுவதை கேட்டுவிட்டு அப்புறம் பேசு. நான் கரெக்டா ஏர்போர்ட் வந்துவிடுகிறேன். இமிக்ரேஷன் முடிச்சிட்டு நீ வா. நான் உன்னை ரிசீவ் பண்ணிக்கிறேன். மத்ததை நான் இங்கே பார்த்து உனக்கு வேண்டிய எல்லாம் ஏற்பாடும் செய்துவிட்டேன்" என சொல்ல சொல்ல சித்தார்த்தின் மனம் கோபத்திலும் ஆத்திரத்திலும் துடித்தது.

மதுவின் தோழி பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே மொபைல் அணைத்தவன் அவள் தன் மாமா வீட்டிற்கு சென்ற நாள் முதல் நடந்த ஒவ்வொன்றையும் நினைத்து பார்த்தவனுக்கு ஒன்றுக்கொன்று முரணாக தோன்றியது. அப்படியானால் அவ கல்யாணத்துக்கு போகவில்லை என்னைஇவிட்டு முழுதுமாக போக போகிறாளா? பிறகு எதற்கு இங்கே வந்தாள் என எண்ணி கண்களால் ருமை அளந்தான். ஏதோ தோன்ற வார்ட்ரோபை திறந்தவன் கண்களில் பட்ட கவரை எடுத்து பிரித்தான்.

டிடி, ராஜினமா கடிதம், என ஒவ்வொன்றாக பார்க்க பார்க்க கடைசியாக விடுதலை பத்திரத்தை எடுத்து படித்தவனின் கண்களில் தெரிந்த கோபமும், ஆத்திரமும், கையில் கையில் இருந்தவற்றை

தூக்கி எறிந்தான். கண்ணில் கோப தீ தெரிய ஒரு வெறியுடன் விடுதலை பத்திரத்தை மட்டும் கவரில் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக வெளியேறினான்.

“மது பத்திரம் பார்த்து போய் வா, ரெண்டு நாள் தானே நாளைன்னைக்கு காலையில் வந்துவிடுவாய் தானே, ஒன்றாகவே போயிட்டு ஒன்றாகவே வாங்க. போய் சேர்ந்ததும், போன் செய், நைட்டும் போன் பண்ணு. அதை செய்யாதே, இதை செய்யாதே” என ஆளாளுக்கு ஒவ்வொன்று சொல்ல மது செயற்கையாக சிரித்தபடி நின்றுக்கொண்டிருந்தான். விமலா வியர்த்திருந்த மதுவின் முகத்தை தன் முந்தானையால் துடைத்துவிட்டதும், அவளையும் மீறி கண்ணீர் வர சூட் கேசை எடுப்பது போல குனிந்துக்கொண்டாள்

“கொடு மது நான் கொண்டு வருகிறேன்” என ராஜேஷ் வாங்கிக்கொண்டான். மது அனைவரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு நா தழு தழுக்க, “நான் போய்வருகிறேன்” என அனைவரையும் ஒரு பார்வை பார்த்தான். கடவுளே இத்தனை பேர் சந்தோஷத்திலும் மொத்தமாக அழித்துவிட்டு போகிறேனே என்னை மன்னித்துவிடு. என எண்ணிக்கொண்டு வாசலை நோக்கி நடந்தவளின் கண்களில் வேகமாக சித்தார்த்தின் கார் வந்து நின்று கோபத்துடன் வரும் அவன் முகத்தையும் அவன் கையில் இருந்த கவரும் கண்ணில் பட அதிர்ந்து நின்றாள்.

புயலென விட்டிற்குள் நுழைந்த சித்தார்த்தை அனைவரும் பார்க்க ராஜேஷ், “வா சித்தார்த், என்ன மதுவை வழி அனுப்ப வந்திருக்கிறாயா?” என சிரித்துக் கொண்டே கேட்டுக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த் மதுவை முறைத்துக்கொண்டே அவளின் திகைத்த முகத்தை பார்த்ததும் மதுவை பளாரென ஓங்கி கன்னத்தில் அறைந்தான். அவன் உள்ளே நுழைந்ததுமே திகைத்துப்போன மது அவனுடைய இந்த அதிரடி நடவடிக்கையால் மேலும் திகைத்தாள்.

அவளை வழியனுப்ப ஹாலில் கூடியிருந்த அனைவரும் திகைத்து போயினர். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்ட அனைவரும் நாம் இதில் தலையிடுவது நல்லதல்ல, அவர்கள் இருவரும் தனியாக பேசி தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது இது என்று உணர்ந்தவர்போல பார்வைகளை பரிமாறி, அனைவரும் அகன்றனர். இருந்தாலும் ஆளுக்கொரு கோணத்தில் இருந்து அவர்களை கண்காணிக்க தவறவில்லை

“சே, நானும் பொறுத்து பொறுத்துப் போகிறேன், என்னோட பொறுமையா ரொம்பவே சோதிக்கிறே நீ, இத்தனை நாளா நினைக்கவில்லை. ஆனால் இப்போது நினைக்கிறேன் உன்னை ஏன் தான் பார்தோமோ என்று” என வெறுப்புடன் அவளை பார்த்து கூறினான்.

திகைத்து விலகாமலேயே நின்றிருந்தவள், ஈனஸ்வரத்தில், “சித்தார்த்” என்று அழைக்க,

“என்ன சித்தார்த்?” ஏதாவது புது கதை வச்சிருக்கியா எனக்கு சொல்ல” என்று உருமியவன் இதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று கையில் இருந்த கவரை அவள் முன் ஆட்டினான்.

ஒரு பயந்த பார்வையுடன் மலங்க மலங்க விழித்தவன் என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் திகைப்புடன் நிற்கவும், மீண்டும் “சே” என்று ஒரு தலையசைவுடன் சோபாவில் போய் தொப்பென அமர்ந்தான். அவனை எப்படி அணுகுவது என்று புரியாமல் ‘மெதுவான குரலில், “சித்து” என்று அழைத்தவனை தீயென விழித்துப் பார்த்தவன் கண்களில் அவள் கன்னத்தில் இருந்த அவனின் விரல் அடையாளமும்பட்டது.

வேகமா அடிக்கிறகாற்று கூட, “உன்னை துன்புறுத்தக்கூடாதுன்னு நினைசிருந்தேனே பாவி!!, நீ பாவம் செய்து என்னையும் பாவியாக்கிட்டியே உன்னை அடித்தது இங்க வலிக்குதுடி”ன்னு நெஞ்சை தொட்டு காட்டினான்

அவன் அருகே சென்று, அவன் தலைமுடியை கோதி தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற துடிப்பு இருந்தாலும் அவனை நெருங்கி தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற தைரியம் இல்லாமல் நின்றவள்,

“முதல் என்னை கொஞ்சம் சொல்ல விடுங்க சித்து’ என்றாள். “ஓகோ, மேடம் இதுக்கு விளக்கம் வேற விளக்கம் வச்சிருக்கிங்களா? சொல்லுங்க கேட்கிறேன்” என்றான். நக்கலாக.

“ப்ளிஸ் சித்து” என்றவனை “என்னை அப்படி கூப்பிட்டாதிட. உன் மனசு முழுக்க காதலோடு கூப்பிடுகிறாய் என தான் இத்தனை நாளாக நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இன்னைக்கு தான்ம புரிந்துக்கொண்டேன் உன் மனசு முழுக்க விஷம் என்று” என இரைந்தான்.

அவன் பரிதாபமாக விழித்து, ப்ளிஸ் என்று வாயசைவில் சொல்லவும், ஒரு வேதனையான பாவனை அவன் முகத்தில் படிந்தது. சொல்லு என்பது போல அவன் கையசைவே அவளுக்கு போதுமானதாக இருந்தது.

“உங்க நன்மைகாகத்தான் இப்படி செய்தேன்” என்றதும், என்னது என்பது போல அவன் ஒரு புருவத்தை நக்கலாக தூக்கினான்.

“நிஜமாவேதான் சொல்றேன், சி.....” என்று ஆரம்பித்து விட்டு மொட்டையாக, ஒரு மரத்த குரலில் நான் சொல்வதை சொல்லிவிடுகிறேன் அப்புறம் உங்க இஷ்டம் என்று சொன்னவன், மட மட வென்று தன் முடிவிற்கான காரணத்தை சொல்லி முடித்தான்.

அவன் பேச பேச வேறு வேறு பாவனைகள் அவன் முகத்தில் வந்து போயின. பேசி முடித்ததும் “நிறுத்துட” என்று எழுந்து நின்று இரைந்தவன், அவளுடைய விடுதலை பத்திரத்தை எடுத்து அவள் முகத்தில் விசிறியடித்து, “இதில் எப்போது நீ கையெழுத்து போட்டாயோ அப்பவே நான் செத்துட்டேன்” என்று உச்சஸ்தானியில் உறுமவும்,

ஒரு நிமிடம் தலை கிறுகிறுக்க விழப்போனவன் தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு “சித்து” என்று ஒரு பெரிய அலறலுடன் ஓடி வந்து அவன் காலடியில் விழுந்தான். “வேண்டாம் வேண்டாம் உங்கள் வாயால் அப்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லாதீர்கள். இந்த வார்த்தையை கேட்கவா நான் உயிரோடு இருக்கேன். என்னைக்குமே நீங்க நல்லா இருக்கணும் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். அதற்காக தானே என் உயிராய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களை விட்டு பிரிந்து போகவேண்டும் என நினைத்தேன். கடைசியில் உங்க வாயாலேயே இந்த வார்த்தையை கேட்கவா நான் உயிரோடு இருக்கவேண்டும்.

ஐயோ அம்மா என்னால் தாங்க முடியலையே” என்று கதற ஆரம்பிக்கவும், பாறையாக இறுகி இருந்த அவன் நெஞ்சம் கற்பூரமாய் கரைய தொடங்கியது. அவன் கோபம் கொஞ்சம் குறைந்தது, அவன் கதறல் நிற்காமல் தொடர ஒரு நேரத்தில் அவன் அவள் மேல் இது வரை வைத்திருந்த காதலே வென்றது.

அவனை மெல்ல தூக்கியவன், மெதுவாக அழைத்து சென்று சோபாவில் அமர வைத்தான். அவனும் அருகே அமர்ந்து, ‘மது, நீ என்னுடன் இருந்து எவ்வளவு சிக்கிரம் நான் செத்து போனாலும் எனக்கு சந்தோஷம்தான். ஆனால் நீ என்னை பிரிந்து போனால் அந்த நொடியே நான் பிணம் தான்” என்று சொல்ல அவன் வார்த்தைகளை கேட்ட மது வேகமாக தலையை ஆட்டி, அவன் வாயை பொத்தியவன், “அப்படியெல்லாம் பேச்சுக்கு கூட சொல்லாதீர்கள் சித்து” என சொன்னவன் அதற்கு மேல் கதற அவன் உடம்பில் தெம்பில்லாவிட்டாலும் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஊற்றாக பெருக்கெடுத்தது. அப்படியே சரிந்து சோபாவை விட்டு இறங்கியவன் அவன் மடியில் முகம் புதைத்து தன் அழுகையை தொடர்ந்தான்.

கண்ணை மூடி சோபாவின் பின்புறம் சாய்ந்த, சித்துவின் கரங்கள் அவன் முதுகை ஆறுதலாக நீவிக்கொடுத்தான். மது சித்தார்த்தின் காலடியிலேயே மயங்கி சரிந்தான்.

தன் மடியிலிருந்து நழுவி விழுவதை உணர்ந்த சித்தார்த் மதுவின் நிலையை கண்டதும், “மது....மது.... இங்கே பாரும்மா மது கண்ணை திற மது ப்ளிஸ்... மது கண்ணை திறந்து என்னை பாரு மது” என செய்வதறியாமல் திகைக்க சித்தார்த்தின் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்தனர்.

ஆளாளுக்கு அவனை கன்னத்தில் தட்டியும், தண்ணீரில் முகத்தை துடைத்தும் மயங்கியவன் அசைந்துகொடுக்கவே இல்லை. அதற்குள் தீபக் டாக்டருக்கு போன் செய்து வரவழைத்தான். அதற்குள் சித்தார்த் தன்னையே திட்டிக்கொண்டு தனக்குள்ளே உடைந்து நொறுங்கி போனான்.

டாக்டர் வந்து பரிசோதித்துவிட்டு, “கங்கிராஜுலேஷன்ஸ் மிஸ்டர். சித்தார்த் நீங்க அப்பா ஆக போறீங்க” என டாக்டர் சொல்ல அவ்வளவு நேரமும், என்னவோ ஏதோவென நினைத்துக்கொண்டிருந்தவன், இந்த சந்தோஷ செய்தி கேட்டதும், உலகத்தையே ஜெயித்தது போல

இருந்தது. ரொம்ப வீக்கா இருக்காங்க. நல்ல சத்துள்ள ஆகாரமாக கொடுங்க. ரொம்ப அதிர்ச்சியில் இருந்திருக்காங்க அதான் மயக்கமா இருக்காங்க இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் தெளிந்துவிடும்” என சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

டாக்டர் சென்றதும் ஆளாளுக்கு சித்தார்த்திற்கு வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துவிட்டு சித்தார்த்தை கிண்டல் செய்துக்கொண்டிருந்தனர். அனைவரையும் சமாளித்துவிட்டு வந்த சித்தார்த் தன் வீட்டிற்கு போன் செய்து விஷயத்தை சொல்ல தேவகி உடனே மதுவை பார்க்க வருவதாக சொன்னார். சித்தார்த்தோ தானே நாளை மதுவை வீட்டிற்கு அழைத்து வருவதாகவும், மயக்கத்தில் இருக்கிறாள் என்றும், சொல்லி அவரை சமாதான படுத்தினான்.

மது லேசாக கண்ணை விழிக்க மொபைல் அணைத்துவிட்டு வேகமாக அவள் அருகில் வந்தான். “மதும்மா.....!! தேங்க்ஸ்டா தேங்க்யூ மை ஸ்லீட்டி” என அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். ஒரு கணம் புரியாமல் விழித்தவள் விஷயத்தை யூகித்து “சித்து” என முகம் சிவக்க நாணத்துடன் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தாள். தன் காதலுக்கு பரிசை தன் வயிற்றில் சுமந்திருக்கும் மனைவியை சந்தோஷத்துடன் அணைத்துக்கொண்டான்.

*****

அத்தியாயம் -63

தன் மீது சாய்ந்திருந்த மதுவின் முகத்தை நிமிர்த்தி அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டான். கன்றி சிவந்திருந்த அவள் கன்னத்தை பார்த்தவன் வேதனையுடன் வருடியபடி, “வலிக்குதாடா” என்றான் மெதுவாக. மெல்ல தலையசைத்த மது, “வலிக்குது ஆனால் உங்களுக்கு வலித்தை விட குறைவுதான்” என அவன் நெஞ்சை தடவி விட்டவளை இறுக அணைத்துக்கொண்டான்.

“ச்ச.... எனக்கு ஏன் இப்படி கோபம் வருது....?, நீ என்னை பிரிந்து போவதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை மது அதான் அந்த ஆத்திரத்தில் தான் நான் உன்னை இப்படி அடித்துவிட்டேன். சாரிடா” என கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். “என் மேலேயும் தப்பு இருக்கு சித்து. நானும் செய்தது தப்புதானே. ஆனால் உங்களை பிரிந்து போய் நானும் நிம்மதியாக இருந்திருக்க முடியாது. நீங்க நல்லா இருக்கணும் என்ற அந்த ஒரு விஷயம் தான் என்னை உங்களை விட்டு போக நினைக்கவைத்தது. நீங்களும் என்னளவுக்கு வேதனைபடுவீர்கள் என்பதை நான் கொஞ்சம் கூட நினைத்து பார்க்கவில்லை. ஒருவேளை நான் சிங்கப்பூர் போய் இருந்தா என்னை எப்படி கண்டு பிடித்திருப்பீர்கள்?” என்றவளின் முகம் பார்த்து நக்கலாக “நீ இங்க வாங்கின அறையை சிங்கப்பூர் வந்து நான் உனக்கு கொடுத்திருப்பேன்” என சிரிக்க, அவனை பார்த்து முறைத்தவளின் கன்னத்தை தட்டி, “உன்னை கண்டு பிடிப்பது அவ்வளவு கஷ்டம்தான் நினைத்தாயா? என்னோட காதலே உன்னை என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கும். ஏன் மது நீ உன்னையே இப்படி வருத்திக்கொண்டு இருந்திருக்க? ராசி இல்லை அது இல்லை என்று” என்றான்.

“இல்லை சித்து நான் அனுபவித்த வேதனை உங்களுக்கு தெரியாது. என்னை எப்படி என் மனசு வலிக்கும் என்று கொஞ்சம் கூட யோசிக்காமல் எத்தனை பேர் என் முன்னாலும் பின்னாலும் எத்தனை விதமான பேச்சு பேசி இருக்காங்க தெரியுமா? நான் அந்த வலியெல்லாம் என் மனசுக்குள்ளேயே போட்டுக் கொண்டு எங்க மாமா வீட்டில் கூட யாருக்கும் சொன்னதில்லை. காலம் எல்லா வலியையும் மாற்றுமென்று பேசலாம். ஆனால் மனதில் பதிந்த அந்த காயத்தின் வடு காலம் முழுக்க நம்மோடவே இருக்கும். நான் செய்த காரியம் உங்க எல்லோருக்கும் முட்டாள் தனமாக இருக்கும். ஆனால் அந்த வலியையும் வேதனையும் போதும் என்ற அளவுக்கு நான் அனுபவிச்சிருக்கேன். என்னோட நிலையில் இருந்து பார்த்தால் மட்டும் தான் என்னோட உணர்வுகளை புரிந்துக்கொள்ள முடியும்” என கலங்கிய மதுவை வேதனையுடன் பார்த்தவன் அவளை தன்னுள்ளே புதைத்துக்கொள்வதை போல இறுக அணைத்துக்கொண்டான்.

“மது உன்னோட வேதனையும் வலியும் எனக்கு புரியுது. இனி தயவு செய்து இதை போல தவறான முடிவு எடுக்காதேடா” என்றான். “இல்லை சித்து இனி உங்களை விட்டு கனவில் கூட பிரியமாட்டேன்”.

“போதும் போனதெல்லாம் போகட்டும், இனி நம்ம வாழ்க்கையில் நமக்குள்ளே பிரிவு என்ற வார்த்தையே வரக்கூடாது. உன் மனதில் என்ன இருந்தாலும் என் மேல் கோபம் இருந்தாலும் நீ

நேரடியாக என்னை கேட்டு சண்டை கூட போடு. இப்படி உன் மனதிலேயே மறைத்துவைக்க கூடாது புரியுதா?" என்றவனை காதலுடன் பார்த்து சரியென தலையை ஆட்டினான்.

மறுநாள் காலையில் சித்தார்த் மதுவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். இருவரையும் ஆசிர்வதித்து, மதுவிற்கு ஏகப்பட்ட அறிவுரையும் சொல்லி அனுப்பிவைத்தனர். சித்தார்த் வீட்டிற்கு சென்றதும், சந்தோஷத்துடன் மதுவை எதிர்க்கொண்டு தங்கள் மகிழ்சியை வெளிப்படுத்தினர். சுபாவும் போன் செய்து மதுவிடம் பேசி தங்கள் வாழ்த்துக்களை தெரிவித்தான். சித்தார்த் ஹரியுடன் பேசிவிட்டு வந்தான்.

வெகுநேரம் அனைவருடனும் பேசிக்கொண்டிருந்த மதுவை "நீ போய் கொஞ்சம் நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ மது" என தேவகி அவளை அனுப்பிவைத்தார். சித்தார்த் தன் அம்மாவிடமும், நேத்ராவிடமும் வெகுநேரம் பேசிவிட்டு மலர்ந்த முகத்துடன், தன் நண்பர்களுக்கும் விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றான். மது உறங்கிக்கொண்டிருக்க, அவள் கன்னத்தில் மென்மையாக முத்தமிட்டுவிட்டு மனம் நிறைய சந்தோஷத்துடன் அவள் கைகளை எடுத்து தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்துக்கொண்டான்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து சித்தார்த் மதுவிடம், ஒரு கவரை நீட்டினான். பிரித்து பார்த்த மது அதில் சுவிட்சர்லாந்து செல்ல இரண்டு விமான டிக்கெட்டுக்கள் இருப்பதை பார்த்து ஆச்சர்யத்துடன் தன் கணவனை பார்த்தான். "என்னடா செல்லம்ஸ் அப்படி பார்க்கிறாய்?" என கேட்டுக்கொண்டே தன் கையணைப்பில் கொண்டுவந்து நிறுத்திக்கொண்டான். "எதுக்குங்க இப்போ சுவிஸ் போக டிக்கெட் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கீங்க?" என்றான்.

"நீதாண்டா கண்ணம்மா சிங்கப்பூர் பார்க்கணும்னு கிளம்பின. சிங்கப்பூர் என்ன சிங்கப்பூர் என் ஏஞ்சலை நான் சுவிஸ்க்கு கூட்டிக்கொண்டு போகப்போறேன்" என சொல்லிக்கொண்டே மதுவின் கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்தான். அவனுக்கு சிறிது நேரம் ஈடுகொடுத்தவன், "டாக்டர்கிட்ட கன்சல்ட் பண்ண வேண்டாமா?" என்றவளின் முகம் பார்த்து, "அதெல்லாம் நான் ஏற்கெனவே பேசிட்டேனே. ஒரு அனுபவசாலி டாக்டரான அம்மாவிடமும். வளர்ந்துவரும் டாக்டரான நேத்ராவிடமும், பேசி அப்பாவிடமும் பெர்மிஷன் வாங்கி அப்புறம் தான் இப்போ உனக்கு சர்ப்பரைசா சொல்றேன்." என்றான்.

"இன்னும் ரெண்டு நாள் தான். அதுக்குள்ளே பாக்கிங்கை முடிக்கணும்." என்றவன் அவள் கன்னத்தில் இதழ்பதித்துவிட்டு என்றான்.

அடுத்துவந்த இருநாட்களும், இறக்கை கட்டிக்கொண்டு பறந்தது. மது சித்தார்த்திற்கும்கூட, சித்தார்த் மதுவிற்கும் தெரியாமல் பரிசுப்பொருளை வாங்கி தங்கள் சூட்கேசில் மறைத்துவைத்தனர். மூன்றாம் நாள் சித்தார்த் மதுவை அழைத்துக்கொண்டு அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு பறந்தனர்.

நேராக டெல்லி சென்று சேர்ந்ததும், ஹரியும், சுபாவும் குழந்தைகளுடன் வந்திருந்து சுவிஸ் செல்லும் விமானத்தில் இருவரையும் ஏற்றிவிட்டு கிளம்பினர். மறுநாள் காலையில் சித்தார்த் மதுவுடன், ஜோரிச் விமான நிலையத்தில் இறங்கினான். அங்கே ஜீவாவின் உறவினர் ஒருவரின் உதவியுடன், அடிச்சப்பெர்க் ஹில்சில் அமைந்திருந்த ஹோட்டலுக்கு சென்றனர். ஜீவாவின் உறவினரிடமே எங்கேங்கே என்னென்ன இடத்திற்கு செல்லலாம், என கேட்டுக்கொண்டான்.

ஏற்கெனவே முன்பதிவு செய்திருந்த அறைக்கு சென்று தங்கிக்கொண்டனர். குளித்துவிட்டு, அங்கிருந்த பழங்கால ஓவியர்களின் ஓவியங்களையும், அருகிலிருந்த புகழ்பெற்ற சர்ச் ஒன்றிற்கும் அழைத்து சென்றான். மேலும் முடிந்தவரை சுற்றிவிட்டு இருவரும் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

பெட்ரூமிற்கு செல்ல முயன்ற மதுவை, தோளில் கைபோட்டு "மது டார்லிங் அந்த ரூமிற்கு இப்போது போகவேண்டாம்" என அவளை பக்கத்து அழைத்து சென்றான். "என்ன சித்து என்ன விஷயம்? ஏதாவது சர்ப்பரைஸ் வச்சிருக்கீங்களா?" என்றான். "எஸ். ஒரு சின்ன சர்ப்பரைஸ்" என்றான். "என்ன சர்ப்பரைஸ் சித்து ப்ளீஸ் சீக்கிரம் சொல்லுங்களேன்?" என் சித்துவின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு கொஞ்சியவனை ரசனையுடன் பார்த்தவன், "மது நான் என்னை ரொம்ப கண்ட்ரோல் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கேன். நீ இப்படி கொஞ்சி கொஞ்சி பேசி என்னை தடுமாற வைக்காதே, பிறகு என் மேல் குற்றம் சொல்லி ஒன்னும் கிடையாது" என சொல் மது உதட்டை சுழித்து சிரித்தான்.

அதை கண்ட சித்தார்த், "இதுக்கெல்லாம் வட்டியும் முதலுமா அவஸ்தை படப்போற மது என்னை ரொம்ப சீண்டாதே" என சொல்லி அவள் இதழ்களை சிறைசெய்தவன், அவளை விலக்கிவிட்டு

டவலை எடுத்துக்கொண்டு குளிக்க சென்றான். பாத்ரூம் அருகில் சென்றதும், “மது அந்த ரூமை திறக்காதே, அந்த பக்கமே போக கூடாது புரியுதா?” என்றவனை பார்த்து சரியென தலையாட்டினான்.

அப்படி என்ன இருக்கு அந்த ரூம்ல என யோசித்தபடியே மது அமர்ந்திருக்க, சித்தார்த் குளித்துவிட்டு வந்தான். சூட்கேசை திறந்தவனை, அவசரமாக, “சித்து சித்து கொஞ்சம் இருங்க” என்றவன், தன் சூட்கேசை திறந்து ஒரு கிப்ட் ராப் செய்திருந்த பெட்டியை சித்தார்த்திடம் கொடுத்தான்.

“சித்து இது என்னோட முதல் கிப்ட் உங்களுக்காக நானே போய் வாங்கி வந்தேன். பிடித்திருக்கா? என்று சொல்லுங்கள்” என்றான் வெட்கத்துடன். சித்தார்த் புன்னகையுடன் வாங்கிக்கொண்டான். “நீ குளித்துவிட்டு வா, டின்னற்கு நேரமாகுது” என மதுவை அனுப்பி விட்டு கிப்ட் ரப்பை பிரித்தான். உள்ளே இருந்த உடையை பார்த்தவன் சிரித்துக்கொண்டே அதை அணிந்துக்கொண்டு வரவும், மது குளித்துவிட்டு வரவும் சரியாக இருந்தது.

ஓய்ட் அண்ட் ஓய்ட் த்ரெட்வொர்க் ஷெர்வானியில் சிரித்தபடி அட்டகாமாக் நின்றுகொண்டிருந்தவனை பார்த்த மது முகம் நிறைய புன்னகையுடன் அருகில் வந்தவன் பக்கத்திலிருந்த பூக்குவளையில் இருந்து ஒரு சிகப்பு ரோஜாவை எடுத்து சித்தார்த்தின் ஷெர்வானியில் சொருகிவிட்டு அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு விட்டு ஐ லவ் யு சித்து” என்றவளின் உச்சியில் முத்தமிட்டவன், “ஒன் மினிட்” என்று தன் சூட்கேசை திறந்து ஒரு பெட்டியை எடுத்தவன், ஹோட்டலுக்கு வரும்போதே ரிசப்ஷனில் இருந்து வாங்கி வந்த ஒரு பெட்டியையும் சேர்த்து மதுவிடம் கொடுத்தான். “மது சீக்கிரம் கிளம்பி வா” என்று சொல்லிவிட்டு சோபாவில் அமர்ந்தான்.

கிப்ட் ரப்பை பிரித்ததும் அதன் மீது “டு மை ப்ரேஷியஸ் லிட்டில் ஏஞ்சல்” என எழுதி இருந்ததை பார்த்தவளுக்கு கண்களில் நீர் கோர்த்தது. அட்டை பெட்டியை திறந்தவன் உள்ளே தூய வெள்ளை நிற புடவையில் இருபுறமும், வெள்ளை கற்களும், வெள்ளை சமிக்கியும் வைத்து முழுதும், த்ரெட் வொர்க் செய்திருந்த புடவையை வருடிகொடுத்தவன், பரவசத்துடன் அந்த புடவையை அணிந்துகொண்டான். ரிசப்ஷனில் வாங்கி வந்த பெட்டியை திறக்கும் போதே அதன் வாசம் மூக்கை துளைக்க மது சிரிப்புடன், தனக்காக எவ்வளவு ஆசையுடன் இங்கே இதை வரவைத்திருக்கிறான், என எண்ணிக்கொண்டே பெட்டியை திறந்து, மல்லிகை சரத்தை தலையில் சூடிக்கொண்டான்.

தன் கைப்பையில் இருந்த சிறிய டப்பாவை எடுத்து வெளியே வந்தான். சித்தார்த் அவருக்காக வெளியில் காத்திருக்க வெள்ளை உடையில் தேவதையாக ஜொலித்த தன் மனைவியை காதலுடன் பார்த்தான். அவள் பின்னால் வந்து நின்றவன் அவள் கழுத்தில் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து எடுத்த செயினை அணிவித்தான். அதில் சிகப்புநிற டாலரில் பொடிபொடியான வைரத்தில் MS என இருந்தது.

மதுவும், சித்தார்த்தின் கரத்தை பிடித்து தன் கையில் இருந்த சிறிய டப்பாவை திறந்து, அதிலிருந்த மோதிரத்தை எடுத்து சித்தார்த்தின் கரத்தில் அணிவித்தான். மோதிரத்தை பார்த்த சித்தார்த், அதில் M என்ற எழுத்தை சுற்றி இருந்த கொடியாக S என்ற எழுத்து இருந்ததை பார்த்து, “நம் இருவரின் மனமும் ஒரே மாதிரி யோசிப்பது இதிலேயே புரியுது இல்லையா மது?” என்றதும், அவ்வளவு நேரமும், சந்தோஷத்திலும், மன நிறைவிலும் திளைத்து திகைத்து இருந்தவன் சித்தார்த்தை இறுக அணைத்துக்கொண்டு, “ஐ லவ் யு, ஐ லவ் யு, ஐ லவ் யு.... சித்து” என அவன் முகமெங்கும் தன் முத்திரைகளை பதித்து ஆனந்த கண்ணீர் விட, “ரிலாக்ஸ், மது ரிலாக்ஸ்....” என மெல்ல அவன் முதுகை இதமாக வருடிக்கொடுத்தான்.

“மது டார்லிங் உன் காதலை சொல்லிட்ட என் காதலை சொல்ல நான் வார்த்தைகளை தேடறேண்டா. இருந்தாலும் இப்போதைக்கு என் காதலையும் நான் இப்படியே சொல்லிக்கொள்கிறேன்” என்றவன் அவன் காதருகில் “ஐ லவ் யு” என ஒவ்வொரு எழுத்தையும் அழுத்தமாக சொன்னான். தன் காதலை சொல்ல வார்த்தை இல்லை என்றால் என்ன பொருள்? அவன் காதலுக்கு ஈடாக எதையுமே சொல்ல முடியாது என்று தானே, இதற்கு ஈடாக தான் என்ன செய்வது என நினைத்துக்கொண்டவளுக்கு பெருமையாகவும், கர்வமாகவும் இருந்தது

எவ்வளவு நேரம் இருவரும் அணைத்த நிலையிலேயே நின்றிருந்தனறோ, “ஹே மது, கிளம்பலாமா? டின்னற்கு நேரம் ஆகுது” என அவன் காதில் கிசுகிசுக்க மதுவும் புன்னகையுடன் கிளம்பினான். ஹோட்டலுக்கு சென்றதும், ரூப் டாப் கூட்டி சென்றான். அங்கே நின்ற மது “வாவ்” என ஆச்சர்யத்துடன் புன்னகைத்தான். அந்த ரூப் டாப் முழுதும், வெஜிடபுள் கார்விங் செய்து அதன் நடுவில் மெழுகுவர்த்தி ஏற்றிவைக்கப்பட்டிருக்க அந்த இடமே ரம்யமாக இருந்தது. நடுவில் ஒரு டேபுளில் மெழுகுவர்த்தி ஏற்றிவைக்கப்பட்டு உணவு வகைகளும் சூடாக இருக்க கேசரோலில் வைக்க பட்டிருந்தது. “என்ன பிரின்சஸ் அப்படியே நின்னுட்டிங்க, வாங்க” என அழைத்து சென்றான்.

“சித்து எனக்காக நீங்க எவ்வளவு செய்றீங்க?” என திணறியவனை “இது உங்களுக்காக மட்டும் இல்லை மேடம், என்னோட காதலை உங்களுக்கு தெரியபடுத்த ஒரு சந்தர்ப்பம். அதே போல உங்க காதலை வேற வகையில் தெரியபடுத்துங்க” என புருவத்தை உயர்த்தி சிரிக்க மதுவும் அவன் புன்னகையில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டான்.

இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு இருவரும், அறைக்கு திரும்பியதும், கதவை மூடிய சித்தார்த் மதுவை தன் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு பெட் ரூமை திறக்கவும், சித்தார்த் மது இருவரின் மீதும் மேலிருந்து ரோஜா இதழ்களாக கொட்ட மது சந்தோஷ மழையில் நனைந்தான்

சித்தார்த் மதுவை இறக்கி விட்டுவிட்டு கதவை மூடிவிட்டு திரும்ப இரு கன்னத்திலும் தன் கைகளை வைத்துக்கொண்டு குதூகலத்துடன் இருந்தவனை சித்தார்த் ரசித்து காதலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சித்தார்த் தன்னை கண் சிமிட்டாமல் பார்ப்பதை உணர்ந்த மதுவின் முகம் சிவந்தது. முகச்சிவப்பை மறைக்க முடியாமல் தலைகுனியும் போதே அருகில் வந்தவன் முகத்தை இரு கைகளாலும் தாங்கிக் கொள்ள மது சிணுங்கலான குரலில் “என்ன சித்து இது இப்படி பார்க்கறீங்க? புதுசா பார்க்கற மாதிரி” என்றான்

சித்தார்த், “மது இந்த கிளைமேட்டுக்கு உன்னோட முகமெல்லாம் பளபளப்பா இருக்கேன்னு பார்த்தேன் இப்போ பனியில் கூட ரோஜாப்பூ பூக்கும் என்பது உன்னோட கன்னத்தைப் பார்த்தத் தான் புரியுது” என்று சிவந்த கன்னங்களை விரல்களால் தடவியவாறு கூறினான்.

அவனுடைய விரல்கள் கன்னம், நெற்றி என்று வருடியவாறு உதட்டில் குவிய அவன் தொட்ட இடமெல்லாம் சிவப்பு ரோஜாக்களாக மலர்வதை ஆர்வத்துடன் ரசித்தவாறு “நான்தான் புதுசா பார்க்கற மாதிரியே பார்கிறேண்டா ஆனால் நீயும் தினமும் இதெல்லாம் புதுசு மாதிரியே இன்னும் முகம் சிவக்கிறாயே” என்றான்.

மேலும் சிவந்தவன் அவன் மார்பிற்குள் தன்னைப் புதைத்துக் கொள்ள முயலுகையில் விடாப்பிடியாக முகத்தை நிமிர்த்தி உதடுகளை அருகில் கொண்டு செல்ல மது கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

சித்தார்த், “மது இப்படி கண்ணை மூடிக்கொண்டால் பிடிக்கலைன்னு அர்த்தமா?” என்று கேட்க மது “என்ன சொல்றீங்க பிடிக்கலையா நான் ஏன் கண்ணை மூடினேன்னு தெரியாதா?” என்று கண்களைப் படக்கென்று திறந்தவாறு கேட்டான்.

சித்தார்த், “ஹப்பா...! பிடிச்சிருக்கா அடடா எனக்கு தெரியாம போயிடுச்சே” என்று போலி வருத்தத்துடன் உதடுகளைக் கன்னத்தில் புதைத்தவாறு கூறி “அப்போ பிடிச்சிருக்கு தானே அப்புறம் எதுக்கு கண்ணை மூடற” என்று வேண்டுமென்றே கேட்டவாறு மேலும் உதடுகளை நெற்றி காது மடல்கள் கழுத்து என்று பரவ விட்டான்

முகத்தில் ஒரு பரவசத்துடன் “எதுக்கு கண்ணை மூடினேன்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்ட மதுவின் குரல் கொஞ்சிக் குழைந்தது. சித்தார்த், “தெரியாதேடா எதுக்கு?” என்று கேட்ட உதடுகளுக்கு காதல் விளையாட்டில் இந்த மாதிரி அர்த்தமற்ற கேள்விகளும் பதில்களும் சகஜம் என்பது புரிந்தது

மது ஏதோ பேச முயலுகையில் பேசியது போதும் என்பது போல உதடுகள் பொறுமையிழந்து மெல்ல முத்திரையைப் பதித்து மேலும் அழுத்தமாகப் பதிக்கவும் மதுவின் கைகள் அவனை சுற்றி தழுவிக்கொண்டன.

அவனை இறுக்கி அணைத்தவன் கைகள் அவள் தோள்கள், முதுகு என்று தடவிக் கொண்டே வந்து இடையை இருக்கவும் சட்டென்று நினைவு வந்தவனாக தன் பிடியைத் தளர்த்தவும் மது அவனைக் கேள்வியாகப் பார்த்தான்.

கொஞ்சம் ஏமாற்றம் படர்ந்த முகத்தைப் பார்த்த சித்தார்த் அவனை அப்படியே தூக்கிப்படுக்கையில் கிடத்தி “குட்டிப் பையன் இருக்கானே இறுக்கமா பிடிச்சா அவனுக்கு வலிக்காதா?” என்று கைகளை மென்மையாக வயிற்றில் தடவியவாறு கேட்டான்

சித்தார்த்தின் கைகள் விடாமல் வயிற்றைத் தடவிக் கொடுக்க மது நாணத்தை விடாமல் “ஏன் சித்து பொண்ணா இருக்குக் கூடாதா? நீங்க வேணும்னா பாருங்க பொண்ணாதான் இருக்கும்” என்றான்.

“அப்படியா மது இரு பார்த்து சொல்றேன்” என்று சொன்னவன் அவன் வயிற்றில் தன் கன்னங்களைப் புதைக்க கூச்சத்தில் “மது ப்ளீஸ் சித்து விடுங்க” என்றான்.

அவளை அசைய விடாமல் தடுத்தவன் அவன் வயிற்றில் உதடுகளைப்பதித்து சிறிது நேர விளையாட்டிற்குப் பிறகு, “பையன் தான் மது நான் கேட்டுட்டேன் அப்பான்னு கூப்பிடறான்..., அவனுக்கு கிஸ் கொடுத்தது போதுமாம் அம்மாவுக்கு நிறைய கொடுக்க சொல்றான்” என்றான்.

சிறிது நேரம் பையன்தான் பொண்ணுதான் என்று செல்ல சண்டை போட்டாலும் சித்தார்த்தின் கைகள் அவளோடு விளையாடுவதை நிறுத்தவும் இல்லை மதுவின் நாணம் குறையவுமில்லை. மது அவன் மென்மையான வருடல்களிலும் முத்தங்களிலும் தன்னைத் தொலைத்து அவன் கன்னத்தில் மெல்லிய முத்திரையைப் பதித்தான்.

சித்தார்த், “மது எங்கே கொடுக்கணும்னு இவ்வளவு நாள்ல உனக்கு இன்னும் தெரியலையா?” என்று கேட்க அவன் ஆர்வமான கேள்விப் பார்த்து வேண்டுமென்றே, “தெரியலையே சித்து” என்றான் அப்பாவியாக.

சித்தார்த், “உனக்கு தெரியாதா? தெரியாதா... டார்லிங்” என அவன் கன்னத்தை பிடித்து கொஞ்சியபடி கேட்டதும், அவன் முகம் குங்குமமாய் சிவந்து எல்லாம் தெரியும் என்ற பதிலை சொல்லாமல் சொன்னது.

சுற்றியிருந்த ரோஜாக்களுக்குப் போட்டியாக சிவந்த முகத்தை அவன் மார்பில் பதித்துக் கண்மூடிக் கொண்டான். தன் மனம் கவர்ந்தவனை மென்மையாக அணைத்துக் கொண்ட சித்தார்த் மனதிலும் அவன் அணைப்பில் தன்னை மறந்திருந்த மதுவின் மனதிலும் இதுவரை அனுபவித்த துன்பங்களும் வேதனைகளும் நினைவில் இல்லாமல் இன்பம் மட்டுமே நிலைத்திருந்தது. இனி இந்த இன்பம் மட்டுமே அவர்களின் வாழ்வில் நிரந்தரமாக இருக்கட்டும் என நாமும் வாழ்த்துவோம்.

*****

Epilogue- 1

*****இரண்டு மாதங்களுக்கு பிறகு*****

“மது இந்த ஜூஸையாவது குடிமா, ஒன்னும் சாப்பிடலைனா எப்படி? உனக்காக இல்லைனாலும் குழந்தைக்காக சாப்பிடுமா” என தேவகி மருமகனை கெஞ்சிக்கொண்டிருக்க, “அத்தை ப்ளீஸ் அத்தை எனக்கு ஒன்னுமே சாப்பிட பிடிக்கவில்லை, எது சாப்பிட்டாலும், குமட்டுது அத்தை. ரொம்ப டயர்டா இருக்கு அத்தை” என சொன்னான்.

“ஐந்து மாதம் முடியும் வரை அப்படிதான்மா இருக்கும். சாப்பிடு இல்லன்னா நான் சித்தார்த்துக்கு போன் செய்து வர சொல்லவா?” சற்று மிரட்டலாக சொல்ல, “வேண்டாம் வேண்டாம் நானே சாப்பிட்டுடேன். உங்களுையாவது கொஞ்சம் சமாளிக்கலாம். அவர் வந்தா நீ வாந்தி எடுத்தாலும் பரவாயில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டு வாந்தி எடுன்னு சொல்லி என் வாயில் வச்சி திணிச்சிடுவார்” என தன் கணவனை குறை சொல்வதை போல அவனின் அன்பை சொல்லிகொண்டே தன் அத்தை கொடுத்த ஜூஸை கண்ணை மூடிக்கொண்டு, மடமடவென குடித்து முடித்தான்.

“எல்லோரும் என்னை இப்படி தாங்கி தாங்கி டெலிவரிக்குள்ள நான் நல்லா குண்டாகிட போறேன்” என்றான். தேவகி சிரித்துக்கொண்டே, “மீராவும் இப்படிதான் புலம்பிட்டே இருப்பா” என மீரா, சுபாவின் கதைகளையும் சொல்லிகொண்டிருக்க, சித்தார்த் வந்து நின்றிருந்ததை கூட கவனிக்காமல் மது ஆர்வத்துடன் அவர் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சிரித்துக்கொண்டே திரும்பிய மது, ஹாலில் இருந்த மற்றொரு சோபாவில் அமர்ந்து சித்தார்த் தங்களையே கவனித்தபடி இருப்பதை பார்த்துவிட்டு, “அட நீங்க எப்போ வந்தீங்க?” என கேட்டுக்கொண்டே எழுந்து வந்தான்.

“நான் வந்தது கூட தெரியாமல் மாமியாரும் மருமகளும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்கீங்க. டெலிவரிக்குள்ள நான் நல்லா குண்டாகிட போறேன் அப்படின்னு சொல்லிட்டு இருந்தாயே அப்போதே நான் வந்துட்டேன்.”

“என்னடா சத்தம் கூட இல்லாமல் உட்கார்ந்து கதை கேட்டுக்கொண்டு இருந்தியா?” என தேவகி சிரிக்க. “ஆமாம் நீங்க ரெண்டு பேரும் உலக பொருளாதாரம் பத்தியா பேசிக்கொண்டு இருந்தீர்கள்? நான் வந்து ஒட்டு கேட்க” என்றான்.

“இருங்க உங்களுக்கு காபி கொண்டு வரேன்” என எழுந்து உள்ளே சென்றாள். தன் அம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்த சித்தார்த், “என்ன அம்மா? மருமகளை அப்படியே வச்சி தாங்கறீங்க?” என்றான் சிரிப்புடன். “பாவம்டா மது. ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. பொண்ணுங்க இந்த மாதிரி நேரத்தில் தன் அம்மா கூட இருக்கணும் என்று ஆசைப்படுவாங்க. ஆனா இவளுக்கு நினைத்தாலும் முடியாதே. அதான் நானே அவளை என் பொண்ணு மாதிரி அவளுக்கு குறை தெரியாமல் பார்த்துக்கொள்ள முயற்சி செய்றேன். அம்மாவுக்கு அடுத்த படியா கணவனோட அரவணைப்பு தான் எதிர்பார்ப்பாங்க. அதனால் நீ அவளை நல்லபடியா எந்த குறையும் இல்லாமல் பார்த்துக்கோ. முடிந்த வரைக்கும் அவ கூட எவ்வளவு நேரம் இருக்க முடியுமோ இரு” என சொல்லிக்கொண்டிருக்க சித்தார்த் தலையசைத்து கவனமாக கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே மது காப்பியை கொண்டுவந்து சித்தார்த்திற்கும், தேவகிக்கும் கொடுத்தாள்.

வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் ஒலி கேட்டதும், மது வாசலை பார்க்க, அங்கே ஈஸ்வரனும், ராஜியும் வந்துக்கொண்டிருந்தனர். “அத்தை, மாமா வாங்க வாங்க” என மது வரவேற்க, சித்தார்த்தும், தேவகியும் எழுந்து வரவேற்றனர். “வாங்க உட்காருங்க. என்ன பேரன் என்ன சொல்றான்?” என தேவகி வித்யா ராஜேஷின் குழந்தையை விசாரித்தார். “மேகலா எப்படி இருக்காளாம்? செக்கப் போராளாமா?” என கும்பகோணத்தில் இருக்கும் மேகலாவையும் விசாரித்துக்கொண்டார்.

பொதுவான பேச்சு நடந்துக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த்தின் தந்தையும் வந்து சேர்ந்தார். அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருக்க, ஈஸ்வரன் மெல்ல ஆரம்பித்தார். “நம்ம மதுவுக்கும், ஐந்து மாதம் ஆக போகுது. ஏழாம் மாதமே வளைகாப்பு முடித்து கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்று இருக்கிறோம். நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” என்றார். ஏழாம் மாதமே வளைகாப்பு நடத்தி கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டால், இதுல மூணு மாசம், குழந்தை பிறந்த பிறகு மூணு மாசம் சித்துவை விட்டு பிரிந்து இருக்கணுமா? என மதுவும், இவ்வளவு நாள் மதுவை பிரிந்து இருக்கணுமா? என சித்தார்த்தும் நினைத்துக்கொண்டாலும் அந்த நேரத்தில் இருவருமே அதை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை.

“சரி சம்மந்தி நாங்க வீட்ல எல்லோரும் கலந்து பேசி நல்ல நாள் குறித்துவிட்டு சொல்கிறோம்” என்றார் சித்தார்த்தின் தந்தை.

இரவு மது கட்டிலில் தூக்கம் வராமல் புரண்டுகொண்டிருக்க. சித்தார்த் லாப்டாப்பில் மூழ்கி இருந்தான். அதைக்கண்ட மது நான் இங்கே தூக்கம் வராமல் தவிச்சிக்கிட்டு இருக்கேன். இன்னைக்கு என்ன சார் அப்படியே லேப்டாப்பில் மூழ்கிட்டாரு, என நினைத்துக்கொண்டே எழுந்து சித்தார்த்தின் அருகில் சென்றாள். தன் அருகில் வந்து நின்றவளை “என்னடா தூங்கலையா?” என லப்டோப்பிலிருந்து கண்ணை விலக்காமல் கேட்டவனை பார்த்து, “இல்லைங்க தூக்கம் வரமாட்டேன்னுது” என்றாள் சோம்பலாக.

“ஓஹ்... அப்படியா.” என வேலையில் மூழ்க மது கோபத்துடன் அவன் லாப்டாப்பை மூடி தள்ளிவைத்தாள். “ஏய்...மது என்ன செய்ற நீ. இரும்மா இந்த ஒரு மெயில் தான் பார்த்துவிட்டு வரேன்” என சொல்ல சொல்ல கேட்காமல் மது நடந்துகொள்வதை பார்த்தவன் அவன் கையை பிடித்து அருகில் இழுத்தான். “என்னடா வாட் ஹாப்பன்ட் டு யு?” என்றான்.

“ஏன் சித்து நான் மாமா வீட்டுக்கு போகபோறேன்னு தெரிந்து நீங்க ஒன்னுமே பீல் பண்ணாமல் உட்கார்ந்து மெயில் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கீங்களே?” என கொஞ்சம் கோபத்தோடு கேட்டவனை பார்த்து “இதுக்கு தானா இப்படி கோபித்துக்கொண்டாய்? எனக்கு மட்டும் ஆசையா? நீ ஏழாம் மாதமே அங்கே போய்விட. அப்பா என்ன சொல்றாங்கன்னு கேட்போம்.” என்றான் அவளுக்கு விளக்கமாக.

“நீங்க என்ன செய்வீங்களோ எனக்கு தெரியாது. நான் ஏழாம் மாதம் போகமாட்டேன் போகமாட்டேன் போகமாட்டேன். உங்களை விட்டுட்டு எப்படி சித்து அவ்வளவு நாள் இருப்பேன்?” என்றவளை புன்னகையுடன் அணைத்துக்கொண்டான். “எனக்கு கூட உன்னை சீக்கிரம் அனுப்ப இஷ்டம் இல்லை மது. உன் மனசுல ஆசை இருந்தா என்ன செய்றது என்று தான் நான் பேசாமல் இருந்தேன். நீயே

போகமாட்டேன்னு சொல்லிட்ட இல்ல.டோன்ட் வொர்ரி டார்லிங் மீதியை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் ” என சொல்லிக் கொண்டே கட்டிலில் அமர்ந்து தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

பேசிக்கொண்டே தன் மீது சாய்ந்து உறங்கிவிட்டவளை நேராக படுக்க வைத்துவிட்டு, விளக்கை அணைத்துவிட்டு தன் அப்பா அம்மாவிடம் பேச சென்றான். அரை மணி நேரம் பேசிவிட்டு அறைக்கு வந்தவன், மதுவின் நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு அவளை தன் கை அணைப்பில் வைத்தபடியே உறங்கிவிட்டான்.

மறுநாள் காலையில் சித்தார்த்தின் பெற்றோரும், அத்வைத், மீரா நால்வரும் கிளம்பி மதுவின் மாமா வீட்டிற்கு சென்று பேசிவிட்டு வந்தனர். வீட்டிற்கு வந்ததும், தேவகி மதுவை அழைத்து , “மது நாங்க உங்க மாமா வீட்டிற்கு போய் பேசிவிட்டு வந்தோம். நேத்ராவுக்கும் சீக்கிரமே கல்யாணம் வைத்துவிடலாம்னு முடிவு செய்ததால் கல்யாணம் முடிந்து உன்னோட வளைகாப்பை வைத்துக்கொள்ளலாம் என சொல்லிவிட்டோம். அதனால் உனக்கு ஒன்பதாவது மாதம் தான் வளைகாப்பு செய்ய முடியும் என்று சொல்லிவிட்டோம். இதுல உனக்கு ஒன்னும் சங்கடம் இல்லையே” என சிரித்துக்கொண்டே கேட்டதும், மதுவும், சிரித்துக்கொண்டே இல்லை என தலையை ஆடினாள்.

மதுவிற்கு ஐந்தாம் மாதம் வீட்டிலேயே பூமுடித்தனர்.ஸ்ரீ ராம் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லிவிட்டதால் அடுத்த இரண்டு மாதங்களில் ஸ்ரீ ராம், நேத்ரா திருமணம் எளிமையான முறையில் முடிந்தது. நேத்ராவிற்கு கொடுத்த எந்த பொருளையும் ஸ்ரீ ராம் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன் என உறுதியாக சொல்லிவிட்டான். இதை அனைவரும் எதிர்பார்த்ததால் பொருட்களுக்கு பதிலாக அந்த மதிப்பிற்கு செக்காக ஹோமிற்கு கொடுப்பது போல கொடுத்துவிட்டனர். நகைகளை மட்டுமாவது வேண்டாம் என சொல்லவேண்டாம் என அனைவரும் வருந்தி கேட்டுக்கொண்டதால் ஸ்ரீயும் அரைமனதாக சம்மதித்தான்.

மதுவை அனைவரும் தாங்காத குறையாக பார்த்துக்கொண்டனர். கணவனின் அன்பிலும் தன் புருந்த வீட்டினரின் அரவணைப்பிலும், மது தாய்மையின் பூரிப்பிலும், இருந்தான். ஒன்பதாம் மாதம் வளைகாப்பும் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவர்களுடைய நண்பர்கள், உறவினர்கள், மதுவின் நண்பர்களான, புதுமண தம்பதிகளாக லதாவும், சிவாவும் கூட வந்திருந்தனர். அனைவரின் மனமும், சந்தோஷத்தில் நிறைந்திருக்க , சித்தார்த் மதுவை பூரிப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

மது வளைகாப்பு முடிந்து தன் மாமா வீட்டிற்கு கிளம்பும் போது, சித்தார்த்தை பிரிந்து செல்லவேண்டுமே என எண்ணி அழுதவளை, “என்னடா மது.... எதுக்கு அழற? நான் தினம் ரெண்டு வேளை அங்கே வந்து உன்னை பார்த்துக்க போறேன். நைட் மட்டும் இங்கே நம்ம வீட்டுக்கு வந்துவிட போகிறேன். உன்னை என் பக்கத்திலே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும், இங்கேயே இருன்னு தான் சொல்லணும்னு நினைக்கிறேன். ஆனால் இந்த நேரத்தில் சித்தி சித்தப்பாக்கும் உன்னை வச்சி பார்த்துக்கணும்னு ஆசை இருக்கும், அவங்களோட மனதையும் நினைக்கணும் இல்லையா?” என சொல்லி அவளை அணைத்து ஆறுதல்படுத்தி அனுப்பி வைத்தான்.

சொன்னபடியே தினமும் காலையில் ஆபீஸ் செல்லும் முன் வீட்டிற்கு வந்துவிடுவான். மாலை ஆபீஸ் முடிந்து அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் மதுவை பார்க்க வந்துவிடுவான். மதுவை அரைமணிநேரம் வாக்கிங் அழைத்துச்சென்று வருவான். நிறைய புத்தகங்கள் வாங்கிக்கொடுத்தான். அவளுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டான்.

டாக்டர் சொன்ன தேதிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே மதுவிற்கு வேதனை ஆரம்பித்துவிட, ராஜேஷ், மதுவை ஹாஸ்பிட்டல் அழைத்து செல்லும் போதே தீபக் சித்தார்த்திற்கு போன் செய்து விஷயத்தை சொல்ல இவர்கள் சென்று சேர்த்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சித்தார்த்தும் சற்று பதட்டத்துடனேயே வந்து சேந்தான். அலைப்புருதலுடன் நின்றிருந்தவனை, ராஜேஷும், தீபக்கும் சமாதானபடுத்திக்கொண்டு இருக்க, தேவகியும் ,ராமமூர்த்தியும் வந்து சேர்ந்தனர்.

நேத்ராவும், அவளது சீனியர் டாக்டரும் மதுவிற்கு டெலிவரி பார்த்துக் கொண்டிருக்க, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நேத்ரா சந்தோஷத்துடன் வந்து “அண்ணா உனக்கு அழகா பையன் பிறந்திருக்கான். கங்கிராஜு லேஷன்ஸ்” என சித்தார்த்திற்கு கை கொடுக்க, அனைவரின் முகமும் சந்தோஷத்தை சுமந்திருக்க, கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு, சித்தார்த்திற்கு வாழ்த்து சொல்ல, அவனுக்கோ எல்லை இல்லாத வானத்தை வசப்படுத்திய சந்தோஷத்துடன், “நேத்ரா மது எப்படி இருக்கா? குழந்தையை பார்க்கலாமா?” என ஆர்வத்துடன் கேட்க, “ஒரு பத்து நிமிஷம் அண்ணா குழந்தையை குளிக்கவச்சிட்டு இருக்காங்க இப்போ கொஞ்சம் நேரத்தில் சொன்னதும் வந்து அண்ணியையும் குழந்தையையும் பார்க்கலாம்” என சொல்லிவிட்டு சென்றாள்.

அடுத்து வந்த நிமிடங்களை பிடித்து தள்ளாத குறையாக நின்றிருந்தான் சித்தார்த், சற்று நேரத்தில் சீனியர் டாக்டர் குழந்தையை கொண்டு வந்து சித்தார்த்திடம் கொடுக்க, சிறு பூவை போல கண்சுமிட்டி பார்த்த குழந்தையை பத்திரமாக வாங்கியவனின் கண்கள் கலங்க ஜூனியர் சித்தார்த்தை பார்த்தான். குழந்தையை தன் அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு மதுவை காண அறைக்கு செல்ல மற்ற அனைவரும் குழந்தையை பார்த்தபடி வெளியிலேயே நின்றாவிட்டனர்.

அறைக்குள் சென்ற சித்தார்த், கட்டிலில் சோர்ந்து போய் கண் மூடிப்படுத்திருந்த மதுவின் அருகில் செல்ல, காலடி ஓசை கேட்டு கண்விழித்து சிரித்தவனின் தலையை பாசத்துடன் வருடியவன், "தேங்க்ஸ்டா மது. என்னை போட்டியில் ஜெயிக்க வச்சிட்டியே" என சிரித்தவன், மீண்டும் கண்களை சோர்வுடன் மூடியவனை பார்த்து, "என்னடா ரொம்ப கஷ்டப்பட்டியா? போதும்டா நமக்கு ஒரு குழந்தை" என மிகவும், சீரியசாக சொன்னவனை பார்த்து முறுவளித்தவன், "என்ன சித்து, நான் உங்க கிட்ட தோற்றது போல நீங்க என்னிடம் தோற்க வேண்டாமா?" என கேட்டதும். "நான் தான் எப்போதோ உன்னிடம் சரணடைந்துவிட்டேனே அதுக்கு அப்புறம் என்ன ஜெயிக்கறது, தோற்பது?" என அவன் தலையில் முட்டி நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

நாட்கள் வேகமாக நகர, குழந்தைக்கு பெயர் சூட்டும் நாள் வந்தது. எல்லா ஏற்பாடும் முடிந்ததும் குழந்தையை தேவகி வாங்கி தொட்டிலில் இட்டு, "சித்தார்த் என்ன பேர் வைக்கபோற எல்லோரிடமும் சொல்லாமல் சஸ்பென்சா வச்சிருக்க? வந்து குழந்தை காதில் பேரை மூணு முறை சொல்லுப்பா" என்றார். மதுவை பார்த்து சிரித்தபடி அருகில் வந்தவன், மதுவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு அவன் கையை பற்றியவன், குனிந்து குழந்தையின் காதருகில் சென்றதும், மதுவின் கரத்தை இன்னும் அழுத்தமாக பற்றிக்கொண்டு, "அர்ஜுன், அர்ஜுன், அர்ஜுன்" என மூன்று முறை சொல்லிவிட்டு நிமிர்ந்தவன், மதுவின் கலங்கிய கண்களையும், முகத்தையும் பார்த்துவிட்டு அவனின் தோளை பற்றி தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். மதுவும் தன்னை சமாளித்துக்கொண்டான்.

மது மட்டும் அல்ல, அனைவருமே சற்று அதிர்ச்சியும், நெகிழ்ச்சியுமாக தான் இருந்தனர். விமலா கலங்கிய தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டார். "என்னப்பா ராஜேஷ் தாய்மாமா நீ வந்து சொல்லு" என அழைக்க ராஜேஷும் வந்து சொல்லிவிட்டு சித்தார்த்தின் தோளில் தட்டிவிட்டு தன் தங்கையை பார்த்துவிட்டு சென்றான். சித்தார்த்தே நிலைமையை உணர்ந்து சந்தோஷமாக பேசி குழந்தையை இயல்பாக்கினான். வெளிப்பார்வைக்கு மது சிரித்தபடி இருந்தாலும், அவன் மனதில் இருந்த வருத்தத்தை சித்தார்த், உணர்ந்தான்.

மருமகனின் வேதனையையும், மகனின் நிலையையும் உணர்ந்த தேவகி, "மது, குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு நீ ரூமுக்கு போம்மா" என்றதும், மதுவிற்கும் அந்த நேரம் தனிமை வேண்டி இருக்க ஏதும் சொல்லாமல் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு ரூமிற்கு சென்றான். அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, சித்தார்த்தும் எழுந்து மதுவின் ரூமிற்கு சென்றான்.

விமலா தேவகியிடம், "சித்தார்த் மாதிரி ஒரு பிள்ளை இருக்க கொடுத்து வைத்திருக்கணும் அக்கா. எத்தனை பேருக்கு இப்படி ஒரு மனசு வரும்? மதுவையும் அனுசரித்துக்கொண்டு, அவளை மற்றவர்களிடம் விட்டுக்கொடுக்காமலும் எவ்வளவு நல்லா வச்சிருக்கான்? அவளுக்கு இப்படி ஒரு புருஷன் கிடைக்கணும்னு தான் என் பிள்ளையை அந்த கடவுள் கூட்டிக்கொண்டார் போல" என கண்கலங்க நெகிழ்ச்சியுடன் சொல்ல, தேவகி அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அறைக்கு வந்த சித்தார்த் சோர்வுடன், குழந்தையை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தவனை அருகில் அமர்ந்த சித்தார்த், "மது" என்றதும் அவன் மீது சாய்ந்து குலுங்கி குலுங்கி அழுதவனை ஆறுதலுடன் தட்டிக்கொடுத்தான். "சாரி மது, உன்னை என்னால் புரிந்துக்கொள்ள முடியுதுடா. கொஞ்சம் நாளைக்கு உனக்கு கஷ்டமா தான் இருக்கும். ஒருமுறை நான் விமலா அம்மாவிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, அர்ஜுன் இறந்தபோது அவன் சொன்னதை எல்லாம் என்னிடம் சொன்னார்கள். அதில் நானே உனக்கு பிள்ளையா பிறப்பேன்னு அர்ஜுன் சொன்னதாகவும் சொன்னாங்க. அப்போதே நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். நமக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தால் நிச்சயம் அர்ஜுன் பெயர் தான் வைக்கவேண்டும் என்று அதனால் தாண்டா" என்று தான் மார்பில் முகம் புதைத்து விசம்பிக்கொண்டிருந்தவனை பார்க்க, மது நிமிராமல் இருக்கவும், "புரிஞ்சுக்கடா" என்றவனை, அணைத்துக்கொண்டவன், "புரிந்து கொண்டேன் சித்து. நீங்க இந்த பேர் வைப்பீங்கன்னு நான் நினைத்தே பார்க்கவில்லை அதனால் தான் இப்படி அழுதுட்டேன் சித்து. இனி அழமாட்டேன்" என்று நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்த்து சிரித்தான்

"அப்புறம் இன்னொரு விஷயம் கூட சொல்லணும் விமலா அம்மாவையும், அப்பாவையும் நான் நம்ம கூடவே இனி கூட்டிக்கொண்டு போய்டலாம்னு இருக்கேன். முதலிலேயே சொன்னால் ஒத்துக்க

மாட்டாங்க. இப்போ நம்ம ஜூனியர் வந்தாச்சு, அதனால் கேட்டால் முதலில் தயங்கினாலும், பிறகு கண்டிப்பாக சம்மதிப்பாங்க. நீ என்னடா சொல்ற?" என மதுவை கேட்டான்.

"சித்து என்னை மேலும் மேலும் கடனாளியாக ஆக்கறீங்க சித்து. இதுக்கெல்லாம் நான் எப்படி...?" என்றவனை இடைமறித்து, "அதை பத்தி நீ கவலை படாதே நான் எப்படி வசூல் பண்ணிக்கணும் என்று எனக்கு தெரியும். ஓகே" என அவன் முகம் நோக்கி குனிந்தவனை அனுமதித்தான். நிமிர்ந்தவன் வெட்கத்தில் சிவந்து மலர்ந்து இருந்தவனின் முகம் பார்த்து புன்னகையுடன் தன் கை அணைப்பில் அவனை கொண்டு வந்தான்.

அவன் மூக்கை பிடித்து ஆட்டியவன், "சரிடா மது, நாளைக்கு நாள் நல்லா இருக்காம். நீயும் நம்ம ஜூனியரும், நாளைக்கு நம்ம வீட்டுக்கு வந்திடுவீங்க. ஓகே. நான் இப்போ கிளம்பறேன்" என அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அனைவருடனும் கிளம்பினான்.

குழந்தைக்கு ஆறுமாதம் இருக்கும் போது, சித்தார்த் சந்தோஷமாக வீட்டிற்கு வந்தான். "அம்மா அப்பா ஒரு சந்தோஷமான விஷயம், நம்ம கம்பனிக்கு லண்டன் கம்பனி கூட ஜாயின்ட் வென்ச்சர் போட்டு இருக்காங்க. நல்ல லாபம் வரும். நாம எதிர்பார்த்ததைவிட நல்ல பெயர் கிடைக்கும்." என சொல்ல அனைவரும் சந்தோஷம் அடைந்தனர். "ஆனால் நான் லண்டன் போகவேண்டியது வரும். குறைந்தது, நாலு வருஷமாவது இருக்கவேண்டியதாக இருக்கும், என்றதும் மதுவிற்கு கவலையாக இருந்தது.

"நல்ல விஷயம் தான் அதுக்காக குடும்பத்தை விட்டுவிட்டு இத்தனை வருஷம் போகணுமாடா" என்றார் சித்தார்த்தின் தந்தை. "ஆமாம் சித்தார்த் நல்லா யோசிச்சிக்கோ. மதுவையும் குழந்தையும் இங்கே எப்படி தனியாக இருப்பாங்க. நீயும் எப்படி இருப்பாய்" என்றார் தேவகி.

"நான் எப்போ சொன்னேன் மதுவை விட்டுவிட்டு போகிறேன் என்று, நான் போனால் கண்டிப்பாக மது அர்ஜுனை விட்டுவிட்டு போக மாட்டேன்" என மதுவை பார்த்துக்கொண்டே சொல்ல அவ்வளவு நேரம் கவலையுடன் இருந்த மதுவின் முகம் புன்னகையாக மாறியது. அதன் பிரதிபலிப்பாக சித்தார்த்தின் முகமும் புன்னகையால்விகசித்தது.

"எப்படி சித்தார்த் சின்ன குழந்தையை கூட்டிக்கொண்டு மது எப்படி பார்த்துக்கொள்ள முடியும்?" என் மீரா கேட்டதும், சித்தார்த், "அப்பா நான் முதலிலேயே உங்களிடம் பேசியது தானே, விமலா அம்மாவையும், சந்துரு அப்பாவையும் நம்மோடு கூட்டிக்கொண்டு வரலாம் என்று. நீங்களும் சம்மதம் சொல்லி இருந்தீங்கனே. இப்போ அவங்களோட ஹெல்ப்பை தான் நான் கேட்க போகிறேன். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்றான்.

"நீ முதலில் அவர்களிடம் பேசு சித்தார்த், அவர்களுக்கு சம்மதம் என்றால் எங்களுக்கு ஒன்றும் பிரச்சனையை இல்லை" என்றார் சித்தார்த்தின் தந்தை. அதன்படி அன்று மாலையே கிளம்பி சித்தார்த்தும், மதுவும் கிளம்பி சென்று இருவருடனும் பேசி அவர்களை சம்மதிக்க வைத்து, தங்களுடன் லண்டன் அழைத்து செல்ல அனைத்து ஏற்பாட்டையும் செய்து முடித்தனர்.

லண்டன் கிளம்புவதற்கு முன் நாள் அனைத்தையும் நினைத்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த மது ஒரு புன்னகையுடன் எனக்காக எவ்வளவு செய்திருக்கீங்க சித்து. ஆரம்பத்தில் நான் உங்களை எப்படியெல்லாம் காயப்படுத்தி இருக்கேன்? அதெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக நினைக்காமல் என்னை எப்படியெல்லாம் பார்த்துகொண்டீர்கள் என எண்ணிக்கொண்டு பால்கனியில் வந்து நின்றாள்.

சற்று நேரத்தில் "மது டார்லிங் மணி 12 இன்னும் தூங்காமல் என்ன செய்கிறாய்?" என கேள்வியுடன் தன்னை நோக்கி வந்த தன் கணவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். அருகில் வந்தவன், "என்னடா மலரும் நினைவுகளா?" என கேட்டதும், அவன் மீது சாய்ந்துக்கொண்டு, "ம்ம்..." என்றாள்.

அவளை அனைத்துக்கொண்டவன், "என்னடா நினைத்தாய்?" என்றான். "எனக்கு இப்படி ஒரு அழகான சந்தோஷமான குடும்பத்தையும், சொந்தங்களையும் கொடுத்த கடவுளுக்கு மனதார நன்றி சொல்லி கொண்டிருந்தேன். எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் இவங்களே என்னோட சொந்தமா இருக்கணும் என்று வேண்டிக்கொண்டேன்."

மதுவின் கண்கள் கலங்குவதை போல இருக்க பேச்சை மாற்ற எண்ணிய சித்தார்த், "அட்டா.... இப்போ என்ன செய்வது? இப்படி மாட்டிக்கொண்டேனே?" என தலையில் கை வைத்து புலம்புவதை கேட்ட மது, "என்ன, விஷயம் இப்படி புலம்பறீங்க?" என்றாள்.

“இந்த ஜென்மத்துல தான் நீ வந்துட்ட. அடுத்த ஜென்மத்திலாவது ஒரு நல்ல அடக்க ஒடுக்கமான பொண்ணா பார்த்து கல்யாணம் செய்துக்கலாமனு நினைத்தால்” என சித்தார்த் சொல்லி முடிக்கும் முன் அவன் மீது சரமாரியான தாக்குதலை வீசினான்.

“என்னைவிட நல்ல பொண்ணா வேண்டுமா உங்களுக்கு?” என சொல்லி சித்தார்த் நெஞ்சிலே ஒரு குத்துகுத்த, “ஏய் ராட்சஷி, குத்தாதடி என் மது டார்லிங்கை நான் பத்திரமாக அங்கே வைத்திருக்கேன். அவளுக்கு வலிக்க போகுது” என சொன்னதும், அவனை கோபபார்வை பார்க்க முயன்று முடியாமல் சிரித்துகொண்டே, “சித்து” என சொல்லிக்கொண்டே அவன் நெஞ்சில் சாய்ந்துக்கொண்டான். சிரித்துக்கொண்டே தன்னவனை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டான்.

EPILOGUE—II

*****ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு பிறகு*****

காலையில் எழுந்து குளித்து பூஜையை முடித்துக்கொண்டு தங்கள் அறைக்கு வந்த மது, கட்டிலில் சித்தார்த் நெஞ்சின் மீது இரண்டு வயது வைஷ்ணவி படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருக்க, அர்ஜுன் சித்தார்த்தின் மீது காலை போட்டுக்கொண்டு கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தான். மூவரும் படுத்திருந்ததை பார்த்து புன்னகையுடன் அருகில் வந்த மது, “அர்ஜுன் கண்ணா எழுந்துக்கோ, உங்களை எழுப்பி விட்டதும் இங்கே வந்து அப்பாகூட படுத்தாச்சா? எழுந்துகோங்க பார்ப்போம்” என மகனை தூக்கி கொஞ்சி கொண்டே எழுப்பியபடி கன்னத்தில் முத்தமிட, “அம்மா இன்னைக்கு லீவ் தானே இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் ப்ளீஸ்”, என்ற மகனை “லீவ் தான் ஆனால் இன்னைக்கு நிறைய வேலை இருக்குடா தங்கம்ஸ். குட் பாய் எழுந்துகோங்க. போய் குளிச்சிட்டு வாங்க கோவிலுக்கு கிளம்பணும்” என சொன்னதும் “சரி” என்றபடி எழுந்து செல்லும் மகனை பார்த்து சிரித்தபடி தங்கள் மகனை தூக்கினான்.

“வைஷு டார்லிங், குட் மார்னிங்” என குழந்தையை தூக்கி சொல்ல, அர்ஜுனை எழுப்பிய சத்தத்தில் பாதி உறக்கம் கலைந்த குழந்தை இப்போது முழுதுமாக விழித்தெழுந்து மதுவை பார்த்து அழகாக சிரித்தான். கன்னத்தில் முத்தமிட்டபடி “என் வைஷுகுட்டி சமத்துகுட்டி. அம்மா எழுப்பினதும் எழுந்துட்டாங்களே. நாம பிரஷ் பண்ணிட்டு கீழே போகலாமா?” என கேட்டுக்கொண்டே குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு பிரஷ் செய்யவைத்து கீழே அழைத்து செல்லும் முன், “சித்து சித்து எழுந்திருங்க. நான் குழந்தைகளை ரெடி பண்ணிட்டு வரேன்” என குரல் கொடுத்துவிட்டு சென்றான். குழந்தைகளை அவர்கள் அறைக்கு அழைத்து சென்ற மது, குளிக்கவைத்து கொண்டு இருக்கும் போது அங்கு வந்த மீரா, “நீ போய் தயாராகு மது, நான் குழந்தைகளை பார்த்துக்கொள்கிறேன். நேரம் ஆகுதே எட்டு மணிக்கு பூஜை” என சொல்ல மது, “இதோ போறேன் அக்கா. அவர் வேற இன்னும் எழுந்துக் கொள்ளவில்லை” என சொல்ல, “அப்போ முதலில் அங்கே போய் திருப்பள்ளிஎழுச்சி பாடு” என சிரிக்க மதுவும் இணைந்து நகைத்தபடி தங்கள் அறையை நோக்கி சென்றான்.

அறைக்குள் வந்த மது சித்தார்த் எழுந்துகொள்ளாமல் காலையில் எழு மணி வரை போர்வையைத் தலை முதல் கால் வரை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டிருக்கும் சித்தார்த்தைப் பார்க்கையில் மதுவின் மனதில் முதல் நாளிரவு அவர்களது திருமண நாள் கொண்டாட்டங்கள் நினைவிற்கு வந்தது.

இரவில் எப்போதும் நேரம் காலம் தெரியாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சித்தார்த், திருமண நாளன்று எப்போதும் பன்னிரண்டு மணிக்கு வாழ்த்துவதை வழக்கமாக கொண்டவன் இன்று உறங்குவதை அதிசயமாகப் பார்த்து அவன் கன்னத்தில் இதழ்களைப் பதித்து வாழ்த்துத் தெரிவித்ததும் அடுத்த நொடியே அவன் கரங்களால் தூக்கப்பட்டு அவன் மார்பில் கிடந்ததையும் நினைக்கையில் பரவசம் பெருகியது.

மது “அதானே பார்த்தேன் எப்போதும் என்ன தூங்க விடாம படுத்துவீங்க தூங்கற மாதிரி நடிக்கறீங்களா?” என்று செல்லக் கோபத்துடன் கூறினான்.

சித்தார்த், “அப்படி நடிச்சதனால் தானே கன்னத்தில் கிடைச்சிருக்கு” என சொல்ல, மது, “என்னமோ ஒண்ணுமே தராத மாதிரி சொல்றீங்க நடிக்கலைனா எதுவும் கிடைக்கதாக்கும்?” என்று கேட்டுவிட்டு அவன் கன்னத்தோடு கன்னத்தைப் பொருத்திக்கொள்ள. சித்தார்த், “கிடைக்கும் ஆனால் கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டு இல்ல வாங்கணும், இப்போ தானா தேடி வருதே” என்றதும் முகம் சிவக்க மார்பில் முகம் புதைத்தவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி “ஹேப்பி வெட்டிங் டே பொண்டாட்டி” என்று அவன் கண்களுக்குள் பார்த்து காதலுடன் கூறிகொண்டே அவன் கைகளை உடல் முழுவதும் பரவட்டான்.

அதற்குப் பிறகு சளைக்காமல் அவனுக்கு ஈடு கொடுத்ததும், காலை இரண்டு மணி வரை கொஞ்சலும் அர்த்தமற்ற பேச்சுக்களால் களிந்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தவாறே புன்னகையுடன் நின்றிருந்தவன், சுய நினைவிற்கு வந்து, “சித்து இப்போ எழுந்துக்க போறீங்களா? இல்லையா காலைல சீக்கிரம் எழுப்பிவிடு குளிச்சு கோவிலுக்குப் போகணும் அப்புறம் ஆஷ்ரமம் போகணும் இப்படியெல்லாம் சொல்லிட்டு இன்னும் என்ன தூக்கம்” என்று இடுப்பில் கை வைத்தபடி பொய் கோபத்துடன் மிரட்டலாகக் கேட்டான்.

அப்போதும் அவன் அசையாமல் தூங்குவதைப் பார்த்து, “எத்தனை முறை எழுந்துக்க சொல்றேன். உங்களை” என்று சொல்லிகொண்டே அருகிலிருந்த வாட்டர் ஜக்கை எடுத்து அவன் மேல் அப்படியே ஊற்றினான். அலறியடித்துக் கொண்டு எழுவான் எனப் பார்த்தால் அதே நிலையில் இருக்க போர்வையை விலக்கிப் பார்த்ததும் தலையணைகளை அடுக்கி வைத்து விட்டு அவன் முன்பே எழுந்திருப்பது தெரிந்தது.

மது, “சித்து எங்கே இருக்கீங்க?” என்று சொல்லியபடியே கண்களால் தேட கைகளைக் கட்டியபடி சுவற்றில் சாய்ந்து நின்று கண்களில் குறும்புடன், “ஹாய் பொண்டாட்டி என்ன காலைலயே தண்ணி ஊத்த வந்துவிட்டாயா? இந்த வேலையெல்லாம் தீபக், சுரேஷ் ரெண்டு பேர் கிட்ட வச்சுக்கோ என்னை ஒன்னும் பண்ணமுடியாது” என்று காலரைத் தூக்கிவிட்டவாறு அவளருகில் வந்தான்.

மது சித்தார்த்தை முறைக்க முயன்றும் முடியாமல், அவன் குறும்பையும் சிரிப்பையும் ரசித்தபடி, “ரொம்ப நினைப்புதான், நான் உங்க மேலே தண்ணி ஊத்தினது மறந்து போச்சா?” என சிரித்துக்கொண்டே கேட்டதும், “அதெப்படி மேடம் மறக்கும், அப்போ தான் ஏமாந்துட்டேன். இன்னும் அப்படியே இருப்பேனா?” என அருகில் வந்தவனை

“நீங்க குளிச்சாச்சா? நான் இவ்ளோ நேரம் சொல்லிட்டே இருக்கேனே எதுக்கு இப்படி தலையணை எல்லாம் போட்டு செட் பண்ணி வச்சிருக்கீங்க?” என்று பொய் கோபத்துடன் கேட்க சித்தார்த் அவளருகில் மேலும் நெருங்கி இடையில் கையைப் போட்டு இருக்கியவாறு “என் பொண்டாட்டி கோபத்தில ரொம்ப அழகா இருப்ப அதுக்குத் தான் இந்த செடஅப். கல்யாண நாள் அதுவுமா தூங்குவேனா ஹனி?” என்று கேட்டு அவள் நெற்றி, கண்கள், கன்னம் என்று உதடுகளைப் பரவ விட்டான்.

அவனைப் பிடித்து தள்ளியவாறே மது, “கோவிலுக்குப் போகணும்னு சொல்றேன் அதைவிட்டுட்டு என்ன பண்ணீங்க? நைட் ரெண்டு மணி வரைக்கும் கொடுத்ததெல்லாம் போதலையா?” என்றான்.

மேலும் இறுக்கிப் பிடித்து இதழ்களில் முத்தமிட்டு, “எப்படி போதும் காலைல நீ இப்படி பூபாளம் பாடி எழுப்பறதுக்கு பதிலாக குழந்தைகளை எழுப்பும் போது கொடுத்தது போல கொடுக்க வேண்டியது கொடுத்து எழுப்பிருந்தா நான் பேசாம ரெடி ஆகியிருப்பேன் இல்ல” என்று மேலும் உதடுகளை முகமெங்கும் பரவ விடத் தொடங்கினான்.

மது, “சித்து கோவிலுக்குப் போகணும் கிளம்புங்க உங்களுக்கு இதே வேலையாப் போச்சு” என தள்ளிவிட, “அட்டடடா.... இதென்னடா இது சந்தைக்கு போகணும் என்ற கதையா கோவிலுக்கு போகணும் கோவிலுக்கு போகணும்னு விடாம புலம்பற. காலைல மனுஷனை கொஞ்சம் ரொமான்ஸ் மூடல் இருக்க விடமாட்டீங்கனே” என்றவனை பார்த்து. “எல்லாம் இருந்தது போதும், இப்போ கோவிலுக்கு போகணும், கொஞ்சம் பக்தியா கிளம்புவோமா” என கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது.

“அம்மா” என்ற அழைப்பில் திரும்பிய மது கதவருகில் வந்து நின்ற குழந்தைகளை பார்த்து சிரித்தபடி, “அட்டா என் செல்லம்ஸ் ரெண்டு பேரும் கிளம்பிட்டீங்களா?” என புன்னகையுடன் கை நீட்டி அழைக்க, அர்ஜுன் நீல நிற ஷெர்வானியில், தன் தங்கையை பொறுப்புடன் பத்திரமாக ஒரு கையால் தன் தங்கையின் கையை பிடித்துக்கொண்டு மறு கையால் தன் தங்கையின் பாவாடையை நடந்து வரும் போது தடுக்காத வகையில் லேசாக தூக்கி பிடித்துக்கொண்டு வர. குட்டி தேவதை போல சிவப்பு நிற பட்டுப் பாவாடையில் தன் பிஞ்சு கால்களால் அடி மீது அடி வைத்து அரிசி பல் தெரிய சிரித்தபடி நடந்துவர, இருவரும் அதை ஆசையுடன் பார்த்து ரசித்தனர்.

“ஹே வைஷு டார்லிங் வெளியே கிளம்ப ரெடி ஆகியாச்சா?” என சித்தார்த் குழந்தையை தூக்கி கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். அர்ஜுன், தன் கையில் இருந்த ரோஜாவை மதுவிடம் கொடுத்தபடி, “அம்மா, அப்பா ஹாப்பி வெட்டிங் டே” என சொல்ல, மது “தேங்க்ஸ் கண்ணா” என்றபடி பூவை வாங்கிக்கொண்டான். வைஷுவும் தன் மழலையில், “ஹாப்பி வெட்டிங் டே” என்றதும், சித்தார்த் சிரித்தபடி, “ஹா.... நம்ம குட்டிமாக்கு எப்படி தெரியும்?” என ஆச்சர்யமாக கேட்பது போல

கேட்டதும், “பெம்மா சொன்னாங்க” என சொல்லி சிரிக்க, “வள்ளுவர் சும்மாவா சொன்னாரு, குழலினிது யாழினிது என்பர் தம்மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்’ ன்னு” என சொல்லியபடி தன் குழந்தைகளை முத்தமிட்டு “நீங்க ரெண்டு பேரும் கீழே இருங்க ட்வென்டி மினிட்ஸ்ல அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து விடுகிறோம்” என குழந்தைகளை அனுப்பிவைத்தான்.

அவர்கள் பின்னாலேயே சென்ற மதுவை கையை பிடித்து உள்ளே இழுத்தவன் கதவை மூடிவிட்டு, “மேடம், எங்கே மேடம் என்னோட கிப்ட்?” என்றான். “இப்போவே தரணுமா? நீங்க குளிச்சிடங்களே” என சொன்னவனை பார்த்து “சோ வாட்?” எனவும் “ஓகே” என தோள்களை குலுக்கியவன் தன் வார்ட்ரோபிலிருந்து ஒரு பார்சலை எடுத்து, “சித்து உங்களுக்கு நம்ம வெட்டிங் டே கிப்ட்” என்று பார்சலை நீட்ட, “ஹனி வருஷா வருஷம் ஸ்பெஷலா கொடுத்து அசத்துவியே இந்த வருஷம் என்ன?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பார்சலை பிரித்தபடி, “என்ன ஹனி லேடஸ்க்கு தான் எல்லா கலரும் போட்டு புடவை வந்திருக்கு எனக்கு என்ன எவ்ளோ கலர் மிக்சிங் சர்ட்” என்றான்.

மது, “சொல்றேன் அந்த பாக்கெட்டுள்ளே நீங்க கேட்ட ஸ்பெஷல் கிப்ட் இருக்கு பாருங்க இருங்க இருங்க கொஞ்சம் தள்ளி வச்சுப் பிரிங்க” என்றான்.

சித்தார்த் சிரித்துக்கொண்டே, “எதுக்கு இவ்ளோ தள்ளி வச்சு பிரிக்கணும்? பாம் வச்சிருக்கற மாதிரி” என்று கிண்டலடித்தவாறு அதைத் திறப்பதற்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த பட்டனை அழுத்த பட்டென்று மெல்லிய சத்தத்துடன் வெடித்த பார்சலிலிருந்து பல வண்ணப் பொடிகள் அவன் சட்டை, கைகள் முகம் முழுக்க சிதறின.

ஒரு கணம் திகைத்த சித்தார்த், சிரிப்புடன், “என்னடா மது நான் மல்டி கலர் ஷர்ட் கேட்டா, நீ என்னோட ஓய்ட் ஷர்ட்டை கலர்புல்லா மாத்திட்ட” என கேட்டதும்,

அருகில் வந்த மது, “நீங்க என் மேல வச்சிருக்கற காதலுக்கு இளம்சிவப்பு....., உங்களோட தூய்மையான எல்லாருக்கும் நல்லது செய்யணும்னு நினைக்கிற கருணை மனசுக்கு பச்சை...., உங்களோட அமைதிக்கும் பொறுமைக்கும் நீலம்...., குடும்பத்து மேல பாசத்தை பொழியற உங்க அன்பு மனசுக்கு பிங்க்...., ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் ரசிச்ச வாழற உங்க ரசனைக்கு கிரீன்...., என்னோட மனதை மாஜிக் மாதிரி உங்க இஷ்டத்துக்கு மாத்தறீங்களே அதுக்கு பரப்பன்...., மொத்தத்தில் இப்போ இந்த வெள்ளை சட்டையில் இத்தனை நிறமும் சேர்ந்து ஒரு அழகை ஏற்படுத்தி இருக்கே அது போல உங்க இத்தனை குணமும் சேர்ந்து உங்கள் வெள்ளை மனதின் அழகை என்னோட மனசுல ஆழமா பதிய வச்சிருக்கீங்களே” என்று சொல்லியபடியே அவன் வெண்ணிற சட்டையில் ஏற்கனவே தெறித்திருந்த வண்ணங்களை மேலும் பரவச்செய்தான்.

சித்தார்த் அவள் பேச்சில் நெகிழ்ந்திருந்தாலும் அவளை மேலும் சீண்ட, “என் பொண்டாட்டி செம ரொமாண்டிக் மூடல் இருக்கா போல இன்னும் எவ்வளவோ கலர் இருக்கே அதை மட்டும் ஏண்டா விட்டுட்டே?” என்று அவள் கன்னங்களில் வண்ணத்தை பூசியவாறே கேட்டான் .

மது அவன் கரங்களை விலக்கி, “இப்படியே சொன்னா என்ன நடக்கும்னு எனக்கு தெரியும் இப்போ நான் கோவிலுக்கு போற மூடல் இருக்கேன் அதனால் எதுவும் சொல்லமாட்டேன் போய் சீக்கிரம் ரெடி ஆகுங்க” என்றான் மிரட்டலாக.

சித்தார்த் அவளை விடாமல் பிடித்து, “ஹனி நான் ரெடியாகிதானே இருந்தேன் இப்படி கலர்புல்லா மாத்தி இன்னொரு தடவை குளிக்க சொல்றியா? செய்யறதெல்லாம் செஞ்சுட்டு அப்புறம் கோவிலுக்கு போகணும் சீக்கிரம் கிளம்புங்கன்னு மிரட்டறது” என்று பெருமூச்சோடு கூறியவன், “இன்னைக்கு கைக்குள்ளே வச்சுக்கணும் போலிருக்கு ஆனா கோவிலுக்கும் அஷ்டமத்துக்கும் போகணுமே அதுக்கப்புறம் வந்தே கைக்குள்ளே வச்சுக்கறேன்” என்று சொல்லி அவள் கன்னங்களை சிவக்கச்செய்து விடுவித்தான்.

அவசர அவசரமாக குளித்துவிட்டு இருவரும் தயாராகி கீழே வந்து, விமலா சந்த்ருவிடமும் , தன் பெற்றோரிடம் ஆசிவாதம் வாங்கிக்கொண்டு, குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு கோவிலுக்கு சென்றுவிட்டு, நேராக ஆஷ்டமத்திற்கு சென்றனர். சித்தார்த் அங்கிருந்த அனைத்துக்குழந்தைகளுக்கும், புது ட்ரெஸ்ஸும், விளையாட்டு பொம்மைகள், புத்தகங்கள் என வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, அங்கேயே தங்களுது, காலை உணவையும் முடித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீயின் வீட்டில் சிறிது நேரம் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ, நேத்ராவின இரண்டு வயது மகள் தியாவுடன், குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மது, “அண்ணா நீங்களும் கிளம்பி வாங்களேன்” என்றான். ஸ்ரீ, “இல்லை மது எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு, நீ நேத்ராவையும், தியாவையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்க, நான் மதியம் வந்துவிடுகிறேன்”

என்றான். “அப்போ நீ வா நேத்ரா” என சித்தார்த் அழைத்ததும், “இல்லை அண்ணா நீ குழந்தையை வேணும்னா கூட்டிக்கொண்டு போங்க, நான் அவரோடவே வரேன்” என சொல்ல, சித்தார்த் புன்னகையுடன் தன் தங்கையை பார்த்தான்.

“மது தியாவை கூட்டிக்கோ, அவங்க ரெண்டு பேரும் ஜோடியா வரட்டும்” என்றதும், மது சிரிப்புடன், “அண்ணா எப்படி எங்க நேத்ரா, நீங்க எப்படி பயந்தீங்க? இப்போ பாருங்க அவ எவ்வளவு பொறுப்பா ஹோமையும் பார்த்துக்கொண்டு, ஹாஸ்பிட்டலுக்கும் போய்ட்டுவந்து குழந்தை, வீடு எல்லாத்தையும் பார்த்துக்கொள்வதோடு இல்லாமல் உங்களையும் சேர்த்து கவனித்துக்கொள்கிறான்” என்றதும். ஸ்ரீ புன்னகையுடன், “ம்ம்...நேத்ரா யாரு ஸ்ரீயோட மனைவி இல்லையா?” என்றதும், நேத்ரா, “போதும் போதும், நிறுத்துங்க” என்றான்.

சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு இருவரையும் நேரத்தோடு கிளம்பி வரசொல்லிவிட்டு குழந்தைகள் மூவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினர். அனைவரும் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த சிறிது நேரத்தில் அத்தை மாமா ராஜேஷ், வித்யா இருவரும் தங்கள் குழந்தைகள், கார்த்திக், ஸ்ருதியுடனும், தீபக், மேகலா தங்கள் குழந்தைகள் சுவாதி,ஷ்யாமுடனும் வந்தனர். “வாங்க வாங்க இதான் வரும் நேரமா?” என சித்தார்த் கேட்க, மது வித்யா மேகலாவை “என்னடி சீக்கிரம் வரக்கூடாது” என்றான்.

தீபக் சித்தார்த்தின் கேள்விக்கு பதிலாக, “எங்கேப்பா இந்த லேடிஸை கிளம்ப சொன்னா அப்போதான் ஏங்க, இந்த புடவை நல்லா இருக்கா அந்த புடவை நல்லா இருக்கான்னு கேட்டு நம்ம வாய்ல இருந்து ஓ... நல்லா இருக்கே உன்னை விட வேற யாருக்கு இவ்ளோ பொருத்தமா இருக்கும்னு பொய் வர வைக்கும் வரைக்கும் நம்மளை விடமாட்டாங்க” என சொல்லி மேகலாவிடம் முதுகிலேயே ஒரு குத்து வாங்கிய பின்தான் பேசாமல் இருந்தான். மழலை பட்டாளம் அனைத்தும் கிளம்பிதோட்டத்திற்கு சென்றுவிட, பெண்கள் அனைவரும் கிச்சனிலும், ஆண்கள் அனைவரும் ஹாலிலும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க வீடே கலகலப்பாக இருந்தது.

சுரேஷ், கீதாவையும், தன் அம்மாவையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். “என்னடா சுரேஷ், இன்னும் ஜீவா, அண்ட் ரமேஷ் பாமலி கானோம்?” என தீபக் கேட்டதும் சரியாக அதே நேரம் உள்ளே வரவும், சரியாக இருந்தது. “இதோ வந்தாச்சே, ரெண்டு பேரோட பசங்களும் ஒரே ஸ்கூல்ல தானே படிக்கிறாங்க. இன்னைக்கு பரென்ட் மீட்டிங் அதுக்கு போய் வராங்க” என அவர்களையும் வரவேற்று உபசரித்துக்கொண்டு இருக்க. “ஹாய், ஹாய், ஹாய்” என கையசைத்தபடி அஷ்வந்த் வந்து இறங்கினான்.

“என்னடா அஷ்வந்த் இன்னைக்கும் ஹாஸ்பிட்டல் போய் வருகிறாயா?” என்றான் சுரேஷ். “ஆமாம் தலைவா. ஒரு அவசர கேஸ். விடியற்காலைல போனேன். இப்போதான் வரேன். ஒரு பத்து நிமிடம் வெயிட் பண்ணுங்கப்பா, ஒரு குளியல் போட்டுவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு செல்லும் போது, நேத்ராவும், ஸ்ரீயும் வருவதை பார்த்தவன், “வாங்க மாம்ஸ், ஹே நேத்ஸ் எப்படி இருக்கீங்க?” என விசாரித்துவிட்டு சென்றான்.

ஆண்கள் அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருக்க, மது கிச்சனில் சுத்தம் செய்துகொண்டிருக்க, மற்றவர்கள் சமைத்த உணவு வகைகளை டேபிளில் அடுக்கிக்கொண்டு உணவை பரிமாற்ற ஏற்பாடு செய்துக்கொண்டிருந்தனர். சித்தார்த் எழுந்து கிச்சனுக்கு சென்றவன், “மது கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு” என கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே செல்ல, இதோ தரேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே திரும்பியவனை இழுத்து அணைத்து முத்தமிட, மது பதட்டத்துடன், “என்னங்க இப்படி செய்றீங்க? யாராவது வரப்போறாங்க” என்றவனை பார்த்து, “ரெண்டு மணி நேரமா கண்ணிலேயேபடாம இப்படி மனுஷனை சோதிக்கிறியே” என கழுத்தில் முத்தமிட்டவன் அதே வேகத்தில் அவனை விலக்கி நிறுத்திவிட்டு “என்னதான் சொல்லு, திருட்டு மாங்கா சாப்பிடுறா மாதிரி, இத்தனை பேர் இருக்கும் போது பொண்டாட்டியை திருட்டுதனமா கிஸ் பண்றது கூட தனி சுகம் தான்” என சொல்லிவிட்டு செல்வதை பார்த்து மது, ஒரு சந்தோஷ பெருமூச்சை விட்டுவிட்டு சிவந்தமுகத்துடன் தன் வேலையை தொடர்ந்தான்.

உள்ளே வந்த மீரா, “என்ன மது சித்தார்த் வந்துட்டு போறார், என்னவாம்?” என்றான். மது திரும்பி அவனை பார்க்காமல், “அது.... அது..... தண்ணீர் குடிக்க வந்தார் அக்கா” என்றான். சுபா, “தண்ணீர் குடிக்க வந்தானா? நாங்க வேறேன்னவோன்னு நினைத்தோம்” என சொல்லிவிட்டு களுக்கென சிரிக்க, திரும்பி இருவரையும் பார்த்த மதுவின் முகம் மேலும் சிவந்தது.

குழந்தைகள் அனைவரையும் அமரவைத்து உணவு பரிமாறியதும், ஆண்களை அமர சொல்ல, சித்தார்த், “எல்லோரும் ஸெல்ப் சர்வீஸ் பண்ணிக்கலாம்” என்றதும், அனைவரும் சரி என்றனர். அவரவர் தங்களுக்கு தேவையானதை எடுத்துவைத்துக்கொண்டு அமர, சித்தார்த் மதுவை தன் அருகில்

அமரும்படி சைகை செய்தான். மது அதை கவனிக்காதது போல நேத்ராவிடம் பேசிக்கொண்டே அவள் அருகில் அமர்ந்துக்கொள்ள, சித்தார்த், மதுவை முறைத்தபடி அமர்ந்திருக்க, மது ஓரக்கண்ணால் அவனின் முறைப்பை கண்டும் காணாமல் சிரிப்புடன் நேத்ராவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அஷ்வந்த், “அண்ணி அண்ணன் உங்களை கூப்பிடுகிறார் பாருங்க” என சத்தமாக சொல்ல மது வேறுவழி இல்லாமல் எழுந்து சென்று சித்தார்த்தின் பக்கத்தில் அமர்ந்தான். அருகில் வந்து அமர்ந்தவனை சிறிது நேரம் கண்டுக்கொள்ளாமல் இருந்தவன், சட்டென மின்னல் வேகத்தில் மதுவின் தட்டிலிருந்த ஸ்வீட்டை எடுத்துக்கொண்டான். மது படபடப்புடன் சுற்றி பார்த்துவிட்டு, தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தான்.

திடீரென உரத்த குரலில் அஷ்வந்த், “அண்ணா உனக்கு ஸ்வீட் வேணும்னா நிறைய இருக்கு அங்க போய் எடுத்துக்கொள்வது தானே, எதுக்கு அண்ணி தட்டில் இருந்து எடுக்கற, இப்போ பாரு அண்ணி ஸ்வீட்டை காணோம்னு அழப்போறாங்க” என்றதும், ஏற்கெனவே சித்தார்த்தின் செயலால், படபடத்து தண்ணீர் குடித்துக்கொண்டிருந்தவன் அஷ்வந்தின் கேள்வியில் அதிர்ந்து புரைஎற , சித்தார்த் மதுவின் தலையில் தட்டிய படி, “மெதுவா குடியேன் மது, அந்த தடியனுக்கு வேற வேலை இல்லை” என சொல்லிக்கொண்டே தலையில் தட்ட, பழைய நினைவினில் இருவரும் மூழ்கி புன்னகைக்க, அவர்களின் சிரிப்பில் மற்றவர்களும் கலந்துக்கொண்டனர்.

மதிய உணவுக்கு பின் அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்திருக்க, பெரியவர்கள் முக்கியமாக ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஜோடி ஜோடியாக அமர்ந்திருந்தவர்களின் நடுவில் அஷ்வந்த் வந்து அமர்ந்தான். அனைவரையும் போட்டு சரமாரியாக கலாய்த்துகொண்டிருந்தான். அவரவர் கல்யாணங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை சொல்லி சொல்லி சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“டேய் இன்னும் உனக்கு கல்யாணம் ஆகணும், அப்போ நீ எங்க எல்லோரிடமும் நல்லா மாட்டிக்கொண்டு முழிக்க போற பாரு” என நேத்ரா சொல்ல “அதை அப்போ பார்க்கலாம்” என்றவன் கடி ஜோக்கில் இறங்கினான். “ஒரு யானை அடிபட்டு ஹாஸ்பிட்டல்ல இருந்ததாம். அப்போ அதை பார்க்க அதோட பிரெண்ட் ஏறும்பு வந்துதாம். டாக்டர் அந்த ஏறும்புகிட்ட யானைக்கு ப்ளட் ஏத்தணும் அப்படின்னு சொல்லிட்டு போனாராம். அப்போ இந்த ஏறும்பு அந்த யானை கிட்ட போய் ஒன்னு சொல்லுச்சாம் அந்த யானை அங்கேயே அதிர்ச்சியில் செத்து போச்சாம், அப்படி அந்த யானை கிட்ட அந்த ஏறும்பு என்ன சொல்லி இருக்கும்?” என கேட்டதும் அனைவரும் தெரியல என சொல்ல, “நேத்ஸ் யு ட்ரைம்மா” என சொல்ல, “போடா என்னை ஏண்டா இழுக்கற?” என கேட்டுவிட்டு அமர்ந்திருக்க, அஷ்வந்தே “சரி உங்க யாருக்கும் இதை யோசிக்கிற அளவுக்கு மூளை இல்லைன்னு தெரிஞ்சும் உங்ககிட்ட பதிலை எதிர்பார்த்தது தப்பு தான். நானே சொல்றேன் என்றவன் “அந்த ஏறும்பு சொல்லுச்சாம், கவலைபடாத பிரெண்ட் உனக்கு எவ்வளவு ரத்தம் வேணும்னாலும் நான் உனக்கு ரத்தம் கொடுக்கிறேன்னு. அதை கேட்டதும் யானை அதிர்ச்சியில் செத்து போச்சாம்” என்றதும், அனைவரும் தலையில் அடித்துக்கொள்ள,

“டேய் நீ டாக்டர்டா. இன்னும் என்னவோ சின்ன பையன் மாதிரி இப்படி எல்லோரையும் அறுத்துகிட்டு இருக்க” என ஹரி சொல்ல, “சோ வாட் மாம்ஸ்? டாக்டர்னா சிரிக்க கூடாதா, பேசக்கூடாதா?” என கேட்டான்.

“சிரிக்கலாம் , பேசலாம், எல்லாம் செய்யலாம். ஆனா ஜோக் சொல்றேன் என்ற பேர்ல நீ எங்க எல்லார் கழுத்தையும் அறுக்கறே அதான் கூடாது” என நேத்ரா சொன்னதும். “ஓகே நான் உன்னை மூணு கேள்வி கேக்கிறேன். அதுக்கு ரெண்டு கேள்விக்கு நீ தெரியாதுன்னு சொல்லாமல் வேற ஏதாவது பதில் சொல்லு. அப்போ நான் இனி கடி ஜோக் சொல்லவே மாட்டேன்” என சொன்னதும், நேத்ராவும் வீம்பாக, “சரிடா சொல்லுடா. நான் பதில் சொல்றேன்” என சொன்னதும், ஸ்ரீ வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“வேண்டாம் நேத்ரா அஷ்வந்த் எப்படியும் உன்னை ஏமாத்த போறார். வீணா நீயே மாட்டிக்காதே பேசாமல் வாபஸ் வாங்கிக்கோ” என மது சொல்ல, “இருங்க அண்ணி அப்படி அவன் என்னதான் கேட்கிறான்னு பார்க்கலாம்? என்றவன், சொல்லுடா நான் ரெடி” என்றான்.

“ஓகே. கேள்வி நம்பர் ஒண்ணு, பகலில் நிலா தெரியுமா?” என்றதும் இதுக்கு பதிலே தெரியாதுன்னு தானே சொல்லணும் இவன் தெரியாதுன்னு வார்த்தையை உபயோகபடுத்த கூடாதுன்னு வேற சொல்லிட்டானே என நேத்ரா அனைவரையும் பார்க்க, மது நான் அப்போவே சொன்னேன் இல்லை என்பது போல பார்த்தான்.

கேள்வி நம்பர் ரெண்டு, தெரியும் என்ற வார்த்தைக்கு எதிர்பதம் சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டு காலரை தூக்கிவிட்டுக்கொள்ள, நேத்ரா, “போடா இதெல்லாம் அழகுணி ஆட்டம்.நான் ஒத்துக்க மாட்டேன்” என குழந்தையைபோல சொல்ல அனைவரும் சிரித்தனர்.

“சரிடி உனக்காக கடைசி கேள்வியை கொஞ்சம் ஈஸியா கேக்கறேன், இதுக்கு தெரியும் தெரியாதுன்னு ரெண்டுல ஒண்ணு சொல்லு என்றதும், நேத்ராவும் தான் இன்னும் ஏமாற போவது தெரியாமல் சரி என மண்டையை ஆட்டினாள். அஷ்வந்திற்கே அவளை பார்க்க சற்று பாவமாக இருக்க, “நேத்ஸ் வேணாம் போதும் இதோட விட்டுடறேன். பிழைத்து போ” என்றான்.

“டேய் நீ ஒன்னும் எனக்கு பாவம் பார்க்க வேணாம், நீ கேள்வியை கேளு நான் பதிலை சொல்றேன்” என மிடுக்காக சொன்னாள். “உன் தலையெழுத்தை யாரால மாத்த முடியும், சரி கேளு, நல்லா கவனமா கேளு” என்றவன், “நீ லூசுன்னு உனக்கு தெரியுமா?” என்றான். ஒரு நிமிடம் விழித்த நேத்ரா அவனின் கேள்வி புரிந்ததும் ஐயோ இதுக்கு என்ன பதில் சொல்வது எது சொன்னாலும் எடக்கு மடக்கா இல்ல போகும் என விழித்தபடி இருக்க, அனைவரும் சிரிக்க முடியாமல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

நேத்ரா கோபத்துடன், எழுந்து அஷ்வந்தை நோக்கி வர, அதை எதிர்பார்த்த அஷ்வந்த் அங்கிருந்து ஓட தொடங்கினான். துரத்திக்கொண்டு சென்ற நேத்ராவின் பார்வை தன் அம்மாவின் கையில் இருந்த போட்டோவில் சென்றது, அருகில் சென்று பார்த்தவன், “யாரும்மா இந்த பொண்ணு, அழகா இருக்கா” என கேட்டதும், இதுதான் நம்ம அஷ்வந்திற்கு பார்த்திருக்கும் பொண்ணு” என சொல்லி அந்த பெண்ணைப்பற்றி சொன்னதும் நேத்ரா, “கொடுங்கம்மா நான் எல்லோரிடமும் காட்டிவிட்டு வரேன்” என வாங்கிக்கொண்டு சென்று அனைவரிடமும் விஷயத்தை சொல்லி ஒவ்வொருவரும் போட்டோவை பார்த்து தங்களின் திருப்தியை புன்னகையாக வெளியிட்டனர்.

சிறிது நேரத்திற்கு பின் மெதுவாக வந்த அஷ்வந்தை பார்த்த நேத்ரா கலகலவென சிரித்தாள். “கேட்ட கேள்விக்கு பதிலை அப்படியே லைவா டெமோ காட்டறா பாருங்க” என்றதும் அனைவரும் அஷ்வந்தை பார்த்தே சிரித்தனர்.

எல்லோரும் தன்னை பார்த்து சிரிப்பதை பார்த்து, “கிளம்பிட்டாங்கையா, கிளம்பிட்டாங்க என்ன ஆச்சு என்னை பார்த்து எல்லோரும் எதுக்கு சிரிக்கிறீங்க? ஒண்ணா கூடி என்னை ஓட்டுறீங்களா?” என்றான்.

“உன்னை நாங்க ஏண்டா கண்ணா ஓட்ட போறோம்?” என அத்வைத் கேட்டதும், “அப்போ மாட்டரை ஓபன் பண்றது” என்றான்.

சுபா தன்னிடம் இருந்த போட்டோவை அஷ்வந்திடம் நீட்டி, “இந்த போட்டோவை பாரு” என போட்டோவை கொடுத்ததும், வாங்கிய அஷ்வந்த் போட்டோவை பார்த்ததும், சட்டென எழுந்து நின்றான். “ஹே... அசிலி பிசிலி” என அவன் உதடுகள் முணுமுணுக்க ஒரு புன்னகையுடன் சில நொடிகள் கண்களை மூடி நின்றான். அனைவரும் அஷ்வந்தின் நிலை பார்த்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். கண்களை திறந்தவன் அனைவரையும் பார்த்து ஒரு அசட்டு சிரிப்புசிரித்தான்.

“டேய் அஷ்வந்த் என்னடா ஆச்சு?” என ஹரி கேட்டதும், “மாம்ஸ்... இந்த பார்ட்டியோட போட்டோ எப்படி கிடைத்தது?” என்றான்.

“என்னடா பார்ட்டின்னு சொல்ற?” இது யாரு தெரியுமா?” என சித்தார்த் கேட்டதும், “ம்ம்.... பேரு அஞ்சனா. ஹவுஸ் சர்ஜன். வீட்டுக்கு ஒரே பொண்ணு.” என சொல்ல அனைவரும் வாய் பிளந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

நேத்ரா “இந்த பொண்ணை தாண்டா நம்ம வீட்ல உனக்கு பார்த்திருக்காங்க” என சொன்னதும், “வாட்? யாரை கேட்டு இப்படி செய்தாங்க? நான் தான் ஏற்கெனவே ரூட்டெல்லாம் போட்டு ஒரு பொசிஷன்ல வச்சிருக்கேனே. அப்புறம் எப்படி இப்படி நீங்களா முடிவு செய்யலாம்? நானே இன்னும் ஒரு ஆறு மாசத்துல வந்து சொல்லி இருப்பேன் இல்ல” என்றான்.

“அடப்பாவி, இவ்வளவு நாளா எங்ககிட்ட மூச்சே விடல நீ” என்றவன், “ஆனா பேரு கூட உனக்கு பொருத்தமா தாண்டா இருக்கு “என சிரித்தான். “அதுல என்னடி சிரிப்பு? அஞ்சனா. இதுல என்ன பேர் பொருத்தத்தை கண்டு பிடித்துவிட்டாய்?” என்றான்.

“அஞ்சனாதேவி ஆஞ்சநேயரோட அம்மா பேரு. நீயும் குரங்கு கூட்ட தலைவனாச்சா. அதான் சொன்னேன் பேரு பொருத்தம் சூப்பர்” என நேத்ராவின் பதிலை கேட்டதும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

ஆனால் அஷ்வந்த் அதை கண்டுக்கொள்ளாமல் போட்டோவை திருப்பி பார்த்தான், அதில் அஞ்சனா என்கிற சஞ்சனா மற்றும் பிறந்த தினம் மட்டும் இருக்க, “போட்டோ கொடுத்தா போன் நம்பர் கொடுக்கறது இல்லை” என வாய்விட்டு புலம்பினான்.

“ஏண்டா அந்த பக்கம் சிக்னல் கொடுத்தாச்சா?” என்றதும், “அட என்னை பார்த்தாலே ஓடும்பா, அதான் போன் நம்பர் இருந்தா கொஞ்சம் கூப்பிட்டு கலாய்க்கலாம். யாராவது ஹெல்ப் பண்ண முடியுமா?” என்றதும், “இங்கவாடா மகனே நான் ஹெல்ப் பண்ணேன்” என அவன் தந்தை அழைத்ததும், “ஓஹ்.... நன்றி தந்தையே, எல்லார் வீடும் இப்படியே இருந்துவிட்டால், கவலை ஏது வாழ்விலே? என பாடிக்கொண்டே எழுந்து செல்ல முயன்றவனை, நேத்ரா அவசரமாக தடுத்தான், “ஹே... அஷ் உனக்கு இந்த பொண்ணை எப்படி தெரியும்?” என கேட்டதும்,

“அது வந்து ஒரு நாள் நான் அவங்க காலேஜுக்கு போனேனா.....” என்றதும் அனைவரும் ஆர்வமாக “ஹம்ம்..” என்றதும் நிறுத்திவிட்டு “சாரி.... இப்போ என்னால இந்த கதையை சொல்லமுடியாது. என்னை முழுசா ஹீரோவா வச்சி கதை வரபோகுது இல்ல அப்போ தெரிஞ்சுக்குங்க. ஓகே பாய். நான் கிளம்பறேன்” என சொல்லி தன் தந்தையிடம் சென்றான்.

மூன்று மணிவரை அனைவரும் அமர்ந்து பல கதைகளையும் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு ஒவ்வொருவராக கிளம்ப ஆரம்பித்தனர். ஜீவா, ரமேஷ், சுரேஷ் தங்கள் மனைவிகளையும் குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு சென்றதும், மதுவின் மாமா வீட்டிலும் அனைவரும் கிளம்பினர். கிளம்பும் நேரம் ராஜேஷ் தன் தங்கையை அழைத்து, “மதும்மா, நீ என்னைக்கும் இப்படியே சந்தோஷமா, சௌக்கியமா இருக்கணும்” என சொல்லி அவளை வாழ்த்திவிட்டு கிளம்பினர்.

அனைவரையும் வழியனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்த வைஷு, “அம்மா, எனக்கு தூக்கம் வருது” என மதுவின் மீது சாய, சுபா, “வைஷும்மா, வருகிறாயா, வருண் அண்ணா, அருந்ததி அக்கா, கூட படுத்துக்கலாம் என கேட்டதும், சரியென வைஷுவும், அர்ஜுனும், தன் அத்தையுடன் சென்றுவிட மதுவும், சித்தார்த்தும் தங்கள் அறைக்கு வந்தனர்.

“ஹப்பா ஒரு குட்டி தூக்கம் போடலாம்” என மது படுக்க சென்றவனை, “ஹே மது கிளம்பு வெளியே கொஞ்சம் போகவேண்டியது இருக்கு போய் வரலாம்” என்றான்.

மது, “கிளம்பு கிளம்புன்னு அவசரப்படுத்தறீங்களே எங்கே போறோம்?” என்று கேட்க சித்தார்த், “அவள் இடையைப் பற்றி இழுத்து இருவருக்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் குறைத்தவாறு, “எங்கே போறோம்னு சொன்னதான் கிளம்புவீங்களா?” என்றான்.

அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கு வளைந்து கொடுத்து அவன் கைகளுக்குள் வாகாகப் பொருந்தியவள், “முதலில் எங்கே போறோம்னு சொல்லுங்க. இதில் என்ன சஸ்பென்ஸ்” என்றான்.

மேலும் இறுக்கியவாறு சித்தார்த், “சஸ்பென்ஸ் தான் எனக்கு ரொம்ப பிடிச்ச இடம். முடிஞ்சா யோசிச்சு வை அதுவரை சஸ்பென்ஸ்” என்று கூறியபடி அவளுடைய நெற்றி, கண், கன்னம் என்று உதடுகளால் ஊர்வலம் நடத்தத்தொடங்கினான்.

அவன் ஊர்வலத்திற்கு பாதை அமைத்து அவன் முத்தங்களுக்கு பதில் கொடுத்தவாறு, “என் செல்லமில்ல எங்கே போறோம்னு சொல்லுடா?” என்று கொஞ்சலாகக் கேட்க சித்தார்த், “மதும்மா நீ கெஞ்சி கொஞ்சி எப்படிக்கேட்டாலும் ஒன்னும் பிரயோஜனம் இல்லை அங்கே போய் பார்த்துக்கோ, போகும் போதே நீ புரிஞ்சுக்குவ” என்று கூறியவாறு பேசுவதற்கு அசையத்தொடங்கிய இதழ்களைச் சிறை செய்தான்.

அவன் முத்தத்தில் சிறிது நேரம் மயங்கிய மது, “ஆமா பெரிய சஸ்பென்ஸ் சரக்கு மலிஞ்சா சந்தைக்கு வந்துதானே ஆகணும் எனக்கொன்னும் தெரிஞ்சுக்கணும்னு இல்லை உங்களைக் கெஞ்சவும் இல்லை, கொஞ்சவும் இல்லை” என்று சொல்ல சித்தார்த், “அதேதான் பொண்டாட்டி நான் சொல்ல வந்ததும். ஆனா தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆர்வம் இல்லைன்னு சொல்லாதே உன்னைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதா?” என்று அவள் இதழ்களைத் தடவியவாறே கூறினான்.

சஸ்பென்ஸ் தாங்காத தன் குணத்தைக் கிண்டலாகக் கூறியதும் இதழ்களைத் தடவிய அவன் விரல்களைக் கடித்தவள், “சொல்லாட்டிப் போடா” என்று அவனைத் தள்ளி விட்டாள்.

சித்தார்த், “ராட்சசி கடிக்கிறியா, இரு எல்லாத்துக்கும் சேர்த்து நைட் கவனிக்கறேன்” என்று மிரட்டலாகத் தொடங்கி அவன் கன்னங்களைக் கொஞ்சியவாறு முடிக்க மது அவன் கண்களிலிருந்த காதலில் தன்னை மறந்தவளாக, “சித்து காலையிலும் வெளியே போயிட்டு தானே வந்தோம், இப்போ

குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு திரும்ப வெளியே போகணுமா?" என்று கேட்டவாறு அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டான்.

சித்தார்த், "மதும்மா பொண்டாட்டி இவ்ளோ ஆசையாக கேட்கும் போது வெளியே போக மனசே இல்லைதான்" என்று சொல்லி அவள் கூந்தல் தோள்கள் முதுகு என்று தடவிக் கொடுத்து "ஆனாலும் இதெல்லாம் போய்ட்டு வந்து பாத்துக்கறேன்" என்றான்.

மது பொய்க்கோபத்தோடு அவனிடமிருந்து விலகி, "உக்கும்..... உங்களுக்கு வேற என்ன வேலை? எங்கே கூப்பிடுறீங்கன்னும் சொல்ல மாட்டேன்றிங்க?" என்றபடியே தயாராகி சித்தார்த்துடன் கிளம்பினாள்.

சித்தார்த் விசில்அடித்தபடி சந்தோஷமாக காரை ஒட்டிக்கொண்டுவர, மது கோபமாக இருப்பது போல முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். அதை கவனித்த சித்தார்த், புன்னகையுடன் ஏதும் பேசாமல், காரை ஒட்டிக்கொண்டு செல்ல, தங்கள் செல்லவேண்டிய இடம் நெருங்கியதுமே அந்த இடத்தை அறிந்துக்கொண்ட மது, ஒருவிதமான தயக்கத்துடன் சித்தார்த்தை பார்த்தாள்.

வந்து கேட்டை திறந்த வாட்ச்மேன் கெஸ்ட் ஹௌசின் சாவியை கொடுத்துவிட்டு கிளம்பி சென்றுவிட்டார். காரை நிறுத்திய சித்தார்த் மதுவை பார்த்து, "மது எனக்கு தெரியும் நான் இங்கே தான் போறோமனு சொன்னால் உனக்கு பழைய ஞாபகம் எல்லாம் வரும், நீ வரமாட்டேன்னு. அதான் நான் உன்னிடம் சொல்லவில்லை. எனக்கு இன்னைக்கு இங்கே வரணும் போல இருந்தது. அதான் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன், என் மேல கோபமாடா?" என கேட்டவனை பார்த்தவள், இல்லையென தலையை அசைத்தாள்.

"அப்போ உள்ளே போகலாமா?" என காரைவிட்டு இறங்கியவன், மதுவின் கையை பிடித்து அழைத்து சென்றான். அன்றொரு நாள் இதே போல இதே இடத்திற்கு தன் கையை பிடித்து சித்தார்த் அழைத்து சென்றதும் அதற்கு தான் பேசிய பேச்சுக்களும் ஞாபகம் வர, மதுவின் கண்கள் கலங்க ஆரம்பிக்க, மது தன்னை சமாளித்துக்கொண்டாள். முடிந்தது முடிந்தது தான். இனியாவது அதெல்லாம் நினைக்க கூடாது, என எண்ணிக்கொண்டே சித்தார்த்துடன் அந்த கெஸ்ட்ஹௌசிற்குள் சென்றாள்.

உள்ளே வந்த இருவருமே ஒருவிதமான தாக்கத்தில் இருந்தனர். மது முடிந்தது எதையும் நினைக்க கூடாது என எண்ணினாலும், நாம் எண்ணுவதெல்லாம் நடப்பது சாத்தியமா?? என்ன?? மதுவின் மனம் மீண்டும் மீண்டும் அங்கேயே சுற்றிவர, சித்தார்த்தும் சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும் என வந்தவன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான்.

இருவருமே அருகருகே அமர்ந்திருந்த போதிலும் அங்கு மௌன மொழியே அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தது. சித்தார்த் சிறிது நேரம் கண்களை மூடி அமர்ந்திருக்க, மது மெல்ல எழுந்து பின்பக்க தோட்டக்கதவை திறந்துக்கொண்டு தோட்டத்திற்கு சென்றாள்.

மெல்ல படி இறங்கியவளின் மனமும் பின்னோக்கி செல்ல ஆரம்பித்தது, தான் சித்தார்த்தின் தோளில் சாய்ந்தது, சித்தார்த்தின் முதல் அணைப்பு, தன்னுடைய விலகல், சித்தார்த்தின் குழப்பம், என ஒவ்வொன்றாக நினைவு வர அதே மரத்தடியில் சென்று கண்கள் கலங்க நின்றாள்.

மனம் மானசீகமாக சித்தார்த்திடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சாரி சித்தார்த், வெரி சாரி, உங்களை எந்த அளவுக்கு நான் காயப்பட வைத்திருக்கிறேன். எத்தனை நாள் இதையே நினைத்து வேதனை பட்டிருப்பீர்கள், கல்யாணத்திற்கு பிறகும் என் மனமும், காதலும், புரியாமல் இருந்த நேரத்தில் என்னையே எனக்கு புரியவைத்தீர்களே, உன் காதல் தான் நம் திருமணத்திற்கு சம்மதிக்க வைத்தது, என்று சொல்லி ஆரம்பத்திலிருந்து அனைத்து விஷயத்தையும் எனக்கு, என் தடுமாற்றம், குழப்பம், உங்களிடம் மட்டும் நான் விலகி சென்றது, என ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துச்சொல்லி என்னை தெளிவுபடுத்தினீர்களே, என எண்ணியபடி நின்றவள் நிமிர்ந்து பார்க்க அன்றுபோலவே சித்தார்த் சற்று தூரத்தில் நின்று தன்னே பார்ப்பதை பார்த்தவள், மெல்ல புன்னகைக்க. சித்தார்த் அவளை நோக்கி வந்தான்.

மதுவின் குறுப்பு தலைதூக்க மெல்ல

" எந்தன் உயிரே எந்தன் உயிரே

கண்கள் முழுதும் உந்தன் கனவே

என்னை மறந்தேன் என்னை மறந்தேன்

நெஞ்சம் முழுதும் உந்தன் நினைவே..... என பாட ,

சித்தார்த் தயக்கத்துடன் நின்றான், மது என்ன என்பது போல புருவங்களை உயர்த்தி சித்தார்த்தை பார்த்து சிரிக்க அடுத்த நொடியே அவளின் குறும்பை நினைத்தவன் சிரித்தபடி அடுத்தவரியை பாடிக்கொண்டே அருகில் வர மது சிரித்துக்கொண்டே சித்தார்த்தின் மார்பில் முகம் புதைக்க மெல்ல

அவள் முகம் நிமிர்த்தியவன், இருவரின் கண்களும் ஒன்றாக கலக்க, சட்டென இருவரும் உரக்கநகைத்தனர்.

மதுவை இறுக அணைத்தவன் தன முத்திரைகளை வாரி வழங்கினான். அவனின் காதலில் தன்னை மீண்டும் மீண்டும் தொலைத்துக்கொண்டிருந்தவன், வெட்கத்துடன் அவன் மார்பில் அடைக்கலம் ஆனான். மரத்தின் மீது சாய்ந்து நின்றவன், தன்னவளை தன் மீதே சாய்த்துக்கொண்டு கையணைப்பில் நிறுத்திக்கொண்டான். அவளின் உள்ளங்கையை எடுத்து முத்தமிட்டவன், "மது..." என தயக்கத்துடன் சொல்ல, திரும்பி அவன் முகத்தை பார்த்தவன், "சித்து.. நோ எமோஷன் பீலிங்க்ஸ். நோ வொர்ரீஸ். நான் ரொம்ப ரொம்ப தெளிவாக இருக்கேன்" என சொல்லிக்கொண்டே அவன் கழுத்தை சுற்றி தன் கைகளை மாலையாக கோர்த்தான்.

புன்னகையுடன் அவளை அணைத்துக்கொண்டவன், "உன்னை இங்கே கூட்டி வந்து உன்னோட நல்ல மூடை பாழாக்கிவிட்டேனோ என்று நினைத்தேண்டா" என்றதும், அவசரமாக, "ம்ச்சு..., ம்ச்சு..." என கண்ணை சிமிட்டியவன், "வந்த போது எனக்கும் பழைய ரூபகம் வந்தது உண்மை தான். ஆனால் அதன் பிறகு அந்த மோசமான நிலையையே தாண்டி வந்தாச்சு, இனி அதையெல்லாம் நினைக்கவே கூடாது என்று முடிவு செய்திருக்கேன்" என்றவளை ஆசையுடன் தழுவிக்கொண்டான். அவன் அணைப்பிலேயே சிறிது நேரம் நின்றவன், "ஆனால் நீங்க ஏன் என்னை இங்கே கூட்டிவந்தேன்னு எனக்கு புரிந்துவிட்டது" என்றான். "ஏண்டா கூட்டிவந்தேன்" என கண்களை திறக்காமலேயே அவளை தன் அணைப்பிலிருந்து விலக்காமலும் கேட்டதும், மதுவும் அவன் அணைப்பிலிருந்து விலக தோன்றாமல், "நீங்க பெரிய ரசிகன் தெரியுமா?" என்றான். சித்தார்த், "ம்ம்... அப்படியா? எனக்கு தெரியாதே அதெப்படி?" என கேட்டான்.

"நாம முதல் முறை இங்கே வந்த போது, இதே நேரம் தான், இதே இடத்தில், இதே போல அழகான மாலை நேரம், அன்னைக்கும் பெளர்ணமி, இன்னைக்கும் பெளர்ணமி இதெல்லாத்தையும் சேர்த்து இன்னைக்கு நம்ம கல்யாண நாளும் சேர்ந்து வந்திருக்கு. இத்தனை வருடத்தில் இன்னைக்கு தான் இப்படி அமைந்திருக்கு, அதோட நாமும் இத்தனை வருஷம் இங்கே இல்லை. அதனால் தான் கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விடாமல் என்னை நீங்க இங்கே கூட்டி வந்திருக்கீங்க, சரியா?" என்றதும், பதில் ஏதும் சொல்லாமல் தன் அணைப்பின் இறுக்கத்திலேயே தன் ஆமோதிப்பை வெளிப்படுத்தினான்.

சிறிது நேரம் இருவரும் அதே மோன நிலையில் இருக்க, அணைப்பின் இறுக்கம் தளர்த்தியவன் மதுவின் கண்களை பார்த்து கிளம்பலாமா என கண்களாலேயே கேட்க, அவளும்தன் பதிலை கண்களாலேயே சொல்ல அந்த காதல் பாஷை அவர்களுக்கு மட்டுமே உரித்தானது போல இருவரும் அதை புரிந்துகொண்டு, இருவரும் கைகளை பற்றியபடி கிளம்பினர். வீடு வந்து சேரும்வரை இருவரும் ஒருவார்த்தைகூட பேசவில்லை. மௌன புன்னகையும், பார்வைகளால் ஸ்பரிசித்துக்கொண்டும் வீடுவந்து சேர்ந்தனர்.

சித்தார்த்தின் காரை கண்டதும் குழந்தைகள் இருவரும் ஓடிவந்து "அப்பா...." என ஓடிவந்து வைஷு சித்தார்த்தின் கால்களை கட்டிக்கொள்ள சித்தார்த் குனிந்து, "வைஷு டார்லிங்" என தூக்கிக்கொள்ள அந்த நேரத்தில் அர்ஜுன் சித்தார்த்தின் முதுகில் ஏறிக்கொண்டான். சித்தார்த் இருவரையும் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு சுற்று சுற்ற மது புன்னகையுடன் மூவரையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

மதுவை பார்த்த சித்தார்த், குழந்தைகளிடம், "ஓய்...! குட்டிஸ் அம்மா நம்ம மேல கோபமா இருக்காங்க," என சொல்ல வைஷு, "எதுக்கு அப்பா" என தன் வலது கையை ஆட்டி கேட்டதும், அர்ஜுன் முந்திக்கொண்டு, "நாம அம்மாகிட்ட போகாம அப்பாகிட்ட வந்துட்டோம் இல்ல அதான். வாவா நாம அம்மாக்கு கிஸ் கொடுத்தா அம்மா நம்மள பார்த்து சிரிப்பாங்க" என சொன்னதும் "நான் தான் அம்மாகிட்ட முதலில் போவேன்" என வைஷு இறங்கி ஓட அர்ஜுன் பின்னாலேயே ஓடிவர அதை கண்ட மது, "எனக்கு வேலை இருக்கு நான் போறேன்பா, முடிந்தால் என்னை பிடிங்க" என சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவென வீட்டிற்குள் செல்ல, குழந்தைகள் இருவரும் பின்னாலேயே ஓட சிரித்தபடி சித்தார்த்தும் அவர்களுடன் உள்ளே வந்தான்.

ஓடி சென்று மதுவின் கால்களை கட்டிக்கொண்டதும், "ஆஹா..., ரெண்டு பேரும் அம்மாவை பிடிச்சிடங்களா? " என கையை உதறிக்கொண்டு சொல்ல, வைஷு, தன் அம்மாவை குனிய சொல்லி கன்னத்தில் முத்தமிட்டதும், மதுவும், குழந்தைகளை முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொண்டான். பெரியவர்கள் நால்வரும், ஆண்களும், குழந்தைகளுடன், தோட்டத்தில் அமர்ந்துக்கொண்டிருக்க, பெண்கள் நால்வரும், சமையலறையில் பேசி சிரித்துக்கொண்டு, இரவு உணவை தயாரித்துக்கொண்டிருந்தனர். சித்தார்த் தான் கொஞ்சம் வெளியில் சென்றுவருவதாக தன் பெற்றோரிடம் கூறிவிட்டு கிளம்பினான்.

ஒருமணி நேரம் கழித்து சித்தார்த் திரும்பி வரும் போது அனைவரும் தோட்டத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, தான் கொண்டு வந்தவற்றுடன் தன் அறைக்கு சென்று, செய்யவேண்டியதை செய்துவிட்டு குளித்துவிட்டு வந்தான். அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து தோட்டத்திலேயே உணவையும் முடித்துக்கொண்டு அமர்ந்தனர். மதுவும், மீராவும், கிச்சனை சுத்தம் செய்துகொண்டிருக்க, அர்ஜுன், “அம்மா வைஷுக்கு தூக்கம் வருதாம்” என்றான்.

“அப்பாவை கூடிக்கொண்டு போய் படுக்கவைக்க சொல்லுடா கண்ணா. அம்மா வரேன்” என்றதும், “நீங்களும் வாங்கம்மா, அவ பாட்டு பாட சொல்லுவா” என கூற, மீராவும், “நீ போய் உன் இசை கச்சேரியை நடத்து மது மீதியை நாங்க பார்த்துக்கொள்கிறோம்” என்றான். மது சிரித்துக்கொண்டே, “அர்ஜுன், நீயும், வைஷுவும் எல்லோருக்கும், குட் நைட் சொல்லிட்டு ரூமுக்கு போங்க அம்மா வரேன்” என அனுப்பிவிட்டு மூவருக்கும் பாலை எடுத்துக்கொண்டு குழந்தைகளின் அறைக்கு சென்றான்.

அறைகதவை திறக்கும் போதே உள்ளே பாட்டு சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்க மெல்ல உள்ளே எட்டிப்பார்க்க, அர்ஜுன் சித்தார்த்தின் அருகில் அமர்ந்திருக்க, வைஷு சித்தார்த்தின் மடியில் அமர்ந்து தாளம் போட்டுக்கொண்டிருந்ததை கண்டதும், “இது தான் நீங்க ரெண்டு பேரும் தூங்குவதா?” என கேட்டுக்கொண்டே சித்தார்த், அர்ஜுன் இருவருக்கும் பாலை கொடுத்துவிட்டு, வைஷுவை தூக்கிக்கொண்டு சென்று தன் பக்கத்தில் அமரவைத்து பாலை எடுத்துக்கொடுத்தான்.

“நம்ம குழந்தைங்க மாதிரி எங்கேயாவது பார்த்திருக்கியா மது, அங்கங்கே தாலாட்டு பாடி தூங்க வைப்பாங்க. இங்கே என்னடான்னா, நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ரீயட் பாடினாதான் தூங்கறாங்க” என சொன்னதும், “எல்லாம் நீங்க ஆரம்பித்து வைத்தது தானே”, என்றான். குழந்தைகள் இருவரும் பாலை குடித்ததும், “ஓகே கச்சேரி ஸ்டார்ட் பண்ணலாமா?” என சித்தார்த் கேட்டதும், அவன் பாதி பாலை குடிக்காமல் வைத்திருப்பதை பார்த்த மது குடிக்கலையா? என ஜடையில் கேட்க, “நீ பாதி நான் பாதி கண்ணே” என மெல்ல முணுமுணுக்க, மது சிரிப்புடன், “பெரிய காதல் மன்னன்” என வாய் அசைக்க, “அது உண்மை தானே” என குர்தாவில் இல்லாத காலரை தூக்கிவிட்டுக்கொண்டான்.

மது தன் இனிய குரலால், முதல் இரண்டு வரி பாட, சித்தார்த் அடுத்த இரண்டு வரிகளை பாட என பாடி முடிக்க, இருவரும் பார்வைகளாலேயே தொட்டும் வருடியும் இவ்வளவு நாள் அனுபவித்த காதலின் இனிமையையும் சேர்த்து பாடிக்கொண்டிருந்தனர். குழந்தைகள் இருவரும், ஏறக்குறைய உறங்கி இருந்தனர்.

சித்தார்த் எழுந்து சென்று விளக்கை அணைத்துவிட்டு இரவு விளக்கை போட்டான். மது குழந்தைகளை நேராக படுக்கவைத்துவிட்டு, போர்வையை போர்த்திவிட, சித்தார்த் இருவர் தலையையும் வருடி கொடுத்துவிட்டு தங்கள் அறைக்கு செல்லும் கதவை திறந்துவிட்டு மதுவை பார்த்து லேசாக தலையை குனிந்து வா என்பது போல கையை அசைத்ததும், மதுவும் சிரித்துக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அவன் பின்னோடு வந்து கதவை மூடியவன் எட்டி மதுவின் கையை பிடித்து சுண்டி இழுத்தான். பூவை போல தன் மீது மோதியவனை தன் இருக்கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு மூக்குடன் மூக்கை உரசி கட்டிலில் இட்டவன், தன் பிடியை மட்டும் தளர்த்தவில்லை. அறைக்குள் நுழைந்ததும் வந்த கலவையான பூக்களின் வாசம் இருவருக்கும் மயக்கத்தை கொடுக்க, சித்தார்த் மதுவின் இதழ்களை சிறைசெய்தான்.

சித்தார்த் மதுவை விடுவித்ததும், மது எங்கிருந்து இவ்வளவு வாசம் வருகிறது என சுற்றி பார்க்க அதை உணர்ந்த சித்தார்த் எழுந்து சென்று மின்விசிறியை போட அதிலிருந்து பூக்கள் சாராலாய் மதுவின் மீது விழத்தொடங்கின. தன் மீது பூக்கள் விழுவதை ஆச்சரியமும், சந்தோஷமுமாக பார்த்த மதுவையே பார்த்து சிரித்தபடி நின்றிருந்த தன் காதல் கணவனை பார்த்தவன் கட்டிலிலிருந்து இறங்கி ஓடி சென்று தன் கணவனை அணைத்துக்கொண்டான்.

தன் காதல் மொத்தத்தையும் அவனுக்கு வெளிபடுத்துவது போல அவளின் அணைப்பு அத்தனை இறுக்கமாக இருந்தது. அவளின் நெகிழ்ச்சியை உணர்ந்தவன், அவள் முதுகை வருடி கொடுத்தான். அணைத்தபடியே கட்டிலுக்கு அழைத்துவந்தவன், கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டு தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டான்.

அவன் முகத்தை நிமிர்த்தியவன், அவன் கண்களில் கண்ணீரை கண்டதும், “மது எதுக்கு இப்போ அழுகை? முதலில் கண்ணை துடை” என அன்பும், பரிவும் கலந்து சொல்ல, “இல்லைங்க இது கவலையில் வந்த கண்ணீர் இல்லை, சந்தோஷத்தில் வந்த கண்ணீர்” என்று சொன்னவளால் அதற்கு மேல் பேசமுடியாமல் அவன் மார்பில் சாய்ந்தான்.

“மேடம், நோ எமோஷனல் பீலிங்க்ஸ், அண்ட் நோ வொர்ரீஸ்” என சொல்ல “சித்து...” என அவன் மார்பில் தன்னை மேலும் புதைத்துக்கொள்ள முயன்றவனை சிரித்துக்கொண்டே அவன் கழுத்தில் தன் முகம் புதைத்தான்.

தன் மேல் வந்து விழும் பூக்களிலும் சித்தார்த்தின் அன்புச் சாரலிலும் நனைந்த மது இன்ப அதிர்ச்சியுடன், “என்ன சித்து இது இவ்வளவு பூக்களை எப்படி மேல கொண்டுவந்தீங்க? எப்போ இந்த வேலையெல்லாம் செய்தீர்கள்” என ஆச்சர்யமாக கேட்டாள்.

“நீ கிச்சன் பக்கமே சுத்திசுத்தி வந்தாயே அப்போ அடுக்கினேன்” என்று முத்தங்களுக்கு கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டவாறே சொன்னான்.

“இவ்வளவு பூவையும் எப்படி பிடிச்சீங்க?” என்றாள். சித்தார்த், “ஸ்விட்சர்லாந்துக்கே அவ்வளவு பூ கொண்டு வந்தேனே இங்கே இருக்கற நம்ம வீட்டுக்கு வரவழைக்க முடியாதா? யாருக்கும் தெரியாம கொண்டு வந்தது அய்யாவோட சாமர்த்தியம் இப்போ இந்த விளக்கமெல்லாம் தேவையா மது?” என்றவாறே அவள் இதழ்களில் ஒட்டியிருந்த பூவை விலக்கி என்னோட இடத்தில் உனக்கென்ன வேலை என்று அவன் இதழ்களைப் பதித்தான்.

மாறி மாறி இருவர் முத்தங்களும் போட்டியைத் தொடங்க யார் தோற்கிறார்கள் வெல்கிறார்கள் என்பது தெரியாமல் போக சித்தார்த் மெல்ல அவளை முழுவதுமாகத் தன் மார்பில் கிடத்திக் கொண்டு “மது இவ்வளவு பூக்கள் எதுக்குத் தெரியுமா? காலைல எனக்கு விதவிதமா கலர் பூசி என்னை அதோடு ஒப்பிட்டு சொன்னாயே அப்பவே நானும் சொல்லவேண்டும் என நினைத்தேன், இப்போ இந்த பூவோட சொல்றேன்” என்றான்.

மது அவன் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை பொருத்தியவாறு, “என்ன சொல்லப் போறீங்க இப்போதானே இந்த விளக்கமெல்லாம் தேவையான்னு கேட்டீங்க?” என்று கேட்க சித்தார்த், அவளை மேலும் இறுக்கி “இப்போ வேண்டாம் அப்புறம் சொல்லச்சொல்கிறாயா? எனக்கு எது என்றாலும் ஓகே” என்று அவள் இடையைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

மது முகம் சிவந்தவாறு, “உங்க இஷ்டம் சித்து” என்று சொல்ல சித்தார்த், “என்னோட இஷ்டம் என் மதுவை எப்பவும் இப்படியே சந்தோஷமா வச்சுக்கறதுதான். சுத்தியிருக்கற இவ்வளவு பூக்களும் வாடினாலும் என் மது வாடாம இருக்கணும்” என்றான்.

மது அவன் பதிலில் பெருமிதம் தோன்றி சித்தார்த்தை அணைத்துக்கொண்டாள். சித்தார்த், “இந்த தாமரை இதழ் எதுக்கு தெரியுமா செல்லம்?” என்று தாமரைப் பூவின் இதழ்களை மெல்ல அவன் முகத்தில் வருடியவாறு கேட்டான் .

மது தலையை அசைக்க அவள் இதழ்களில் முத்தமிட்டு “காலையில் எழுந்து என்னைப் பார்த்ததும் தாமரை மாதிரி மலர்கிறாயே அதுக்கு தாமரை” என மது அவன் கன்னத்தில் கொலமிட்டவாறு, “அப்போ மற்ற நேரத்தில் நான் உங்களை பார்த்து மலர்வது இல்லையா?” என கேள்வியாக கேட்டதும்,

சித்தார்த், “அதற்குதானே செல்லம் எல்லா நேரத்தில பூக்கற பூவையும் சேர்த்திருக்கேன். இரவு நேரத்தில் சந்திரனை கண்டு மலரும் அல்லிப்பூ என்று அதையும் எடுத்துக் காட்டி இந்த அல்லிராணிக்கு அல்லிப்பூ இன்னைக்கு இருக்கற மூடல் நான் கொடுப்பதை எல்லாம் கொடுத்தா காலைல சிவந்து இந்த அல்லி செந்தாமரை ஆயிடும்” என்று மெல்ல இதழ்களை ஒற்றத்தொடங்கினான்.

“உன்னோட கள்ளமில்லா மனசுக்கு இந்த மல்லிகை, உன்னோட அன்பாலே எங்கள் இதயங்களை எல்லாம் கட்டிப்போட்டு அரசாலும் என்னோட இதய ராணிக்கு இந்த இருவாட்சி, எந்த சூழ்நிலையிலும் மனம் தளராமல் இத்தனை வருஷமாக எனக்கு எல்லா விதத்திலும் பக்கபலமாக இருக்கும் உன்னோட அந்த தைரியத்துக்கு சம்பங்கி, வீட்டில் இருப்பவர்களை மட்டும் இல்லாமல் மற்றவர்களிடமும் உன்னோட அன்பை கொடுத்து அனைவரின் அன்பையும் சேர்த்து வைத்திருக்கும் இந்த பாசமான இதயத்துக்கு நித்தியமல்லி, இத்தனை குணமும் சேர்ந்த உன்னுடைய காதல் மனதை எனக்கு கொடுத்திருக்கிறாயே அதற்கு இந்த ரோஜா” என ஒவ்வொரு பூவையும் அவள் குணத்துடன் ஒப்பிட்டு சொல்லிக்கொண்டே அந்த உதிரி பூக்களை எடுத்து அவள் மீது தூவினான்.

“அத்தனை பூக்களும் சேர்ந்து இருக்கும் நந்தவனம் போல இத்தனை குணங்களும் சேர்ந்த நீ எனக்கு கிடைத்திருக்கிறாயே அதற்கு இந்த கதம்ப மாலை” என அனைத்து பூக்களையும் சேர்த்து கட்டிய கதம்ப மாலையை எடுத்து மதுவின் கழுத்தில் போட்டான்.

அவன் காதல் கடலின் ஆழத்தில் தன்னை மூழ்கடித்துக்கொண்டவளால் நீந்தி கரை சேரமுடியாமல் தத்தளித்து அதிலேயே மூழ்க விரும்பியவள் பேச வார்த்தையின்றி அமர்ந்திருந்தவளை, “ஹலோ மேடம் என்ன ஆச்சு?” என அவள் முகத்தின் முன்பு கைகளை ஆட்டினான்.

“சி...சி..சித்து...!!” என தடுமாறியவள் அடுத்த நொடியே மின்னல் வேகத்தில் தாவி அணைத்துக்கொண்டு “உங்களுடைய காதல் எவ்வளவு உயர்ந்த காதல். என்னுடைய ப்ளஸ் மட்டுமே சொல்லி இருக்கீங்களே?” என்றாள். “மது காதலில் வெறும் ப்ளஸ் மட்டும் தான் தெரியும், அப்படியே மைனசாக இருந்தாலும் அதையும் நான் ப்ளஸ் ஆக மாற்றிவிடுவேன். ப்ளஸ் மைனஸ் ரெண்டையும் சேர்த்து ஏற்றுக்கொள்வதுதான், காதல். தெரியுமா?” என ரகசியமாக அவள் காதில் சொன்னாள்.

அவள் கரமாலையை அவன் கழுத்தில் போட்டு மலர் மாலையாய் அவன் மார்பில் சாய்ந்தவள், “ஆனாலும் உங்க அளவுக்கு எனக்கு பரந்த மனம் கிடையாது சித்து” என்றாள். “யார் சொன்னது மது உன் மனமும் பரந்த மனம் தான் தன்னலம் இல்லாத மனம், நீ ஒரு பீனிக்ஸ் பறவை மாதிரி, எத்தனை துன்பம் வந்த போதும் அதையல்லாம் எதிர்த்து போராடி, இன்று வெற்றி மங்கையாக வலம் வருகிறாயே” என்றாள்.

“அதற்கெல்லாம் காரணம் நீங்க தான். நீங்க மட்டும் என் வாழ்கையில் வரவில்லை என்றால், என்னை சுற்றி இருப்பவர்களுடைய சந்தோசம், நிம்மதி எதையும் பார்த்திருக்க முடியாது, உன்னை சரணடைந்ததால் தான் எனக்கு இன்று இத்தனை உயர்வும்” என்றாள்.

“நீ என்னை சரணடைந்தாய், நான் உன்னிடம் சரணடைந்தேன், இப்போது உன்னில் நான் என்னில் நீ. நீ பாதி நான் பாதி” என சொல்லிக்கொண்டே இருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் சரணடைந்துக்கொண்டிருந்தனர்.

நீ பாதி நான் பாதி கண்ணே
அருகில் நீயின்றி தூங்காது கண்ணே
நீ இல்லையே இனி நான் இல்லையே
உயிர் நீயே ..

வானப்பறவை வாழ நினைத்தால்
வாசல் திறக்கும் வேடந்தாங்கல்
கானப்பறவை பாடநினைத்தால்
கையில் விழுந்த பருவ பாடல்
மஞ்சள் மணக்கும் என்
நெற்றிவைத்த பொட்டுகொரு
அர்த்தம் இருக்கும் உன்னாலே ...
மெல்ல சிரிக்கும் உன் முத்துநகை
ரத்தினத்தை அள்ளி தெளிக்கும் முன்னாலே
மெய்யானது உயிர் மெய்யாகவே தடை ஏது? ...

இடது விழியில் தூசி விழுந்தால்
வலது விழியும் கலங்கி விடுமே
இருட்டில் கூட இருக்கும் நிழல் நான்
இறுதிவரைக்கும் தொடர்ந்து வருவேன்
சொர்க்கம் எதற்கு என் பொன்னுலகம்
பெண்ணுருவில் பக்கம் இருக்கு கண்ணே வா
இந்த மனம் தான் என் மன்னவனும்
வந்துலவும் நந்தவனம்தான் அன்பே வா
சுமையானது ஒரு சுகமானது சுவை நீ தான் ...

*****முற்றும்*****

